

อนาคตของ
สังคมประชาธิปไตย

โทมัส ไมเคอร์

และ

นิโคล ไบรเออร์

ชื่อหนังสือ: อนาคตของสังคมประชาธิปไตย

ผู้เขียนและบรรณาธิการ:

สำหรับมูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ทโดย:

Professor Thomas Dr. Meyer, Head of the Political Academy

บรรณาธิการร่วม:

Nicole Breyer, Political Academy, Friedrich-Ebert-Stiftung

แปลจากต้นฉบับภาษาเยอรมันโดย:

สมบัติ เบญจศิริมงคล

ตรวจทานการแปลโดย:

Lydia Seibel

© Copyright 2005 by Friedrich-Ebert-Stiftung

Godesberger Allee 149, 53175 Bonn

ในการจัดพิมพ์ฉบับภาษาไทย:

มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท

1550 อาคารธนภูมิ ชั้น 23 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2652-7178/9 แฟกซ์ 0-2652-7180

ปีที่พิมพ์:

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2550

พิมพ์ครั้งที่ 2 : กันยายน 2550

ออกแบบปกโดย:

Pellens Kommunikationsdesign GmbH, Bonn

ภาพปกโดย:

Eric Audras/PhotoAlto และ PhotoDisc

จัดพิมพ์ที่ :

บริษัท เอส.บี. คอนซัลติ้ง จำกัด

อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000

Email: sbconsulting@sombat.info

ISBN: 978-974-7300-68-0

สารบัญ

คำนำ	6
หมายเหตุในการแปลเป็นภาษาไทย	9
จากใจผู้แปล	11
1 บพนำ	14
2 คุณค่าหลักและหลักการพื้นฐาน	20
2.1 เสรีนิยมประชาธิปไตยในความขัดแย้ง	20
2.2 จุดอ่อนของขบวนการเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว	24
2.3 ภารกิจของสังคมประชาธิปไตย	26
2.4 โครงสร้างของสังคมประชาธิปไตย	28
2.5 สิทธิพลเมืองทางสังคม	33
2.6 สิทธิขั้นพื้นฐานสากล	36
2.7 ความรับผิดชอบต่อตัวเอง และหน้าที่พลเมือง	43
2.8 ความเสี่ยงทางสังคม	46
2.9 การเมืองในบริบทของมานุษยวิทยา	54
2.10 ความยุติธรรม	58
2.11 การพัฒนาอย่างยั่งยืน	69
3 การปฏิบัติการทางการเมือง	74
3.1 หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติการทางการเมือง	74
3.2 ผู้ปฏิบัติการ, ระบบและยุทธศาสตร์	77
3.3 การควบคุมทางการเมือง	80
3.4 การทำภาคประชาสังคมให้เป็นประชาธิปไตย	84
3.5 ภาคประชาสังคม	88
3.6 สาธารณะ	97

4 เศรษฐศาสตร์การเมือง	104
A. เศรษฐกิจ	104
4.1 โลกาภิวัตน์กับเศรษฐศาสตร์การเมือง	104
4.2 การฝังตัวทางสังคมของตลาด	121
4.3 สิทธิครอบครองและควมมีเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน	125
4.4 การควบคุมทางเศรษฐกิจ	129
4.5 ทรัพยากรสาธารณะและสิทธิพลเมือง	141
B. รัฐสวัสดิการ	150
4.6 งานและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์	150
4.7 การฝังตัวทางสังคมของตลาด	151
4.8 สิทธิการมีงานทำ	154
4.9 สิทธิขั้นพื้นฐานกับ รัฐสวัสดิการ	156
4.10 การศึกษา	177
4.11 อนาคตของเศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม	188
4.12 ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ	202
5 การเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์	214
5.1 สังคมประชาธิปไตย กับ กระแสโลกาภิวัตน์	214
5.2 ประชาสังคมโลก	218
5.3 โมเดลต่างของการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากล	220
5.4 การฝังตัวของตลาดโลก	233
5.5 สังคมประชาธิปไตยในยุโรป	245
5.6 กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นกระบวนการเปิด	252
6 วัฒนธรรมทางการเมือง	254
6.1 ความเป็นสากลของสังคมประชาธิปไตย	255
6.2 ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเป็นพลเมืองทางสังคม	258

7	รูปแบบของประเทศต่างๆ	263
7.1	การเปรียบเทียบระหว่างประเทศต่างๆ	263
7.2	ประเทศสวีเดน	264
7.3	ประเทศอังกฤษ	279
7.4	ประเทศเนเธอร์แลนด์	298
7.5	ประเทศเยอรมนี	310
7.6	ประเทศญี่ปุ่น	328
7.7	ประเทศสหรัฐอเมริกา	344
7.8	การเปรียบเทียบรูปแบบต่างๆ	359
7.9	บทสรุป	380
8	การเมืองภาคปฏิบัติ	386
8.1	ตัวละครทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตย	386
8.2	การจัดรูปแบบและการไปประยุกต์ใช้	388
8.3	ประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขั้ว: ประชาธิปไตยที่มีความบกพร่อง	394
9	แลไปข้างหน้า	397
10	บทสรุปภาคภาษาอังกฤษ	400
11	บรรณานุกรม	404
	คำขอบคุณ	420

คำนำ

มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ทเป็นมูลนิธิทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตย ตั้งแต่ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1925 งานของมูลนิธิ คือการเผยแพร่และอุทิศตนแก่อุดมการณ์สังคมประชาธิปไตย ตลอดจนทำให้อุดมการณ์ฯ เกิดความเป็นจริงขึ้นมาทั้งในทางการเมือง, เศรษฐกิจและสังคม

หนังสือที่นำเสนอนี้ในเล่มนี้เป็นความพยายามหนึ่งที่จะอธิบายรายละเอียดของโครงการ “สังคมประชาธิปไตย” และภารกิจอนาคตที่สำคัญอย่างยิ่งในกระแสโลกาภิวัตน์ที่กำลังเผชิญอยู่ สิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนและสิทธิขั้นพื้นฐานทางการเมืองจะต้องได้รับการเชื่อมโยงกับสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ เพื่อให้ทุกคนสามารถที่จะมีชีวิตอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

สังคมประชาธิปไตยคือการมีส่วนร่วมบนพื้นฐานของความมั่นคงทางสังคม, การมีส่วนร่วมในประชาสังคม ตลอดจนเป็นการเปิดโอกาสในการใช้ชีวิตร่วมกันอย่างเป็นธรรม สังคมประชาธิปไตยคือสิ่งที่ให้คุณค่าแก่สิทธิขั้นพื้นฐานในการกำหนดได้ด้วยตัวเอง และทำให้การเข้าไปมีส่วนร่วมในประชาธิปไตยอย่างเท่าเทียมกันในทุกภาคส่วน

วันนี้ ทั่วโลกกำลังตอบโต้กันระหว่างทุนนิยมเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้วกับสังคมประชาธิปไตย ทุนนิยมเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้วมองว่า เสรีภาพของประชาชนจะต้องปล่อยให้ไปตามกลไกตลาดและความเป็นเจ้าของเครื่องมือการผลิตก็ได้รับการประกันอย่างเพียงพอแล้ว ประสบการณ์ในประวัติศาสตร์และการวิเคราะห์ถึงปัญหาในปัจจุบัน กลับเป็นเรื่องตรงกันข้าม ระบบเศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม, รวมกับการมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของภาคประชาสังคม

และภาคเศรษฐกิจ ตลอดจนความสมานฉันท์ของรัฐสวัสดิการ, จะเป็นหลักประกันเสรีภาพของมนุษย์และควมมีเสถียรภาพของระบอบประชาธิปไตย สังคมประชาธิปไตยจะเติมเต็มสิทธิในระบอบประชาธิปไตย และเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของประชาชน

ความสำคัญของระบอบสังคมประชาธิปไตยในกระแสโลกาภิวัตน์ ได้เพิ่มน้ำหนักกลับมาใหม่ในทุกภาคส่วน, เริ่มตั้งแต่ภัยจากปัญหาสิ่งแวดล้อม ตลอดจนถึงคลื่นการเคลื่อนย้ายอพยพของผู้ลี้ภัยต่างๆ, จากการที่ไม่มีระบบของทุน ไปจนถึงความสั่นคลอนอันเกิดจากการกระจายความมั่งคั่ง และโอกาสที่ไม่เท่าเทียมกัน, กำลังส่งสัญญาณอันตรายที่ไม่พึงพอใจไปสู่ตลาดที่เน้นระบอบทุนนิยมเสรีโลก การนำการค้าเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบทางสังคมและทางการเมือง มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อเป็นหลักประกันถึงความคงอยู่ของสิทธิขั้นพื้นฐานในโลก และการมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดสันติภาพที่เป็นธรรม หนังสือที่วางอยู่ต่อหน้าท่านนี้นั้น มีเนื้อหาที่เต็มไปด้วยข้อเสนอที่เป็นรูปธรรมที่สามารถนำไปปฏิบัติสำหรับแนวทางการเมืองที่เสนอนี้ได้

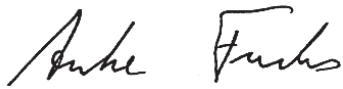
สิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัด คือ ความคิดและความต้องการของระบอบสังคมประชาธิปไตยไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดของปัจเจกบุคคล หรือ มาตรการใดมาตรการหนึ่ง โครงการสังคมประชาธิปไตยต้องการทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานไม่ว่าจะเป็นทางการเมือง หรือ ทางสังคมทั่วโลกให้มีชีวิตชีวา, โดยผ่านกระบวนการปฏิรูปภายในประเทศและรูปแบบของโลกาภิวัตน์ มันเป็นโครงการที่จัดรูปแบบที่จะตอบสนองต่อการปฏิรูปในอนาคตและมีความผูกพันที่แน่นแฟ้นกับโชคชะตาของระบอบประชาธิปไตย

เนื้อหาแสดงให้เห็นว่า กรอบที่อยู่ภายใต้โครงการนี้ สามารถจะทำให้บรรลุเป้าหมายได้ เช่นเดียวกับผู้ปฏิบัติที่มีบทบาททางสังคมและการเมืองทั้งหลายที่ให้ความ

หนังสือของลุงที่ติดกับตัวเป็นๆ

สังคมเดียวกัน และ/หรือ บนเวทีโลก

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้ จะเป็นส่วนหนึ่งของความพยายาม
ที่จะนำพาเราให้บรรลุเป้าหมายนี้

อังเค่ย์ ฟุคส์

ประธานมูลนิธิ ฟรีดริค เอแบร์ท

เบอร์ลิน, เดือนธันวาคม 2004

หมายเหตุในการแปลเป็นภาษาไทย

แนวความคิดสังคมนิยมประชาธิปไตย (Social Democracy) ซึ่งแตกต่างจากแนวความคิดประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม (Libertarian Democracy) ยังไม่เป็นที่รับรู้และตระหนักมากนักในประเทศไทยและประเทศส่วนใหญ่ในเอเชีย พรรคการเมืองในประเทศไทยมิได้จัดตั้งขึ้นด้วยความเชื่อและอุดมการณ์ทางการเมืองที่แบ่งเป็นซ้ายเป็นขวาแบบที่มีอยู่ในประเทศตะวันตก พรรคการเมืองไทยมักตั้งขึ้นโดยบุคคลิกและบารมีภาพของผู้นำทางการเมือง จนถึงวันนี้ยังไม่ปรากฏมีพรรคการเมืองแนวสังคมนิยมประชาธิปไตยแสดงบทบาทที่สำคัญเด่นชัดในเวทีการเมืองไทย แต่กระนั้นก็ตามมีบรรดาพรรคการเมือง ขบวนการทางสังคม องค์กรภาคประชาชน รวมทั้งรัฐบาลทั้งที่มาจากการเลือกตั้งและไม่ได้มาจากการเลือกตั้งต่างก็ได้นำเสนอค่านิยมและความเชื่อแบบสังคมนิยมประชาธิปไตยในนโยบาย วาระและข้อเสนอของตนอย่างมากมาย ดังนั้นว่าไปแล้วแนวความคิดสังคมนิยมประชาธิปไตยก็หาใช่สิ่งแปลกปลอมหรือขัดแย้งกับวิถีทัศน์ทัศน์ของประชาธิปไตยในประเทศไทย

วิกฤติการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2549 อันเป็นผลจากการประท้วงขนานใหญ่เพื่อต่อต้านรัฐบาลภายใต้การนำของ ทักษิณ ชินวัตร จนนำไปสู่การรัฐประหาร การจัดตั้งรัฐบาลเฉพาะกาล และการยกร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ เพื่อจัดระบบพรรคการเมืองเสียใหม่ เตรียมการเลือกตั้งใหม่ พร้อมกับพิจารณาปฏิรูปการเมืองในความหมายที่กว้างขวางยิ่งขึ้นในประเทศไทย ขณะนี้มีการอภิปรายหารือแลกเปลี่ยนทัศนะทางการเมืองอย่างกว้างขวาง เพื่อสร้างประชาธิปไตยไทยให้โปร่งใส ตรวจสอบได้ มีความรับผิดชอบ สามารถหยั่งรากลงลึกในสังคม มีความเข้มแข็งและมีภูมิคุ้มกันตนเอง เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมได้มากขึ้น และสร้างความเป็นธรรมทางสังคมมากยิ่งขึ้น

มูลนิธิ ฟรีดริค เอแบร์ท (Friedrich-Ebert-Stiftung) หวังว่า การแปลหนังสือจากต้นฉบับภาษาเยอรมันอันมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ แนวความคิดสังคมนิยมประชาธิปไตย ในฐานะที่เป็นแนวทางความคิดที่เป็นสากล ยึดหลักการพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน

ที่สามารถใช้ได้กับการเมืองในภาวะประจำวันในทุกสังคมเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ไม่
มากก็น้อยต่อการถกเถียงหาแนวทางเพื่อการปฏิรูปการเมืองไทย เราจึงใคร่ขอเชื้อ
เชิญให้ท่านผู้อ่านช่วยสะท้อนข้อคิดความเห็นในประเด็นที่ว่า **แนวความคิดสังคม
ประชาธิปไตยจะมีอนาคตในประเทศไทยหรือไม่?**

เวสนา โรดิซ

ผู้อำนวยการ

มูลนิธิ ฟรีดริค เอแบร์ท ประจำประเทศไทย

กรุงเทพมหานคร

มีนาคม พ.ศ. 2550

จากใจผู้แปล

เมื่อครั้งที่ผมได้รับเชิญจาก **มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท** ให้เข้าร่วมฟังเรื่องของสังคมประชาธิปไตยจากศาสตราจารย์ ดร. โทมัส ไมเออร์จากประเทศเยอรมนี นั้น ผมเองไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับความรู้อะไรใหม่ๆ จากท่าน เนื่องจากว่า หวัง ผมเองเคยไปใช้ชีวิตอยู่ในยุโรป โดยเฉพาะประเทศเยอรมนีมาร่วมสิบแปดปี สอง เคยเรียนอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งในครั้งนั้น ก็เกิดความประทับใจอยู่ลึกๆ ว่า ทำไมเราเป็นคนต่างชาติ แต่ก็ได้รับสิทธิเท่าเทียมกับนักเรียนเยอรมันคนอื่นๆ เช่น สามารถเบิกสมุด, ยางลบ, ดินสอและหนังสือเรียนได้ทั้งหมด โดยไม่ต้องเสียเงินแม้แต่มาร์คเดียว ต่อมาผมสามารถสอบเข้าไปเรียนในระดับอุดมศึกษา เราก็ไม่ต้องจ่ายค่าเทอม ยกเว้นค่าประกันสุขภาพสำหรับนักศึกษา เทอมละประมาณ 50 มาร์ค ซึ่งถือว่าถูกมาก เราสามารถไปหาหมอในกรณีที่เจ็บป่วยได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นเจ็บหนัก หรือเบาก็ตาม ในฐานะนักเรียน นักศึกษาก็สามารถซื้อตั๋วโดยสารแบบไม่จำกัดเที่ยวการเดินทางรายเดือนในราคาพิเศษ เวลาเราไปรับประทานอาหารในโรงอาหารของมหาวิทยาลัย เราก็จะได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐอีก ซึ่งมีอาหารให้เลือกประมาณสี่อย่าง แล้วแต่เงินในกระเป๋าเรา ซึ่งราคาถูกมาก เริ่มต้นที่ 1 มาร์ค จนถึง (ภายหลัง) ประมาณ 4 มาร์คเท่านั้น ผมเองคิดว่า ประเทศบ้านเกิดที่เราจากมายังไม่เคยดูแลเราดีเท่านี้มาก่อน และก็ได้แต่หวังว่า สักวันหนึ่งเราคงจะได้รับการดูแลจากรัฐได้ เมื่อพัฒนาการทางการเมืองจากที่อยู่ แต่ในยุคของเผด็จการผสมกับประชาธิปไตยครึ่งๆ กลางๆ

หลังจากที่ผมได้ฟังท่านศาสตราจารย์ ดร. โทมัส ไมเออร์ พูดเกี่ยวกับอนาคตของสังคมประชาธิปไตย ผมก็เกิดความใคร่รู้ว่า ทำไมท่านจึงมาพูดถึงเรื่องนี้เพราะเป็นที่ทราบดีว่า หลังสิ้นสุดสงครามเย็นประเทศทั้งหลายในโลกนี้ก็เริ่มเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ประเพณีเมื่อใครยวสาวได้สาวเอา นักการเมือง นักวิชาการส่วนใหญ่ผ่านการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา (ที่เรามักเรียกว่าตะวันตก) ทุกอย่างถูกระแสนะวันตกกลบหมด ไม่ว่าจะเป็นกระแสแฟชั่นการแต่งตัว, การกินอยู่

ที่เรียกว่าแถม แต่คุณทักษิณ, อดีตผู้นำที่ถูกรัฐประหารออกไป ยังส่งลูกสาวไปฝึกงานในร้านอาหารประเภทนี้ เพื่อประชาสัมพันธ์ให้กับร้านอาหารฝรั่งอย่างไม่มีความกระดากว่า คนไทยจะเสียใจแค่ไหน? ผมจึงได้สอบถามท่านผู้อำนวยการมูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท, ว่าหนังสือเรื่องอนาคตสังคมประชาธิปไตยจะมีโอกาสถูกแปลเพื่อเผยแพร่ในภาคภาษาไทยหรือไม่? ซึ่งเวลานั้นยังไม่มีคำตอบชัดเจน ต่อมาผมก็ได้รับการทาบทามให้แปลหนังสือเล่มนี้เป็นภาคภาษาไทย ซึ่งคุณศักดิ์นา ได้เตือนผมแต่แรกแล้วว่า เป็นหนังสือที่เขียนค่อนข้างยาก และท่านอาจารย์โทมัสเองก็คาดหวังในกรณีที่จะถอดความเป็นภาษาอื่นมากๆ ด้วย แต่ด้วยความที่คิดว่าผมคุ้นเคยกับการแปลงานภาษาเยอรมันมานานักต่อนัก จึงคิดว่าไม่น่าจะเกินกำลัง ด้วยความมั่นใจเกินไปจึงขอรับมาแปลภาคภาษาไทย

ตลอดระยะเวลากว่า 6 เดือนที่ผมใช้เวลาในการแปลหนังสือเล่มนี้ ผมมีความรู้สึก ว่า หนังสือที่ท่านผู้เขียนเขียนด้วยองค์ความรู้ที่แน่น มีความเข้าใจในทฤษฎีต่างๆ ที่ท่านนำเสนอ การใช้ภาษามีความสลับซับซ้อนมากๆ สอง ผมได้เรียนรู้ศัพท์ เนื้อหาและข้อมูลเกี่ยวกับระบอบการปกครอง, ระบอบสังคมประชาธิปไตย ที่ใช้อยู่ในประเทศต่างๆ ในยุโรปอย่างถึงแก่น รวมทั้งสามารถแยกแยะได้อย่างถ่องแท้ว่า ประเทศไทยเราได้รับการปกครอง รับการเมืองจากประเทศสหรัฐอเมริกา มากแค่ไหน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้การพัฒนาของประเทศระหว่างเมืองกับชนบทมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทำให้รู้ว่าทำไมที่บ้านเราถึงติดกันวินาศสันตะโร ทำให้เกิดมลภาวะต่างๆ มากมาย ฯลฯ

ข้อเตือนในการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ หนึ่ง จะต้องทำความเข้าใจในโครงสร้างของประโยค เนื่องจากว่า ผมต้องการรักษาอัตลักษณ์ของหนังสือเล่มนี้ จึงทำให้อาจจะเกิดความไม่กระจ่างในการอ่านครั้งแรก ควรจะอ่านทวนไปมาอย่างน้อยสองครั้ง สอง ศัพท์ใหม่ๆ ภาษาไทยบางคำผมได้สร้างขึ้นใหม่ ซึ่งอาจจะไม่คุ้นเคยกับความรู้สึก แต่ว่า ในอนาคต? อาจจะเริ่มมีคนใช้เพิ่มมากขึ้นก็ได้ สาม เนื่องจากว่า ความเข้าใจในเรื่องเดียวกัน อาจจะมีคำที่ไม่เพียงพอต่อการอธิบาย เช่น คำว่า ประชาชน, พลเมือง, ชุมชน แม้แต่คำว่าภาคสังคม หรือ คำว่าภาค

ประชาสังคมก็ยังมีหลากหลายในการใช้ (ซึ่งผมเห็นว่าเป็นการดี เพราะจะทำให้เกิดความตื่นตัวในการแสวงหาคำศัพท์ใหม่ๆ)

ทั้งนี้ผมต้องขอขอบคุณ คุณ Lydia Seibel ที่ช่วยตรวจทาน รวมทั้งช่วยขัดเกลาต่อการแปลในครั้งนี้ ตลอดจนทุกคนที่ช่วยตรวจทานการพิมพ์ และขอขอบท่านผู้อำนวยการมูลนิธิฯ คุณเวสนาที่เปิดโอกาสให้ผมระบายความในใจของผมในครั้งนี้ ผลจากการทุ่มเทงานแปลหนังสือเล่มนี้ คงจะก่อประโยชน์ให้กับท่านผู้อ่านและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สักวันหนึ่ง เราคงจะมีพรรคการเมืองที่เกิดจากการมีส่วนร่วมในการก่อตั้งจากประชาชน เพื่อประชาชน และโดยประชาชนอย่างแท้จริงเช่นเดียวกับพรรคสังคมประชาธิปไตยเยอรมนีและอื่นๆ ในยุโรป ทั้งนี้ประเทศจะพัฒนาได้ก็ต่อเมื่อเรามีพรรคการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริงเท่านั้น

สมบัติ เบญจศิริมงคล

ประเทศไทย,

เดือนมีนาคม 2007

1 บทนำ

กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มีการต่อสู้ขับเคี่ยวเพื่อเป็นผู้นำทางความคิดในเรื่องของประชาธิปไตยที่มีความแตกต่างกันอย่างมากอยู่สองแนวทาง: ระบบทุนนิยมเสรี, ประชาธิปไตยสายพันธุ์ประเทศสหรัฐอเมริกา และ ระบบสังคมนิยมประชาธิปไตย, สายพันธุ์ยุโรป ถึงแม้ว่าระบบทั้งสองระบบจะปกป้องกรอบของสถาบันของสิทธิมนุษยชน และระบบประชาธิปไตยตัวแทน, แต่ก็มีความเห็นที่แตกต่างกันอย่างมากในเรื่องการจัดระเบียบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐานประชาธิปไตย ปรากฏการณ์นี้ใช้ได้กับรัฐธรรมนูญที่บังคับใช้อยู่แต่ละสังคม ซึ่งไม่ได้ด้อยกว่ากันก็คือ การจัดระเบียบที่เป็นอยู่ในสังคมโลกโดยรวม

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่จะให้คำแนะนำเรื่องระบบสังคมประชาธิปไตยทั้งในทางทฤษฎีและในทางปฏิบัติ ในด้านหลักแล้วจะคำนึงถึงการเชื่อมโยงกับการปฏิบัติ เพราะฉะนั้น จึงไม่ใช่เรื่องประวัติศาสตร์ทฤษฎีของระบบสังคมประชาธิปไตย, ถึงแม้ว่า จะมีการกล่าวอ้างถึงทฤษฎี และนำเรื่องของสังคมนิยมประชาธิปไตยมาอ้างอิงถึงก็ตาม และก็ไม่ใช่เป็นเรื่องความคิดเห็นของประวัติศาสตร์ทฤษฎีทางการเมือง ในจุดศูนย์กลางคือคำถามที่ว่า ทำอย่างไรประชาธิปไตยสมัยใหม่ถึงจะได้รับการยอมรับ, มีบทบาทอย่างไรต่อความเป็นธรรมในสังคม, ใช้หลักการอะไรในการอ้างถึงสิทธิขั้นพื้นฐานและมีความสำคัญแค่ไหนสำหรับเสรีภาพและประสิทธิภาพต่อสังคมนั้นๆ ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยอธิบายวิธีการใช้ยุทธศาสตร์การจัดการสิทธิขั้นพื้นฐาน, โดยเฉพาะในด้านสวัสดิการและเศรษฐกิจ รวมถึงทางการเมือง, สำหรับประชาชนทุกภาคส่วนให้ดีที่สุดอย่างไร และเปรียบเทียบระหว่างประชาสังคมที่แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงยุทธศาสตร์หลากหลายที่จะต้องปฏิสัมพันธ์กับสังคมที่มีความเสี่ยงในเรื่องสิทธิพื้นฐาน

ความประสงค์ที่อยู่ในแกนสำคัญของระบบสังคมประชาธิปไตยคือการแสวงหาวิธีการแก้ไขปัญหาคับกับประสบการณ์ที่เป็นจริง: สถาบัน, วงสัมมนา, นโยบาย, โอกาสในการมีส่วนร่วมและสิทธิต่างๆ ที่จำเป็นต่อประชาธิปไตยอะไร

บ้าง? เพื่อให้สิทธิพื้นฐานในทางสากลของประชาชนหญิงและชายทุกหมู่เหล่าสามารถได้รับการคุ้มครองต่อโครงสร้างความเสี่ยงทางเศรษฐกิจและของสังคมสมัยใหม่ได้อย่างเพียงพอ ในที่นี้ ยังหมายความว่าถึงบทบาทความรับผิดชอบของตนเอง: หน้าที่ทางสังคม และทางการเมืองใดที่ประชาชนในสังคมนั้นๆ ยอมรับว่าตัวเองต้องปฏิบัติ, ในกรณีนี้ที่ตัวเองต้องการใช้สิทธิเรียกร้องที่ครอบคลุมต่างๆ ในฐานะของภาคประชาสังคม?

ทฤษฎีของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์โดยตรงต่อทฤษฎีว่าด้วยประสบการณ์ และโยงไปถึง แนววิธีการปฏิบัติของการต่อรองทางการเมืองอย่างเป็น ประชาธิปไตย นักประชาธิปไตยระดับชาติจำนวนหนึ่งได้ใช้แนวทางสังคมนิยมประชาธิปไตย หรือ – อย่างเช่นในกรณีของประเทศทางแถบสแกนดิเนเวีย - ได้นำไปปฏิบัติจนประสบความสำเร็จอย่างยิ่งยวด ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีเองได้รับการเรียกขานจากศาลรัฐธรรมนูญว่าเป็นประเทศสังคมนิยมประชาธิปไตย ประเด็นที่น่าสนใจในหนังสือนี้จะวิเคราะห์ให้เห็นว่า อะไรที่ได้รับความสำเร็จจากการนำไปปฏิบัติภายใต้ชื่อสังคมนิยมประชาธิปไตย แต่ยังวิเคราะห์ไปไกลกว่านั้น และตรวจสอบดูว่า, อะไรที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางปฏิบัติ? ความท้าทายอยู่ที่ว่า ประเด็นที่น่าสนใจ ก้าวหน้าไปกว่าสถานการณ์ที่เป็นอยู่ขององค์กรประชาธิปไตยในประชาสังคม โดยแสดงให้เห็นในทฤษฎีนี้ ยุทธศาสตร์ทางการเมืองเช่นไรที่สามารถทำให้เป็นจริงได้ภายใต้เงื่อนไขโลกปัจจุบัน, มีแนวทางปฏิบัติอยู่ด้วยหรือไม่ จากสภาพการเปลี่ยนแปลงอย่างมีพลวัตของประชาสังคมโลก ในความเป็นจริง ไม่น่าจะคงสถานการณ์ในแนวทางที่เป็นอยู่ (Status-Quo-Orientierung) หรือ สามารถที่จะรับผิดชอบได้

ทฤษฎีสังคมนิยมประชาธิปไตย หมายถึงถึงการเลือกองค์ประกอบบรรทัดฐานที่เป็นพื้นฐานทั่วไปด้วย จากสาเหตุที่ต้องเป็นทฤษฎีที่ใช้ในทุกแห่งในโลกได้ จึงต้องเลือกพื้นฐานทางบรรทัดฐานที่ไม่ซับซ้อน พื้นฐานเช่นนี้ คือ สิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน, สิทธิทางการเมือง, สิทธิทางสังคมและสิทธิทางเศรษฐกิจที่ขยายความอยู่ในปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติปี ค.ศ. 1966 และได้รับการ

ลงนามโดย 148 กลุ่มประเทศสมาชิกที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน รวมทั้ง ภูมิภาคของประเทศที่กำลังพัฒนา มาตรฐานนี้เขียนไว้อย่างค่อนข้างเกรงใจ โดยคำนึงถึงระดับความแตกต่างของพัฒนาทางการเมืองของประเทศต่างๆ หนึ่งในประเด็นหลักของทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยคือ คำถามว่า ผลที่ตามมาที่ได้จากการสิทธิขั้นพื้นฐานที่ครอบคลุมของทฤษฎีประชาธิปไตย, ทฤษฎีทางการเมือง และทฤษฎีทางสังคมเป็นอย่างไร ทฤษฎีฯ นี้จะทำการวิเคราะห์ สถาบัน, องค์กรทางเศรษฐกิจ, สังคมการเมืองและ ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการว่าจะตอบสนองทางวัตถุของสิทธินี้ในสมัยโลกปัจจุบันได้อย่างไร

ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยบูรณาการแง่มุมที่สำคัญต่างๆ ของทฤษฎีประชาธิปไตยที่ผ่านการวิจัยในภาพรวม (ดูเปรียบเทียบในตารางที่ 1)

มิติของกรอบการวิจัย	คำถาม
มิติของลักษณะต่างๆ	สังคมประชาธิปไตยมีความแตกต่างกับเสรีนิยมสุดขั้วอย่างไร?
มิติทางบรรทัดฐาน	บรรทัดฐานอะไรบ้างที่จะเป็นความชอบธรรมของประชาธิปไตย?
มิติทางประสบการณ์-ทางวิจัย	ความสามารถขนาดไหนของระบบประชาธิปไตยที่จะใช้ในการแก้ปัญหาในสังคมได้?
งานวิจัยเกี่ยวกับเสถียรภาพ	มีสมมุติฐานอะไรบ้างสำหรับเป็นหลักประกันความเป็นประชาธิปไตย?
เปรียบเทียบงานวิจัยระบอบประชาธิปไตยต่างๆ	ผลสัมฤทธิ์อะไรที่เกิดขึ้นจากการนำวิธีการเฉพาะไปแก้ปัญหาในแต่ละประเทศ?
ผลงานการวิจัยใหม่ๆ ของระบอบประชาธิปไตย	สาเหตุ, รูปแบบและผลลัพธ์อะไรบ้างที่มีความเชื่อมโยงกับการทำให้ระบอบประชาธิปไตยเกิดความชำรุด?

เนื้อหาคำถามเหล่านี้ มุ่งเน้นไปที่วิธีการปฏิบัติทางการเมืองในระบบประชาธิปไตย และมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างแน่นแฟ้น ความสัมพันธ์เหล่านี้จะเป็นแนวทางไปสู่ความเข้าใจในทฤษฎีของระบบสังคมประชาธิปไตย

โครงการของสังคมประชาธิปไตยผูกอยู่กับการกิจกรรมที่ฐานที่มองในแง่ของกับสิทธิทางสังคมและสิทธิทางการเมืองพร้อมด้วยปฏิบัติการที่อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการทำปรากฏการณ์ให้เป็นจริงในสภาพของสังคมที่ซับซ้อนในปัจจุบัน ดังนั้น มันจึงอาศัยการอ้างอิงด้วย *วิธีการของทฤษฎีผู้ปฏิบัติ* (Akteurstheoretischer Ansatz) ทฤษฎีนี้คำนึงถึงมิติการจัดการอยู่สองเรื่อง (Handlungsdimension) ของประชาสังคมทุกภาคส่วนเสมอ คือ: ข้อจำกัดของกรอบการทำงาน ที่ถูกกำหนดโดยระบบส่วนหนึ่งที่ดำรงอยู่ของสังคม และช่องว่างที่จะจัดเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Handlungsspielräume)

เสาหลักที่สำคัญมากเสาหลักหนึ่งของระบบสังคมประชาธิปไตยคือรัฐสวัสดิการ ระบบสังคมประชาธิปไตยยังไปไกลยิ่งกว่าความเป็นรัฐสวัสดิการ เพราะว่า ระบบสังคมประชาธิปไตยนำระบบย่อยของสังคมมาสนธิกับความสัมพันธ์ที่สลับกันไปมา อยู่ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้ เช่น:

ระบบย่อยของระบบสังคมประชาธิปไตย:

1. ระบบทางการเมือง
2. ระบบสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน
3. ระบบการเมืองของภาคสาธารณะ
4. ภาคประชาสังคม
5. ระบบย่อยของการเข้าสู่กระบวนการประชาธิปไตยของประชาชน
6. รัฐสวัสดิการ
7. ระบบการศึกษา
8. ระบบทางเศรษฐกิจ
9. ระบบการควบคุมทางเศรษฐกิจ
10. รูปแบบ กฎ และระเบียบการบังคับใช้ของผู้ประกอบการ
11. การประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ
12. วัฒนธรรมทางการเมือง การปกครอง

ในทุกส่วนของระบบย่อยสามารถมีรูปแบบที่แตกต่างกันของตัวแปรในรายละเอียดของวิธีการและเนื้อหาได้อย่างมาก ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการของสังคมประชาธิปไตยเน้นไปที่การตรวจสอบตัวแปรของตัวระบบย่อย, ที่เป็นองค์ประกอบที่เข้ากันกับสิทธิทางการเมืองและสิทธิทางสังคมได้ดีที่สุด

คำนิยาม “สังคมประชาธิปไตย” มีลักษณะอยู่สามมิติคือ:

มิติที่หนึ่ง: มิติที่เป็นนิยามหลักของทฤษฎีประชาธิปไตย

มิติที่สอง: นิยามนี้ถูกนำไปใช้เป็นสัญลักษณ์ของโครงการทางการเมือง แต่จะต้องมีผู้ปฏิบัติทางการเมือง ที่นำระบบ “สังคมประชาธิปไตย” มาใช้เป็นชื่อโครงการ ถึงแม้ว่า เป้าหมายที่จะให้บรรลุผลทางการเมืองที่แท้จริงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตยก็ตาม ในอีกมิติหนึ่ง พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยทั้งหลายก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องความเป็นเจ้าของนิยามนี้ เพราะว่า ผู้ปฏิบัติในประชาสังคมและการเมืองอื่นสามารถที่จะมีเป้าหมายสังคมประชาธิปไตยอยู่บางส่วนก็ได้

มิติที่สาม: คำนิยามนี้มีรูปแบบของความเป็นรัฐ เพราะว่า มันมีบทบาทสำคัญอยู่ในรัฐธรรมนูญการปกครองของหลายประเทศในยุโรป

ตั้งแต่ยุคของ แฮร์มัน เฮลเลอร์¹ (Hermann Heller) ก็ได้อ้างสังคมประชาธิปไตยที่ผูกติดกับความมั่นคงทางสังคม, การแบ่งปันที่เป็นธรรมของโอกาสในการดำรงชีพและโอกาสในการมีส่วนร่วมทางสังคมในระบบประชาธิปไตย หนังสือที่วางอยู่ ณ ที่นี้ แบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้:

1. *คุณค่าหลัก*: บทวิเคราะห์ของเสรีนิยมประชาธิปไตย และเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขีด; โครงสร้างพื้นฐานของทฤษฎีสังคมประชาธิปไตย
2. *การปฏิบัติการทางการเมือง*: คำโครงของหน้าที่ในทางปฏิบัติทางการเมือง; อธิบายเนื้อหาของเงื่อนไขสำหรับการทำให้เกิดประชาธิปไตย, ความมีประสิทธิภาพของประชาสังคมและการแลกเปลี่ยนกันในที่สาธารณะ

¹ Heller 1934, Heller 1971

3. เศรษฐศาสตร์การเมือง: บทวิเคราะห์การนำสังคมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของตลาดและกฎเกณฑ์การควบคุมของระบบเศรษฐกิจ
4. รัฐสวัสดิการ: คำโครงหลักการพื้นฐานและโครงการปฏิรูปของสังคมประชาธิปไตยในปัจจุบันสำหรับตลาดแรงงานและสวัสดิการสังคม
5. นโยบายทางการเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์: อธิบายถึงความท้าทายของกระแสโลกาภิวัตน์ และความเป็นไปได้ของการเกิดประชาสังคมโลกและการสร้างประชาธิปไตย
6. วัฒนธรรมทางการเมือง: ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และความเป็นประชากรเดียวกัน, มาตรฐานสากลของสังคมประชาธิปไตย
7. รูปแบบของประเทศต่างๆ: เปรียบเทียบรูปแบบต่างๆ ของระบอบสังคมประชาธิปไตย
8. การปฏิบัติทางการเมือง: ปฏิรูปทางการเมืองที่เป็นรูปธรรม, ผู้ปฏิบัติ, ประสิทธิภาพและยุทธศาสตร์ของระบอบสังคมประชาธิปไตย

2 คุณค่าหลัก และ หลักการพื้นฐาน

2.1 เสรีนิยมประชาธิปไตยในความขัดแย้ง

ทฤษฎีเสรีนิยมประชาธิปไตยได้รับการยอมรับในยุโรปมากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ยุคแห่งความรุ่งโรจน์ในยุโรป กลายเป็นศาสตร์แห่งความชอบธรรมทางการเมืองสมัยใหม่ที่ได้รับการยอมรับมากขึ้นเรื่อยๆ² รูปแบบการปกครองปัจจุบันทั้งหมดของรัฐธรรมนูญตะวันตกตั้งอยู่บนพื้นฐานของเสรีนิยม โดยอ้างหลักเกณฑ์การปกครองดังต่อไปนี้:³

- สิทธิมนุษยชน – และสิทธิพลเมืองที่เหมือนกันทั่วโลก
- นิติรัฐ
- ความเชื่อมโยงระหว่างรัฐธรรมนูญและอำนาจทางการเมือง และ
- หลักเสียงข้างมากของการใช้อำนาจอธิปไตยของประชาชน

ถึงแม้ว่า ในทางปฏิบัติ บรรทัดฐานนี้จะถูกตั้งคำถามถึงความชอบธรรมตลอดมาในแทบทุกแห่งในโลก แต่ก็ได้รับการยอมรับจากการถกเถียงกันถึงความถูกต้องจากสาธารณะ⁴ ลัทธิเสรีนิยม - โดยเฉพาะ หลังจากการล่มสลายของลัทธิมาร์กซ์ และลัทธิเลนิน - ได้รับการยอมรับจากการปกครองสมัยใหม่ว่าเป็นระบอบการปกครองระบอบเดียวที่รองรับ และได้รับการยอมรับจากสากลว่าเป็นศาสตร์การปกครองอันชอบธรรมของผู้มีอำนาจทางการเมือง

ตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นรูปแบบคลาสสิก, โดย จอห์น ล็อก (John Locke, ปี ค.ศ. 1623-1704) ลัทธิเสรีนิยมอ้างถึงความคิดพื้นฐานของ *ความเสมอภาคแห่งเสรีภาพ และรูปแบบที่คุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์*⁵ พร้อมกับการจัดตั้งรัฐสมัยใหม่ เสรีนิยมได้ความเป็นสถาบันแห่งสิทธิเสมอภาคของประชาชน หลักความ

² Gray 1995: 85

³ Gray 1989, Gray 1995, Habermas 1992, Schiller 1978

⁴ Meyer 2002

⁵ Locke 1967

เสมอภาคนี้ใช้ได้กับทุกคน และท้ายที่สุดเป็นตัวกำหนดความหมาย, วัตถุประสงค์ ตลอดจนขอบเขตของการใช้อำนาจอรัฐ เจตจำนงค์ทางการเมืองของลัทธิเสรีนิยม เรียกร้องความเสมอภาคของศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของทุกๆ คน (ความเสมอภาคของความเป็นปัจเจกชน) และความเสมอภาคทางกฎหมายต่อทุกๆ การตัดสินใจ (ความเสมอภาคต่อการแสดงออกทางการเมือง)

นอกจากความเห็นของลัทธิรัฐธรรมนูญนิยมแล้ว ลัทธิยังถือว่าความเป็นเจ้าของทรัพย์สินและหลักการเศรษฐกิจที่ผ่านระบบตลาด (*Market Economy*) คือหลักประกันของสิทธิขั้นพื้นฐานนี้ ลัทธิเสรีนิยมดั้งเดิม (คลาสสิก), นอกจากลัทธิแล้ว โดยเฉพาะ อדם สมิท (Adam Smith ค.ศ. 1723-1790)⁶ ยังได้อ้างเหตุผลสองประการมาสนับสนุนอีกด้วย คือ หลักการพื้นฐาน กับ เครื่องมือ⁷ เหตุผลหลักการพื้นฐานกล่าวว่า เสรีภาพในสิทธิครอบครอง และระบบกลไกตลาดเสรีเท่านั้น ที่เป็นหลักประกันการเปิดโอกาสให้เกิดเสรีภาพของการปฏิบัติในกรอบของเศรษฐกิจ และการดำเนินการของปัจเจกบุคคลจากข้อจำกัดจากภายนอก⁸ เครื่องมือที่ใช้เป็นเหตุผลที่ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า หลักการพื้นฐานทั้งสองขององค์กรเศรษฐกิจเสรีนิยมนี้เท่านั้นที่จะเป็นหลักประกันความสุขของสังคมได้อย่างใกล้เคียงที่สุด และจัดหาเครื่องอุปโภค บริโภคและการบริการแก่ประชาคมด้วยค่าใช้จ่ายที่ต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จนกระทั่ง เข้าสู่คริสต์ศตวรรษที่ 20, กระแสหลักของพรรคเสรีนิยมต่างๆ รวมทั้งเหล่านักวิชาการ ก็ได้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะนำผลที่เกิดขึ้นจากหลักการการคุ้มครองอิสรภาพในการถือครองของปัจเจกชน และความเป็นอิสระทางการเมืองและทางสังคม ด้วยค่าใช้จ่ายต่างๆ มากมายมาอธิบายประกอบ การปกป้องสิทธิการถือครองที่ “สุดโต่ง” ได้นำไปสู่การจำกัดสิทธิทางการเมืองเป็นระยะเวลานาน

⁶ Locke 1967, Smith 1974

⁷ Kersting 1993

⁸ เหตุผลนี้ถูกโต้แย้งด้วยนิยามของเสรีภาพด้านลบ. รัฐไม่ควรเข้าไปแทรกแซงโดยไม่จำเป็น. นิยามของคำว่าเสรีภาพในทางปฏิบัติในที่นี้หมายความว่าถึง รูปแบบ-ที่เกิดขึ้นโดยตัวของมันเอง

จุดเริ่มต้นของสังคมประชาธิปไตยคือปัญหาทั้งสองของลัทธิเสรีนิยมที่ยังไม่สามารถแก้ไขให้ลุล่วงได้ เช่น: คำถามข้อแรก, นิยามของคำว่า ขอบเขตการครอบคลุมนั้นเรื่องหลักความเสมอภาคในบริบทของสังคมโดยรวม และ ข้อที่สอง ต้องมีสมมุติฐานอะไรในสังคม ที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมกันในเสรีภาพสำหรับคนทุกคนให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาได้⁹

คำตอบที่ขัดแย้งต่อคำถามนี้ ทำให้เสรีนิยมประชาธิปไตยแตกออกเป็นสองฝ่ายคือ ฝ่ายที่ยึดแนวทางเสรีสุดโต่ง กับ ฝ่ายที่ยึดแนวทางสังคม เสรีนิยมประชาธิปไตยสุดโต่งยึดหลักสิทธิถือครองของปัจเจกเสมอกับสิทธิเสรีภาพสังคมประชาธิปไตยมีความเห็นว่า เสรีภาพจะเกิดเป็นจริงในทางปฏิบัติ และการวางแผนการดำเนินชีวิตด้วยตนเองได้ ก็ต่อเมื่อคนทุกคนมีสิทธิขั้นพื้นฐานในผลิตผลของสังคมด้วย (ผลิตผลทางสังคมหมายถึง หลักประกันที่ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับ เช่น หลักประกันสุขภาพ, การเข้ารับการศึกษาฟรีสำหรับเด็กทุกคน เป็นต้น: ผู้แปล) เงื่อนไขนี้ จะทำให้เกิดการค้าขายอย่างอิสระขึ้น เสรีนิยมประชาธิปไตยมีความพึงพอใจอยู่เพียงแค่รูปแบบที่เป็นอยู่ของหลักประกันสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ขณะที่สังคมประชาธิปไตยเรียกร้องนอกเหนือขึ้นไปอีกในด้านสิทธิที่มีผลเป็นจริงสำหรับทุกคน

ขณะที่รูปแบบที่เป็นอยู่ (Formalgeltung) ของสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานจะจำกัดอยู่ที่หลักประกันในกรอบที่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย, ที่ว่าเสรีภาพปัจเจกจะทำได้, มีผลที่เป็นจริง (Realwirkung) ingsสิทธิขั้นพื้นฐานของการเข้าถึงผลิตผลทางปัจเจกและทางสังคม (อธิบายแล้ว), ที่ทำให้เสรีภาพกลายเป็นโอกาสในทางปฏิบัติอย่างแท้จริง

ปัญหาที่อยู่ระหว่างเขาควายของระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตย คือ ความสัมพันธ์ที่ไม่สามารถแยกแยะได้ระหว่างเสรีภาพกับความเป็นเจ้าของ

ลึกลับตั้งสมมุติฐานเรื่องสิทธิครอบครอง เป็นเรื่องที่ทรงความหมายที่สุดในไว้ในทฤษฎีเสรีนิยม จากสมมุติฐานนี้เองทำให้เกิดปัญหาการเลือกปฏิบัติสำหรับ

⁹ Sartori 1997

บรรทัดฐานของเสรีภาพในเรื่องเดียวกัน พร้อมกับนิยามของคำว่ากรรมสิทธิ์ ล็อคได้ให้ความหมายความสัมพันธ์ไว้สามส่วนคือ หนึ่ง เสรีภาพที่พึงได้รับในส่วนของบุคคล (เสรีภาพในทางปฏิบัติ และ อิสรภาพส่วนบุคคล); สอง เสรีภาพที่พึงได้รับในเรื่องความคิดของตนเองและความเชื่อถือ (เสรีภาพในการออกความคิดเห็น, เสรีภาพในการนับถือศาสนาและความเชื่อ); และ สาม เสรีภาพที่พึงได้รับในความเป็นเจ้าของ ที่บุคคลมีสิทธิในความเป็นเจ้าของตามกฎหมาย

ขณะที่เสรีภาพที่กล่าวถึงในสองข้อแรกเป็นเรื่องที่กระทบกับสิทธิส่วนบุคคลโดยตรง แต่การทำให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมของเสรีภาพที่กล่าวถึงในข้อสุดท้ายมีความเกี่ยวโยงด้านเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลอื่นในสังคมด้วย ดังนั้น รัฐที่เป็นรัฐอิสระสามารถที่จะเรียกร้องสิทธิในทางกฎหมายต่อทรัพย์สินของประชาชนในชาติของเขาได้ เช่น ในรูปแบบของภาษี, ที่ ในด้านกลับสามารถนำไปเป็นหลักประกันเสรีภาพสำหรับทุกคนได้ นอกจากนี้ การยืนยันที่จะใช้ทรัพย์สินส่วนบุคคลมาเป็นเครื่องมือในการผลิตส่วนใหญ่แล้ว จะต้องมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการใช้แรงงานของบุคคลอื่นด้วยเสมอ มิติที่สามของสิทธิในทรัพย์สินจะอ้างถึงความสัมพันธ์เชิงกลบระหว่างผู้ครอบครองทรัพย์สิน, สิ่งของ, ลูกจ้างที่ปราศจากทรัพย์สินและรัฐ เนื่องจากว่า สิทธิในเสรีภาพของลูกจ้างที่ปราศจากทรัพย์สินได้รับผลกระทบในกรณีนี้ จึงทำให้เกิดการตั้งคำถามถึงหลักความชอบธรรมในเรื่องสิทธิการใช้ทรัพย์สินส่วนบุคคล

ทฤษฎีเสรีนิยมประชาธิปไตยไม่สนใจปัญหาที่เกิดขึ้น ในกรณีที่บุคคลที่ปราศจากทรัพย์สินที่บังคับให้ยอมยกเสรีภาพของตนเองไปให้อีกบุคคลหนึ่งอย่างถาวร เพื่อที่ตัวเองจะมีชีวิตรอดเท่านั้น¹⁰ ดังนั้นโอกาสในเสรีภาพของผู้ที่ปราศจากทรัพย์สินต้องขึ้นอยู่กับผู้ครอบครองทรัพย์สิน ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตยได้แก้ปัญหานี้ที่อยู่ระหว่างเขาควาย โดยให้สิทธิในการเข้าครอบครองส่วนบุคคลต้องอยู่ภายใต้กรอบเสรีภาพเดียวกันของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคน

¹⁰ ถึงแม้ว่า ล็อคจะเรียกร้องเสมือนหนึ่งสิทธิในการที่จะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่มีความมั่งคั่ง ก็นิดที่เหนือกว่าเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นสามารถยังชีพอยู่ได้

2.2 จุดอ่อนของขบวนการเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว

ลัทธิเสรีนิยมประชาธิปไตยสมัยใหม่ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ได้รับอิทธิพล โดยเฉพาะจากเมธีสองคนคือ ฟรีดริค ฟอน ไฮเยค¹¹ (*Friedrich von Hayek*) กับนอร์เบิร์ต โนซิค¹² (*Norbert Nozick*) ทั้งสองท่านยึดติดอยู่กับความคิดของสิทธิเสรีในทรัพย์สินส่วนบุคคลว่า เป็นสมมุติฐานของเสรีภาพ อย่างไม่มีเงื่อนไข¹³ และมองข้ามความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆ มากมายจากผลของเศรษฐกิจและสังคมสมัยใหม่ ความคิด (*Konzept*) กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลของลัทธิได้รับการตอกย้ำทางหลักปรัชญาให้หนาแน่นยิ่งขึ้นตั้งแต่นั้นมา ด้วยการชี้ให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ครอบครองทรัพย์สินกับการใช้สิ่งของเท่านั้นที่จะแสดงให้เห็นถึงการส่งเสริมให้เกิดเสรีภาพอย่างจริงจังเท่านั้น ปฏิสัมพันธ์อื่นๆ ที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์กับความเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลจะถูกนำไปอยู่ภายใต้เงื่อนไขนี้ หรือไม่ก็ค่อยๆ ทำให้หมดคุณค่าไป ลัทธิเสรีนิยมจำกัดคำนิยามของเสรีภาพเพียงแค่รูปแบบทางกฎหมายของสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไป

ทฤษฎีของเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว เข้าใจเสรีภาพเป็นเพียงแค่เสรีภาพในทางลบ ทฤษฎีนี้เห็นเพียงความเชื่อมโยงที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ระหว่างความเข้าใจเรื่องเสรีภาพนี้กับการเข้าไปแทรกแซง-ให้น้อยที่สุดของสถาบันต่างๆ ของรัฐ, ของกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลที่ไม่มีความผูกพันกับผลผลิตทางเศรษฐศาสตร์ใดๆ ทั้งสิ้น และตลาดที่ควบคุมกลไกด้วยตัวของมันเอง¹⁴ ด้วยความคิดนี้ ลัทธิเสรีนิยมต้องการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลผ่านกระบวนการของตลาดให้มากที่สุด รัฐควรจะต้องเป็นผู้ให้หลักประกันเสรีภาพทางการเมืองเท่านั้น¹⁵

¹¹ Hayek 1977

¹² Hayek 1977, Hayek 1981, Nozick 1974

¹³ Nozick 1974, Gray 1995: หน้า 62 ฯลฯ

¹⁴ ผลการโต้เถียงในปัจจุบันก็ยังเป็นเช่นนี้อยู่: Gray 1995

¹⁵ Niesen 2002: หน้า 78

ความจริงที่ว่า นักเสรีนิยมคลาสสิกและแนวคิดที่อยู่ในทฤษฎีเสรีนิยมสุดขั้วบางส่วนภายใต้แรงกดดันของวิกฤตทางสังคม ต้องยอมรับในบางรายละเอียดของรัฐสวัสดิการและกลไกตลาด¹⁶ แต่ในคุณค่าหลัก และความเข้าใจในประชาธิปไตยของนักเสรีนิยมยืนหยัดและยึดมั่นอยู่ในทฤษฎีหลักการของลัทธิเสรีนิยมคลาสสิกโดยปราศจากเงื่อนไข ส่วนต่างๆ ดังต่อไปนี้เป็นตัวบ่งชี้ความเป็นเสรีนิยมประชาธิปไตย

ตัวบ่งชี้ความเป็นเสรีนิยมประชาธิปไตย:

- รูปแบบความเป็นนิติรัฐ และประชาธิปไตย
- ไม่มีความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงทรัพยากรร่วมกันของประชาชนในกระบวนการประชาธิปไตย
- ไม่มีหลักประกันในสวัสดิการสังคมและสิทธิปัจเจกบุคคลในสังคม
- ไม่มีระบบตรวจสอบควบคุมกลไกเศรษฐกิจมหภาคอย่างเพียงพอ
- ความเข้าใจว่า ตลาดเป็นสถาบันที่เป็นหลักประกันเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน (เปรียบเทียบกับสถาบันที่เป็นหลักประกันเสรีภาพทางการเมือง)
- การนำสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลไปแปลงเป็นเครื่องมือการผลิตอย่างไม่มีเงื่อนไข
- ยึดติดกับนิยามที่เป็นลบของคำว่าเสรีภาพ
- การไม่ยอมรับความคิดในการที่จะทำให้เศรษฐกิจและสังคมเป็นประชาธิปไตย

ทฤษฎีเสรีนิยมจำกัดอยู่เพียงการเรียกร้องประชาธิปไตยและสิทธิที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและปล่อยให้ความสามารถของประชาชนในรัฐที่จะใช้ประโยชน์จากรูปแบบโอกาสของสิทธิเสรีภาพที่ได้รับให้เป็นจริง

¹⁶ เปรียบเทียบสำหรับลัทธิเสรีนิยมที่เข้มแข็งโดยสังคม ที่เป็นคลาสสิกโดยเฉพาะ Hobhouse 1911

2.3 การกิจอันชอบธรรมของสังคมประชาธิปไตย

สังคมประชาธิปไตยเกิดจากการวิพากษ์ถึงความขัดแย้งต่างๆ ของลัทธิเสรีนิยมประชาธิปไตย สังคมประชาธิปไตยนิยามตัวเองว่าเป็นโครงการสังคมทางเลือกอีกหนึ่งเพื่อบรรลุเป้าหมายในทางปฏิบัติ เฟอ์ดินันท์ ลัสซาล (Ferdinand Lassalle), นักทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยและผู้นำแรงงาน ได้เขียนสรุปไว้ในบทความ ปี ค.ศ. 1864 “วิทยาศาสตร์กับคนงาน” ซึ่งมีสาระสำคัญ¹⁷: เพราะว่าความแตกต่างของฐานะ และสิ่งที่อยู่ในกมลสันดาลของมนุษย์นำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม นั่นคือ “ความคิดทางศีลธรรมของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน”,

“การที่ต่างคนต่างทำอย่างอิสระยังไม่เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของตนเองได้อย่างแท้จริง แต่จะต้องได้รับความร่วมมือจากพลังทางศีลธรรมในหมู่คณะของสังคมที่ตนเองดำรงอยู่, นั่นคือ ความร่วมกันในผลประโยชน์, พัฒนาการในสิ่งที่เป็นไปได้ในแนวทางเดียวกัน และเกื้อกูลซึ่งกันและกัน”¹⁸

แม้แต่จอห์น เซนต์ มิลล์¹⁹ (John St. Mill) และนักทฤษฎีสำนักสังคมนิยมในสังคมเฟเบียน²⁰ ก็ยังนำลักษณะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของลัทธิเสรีนิยมมาเป็นข้ออ้างเพื่อเป็นนโยบายในการปฏิรูปสังคม นักวิจารณ์ได้นำข้อโต้แย้ง โดยเฉพาะสามข้อมาชี้ให้เห็นว่า ข้อโต้แย้งนี้เป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่การละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไป มันเป็นจุดเริ่มต้นของทฤษฎีและหลักปฏิบัติของระบอบสังคมประชาธิปไตย:

17 Lassalle 1864

18 Lassalle 1864: 22

19 Mill 1969, Mill 1971

20 Fabian Essays 1962

ข้อแรก: เหนือขึ้นไปถึงระดับที่แน่นอนระดับหนึ่งจะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ ถึงขนาดที่ว่า พฤติกรรมรอบตัวในสังคมจะเกิดความสัมพันธ์ในลักษณะขึ้นต่อและอยู่ได้บังคับบัญชา ที่จะนำไปสู่การละเมิดศักดิ์ศรีของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา (การละเมิดเสรีภาพบุคคลทางสังคม)

ข้อสอง: ตามมาด้วยการที่ต้องทำตามกฎเกณฑ์ที่ละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานโดยบุคคลที่สาม, ถ้าหากว่าสิทธิอันชอบธรรมในการดำรงตนอย่างอิสระโดยผ่านสภาพการทำงานที่ล่งละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (การละเมิดสิทธิอันชอบธรรมในการดำรงตนอย่างอิสระของประชาชน)

ข้อสาม: ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม, เศรษฐกิจ และการศึกษาทำให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความไม่เท่าเทียมนี้ ไม่สามารถใช้สิทธิในฐานะพลเมืองได้อย่างเป็นรูปธรรม (การละเมิดสิทธิบุคคลทางการเมือง)

สรุปสำหรับสังคมประชาธิปไตย จากเหตุผลในแต่ละข้อดังกล่าวนี้แล้วว่า จากประสบการณ์ที่เป็นจริงทั้งหลาย, โดยเฉพาะ พฤติกรรมรอบตัวทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ จะต้องนำบริบทของสิทธิขั้นพื้นฐานเข้ามาบังคับใช้ให้มีผลทางปฏิบัติ ด้วย ด้วยวิธีการนี้เท่านั้น ที่จะพัฒนารูปแบบที่เป็นอยู่เพียงเปลือกทั้งทางการเมือง และสังคมของสิทธิขั้นพื้นฐาน ไปสู่ผลทางปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมต่อไป

สิ่งที่ตรงข้ามกับระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว จะปรากฏให้เห็นในข้อเรียกร้องหลักของระบอบสังคมประชาธิปไตย:

1. เอาชนะความหมายของเสรีภาพด้านลบ ไปสู่ด้านบวกของนิยามเสรีภาพทางสากล, เป็นเสรีภาพที่เรียกร้องให้เกิดความเท่าเทียมกันทั้งในด้านที่เป็นบวกและด้านที่เป็นลบ
2. เอาชนะความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างเสรีภาพ และทรัพย์สินส่วนบุคคลไปสู่ประโยชน์ของความหมายทั่วไปของคำว่าเสรีภาพ, เป็นเสรีภาพที่ต้องไตร่ตรองให้เป็นบรรทัดฐานเดียวกันสำหรับผู้ได้รับผลกระทบทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

2.4 โครงร่างของสังคมประชาธิปไตย

แฮร์มันน์ เฮลล์เลอร์, อาจารย์สอนกฎหมายรัฐธรรมนูญและนักรัฐศาสตร์, เป็นเมธีคนแรกในยุคสาธารณรัฐไวมาร์ ได้จัดทำโครงร่างที่ครอบคลุมเกี่ยวกับทฤษฎีสังคมประชาธิปไตย เขายืนยันแนวคิดตรงกันข้ามกับตัวแทนของลัทธิคอมมิวนิสต์สายมาร์กซ์ - เลนินในเรื่องความคิดทางการเมืองของเสรีนิยมประชาธิปไตย เขาเชื่อว่า สังคมทุนนิยมจะถูกเปลี่ยนผ่านอย่างมีบรรทัดฐานและประสบความสำเร็จ ต้องผ่านเพียงทฤษฎีนี้เท่านั้น และเขายังแน่ใจว่า ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมและเศรษฐกิจไม่สามารถที่จะแก้ไขให้ลุล่วงได้ด้วยวิธีการปฏิรูประบบสังคม สังคมสมัยใหม่จะปรากฏร่องรอยแห่งความขัดแย้งบางส่วนที่ไม่สามารถแก้ไขได้อยู่เสมอ²¹ เสรีนิยมจะต้องพัฒนาไปสู่สังคมประชาธิปไตย, เพื่อที่ความเป็นรัฐประชาธิปไตยจะได้รับการยอมรับจากประชาสังคมทุกภาคส่วนทันที เกิดปรากฏการณ์ให้เห็นว่า, เกิดความขัดแย้งระหว่างภารกิจในการตอบสนองด้านวัตถุของนิติธรรมรัฐ (รัฐที่ถือวัตถุนิยมเป็นใหญ่ : ผู้แปล) และเงื่อนไขในบริบทของเศรษฐกิจการตลาดทุนนิยมขึ้น การเมืองในลัทธิเสรีนิยมจะเข้าปกป้องเพียงรูปแบบที่เป็นรัฐเท่านั้นและจะทำงานไม่เต็มตามขนาดภารกิจของกฎหมายทั่วไปที่มีอยู่²² มันส่งผลให้ระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตยขาดความเชื่อถือและเสถียรภาพ ในสังคมเริ่มเกิดจิตสำนึกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า จะต้องทำให้เสรีภาพและความเสมอภาคในการทำงาน รวมทั้งความเป็นธรรมในการแบ่งปันผลผลิตให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาด้วย ถ้าจะทำให้ภารกิจอันชอบธรรมของนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตยได้รับการตอบสนองอย่างแท้จริง²³

นิยามของคำว่า “นิติรัฐทางวัตถุ” ของเฮลล์เลอร์มีองค์ประกอบอยู่สองส่วน: ส่วนที่หนึ่ง เสรีภาพในการกำหนดด้วยตนเองของประชาชนผ่านทางกฎหมาย และ สอง ความเสมอภาคในความหมายของคุณค่าที่เท่าเทียมกันในผลประโยชน์²⁴

²¹ Heller 1971, II: 527ff

²² Schluchter 1968

²³ Heller 1971 III: 371

²⁴ Heller 1971, III: 48

นิติรัฐทางวัตถุในกรณีนี้ หมายความว่าถึงรูปแบบหนึ่งของความยุติธรรม, โดยผลประโยชน์ทุกอย่างที่อยู่ในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองจะต้องให้ความสำคัญทางคุณค่าอย่างเท่าเทียมกัน²⁵

ความบกพร่องของลัทธิเสรีนิยมทางการเมือง ที่เฮลล์เลอร์ชี้ให้เห็นทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ คือการละเลยที่จะอ้างถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของทฤษฎีนี้ โดยที่ลัทธิเสรีนิยมหลักเฉียงที่จะตอบคำถามด้านประสบการณ์จากเงื่อนไขการมีผลบังคับใช้ด้านสิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมืองอย่างเป็นระบบ ทำให้ลัทธินี้เสียโอกาสในเรื่องความอยู่ร่วมกันกับรอยในเหตุผลของทฤษฎีและการเติมเต็มในทางปฏิบัติ เพียงแค่ถ้าหากว่านำความจริงทางด้านสังคม-เศรษฐกิจในบริบทที่ใช้ได้ของบรรทัดฐานพื้นฐานทางสากลเข้ามามีส่วนร่วมเท่านั้น ก็อาจทำให้บูรณาการทางสังคมสัมฤทธิ์ผลได้ ความท้าทายดังกล่าวขึ้นอยู่ที่ การยอมประนีประนอมผลประโยชน์ระหว่างชนชั้นต่างๆ ในสังคม ที่คำนึงถึงการตอบสนองความต้องการของทุกฝ่ายอย่างทัดเทียมกัน

องค์ประกอบสี่ส่วนของเฮลล์เลอร์ที่อยู่ในนิยามของสังคมประชาธิปไตย:

1. กระบวนการตัดสินใจที่เป็นประชาธิปไตย,
2. การขยาย และการคงอยู่ของมิติประชาธิปไตยที่อยู่ในผลลัพธ์ของกระบวนการนี้,
3. อิงรูปแบบบรรทัดฐานความยุติธรรม ที่ได้รับการยอมรับจากประชาสังคมโดยรวม,
4. วัฒนธรรมทางการเมืองของความยุติธรรมที่อิงอยู่กับการประสานผลประโยชน์ทางสังคม

ในกรณีนี้ การคงอยู่ของกรอบการปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่ายของเสรีนิยมประชาธิปไตยจะช่วยตอบสนองผลประโยชน์ปัจเจกของทุกคนอย่างดีที่สุดเมื่อมองภาพโดยรวม

²⁵ Heller 1971, II: 451

กล่าวโดยสรุปตามเฮลล์เลอร์คือ โดยพื้นฐานแล้ว นิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตยมีความเป็นไปได้ ที่ภาคสังคมจะเข้ามากำหนดบทบาททางการเมืองด้วยตัวเอง ความเป็นประชาชนในรัฐ (การมีสัญชาติ) จะเติมเต็มเป็นจริงได้ ก็ต่อเมื่อประชาชนไม่ใช่เป็นเพียงรูปแบบทางกฎหมายในทางการเมืองของสังคมนั้นเท่านั้น แต่จะต้องสามารถเข้ามามีบทบาทด้วย เฮลล์เลอร์ถามว่า มีสมมุติฐานทางสังคมอะไรบ้างที่จำเป็น เพื่อที่จะทำให้ประชาชนในรัฐมีความเท่าเทียมกัน

ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยของเขาตั้งอยู่บนฐานความรู้ที่ว่า การบูรณาการทางการเมืองทุกภาคส่วนในสังคมของการตลาดทุนนิยมสามารถประสบความสำเร็จได้ เมื่อผู้มีส่วนร่วมทุกคนปฏิบัติในเกณฑ์ที่เหมาะสม เป็นธรรมชาติตามความต้องการร่วมกันบนระนาบเดียวกันทางการเมือง เหตุผลของเฮลล์เลอร์ที่เป็นศูนย์กลางนโยบายแห่งรัฐ คือว่า ภาคสังคมหนึ่งที่ไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จในการเกลี้ยผลประโยชน์บนพื้นฐานการมีส่วนร่วมกันในการแบ่งปันด้วยจิตสำนึกอย่างเที่ยงธรรม ก็จะทำให้สังคมนั้นเกิดความเสี่ยงในการดำรงอยู่

เขาได้แบ่งการแตกตัวของวัฒนธรรมทางสังคมของความยุติธรรม ออกเป็นสี่ขั้นตอนด้วยกัน: ขั้นตอนที่หนึ่ง ในสังคมการตลาดทุนนิยมก็จะต้องมีเจตนารมณ์ “การเล่นที่เป็นธรรม”²⁶ (fair-play), ก่อนที่ ขั้นตอนที่สอง ที่สามารถจะทำกระบวนการทางการเมืองให้ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่าย ขั้นตอนที่สาม กฎเกณฑ์ของสังคมเศรษฐกิจตามบรรทัดฐานทางวัตถุของนิติธรรมรัฐ จะต้องถูกดัดแปลงให้เหมาะสมนั้นหมายถึงการนำโครงสร้างของรัฐสวัสดิการและเศรษฐกิจที่เป็นประชาธิปไตยมาใช้ เมื่อได้กระทำการดังกล่าวแล้ว ขั้นตอนที่สี่ ประชาสังคมในรัฐทุกภาคส่วนที่ผลประโยชน์ขัดแย้งกัน ก็จะทำให้ความไว้วางใจ เชื่อมมั่นวาระเบียบที่เป็นธรรมจะเกิดเป็นจริงได้

สำหรับเฮลล์เลอร์แล้ว ในทฤษฎีของเขา หมายถึง สังคมในกระบวนการกำหนดทิศทางการเมืองด้วยตัวเอง ที่ยึดหลักบรรทัดฐานทางจริยธรรมของเสรีภาพและความเสมอภาค อันดับแรกจะต้องนำบรรทัดฐานทางจริยธรรมเหล่านี้มาใช้ใน

²⁶Heller 1971, II: 427

ธรรมนูญของประชาสังคมทุกภาคส่วน จึงจะทำให้เสรีนิยมประชาธิปไตยไปสู่สังคมประชาธิปไตยและทำให้เกิดความชอบธรรม

จะต้องเข้าใจสังคมประชาธิปไตยว่าเป็นสังคมหนึ่ง ที่ไม่เพียงแต่อยู่แวดวงทางการเมือง แต่ว่าถูกวางบทบาทอยู่ในแวดวงทุกภาคส่วนของประชาสังคมอื่นๆ ด้วย โดยยึดในหลักการความยุติธรรมอย่างสมเหตุสมผลและอธิบายได้

สำหรับเฮลเลอร์แล้ว มีเสาหลักอยู่สามหลักที่เป็นองค์ประกอบสำคัญนำไปสู่ความเป็นธรรมทางวัตถุในประชาสังคมโดยรวม: ข้อบังคับการทำงานที่เป็นธรรม, ข้อบังคับการเข้าสู่ผลผลิตที่เป็นธรรมและหลักประกันสวัสดิการสังคมที่รอบด้าน โครงสร้างที่เป็นรูปธรรมของระเบียบต่างๆ เหล่านี้ เฮลเลอร์ได้เปิดไว้อย่างกว้างๆ เขาบรรยายเพียงแต่อย่างๆ ไว้ว่า โครงสร้างเหล่านี้ควรจะประกอบด้วยสิทธิการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจสำหรับคนงานในเรื่ององค์การแรงงาน, การจำกัดสิทธิ์ทรัพย์สินส่วนบุคคลและนโยบายสังคมระหว่างประเทศโดยรวม²⁷

โครงสร้างที่เป็นธรรมโดยรวมของประชาสังคมผ่านนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตยจะต้องรักษาความเป็นอิสระแห่งความเป็นนิติรัฐทางเศรษฐกิจไว้²⁸ เฮลเลอร์ได้ถือเส้นแบ่งไว้โดยเน้นเรื่องที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของประสบการณ์จากนโยบายการยึดเป็นของรัฐของโซเวียต และนโยบายทางการเมือง – ต่อต้านความคิดในการที่จะยึดทุกสิ่งทุกอย่างเข้าเป็นของรัฐ²⁹ เขายืนยันในหลักการที่ว่า: “อำนาจรัฐ ถ้าเข้าไปยุ่งย่ามในโครงสร้างของแรงงาน และผลผลิตทางสังคมมากเท่าใด ก็ยิ่งจำเป็นอย่างมากขึ้นเท่านั้น ที่รัฐจะต้องกำจัดการที่อยู่ในครอบครองของรัฐออกไปเพื่อประโยชน์การจัดการกันเองของภาคเอกชน”³⁰ สิ่งสำคัญสำหรับเขาก็คือ การทำสิทธิหนึ่งที่เป็นของประชาชนให้เป็นสถาบัน, ทำให้ภาคประชาชนสามารถเข้าถึงสิทธิได้ด้วยตัวเอง

²⁷ Heller 1971, I: 402-501, II: 301f

²⁸ Heller 1971, I: 484

²⁹ Heller 1971, I: 405, 531

³⁰ Heller 1971, II: 458

การทำประชาสังคมให้เป็นประชาธิปไตย

สังคมประชาธิปไตยที่เหมือนเป็นตัวแทนที่จะทำให้เกิดความเป็นธรรม³¹ แก่องค์กรรวมในภาคประชาสังคมในความคิดของเฮล์เลอร์มีความหมาย โดยเฉพาะเรื่องการทำให้ประชาสังคมให้เป็นประชาธิปไตย ความคิดที่จะทำให้ภาคประชาสังคมโดยรวมให้เป็นประชาธิปไตยอ้างอิงจากจุดหมายสองประการด้วยกันคือ:

1. ในระดับมหภาค: ณ จุดนี้ บรรทัดฐานความยุติธรรมเรียกร้องให้การคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคนผ่านกระบวนการแทรกแซงโดยรัฐ
2. ในระดับจุลภาค: ณ จุดนี้ บรรทัดฐานความยุติธรรมเรียกร้องให้มีโครงสร้างที่เป็นธรรมในทุกภาคส่วนที่แยกย่อยออกไปของประชาสังคม เพื่อให้เนื้อหาของความยุติธรรมสามารถใช้อ้างอิงได้อย่างสมเหตุสมผลต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจจากการให้คำแนะนำ

ร่างทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยที่น่าเสนอนี้ เป็นการนำทฤษฎีของแฮร์มันน์ เฮล์เลอร์ มาเสนอ และตรวจสอบ, เพิ่มเติมให้เกิดความสมบูรณ์และปรับปรุงให้ทันสมัย โดยคำนึงถึงข้อถกเถียงทางวิชาการต่างๆ ที่ผ่านมา

ความบกพร่องของประชาธิปไตย

ในประสบการณ์ของการวิจัยเกี่ยวกับประชาธิปไตยสมัยใหม่มีคำอธิบายความหมายทฤษฎี *ความบกพร่องของประชาธิปไตย* ที่ให้ความหมายอย่างมีเหตุมีผล³² ความหมายนี้ยึดโยงอยู่กับระบบทางการเมือง ที่โดยระบบแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีองค์ประกอบที่เป็นรูปแบบโครงสร้างของความเป็นประชาธิปไตยอยู่ ตัวอย่างเช่น การมีสิทธิเท่าเทียมกันในการออกเสียงเลือกตั้ง, แต่ว่าได้ละทิ้งองค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ ไป

³¹ ความยุติธรรมไม่ได้ถูกทำให้เป็นรูปแบบที่เป็นเพียงแก่นสารเท่านั้น แต่ยังถูกทำให้เข้าใจถึงผลลัพธ์ของความเข้าใจที่เป็นเหตุเป็นผล

³² Merkel u.a. 2003

สำหรับเฮลล์เลอร์แล้ว ถือว่าการไม่นำมาใช้อย่างเต็มรูปแบบของเสรีนิยมโดยผ่านสังคมประชาธิปไตยเป็นความบกพร่องของประชาธิปไตย ประชาธิปไตยที่เป็นเพียงรูปแบบ, ที่องค์ประกอบของสังคมไม่ได้ซึมซับจากบรรทัดฐานทางวัตถุ-ทางนิติรัฐของความยุติธรรมด้วยนี้ เป็นรูปแบบที่เฮลล์เลอร์ถือว่ามีความผิดพลาดอย่างมากและไม่เสถียร จากประสบการณ์ของเขาในสมัยนั้น ซึ่งให้เห็นว่า มีความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาต่อระบอบประชาธิปไตย ในการที่จะกลับไปสู่การปกครองระบอบอำนาจนิยม

สำหรับเฮลล์เลอร์แล้ว ความยุติธรรมที่มุ่งเน้นความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่าย ถือว่าเป็นเงื่อนไขที่สำคัญสำหรับเสถียรภาพของนิติรัฐในระบอบประชาธิปไตย เขาเชื่อมั่นว่า การปฏิเสธเงื่อนไขนี้สามารถนำไปสู่หายนะทางการเมืองได้ และเพราะฉะนั้น กลุ่มชนชั้นพิเศษในสังคมจะต้องเห็นด้วยกับนโยบายที่เอื้อต่อความยุติธรรมด้วย

2.5 สิทธิพลเมืองทางสังคม

ทฤษฎีการเมืองของเสรีนิยมประชาธิปไตยตั้งแต่ในสมัยของ จอห์น ล็อก และโทมัส เพน³³ (John Locke-Thomas Paine) ได้วางเงื่อนไขที่จะต้องได้รับการตอบสนอง เพื่อที่อำนาจทางการเมืองตามภารกิจนี้ให้สามารถเป็นที่ยอมรับอย่างชอบธรรมทางสากลได้ เงื่อนไขที่เป็นตัวชี้ขาดที่สำคัญคือ *ความเสมอภาคทางการเมืองของประชาชนทุกชนชั้น* ที่ถือว่าประชาชนเป็นหุ้นส่วนและเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาประชาคม เป็นสัญญาที่ใช้ยืนยันต่อผู้ใช้อำนาจทางการเมืองของทุกคน” *ภาวะแห่งการเป็นพลเมือง*” คือสถานภาพทางนิตินัยและความผูกมัดสถานภาพความเป็นประชาชนหมายถึงสิทธิพลเมือง ที่มีความเสมอภาคเท่าเทียมกันกับประชาชนคนอื่น ๆ ตามกฎหมายที่กำหนด ที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองในประชาสังคมนั้นๆ และเสมอภาคในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองของประชาสังคมนั้น

³³ Paine 1973

สิทธิพลเมืองและชนชั้นต่างๆ ในสังคม

สถานภาพความเป็นประชาชน³⁴ (“Citizenship”) “ภาวะแห่งการเป็นพลเมือง” คือความหมาย โดยในนัยนี้ ความขัดแย้งระหว่างรูปแบบที่เป็นอยู่และการทำให้ความเท่าเทียมกันในสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนเกิดเป็นจริง สามารถจับต้องได้และแก้ปัญหาได้ดีที่สุด โทมัส เอช. มาร์แชล (Thomas H. Marshall) ได้กล่าวบรรยายในวิชา ที่ทำให้ท่านกลายเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ในปี ค.ศ. 1947 เรื่อง *สิทธิพลเมืองและชนชั้นต่างๆ ในสังคม*³⁵, มิติต่างๆของสถานภาพความเป็นประชาชนอย่างเป็นระบบและอธิบายถึง สิทธิความเป็นมนุษย์และสิทธิพลเมืองได้เริ่มขึ้นมาอย่างไรตั้งแต่ คริสต์ศตวรรษที่ 18 การขยายตัวของสิทธิต่างๆ เหล่านี้ย่อมมีขวากนามอยู่ตามเส้นทางมากมาย ถ้าประชาชนทั้งหลายไม่มีเครื่องมือที่จะทำให้สิทธิพลเมืองเกิดเป็นจริงได้ โดยในขณะที่ ขวากนามต่างๆ เริ่มประจักษ์ และถูกขจัดออกไปได้ในที่สุด สิทธิพลเมืองทางการเมืองและทางสังคมก็ได้พัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง ความเป็นสากลของสิทธิพลเมืองเป็นตัวขับเคลื่อนสำหรับกระบวนการทางการเมือง โดยที่ในกระบวนการนี้ทำการเปิดโปงเจ้าตัวอุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้สิทธิต่างๆ เกิดเป็นจริงได้ ออกให้เห็นที่ละเล็กทีละน้อยและทำการกำจัดอุปสรรคต่างๆ เหล่านี้ออกไป เป้าหมายของกระบวนการคือการนำความสัมพันธ์ต่างๆ ในสังคม ระหว่างรูปแบบที่เป็นอยู่กับผลที่เกิดขึ้นจริงให้ค่อยๆ เหลื่อมทับกัน จึงทำให้มนุษย์ทุกคนมีสมมุติฐานทางสังคมเดียวกัน เพื่อที่จะทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานในวิถีชีวิตเกิดเป็นจริงได้

³⁴ นิยามของคำว่า *Citizenship* ในภาษาอังกฤษนั้น ไม่สามารถที่จะนำมาใช้กับความหมายของ คำว่า “*Staatsbuurgerschaft*” ในภาษาเยอรมันได้เลย เพราะว่า ในความหมายนี้ ความเชื่อมโยงของคำว่าสิทธิและหน้าที่ รวมทั้งความหมายของบทบาทการมีส่วนร่วมโดยตรงของภาคประชาชนจะสูญเสียความหมายไปเสียส่วนใหญ่ ดังนั้น ในบทที่กล่าวถึงนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะใช้คำว่า สถานภาพของพลเมือง (*Buergerstatus*), บางครั้งอาจจะใช้คำว่าสิทธิพลเมืองด้วย (*Buergerrechte*)

³⁵ Marshall 1992

มิติสถานะภาพความเป็นพลเมืองครอบคลุมจักรวาลอย่างสมบูรณ์ในทฤษฎีของมาร์แชล สร้างสะพานเชื่อมระหว่างความเข้าใจของเสรีนิยมดั้งเดิม ในเรื่องสิทธิพลเมืองที่เกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไปกับสิทธิประชาชาติ ที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติปีใน ค.ศ. 1966

รัฐสวัสดิการเป็นด่านแรกที่ทำให้เสรีภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจเกิดความเสมอภาคทางสังคมขั้นที่ต่ำที่สุดให้เป็นไปได้สำหรับทุกคน ความไม่เท่าเทียมกันของสถานภาพทางเศรษฐกิจของสังคมจะต้องถูกจำกัดด้วยความเสมอภาคทางสิทธิพลเมืองและทำให้สัมพันธภาพเกิดขึ้น มาร์แชล พูดถึง “สิทธิขั้นต่ำสุดของการมีสวัสดิการทางเศรษฐกิจและความมั่นคง (...) มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในมรดกของประชาสังคม รวมถึงสิทธิของการมีชีวิตที่เป็นส่วนหนึ่งของความศิวิไลซ์ตามสภาพบรรทัดฐานที่คงอยู่ในสังคมนั้นๆ”³⁶ เช่นนี้จึงจะทำให้ความแตกต่างทางชนชั้น ถูกจำกัดอยู่ในกรอบที่สามารถยอมรับได้

ลักษณะใหม่อีกอย่างหนึ่งของสิทธิขั้นพื้นฐาน, สิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆทางสวัสดิการสังคมกลายเป็นสิ่งที่จำเป็น, เพื่อ – ภายใต้ง่อนไขที่เป็นจริงทางสังคม – ที่จะได้รับและบรรลุสู่เป้าหมายในสิทธิเรียกร้องอันชอบธรรมของสิทธิขั้นพื้นฐานทางพลเมืองและทางสังคม ยกตัวอย่างเช่น “สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นมีแก่นสารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในกรณีที่เขา [ประชาชน] ไม่สามารถที่จะเสนอความคิดเห็นใดๆ ได้ เนื่องจากขาดการศึกษา จึงไม่ทราบถึงความสำคัญของการเสนอความคิดเห็น และเขาเหล่านั้น ไม่มีเครื่องมือที่จะทำให้เสียงที่เปล่งออกมาได้รับการยอมรับ”³⁷ การเพิ่มสิทธิขั้นพื้นฐานของเสรีนิยมด้วยการให้สิทธิเสรีภาพที่เป็นบวกใหม่ๆ เข้าไป - สิทธิขั้นพื้นฐานด้านสังคมและเศรษฐกิจ – เป็นเงื่อนไขที่ตามมาที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์สำหรับการนำมาใช้ได้อย่างแท้จริง

การขยายตัวของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสวัสดิการสังคม ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 เกิดขึ้นจากการค้นพบด้วยตนเองของประชาชนว่า สิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับ

³⁶ Marshall 1992: 40

³⁷ Marshall 1992: 58

ทุกคนจะได้รับการรับรองก็ต่อเมื่อเขาเหล่านั้นได้รับการรวบรวมเข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้สิทธิใน “เครื่องมือที่ทำให้เกิดเป็นจริง” ปราศจากก้าวนี้แล้ว สิทธินี้อาจเกิดอันตรายด้วยการถูกตัดสิทธิอันชอบธรรมออกอย่างสิ้นเชิง, เนื่องจากมีกลุ่มคน เพียงเล็กน้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้นที่สามารถเข้าไปใช้ประโยชน์จากสิทธิขั้นพื้นฐานทางสวัสดิการสังคม ในทางกลับกันกับพวกหัวรุนแรงที่ยึดแนวทางลัทธิมาร์กซ์-เลนิน ที่เป็นตัวแทนของความคิดที่ว่า การที่จะทำให้สิทธิทางการเมืองได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงนั้น จะต้องมีความสมมุติฐานของการยอมรับทางสังคมเสียก่อน มาร์แชลล์ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ก่อนอื่นประชาชนทุกคนในรัฐจะต้องได้รับสิทธิที่เป็นกลางทางการเมืองเป็นอันดับแรก ก่อนที่สิทธิทางสวัสดิการสังคมจะสามารถขยายตัวออกไปได้³⁸ เพราะว่า ในตัวของสิทธิทางสังคมเองนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องที่แยกตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยวสำหรับเฉพาะกลุ่มของสิทธิขั้นพื้นฐาน, แต่ว่า เป็นเรื่องของหลักประกันสำหรับสิทธิอันชอบธรรมที่จะได้รับการตอบสนองอย่างแท้จริงจากสิทธิทางพลเมืองและสิทธิทางการเมืองสำหรับประชาชนทุกคน

2.6 สิทธิขั้นพื้นฐานสากล

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ในปี ค.ศ. 1966 องค์การสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาที่มีผลผูกพันทางสิทธิพลเมือง ถือเป็นก้าวที่มีความสำคัญ ที่จะต้องให้สิทธิขั้นพื้นฐานที่เท่าเทียมกันทั้งทางการเมืองและทางสังคม: องค์การสหประชาชาติได้ลงมติเห็นชอบในร่างปฏิญญาสากลสองร่าง นั่นคือ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (สนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิพลเมือง) และ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (สนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิทางสังคม) ทั้งสองร่างเป็นพิธีสารเลือกรับอย่างเป็นทางการ หลังจากที่มีสมาชิก 35 ชาติได้ลงนามรับรอง ในปี ค.ศ. 1976 สนธิสัญญานี้ก็มีผลผูกพัน สนธิสัญญาทั้งสองนี้ให้เหตุผลสำหรับ

³⁸ Marshall 1992: 64

ชาติต่างๆ ที่ลงนามรับรอง ซึ่งต่างจากคำประกาศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของปี ค.ศ. 1948 เป็นหน้าที่ผูกพันให้ต้องปฏิบัติ³⁹ สนธิสัญญานี้มีลักษณะพหุภาคีที่ใช้บังคับเป็นกฎหมายสำหรับประเทศที่ร่วมลงนาม; เป็นข้อตกลงในสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่เป็นสิทธิตามกฎหมายที่นานาชาติจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ในช่วงสงครามเย็น ค่ายตะวันออกกับค่ายตะวันตกถูกบังคับให้เลือกข้างระหว่างสิทธิทางการเมืองกับสิทธิทางสังคม ขณะที่ทางตะวันตกยืนหยัดในเรื่องเสรีภาพของประชาชนและสิทธิทางการเมือง ทางตะวันออกก็ยืนหยัดในเรื่องสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ผลจากการวางน้ำหนักความสำคัญที่แตกต่างกัน ทำให้มีการร่างสัญญาแยกออกจากกันขึ้นมาสองฉบับ ในการแลกเปลี่ยนข้อตกลงเพื่อให้ทาง “ตะวันออก” ยอมรับเงื่อนไขสิทธิเสรีภาพด้านที่เป็นลบ ตัวแทนของ “ตะวันตก” จึงยอมรับเงื่อนไขด้านบวกในสิทธิเสรีภาพของทางตะวันออก

ระหว่างนั้นมี 148 ประเทศร่วมลงนามในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิทางสังคม และ 151 ประเทศในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิพลเมือง⁴⁰ แต่ว่า ณ จนถึงปัจจุบัน ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ปฏิเสธที่จะลงนามในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิทางสังคม ถึงแม้ว่า จิมมี่ คาร์เตอร์⁴¹ (Jimmy Carter) จะได้ลงลายมือชื่อไว้เมื่อ ค.ศ. 1979 แต่จากเหตุผลความเชื่อ – ในทางการเมือง ทีมผู้บริหารของคาร์เตอร์ไม่ได้ส่งสัญญานี้ต่อไปยังวุฒิสภาในครั้งนั้น ซึ่งถ้าสัญญาที่ลงนามโดยคาร์เตอร์แล้ว ถูกส่งต่อไปยังวุฒิสภา วุฒิสมาชิกจะต้องทำการรับรองอย่างแนบแน่น รัฐบาลทั้งสองภายใต้ โรนัลด์ เรแกน (Ronald Reagan) และจอร์จ บุช (George Bush) ก็ไม่มีแนวโน้มว่าจะยอมรับสิทธิมนุษยชนในทางเศรษฐกิจ-สังคม ทั้งสองมีความเห็นพ้องต้องกันมากกว่าว่า สิทธิเหล่านี้ดีที่สุดก็เป็นเพียงเป้าหมายทางสังคมที่ควรดำเนินการให้บรรลุถึงเท่านั้น (“merely desirable social goals”) และไม่ควรบรรจุไว้ในสัญญาที่ใช้บังคับ ถึงแม้ว่า คณะผู้บริหารของคลินตัน (Clinton-Administration) จะยอมรับ

³⁹ Heide Meyer 1997:44

⁴⁰ Stand: November 2003

⁴¹ Jimmy Carter เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี 1977 ถึง 1981

ในสิทธินี้ แต่ก็ไม่ได้ถือเป็นเรื่องพึงแนะนำให้นำเรื่องนี้เข้ามาต่อสู้กับพวกริพับลิกัน
ในทางรัฐสภา⁴²

สภาพที่เท่าเทียมกันของสิทธิขั้นพื้นฐาน และบรรทัดฐานดั้งเดิม

องค์การสหประชาชาติได้ตกลงร่วมกันในการกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่อง
สิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญไว้สองเรื่อง:

หลักเกณฑ์ในเรื่องที่หนึ่ง คือ หลักเกณฑ์ในเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐานของพล
เมือง, ทางการเมือง, วัฒนธรรม, สังคมและเศรษฐกิจ จะต้องมีความเท่าเทียมกัน
การ “ชะลอ” ที่จะทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจและสังคมเกิดเป็นจริง ต้องเป็นไปในกรอบ
ที่สถานะภาพทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นบังคับอยู่

หลักเกณฑ์ในเรื่องที่สอง คือ สิทธิขั้นพื้นฐานต้องเป็นกลางเป็นไปตาม
สภาพทางวัฒนธรรม, ความเชื่อ (ทางศาสนา) และโลกทัศน์ หมายความว่า เรื่อง
นี้เป็นเรื่องที่เป็นไปตามหลักสากล, แต่ การยอมรับนี้ไม่จำเป็นต้องมาจากเหตุผล
เดียวกันของแต่ละประเทศ หรือ ต้องอธิบายถึงสาเหตุการยอมรับนี้ การยอมรับใน
สิทธิขั้นพื้นฐานเป็นเรื่องสากลและ ดังนั้นจึงไม่ขึ้นต่อส่วนใดส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม
ประเพณี

สังคมประชาธิปไตยอิงอยู่บนหลักการของสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิ
มนุษยชนสากลขององค์การสหประชาชาติของปี ค.ศ. 1966 สามารถใช้ในการ
ตอบทุกคำถามที่สำคัญๆ สังคมประชาธิปไตยไม่จำเป็นต้องอ้างเหตุผลในทาง
ปรัชญาตามบรรทัดฐานดั้งเดิม เช่น รูปแบบทฤษฎีครอบจักรวาลของความ
ยุติธรรม

แต่กระนั้นก็ตาม เงื่อนไขเสรีนิยมและสิทธิพลเมืองทางสังคมที่บรรจุเป็น
ส่วนประกอบไว้ในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานขององค์การสหประชาชาติ
ซึ่งมีองค์ประกอบของสิทธิเรียกร้องที่สามารถอธิบายได้ด้วยหลักความชอบธรรม

⁴² Buergenthal 1997

ปัจจุบัน คำอธิบายเหล่านี้ได้กลายเป็นเหตุผลที่เป็นทรัพย์สินทางวัฒนธรรมในกระแสโลกาภิวัตน์ เหตุผลเหล่านี้ สามารถที่จะฝังรากอยู่บนพื้นฐานของประเพณี ยุคสมัยแห่งความรู้เรื่องและในปรัชญาที่อ้างอิงยุคสมัยๆ ที่เป็นรูปธรรมจากการปฏิบัติ หรือ ในประเพณีที่แตกต่างกัน ทั้งทางศาสนา หรือ ในโลกทัศน์ คำอธิบายที่แตกต่างกันนั้นไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความชอบธรรมทั้งหลายทางสังคมและในทางปฏิบัติของสิทธิขั้นพื้นฐาน ดังนั้น สามารถและจะต้องยกเว้นเหตุผลเป็นการเฉพาะให้กว้างที่สุดสำหรับทฤษฎีสังคมประชาธิปไตย ข้อตกลงสิทธิขั้นพื้นฐานคือบทพิสูจน์ในทางปฏิบัติว่า วิธีคิดที่แตกต่าง ตลอดจนการให้คำอธิบายที่หลากหลายเหล่านี้ ทำได้ดีแล้วก็สามารถที่จะมาบรรจบกันที่ความเข้าใจในหลักการเดียวกันของสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์และของประชาชน เหตุผลดังกล่าวมีความสำคัญอย่างเพียงพอแล้วสำหรับบทบาทในการจัดรูปแบบความสัมพันธ์ของสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาสังคมและทางการเมือง

สนธิสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ, ทางสังคม และทางวัฒนธรรม

สนธิสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ, ทางการเมืองและทางวัฒนธรรมอิงอยู่บนหลักการที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างความเข้าใจในเรื่องเสรีภาพทางวัตถุ⁴³ มันอธิบายถึงเงื่อนไขทางสังคมและทางเศรษฐกิจในรูปแบบที่ตรงประเด็น ครอบคลุมและละเอียด ที่ทุกๆ รูป แบบของการปกครองในโลกนี้จะต้องทำให้ได้ เพื่อรับรองหลักสากลของสิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมือง ต้นแบบที่เป็นตัวอย่างที่ในแต่ละบรรทัดฐานนำมายึดถือเป็นรูปแบบ คือ “อุดมคติของมนุษย์เสรีที่ปราศจากความหวาดกลัวและความทุกข์ยากต่างๆ” สนธิสัญญาเรียกในบทที่เกี่ยวข้องกัน โดยให้ความสำคัญในสิทธิต่างๆ ดังนี้:

⁴³ Heidelberg 1997: 244f.

สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมในปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติ 1966:

- ความเสมอภาคของหญิงและชาย
- สิทธิการมีงานทำ
- สิทธิของการได้รับเงื่อนไขที่เป็นธรรมและความเหมาะสมในการทำงาน
- สิทธิในการหารายได้เพื่อยังชีพของตนจากงานที่ตนเองเลือก หรือ รับทำงานด้วยตนเองอย่างอิสระ
- ค่าจ้างที่เป็นธรรม และค่าตอบแทนเดียวกันสำหรับงานที่มีลักษณะเดียวกัน
- มีรายได้ที่เพียงพอต่อการยังชีพ
- มีหลักประกันในการทำงานที่มั่นคงและปลอดภัย
- สิทธิในการรวมตัวกันตั้งเป็นสหภาพและเสรีภาพในการต่อรองสำหรับสหภาพแรงงาน
- สิทธิในการนัดหยุดงาน
- หลักประกันที่มั่นคงทางสังคม
- หลักประกันในบรรทัดฐานการดำรงชีวิตอย่างสมฐานานุรูป
- ป้องกันจากความอดอยาก
- สิทธิของการมีหลักประกันสุขภาพสูงสุดทั้งทางกายและทางจิต รวมทั้งการได้รับการรักษาที่จำเป็น อย่างถูกวิธีตามหลักการทางแพทย์
- สิทธิในการได้รับการศึกษา, การศึกษาในระดับอุดมศึกษาและการฝึกอบรม โดยมีเป้าหมายเพื่อให้สามารถพัฒนาศักยภาพของความเป็นมนุษย์อย่างเต็มความสามารถ รวมทั้งเพื่อเพิ่มพูนการให้ความเคารพต่อสิทธิของความเป็นมนุษย์และสิทธิพื้นฐานต่างๆ
- สิทธิการศึกษาพื้นฐานภาคบังคับ, การเข้าร่วมในระบบการศึกษาที่สูงขึ้นไปตลอดจนการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยตามความสามารถของปัจเจกบุคคล
- สิทธิในประเพณี วัฒนธรรม

สิทธิต่างๆ เหล่านี้เป็นองค์รวมที่เสนออยู่ในข้อผูกมัดพื้นฐานอย่างกว้างๆ สำหรับนโยบายของสังคมประชาธิปไตย ข้อเสนอประกอบขึ้นเป็นลักษณะเสาค้ำยันให้เกิดความเสมอภาคทางสังคมและเศรษฐกิจสำหรับทุกคนที่เป็นศูนย์กลางของมิติต่างๆ:

- การเข้าสู่อาชีพและสิทธิในการที่จะมีรายได้ที่สามารถเลี้ยงตัวเองอย่างสมส่วนานุรูป
- หลักประกันที่มั่นคงทางสังคม
- ได้รับการบริการที่เป็นบริการพื้นฐานทางสังคม (การศึกษา, การได้รับการดูแลด้านสุขภาพ)
- ได้รับการคุ้มครองในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ หมายรวมถึงชีวิตในการทำงาน
- ได้รับความคุ้มครองสิทธิของการเป็นตัวแทนในสหภาพแรงงาน ทั้งในขณะทำงานและในเวทีการเมือง

สนธิสัญญามีภาพลักษณ์เป็นบวกโดยผ่านความเข้าใจในสิทธิเสรีภาพ มิติที่ให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วยตัวเองในกรอบการต่อรองทางสังคม-เศรษฐกิจ และ/หรือ มิติของสังคมประชาธิปไตยที่มุ่งหมายให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยในสังคม สอดแทรกอยู่ในความหมายนี้โดยไม่ต้องแสดงให้เห็น คำอธิบายนี้นิยามบรรทัดฐานขั้นต่ำสุดของการให้บริการทางสังคมที่เท่าเทียมกัน และเปิดกว้างสำหรับคำถามทั้งหลายที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เสมอภาคกันของโอกาสการมีชีวิตของปัจเจกบุคคล ความหมายของคำว่าความยุติธรรมปรากฏขึ้นเพียงในบริบทของค่าจ้างและเงื่อนไขในการทำงาน เนื่องจากว่าเกณฑ์ของความยุติธรรมไม่ได้รับการขยายความอย่างละเอียดและเงื่อนไขสำคัญของการกำหนดวิธีการแบ่งปันได้รับการยกเว้นไม่กล่าวถึง, บัญชีรายการสิทธิพื้นฐานจึงจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์วิธีการในการแลกเปลี่ยนที่ชัดเจน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมของสังคมในประเทศนั้นๆ และสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประชาสังคมของโลกโดยรวม

วิธีการบังคับใช้ตามกฎหมายสิทธิขั้นพื้นฐาน

วิธีการบังคับใช้ตามกฎหมายของสิทธิของประชาชนและสิทธิทางการเมืองมีความแตกต่างกันตรงสิทธิทางสังคม, ทางวัฒนธรรมและทางเศรษฐกิจ ขณะที่กฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (กฎหมายที่เป็นรูปแบบ) ของทุกประเทศในโลกนี้ที่จะต้องนำมาใช้บังคับโดยไม่รีรอ นั้น สิทธิทางวัตถุจะต้อง “มีความก้าวหน้า” นั่นคือ เดินหน้าไปหนึ่งก้าวตลอดเวลา ตามความสามารถของเงื่อนไขที่เป็นจริงอยู่ในของแต่ละประเทศ⁴⁴ ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมในทางปฏิบัติ (*obligations of result*) จะต้องผูกกับสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองตามความเข้าใจของสิทธิพลเมือง, ขณะที่สิทธิทางวัตถุ⁴⁵ เป็นเพียงการเชื่อมโยงกับการประพฤติปฏิบัติ (*obligations of conduct*) การละเมิดสิทธิของในแต่ละกลุ่มก็จะได้รับการลงโทษที่แตกต่างกัน ในขณะที่ การไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของรูปแบบอย่างเป็นทางการของสิทธิมนุษยชน⁴⁶จะเป็นคดีฟ้องร้องระหว่างประเทศได้ แต่การละเมิดสิทธิมนุษยชนทางวัตถุ (ผู้แปล: สิทธิทางวัตถุจะกินความหมายถึงความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ เช่น มีสวัสดิการทางสังคม, มีความเป็นอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของมนุษย์ ฯลฯ) เพียงแค่ผ่านกระบวนการรายงานต่อคณะกรรมการที่รับผิดชอบขององค์การสหประชาชาติเท่านั้น ในกรณีนี้ไม่ปรากฏว่ามีบทลงโทษสำหรับการเรียกร้องสิทธิใดๆ ตามกระบวนการร้องเรียนโดยปัจเจกชน⁴⁷

ทุกประเทศในโลกถูกเรียกร้องให้ทำสิทธิทางวัตถุให้เกิดเป็นจริงขึ้น รวมทั้งให้มีหลักประกันในสิทธินี้ตามกำลังความสามารถที่มีอยู่อย่างดีที่สุด ในความหมายนี้ ให้สิทธิต่างๆ มีผลบังคับใช้ในรูปแบบโดยสมบูรณ์ทั้งเนื้อหาและความเสมอภาคอย่างถ้วนทั่วไม่มีข้อแม้และเงื่อนไขใดๆ เพียงแต่ว่า ขนาดของความเร็ว

⁴⁴ Heilmeyer 1997 : 255

⁴⁵ สิทธิทางสังคม, ทางวัฒนธรรมและทางเศรษฐกิจ

⁴⁶ สิทธิทางพลเมืองและทางการเมือง

⁴⁷ ในที่นี้ หมายถึงวิธีการของต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิปัจเจกบุคคลต่อประเทศของเขา (ดู Woyke 2000 : 264)

โดยรวมและการทำให้เกิดเป็นจริงในเรื่องนี้ของประเทศต่างๆ ขึ้นอยู่กับการชั่งน้ำหนักของแต่ละประเทศ และโดยเฉพาะสองเงื่อนไขที่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดเป็นจริง คือ : หนึ่ง ความมุ่งมั่นทางการเมืองของผู้มีอำนาจรับผิดชอบ, สอง ทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่มีอยู่

สำหรับในทุกส่วนของขอบเขตการปฏิบัติการทางสังคม, อย่างไรก็ดี, สามารถทำสถาบัน, โครงสร้างและวิธีการลักษณะเฉพาะ ที่จะตอบสนองตอบโดยทุกสังคมที่ได้ร่วมลงนามในพันธกิจว่าด้วยบรรทัดฐานของสิทธิขั้นพื้นฐาน

สิ่งที่อยู่ในแก่นสังคมประชาธิปไตย คือ โปรแกรมจากบทสรุปการทำให้เกิดเป็นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางการเมือง, สังคมและเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในโลก

2.7 ความรับผิดชอบตัวเอง และ หน้าที่พลเมือง

จนถึงขณะนี้ยังไม่มีการลงทุนจากในที่ประชุมใหญ่องค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับคำอธิบายของคำนิยามว่าด้วย *หน้าที่ของมนุษย์* มันเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ก็ยังไม่มีการลงมติในเรื่องดังกล่าว ถึงกระนั้นก็ตาม “สมัชชาการมีส่วนร่วม” (“InterAction Council”), - องค์การอิสระระหว่างประเทศ ที่ก่อตั้งขึ้นในปี 1983 - ได้เสนอบทความอธิบายทั่วไปว่าด้วยหน้าที่ของมนุษย์⁴⁸ ในบทความนี้มีทั้งสิ้น 19 มาตราและอ้างถึง “การยอมรับในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ในทุกหมู่เหล่า, เสรีภาพที่ไม่สามารถซื้อขายได้และความเสมอภาค รวมทั้งความสมานฉันท์ระหว่างเขาเหล่านั้น”⁴⁹ InterAction Council ถือเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเน้นที่หน้าที่ของมนุษย์ด้วยเหตุผลดังนี้ : “ความหมายของคำว่าหน้าที่ของมนุษย์นำไปรับใช้เพื่อให้เกิดความสมดุลในความหมายของคำว่าเสรีภาพและความรับผิดชอบ: ระหว่างที่สิทธิถูกนำไปอ้างถึงเสรีภาพ

⁴⁸ InterAction Council 1997

⁴⁹ ebenda: 1-2

ส่วนใหญ่ แต่หน้าที่จะมาพร้อมกับความรับผิดชอบ”⁵⁰ มองในภาพรวมแล้ว ในร่างของหน้าที่ๆ จะประกอบด้วยหน้าที่ทางศีลธรรมเสียส่วนใหญ่ และ เกือบจะไม่ได้กล่าวถึงหน้าที่พลเมืองแห่งรัฐ หรือ หน้าที่ทางสังคมของพลเมือง

ทุกวันนี้ได้มีการกล่าวถึงการเชื่อมต่อสำหรับ สิทธิขั้นพื้นฐาน โดยผ่าน หน้าที่พื้นฐาน: วิกฤติทางการเงินของรัฐสวัสดิการสมัยใหม่ทำให้ช่องว่างระหว่างรายรับกับรายจ่ายกว้างออกไปเรื่อยๆ เศรษฐกิจของประเทศสามารถรองรับสถานการณ์การแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างจำกัด ในบางประเทศปัญหาการต่อต้านจากประชาชนต่อการขึ้นภาษีได้เพิ่มสูงขึ้น เป้าหมายความมั่นคงทางสังคมและความเสมอภาคต้องถูกนำมาแลกกับศักยภาพทางเศรษฐกิจและความรับผิดชอบต่อตนเอง รัฐสวัสดิการยิ่งขยายตัวไปมากเท่าไร ยิ่งจะต้องคำนึงถึง: การไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดจากหน้าที่พื้นฐานก็ไม่สามารถที่จะรับประกันสิทธิขั้นพื้นฐานได้อีกต่อไป จะต้องอธิบายหน้าที่พื้นฐานให้เกิดความเข้าใจด้วยความระมัดระวัง และเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ที่สมเหตุสมผลต่อสิทธิขั้นพื้นฐาน

ในอดีต ความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการแรงงานนั้น มีอยู่อย่างลึกซึ้งและตื่นตัวอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น ความสมานฉันท์ถือเป็นภารกิจที่ต้องเป็นของคุณกัน: นั่นคือ เป็นหน้าที่ของการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อปัจเจกบุคคลและเป็นหน้าที่ของปัจเจกชนต่อชุมชน พวกที่ชอบฉกฉวยโอกาส หรือ บุคคลที่คอยคาดหวังว่า ชุมชนจะแสดงความสมานฉันท์ต่อเขา โดยที่พวกเขาไม่ตอบสนองกลับต่อความสมานฉันท์ในด้านที่ดีที่สุดที่น่าจะเป็นไปได้ ถือเป็นความผิดพลาดที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง ถ้าหากคำนึงถึงความคาดหวังที่ถือเป็นเรื่องปกติของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมรุ่นเก่า การขาดซึ่งความสมานฉันท์จะทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อสิทธิของปัจเจกที่มีต่อส่วนรวม

หลักการเหล่านี้เองที่นำไปสู่การจัดตั้งรัฐสวัสดิการสมัยใหม่ โดยเฉพาะการสร้างหลักประกันพื้นฐานของรัฐสวัสดิการประกอบด้วยการทำให้สิทธิพื้นฐานทาง

⁵⁰ ebenda: -2

สังคมให้กลายเป็นจริง ในกรอบ เช่น การสร้างระบอบสังคมประชาธิปไตยให้เป็นโครงการของสังคมโดยรวม ก็จะต้องค่อยๆ ทำหน้าที่พื้นฐานให้เป็นเรื่องจริงจังให้ได้ นี่เป็นสมมุติฐานสำหรับการรักษาระบบการประกันสังคมให้คงอยู่

สำหรับการให้เหตุผลของหน้าที่พื้นฐาน เหตุผลของโรนัลด์ ดวอร์กิน (Ronald Dworkin) เป็นเหตุผลที่ชี้ขาด: หัวใจหลักของสิทธิเสรีภาพของบุคคลขึ้นอยู่กับหน้าที่ในการดำเนินชีวิตของคนคนนั้น⁵¹ ทุกๆ คนจะต้องผูกมัดตนเองว่า จะขอรับความช่วยเหลือจากส่วนรวมในกรอบเท่าที่ตนเองใช้สำหรับการดำรงชีวิต ในกรณีที่ดินเองไม่สามารถหาเลี้ยงชีวิตตนเองได้อย่างพอเพียงเท่านั้น

ดังนั้น ในรัฐสวัสดิการที่มีโครงสร้างที่ครอบคลุมสามารถที่จะผูกหลักประกันสิทธิด้วยการพิสูจน์ให้เห็นว่า ได้กระทำหน้าที่ที่กำหนดอย่างสุดความสามารถแล้ว ก่อนที่จะขอรับความช่วยเหลือ เช่นเดียวกับที่ปัจเจกบุคคลสามารถที่จะถูกถอดสิทธิพลเมืองทางการเมืองได้ เพราะว่าเขากระทำการที่ขัดต่อหลักการพื้นฐานของผลประโยชน์ของส่วนรวม, ด้วยวิธีเดียวกันนี้ เขาสามารถที่จะถูกตัดสิทธิการรับบริการทางสังคมได้ ถ้าหากว่าเขาได้ฝ่าฝืนหุ้นส่วนทางสังคมที่เขาต้องรับผิดชอบ รัฐสวัสดิการบางประเทศได้นำหลักการพื้นฐานนี้มาบังคับใช้อย่างจริงจังแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศเดนมาร์ก ได้นำหลักการนี้มาบังคับใช้ตั้งแต่ปีค.ศ. 1990 โดยการรับความช่วยเหลือในกรณีตกงาน ความช่วยเหลือต้องขึ้นอยู่กับการได้พิสูจน์จากคนคนนั้นให้เห็นว่า ได้พยายามอย่างเพียงพอแล้วในการหางานทำ ในประเทศอื่นๆ กำลังอยู่ในขั้นตอนทดลองหานำหลักการนี้มาใช้จริงจัง

ในกรณีของหน้าที่พื้นฐาน ขึ้นอยู่กับการให้ความเคารพในศักดิ์ศรีของบุคคลอย่างเคร่งครัด ในความเข้าใจของสังคมประชาธิปไตย ศักดิ์ศรีของบุคคลๆ หนึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับสมรรถนะของผู้คน นั่นคือ ความสำคัญของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสวัสดิการสังคมที่จะต้องให้หลักประกันของการมีชีวิตอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของความ เป็นมนุษย์ของคนคนหนึ่ง ก็จะต้องคงหลักประกันนั้นไว้ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ปฏิบัติ

⁵¹Dworkin 2000

หน้าที่ทางสังคมของเขา ในกรณีนี้สามารถที่จะลดสัดส่วนความช่วยเหลือทางสังคมได้ ดังนั้น จึงยอมรับได้กับการกำหนดให้มีลำดับชั้นความช่วยเหลือที่แตกต่างกันสองระดับด้วยกัน:

1. หลักประกันทางสวัสดิการสังคมระดับที่สูงขึ้นไป ซึ่งเป็นระบบที่คุ้มครองแต่ละบุคคลต่อความเสี่ยงที่สูงมาก และโดยหลักการแล้วเขาจะไม่รับผลกระทบที่แย่กว่าเดิม ก่อนที่เข้าสู่ความเสี่ยงนี้ สำหรับระยะเวลาหนึ่ง หลักประกันนี้สามารถวางเงื่อนไขให้ขึ้นกับลักษณะและปริมาณของการปฏิบัติหน้าที่
2. หลักประกันทางสวัสดิการสังคมระดับปฐม ซึ่งเป็นระบบที่ใช้กับมนุษย์ทุกคน, รวมทั้งผู้ที่ไม่ทำตามหน้าที่, จะต้องรับทำงานที่สมเหตุสมผลทุกประเภท

เงินชดเชยรายได้ ห้ามไม่ให้ตัดทอนจนถึงขนาดที่ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ถ้าหากว่ารัฐสวัสดิการรัฐหนึ่งละเลยการวางหลักประกันเป็นขั้นๆ ให้แตกต่างกัน ก็อาจถูกแปลความหมายว่าเป็นการทำผิดในหลักการของความเสมอภาค บุคคลที่ใช้ความพยายามอย่างสูงเพื่อจะเข้าสู่ตลาดแรงงานจะมีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเป็นธรรม เพราะในขณะที่ได้รับเงินช่วยเหลือเท่ากับอีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานเลย โดยหลักการแล้วควรจะต้องเสนอความแตกต่างของการประกันสังคมทั้งสองระดับ จะต้องมีความแตกต่างกันในระดับไหนและจำเป็นต้องนำมาบังคับอย่างไรขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางการเมือง รวมทั้งจากพื้นฐานประสบการณ์ที่เป็นจริงในสังคมนั้นๆ

2.8 ความเสี่ยงทางสังคม

ความสามารถของคนๆ หนึ่ง ที่สามารถใช้ประโยชน์จากสิทธิขั้นพื้นฐานทางพลเมืองและการเมืองอย่างเป็นรูปธรรมได้, จะถูกขีดขาดโดยผ่านความเสี่ยงทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่ชีวิตของคนๆ นั้นเผชิญอยู่

นิยามของคำว่าเสี่ยง

ความหมายของคำว่าเสี่ยงเป็นความหมายที่หลากหลายซับซ้อน ความแตกต่างของความเสี่ยงต่อคำว่าอันตรายหมายถึงองค์ประกอบหนึ่งที่ประกอบด้วย การมุ่งเลือกวิธีการเพื่อให้เกิดผลทางปฏิบัติ สำหรับทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย คือการชี้ขาดที่โครงสร้างความเสี่ยงทางสังคม เพราะว่าโครงสร้างนี้เป็นส่วนที่มีความรับผิดชอบต่อการเมืองด้วย

การรับผิดชอบทางการเมืองคือความเสี่ยงทางสังคมทั้งหลายที่เกิดขึ้น, ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำสิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจกชนให้เป็นจริงขึ้นมา, และเป็นผลสืบเนื่องจากความสัมพันธ์ทางสังคมโดยผ่านมิติที่ส่วนรวมเห็นชอบ หรือ ยังคงอยู่อย่างต่อเนื่อง

ภาคประชาสังคมจะต้องเป็นส่วนหนึ่งที่เข้าดูแลโดยผ่านอำนาจในการกำหนดนโยบายทางการเมืองร่วมกันเป็นคณะ เพื่อให้มีการจำกัดความเสี่ยงโดยคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน และถ้าจำเป็นก็จะต้องหาทางเยียวยาผลเสียที่เกิดขึ้น

เพราะว่า ผลเสี่ยงที่เกิดขึ้นทางสังคมคือผลที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจร่วมกัน ส่วนใหญ่แล้วสามารถที่จะเยียวยาได้โดยผ่านกระบวนการทางการเมือง หรือ ผ่านการชดเชยอื่นๆ ปัจเจกบุคคลสามารถจะแก้ไขความเสี่ยงได้อย่างจำกัด

พาวล์ จอห์นสัน (Paul Johnson) ได้จัดระบบความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากวัฒนธรรมของตลาดทุนนิยมพร้อมกับยืนยันถึงความสมบูรณ์ เขาได้จำแนกความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงสำหรับสุขภาพ, ความเสี่ยงของรอบการดำรงชีวิต, ความเสี่ยงทางเศรษฐกิจและความเสี่ยงทางระบบนิเวศวิทยา *อุลริช เบ็ค* (Ulrich Beck) ได้เพิ่มประเภทความเสี่ยงจากการจัดชั้นความเสี่ยงนี้เข้าไปอีก นั่นคือ ความเสี่ยงที่เกิดจากผลสะท้อนของวิถีการดำเนินชีวิตและสุขภาพในยุคสมัยใหม่, โดยความรู้ความเข้าใจนั้นต้องขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ได้รับและผลที่เกิดเป็นความเสี่ยงนั้นเป็นผลผลิตเพื่อความมั่งคั่งที่ไม่สามารถแยกออกจากการใช้เทคนิควิทยาการสมัยใหม่

เพื่อการผลิต⁵² โดยนับแห่งความเสี่ยงเหล่านี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน, ยกตัวอย่างเช่น เชื้อโรคจากสารเคมี, ปัญหาอันเกิดจากสารกัมมันตภาพรังสี หรือ โรคที่เกิดจากการดำรงชีพในสังคมสมัยใหม่ ความซึ่งโดยปกติแล้ว เราไม่สามารถมองเห็นความเสี่ยงเหล่านี้ได้ด้วยตาเปล่า หรือ มีความรู้สึกสัมผัสได้ จะต้องได้รับการชี้ชัดถึงความเสี่ยงต่างๆ จากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง นักวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่จะมาอธิบายให้เห็นและเข้าใจด้วยทฤษฎี, การวิจัยและอุปกรณ์เครื่องวัดต่างๆ

มีความเสี่ยงอีกเป็นจำนวนมากที่มีความหมายในทุกสังคมในโลก⁵³ เพราะว่าการความเสี่ยงเหล่านี้เกิดขึ้นได้กับทุกภาคส่วนในสังคมและมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับการอยู่รอดในสังคมของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม⁵⁴ สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ได้รับการยอมรับจากสังคมทั่วไป เช่น การดำรงอยู่ทางกายภาพและการอยู่รอด, การได้รับการยอมรับทางสังคมและสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไป

ประเภทของความเสี่ยง

สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้วจะแยกประเภทความเสี่ยงออกเป็นสองประเภท: ความเสี่ยงส่วนบุคคล-หรือความเสี่ยงจากการเลือก กับ ความเสี่ยงทางการเมือง-ความเสี่ยงจากการเลือก (เปรียบเทียบตารางที่ 2)

⁵² Beck 1985: 35 ff

⁵³ สิ่งนี้หมายถึงภายใต้เงื่อนไขความเป็นอยู่ทางสังคมและวัฒนธรรมยุคใหม่

⁵⁴ Swaan 1993

ตารางที่ 2: ความเสี่ยง 2 ประเภท

ประเภทความเสี่ยง	อธิบายลักษณะ	ลักษณะเฉพาะ	ตัวอย่าง
I. ความเสี่ยงส่วนบุคคล-ความเสี่ยงจากการเลือก	ความเสี่ยงเหล่านี้เกิดจากการกระทำของส่วนบุคคลโดยขึ้นอยู่กับผลการคิดคำนวณที่จะได้รับ		อาชีพที่เลือก ⁵⁵
II. ความเสี่ยงทางการเมือง-ความเสี่ยงจากการเลือก	ความเสี่ยงเหล่านี้ถ้าไม่เกิดจากการตัดสินใจจากรัฐที่คำนึงถึงความสะดวกในสังคมหรือไม่ก็เกิดจากละเว้นกระทำการ	a. ความเสี่ยงทางสังคมที่เกิดจากโครงสร้าง (ความเสี่ยงเหล่านี้ เป็นผลที่เกิดจากผล กระทบอย่างเป็นระบบของโครงสร้างทางสังคม, เช่น จากการตลาดแบบทุนนิยม)	การตกงาน
		b. ความเสี่ยงทางสังคมที่เกิดจากโครงสร้างทางเทคนิควิทยาการ (ความเสี่ยงเหล่านี้เกิดจากการนำเทคนิควิทยาการมาใช้โดยคำนึงถึงการใช้ส่วนบุคคลหรือการใช้ร่วมกัน)	การกระจายของน้ำมันตภาพรังสีที่เกิดจากการใช้ปริมาณมาผลิตเป็นพลังงาน; การเกิดมลพิษอันเกิดจากการใช้เคมี
		c. ความเสี่ยงทางสังคม-วัฒนธรรม (ความเสี่ยงเหล่านี้บางส่วนเกิดจากการตัดสินใจทางการเมืองหรือ การละเว้นการปฏิบัติ)	การกดขี่ทางการเมือง หรือทางอาชีพ สาเหตุแห่งเพศ, ผิวหรือชาติพันธุ์ ⁵⁶

⁵⁵ Dworkin 2003: 73 ff⁵⁶ Beck 1986: 35 ff

ความเสี่ยงส่วนบุคคล-หรือความเสี่ยงจากการเลือกเป็นผลที่เกิดจากการตัดสินใจด้วยตัวเองและดังนั้นจึงสามารถที่จะหลีกเลี่ยงด้วยตัวเองได้ สำหรับความเสี่ยงเหล่านี้ปัจเจกบุคคลจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบเอง สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว ถือว่าเป็นปัญหาระดับรอง

ในทางกลับกัน ความเสี่ยงทางการเมือง-ความเสี่ยงจากการเลือกทั้งหลายไม่สามารถที่จะโยนไปให้เป็นการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ เพราะว่า มันเกิดขึ้นจากการตัดสินใจเป็นหมู่คณะ ในที่นี้หมายถึงความเสี่ยงที่เกิดจากผลขององค์กร หรือ โครงสร้างทางเศรษฐกิจ, สังคม, หรือทางเทคนิควิทยาการที่เกิดจากการตัดสินใจในการนำมาใช้ในสังคมนั้น ผลกระทบที่เกิดขึ้นนี้จะเป็นผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ในสังคมในลักษณะเดียวกัน และไม่เปิดโอกาสให้คนเหล่านี้เข้ามามีส่วนในการตัดสินใจโดยตรง สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว ความเสี่ยงทางการเมือง-ความเสี่ยงจากการเลือกมีความหมายที่สำคัญเป็นพิเศษ เพราะว่า ความเสี่ยงนี้ หมายถึงการสูญเสียโอกาสที่บุคคลหนึ่งต้องการเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงผลผลิตสังคมพื้นฐาน (เช่น การได้รับการรักษาพยาบาล, การได้รับการศึกษาจากโรงเรียนของรัฐ เป็นต้น: ผู้แปล) ซึ่งการเข้าถึงทางสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติฐานของเสรีภาพและความเสมอภาคของเขาเหล่านั้น สังคมประชาธิปไตยมีลักษณะที่สามารถอธิบายได้ว่า เป็นระบบที่จัดตั้งขึ้นเพื่อต่อต้านผลกระทบจากความเสี่ยงทางการเมือง-ความเสี่ยงจากการเลือก ระบบนี้จะให้หลักประกันแก่ประชาชนทั้งหญิงและชายในการได้รับการเข้าถึงเครื่องมือทางสังคมตามสิทธิอันชอบธรรม เพื่อให้สิทธิขั้นพื้นฐานเกิดเป็นรูปธรรม, โดยเฉพาะในกรณีที่มีความเสี่ยงนั้นเกิดจากปัญหาโครงสร้างทางสังคม

ความเสี่ยง และสิทธิต่างๆ

ในปัจจุบันนี้ ทฤษฎีระบอบสังคมประชาธิปไตยนำความเสี่ยงที่เกิดจากโครงสร้าง-สังคมทั้งหมดมาเป็นบริบทในการสังเคราะห์ ในบริบทการเสนอเหตุผล

ของทฤษฎีคลาสสิกของสังคมประชาธิปไตย⁵⁷ในอดีตที่ผ่านมาจะมุ่งเน้นไปที่ความเสี่ยงที่เกิดจากเศรษฐกิจการตลาดแบบทุนนิยม แต่ว่าเหตุผลที่ทฤษฎีนี้นำมากล่าวถึง เป็นการกล่าวถึงปัญหาอย่างกว้างๆ เป็นการกล่าวถึงวิธีการเอาชนะความขัดแย้งระหว่างการให้ความช่วยเหลือที่เป็นรูปแบบตามสิทธิขั้นพื้นฐานสากลสำหรับประชาชนทุกคนด้านหนึ่ง และในอีกด้านหนึ่ง การไม่ให้ความช่วยเหลือสองเคราะห์ทางสังคมแก่ประชาชนอย่างเป็นรูปธรรมสำหรับกลุ่มประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากความเสี่ยงทางสังคม ความมุ่งหมายในเบื้องต้นคือ การให้หลักประกันทางสวัสดิการสังคมอย่างเต็มที่แก่ทุกคนที่ไม่สามารถประสบความสำเร็จในตลาด มีความเสี่ยงสูงที่จะตกงาน

เริ่มต้นด้วยการต่อสู้กับอุปสรรคทางสังคมที่ไม่เปิดให้หญิงและชายมีสิทธิเท่าเทียมกัน ต่อเนื่องด้วยการต่อสู้กับความเสี่ยงต่างๆ ทางสังคมจนกระทั่งเข้าสู่แวดวงทางการเมือง ทุกๆ ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นชี้ไปที่ปัญหาเดียว: มีกลุ่มคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ที่ไม่มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็นต่อการพิทักษ์สิทธิขั้นพื้นฐานของกลุ่ม ผลสรุปนี้คือสิ่งที่เหตุผลพื้นฐานที่สำคัญสำหรับภารกิจของสังคมประชาธิปไตย สาเหตุแห่งการเกิดมีความแตกต่างกันไป แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นปัญหาเดียวกัน

ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตยได้รับการกล่าวขานว่ามีลักษณะพิเศษเพื่อ “สังคม” ด้วยเหตุผล 2 ประการ: เหตุผลประการแรก เพราะว่าทฤษฎีนี้ได้นำปัญหาโครงสร้างทางสังคมที่เกิดจากข้อบกพร่องของสิทธิขั้นพื้นฐานมาอภิปราย และ ประการที่สอง เพราะว่าทฤษฎีนี้ได้ชี้ชัดให้เห็นถึงเงื่อนไขทางสังคมที่จะต้องได้รับการตอบสนอง เพื่อภารกิจทั่วไปของสิทธิขั้นพื้นฐานสามารถที่จะนำไปแก้ไขได้อย่างเป็นรูปธรรมสำหรับมนุษย์ทุกหมู่เหล่า

⁵⁷ เรื่องที่เป็นการอ้างถึงนักทฤษฎี: Karl Marx, Ferdinand Lassalle, Eduard Bernstein, Jean Jaures, Georg Bernard Shaw, Hermann Heller, Gustav Möller และ Anthony Crossland

เนื่องจากว่าระบอบประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดได้ยืนยันในภารกิจที่เป็นรูปแบบของสิทธิขั้นพื้นฐานและจำกัดตัวเองอยู่แค่สถาบันประชาธิปไตยทั้งหลาย จึงสามารถกล่าวตั้งแต่เริ่มต้นได้เลยว่า ระบอบนี้เป็นรูปแบบที่เบ็ดเสร็จแล้ว ในด้านกลับ ระบอบสังคมประชาธิปไตยจะต้องเปิดรับสำหรับความเสี่ยงทางสังคมที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ หัวข้อและเนื้อหาต่างๆ ของระบอบสังคมประชาธิปไตยคือคำถามต่อความเสี่ยงทางสังคมต่อผลการยอมรับตามกฎหมายของสิทธิขั้นพื้นฐาน และแสวงหาหลักการพื้นฐานของวิธีการทางการเมืองเพื่อที่จะจำกัดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น หรือหาทางลดผลกระทบที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะสิ่งที่ทฤษฎีฯ นี้ต้องการจะทำ คือการหาวิธีการและยุทธศาสตร์ทางการเมืองที่สามารถจะนำมาใช้เพื่อปิดช่องว่างความเสี่ยงทั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างภารกิจทางรูปแบบกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐาน

ระบอบสังคมประชาธิปไตยรวมหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบของประเทศประชาธิปไตย ด้วยการทำโครงสร้างหลักประกันที่เหมาะสมเพื่อรองรับทุกความเสี่ยงทางสังคมที่จะเกิดขึ้น เช่น:

- ความเสี่ยงที่ขึ้นจากนโยบายทางการเมือง
- ข้อจำกัดต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐาน
- แสดงผลที่เกิดขึ้นต่อส่วนรวม
- ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีการช่วยเหลือที่สามารถยอมรับได้ด้วยตัวเองอย่างเอกเทศ หรือ เป็นหมู่คณะเพียงอย่างเดียว
- โดยผ่านวิธีการที่มีอยู่ของการควบคุมทางการเมืองของภาคประชาสังคม ที่สามารถนำไปสู่การจำกัดความเสี่ยง หรือ ควบคุมความเสี่ยงให้อยู่ในกรอบ อย่างได้ผล

ในปัจจุบันนี้ ความเสี่ยงทางสังคมที่หลากหลาย, ความเสี่ยงฯ เก่าและความเสี่ยงฯ ที่เกิดขึ้นใหม่ตอบสนองของเงื่อนไขทางการเมืองสำหรับรัฐสวัสดิการ (เปรียบเทียบตารางที่ 3)

ตารางที่ 3: กลุ่มความเสี่ยงทางสังคม

กลุ่มความเสี่ยงทางสังคม	ตั้งแต่ประมาณ
ความเสี่ยงจากโครงสร้างของเศรษฐกิจการตลาดทุนนิยม	ช่วงปี ค.ศ. 1830
ความเสี่ยงที่เกิดจากรูปแบบทางวัฒนธรรมของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ	ช่วงปี ค.ศ. 1860
ความเสี่ยงที่เกิดจากความหลากหลายทางวัฒนธรรมสังคมสมัยใหม่	ช่วงปี ค.ศ. 1960
ความเสี่ยงที่เกิดจากกระบวนการลัทธิทางอุตสาหกรรม	ช่วงปี ค.ศ. 1970
ความเสี่ยงที่เกิดจากการเร่งพัฒนาให้ทันสมัย	ช่วงปี ค.ศ. 1975
ความเสี่ยงที่เกิดจากยุคหลังข้อมูลข่าวสาร (ยุค IT)	ช่วงปี ค.ศ. 1990
ความเสี่ยงที่เกิดจากกระแสโลกาภิวัตน์ทางสังคมและทางเศรษฐกิจ	ช่วงปี ค.ศ. 1990

ความเสี่ยงจะมีความรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ トラบแท่ที่กระบวนการของกระแสโลกาภิวัตน์หลุดจากการควบคุมทางการเมือง ในขณะที่สิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ของประชาชนส่วนใหญ่ของประชาคมโลกได้ถูกละเมิด ไม่ว่าจะเป็นสิทธิพลเมือง, สิทธิทางการเมือง, สิทธิทางสังคมรวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ กระบวนการของโลกาภิวัตน์มีการจัดรูปแบบที่หลากหลายมากและมีความขัดแย้งในตัวเองสูง ดังนั้นในตัวกระบวนการเองจึงเป็นที่รวมของความเสี่ยงต่างๆ หัวใจที่เป็นความเสี่ยงลักษณะใหม่ในกระแสโลกาภิวัตน์คือ โอกาสในการใช้อิทธิพลทางการเมืองเพื่อคุ้มครองความเสี่ยงนั้นลดลง เพราะว่า การตัดสินใจทางการเมืองที่เป็นประโยชน์ ไม่สามารถที่จะตัดสินใจในระดับประเทศเพียงอย่างเดียว หรือ การจัดตั้งในระดับภูมิภาคได้อีกต่อไปได้แล้ว มันต้องเข้าไปยึดโยงทางการเมืองและอำนาจในการเปลี่ยนแปลงในระดับที่สูงที่สุดเหนือความเป็นชาติ โลกาภิวัตน์ที่เป็นบวก หรือก้าวหน้า ลักษณะนี้ยังเป็นเรื่องที่ห่างไกลความเป็นจริงมาก

2.9 การเมืองในบริบทของมานุษยวิทยา

รูปลักษณะของมนุษย์มีบทบาทสำคัญในบริบทที่เป็นข้อโต้แย้งกัน ระหว่างประชาธิปไตยเสรีนิยมกับสังคมนิยมประชาธิปไตย สมมุติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับมานุษยวิทยามีผลต่อคำตอบในการปฏิบัติทางการเมือง โดยเฉพาะ:

- มนุษย์สามารถที่จะมีความสนใจในเรื่องความยุติธรรมได้หรือไม่?
- มนุษย์มีความพร้อมหรือไม่ ที่จะเข้าไปทำงานเพื่อความสุขของส่วนรวม?
- ความยากจนหมายถึงอะไร หรือ การไม่มีงานทำมีผลอย่างไรต่อบุคลิกภาพของมนุษย์?
- การมีส่วนร่วมทางสังคมมีความหมายว่าอะไร?
- เมื่อบรรทัดฐานความยุติธรรมถูกละเมิดตลอดเวลาจะมีผลกระทบอะไรเกิดขึ้น?

ความจริงแท้ หรือ อุดมคติแห่งมานุษยวิทยา

ในความขัดแย้งระหว่างประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขั้วกับสังคมนิยมสุดขั้วเป็นความขัดแย้งที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานรูปลักษณะของมนุษย์ ความขัดแย้งนี้แสดงให้เห็น โดยเฉพาะในการเปรียบเทียบระหว่างความหมายที่แต่ละฝ่ายนำมาใช้อธิบายนิยามของคำว่าเสรีภาพ ขณะที่ประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขั้ววางความหมายของคำว่าเสรีภาพไปในทางลบ สังคมนิยมประชาธิปไตยกลับยึดความหมายของคำว่าเสรีภาพไปในทางบวก ลัทธิเสรีนิยมวางน้ำหนักมูลเหตุแห่งการจูงใจในการวางตัวของมนุษย์คือการวางตัวที่ใช้เหตุผล-ยึดตัวเองเป็นหลัก สังคมนิยมประชาธิปไตยถือว่า มนุษย์ส่วนใหญ่ นอกจากจะปกป้องผลประโยชน์ส่วนตนแล้ว ยังให้ความสำคัญต่อผลประโยชน์ส่วนรวมด้วย (เปรียบเทียบตารางที่ 4)

มูลเหตุจูงใจในการวางตัวของมนุษย์

การปฏิบัติตัวทางการเมืองของมนุษย์ ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางสังคม และขึ้นอยู่กับโอกาสในการทำความเข้าใจ ขั้นตอนการตัดสินใจของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ไม่ได้มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนตั้งแต่ต้น แต่ว่าขึ้นอยู่กับกระบวนการทางการเมือง กระบวนการตัดสินใจจะเกิดขึ้นหลังจากที่ได้รับทราบแนวทาง และเหตุผลที่ได้จากการแลกเปลี่ยนสาธารณะสำหรับความต้องการของชุมชนจะเป็นตัวสร้างให้เกิดการตัดสินใจที่สมเหตุสมผลของการกำหนดแนวทางทางการเมือง

ตารางที่ 4: เปรียบเทียบระหว่างเสรีนิยมกับสังคมนิยมประชาธิปไตย

	เสรีนิยมประชาธิปไตย	สังคมนิยมประชาธิปไตย
มานุษยวิทยา	การมองมานุษยวิทยาอย่างเคลือบแคลง	การมองมานุษยวิทยาบนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง
ความหมายของเสรีภาพ	มองความหมายของเสรีภาพไปในทางลบ	มองความหมายของเสรีภาพไปในทางบวก
มูลเหตุจูงใจในการวางตัว	ผลประโยชน์ส่วนตัว	ผลประโยชน์ส่วนตัวและของส่วนรวม
ลักษณะภาพของคน	คิดคำนึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง	เป็นบุคคลที่ใช้แนวทางในการทำความเข้าใจ

อาศัยหลักความเข้าใจจากประสบการณ์งานวิจัยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแสดงให้เห็นว่า การปฏิรูปรัฐสวัสดิการที่คัดค้านผลประโยชน์การครอบครองส่วนบุคคลของคนส่วนใหญ่ในสังคม ก็อาจได้รับความเห็นทางนโยบายได้ ถ้าประสบความสำเร็จในการทำความเข้าใจต่อสาธารณะได้⁵⁸ ที่ใดที่ประสบความสำเร็จโดยผ่านการหารือด้วยเหตุผลที่ดีในที่สาธารณะ, ประชาชนผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งต่างลงคะแนนเสียงเลือกนโยบายที่มีผลขัดแย้งกับผลประโยชน์ที่กระทบต่อตนเองทางเศรษฐกิจด้วยซ้ำไป ขณะที่ในทางกลับกัน เหตุผลทางนโยบายที่ถูกกละเลย ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งกลับยื่นหยัดไปที่ผลประโยชน์ดั้งเดิมและหาโอกาสถอดถอนรัฐบาลดังกล่าวออกในการเลือกตั้งครั้งต่อไป

⁵⁸ Scharpf/Schmidt 2000

งานวิจัยผลการเลือกตั้งแสดงให้เห็นว่า ผู้คนส่วนใหญ่คิดคำนึงถึงความสงบสุขในสังคมและได้นำเป้าหมายความสงบในสังคมมาเป็นตัวสำหรับการตัดสินใจในการลงคะแนนเสียง การกระทำของบุคคลจึงไม่สามารถที่จะกล่าวได้ว่า เป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของตนเองเท่านั้น เหตุผลความสมานฉันท์และผลประโยชน์ส่วนรวมก็เป็นอีกบทบาทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการกระทำของมนุษย์เช่นเดียวกัน การกระทำที่เป็นน้ำหนึ่งเดียวกันจะหนักแน่นขึ้นอย่างมากโดยผ่านความไว้วางใจและความเชื่อมั่นของกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมนุษย์สามารถที่จะคาดหวังได้ว่า มีผู้อื่นอีกจำนวนมาก และสถาบันที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ ก็กระทำเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของส่วนรวม เช่นเดียวกับที่ตัวเองทำอยู่ ก็จะเป็นแรงจูงใจที่จะเข้าไปทำเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม

พฤติกรรม (การเลือกตั้ง) ของปัจเจกขึ้นอยู่กับความซับซ้อนของเหตุผลที่หลากหลาย ความต้องการหลักประกัน-ความต่อเนื่อง, เหตุผลที่เป็นตัวกระตุ้นให้กระทำเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของตัวเอง, บรรทัดฐานทางจริยธรรม, ผลประโยชน์สาธารณะและการตีความหมายทางอุดมคติ เหล่านี้ล้วนมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจ แรงกระตุ้นใดที่เป็นตัวครอบงำ ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางสังคม และบรรทัดฐานของทิศทางแห่งความเป็นธรรมของนโยบายสาธารณะนั้นๆ ด้วยเสมอ

โครงสร้างเฉพาะทางสังคม เช่น ประชาสังคมที่สามารถขับเคลื่อนไปได้ หรือ ระบบสังคมที่อยู่ตั้งบนฐานของความยุติธรรมให้ความสนับสนุนพฤติกรรมสมานฉันท์ในสังคม

ในทางตรงกันข้าม พฤติกรรมของความสมานฉันท์ หรือ แนวทางเพื่อผลประโยชน์ในสังคมในทุกๆที่จะมีลักษณะอ่อนแอ, เช่น ในที่ที่แทบจะไม่มีโครงการร่วมกันทางสังคม, ที่ความเข้าใจทางการเมืองได้รับผลกระทบ ถูกครอบงำโดยวัฒนธรรมการประกันความเสี่ยงเฉพาะคน

ปรัชญาของมานุษยวิทยาชี้ความจำเป็นพื้นฐานที่สำคัญ 6 ประการที่มนุษย์ทุกคนมี, โดยไม่คำนึงถึงวัฒนธรรมและความเชื่อในศาสนา, แหล่งที่มาทางภูมิศาสตร์และขั้นของการพัฒนาทางสังคม: การได้รับการยอมรับ, การได้รับความ

ไว้วางใจ, ความต้องการ (ทางเพศ ฯลฯ), การมีอำนาจ, การสื่อสาร (ให้เข้าใจ) และความต้องการที่จะมีพื้นที่ทางสังคมที่สมบูรณ์

เช่นประสบการณ์ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 แสดงให้เห็นแล้วว่า นโยบายทางการเมืองที่บางครั้งไม่คำนึงถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ หรือมองข้ามอย่างสิ้นเชิง ระยะยาวแล้วจะประสบกับความล้มเหลว ลัทธิหัวรุนแรงที่ยึดหลักการยืนหยัดอยู่กับความเชื่อพื้นฐานที่คิดขึ้นเอง (ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง) และใช้มาตรการบังคับต่างๆ ลัทธิเสรีนิยมสุดขีดวางความอยากไว้สูงสุด, ลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ให้ความสำคัญกับการทำความเข้าใจ และ ลัทธิอำนาจนิยมให้ความสำคัญกับการใช้อำนาจสูงสุดและไม่ให้ความสำคัญกับความต้องการที่จะได้รับการยอมรับและการทำให้เกิดความเข้าใจ นโยบายการเมืองที่ส่งเสริมเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไปตามกระแสก็มีส่วนที่มองข้ามความสำคัญพื้นฐานที่ต้องการความไว้วางใจและการควบคุมและเป็นการถอดตัวเองออกจากหลักการพื้นฐานของตนเอง

จากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ไม่ได้ตามด้วยแผนการปฏิบัติการ แต่ว่าเป็นกฎเกณฑ์และขอบเขตที่อยู่ในนโยบายของมนุษย์ทุกคน ที่ไหนที่กฎเกณฑ์เหล่านี้ได้รับการทำให้เป็นจริงเท่านั้น จึงสามารถคาดหวังว่าจะได้รับความเห็นชอบจากคนที่ได้รับผลกระทบ

บทสรุปสำหรับสังคมประชาธิปไตย

ความรู้ที่ได้จากนโยบายมานุษยวิทยาได้วางบทสรุปที่ใกล้เคียงสำหรับสังคมประชาธิปไตยดังต่อไปนี้

หนึ่ง: ศักยภาพในการสมานฉันท์ทางสังคมและการเมืองขึ้นอยู่กับว่ามีโครงสร้างทางการเมืองของภาคประชาสังคมอะไรอยู่บ้าง, มีรัฐสวัสดิการสังคมประเภทไหนและสถาบันทางการเมืองลักษณะใด

สอง: การปฏิบัติของปัจเจกชนจะถูกกำหนดโดยผ่านเหตุผลที่สลับซับซ้อนหลายชั้น นอกจากเรื่องดังกล่าวแล้ว ยังมีเรื่องอื่นอีกเช่น การคาดหวังว่าผู้อื่นพร้อมจะให้ความร่วมมือและความน่าเชื่อถือขององค์กรที่มีอยู่ก็เป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจของปัจเจกชน สำหรับการกระทำเพื่อให้เกิดความสงบสุขของสังคม

โดยรวมและการคำนึงถึงความสมานฉันท์

สาม: เมื่อประชาชนเห็นว่า องค์การสาธารณะและโครงสร้างได้ทำความ
ประจักษ์ถึงความยุติธรรม ก็จะทำให้ประชาสังคมมีชีวิตชีวาและการวางตัวที่เป็น
ธรรมในสังคมเกิดเป็นจริงได้มากขึ้น

สี่: ประเทศจำนวนน้อยมากจำนวนหนึ่ง และประเทศที่มีสวัสดิการเท่าที่จำ
เป็นจะแสดงให้เห็นถึงวิธีการวางตัวที่เห็นแก่ตัวของมนุษย์ โดยยืนอยู่บนวิธีการนี้ และ
อ้างอิงมาเป็นบรรทัดฐาน

ห้า: เงื่อนไขการใช้ชีวิตในของสังคมและความสัมพันธ์ทางการเมือง ที่ทำ
ให้บุคคลส่วนมากในสังคมนั้นมีความรู้สึกที่ไม่มั่นคง เป็นการละเมิดหลักความต้อง
การขั้นพื้นฐานอย่างรุนแรง สิ่งนี้ปิดบัง, ในด้านหนึ่ง, ปัญหาความชอบธรรมที่ใหญ่
มาก และในอีกด้านหนึ่ง, สร้างความเสี่ยงทางสังคม เช่น ความแปลกแยกทางการเมือง
หรือ การถูกกีดกันออกจากสังคม

2.10 ความยุติธรรม

โดยหลักการแล้ว กฎบัตรขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิขั้นพื้นฐาน
ทางการเมืองและสังคมถูกใช้เป็นบรรทัดฐานพื้นฐานสำหรับการยอมรับในความ
ชอบธรรมทั้งทางทฤษฎีและทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตย กระนั้นก็ตาม
ระบบของการเมืองหนึ่งจะได้รับการยอมรับได้ ไม่ใช่เพียงแค่ทำสิทธิขั้นพื้นฐานให้
เป็นสถาบันเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเช่นกันที่ว่า ประชาชนทุกคน
สามารถที่จะมีความรู้สึกได้รับความเป็นธรรมจากการแบ่งปันผลผลิตทางสังคม
และโอกาสการมีชีวิตในสังคมของเขาได้

หน้าที่ต่างๆ ของความยุติธรรม

สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว ความยุติธรรมมีหน้าที่ที่สำคัญต่างๆ
ที่หลากหลาย:

1. หน้าที่ในการควบคุมตรวจสอบต่างๆ ของความยุติธรรม:

ความยุติธรรมมีหน้าที่ถูกใช้เป็นบรรทัดฐานในการอ้างอิงสำหรับความชอบธรรมใน

กระบวนการทางการเมืองและแผนงานต่างๆ กลุ่มผลประโยชน์และพรรคการเมืองต่างๆ อ้างอิงถึงบรรทัดฐานนี้ เมื่อเขาเหล่านั้นต่อสู้กันเพื่อให้ได้วิธีการแก้ปัญหาที่เป็นที่ยอมรับได้ซึ่งกันและกัน ด้วยบรรทัดฐานของเหตุผลที่อิงแนวยุติธรรมถูกพยายามที่จะหาทางแก้ไขความขัดแย้งในเรื่องโอกาสทางสังคมและสิทธิต่างๆ อย่างเป็นธรรม ในฐานะที่เป็นบรรทัดฐานที่ใช้อ้างอิงไม่ได้ทำให้ความยุติธรรมอยู่ในสถานะภาพความไว้วางใจที่ได้แย้งไม่ได้ ความยุติธรรมถูกทำให้หลักการที่มีความสอดคล้องกันทางความคิดเกิดเป็นผลสัมฤทธิ์มากกว่า

2. หน้าที่ที่บูรณาการของความยุติธรรม:

ความยุติธรรมทำหน้าที่เป็นองค์ประกอบที่บูรณาการทั้งทางสังคมและทางการเมืองในประชาสังคม: ภาคประชาสังคมที่มีความเป็นอยู่ที่แยกจาก คาดหวังว่า ความยุติธรรมจะมีส่วนทำให้สถานการณ์ดีขึ้นใน “ภาคประชาชนโดยรวมไม่ว่าจะเป็นบรรทัดฐานในการทำงานหรือบรรทัดฐานของการแบ่งปันผลิตผลทางสังคม”⁵⁹ ประชาสังคมที่มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่ามีความต้องการทำให้เกิดความเป็นธรรม เพราะว่า เขาต้องการให้มีการยึดเหนี่ยวร่วมกันทั้งทางสังคมและทางการเมือง หลักประกันระดับหนึ่งของความสอดคล้องกันในเรื่องบรรทัดฐานของความยุติธรรมในประชาสังคมเป็นเรื่องที่จำเป็น เพื่อว่ารัฐธรรมนูญที่ใช้หลักนิติรัฐและเป็นประชาธิปไตยสามารถที่จะใช้ยึดเป็นหลักได้ โดยผ่านกระบวนการทางตุลาการและโครงสร้างการตัดสินใจที่เป็นรูปแบบจะทำให้ภารกิจของหลักพื้นฐานของความยุติธรรมก้าวไปอย่างเป็นจังหวะ

3. หน้าที่ที่ชี้แนวทางของความยุติธรรม:

ความยุติธรรมทำหน้าที่เพิ่มเติมอีกส่วนคือ เตรียมความพร้อมสำหรับเกณฑ์สำคัญต่างๆ, บรรทัดฐาน และทิศทางสำหรับปฏิบัติการทางสังคมและการเมือง สังคมประชาธิปไตยตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนแล้วว่า ความเข้าใจในบริบทของความยุติธรรมในสังคมที่เป็นแนวทางทางการเมืองของส่วนรวม จะต้องได้รับการ

⁵⁹ Heller 1971

ยอมรับ มันจะต้องเกณฑ์ที่ครอบคลุมว่า มีการจัดวางความสัมพันธ์ระหว่างภาคประชาสังคมและทางเศรษฐกิจไว้อย่างไร และจะต้องเป็นตัวกำหนดบรรทัดฐานสำหรับการพิจารณาถึงความหลากหลายทางผลประโยชน์ทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ เกี่ยวกับข้อผูกมัดเรื่องการให้การยอมรับในความยุติธรรมจะต้องทำให้เกิดความสอดคล้องกันในภาคประชาสังคม เพื่อสามารถที่จะใช้เป็นแนวทางสำหรับการตัดสินใจทางการเมือง⁶⁰ ถึงแม้ว่า ในส่วนของปัจเจกสามารถที่จะคงความขัดแย้งอยู่เสมอในด้านวิธีการที่จะทำกฎเกณฑ์ให้เป็นรูปธรรมและทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมา

4. หน้าที่ที่เป็นความชอบธรรมของความยุติธรรม

ความยุติธรรมทำหน้าที่ นอกจากนี้ ให้เป็นไปตามความชอบธรรมของระบอบการเมืองภายใต้จิตสำนึกของประชาชนหญิงและชาย นโยบายทางการเมืองที่ดำเนินไปในแต่ละบริบทและกระบวนการทางการเมือง ประชาชนทุกคนจะต้องสามารถรับรู้ได้ว่ามีความเป็นธรรม เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางความชอบธรรม นโยบายทางการเมืองจะเกิดความชอบธรรมได้ ก็ต่อเมื่อข้อถกเถียงในเรื่องความยุติธรรมทางการเมืองได้มีข้อยุติและเสียงส่วนใหญ่ของประชาชนหญิงและชายให้การยอมรับแล้ว

ผลความชอบธรรมที่เกิดจากความยุติธรรม จะครอบคลุมมิติทางการเมืองทั้งหมดสามมิติด้วยกัน (*ระบบการปกครอง, นโยบายและการเมือง*) และเป็นแนวทางในทางปฏิบัติในตัวของมันเอง ตลอดจน กระบวนการทำให้เป็นสถาบันทางภาคประชาสังคม-ทางการเมืองด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน *บนระนาบระบบการปกครองของรัฐธรรมนูญ* ในภาคประชาสังคม คุณค่าพื้นฐานความยุติธรรมจะกระจายสิทธิและหน้าที่ของประชาชนอย่างเสมอภาคและประกันสิ่งเหล่านี้ด้วยการทำให้เป็นสถาบันทางกฎหมายขึ้นมา *บนระนาบทางนโยบาย* ของแผนการดำเนินการทางการเมืองจะกระจายความต้องการทั้งทางโอกาสและทรัพยากรอย่างเป็น

⁶⁰ vgl. Heller 1971

ธรรมสำหรับเรื่องเกี่ยวกับเสรีภาพในทางปฏิบัติของบุคคล บนระนาบทางการเมืองของกระบวนการการนำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรมมันจะให้หลักประกันโอกาสการมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองและวางระเบียบวัฒนธรรมทางการเมืองของการแลกเปลี่ยนความขัดแย้ง

ความยุติธรรมสามารถรวมชอมกันได้หรือไม่?

บรรทัดฐานความยุติธรรมของประชาสังคมหนึ่งๆ เป็นการสะท้อนระเบียบข้อบังคับทางกฎหมายให้เห็นเพียงบางส่วนเท่านั้น คำถามถึงเหตุผลของความยุติธรรมก็มีการตั้งขึ้นเสมอ แต่ไม่ใช่เป็นเพียงคำถามถึงการยอมรับตามกฎหมายของบรรทัดฐานทางกฎหมาย การยอมรับสิทธิตามกฎหมายตั้งอยู่บนเงื่อนไขของวิธีการต่างๆ ในวิถีทางประชาธิปไตยในการออกกฎหมาย วิธีการออกกฎหมายที่ได้รับการยอมรับจะนำไปสู่สิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมาย ดังนั้น ความยุติธรรมจึงเรียกร้องให้เปิดโอกาสในการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันของทุกคนในทุกกระบวนการของการรวบรวมความคิดและรับฟังความต้องการอย่างทั่วถึง ประชาชนจะต้องสามารถมีอิสระที่จะแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่เท่าเทียมกัน และวางหลักสิทธิอันชอบธรรมได้ในความหมายนี้คือ สิทธิของการมีส่วนร่วมในการจัดการตามหลักการประชาธิปไตย

“จะสามารถตอบคำถามเรื่องบรรทัดฐานความยุติธรรมได้อย่างไร?” คำถามในเรื่องความยุติธรรมนี้ เป็นคำถามที่เหล่านักวิชาการถกเถียงกันมาตั้งแต่ช่วงปีคริสต์ศตวรรษที่ 1970 นักทฤษฎี เช่น จอห์น ราวส์⁶¹ (John Rawls), มิคาล เวลเซอร์⁶² (Michael Walzer), โรนัลด์ ดวอร์กิน⁶³ (Ronald Dworkin) และเยอร์เกน ฮาเบอร์มาส⁶⁴ (Juergen Habermas) ได้ให้เหตุผลและเนื้อหาของบรรทัดฐานที่แตกต่างกันสำหรับความยุติธรรมทางการเมืองและสังคม

⁶¹ Rawls 1993, Rawls 1972

⁶² Walzer 1992

⁶³ Dworkin 2000

⁶⁴ Habermas 1992

เนื้อหาของความยุติธรรม

วันนี้ นักทฤษฎีส่วนใหญ่ของความยุติธรรมต่างมีความเห็นตรงกันว่า หลักการพื้นฐานของความเสมอภาคของมนุษย์- และสิทธิพลเมือง รวมทั้งสถาบันทางการเมืองของเสรีนิยมประชาธิปไตยบ่งบอกสมมุติฐานและองค์ประกอบของความยุติธรรม นอกจากนั้น บรรทัดฐานความเสมอภาคก็ถูกนักทฤษฎีความยุติธรรมดังกล่าวอ้างถึง ไม่เพียงในด้านสิทธิทางการเมืองและสิทธิทางพลเมือง แต่ยังกล่าวถึง สิทธิทางสังคม, ทางวัฒนธรรมและทางเศรษฐกิจรวมทั้งทางโอกาสด้วย

ในเนื้อหาแล้ว ความคิดของความเสมอภาคของความยุติธรรมมีความพ้องกันดัง ต่อไปนี้:

หนึ่ง: ความยุติธรรมคือความเสมอภาคเดียวกัน

สอง: ความไม่เสมอภาคของรายได้และทรัพย์สินจะต้องมีคำอธิบาย

สาม: ความไม่เสมอภาคจะชอบธรรมก็ต่อเมื่อ ความไม่เสมอภาคนั้นสามารถอธิบาย โดยคำนึงถึงสิทธิของผู้อื่นได้⁶⁵

สี่: ความยุติธรรมหมายถึงโอกาสการดำรงชีวิตที่เท่าเทียมกัน ไม่ใช่แค่ช่วงแรกของการมีชีวิตเท่านั้น แต่รวมถึงระหว่างที่มีชีวิตอยู่ จะต้องได้รับการจัดสรรโอกาสเสรีภาพที่เป็นบวกที่ใกล้เคียงกัน

ห้า: ความยุติธรรมหมายรวมถึงโอกาสของการมีส่วนร่วมทั้งทางปัจเจก และโดยรวมในกระบวนการตัดสินใจของรัฐ, เศรษฐกิจและสังคม

หก: ความยุติธรรมเป็นการสะท้อนกลับ ความยุติธรรมหมายถึง โดยเฉพาะ วิธีการ ที่นำไปใช้ในการกำหนดกฎเกณฑ์และเงื่อนไขการของการนำไปปฏิบัติในสถานะภาพที่เป็นจริง

เจ็ด: ความยุติธรรมคือการกำหนดเป็นคู่: ในขณะที่ ด้านหนึ่งถูกกำหนดด้วยชุดของกฎเกณฑ์ และในอีกด้านหนึ่ง โดยผ่านวิธีการที่ถูกกำหนดและนำเสนอร่วมกันจากผู้ที่ได้รับผลกระทบ

⁶⁵ John Rawls ได้อธิบายไว้ เช่น “ความไม่เสมอภาคทางสังคมและทางเศรษฐกิจ (...) จะต้อง (...) ให้ผลประโยชน์ที่มากที่สุดแก่ผู้ที่มีความด้อยที่สุดในสังคม...” (Rawls 1998: 69f)

หลักการพื้นฐานของความยุติธรรมในกรอบของสังคมประชาธิปไตย คือคำนิยามความหมายที่เป็นบวกของคำว่าเสรีภาพ ซึ่งนำไปสู่ความคิดของความยุติธรรมที่เป็นเสมือนหนึ่งของการแบ่งปันโอกาสของการมีชีวิตที่เท่าเทียมกัน

ถึงแม้ว่า สันติสัญญาขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของ ปี ค.ศ. 1966 ได้อธิบายไว้ในรูปแบบระหว่างประเทศ เรื่องความเสมอภาคของสิทธิขั้นพื้นฐานทางการเมืองและสังคมที่มีผลผูกพัน แต่สันติสัญญาฯ นี้ ได้เปิดคำถามที่มีความหมายมากมายในด้านการกระจายโอกาสของการมีชีวิต เอาไว้ และ ในความหมายของนี้ ได้วางบรรทัดฐานของความยุติธรรมไว้น้อยเกินไป ตัวอย่างเช่น นิยามคำว่าสิทธิขั้นพื้นฐานไว้ โดยไม่ได้กำหนด “เงื่อนไขการทำงานที่เป็นธรรม” ว่า ควรจะมีหน้าตาเป็นอย่างไร รวมทั้งได้เปิดกว้างคำถามไว้ว่า จะนำเกณฑ์ไหนมากำหนด เงื่อนไขการทำงานลักษณะไหนถึงเรียกว่าเป็นธรรม และลักษณะไหนที่ถือว่าไม่เป็นธรรม

สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว บรรทัดฐานของความยุติธรรมที่สามารถสอดคล้องได้ เป็นเรื่องที่ขาดเสียมิได้ ในทุกสังคมในโลกจะต้องมีการหารือในเรื่องดังกล่าวอย่างเปิดเผย ดังนั้น การถกเถียงสาธารณะทุกรูปแบบเพื่อหาข้อสรุปในการนำไปใช้ปฏิรูป (ไม่ว่าจะในระบบภาษี หรือ ในระบบการประกันสังคม, ในระบบทางเศรษฐกิจ หรือ ในระบบของการให้การศึกษา) เป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้ สังคมประชาธิปไตยจำเป็นต้องได้รับความเข้าใจจากสาธารณะในเรื่องเกณฑ์และมาตรการของความเป็นธรรมในสังคม สิ่งนี้จะต้องเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งด้วยตัวของตัวเองในวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาสังคม หรือ ค่อยๆ ซึมซับเข้าไป มันสามารถถูกนำมาตั้งวางไว้เป็นข้อถกเถียง เพื่อที่จะหาข้อสรุปในที่สาธารณะ ได้ตลอดเวลา

ความยุติธรรมในสัดส่วนของความสมานฉันท์และความรักในเพื่อนมนุษย์

ความยุติธรรมจะต้องถูกแยกความหมายออกจากกันระหว่างความสมานฉันท์และความรักในเพื่อนมนุษย์ (ความมีน้ำใจให้กับเพื่อนมนุษย์) เพราะว่าเพียงความยุติธรรมเท่านั้น ที่ถูกวางไว้เป็นหน้าที่ที่จะต้องนำไปปฏิบัติ ที่สามารถทำเป็นสถาบันในการกำหนดโทษตามหน้าที่ทางกฎหมาย คำว่าสมานฉันท์ถูกอธิบายด้วยความหมายของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ที่ตอบสนองทางจริยธรรม แต่ไม่สามารถใช้บังคับได้ และที่เป็นยิ่งกว่านั้น คือ สิ่งที่เป็นกฎหมายคือหน้าที่นั่นเอง สมานฉันท์ที่ใช้เป็นภาษาพูดในปัจจุบันคือ การปฏิบัติหน้าที่ตามหลักจริยธรรม ที่ขึ้นอยู่กับความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขอบเขตของสังคมที่มนุษย์นั้นอยู่

เช่นเดียวกับความรักในเพื่อนมนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามหลักจริยธรรมต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ที่ไม่สามารถเรียกร้องในลักษณะเดียวกันจากผู้นั้นได้ ความสมานฉันท์ที่มีความแตกต่าง โดยไม่ได้คาดหวังว่า สิ่งที่ทำไป จะได้รับการสนองตอบต่อการปฏิบัติเช่นเดียวกันเพราะการกระทำดังกล่าวถือเป็นของขวัญแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การกระทำในลักษณะของความรักในเพื่อนมนุษย์ จะเกิดในแวดวงที่อยู่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของรัฐ และอ้างอิงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลืออย่างถาวรและผู้ที่สามารถให้ความช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน

การแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสามมิตินี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับใช้อธิบายของสังคมประชาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในของรัฐสวัสดิการ ตัวอย่างเช่น ถ้าหากว่าเราจะนิยามความหมายของระบบต่างๆ ที่ใช้คุ้มครองทางสังคมว่าเป็น ระบบสมานฉันท์ ก็อาจเป็นที่เข้าใจกันเองได้ว่า ระบบฯ นี้เป็นมีลักษณะเป็นการช่วยเหลือด้วยความ สมควรใจ ซึ่งถึงแม้ว่าในทางปฏิบัติจะได้รับการช่วยเหลือภายในหมู่ประชาชนหญิงและชาย แต่ทั้งนี้ ไม่ใช่เพราะถูกตราไว้เป็นกฎหมาย ในทางกลับกัน ถ้าเราจะเน้นความยุติธรรมเป็นหลักการเบื้องต้น ก็จะมี

ผลตามมามาว่า ผู้ที่ได้รับผลกระทบมี สิทธิ ที่จะขอรับการสงเคราะห์ได้จากเหตุผลของความยุติธรรม

ความชอบธรรมในการรับประเวทของความช่วยเหลือ เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง สำหรับการให้ความเคารพต่อตนเองและการให้ความเคารพผู้อื่น ถ้าถือว่าความสมานฉันท์ คือเหตุผลของความชอบธรรม ก็จะทำให้ความช่วยเหลือนี้ไปจุตประกายให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือ ถ้าถือว่า ความยุติธรรมคือเหตุผลของความชอบธรรม ก็จะเป็นการตอบโจทย์ของความช่วยเหลือว่าเป็นการเรียกร้อง “ที่เป็นธรรม” สังคมประชาธิปไตยได้ซ้งน้ำหนักระยะก้านิยามของความยุติธรรมเป็นเรื่องที่มีความหมายหลักจากเหตุผลที่ตามมาอย่างหลากหลายจากการแยกให้เห็นความแตกต่างนี้

การอภิปรายสาธารณะเรื่องความยุติธรรม

ในระบอบสังคมประชาธิปไตยจะต้องมีการตรวจสอบและสื่อสารให้สาธารณะเข้าใจอย่างเชื่อมั่นในบรรทัดฐานของความยุติธรรม สมมุติฐานหนึ่งที่ใช้สำหรับการนี้คือ วัฒนธรรมทางการเมือง ที่อย่างน้อยที่สุดจะต้องมีการให้เห็นถึงคุณค่าพื้นฐานทางการเมืองเดียวกัน ที่การอภิปรายสาธารณะสามารถนำมาอ้างอิงได้ ความจำเป็นอีกอย่างคือ อย่างน้อยที่สุดจะต้องแสดงให้เห็นถึงความพร้อมที่จะทำความเข้าใจอย่างมีสติจากกลุ่มต่างๆ ที่มีความขัดแย้งกัน กลุ่มต่างๆ เหล่านี้ต้องพร้อมที่จะปรองดองกัน เพื่อให้หลักประชาธิปไตยของนิติรัฐสามารถมีการการทำงานและได้รับความเชื่อถือ มาตราว่าส่วนสำคัญของสมมุติฐานนี้ได้รับการตอบสนองจากภาคประชาสังคมในหลายภาคส่วนแล้ว ไม่มีที่ไหนเลยที่ใช้สดีอย่างแท้จริงเท่านั้น ในการถกเถียงสาธารณะเรื่องความยุติธรรม บ่อยครั้งที่สื่อสารมวลชนไม่เพียงถูกอิทธิพลจากข้อมูลและการใช้เหตุผลครอบงำ แต่ ในลักษณะเดียวกัน โดยผ่านรายการสันทนการ, ละคร, อิทธิพลทางความเชื่อ หรือ ผลประโยชน์ทับซ้อน โดยเฉพาะสื่อเพื่อความบันเทิงและสถานีโทรทัศน์เอกชนที่มุ่งผลทางธุรกิจทั้งหลายที่เข้าถึงคนส่วนใหญ่ จะนำเสนอเงื่อนไขที่ไม่ดีของแนวทางเพื่อทำความเข้าใจการอภิปรายสาธารณะ ในสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพ หรือ ในสื่อวิทยุที่เป็นของรัฐน่าที่จะ

สามารถทำให้การเสนอของสื่อสาธารณะให้เห็นภาพเกี่ยวกับคำถามของความยุติธรรมอย่างมีเหตุผล เงื่อนไขสำหรับเรื่องนี้ คือจะต้องมีสื่อเสรี, มีหลักประกันในด้านคุณภาพ และมีภาคประชาสังคมที่เข้าไปมีส่วนในการจัดสรร

การอภิปรายสาธารณะในเรื่องความยุติธรรมมีความจำเพาะที่หลากหลาย แตกต่างจากการถกเถียงทางวิชาการที่เกิดขึ้นขนานกัน

ข้อแรก เวทีที่ใช้อภิปราย (สมาคม, สื่อสารมวลชน, สถาบันอุดมศึกษา, ศาสนสถาน, การจัดประชุมในที่ต่างๆ, พรรคการเมือง) ถึงแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กัน แต่ว่าลักษณะการนำเสนอเหตุผลจะมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ในขณะที่การอภิปรายทางวิชาการจะเป็นการนำเสนอเหตุผลในลักษณะที่เป็นวิชาการล้วนๆ

ข้อที่สอง เป็นการนำเสนอที่มุ่งประเด็นของปัญหาในทางปฏิบัติ, ไม่มีความต่อเนื่องหรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ไม่มีทางเป็นเรื่องเกี่ยวกับการอภิปรายสาธารณะในความหมายของความยุติธรรม แต่จะเป็นการหารือถึงสถานะภาพที่ไม่พึงประสงค์อย่างเห็นรูปธรรมมากกว่า

ข้อสาม แทบจะทุกครั้งที่มีการอภิปรายนี้ จะมีลักษณะที่ไม่สมบูรณ์ทั้งรูปแบบและวิธีการ เพราะว่าสมมุติฐานของเหตุผลต่างๆ จะไม่ได้รับการนำเสนอให้เข้าใจอย่างเพียงพอ

ข้อสี่ จะเป็นความประสานเกาะเกี่ยวกันทั้งในโครงสร้างทางความเชื่อ, อิทธิพลสื่อ, ผลประโยชน์และการใช้โวหาร⁶⁶

ทฤษฎีทางวิชาการเกี่ยวกับความยุติธรรมจะมีอิทธิพลต่อการอภิปรายสาธารณะ มันจะนำเสนออย่างตัวอย่างสำหรับเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งและมีส่วนในการกำหนดความเป็นอยู่ทางวัฒนธรรมสังคมของประชาสังคม วัฒนธรรมทางการเมืองที่เกิดขึ้นจากผลการส่งต่อทางแนวทาง, จากประสบการณ์อย่างเป็นรูปธรรมทั้งทางสังคมและทางการเมือง และวัฒนธรรมชั้นนำทางวิชาการ มีส่วนในการชี้แนะว่าความยุติธรรมจะถูกเข้าใจอย่างไร⁶⁷

⁶⁶ Münch 1991

⁶⁷ Das ist der Kern der kommunitaristischen Gerechtigkeithorie vom Typ Michael Walzers (Walzer 1992)

ทั้งการอภิปรายทางวิชาการในเรื่องความยุติธรรมและการอภิปรายสาธารณะเป็นการส่งผลที่มีความหมายอย่างยิ่งทางการเมือง เพราะว่า สถานการณ์ที่อึมครึมและนโยบายทางการเมืองสามารถถูกนำมาชี้แจงต่อสาธารณะได้ ระหว่างความชอบธรรมทางการเมืองและภารกิจในการเรียกร้องให้มีผลตามกฎหมายของบรรทัดฐานความยุติธรรมมีความเชื่อมโยงคงอยู่ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้⁶⁸ นโยบายทางการเมืองจะมีความชอบธรรมได้ก็ต่อเมื่อ นโยบายนั้นๆสามารถต่อติดอย่างน่าเชื่อถือกับการอภิปรายสาธารณะในเรื่องความยุติธรรม และทำให้เสียงส่วนใหญ่เชื่อ ในความหมายนี้มีบทบาทที่สำคัญมากต่อการอภิปรายสาธารณะในเรื่องความยุติธรรมและการคงอยู่ของประชาธิปไตยสาธารณะสำหรับการพัฒนาความประนีประนอมทางการเมืองเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

ยุทธศาสตร์ที่เป็นรูปธรรม

เมื่อคำนึงถึงปัญหานโยบายทางเศรษฐกิจ และทางสังคมของรัฐสวัสดิการของประชาคมยุโรปในปัจจุบัน วอล์ฟกัง แมร์เคิล 2002 (Wolfgang Merkel) ได้เสนอว่า ให้รวมศูนย์การอภิปรายสาธารณะในเรื่องความยุติธรรมทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตยในทางปฏิบัติไว้เป็นสื่งค์ประกอบ (Parameter) โดยนัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ที่หนึ่ง เป็นกุญแจที่ทรงความหมายอย่างยิ่ง, ซึ่งนำไปสู่ ที่สอง สามารถนำมาใช้วัดเพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนผ่านในระดับชาติได้เป็นอย่างดี, และที่สามเป็นผลลัพธ์ด้านลบที่ชัดเจนที่จะต้องยืนยันสำหรับประเทศส่วนใหญ่ในที่นี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ: 1. สัดส่วนของความยากจน, 2. ค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา, 3. รวมถึงการเข้าสู่ตลาดแรงงาน, 4. ค่าใช้จ่ายสำหรับสวัสดิการสังคม และ 5. ความไม่เท่าเทียมของรายได้ แนวทางรูปธรรมที่สามารถนำมาใช้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม, ถ้าดูจากเหตุผลของแมร์เคิล, น่าจะขึ้นอยู่กับที่ ด้านหนึ่ง จากเหตุผลที่ดีเพื่อกำหนดลำดับความสำคัญระหว่างองค์ประกอบดังกล่าวในสถานการณ์ที่มีความจำกัดของทรัพยากร – หรือ การจัดลำดับใหม่ ถ้าการจัดลำดับนั้นมีเหตุผลที่ดีกว่า

⁶⁸ Hinsch 2002: 19

สำหรับเหตุผลดีๆ ที่สนับสนุนการจัดลำดับ สามารถนับได้เช่น : 1. การต่อสู้กับความยากจนเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรก เพราะความยากจนหมายถึงการละเมิดศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่เป็นหลักสำคัญที่สุดในทุกๆ การปฏิบัติ, 2. การศึกษาเป็นกุญแจที่เป็นทรัพยากรตัวแปรที่สำคัญสำหรับโอกาสของการใช้เสรีภาพของปัจเจก และเป็นศักยภาพในการพัฒนาการของสังคม, 3. การเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานเป็นสมมุติฐานในการได้รับการยอมรับทางสังคมและเป็นส่วนหนึ่งในสังคม, 4. ค่าใช้ของรัฐเพื่อสวัสดิการสังคมสามารถใช้เป็นดัชนีสำหรับชี้วัดหลักประการทางสังคม, 5. การวางกรอบการจ่ายค่าจ้างอย่างเป็นธรรมของความไม่เท่าเทียมของรายได้เป็นเรื่องที่ควรคำนึงถึง แต่ทั้งนี้ ไม่ใช่เป้าหมายที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน ก้าวที่สองของยุทธศาสตร์ในทางปฏิบัติอยู่ที่การหาวิธีการที่ใกล้เคียงกันมาปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้ทุกประเทศที่เห็น อยากเจริญรอยตาม “ตัวอย่างรูปธรรมที่ดีที่สุด”

เกณฑ์ต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นจำเป็นต้องถูกทำให้เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เพราะในขอบข่ายของการศึกษาไม่เพียงแต่การใช้จ่ายจากรัฐเท่านั้น แต่โดยเฉพาะความเท่าเทียมกันในโอกาสที่เข้าถึงอย่างแท้จริงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก และไม่เพียงแค่นำงบประมาณรายจ่ายเพื่อสวัสดิการของรัฐ แต่ต้องคำนึงถึงโครงสร้างด้วย การตั้งต้นของแมร์เคิลแสดงเพียงตัวอย่างวิธีการ ว่าจะทำอย่างไรให้ก้าวอย่างของบรรทัดฐานความยุติธรรมในสถานการณ์ปัจจุบัน, โดยผ่านทางสายกลางแห่งหลักความยุติธรรมของสิทธิขั้นพื้นฐานไปสู่การอธิบายวิธีการอย่างเป็นรูปธรรมสำหรับระดับ “นโยบาย” ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ เขาแสดงด้วยว่าเบื้องต้นยุทธศาสตร์ทางการเมืองที่สำคัญของความยุติธรรมสามารถที่จะมาจากผลการผสมผสานกันของบรรทัดฐานความยุติธรรม, สิทธิขั้นพื้นฐาน ตลอดจนจากประสบการณ์ที่ยังขาดอยู่อย่างเป็นที่ประจักษ์และการอธิบายในสถานการณ์ที่แน่นอน

2.11 การพัฒนาอย่างยั่งยืน⁶⁹

ตั้งแต่ รายงานของบรุนด์แลนด์⁷⁰ (Brundtland-Bericht) ในปี ค.ศ. 1987 และการประชุมใหญ่องค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ที่ ริโอ เดอ จาเนโร (Rio de Janeiro) ในปี ค.ศ. 1992 เรื่องการส่งผลกระทบระยะยาวและการพัฒนาที่ส่งผลกระทบระยะยาวคือองค์ประกอบที่สำคัญของระเบียบวาระการประชุมขององค์การระหว่างประเทศ, การริเริ่มขององค์การภาคประชาชนและรัฐบาลของประเทศต่างๆ มากมาย ในทางวิทยาศาสตร์และทางการเมืองมีความเห็นสอดคล้องว่า สังคมสมัยใหม่จะต้องเลือกเส้นทางการพัฒนาที่ส่งผลกระทบระยะยาวในความหมายที่ว่า ไม่นำทรัพยากรธรรมชาติที่คงอยู่ที่เป็น “ทุนทางธรรมชาติ” มาใช้จนหมด หรือทำให้แย่กว่าที่เป็นอยู่ เพราะว่าการมีชีวิต, ความเติบโตทางเศรษฐกิจและการมั่งคั่งในอนาคตขึ้นอยู่กับทุนเหล่านี้ การพัฒนาที่ส่งผลกระทบระยะยาวต้องการเช่นเดียวกันว่า โอกาสในการตอบสนองของความต้องการของตนเองของคนยุคต่อไปต้องได้รับ อย่างอย่างน้อยต้องเท่ากับของในยุคปัจจุบัน

ขณะนี้มีความจำเป็นเกี่ยวกับการพัฒนาที่ส่งผลกระทบระยะยาวเป็นจำนวนมาก ทุกคนจะกล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องพยายามให้มีการพัฒนาในแนวทางที่จะรักษาทรัพยากรที่มีอยู่และดำรงเป้าหมายของความเป็นธรรมในสังคม รวมทั้งเชื่อมโยงความอยู่ดีกินดีไปสู่ประเทศที่ยากจนที่สุดในโลกให้มากกว่านี้

สังคมประชาธิปไตยและการส่งผลอย่างยั่งยืน: ผลกระทบซึ่งกันและกัน

ส่วนใหญ่ หลักการที่เป็นพื้นฐานของการส่งผลอย่างยั่งยืนจะยึดติดกับหลักการของสังคมประชาธิปไตยโดยปราศจากความขัดแย้งกัน หรือ มีอยู่ในระบบฯ ด้วยซ้ำไป เส้นเชื่อมระหว่างสังคมประชาธิปไตยกับการส่งผลอย่างยั่งยืนสั้นกว่า

⁶⁹ บทนี้เป็นบทย่อของบทความต่อไปนี้: Hinchman, Lew (2004): การส่งผลกระทบระยะยาว – ผืนดิน และงานใน: Meyer, Thomas: ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย เล่มที่ II, (อยู่ระหว่างการนำเสนอ) เปรียบเทียบกับ Müller และ von Weizsäcker 2001

⁷⁰ รายงานของ WCED (Report) 1987

และง่ายกว่า ระหว่างการส่งผลอย่างยั่งยืนของเศรษฐกิจทุนนิยมสมัยใหม่ หรือ ลัทธิเสรีนิยมสุดขั้วทางการเมือง เมื่อพิจารณาการมาจากต้นกำเนิดเดียวกันของทั้งสอง จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทั้งคู่ไม่มีความสนใจที่จะรักษาตำแหน่งงานและผืนดิน (ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม: ผู้แปล) เพื่อแลกกับการเข้าไปจำกัดกฎเกณฑ์ของตลาด

ตั้งแต่ช่วงคริสต์ศักราช 1980 เป็นต้นมา ความเชื่อมโยงกันระหว่างความยากจน ความไม่เป็นธรรมในสังคม ความด้อยพัฒนาและการทำลายสิ่งแวดล้อม กลายเป็นสิ่งที่อยู่ในกระแสความรู้สึกมากขึ้น OECD ได้รายงานว่ “ความไม่เท่าเทียมกันเป็นตัวอันตรายที่ถ่วงการพัฒนาดังต่อไปนี้” และในรายงานของบรรษัทดลันด์ยืนยันว่า: “ความยากจนเป็นปัญหาหลักและผลกระทบต่อนปัญหาสิ่งแวดล้อมของโลก”⁷¹ ประชาชนที่ยากจนในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลายเป็นเหยื่อแรกๆ ของการทำลายสิ่งแวดล้อม ที่ต้นเหตุมาจากการเศรษฐกิจการค้าที่ครอบคลุุมโลก (กระแสโลกาภิวัตน์) เข้าไปทำลายวิถีชีวิตที่เป็นวัฒนธรรมดั้งเดิม ยกตัวอย่างเช่นการรุุกเข้าไปทำอุตสาหกรรมฝ้ายตามแนวทางตลาดในเขตซาเฮล (Sahel border) และประเทศซูดาน (Sudan) ชาวนาและคนเลี้ยงสัตว์ซึ่งทำเศรษฐกิจอยู่อย่างพอเพียง ต้องถูกบังคับให้ออกจากที่ดินที่มีคุณภาพดีและย้ายไปอยู่ในเขตเสื่อมโทรมและแห้งแล้งกว่า ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่ได้จากการทดลอง ด้วยการเข้าไปทำการเกษตรในพื้นที่ใหม่นี้ คือ การขยายตัวของสภาพทะเลทราย

นอกจากนั้น ยังปรากฏว่า น้ำดื่มที่อยู่บนพื้นผิวลดจำนวนลงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ความต้องการเพิ่มมากขึ้น ผู้คนที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ร่ำรวยกว่าทั้งหลายสามารถที่จะแก้ปัญหาหาน้ำดื่มด้วยวิธีการเก็บรักษาน้ำ, การลดความเค็มและการทำน้ำให้สะอาดด้วยวิธีการที่สลับซับซ้อน แต่ประเทศที่ยากจนส่วนใหญ่ไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นได้⁷² ในลักษณะเดียวกัน หินปะการังที่เป็นหลักประกันการมีชีวิตอยู่ของคนยากจนเป็นจำนวนมาก ก็มีจำนวนที่ลดลงอย่างน่ากลัว มีโอกาสถูกทำลาย

⁷¹ WCED Report 1987: 3

⁷² Hawken u.a. 1999: 149

จนหมดสิ้นในอีกไม่กี่สิบปีข้างหน้า ซึ่งเป็นการทำลายแหล่งอาหารของมนุษย์และ
เป็นต้นเหตุทำลายผืนดินให้เสื่อมสภาพในที่สุด

การทำเศรษฐกิจที่ทำลายสิ่งแวดล้อม ก็เป็นสิ่งที่เกิดจากความไม่เสมอภาค
ของประเทศที่ร่ำรวยในโลก เกษตรกรรมในประเทศอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับการใช้
สารเคมีและสารเคมีที่มีประสิทธิภาพในการทำลายวัชพืช คนที่หลบหนีเข้าประเทศ
อย่างผิดกฎหมายจะถูกใช้ให้ไปฉีดสารเคมีเหล่านี้ ทำให้คนเหล่านี้เจ็บป่วยจากสาร
เคมีที่ฉีด⁷³ บ่อยครั้ง สมาชิกที่ยากจนที่สุดทางสังคมเป็นผู้ที่ส่งผลกระทบทาง
เศรษฐกิจจากการทำลายสิ่งแวดล้อม เป็นผู้แบกรับความเสียหายมากที่สุด สิ่งนี้
เป็นการทำลายหลักการพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตย หลักประกันทางสังคมและ
ความมีคุณค่าที่เท่าเทียมกันสำหรับประชาชน

ดังนั้น หนึ่งในข้อเรียกร้องหลักของสังคมประชาธิปไตยคือ การทำ
เศรษฐกิจที่รักษาสภาพแวดล้อม ที่ส่งผลกระทบยาว สมมุติฐานดังต่อไปนี้ที่จะต้อง
ได้รับการตอบสนอง:

หนึ่ง: รัฐบาลทุกรัฐบาลในโลกนี้จะต้องยกเลิกการทำโครงการที่ต้องอาศัย
พลังงานเป็นด้านหลัก (เช่นการใช้ถ่านหิน การสร้างเขื่อน การทำลายป่าไม้ เป็นต้น)
และหันกลับมาทำโครงการที่รักษาทรัพยากรมากกว่า (เช่น การใช้พลังงานจากแสง
อาทิตย์ การปลูกป่าบนผืนดินที่แห้งแล้ง) บทบาทที่เป็นกุญแจที่มีความสำคัญอย่าง
มาก คือการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและวัตถุดิบที่มีอยู่ให้สูงขึ้น

สอง: หนึ่งในสมมุติฐานที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับความสำเร็จของ
เศรษฐกิจระยะยาวคือ การเข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางของสาธารณะใน
กระบวนการตัดสินใจ ประชาชนทุกคนต้องถูกนำเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยว
กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของเขาและกำหนดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจน
เข้ามาตรวจสอบและการใช้ทรัพยากรเหล่านั้น

⁷³ Gottlieb 1993: 240-244

สาม: ประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายไม่สามารถที่จะเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนา จำกัดความพยายามที่จะไปสู่การอยู่ดีกินดี ในขณะที่ประเทศที่ร่ำรวยเหล่านั้น มีความพึงพอใจอยู่ในวิถีการดำรงชีวิตด้วยการบริโภคอย่างที่เป็นอยู่ คนเหล่านี้ก็ต้องระวังผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น

สี่: ประเทศกำลังพัฒนาไม่สมควรที่จะเลียนแบบความผิดพลาดของสังคมในประเทศประเทศอุตสาหกรรม แต่ต้องยึดแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนตั้งแต่ต้น

ห้า: ความมั่งคั่งอย่างยั่งยืนของแต่ละประเทศขึ้นอยู่กับความสามารถมีชีวิตอยู่ของระบบนิเวศน์ทั้งระบบ ดังนั้น ชาติแต่ละชาติจะต้องใช้ความพยายามอย่างถึงที่สุด ที่จะมีส่วนร่วมในการดำรงรักษาระบบนิเวศน์ทั้งในระดับชาติและในระดับโลก

การทำเศรษฐกิจยั่งยืนเป็นการสร้างงาน

ช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่วิถีการเศรษฐกิจยั่งยืนอาจสามารถกล่าวได้ว่าเป็น ยุทธศาสตร์การทำให้ทุกคนมีงานทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่อุตสาหกรรมภาคบริการแสวงหาบ่อยครั้งมีการกล่าวอ้างว่า เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย ผู้ประกอบการในภาคธุรกิจมีแนวโน้มที่จะเลือกเข้าไปทำธุรกิจในประเทศที่มีบรรทัดฐานที่ต่ำที่สุด เพื่อ “ดึงดูด” นักลงทุน ประเทศต่างๆ พร้อมที่จะลดระดับความเข้มของกฎหมายสิ่งแวดล้อมลง ความเป็นไปได้น่าจะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม ในประเทศที่มีบรรทัดฐานด้านสิ่งแวดล้อมสูงกลับมีการพัฒนาอุตสาหกรรมและเทคนิควิทยาการใหม่เกิดขึ้น ซึ่งส่งผลให้มีการว่าจ้างแรงงานใหม่เพิ่ม⁷⁴ ตัวอย่างเช่น ประเทศเดนมาร์กเป็นผู้ครองตลาดกังหันลมและด้วยวิธีการนี้ พลังงานที่ใช้ภายในประเทศกว่า 25% ผลิตโดยวิธีการนี้ ถ้าเทคนิคที่ใช้พลังงานเพียงเล็กน้อยเพิ่มความสำคัญมากขึ้นในอนาคต ประเทศที่เริ่มพัฒนาวิธีการเหล่านี้ก่อนจะเป็นประเทศที่ได้เปรียบมาก เพราะได้มีการทดสอบการใช้ในตลาดเรียบร้อยแล้ว

อีกตัวอย่างหนึ่งของปฏิบัติการทางเลือกสำหรับการสร้างงานในกรอบของสิ่งแวดล้อม คือ การปรับโครงสร้างของอุตสาหกรรมเกษตรขนาดใหญ่

⁷⁴ Jänicke 1999: 137; von Weizäcker 2001

อุตสาหกรรมฯ ในปัจจุบันนี้มุ่งเน้นไปที่การปลูกหญ้าที่บนที่ดินขนาดใหญ่, การใช้ปุ๋ยเคมีและใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช และปศุสัตว์ขนาดใหญ่ ข้อเสียของการทำอุตสาหกรรมฯ ลักษณะนี้ อื่นๆ เช่น การทำลายประชากรของสัตว์ที่อาศัยอยู่ตามธรรมชาติ และจำนวนของปลา, เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะเรือนกระจกและทำให้น้ำสกปรก เนื่องจากว่าอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ไม่ถูกให้ต้องมารับผิดชอบสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในเรื่องสิ่งแวดล้อมจากวิธีการผลิตนี้ ทำให้สามารถขายผลผลิตได้ในราคาที่ถูกลงกว่าเกษตรกรที่ทำการเกษตรยั่งยืน ถ้าหากว่ามีระบบการจัดเก็บภาษีของรัฐบาลที่คำนึงถึงค่าใช้จ่าย “ภายนอก” สำหรับรักษาสิ่งแวดล้อมแล้วละก็ เกษตรกรก็จะมีเหตุผลเพียงพอในการที่จะเปลี่ยนไปใช้วิธีการผลิตที่ทำลายระบบนิเวศนี้ให้น้อยลง⁷⁵ ด้วยวิธีนี้จะทำให้เกิดการจ้างงานในภาคการเกษตรเพิ่มขึ้นและยังรักษาเกษตรกรรายย่อยให้คงมีอยู่ต่อไป

นอกจากนี้ ยังง่ายต่อการประมาณการว่า จะทำให้แรงงานเพิ่มขึ้นได้มากแค่ไหน ถ้าหากว่าจะทำการเปลี่ยนระบบทำความร้อน หรือ ทำความเย็นของที่อยู่อาศัยให้เป็นระบบที่ประหยัดพลังงาน, การออกแบบและสร้างขนาดรถยนต์-สามล้อ (รถยนต์ใช้น้ำมันสามล้อต่อหนึ่งร้อยกิโลเมตร), แทนที่จะขยายถนนในเมืองใหญ่กลับเปลี่ยนมาใช้ระบบขนส่งมวลชน, เปลี่ยนการสร้างระบบให้บริการน้ำที่ดื่มเปลี่ยนใหม่, นำขยะส่วนใหญ่กลับมาบำบัดใช้ใหม่ และออกแบบระบบและสร้างโครงสร้างและวิธีการผลิตพลังงาน, -การจัดเก็บและการกระจายขึ้นมาใหม่ ซึ่งน่าจะเป็นเรื่องที่ผิดพลาด ถ้าหากเรามองว่ายุทธศาสตร์อย่างยั่งยืนนี้ เป็นภาระในความหมายของค่าใช้จ่ายที่ไม่ก่อให้เกิดผลทางการผลิต ยุทธศาสตร์ฯ นี้ ได้แสดงให้เห็นเสมือนหนึ่งโอกาสของการทำให้เศรษฐกิจมีประสิทธิภาพมากขึ้น, เป็นการประหยัดเงิน, ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นและยังเป็นการสร้างงานอีกด้วย

⁷⁵ O'Conner 1998: 237; Müller 2002

3. การปฏิบัติทางการเมือง

3.1 หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติทางการเมือง

หน้าที่ของรัฐคือต้องเข้าไปทำการช่วยเหลือ ในทุกกรณี ที่สิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลถูกละเมิดโดยความเสี่ยงจากนโยบายทางการเมือง รัฐต้องคุ้มครองโอกาสการใช้ชีวิตของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากความเสี่ยง ให้คนเหล่านี้คงรักษาความสามารถทางปฏิบัติอย่างเสมอภาคเช่นเดียวกับประชาชนที่ไม่ได้เป็นเหยื่อของความเสี่ยงจากนโยบายดังกล่าว โดยหลักแล้ว รัฐต้องมีหน้าที่ที่ต้องป้องกันมิให้ความเสี่ยงเช่นนี้เกิดขึ้น ในกรณีที่ไม่สามารถให้หลักประกันได้ รัฐต้องชดเชยผลกระทบที่เกิดจากความเสี่ยง เบื้องต้นประชาชนทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องมีส่วนที่เป็นไปได้ในการหลีกเลี่ยงและชดเชยความเสี่ยงลักษณะนี้ด้วยตนเองก่อน; เช่น ในกรณีที่ตักงาน ผู้ที่ได้รับผลกระทบต้องพยายามช่วยเหลือตัวเองอย่างถึงที่สุด ด้วยการหางานใหม่ทำ ขนาดของความช่วยเหลือที่รัฐต้องรับผิดชอบสามารถจะกำหนดให้ขึ้นอยู่กับว่า ประชาชนแต่ละคนได้มีส่วนในการรับผิดชอบในส่วนของตนเอง เพราะว่า มันเป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นจากความยุติธรรมต่อส่วนรวมของประชาชน เงื่อนไขที่อยู่เหนือขึ้นไปทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตยคือการให้หลักประกันแก่เสรีภาพและความสามารถในทางปฏิบัติของนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตย เพื่อให้สามารถปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนในรัฐฯ อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 5 รวบรวมหน้าที่ทางปฏิบัติของรัฐของสังคมประชาธิปไตยในส่วนที่เป็นพื้นที่ศูนย์กลางความเสี่ยงทางสังคม:

ตารางที่ 5: หน้าที่ในทางปฏิบัติของรัฐในพื้นที่ศูนย์กลางความเสี่ยง

ประเภทของความเสียหาย	หน้าที่ในทางปฏิบัติของรัฐ	ลักษณะเฉพาะ
การละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ	- ความช่วยเหลือทางสังคมจากรัฐ - หลักประกันความเป็นอิสระทางสังคม - การนำสิทธิแรงงานมาใช้บังคับ	- หลักประกันรายได้เพื่อการดำรงชีวิตในสังคม - ให้หลักประกันทางศึกษาและการฝึกอบรม - การดูแลด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล - มาตรการคุ้มครองการทำงาน- จัดระเบียบกระบวนการตลาดทุน
การละเมิดสิทธิพื้นฐานทางการเมือง และสิทธิพื้นฐานทางพลเมือง	- กระจายอย่างเป็นธรรมของทรัพยากรทางการเมืองแก่ประชาชน	- ให้หลักประกันการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนให้หลักประกันโอกาสการมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันในกระบวนการทางการเมือง- ดำเนินการเพื่อให้เกิดประชาธิปไตยในสังคม

หน้าที่ในการปฏิบัติของประชาชน

คำอธิบายเกี่ยวกับหน้าที่ในการปฏิบัติของรัฐเป็นการอ้างอิงถึงการทำให้เกิดเป็นจริงของสิทธิพื้นฐานครอบคลุมทั่วไปเสมอ ในสังคมที่มีความเสี่ยงสมัยใหม่สามารถจะมีหลักประกันสิ่งเหล่านี้ได้ ต่อเมื่อเงื่อนไขพื้นฐานที่สำคัญในสังคมบางส่วนได้รับการตอบสนองแล้วเท่านั้น⁷⁶:

⁷⁶ ซึ่งในขณะเดียวกัน เงื่อนไขนี้เป็นสมมุติฐานสำหรับการทำให้สังคมประชาธิปไตยเกิดขึ้นจริงได้ และ/หรือ สำหรับการทำให้เกิดนิติรัฐที่สามารถนำไปปฏิบัติเป็นจริงได้ในสังคมโดยรวม

หนึ่ง : ระบบการเมืองต้องเป็นระบบในความหมายของประชาธิปไตยของการมีส่วนร่วมที่มีหลักประกันโอกาสการมีส่วนร่วมและการตรวจสอบอย่างเพียงพอเพื่อให้เกิดความเป็นอิสระทางการเมืองที่เท่าเทียมกันแก่ประชาชน และมีหลักประกันในการเข้าไปมีสิทธิในการกำหนดวิธีการปฏิบัติของรัฐอย่างแท้จริง

สอง : ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน ต้องประกอบด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งห้าประการ รวมถึงทางสังคมและทางเศรษฐกิจ, สามารถทำให้เกิดความผูกพันทางสาธารณะ-ทางกฎหมายในขนาดที่เพียงพอ และทำให้สัญญาทางสังคมเป็นเสมือนสิทธิพลเมืองที่เป็นสถาบันที่สามารถให้คุณให้โทษ

สาม : วัฒนธรรมทางการเมืองเป็นหลักการพื้นฐานและเป้าหมายของปฏิบัติการทางการเมืองในสังคมประชาธิปไตย; ในวัฒนธรรมทางการเมืองนี้ คุณค่าพื้นฐานทางการเมืองของเสรีภาพ, ความยุติธรรมและความสมานฉันท์ต้องส่งผลในขนาดที่เพียงพอและต้องได้รับการสนับสนุน

สี่ : การไม่ขัดขวางการมีส่วนร่วมทางสาธารณะเป็นเงื่อนไขที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับโอกาสในการทำความเข้าใจทางการเมืองเกี่ยวกับการรวมขออย่างเป็นธรรมชาติระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ที่แตกออกจากกัน

ห้า : ในขณะเดียวกัน ภาคประชาสังคม คือตัวชี้ขาดการแสดงออกที่สำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการตัดสินใจของตนเองทางการเมือง, แต่ทั้งนี้ ก็เป็นเครื่องมือที่มีผลต่อพัฒนาการทางประชาธิปไตยบนการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสาธารณะและระบบการเมือง

หก : ลักษณะการเมืองที่สามารถขับเคลื่อนให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยได้อย่างเหมาะสมของกลุ่มบางกลุ่มทางสังคม เช่น กลุ่มการศึกษา, วัฒนธรรม, เศรษฐกิจ, การจัดการและสื่อ ให้มีส่วนในการตัดสินใจในขอบเขตที่สามารถทำให้เกิดเป็นจริงในความอิสระ และขับเคลื่อนทางสังคมทำให้เกิดมิติความเข้มแข็งของวัฒนธรรมทางการเมืองในการอยู่ร่วมกันของสังคมนั้น

เจ็ด : รัฐสวัสดิการเสมือนองค์ประกอบทั้งหมดของระบบประกันสังคม เป็นเครื่องมือที่สำคัญเพื่อที่จะให้หลักประกันความมั่นคงทางสังคมจากโครงสร้างที่มีความเสี่ยงทางสังคม

แปด : ธรรมนูญเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดขอบเขตความเป็นอิสระทางสังคมของผู้ที่ต้องอยู่ในภาคแรงงาน เป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับการออกแบบเงื่อนไขการว่าจ้าง และเงื่อนไขค่าจ้าง รวมทั้งเป็นตัวกำหนดบรรทัดฐานวิธีการแบ่งปันกันในผลผลิตทางสังคมและการบริการทางสังคม

เก้า : การกำหนดกฎเกณฑ์ทางเศรษฐกิจอันเป็นหลักประกันการทำโครงสร้างสิทธิขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจของกระบวนการทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการคำนึงถึงหลักประกันการมีงานทำและหลักประกันเรื่องสิ่งแวดล้อม

สิบ : ธรรมนูญผู้ประกอบการตัดสินใจในเรื่อง นโยบายการเข้ามีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการของผลประโยชน์, คุณค่าทางสังคมและสิทธิอย่างไร

สิบเอ็ด : นโยบายการประสานผลประโยชน์ระหว่างประเทศเป็นสมมติฐานที่มีความสำคัญสำหรับนโยบายเสริมของตลาดในระบบเศรษฐกิจเสรีและในกระแสโลกาภิวัตน์

สิบสอง : ระบบการศึกษาเป็นกุญแจสำหรับไขไปสู่ความเสมอภาคทางโอกาสของชีวิตในสังคม

3.2 ผู้ปฏิบัติ, ระบบและยุทธศาสตร์

ประวัติศาสตร์ทฤษฎีและการเมืองของสังคมประชาธิปไตยถูกประทับไว้ด้วยความคาดหวังว่า สังคมสมัยใหม่จะเป็นสังคมที่สามารถรับการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ฐานรากได้ ถ้าผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ได้รับการกระตุ้นให้เกิดความต้องการ และได้มีการทำแผนปฏิบัติการที่สามารถทำให้เป็นจริง การทำให้ประชาธิปไตยเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์สำหรับทุกส่วนย่อยของสังคมเป็นเงื่อนไขทางประเพณีแต่ดั้งเดิมสำหรับเป็นทางออกของภารกิจทางประชาธิปไตยทุกภาคส่วนของสังคม

โดยรวม ในกรณีนี้ เป็นการเริ่มจากความครอบคลุมของ “ความเป็นไปได้” ทั้งหมดของความสัมพันธ์ทางสังคม ในกรณีนี้ โครงการของสังคมประชาธิปไตยได้ยึดหลักความสมเหตุสมผลและตามแบบอย่างของตัวอย่าง อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้จะอิงกับประสบการณ์เงื่อนไขทางการเมืองการปฏิบัติในสังคมที่เป็นปัจจุบันเสมอ และโดยหลักการจะแตกต่างจากทฤษฎีการปฏิบัติตามลัทธิความเชื่ออย่างมหาย (ยูโทเปีย) เพื่อฝันไว้เพียงสาขาลัทธิสังคมนิยม⁷⁷ เช่นเดียวกับรูปแบบเก่าๆ มากมายของสังคมประชาธิปไตยที่ยึดหลักการบนทฤษฎีการยอมรับทางปฏิบัติที่เดินทางลัด ที่นำไปสู่หลักการที่เป็นบรรทัดฐานที่ค่อนข้างเฉื่อยช้าไปทางทฤษฎี ที่จนถึงปัจจุบันในทางวิทยาศาสตร์และในแนวปฏิบัติทางการเมืองที่อยู่ใกล้กับเท้าของอะคิลลีส (Achilles) อยู่ในเทพนิยายกรีก เป็นคนอยู่ยงคงกระพัน ยกเว้นจุดอ่อนที่ส้นเท้าขวา เปรียบเทียบกับระบบที่มีจุดอ่อน: ผู้แปล)

ทฤษฎีสมาคมใหม่ของสังคมประชาธิปไตยจะต้องเลือกทฤษฎีผู้ปฏิบัติเบื้องต้น เสมือนหนึ่งเป็นจุดเริ่มต้น การตั้งต้นนี้จะพิจารณาในเบื้องต้น ถึงโครงการทางปฏิบัติที่มองจากเกณฑ์ของผู้ปฏิบัติสามารถทำให้เกิดเป็นจริง มีข้อจำกัดใดบ้างที่เขาอาจจะต้องเผชิญ มีทรัพยากรอะไรบ้างที่เขาจะใช้ได้ และเขาจะต้องปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขของระบบไหน ทฤษฎีผู้ปฏิบัติเบื้องต้นปฏิบัติตามการสังเคราะห์จากทฤษฎีการปฏิบัติและทฤษฎีระบบ⁷⁸ โดยเฉพาะ เขาจะทำการกำหนดผลประโยชน์และอิทธิพลภาคสังคมของผู้ปฏิบัติออกเป็นสัดส่วน และอธิบายในบริบทของการแบ่งนี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของสังคมในบางส่วนของระบบ⁷⁹ คำถามที่มีลักษณะเฉพาะของทฤษฎีผู้ปฏิบัติเบื้องต้น มีว่า:

- สถาบันและโครงสร้างของระบบจะก่อตัวขึ้นมาใหม่โดยผ่านผลประโยชน์และความต้องการของผู้ปฏิบัติอย่างไร?

⁷⁷ Meyer 1977

⁷⁸ Mayntz u.a. 1988

⁷⁹ Schimank 1985: 422

- ผลประโยชน์และผู้ปฏิบัติที่แสดงอยู่มีความหมายต่อระบบย่อยทางสังคมอย่างไร?
- มีลักษณะเฉพาะอะไรบ้างเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติในสถาบันทางสังคมและระบบย่อยทางสังคมถูกนำไปเป็นข้อจำกัดในทางปฏิบัติ?
- จะวางเงื่อนไขเพื่อให้แนวทางการปฏิบัติของระบบย่อยให้ตรงกับเงื่อนไขของผู้ปฏิบัติอย่างไร?
- มีองค์ประกอบอะไรของตัวเองบ้างที่อยู่ในสมมุติฐานและช่องว่างสำหรับการเปลี่ยนแปลงของระบบการทำงานทางสังคม?

ระบบย่อยทางสังคมแตกต่างจากส่วนอื่นก็ตรงที่มีลักษณะพิเศษที่ให้การสนับสนุนในการพัฒนาสังคมและโดยเฉพาะการลงมือปฏิบัติอย่างมีตรรกะ⁸⁰ การปฏิบัติภายใต้ระบบย่อยทางสังคมเป็นพื้นที่ที่ไม่จำกัดขอบเขตสำหรับนโยบายทางการเมืองที่มีความพยายามในการเปลี่ยนแปลง และสร้างให้กลายเป็นประชาธิปไตย เพราะว่าในระบบย่อยของทุกระบบ เช่น ของเศรษฐกิจ หรือของวิทยาศาสตร์ก็ต้องทำหน้าที่ต่อไปตามปกติ ในการที่จะต้องสนับสนุนให้สังคมอยู่ดีกินดีตามกฎหมายที่อยู่ในหน้าที่ของตนเองอยู่แล้ว โครงการที่ถูกปฏิรูปแล้วทุกโครงการของสังคมประชาธิปไตยต้องเติมเต็มเงื่อนไขสามเงื่อนไขดังต่อไปนี้:

หนึ่งจะต้องให้เหตุผลหลักการที่เป็นบรรทัดฐานได้ดี สองจะต้องตอบสนองหลักการปฏิบัติที่เป็นตรรกะของระบบย่อยของสังคม และสามจะต้องสามารถเชื่อมต่อกับนโยบายที่เป็นเสียงส่วนใหญ่ของสังคมได้

ภายใต้เงื่อนไขโลกาภิวัตน์ของการตลาดเสรีกลับเป็นเงื่อนไขทางปฏิบัติที่มีความจำกัด, ซับซ้อน, คาดคะเนยากและมีความหลากหลายทางโครงสร้างมากกว่า โดยเฉพาะการส่งผลกระทบต่อเนื่องสำหรับการที่จะตอบหนึ่งในคำถามหลักของ

⁸⁰ Mayntz u.a. 1988: 17-18

ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตย นั่นคือ จะสามารถใช้เครื่องมืออะไร และไปได้ไกลแค่ไหนในการใช้นโยบายควบคุมตลาด เพื่อคุ้มครองไม่ให้เกิดผลกระทบที่ไม่ได้คาดหวังไว้ต่อการการทำงานของระบบ

ตลาดเสรี ภายใต้ข้อเท็จจริงที่ต้องสูญเสียความเป็นอธิปไตยของชาติสำหรับผู้ปฏิบัติทางการเมืองเป็นสิ่งที่ยากกว่าในการเข้าไปจัดการหรือกำหนดแนวทาง⁸¹ นั้นหมายความว่า เป็นขั้นใหม่ของการตั้งคำถามอย่างสมเหตุสมผล-การก่อรูปของโครงสร้างที่เป็นรูปแบบตัวอย่างของสังคมประชาธิปไตย จากปรากฏการณ์ดังกล่าวกลับไม่อนุญาตให้นำมาเป็นข้อสรุปได้ กระบวนการทางเศรษฐกิจเป็นกลายเป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะควบคุมให้อยู่ในกฎเกณฑ์ได้ แต่เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าการควบคุมจะเป็นสิ่งที่ยากขึ้น และผลของมันจะเปิดกว้างมากขึ้น เพราะว่า จะมีผู้ปฏิบัติที่มีผลประโยชน์และความคาดหวังที่แตกต่างกันมากมายเข้ามาเกี่ยวข้องในการกำหนด

3.3 การควบคุมทางการเมือง

สังคมประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองเพียงรูปแบบเดียวที่เหมาะสมในระบอบประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐ เพราะว่า สังคมประชาธิปไตยเป็นระบอบที่กำหนดให้ความสำคัญแก่สิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมืองที่เป็นสากลไว้ในเป้าหมายรัฐ, สถาบันและรูปแบบการจัดการองค์กรไว้อย่างสมบูรณ์ ประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐเชื่อมโยงกับหลักประกันของรัฐธรรมนูญรับรองหลักการที่เป็นรูปแบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน แต่ทั้งนี้ ผลที่จะเกิดขึ้นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐานสำหรับประชาชนทั้งหญิงและชายทุกคนไม่ได้ถูกรับรองด้วยตัวของนิติรัฐเอง การที่จะทำให้สิทธินี้เกิดเป็นจริงขึ้นมาได้ ก็จะต้องผ่านการเข้ามามีส่วนในการขับเคลื่อนของภาคสังคมเพื่อบรรลุเป้าหมายได้ด้วยตัวเองเท่านั้น มันเป็นภารกิจของการจัดรูปแบบทางภาคสังคมและของนโยบายการควบคุมและการกระจายสิทธิฯ นี้ให้เกิดเป็นจริงขึ้นมา

⁸¹ Streeck 1998

พื้นที่ทุกพื้นที่ทางสังคม ที่การส่งผลให้เกิดเป็นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลเกิดความไม่แน่นอนขึ้น คือเป้าหมายของการจัดรูปแบบทางการเมือง มันจะต้องถูกควบคุมด้วยนโยบาย ทางการเมือง การควบคุมทางการเมืองคือแบบฉบับของการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม ซึ่งจากกิจกรรมนี้ส่งผลทำให้เกิดรูปแบบที่เป็นหรือไม่เป็นระบบก็ตาม ประกอบเข้าไปในโครงสร้างและการพัฒนา รัฐประกอบด้วยรูปแบบทางการเมืองทุกรูปแบบ ที่จะต้องมีหน้าที่ที่ผูกพันต่อการตัดสินใจ หรือ มีผลผูกมัดต่อโครงการต่างๆ ให้ลุล่วง สังคมจะทำหน้าปรับตัวเองโดยผ่านรัฐ แต่ว่าภาคประชาสังคมและภาคสาธารณะจะเข้ามามีส่วนในการตัดสินใจด้วยว่า สังคมส่วนไหนที่ต้องถูกนำมาปรับแต่ง

สังคมสมัยใหม่ มีองค์ประกอบสามแบบฉบับการทำงานที่ใช้สำหรับควบคุมตัวเองทางการเมือง: รัฐ, ตลาดและภาคประชาสังคม องค์ประกอบทั้งสามนี้สามารถที่จะถูกนำมาเชื่อมโยงโดยมีความแตกต่างกันได้ จะใช้แบบฉบับการทำงานไหนของระบบการควบคุมของแบบฉบับการทำงานทั้งสามเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง เป็นเรื่องวิธีการทางการเมือง ในคำถามนี้จะเข้าไปพิจารณาเกี่ยวกับประมาณการของแบบฉบับการทำงานผลสัมฤทธิ์จากประสบการณ์, ขอบเขตของผลสัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ข้างเคียงที่ไม่ต้องการของแต่เครื่องมือ แต่ ในเวลาเดียวกัน ก็จะพิจารณาถึงคุณค่าการตัดสินใจในด้านความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ด้วย โดยคำนึงถึงเงื่อนไขความเป็นอิสระของการปฏิบัติการภาคประชาชนและความรับผิดชอบของประชาชนเอง

องค์ประกอบทั้งสามแบบฉบับการทำงานของการควบคุมทางสังคมดังกล่าวมานี้ มีบทบาทที่สำคัญในประวัติศาสตร์อารยธรรมของมนุษย์เสมอมา ความสัมพันธ์ที่สลับปรับเปลี่ยนขององค์ประกอบทั้งสามแบบฉบับจะเปลี่ยนแปลงจากยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่งและรวมทั้งยุคเดียวกันอย่างไม่คงที่⁸² ตัวอย่างเช่น ในสายหลักและลึกเข้าไปถึงช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองของลัทธิสังคมนิยมสายเข้มงวด

⁸² Polanyi 1977

ดั้งเดิม (Orthodox) มีความโน้มเอียงในการนำเสนอปฏิบัติการของรัฐให้เป็นเรื่องของอุดมการณ์ ที่ชี้นำตรรกะการแสดงออกของความต้องการรวมกลุ่มทางสังคม การควบคุมจากภาคประชาสังคมและสภาพการตลาดได้ถูกทำให้ถอยร่นไป แบบฉบับของการควบคุมทางสังคมได้จัดตัวเองไปอยู่ด้านลัทธิเสรีนิยมดั้งเดิมเก่ากว่า เข้าไปอีก ลัทธินี้แสดงจุดยืนโดยมีข้อบ่งชี้ให้เห็นถึงการเอาตลาดเกือบทั้งหมดแยกออกจากสมมุติฐานปฏิบัติการจากรัฐและภาคประชาสังคมและคาดหวังผลสัมฤทธิ์อย่างสมบูรณ์จากการควบคุมนี้

ประสบการณ์ที่หลากหลายของคริสต์ศตวรรษที่ 20 จากการเครื่องมือการควบคุมของประชาสังคมและจากวรรณกรรมวิชาการที่มากมายจนไม่สามารถจะตรวจดูได้ทั้งหมด ซึ่งได้ถูกการวิเคราะห์และอธิบายเอาไว้อย่างหลากหลาย, ได้สรุปเหตุผลบางกรณีที่น่าสนใจไว้ดังนี้

รัฐ, ตลาด, ภาคประชาสังคม

หนึ่ง, แบบฉบับการทำงานควบคุมทั้งสามองค์ประกอบต่างก็มีจุดอ่อนเฉพาะ ที่ทำให้มีความจำกัดในการนำมาใช้สำหรับผลประโยชน์แนวทางการเมืองที่ได้รับการยอมรับทางสากล

สอง แนวโน้มที่นำไปสู่รูปแบบการแก้ปัญหาแบบเดียวด้วยการควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จเป็นลักษณะที่ขัดแย้งกับประสบการณ์ที่ได้จากการลงมือปฏิบัติทั้งหลาย ในทางปฏิบัติทางการเมือง รูปแบบการควบคุมที่มีลักษณะผสมผสานกัน เป็นวิธีการที่แสดงให้เห็นแล้วว่าใช้ได้

สาม ที่ใดที่ทิศทาง หรือ การยึดติดผลประโยชน์ทางการเมือง ต้องหลีกเลี่ยงให้กับคุณค่าพื้นฐานทางการเมืองที่ยึดแนวทางพื้นฐานทางปฏิบัตินิยมสามารถยืนยันที่จะแก้ไขปัญหาตามสถานการณ์เฉพาะของปัญหาการควบคุมทางการเมืองที่เกิดขึ้นสำหรับสังคมด้วยวิธีการผสมเครื่องมือทั้งสามทั้งเฉพาะและชั่วคราว

สี่ ผลสัมฤทธิ์ของการผสมวิธีการขึ้นอยู่กับ ด้านหนึ่ง ของวัฒนธรรมทาง

การเมืองและทุนทางสังคมของภาคประชาสังคม และอีกด้านหนึ่งว่า จะประสบความสำเร็จในการนำเครื่องมือแต่ละเครื่องมือมาประกอบกันจนถึงขนาดที่ว่า ด้านที่เป็นประโยชน์ของแต่ละเครื่องมือถูกนำมาใช้ได้อย่างมากที่สุด และลดจุดด้อยให้เหลือน้อยที่สุด ด้วยวิธีการดังกล่าว จะทำให้ผลลัพธ์ที่ปรับเปลี่ยนไปมา สามารถพัฒนาตัวเองให้ใกล้เคียงกับผลควบคุมทางการเมืองที่อยากได้

ห้า การใช้วิธีการทางการเมืองของเครื่องมือต่างๆ ต้องวางบนพื้นฐานที่สะท้อนกลับได้เสมอ ประสพการณ์ควรต้องเป็นสิ่งที่สามารถนำไปสู่การแก้ไขตัวเองได้ เพราะว่า สิ่งที่ชอบมากกว่าและสิ่งที่เป็ข้อเสียจะสลับปรับเปลี่ยนในทางปฏิบัติ เช่นเดียวกับ เงื่อนไขสมมุติฐานทางวัฒนธรรมในส่วนของปฏิบัติ

เคล้าส์ ออฟเฟ้ (Claus Offe)⁸³ ได้วิเคราะห์ไว้ว่า หัวข้อใดขององค์ประกอบสามแบบฉบับการทำงานที่ใช้สำหรับควบคุมตัวเองทางการเมืองในยุคสมัยปัจจุบันมีความสำคัญ: การขยายตัวอย่างรวดเร็วและผลกระทบที่ตามมาอย่างมากมายของตรรกะการตลาด ทั้งการเคลื่อนย้ายในระดับชาติและในระดับระหว่างประเทศ ประกอบกับความละเอียดอ่อนของข้อยกเว้นของความสามารถในการปฏิบัติของรัฐบาล เป็นผลจากกระแสโลกาภิวัตน์ทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจเรียกร้องให้สร้าง “รูปแบบใหม่” ของสถาบันที่เป็นพื้นฐานหลักทางสังคมและการเมือง คุณภาพที่เป็นหลักการพื้นฐานทั้งสามของเครื่องมือที่ใช้ควบคุมตลาด, รัฐและประชาสังคม และรวมถึงความสามารถในการใช้สื่อสำหรับควบคุม เงิน, อำนาจและความสมานฉันท์ ในช่วงการเปลี่ยนผ่านของสถานการณ์จำเป็นต้องมีการออกข้อบังคับใหม่ ประสพการณ์ทางสิ่งแวดล้อมและทางสังคมกว่าสิบปี ตั้งแต่การเริ่มต้นของเศรษฐกิจสมัยใหม่ในกระแสโลกาภิวัตน์ จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างขององค์กรใหม่ของโอกาสในการควบคุมทั้งทางวัฒนธรรมและการเมือง ที่สามารถสนองตอบต่อความจำเป็นของการวางกฎเกณฑ์ในสังคม

⁸³ Offe/Kocha 2000

รูปแบบใหม่ ในส่วนภายใน ความสามารถในการวางกฎเกณฑ์ของรัฐสมัยใหม่เกิด ความถดถอยจากสาเหตุ 2 ประการด้วยกัน ในด้านหนึ่ง การเข้าไปจัดการลักษณะ รวมศูนย์และระบบราชการในความซับซ้อนของสังคมที่มีความเกี่ยวพันกันอย่าง หลากหลายในปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวและไม่คุ้มค่า ในอีกด้านหนึ่ง ความกระตือรือร้นในการเข้าไปมีส่วนร่วมของเยาวชนยุคใหม่ส่วนใหญ่ได้เปลี่ยน แนวทางไปแล้วและวางตัวโดยให้ความสนใจต่อสถาบันหลักของระบบ การเมืองน้อยลง ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา เยาวชนเหล่านี้ เป็นเป้าหมายที่มีความ สำคัญเป็นพิเศษจากรัฐโดยคาดหวังในการเข้ามามีส่วนร่วม และเป็นความ พยายามที่จะให้ความรู้ทางการเมืองแก่กลุ่มคนเหล่านี้รูปแบบใหม่ของการควบคุม ทางสังคมและทางการเมืองจึงเกิดมีความสำคัญขึ้น โดยวิธีทางอ้อม ผู้ปฏิบัติอื่นๆ ที่ได้รับการกระตุ้นโดยการกระทำของรัฐ การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของภาคประชา สังคมและรูปแบบใหม่ของการให้ความร่วมมือของรัฐ การตลาดและภาคประชา สังคมได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญมากขึ้น

3.4 การทำภาคสังคมให้เป็นประชาธิปไตย

ในระบบเสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขีดไม่มีพื้นที่สำหรับความคิดที่จะทำ ภาคสังคมให้เป็นประชาธิปไตยตั้งแต่เริ่ม ระบบฯ นี้มองเพียงการปรับตัวเองของ กลไกตลาด การปล่อยเสรีในสิทธิ - ครอบครองรวมเสรีภาพในการทำข้อตกลง คือหลักการพื้นฐานจะให้ผลบังคับใช้อย่างเต็มที่ของสิทธิมนุษยชนและสิทธิพล เมือง ภาคสังคมถูกทำให้เข้าใจว่าเป็นอาณาบริเวณส่วนตัวที่ปราศจากการแทรกแซงทั้งของรัฐและการเมือง ทำให้ไม่มีการกล่าวถึงอันตรายสำหรับสิทธิพื้นฐานทั่ว ไปผ่านความเสี่ยงทางโครงสร้างทางสังคม ความไม่เสมอภาค และความพึงพากัน ทางสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้ ระบบประชาธิปไตยเสรีนิยมจึงขาดสมมุติฐานในการนำ แผนการที่จะทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยของระบบขับเคลื่อนต่างๆ ทางสังคม กับสิทธิพื้นฐานของการมีเสรีภาพที่เท่าเทียมกันมาเชื่อมโยงกัน

ในทางกลับกัน สำหรับระบอบสังคมประชาธิปไตยเป็นคำตอบที่สำคัญในการสร้างภาคประชาสังคมให้เป็นประชาธิปไตย สังคมประชาธิปไตยคาดหวังไว้ว่าระบบย่อยของภาคประชาสังคมต้องพิสูจน์ให้เห็นการทำสิทธิขั้นพื้นฐานให้เกิดผลเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ, ในระบบการศึกษา, ในสื่อ, ในการบริหาร หรือในระบบประกันสังคม ทุกๆ ที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับคำถามพื้นฐานของนโยบายประชาธิปไตย: สามารถให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานและความยุติธรรมได้อย่างไร? สามารถและควรจะทำให้การสนับสนุนแค่ไหน ที่ผู้ปฏิบัติในระบบขับเคลื่อนทางสังคมต่างๆ กระทำเพื่อให้เกิดความผาสุกในสังคมโดยรวม?

การสันนิษฐานของพวกสังคมนิยมดั้งเดิมที่ว่า สังคมประชาธิปไตยน่าจะเป็นระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ที่สุดของระบบต่างๆ ของสังคม สำหรับสังคมสมัยใหม่ข้อสันนิษฐานนี้ไม่น่าจะได้รับการยอมรับ สำหรับความเห็นนี้มีเหตุผลดังต่อไปนี้: การตัดสินใจใดๆ ที่เกี่ยวกับกฎหมายของระบบย่อยในสังคม (ตรรกะระบบการทำงานและความสัมพันธ์ของการรับผิดชอบในโครงสร้างองค์กร) สามารถตัดสินใจได้บนระนาบของประชาธิปไตยที่ได้บัญญัติไว้ของภาคประชาสังคมโดยรวมเพียงอย่างเดียว ตราบเท่าที่จะส่งผลกระทบต่อความผาสุกในสังคมโดยรวม การตัดสินใจใดๆ บนระนาบนี้ เน้นอนต้องเป็นการตัดสินใจทางการเมืองที่ได้มีการหารือในที่สาธารณะและได้รับการยอมรับ ไม่มีระบบย่อยในโครงสร้างใดสามารถจะหลีกเลี่ยงผลกระทบของแนวทางและผลกระทบที่ตามมาของความชอบธรรมทางการเมืองภาคประชาสังคม เมื่อระบบย่อยเช่นระบบเศรษฐกิจมีผลกระทบที่นอกเหนือกลุ่มที่มีหน้าที่ตัดสินใจ ทำให้กลุ่มนี้ขาดความชอบธรรม การตัดสินใจทางการเมืองเกี่ยวกับธรรมเนียมของระบบย่อยของสังคมจะต้องให้ความเคารพต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ที่จะได้รับผลกระทบทุกคน

ความหมายของ “การทำภาคประชาสังคมให้เป็นประชาธิปไตย” ถึงแม้ว่าจริงอยู่ วิธีการจะจำกัดเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ที่หมายถึงสถานประกอบการ หรือการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในสถานประกอบการเป็นหลัก แต่สามารถนำไปประกอบใช้ในกรณีอื่นได้ แต่จะนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ ถ้านำความหมายนี้ไปใช้ในระบบ

ย่อยของสังคม โดยคิดว่าควรจะ หรือ สามารถที่จะนำความคิดนี้มาทำหลักการประชาธิปไตยเสียข้างมากสำหรับลูกจ้างทุกคนให้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

การมีส่วนร่วมทางหน้าที่ที่เหมาะสม

สังคมประชาธิปไตยเรียกร้องให้มีการเข้าไปมีส่วนร่วมทางหน้าที่ที่เหมาะสมในระบบย่อยของภาคประชาสังคม ในขณะเดียวกัน หน้าที่นี้ต้องกำหนดโดยอาศัยสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ได้รับผลกระทบและอาศัยกรณีเฉพาะตามตรรกะวิถี โดยมีเหตุผลที่สนับสนุนข้อเรียกร้องดังกล่าว:

หนึ่ง: การส่วนในการตัดสินใจประกันความชอบธรรมและทำสิทธิขั้นพื้นฐานให้เป็นจริงในทุกพื้นที่ที่มีความร่วมมือของประชาสังคม

สอง : โดยปกติแล้ว เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพเฉพาะสำหรับระบบย่อยแต่ละระบบที่สัมพันธ์กันของภาคสังคมทั้งหมด และระบบย่อยอื่นๆ

สาม : ทำให้โอกาสในการควบคุมให้เป็นประชาธิปไตยของภาคสังคมทั้งหมดดีขึ้น เพราะว่าผ่านขบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตย ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมสาธารณะในระบบย่อยต่างๆ

ในทางกลับกัน การทำให้เป็นประชาธิปไตยเกิดสมมุติฐานของทุกภาคส่วนทางสังคม เป็นเรื่องที่ขัดกับหลักการพื้นฐานและเงื่อนไขการทำงานของสังคมประชาธิปไตย โดยทั่วไปแล้ว การทำให้หลักความสอดคล้องและหลักเสียงส่วนใหญ่ในการทำงานของภาคส่วนต่างๆ ให้เป็นรูปแบบจะทำให้เกิด:

สี่ : การตั้งคำถามถึงผลสัมฤทธิ์ตรรกะวิถีของระบบย่อยแต่ละระบบและประสิทธิภาพของมันสำหรับทุกภาคส่วนของสังคม

ห้า : อำนาจในการควบคุมของรัฐต่อระบบย่อยแต่ละระบบจะถูกลดทอนลง และ

หก : อำนาจอธิปไตยของกลุ่มจะเข้าไปแทนที่อำนาจอธิปไตยที่เป็นประชาธิปไตยของประชาชน

ดังนั้น ระบอบสังคมประชาธิปไตยจึงเรียกร้องให้เข้าไปมีส่วนร่วมที่เหมาะสมทางหน้าที่ของผู้ปฏิบัติทุกคนในระบบหน้าที่ที่สามารถอธิบายได้สำหรับ

ระบบย่อยทุกระบบในสังคม การมีส่วนร่วมฯ นี้ต้องยึดแนวเงื่อนไขโดยที่ให้น้ำหนักความสำคัญเท่าเทียมกันดังต่อไปนี้:

เจ็ด : อย่างน้อยที่สุดต้องได้รับการประกันการเข้าร่วมกำหนดนโยบายที่เป็นการนำไปสู่หลักประกันศักดิ์ศรีของผู้ที่ได้รับผลกระทบทุกคนโดยไม่อาจขาดได้ (ความเป็นอิสระทางสังคม)

แปด : สิทธิในการเข้าร่วมกำหนดนโยบายควรจัดในรูปแบบที่ว่า ทำให้ทุกคนสามารถนำประสบการณ์ ความสามารถทางหน้าที่มานำเสนอได้อย่างเต็มที่

เก้า : ต้องมีช่องว่างอย่างเพียงพอสำหรับตรรกะวิถีเฉพาะของระบบย่อย นั่นคือ ต้องดำรงความรับผิดชอบการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับมอบหมายไว้

สิบ : การร่วมกำหนดนโยบายควรจัดในรูปแบบที่ว่า นโยบายที่กำหนดต้องเข้ากับวิถีทางทำงานของระบบย่อยแต่ละระบบ

รูปแบบของการเข้าร่วมกำหนดนโยบายในทุกขอบเขตของระบบย่อยของสังคม ไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่เป็นการสนองตอบต่อการปฏิบัติ แต่ทั้งนี้ ต้องพบแนวทางของดุลยภาพระหว่างตรรกะวิถีกับการมีส่วนร่วม

ในสถานประกอบการหนึ่ง ตัวอย่างเช่น การตัดสินใจลงทุนนับเป็นเป้าหมายหลักของตรรกะวิถี โดยคำนึงถึงการตัดสินใจนี้ นักลงทุนและผู้ที่ได้รับมอบหมายต้องกำหนดความสำคัญการตัดสินใจ ในเบื้องต้น คำถามต่อการได้รับการจัดการที่เท่าเทียมกันของลูกจ้างโดยคำนึงถึงด้านการจ่ายค่าจ้าง, การฝึกอบรมและการเลื่อนตำแหน่ง เกี่ยวข้องในด้านกลับ ต่อศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และ ดังนั้น ต้องอยู่ภายใต้รูปแบบการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายที่กว้างกว่าออกไปอีก

ในสังคมประชาธิปไตยหนึ่งเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการไม่กำหนดให้เข้าร่วมกำหนดนโยบายในระบบย่อยอย่างสิ้นเชิง หรือ เรื่องการทำให้เป็นประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ มันเป็นเรื่องของการเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างเหมาะสมทางหน้าที่

3.5 ภาคประชาสังคม

ภาคประชาสังคมเป็นกุญแจสำคัญสำหรับระบอบสังคมประชาธิปไตย มีเหตุผลสนับสนุนที่มีคุณค่าเท่าๆ กัน:

หนึ่ง : ในพฤติกรรมของภาคประชาสังคมบรรลุลักษณะคตินิยมของประชาธิปไตยทางการเมือง (ความเชื่อพื้นฐาน=Postulate: ผู้แปล) ที่จะเป็นการควบคุมตนเองของภาคประชาสังคมโดยผ่านประชาชนที่เท่าเทียมกัน

สอง : โดยผ่านการแทรกแซงของภาคประชาสังคมเข้าไปในกระบวนการตัดสินใจที่เป็นประชาธิปไตยของสังคมสามารถทำให้ผลประโยชน์ของประชาชนได้รับการยอมรับและมีอิทธิพลต่อวิธีการนำเสนออย่างเป็นประชาธิปไตย

สาม : ด้วยการเข้าไปมีส่วนในการจัดตั้งของประชาชนทำให้ประชาชนสามารถเรียนรู้วิธีปฏิบัติการต่างๆ และเข้าใจในบทบาทความเป็นประชาชนเจ้าของประเทศ

สี่ : กิจกรรมของภาคประชาสังคมทำให้สามารถที่จะจัดตั้งหน่วยสำหรับบริการช่วยเหลือสำหรับบุคคลที่สามด้วยตัวเองได้ บ่อยครั้งที่ทั้งปริมาณและคุณภาพในการให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นด้านวัตถุ หรือ ทางสวัสดิการได้ดีกว่าตรงเป้าหมายกว่าความช่วยเหลือจากรัฐ

บ่อยครั้งที่นักประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดวางโครงการการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมให้อยู่ระนาบเดียวกับยุทธศาสตร์การกระจายกิจการของรัฐไปเป็นผลประโยชน์ทางการเมืองของเอกชน บ่อยครั้งที่ขอบเขตการตลาดถูกทำให้สับสนกับสิ่งที่ป็นภาคประชาสังคม โดยมองไม่ทะลุว่า การเข้ามามีส่วนในการจัดการทางสังคมไม่ว่าจะเป็นของ – รัฐ, ตลาดและภาคประชาสังคม ทุกภาคส่วนจะมีทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการที่แตกต่างกัน

การลดสัดส่วนการเข้าไปจัดการของภาครัฐที่ผูกพันกับการเข้าไปมีส่วนในความรับผิดชอบในสังคม เช่น การกระจายภารกิจทางการเมืองของรัฐไปเป็นของเอกชน ทำให้ความตื่นตัวของภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมหายไป ถึงแม้ว่าภาค

ประชาชนจะไม่ใช่โครงร่างของรัฐ แต่เป็นโครงร่างนโยบายในการการทำงานของ
ของรัฐ

มีเกณฑ์อยู่สามเกณฑ์ที่ชี้วัดการปฏิบัติการของภาคประชาชน⁸⁴:

- การเข้าไปจัดตั้งเป็นเรื่องของความสมัครใจ
- การจัดองค์กรเป็นการจัดตั้งกันเองภายใน
- เป้าหมายการทำงานก็จะเป็นไปเพื่อความสงบสุขของคนในสังคม

การเข้าไปจัดตั้งทางการเมืองของภาคประชาชนไม่สามารถที่จะทดแทน
องค์กรของรัฐได้ หลักประกันในสิทธิต่างๆ คงเป็นหน้าที่หลักของอำนาจรัฐที่ต้องรับ
ผิดชอบ การเข้าไปจัดตั้งของภาคประชาชนก็ไม่ใช่การใช้สิทธิทางเอกสิทธิ์ของ
บุคคลที่ต้องการการตกลงวิธีชดเชยผลประโยชน์ของตนเอง ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่
ใช่เรื่องเป็นไปโดยรัฐ แต่เป็นการเข้าไปจัดการทางนโยบายที่เป็นเรื่องที่ประชาชน
ทั้งหญิงและชายมีส่วนในการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน และพยายามทำงานให้เกิด
ความสำเร็จบนพื้นฐานของความสมานฉันท์ร่วมกัน⁸⁵

ภาคประชาชนสามารถรับถ่ายโอนหน้าที่ทางสังคมและทางการเมือง
หกรากิจด้วยกัน:

หนึ่ง : ภาคประชาชนทำหน้าที่เป็นผู้คอยวิงวอนของภาคประชาชนกับ
หน่วยราชการที่อยู่ในระบบนโยบายของรัฐและนำเสนอส่วนที่เป็นผลประโยชน์
ของประชาชน วิธีการนี้เป็นสมมุติฐานสำหรับการควบคุมทางการเมืองที่เป็น
ประชาธิปไตย

สอง: ภาคประชาชนจะทำหน้าที่รับผิดชอบหน้าที่ในการจัดวางระเบียบ
ในการควบคุมทางนโยบายด้วยตัวเองในส่วนที่เป็นภาคพลเมือง

⁸⁴ Klein 2001

⁸⁵ นิยามนี้ประกอบด้วยส่วนประกอบที่เป็นบรรทัดฐาน, หมายความว่า การเข้าไปมีส่วนร่วมของกลุ่มบุคคล
ที่ไม่มุ่งหมายเพื่อความสงบสุขของสังคมด้วย ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของภาคประชาสังคม

สาม: ภาคประชาชนจะเป็นผู้จัดให้มีการเสวนาทางนโยบายและกระบวนการทำความเข้าใจทางสาธารณะด้วยตัวเอง

สี่ : ภาคประชาชนจะทำหน้าที่ในการช่วยเหลือกันเองทางสวัสดิการสังคม

ห้า : ภาคประชาชนส่งเสริมการหล่อหลอมทางการเมืองของประชาชน (*politische Sozialisation*)

หก : ภาคประชาชนจะสร้างและทำให้ความสมานฉันท์เกิดขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา รวมทั้งทุนทางสังคมด้วย

ถึงแม้ว่าการการหล่อหลอมทางการเมืองของภาคประชาชนและการก่อให้เกิดความสมานฉันท์เป็นผลพลอยได้ที่เกิดขึ้นจากการเข้าไปมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม แต่ผลทั้งสองส่วนที่เกิดขึ้นมีความน่าเชื่อถือและหนักแน่นกว่าระบบการศึกษาทางสังคม ซึ่งเป็นเป้าหมายทางการศึกษาที่ต้องการบรรลุมากกว่า⁸⁶ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ภาคประชาสังคมจึงมีความหมายที่สำคัญสำหรับนโยบายประชาธิปไตยและแรงจูงใจเพื่อสร้างความสมานฉันท์ในการทำงาน

ในสื่อประชาธิปไตยจะให้ความสนใจวิธีการหารือบนเวทีสาธารณะของภาคประชาสังคม เพราะ ณ ตรงนี้ การเพิ่มมากขึ้นของการสื่อสารทางเดียวตามบทที่เขียนขึ้นเองจากบนสู่ล่างและการเล่นตามบทที่เขียนขึ้นเองของระบบการเมืองในสื่อสารมวลชนปัจจุบัน จะถูกทดแทนด้วยรูปแบบการเสวนาสื่อสารสองทาง ภาคประชาสังคมเสนอเวทีถกเถียงสาธารณะเพื่อทำความเข้าใจซึ่งบนเวทีเหล่านี้ประชาชนทั้งหญิงและชายสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ โดยอยู่นอกเหนือสื่อสารมวลชน และนโยบายสาธารณะอื่น ด้วยวิธีการดังกล่าว ภาคประชาสังคมจึงเข้ามาทำหน้าที่ที่มีความสำคัญเพื่อให้เกิดความชอบธรรมในระบบประชาธิปไตยและเป็นการทำให้ความยุติธรรมเกิดขึ้นได้ในสังคม

⁸⁶ Putnam 2000

ด้วยการที่ภาคประชาสังคมสนับสนุนการช่วยเหลือตนเองทางสังคมให้เข้มแข็งขึ้น, เข้าไปแทรกแซงระบบการเมืองและเข้าไปมีส่วนในการบริหารอยู่ในร่มเงาของที่บริหารองค์การทางการเมืองของรัฐด้วยตัวเอง ทำให้ภาคประชาสังคมเข้าไปมีส่วนในการใช้เครื่องมือควบคุมตรวจสอบที่สำคัญในสังคม ภาคประชาสังคมเข้าไปทำให้คุณภาพทางการเมืองของสังคมดีขึ้น และไม่เพียงเท่านั้น ยังเข้าไปช่วยให้เกิดโอกาสในการรวมตัวของความชอบธรรม, ประชาธิปไตยและประสิทธิภาพ และโดยเฉพาะ บทบาทนี้ทำให้ไม่มีอะไรจะเข้ามาทดแทนได้

นอกจากนั้น ภาคประชาสังคมยังเป็นพื้นที่ที่สำคัญในการสะท้อนความเป็นประชาธิปไตย เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั้งหญิงและชายทำความเข้าใจประชาธิปไตยในภาคปฏิบัติและแลกเปลี่ยนประสบการณ์และเหตุผลเกี่ยวกับทางเลือกอื่นๆ ของการพัฒนา ภาคประชาสังคมยังเป็นสถานที่สำหรับกระบวนการเรียนรู้ทางการเมืองเกี่ยวกับประชาธิปไตยและโอกาสในการพัฒนาอีกด้วย ในขณะที่เดียวกัน ภาคประชาสังคมเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมทางการเมืองของสังคม และสถานที่ที่ภาคประชาสังคมถูกผลิตขึ้นมา ในความหมายนี้ ภาคประชาสังคมไม่ใช่เป็นตัวเสริมหรือเป็นตัวทำให้เกิดขึ้นอย่างเดียว แต่ เป็นสมมุติฐานของการทำหน้าที่ที่สำคัญในระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

ขีดความสามารถทางสังคม และทางเศรษฐกิจของภาคประชาสังคม

นิยามของคำว่า *เซกเตอร์ที่สาม* มองเรื่องประสบการณ์การทำงานของภาคประชาสังคมในเกณฑ์ของผลสัมฤทธิ์ทางสังคมและทางเศรษฐกิจ สมากมมากมาย ต่างๆ และองค์กรของภาคประชาสังคมคือผู้ผลิตผลงานในเรื่องหลักประกันทางสังคม, สวัสดิการต่างๆ รวมทั้งความอยู่ดีกินดี การเข้าไปมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมรุกเข้าไปถึงอาณาบริเวณของสุขอนามัยทั้งทางจิตใจและร่างกาย และประสบการณ์ในด้านการได้รับการยอมรับและความหมายของการมีชีวิตอยู่ และแนวทางการปฏิบัติซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ รวมทั้ง โดยนัยของตัวบ่งชี้ทางเศรษฐกิจ เซกเตอร์ที่สามก็มีส่วนในการให้ความสนับสนุนด้านสวัสดิการสังคมที่หาค่ามิได้ด้วย ในประเทศเยอรมนี มีผู้ทำงานด้วยความ

สมัครใจ 21 ล้านคนโดยประมาณ จำนวนขององค์กรที่ไม่แสวงกำไรมีอยู่ประมาณ 500,000 องค์กร “ชั่วโมงทำงาน” ทั้งหมดต่อปีที่ประเมินได้อยู่ที่ 2.3 พันล้าน ชั่วโมง⁸⁷ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า เซกเตอร์ที่สามมีผลผลิตที่ชัดเจนวัดได้ถึงความ อยู่ดีกินดีทางเศรษฐกิจ วิธีการในประเทศเยอรมนี จึงเป็นลักษณะที่มีบทบาท สำคัญในการสร้างประโยชน์ให้เกิดความอยู่ดีกินดี ในกระบวนการกำหนดระเบียบ ขอบบังคับใหม่ของการกิจและรูปแบบการปฏิบัติการของรัฐ เซกเตอร์ที่สามได้ถูก ค้นพบขึ้น “ใหม่”

การกระตุ้นโดยรัฐ

รัฐประชาธิปไตยต้องสนับสนุนการทำงานของภาคประชาสังคมและมีส่วน ในการทำให้เกิดกระบวนการภาคประชาสังคมที่มีชีวิตชีวา ในด้านหนึ่ง รัฐจะ ต้องประกันสิทธิเสรีภาพด้านลบที่เปิดโอกาสสนับสนุนให้เกิดการใช้เสรีภาพด้าน บวกขึ้น ในอีกด้านหนึ่ง รัฐจะต้องทำโครงสร้างที่เปิดโอกาสให้ภาคประชาสังคมเข้า มามีส่วนร่วม ยกตัวอย่างเช่น สถานที่ราชการต่างๆ สามารถที่จะปรับเปลี่ยนและส่งเสริมให้ทัศนคติทางสังคมสำหรับและความต้องการในการที่จะเข้ามามีส่วนร่วมเกิดขึ้น ในขอบเขตของวัฒนธรรม, การดูแลผู้สูงอายุและสถานศึกษาแสดงให้เห็นว่าการ นำ องค์ประกอบของการตลาด, องค์ประกอบของรัฐและองค์ประกอบของส่วน รวมมาสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ให้หลักประกันความสำเร็จอย่างยิ่ง รูปแบบความ สัมพันธ์นี้สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ของประสิทธิภาพการผลิต, เป้าหมายเพื่อความ อยู่ดีกินดีของสังคมและการนำโลกของคนในท้องถิ่นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ปรับปรุงได้ดีขึ้นเป็นอย่างมาก การแยกส่วนอย่างชัดเจนระหว่างขอบเขตของการ ตลาด, รัฐและชุมชน ค่อยๆ แสดงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมในทางการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่ามีการการนำการลงทุนภาคเอกชนในโครงการของรัฐและ การลงทุนตามความต้องการของผู้ได้รับผลกระทบมารวมกัน ก็สามารถทำให้เกิด รูปแบบใหม่ของการทำงาน ด้วยการนำข้อเด่นของรูปแบบทั้งสามส่วนมาเชื่อมโยง ให้เหมาะสมกับภารกิจ

⁸⁷ Anheier/Zimmer/Priller 2000

ในอันดับแรกสุด โครงร่างใหม่จากการลงทุนของรัฐสามารถที่จะนำมาทดลองใช้กับชุมชน เพราะว่า ตรงนี้ภาคประชาสังคมเป็นด้านแรกที่จะเข้ามามีส่วนร่วมอย่างเป็นรูปธรรม ยกตัวอย่างเช่น การเข้าไปมีส่วนร่วมของชุมชนสามารถส่งเสริมโดยผ่านวิธีดำเนินการที่เปิดโอกาสให้ผู้รับจ้างลาภกิจ (ลาไปทำกิจกรรมทางสังคม เช่น ทำงานกู้ภัย, ดับเพลิงประจำหมู่บ้าน หรือ งานสาธารณะกุศลอื่นๆ เป็นต้น: ผู้แปล) มาตราการเพิ่มทักษะและมาตรการเสริมคุณวุฒิ หรือ รูปแบบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงการยอมรับด้วยวัตถุ หรือด้านจิตใจ (เช่นการเพิ่มเงินค่าตอบแทน หรือ การเลื่อนขั้นตำแหน่งงาน เป็นต้น: ผู้แปล) ตัวชี้ขาดที่สำคัญสำหรับกรณีนี้ คือ ชุมชนไม่เพียงแต่เปิดใจในการเข้ามามีส่วนร่วมเท่านั้น แต่ยังทำให้จำนวนที่เพิ่มมากขึ้นของคนชายขอบ และบุคคลที่ไม่พึงปรารถนา โดยผ่าน “ยุทธศาสตร์การให้อำนาจ” สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจของชุมชนนั้นๆ ด้วย แต่ในเกณฑ์นี้แสดงให้เห็นขอบเขตที่จำกัดของโครงการของ “ประชาคมชุมชน” เพราะว่า การพัฒนาบนพื้นฐานเศรษฐกิจที่ทำให้คนตกงานและคนชายขอบเกิดขึ้นเรื่อยๆ เป็นการทำลายความเสมอภาคทางโอกาสของการเข้าไปมีส่วนร่วมของประชาชนทั้งหญิงและชาย

เงื่อนไขหนึ่งสำหรับการที่จะทำให้ภาคประชาสังคมขับเคลื่อนได้ คือ การที่รัฐต้องทำให้เกิดสมมุติฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้สำหรับเป็นหลักประกันการดำรงอยู่ของมนุษย์ ถึงแม้ว่าในความหมายนี้ ภาคประชาสังคมเป็นหัวใจของโครงการสำหรับนโยบายทางการเมืองของระบอบสังคมประชาธิปไตย แต่ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่มาขัดเขย่นนโยบายทางสังคมและทางเศรษฐกิจ

ขอบเขตปฏิบัติการในโลก

ในเกือบจะทุกร่างของประชาธิปไตยในโลก ผู้ปฏิบัติภาคประชาสังคมจะเป็นตัวแสดงที่มีบทบาทที่สำคัญที่สุด ภาคประชาสังคมจะเป็นตัวเชื่อมเครือข่ายและลงลึกเข้าไปถึงความร่วมมือทางการเมืองระดับภูมิภาค, เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ความเป็นประชาธิปไตยของสถาบันระหว่างประเทศ เช่น องค์การสหประชาชาติ และระบอบต่างๆ ทางสากล และส่งผลให้ตัวเองเป็นเสมือนองค์ประกอบหนึ่งในการกำหนดนโยบายระหว่างประเทศ ปัจจุบันจะสังเกตเห็นได้ว่าการเร่งความเจริญ

เติบโตขององค์กรภาคเอกชนที่เป็นอิสระจากรัฐ (NGO) บทบาทส่วนใหญ่บนเวทีโลกของ NGO จะเป็นผู้ปฏิบัติที่ยืนหยัดต่อต้านการเข้ายึดครองตลาด และเป็นผู้ที่มีส่วนในการดึงให้ตลาดถูกควบคุมด้วยนโยบายทางสังคม, สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจมหภาค การตัดสินใจในปัญหาที่สำคัญๆ ถูกพวก NGO นำมาเป็นประเด็นสาธารณะ นอกจากนั้น เหล่า NGO ยังเฝ้าระวังไม่ให้เกิดการละเมิดข้อตกลงระหว่างประเทศ

ภาคประชาสังคมและการบูรณาการจริยธรรม-วัฒนธรรม

ความสำคัญของการตัดสินใจสำหรับการบูรณาการของสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน ขึ้นอยู่กับว่า ประชาชนหญิงและชายที่มีความแตกต่างทางเอกลักษณ์อย่างสิ้นเชิง ได้รับการบ่มเพาะวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาธิปไตยร่วมกัน การเมืองของภาคประชาสังคมมีภารกิจที่เพิ่มขึ้นคือ ทำให้การบูรณาการง่ายขึ้น เพื่อให้ประชาธิปไตยที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมสามารถบรรลุเสถียรภาพได้ วิธีที่ดีที่สุดเพื่อให้ประสบความสำเร็จ คือ การส่งเสริมแนวพื้นฐานทางการเมืองที่มีความเห็นไปในแนวทางเดียวกัน ถ้าหากว่าภาคประชาสังคมเองแสดงให้เห็นว่า มีโครงสร้างทางวัฒนธรรมที่ทับซ้อนกัน ในกรณีของสมาชิกที่มีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรมเข้ามาอยู่ในสังคม, สิ่งแวดล้อม, ทางการศึกษา และโครงการที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตในท้องถิ่นเดียวกัน สามารถทำให้การบูรณาการสำเร็จง่ายขึ้น

หน้าที่ของการบูรณาการทางวัฒนธรรมของภาคประชาสังคม โดยผ่านกระบวนการของกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดความสำคัญสองต่อ ต่อที่หนึ่ง วัฒนธรรมของประชาชนที่อยู่ในเมืองมีความหลากหลายมากขึ้น โดยเกิดจากคลื่นคนที่ย้ายถิ่นเข้ามา ต่อที่สอง ปัญหาส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดจากกระแสโลกาภิวัตน์จะตกลงไปอยู่ในพื้นที่โดยตรง อย่างเป็นรูปธรรม ภาคประชาสังคมสามารถหาวิธีป้องกันแนวโน้มของปัญหาที่จะทำให้เป็นขั้วทางสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งความรุนแรงของความขัดแย้งที่จะเพิ่มมากขึ้น

ความยุติธรรมและภาคประชาสังคม

ได้มีการพิจารณากันโดยคำนึงถึงภาคประชาสังคม ยกตัวอย่างเช่น ใน “พรรคของผู้ใช้แรงงาน” ของเนเธอร์แลนด์ว่า สิ่งที่ได้รับการเสนอจากนายไมคาเอล วาลเซอร์⁸⁸ (Michael Walzer) สำหรับสังคมประชาธิปไตยสมควรที่จะไปสู่รูปแบบใหม่ เรื่อง ร่างความเป็นธรรมของประชาคมหรือไม่ (ในที่นี้หมายถึงความรู้สึกใหม่ที่ยากให้ชุมชนมีความรู้สึกร่วมกัน รักกันในหมู่คณะ ที่ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่ เช่นในสังคมของคนอเมริกัน: ผู้แปล) โครงร่างนี้เรียกร้องให้คำนึงถึงรูปแบบใหม่ของการกระจายผลผลิตที่สำคัญของสังคมในอนาคต เช่น เงินช่วยเหลือด้านรายได้, เงินช่วยเหลือด้านการศึกษา, การให้ความสนับสนุนด้านที่อยู่อาศัย ว่าควรจะอยู่ในส่วนการตัดสินใจในแวดวงผู้เดือดร้อนและบริเวณผู้อยู่ข้างเคียง ประชาชนทั้งหญิงและชายที่รู้จักผู้ที่มีความจำเป็นต้องรับความช่วยเหลือและรู้สภาพความเป็นอยู่ของเขาเหล่านั้นเป็นอย่างดี และท้ายที่สุดแล้วจะต้องเป็นผู้แบกรับภาระในการให้ความช่วยเหลือ ต้องเป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจจ่ายเงิน ประเภทของหลักประกันการให้ความช่วยเหลือ ได้ใกล้เคียงที่สุด

โครงร่างการให้ความช่วยเหลือนี้มีปัญหาในทางปฏิบัติ คือ ถ้าหลักประกันเงื่อนไขการมีชีวิตอยู่ในสังคมขึ้นอยู่กับความเมตตาและประมาณการของประชาชนที่เป็นเพื่อนบ้าน ท้ายที่สุด ก็จะกลายเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ ในกรณีที่เลวร้ายที่สุดอาจจะถึงขั้นปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือปัจจัยหลักที่ใช้ในการดำรงชีวิต และหลักประกันที่เท่าเทียมกันของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ก็ไม่ได้การรับรอง นอกจากนั้น ยุทธศาสตร์เพื่อความเป็นธรรมของโครงร่างการให้ความช่วยเหลือชุมชนนี้จะนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันของการให้ความช่วยเหลือพื้นฐานทางสังคม เพราะว่าในหมู่เพื่อนบ้านแห่งหนึ่งอาจให้ความช่วยเหลืออย่างมากมาย และในอีกแห่งหนึ่งอาจจะ หรือ ไม่มีความช่วยเหลือใดๆ ตามมาเลยก็ได้ นอกจากนี้ ยังเป็นการละเมิดเงื่อนไขของการได้รับการยอมรับ เพราะว่า ตัวของปัจเจกตนเองไม่มีสิทธิ

⁸⁸ Walzer 1992

ในเงื่อนไขของสวัสดิการการมีชีวิตอยู่ ดังนั้น รัฐสวัสดิการไม่สามารถถูกทดแทนโดยภาคประชาสังคมได้ หลักประกันพื้นฐานรับรองเงื่อนไขการได้รับความช่วยเหลือทางวัตถุอย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไม่อนุญาตให้ไปขึ้นอยู่กับความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือของภาคประชาสังคม

ทรัพยากร, ข้อจำกัดและขอบเขต

สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว ภาคประชาสังคมสามารถที่จะนำภารกิจไปปฏิบัติได้ ดังต่อไปนี้:

การทำหน้าที่ของภาคประชาสังคม   - ทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยในขอบข่ายการปฏิบัติที่ได้รับเลือกสรร - ทำความสามารถในการเข้ามามีส่วนในการกำหนดของประชาชน ทั้งหญิงและชายต่อการเสนอความเห็นสาธารณะให้ดีขึ้น - สร้างความสมานฉันท์ในการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน - ให้เกิดการแก้ไขด้วยวิธีทางประชาธิปไตยของการปฏิบัติและการวางแผนที่ผิดพลาดทางการปกครอง - ทำการแก้ไขผลตามมา “ที่เป็นปัญหา” ของระบบการตลาด (การนำผู้ประกอบการท้องถิ่นเข้าไปส่วนหนึ่งของเครือข่ายของภาคประชาสังคม - เตรียมความพร้อมของโครงสร้างเฉพาะกิจสำหรับการปฏิบัติการสมานฉันท์- เตือนตนและเติมเต็มในหน้าที่ของพลเมือง

ด้วยวิธีการนี้ ภาคประชาสังคมเปิดโอกาสการมีส่วนร่วมในประชาธิปไตยโดยตรง และการทำงานอย่างสมานฉันท์ในภาคปฏิบัติที่สำคัญ และในท้ายที่สุดก็ได้ทำให้ความอ่อนแอตั้งแต่ช่วงปีคริสต์ศตวรรษที่ 1990 ของพรรคการเมืองต่างๆ ในสหภาพยุโรป ความหมายของมันดีขึ้นอย่างมากสำหรับสังคมประชาธิปไตย ผลกระทบหลายๆ อย่างต่อความเป็นอยู่และโลกการทำงานในกระแสโลกาภิวัตน์

สามารถจะทำการแก้ไขทางการเมืองได้อย่างเหมาะสมก็เพียงแค่พื้นที่ในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค ที่แสดงพื้นที่สำคัญในการทำงานสำหรับภาคประชาสังคม กระนั้นก็ตาม ไม่ว่าในกรณีใด ภาคประชาสังคมไม่สามารถที่จะแบกรับน้ำหนักที่เป็นภารกิจที่จำเป็นในการควบคุมทางสังคม ทั้งหมดได้ การให้การรับรองหลักประกันสิทธิพลเมืองทางสังคม ในทุกกรณี จึงเป็นเงื่อนไขหลักที่จำเป็นของสังคมประชาธิปไตย

3.6 สาธารณะ

สาธารณะ และประชาธิปไตย

สาธารณะที่เปิดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางการเมืองเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตย ทำให้เป็นไปได้ว่า การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในทางปฏิบัติสามารถพัฒนาความเข้าใจเรื่องของความยุติธรรมทางสังคมร่วมกันและนำไปเชื่อมโยงกับโครงการสำหรับใช้ทำงานทางการเมือง นี่คือนี่หนึ่งในเงื่อนไขที่สำคัญสำหรับกระบวนการบูรณาการทางการเมืองในระบอบของสังคมประชาธิปไตย สาธารณะที่ทำงานได้อย่างปกติไม่เพียงแต่นำเสนอปัจเจกด้วยข้อมูลและเหตุผลต่างๆ แต่ยังทำให้สามารถตกลงกันในแนวทางที่เป็นคุณค่าของประชาชนในเรื่องที่เกี่ยวกับการออกแบบวิถีชีวิตของชุมชนของตนเอง ตัวอย่างเช่น ในด้านนโยบายการศึกษา, ด้านนโยบายสังคม และด้านนโยบายทางเศรษฐกิจ ในด้านสังคมของสื่อสารมวลชนสมัยใหม่ผสมและเชื่อมต่อในกรอบตัวตนของการถกเถียงสาธารณะที่เกิดขึ้น ที่องค์ประกอบของทางการเมืองเล่นสำนวน, ทางอุดมคติ, ทางสวยงาม, ทางการโฆษณาชวนเชื่อ และเหตุผลที่ใช้ได้แย่งทั้งหลาย⁸⁹ มันน่าจะเป็นเรื่องเพื่อฝัน ของการที่จะนำเสนอแต่เรื่องเหตุผลที่ถกกันในสาธารณะเพียงอย่างเดียว⁹⁰ สื่อสาธารณะรวมเรื่องความบันเทิง, อิทธิพลการบริโภค เรื่องของความ

⁸⁹ Münch 1991

⁹⁰ Habermas 1990

สวยงาม, ข้อมูล, ความเห็น, ความเข้าใจและความสนุกสนานเข้าเป็นเรื่องเดียวกันในประชาธิปไตย แต่อย่างน้อยที่สุด เรื่องหนึ่งที่สาธารณะต้องให้หลักประกันของโอกาสที่จะเข้าถึงเนื้อหาของเหตุผลที่อยู่ในสิ่งที่ปฐมตั้งขึ้นนี้

ในยุโรป ในความหมายประชาธิปไตยกำลังจะถูกเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์พรรคการเมืองประชาธิปไตยทั้งหลายกำลังจะกลายเป็นสื่อประชาธิปไตย ในขณะที่การเมืองถูกครอบงำโดยระบบสื่อ โดยระบบจะเน้นเสนอเหตุการณ์ต้นตอที่เกิดขึ้นสร้างเหตุการณ์ให้เกิดผลสำเร็จแน่นอนอย่างมืออาชีพ และภาพถ่ายที่กินใจจะถูกเลือกเสนอเป็นลำดับต้นๆ ขณะที่สื่อจะเฝ้าระวังนโยบาย ในพรรคการเมืองประชาธิปไตยที่มีรูปแบบคลาสสิกเหล่านี้ เพื่อที่ประชาชนสามารถที่จะนำเสนอความเห็นที่สมเหตุสมผล ผู้ปฏิบัติทางการเมืองกลับเฝ้าสังเกตระบบสื่อสารในสื่อประชาธิปไตยเหล่านี้ เพื่อที่จะเรียนรู้ว่าจะนำเสนอวิธีการอย่างไร เพื่อที่ตัวเองสามารถควบคุมพื้นที่บนเวทีสื่อได้ “การเมืองเพื่อการสนทนาการ” (“Politainment”) ลักษณะนี้ทำให้สนุกและขยายกลุ่มผู้บริโภค⁹¹ บ่อยครั้งมีการตั้งคำถามขึ้นว่า ยังมีรายละเอียดเบื้องหลังเพียงพอหรือไม่ที่จะนำไปสู่เรื่องที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงทางการเมือง และสามารถทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้

การจัดการแสดงทางการเมืองในสื่อต่างๆ

การนำเสนอตัวเองทางการเมืองในสื่อต่างๆ เป็นเรื่องค่อนข้างมืออาชีพ, เกิดขึ้นบ่อยครั้งตามกฎหมายในการแสดงละคร และกลายเป็นงานหลักของระบบการเมืองไปแล้ว สามัญทวิวิธีของการจัดการแสดงที่สามารถสังเกตเห็นได้:⁹²

1. *การเมือง-การจัดงาน*: ในกรณีนี้ อาจจะเป็นเหตุการณ์ที่สร้างขึ้นสำหรับสื่อมวลชนเป็นการเฉพาะ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงสามารถที่จะสร้างจำลองขึ้นมา, ทำให้สวยงาม หรือ อาจสร้างหลอกขึ้นก็ได้

⁹¹ Dörner 2000

⁹² Neidhardt 1994

2. การเมือง-การสร้างภาพ: ภาพในลักษณะนี้จะเกิดขึ้นเมื่อ บุคคลหนึ่งผ่านสิ่งที่คิดคำนวณมาเป็นอย่างดี สร้างเหตุการณ์เสมือนจริงขึ้นมา โดยการสร้างคุณลักษณะที่คนในสังคมคาดหวังว่าชื่นชอบเป็นพิเศษ
3. การเมืองทางสัญลักษณ์ที่ไร้เดียงสา: ในที่นี้ เหตุการณ์ที่เป็นศูนย์กลางการนำเสนอถูกอุปโลกนขึ้นเท่านั้น

ในสื่อประชาธิปไตย การนำเสนอสาธารณะของการเมืองและการดำเนินการจนนำไปสู่ผลสำเร็จอย่างแท้จริงจะแยกออกจากกันโดยพื้นฐาน ผู้ชมไม่สามารถที่จะตัดสินใจได้ในทันที: อันไหนเป็นการดีเพราะเคาะไม้ และ สิ่งไหนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง?

เศรษฐกิจของสื่อสารมวลชนสมัยใหม่

สื่อสารมวลชนสมัยใหม่อยู่ภายใต้ตรรกะทางเศรษฐกิจ ผลผลิตของสื่อฯ ในอันดับแรกเลย คือการนำเสนอ *สินค้า* ซึ่งขึ้นอยู่กับยอดขาย ว่า บริษัทสื่อฯ สามารถทำยอดและทำกำไรได้หรือไม่ ดังนั้น ระบบสื่อฯ จึงตั้งเป้าหมายทุกอย่างไว้ที่การได้รับความสนใจจากผู้บริโภคสูงสุด

ในท้องตลาดของสื่อฯ ไม่ได้เพียงขึ้นอยู่กับว่า จะทำวิธีการใดที่จะปิดโอกาสคู่แข่งทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการซื้อสื่อฯ ต่างๆ ไว้ในมือ แต่ขึ้นอยู่กับโอกาสในการใช้ประโยชน์จากกระบวนการผลิตของสื่อทั้งหมดได้อย่างไร สื่อเดี่ยวๆ สื่อหนึ่งสามารถถูกนำมาใช้สำหรับการประชาสัมพันธ์ของผลผลิตสื่ออีกประเภทหนึ่ง ตลาดของสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะ ตลาดของสื่อที่เป็นโทรทัศน์เกือบจะทั่วโลก จะถูกควบคุมโดยกลุ่มที่เป็นบริษัทสื่อฯ ข้ามชาติที่เล็กมากเพียงไม่กี่กลุ่ม บริษัทสื่อฯ ข้ามชาติใหญ่ๆ จะทำการโดยไม่คำนึงถึงพรมแดนแต่ละประเทศ และด้วยวิธีการนี้ เป็นการถอนสมอตัวยุทธท้ายที่เป็นตัวยึดเหนี่ยวความเป็นภูมิภาค, ทางวัฒนธรรม, อุดมการณ์, และความภักดีต่อองค์กรทางการเมือง เป้าหมายสูงสุดของบริษัทข้ามชาติเหล่านี้คือการมีกำไร

ในเนื้อแท้ของสื่อประชาธิปไตยมีแต่ระบบของสื่อ ที่ขึ้นอยู่กับจำนวนการเปิดเครื่อง, จำนวนผู้ชมและจำนวนคนอ่านที่ขึ้นอยู่กับระบบของสื่อ การตัดสินใจทุกขั้นตอนเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอของรายการ และวิธีการสร้างขึ้นขึ้นอยู่กับเรื่องดังที่กล่าว และยังกินลึกเข้าไปในอาณาบริเวณของการนำเสนอข่าวของการรายงานเพื่อการบันเทิงต่างๆ และรายงานทางการเมือง ในกรณีนี้ที่สื่อถูกเสนอโดยสถานีโทรทัศน์ที่เป็นของเอกชน การทำทุกวิถีทางโดยขาดความประนีประนอมด้วยการใช้ศักยภาพการแสดงที่มีความสำคัญกว่าเนื้อหาเสมอ

ขณะนี้ แรงกดดันด้วยจำนวนผู้ชมส่งผลกระทบต่อบางส่วนเข้าไปในสื่อโทรทัศน์ที่บริหารภายใต้กฎหมายรัฐ-ท้องถิ่น ระหว่างผู้ผลิตรายการให้กับสื่อโทรทัศน์ที่บริหารภายใต้กฎหมายรัฐ-ท้องถิ่นและผู้ผลิตสื่อภาคเอกชนมีการแข่งขันกันค่อนข้างเข้มข้น จำนวนผู้ชมที่เพิ่มขึ้นแต่ละครั้งถูกใช้อ้างอิงเป็นบรรทัดฐานความสำเร็จของการผลิต ในพลวัตขับเคลื่อนทางธุรกิจภาคเอกชนของตนเองมีอันตรายน้อยอยู่เสมอ หัวข้อทางการเมืองถูกทำให้เป็นเรื่องเล็กที่ไม่สำคัญ หรือ ลดความเป็นการเมืองลง ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น

พรรคการเมืองและลัทธิสภากายใต้แรงกดดัน

ความขัดแย้งระหว่างการเร่งเวลาการผลิตสื่อต่างๆ และค่อนข้างช้าของเวลาในกระบวนการทางการเมืองนำมาซึ่งความยุ่งยากอย่างมากสำหรับพรรคการเมืองและรัฐสภา เขาไม่สามารถรับได้กับการสูญเสียความสำคัญที่ตามมากับตรรกะของสื่อฯ ช่องว่างการต่อการปฏิบัติหัดแคบลง เขารู้ว่า การนำเสนอและโอกาสการได้รับการเลือกตั้งส่วนใหญ่แล้ว ขึ้นอยู่กับความสามารถในการแย่งชิงพื้นที่สื่อของผู้สมัครรับเลือกตั้งหลักของพรรค เมื่อเกิดความคิดเห็นแตกต่างกันปรากฏอยู่ในสื่อฯ ระหว่างผู้บริหารที่เสนอตัวอยู่ในสื่อกับสมาชิก จะทำให้ภาพลักษณ์ของพรรคฯ ในสายตาของสื่อฯ ลดลง ดังนั้น ต้องรีบทำความเข้าใจกับสมาชิกล่วงหน้า หรือ หลังจากที่มีความคิดปรากฏในสื่อ ให้เรียบร้อย เพื่อให้สมาชิกมีความเห็นสอดคล้องกับผู้บริหาร

แนวโน้มนี้ถูกทำให้เข้มข้นขึ้น ในกรณีที่หัวหน้ารัฐบาลเตรียมการเพื่อต่อรองนอกสภา หรือหารือโต้เถียงกับกลุ่มผลประโยชน์ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน และประกาศเป็นผลสำเร็จของเขาต่อที่สาธารณะ สมาชิกรัฐสภาาก็จะถูกดันเข้าไปเป็นเพียงผู้ยืนดูอยู่ริมขอบสนามของสิ่งที่เกิดขึ้น และบ่อยครั้ง เป็นเพียงผู้เรียกร้องให้มีการแก้ไขในรายละเอียดที่เป็นข้อปลีกย่อยเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น บ่อยครั้ง เขาเหล่านั้นมีส่วนร่วมเพียงผิวเผินเท่านั้นต่อการตัดสินใจในเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล

เงื่อนไขสำหรับสาธารณะที่เป็นประชาธิปไตย

เพื่อให้สาธารณะสามารถคงความเป็นประชาธิปไตยได้ การสื่อสารทางการเมืองสาธารณะต้องตอบสนองหน้าที่ 3 หน้าที่ ดังต่อไปนี้⁹²:

1. หน้าที่ความโปร่งใส: ประชาชนทุกคนต้องได้รับโอกาสในการเห็นและเข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับการเมือง
2. หน้าที่การแสวงหาความจริง: ประชาชนทุกคน ถ้ามีความต้องการ ต้องได้รับโอกาสที่จะแสดงจุดยืนของตนเอง โดยเผชิญหน้ากับความคิดเห็นที่ต่างได้
3. หน้าที่ในการกำหนดแนวทาง: สำหรับประชาชนแล้ว การเกิดขึ้นของความคิดเห็นสาธารณะชนเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ประชาชนสามารถยึดเป็นแนวทางด้วยวิจารณญาณของตนเองในการต่อยอดจากข้อมูลสาธารณะที่ได้รับ

การถกเถียงสาธารณะเป็นการสนองต่อแนวทางการปรับตัวเองทางการเมืองของสังคม นำไปสู่การอภิปรายในเรื่องความยุติธรรม เหตุผลต่างๆ จะถูกนำเสนอและนำไปสู่การบูรณาการวิถีความเป็นอยู่ของสังคม ยังมีเงื่อนไขที่สำคัญอื่นๆ อีก เพื่อให้ให้ประชาธิปไตยสาธารณะทำหน้าที่ของมันได้:

- ประชาชนทั้งหญิงและชายทุกคนต้องสามารถเข้าถึงข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการตัดสินใจทางการเมืองได้ (โอกาสในการสื่อสารเชิงรับ)

- ประชาชนทั้งหญิงและชายทุกคนต้องสามารถที่จะได้รับโอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสื่อสารด้วยตนเองตามความเป็นจริง (โอกาสในการสื่อสารเชิงรุก)
- การอภิปรายต้องเปิดกว้างสำหรับทุกคน
- การตัดสินใจที่สำคัญทุกกรณีจะต้องถูกนำเสนอโดยรัฐบาลและรัฐสภาต่อสาธารณะและนำเสนอเหตุผลให้ประจักษ์ด้วย

จากมุมมองของสังคมประชาธิปไตย เจ็อนไซของ*ความเสมอภาค*ของการโอกาสในการสื่อสารทั้งในเชิงรุกและเชิงรับมีความสำคัญมาก เหตุผลสำหรับเกณฑ์นี้เป็นเรื่องที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพื่อที่ประชาชนทุกคนสามารถใช้สิทธิในการปฏิบัติและการตัดสินใจทางการเมืองด้วยตนเองอย่างอิสระ ไม่เพียงแต่จะต้องได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอเท่านั้น แต่ต้องได้รับการเปิดโอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างเพียงพออีกด้วย เพราะว่า คุณภาพของการตัดสินใจทางการเมืองด้วยความ

เป็นประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับคุณภาพของการอภิปรายสาธารณะก่อนหน้านี้ ทั้งสองอย่างเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอย่างแน่นหนา ถ้าไม่มีของการอภิปรายสาธารณะอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการดำรงอยู่ต่อไปอย่างแน่นอน เพราะว่า สื่อสารมวลชนทุกวันนี้ ได้พิสูจน์ให้เห็นเสมือนเป็นเวทีของยุทธศาสตร์การแสดงทางการเมือง จึงขาดความมั่นใจในการใช้สื่อฯ สำหรับเป็นเวทีในการอภิปรายเกี่ยวกับธรรมเนียมเพื่อความเป็นธรรมในสังคมนั้น ดังนั้น จึงต้องใช้*เวทีในการสื่อสารของภาคประชาสังคม* ให้เข้มข้นมากขึ้น นอกเหนือจากนั้น ยังมีโอกาสที่จะได้รับ“พื้นที่ที่ได้รับการคุ้มครอง” หรือ การสร้างในระบบสื่อฯ ขึ้นใหม่ในพื้นที่ของสื่อวิทยุภายใต้*กฎหมายรัฐ-ท้องถิ่น*ยังมียุทธศาสตร์ว่า ต้องคงมาตรการอย่างน้อยที่สุดไว้ เพื่อที่จะเป็นอิสระจากแรงกดดันในด้านจำนวนผู้ฟังทางธุรกิจ ถ้าทั้งสองส่วนนี้ไม่สัมฤทธิ์ผล หนึ่งในหลายๆ โมเดลของเจ็อนไซการทำหน้าที่ของสังคมประชาธิปไตยก็จะถูกปล้นชิงไป

สำหรับระบบการเมืองของสังคมประชาธิปไตยสามารถใช้ได้, โดยคำนึงถึง
 สาธารณะ, กับบรรทัดฐานของ*ประชาธิปไตยการมีส่วนร่วม*⁹³ ในบริบทนี้ประชาชน
 เป็นจำนวนมากยื่นหยัดการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง
 ในทุกๆ ระดับของระบบการเมืองอย่างกระตือรือร้น โดยเฉพาะ ในบริบทของการ
 สื่อสารระหว่างกันของระบบการเมือง, สมาคม, พรรคการเมืองและองค์กรที่ถูกริเริ่ม
 โดยภาคประชาสังคมต่างๆ ประชาชนจะเป็นผู้กำหนดความต้องการของเขาและจะ
 ทำให้บรรลุถึงเจตนารมณ์ดังกล่าว ประชาธิปไตยการมีส่วนร่วมเป็นการสื่อสารผ่าน
เวทีการประชุมโดยตรง ด้วยวิธีการนี้ มนุษย์ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายและ
 หนทางในการต่อรอง ส่งผ่านข้อมูลและนำมาเยี่ยต่อ การทำความเข้าใจด้วย
 เหตุผลในเรื่องบรรทัดฐานของความยุติธรรมก็สามารถทำได้ด้วยวิธีการดังกล่าว
 นอกจากนั้น ประชาธิปไตยการมีส่วนร่วมยังประกอบด้วย*การเข้าร่วมของสาธารณะ*
 ที่ประกอบด้วยผู้ปฏิบัติที่เป็นตัวแทนของภาคประชาสังคมและ*วัฒนธรรมการ*
*สื่อสาร*ที่ต้องคำนึงถึงกระบวนการทางการเมืองที่ต้องใช้ระยะเวลาระดับหนึ่ง

⁹³ Alemann 2000

4 เศรษฐศาสตร์การเมือง

A. เศรษฐกิจ

4.1 โลกาภิวัตน์ กับ เศรษฐศาสตร์การเมือง

กรอบการทำงานสำหรับเศรษฐศาสตร์การเมืองของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยได้เข้าไปปรับเปลี่ยนกระบวนการตัดสินใจที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษ 1990 โดยผ่านการตัดสินใจที่อิงเงื่อนไขทางการเมืองจากมูลเหตุพื้นฐาน⁹⁴ สังคมนิยมประชาธิปไตยให้คำนิยามเงื่อนไขการปฏิบัติของนโยบายทางเศรษฐกิจและทางการเมืองสำหรับผู้ปฏิบัติในระดับชาติและในระดับท้องถิ่นทุกคนใหม่ โดยเฉพาะในสาระสำคัญ เช่น สิ่งที่จะถูกนำเสนอรายละเอียดในบทความต่อไป สำหรับมิติการปฏิบัติของนโยบายทางเศรษฐศาสตร์และทางการเมืองที่สำคัญที่สุด รวมทั้ง สำหรับในกรณีที่ว่า กรอบของเวลาที่จะกำหนดผลลัพธ์ได้, ที่ครอบคลุมโครงการต่างๆ ที่เป็นข้อดีของกระแสโลกาภิวัตน์ที่ถูกสร้างขึ้นจากผู้ปฏิบัติทางการเมืองของสังคมนิยมประชาธิปไตยได้พยายามต่อสู้เพื่อบรรลุผลสำเร็จเป็นจริง⁹⁵ รวมทั้งในกรณีที่ผลลัพธ์โดยทั่วไปถูกกำหนดโดยกรอบของสิทธิขั้นพื้นฐาน และทางการเมือง ความเป็นไปได้ของเงื่อนไขโครงสร้างการปฏิบัติของนโยบายทางการเมืองทั้งทางเศรษฐกิจและทางการเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์, จะยังคงเหลือไว้เพียงเรื่องการเปลี่ยนแปลงอย่างสุดโต่งของกรอบการปฏิบัติโดยผ่านจากข้อเท็จจริงของการบูรณาการของตลาดการผลิตและตลาดการเงิน ถึงแม้ว่า ถ้าการเปิดตลาดเสรีของโลก จะไม่ใช่การหมายถึง “ความเป็นจริงของชีวิต” (“*fact of life*”), กลายเป็นความเป็นจริงขึ้นมา แต่ถูกทำให้เกิดขึ้นมาโดย

⁹⁴ Beck 1998; Streeck 1998; Held/McGrew u. a. 1999; Scharpf/Schmidt 2000

⁹⁵ ตัวอย่างเช่น โครงการที่มีความทะเยอทะยานอย่างมากของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยในสหภาพยุโรป สำหรับกรอบการทำงานของปี ค.ศ. 2003 หรือ ที่เรียกกันขานของ “รายงาน-รสมุสเซน” (Rasmussen-Report) ในปี ค.ศ. 2003

ผ่านกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองเป็นจำนวนมาก คาดการณ์ไว้ได้เลยว่า แก่นการทำงานที่สำคัญของการขยายตัวของสินค้า, การบริการและการแข่งขัน ในการลงทุนของโลกาภิวัตน์จะยังคงมีผลอยู่

กระบวนการที่เคลื่อนไหวเนื่องจากผลการเปิดโปงโดยผ่านรายงานของ สถาบัน “เบรทเทน-วูด” (“Bretten-Wood”) ตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ที่ว่า บรรษัทข้ามชาติที่เข้ามามีครองตลาดต่างๆ ของโลกตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990 กำลังก้าวข้ามเส้นแบ่งที่สำคัญ⁹⁶ พร้อมกับการสิ้นสุดของจักรวรรดินิยม สหภาพคอมมิวนิสต์โซเวียต ปี ค.ศ. 1989 ตลาดทั้งหมดของยุโรปกลางและยุโรป ตะวันออกถูกรวมเข้าสู่ตลาดทุนนิยมโลก ช่วงเปลี่ยนผ่านจาก แกตต์ (GATT: แกตต์ คือข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและอัตราภาษี: ผู้แปล) เป็นดับเบิลยูทีโอ (WTO: องค์การการค้าโลก: ผู้แปล) ได้นำความผ่อนคลายของเงื่อนไขของการค้าโลกให้เสรี อย่างมีนัยยะสำคัญ นอกจากนี้ การลงนามร่วมกันตามสนธิสัญญามาสทริคท์ (Maastrichter Vertrag) ทำให้ตลาดต่างๆ ของยุโรปกลายเป็นตลาดเดียวกันได้ สำเร็จเป็นจริงขึ้นมา เป็นก้าวสำคัญที่ทำให้ตลาดของสหภาพยุโรปเป็นตลาดเสรีที่ อยู่ในภูมิภาคที่มีความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจที่สุดของโลก จากการดำเนินการดังกล่าว ทำให้คลื่นประเทศคู่ค้าที่สำคัญๆ ในโลกเคลื่อนไหวตามนโยบายเศรษฐกิจและการพาณิชย์เสรีอย่างกว้างขวางออกไป

กรอบที่เป็นเงื่อนไขทางเศรษฐกิจทั่วโลกเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยยะที่สำคัญๆ สี่นัยยะดังนี้:

หนึ่ง: การแข่งขันบนการค้าที่ไม่มีการคุ้มครอง และสำหรับการค้าโลกที่เข้าถึงผลผลิตของตลาดขยายตัวอย่างรุนแรงไปทั่วโลก ตามมูลเหตุของความง่ายขึ้นในการเข้าถึงตลาดที่อาศัยแรงงานราคาต่ำ

สอง: ความยืดหยุ่นของตลาดเงินที่เพิ่มขึ้นอย่างมากนำไปสู่ความคล่องตัวที่เพิ่มขึ้นอย่างมากของคลื่นทุนข้ามชาติ โดยเฉพาะ สำหรับเงินทุนจำนวนมากของนักลงทุนที่เป็นสถาบัน

⁹⁶ Scharpf/Schmidt 2000: 69 ff

สาม: ความยืดหยุ่นของโลกาภิวัตน์สมัยใหม่ของตลาดการเงินทำให้เกิดแรงกดดันงบประมาณประชาชาติ เพราะว่า ในกรณีที่ หนึ่งในผู้ลงทุน มีความรู้สึก ว่า ประเทศที่ตนเองไปลงทุนมีหนี้สินมากในสายตาของนักลงทุน ผลของมันอาจเป็นไปได้ว่า นักลงทุนจะถอนการลงทุนขนาดใหญ่ออกไป

สี่: ทูตของนักลงทุนข้ามชาติที่ลงทุนในระดับมหิमानั้นเป็นแรงกดดันให้เอื้อต่อนโยบายของผู้ประกอบการที่ต้องการทำกำไรในระยะเวลาล้านๆ เพราะหลุดพ้นจากความผูกพันกับท้องถิ่น สิ่งเดียวที่ตามมาคือผลประโยชน์ที่เป็นรูปการปันผลกำไรนี่เอง

ระหว่างที่เศรษฐกิจศาสตร์ชาติของแต่ละประเทศ ในขณะที่เกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจ ก่อนที่จะเกิดรูปแบบใหม่ของกระแสโลกาภิวัตน์ มีโอกาสในการแสดงความมั่นคงในฐานะของตัวเอง โดยผ่านยุทธศาสตร์ที่มีความหลากหลายทางยุทธวิธีในการปรับตัวให้เข้ากับการแก้ปัญหา, ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างสวัสดิการของรัฐที่เปลี่ยนไป และรวมทั้งระบบที่ทำหน้าที่ควบคุมทางเศรษฐกิจในขนาดที่แตกต่างกลับตกอยู่ภายใต้แรงกดดัน สถาบันทางนิติบัญญัติของเศรษฐกิจการเมือง และหน่วยงานสวัสดิการของรัฐของแต่ละสังคมถูกทำลาย ณ ที่ตรงนี้ ยุทธศาสตร์ที่สามารถทำให้เกิดเป็นจริงได้ของเศรษฐกิจการเมืองใหม่ของสังคมประชาธิปไตยภายใต้เงื่อนไขของโลกาภิวัตน์จะต้องค้นหาคำตอบให้กับความท้าทายนี้ให้พบ ที่จะต้องตอบสนองต่อบรรทัดฐานของพื้นฐานการตัดสินใจ และเงื่อนไขที่ทำให้เกิดเป็นจริงภายใต้นิยามของทฤษฎีปฏิบัติ ในขณะเดียวกัน

จุดรวมศูนย์ของการตรวจสอบที่ตามมาต่อเศรษฐกิจการเมืองของสังคมประชาธิปไตยตั้งอยู่บนเงื่อนไขของเหตุการณ์การหารื้อของยุทธศาสตร์การปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขของการตลาดที่เปิด ด้วยการอ้างอิงถึงรายละเอียดเงื่อนไขที่อยู่ในบทของกระแสโลกาภิวัตน์ที่ได้ให้ไว้สำหรับการนี้ว่า จะปรากฏผลการเปลี่ยนแปลงอะไรให้เห็นในกระแสโลกาภิวัตน์ภายใต้เงื่อนไขการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และอะไรที่ไม่ได้อยู่ใน “การคาดการณ์ถึงสถานการณ์ที่ดีที่สุดที่อาจเกิดขึ้น” (“best case scenario”) ด้วย ณ ตรงนี้สามารถจะเป็นเพียงแค่การคาดการณ์เท่านั้น

เศรษฐศาสตร์การเมือง

เศรษฐศาสตร์การเมืองคือการอุทิศตนให้กับการตรวจสอบของความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้น, รัฐ, ตลาดและประชาธิปไตย⁹⁷ ตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งของเศรษฐศาสตร์การเมืองคือ ระบบสวัสดิการต่างๆ เพราะว่า โครงสร้างและผลลัพธ์ทางสังคมของระบบเศรษฐกิจที่ผ่านโดยระบบนี้จะมีบทบาทที่สำคัญบนเส้นทางออกแบบทางการเมือง ดังนั้น เศรษฐศาสตร์การเมืองของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยจึงต้องทำการสังเคราะห์ โดยเฉพาะ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเมือง, ระบบเศรษฐกิจและระบบสวัสดิการต่างๆ

การเข้าไปสู่เศรษฐศาสตร์การเมืองจะผ่านขั้นตอนสามขั้นตอนด้วยกัน:

1. ด้วยความช่วยเหลือของทฤษฎีบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตย ปัญหาและความต้องการจะถูกนำมาอภิปรายกัน
2. จากข้อที่หนึ่ง ตามด้วยการวิเคราะห์ประวัติศาสตร์-อย่างเป็นระบบของปัญหา, ความเสี่ยงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยผ่านพัฒนาการทางสังคม
3. หลังจากนั้น ก็จะนำเสนอการแก้ไขปัญหาทางการเมืองบนพื้นฐานของการวิจัยเชิงประจักษ์เปรียบเทียบ ที่ทำให้ความสำเร็จในความแตกต่างทางสังคมกลายเป็นจริงได้

การวิจัยเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรตัวใดของเศรษฐศาสตร์การเมืองของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยในบริบทที่มีวัฒนธรรมและการเมืองที่แตกต่างกัน สามารถนำมาปฏิบัติได้ ทั้งนี้ จะทำให้เกิดความชัดเจนโดยเฉพาะที่ว่า สิ่งที่สำคัญไม่ได้ของเศรษฐศาสตร์การเมืองคือการที่จะต้องยืนอยู่ภายใต้สถานการณ์ความขัดแย้งมากมาย:

⁹⁷ EspingAnderson 1990: 12

ผลิตภาพ และ ความเติบโต	<—>	ความเป็นธรรมทางสังคม และ ความปลอดภัย
ความยืดหยุ่น และ นวัตกรรม	<—>	การคุ้มครองผู้ที่จำเป็นต้องรับภาระว่าจ้าง และความคุ้มครองอย่างรอบด้านทางสวัสดิการสังคม
เสรีภาพในสิทธิครอบครอง และ	<—>	การเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม และการควบคุมเสรีภาพในการทำสัญญา
ความเป็นอิสระในการทำ ของบรรษัท	<—>	การออกเสียง และการร่วมกำหนดหน้าที่ แนวนโยบาย

โดยเฉพาะ การเชื่อมโยงพื้นฐานการควบคุมต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรมเข้าด้วยกัน, เนื่องจากการที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ความขัดแย้งทั้งหลายได้, พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำเร็จที่มากกว่ารูปแบบอื่นๆ, ที่เพียงทำตามพื้นฐานการควบคุมเพียงพื้นฐานเดียว ไม่ว่าจะเป็นรัฐ ตลาด หรือ ความสมานฉันท์ แน่นอนว่าการนำพื้นฐานการควบคุมที่มีความแตกต่างกันมาเชื่อมโยงกันบ่อยครั้งนำไปสู่การ “หยุดการแลกเปลี่ยน” (“trade offs”) ทำให้เกิดผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นในทางตรงกันข้ามกับความพ้อฝันในอดีต โดยเฉพาะสำหรับเศรษฐศาสตร์การเมืองแล้ว ไม่มีพื้นที่สำหรับวิธีการแก้ปัญหาสำเร็จรูป

คาร์ล โพลานี ⁹⁸ (Karl Polanyi) และ เอ็ดูอาร์ด ไฮมันน์ ⁹⁹ (Eduard Heimann) ได้แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ของการเมืองและการตลาด ได้แสดงให้เห็นผ่านการอยู่ร่วมกันที่มีความขัดแย้งสูงเป็นการเฉพาะของสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันเพื่อเป็นประโยชน์ซึ่งกันและกัน (Symbiose) ของทั้งสองส่วนเสมอ การที่จะสร้างรูปแบบ โดยคำนึงถึงองค์รวมของสิทธิขั้นพื้นฐาน ให้มีผลร่วมสมัย นั้น คือเป้าหมายสำคัญที่วางไว้ของเศรษฐศาสตร์การเมืองของระบอบสังคมประชาธิปไตย

⁹⁸ Polanyi 1977

⁹⁹ Heimann 1929, EspingAnderson 1990

รูปแบบต่างๆ ของลัทธิทุนนิยม

ทุกวันนี้ ในงานวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเมืองเป็นเรื่องที่ไม่มีใครโต้แย้งว่า เศรษฐกิจเพื่อการตลาดที่อยู่ในประเทศอุตสาหกรรมตะวันตกเอง มีความแตกต่างในตัวเองขนาดที่เห็นได้ชัดมาก เศรษฐกิจฯ สามารถบรรลุ โดยถ้าไม่เดินบนเส้นทางที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงไปสู่ผลสำเร็จที่คล้ายคลึงกัน หรือไม่ก็ แสดงถึงผลที่แตกต่างกันอย่างมากมาย ส่วนใหญ่แล้ว ถึงกระนั้น เศรษฐกิจเพื่อการตลาดจะฝังตัวส่วนใหญ่ในบางระบบสวัสดิการ ดังนั้น เศรษฐศาสตร์การเมืองจึงมองว่าเป็นการร่วมกันของระบบการเมือง, เศรษฐกิจ และสวัสดิการของรัฐ

หน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับการให้บริการด้านสวัสดิการได้ถูกพัฒนาคู่ขนานไปกับหน่วยงานที่ทำหน้าที่ประสานงานด้านเศรษฐกิจ¹⁰⁰ ในกรณีนี้ ไม่ใช่เป็นแค่เรื่องของความรู้สึกที่สร้างขึ้นมากเพื่อคุ้มครองกับลัทธิทุนนิยมสมัยใหม่ และความไม่สมบูรณ์ทางสังคมของตลาด เท่านั้น แต่ เป็นส่วนที่เป็นรากฐานที่สำคัญของลัทธิทุนนิยมสมัยใหม่เอง¹⁰¹ ระหว่างเศรษฐกิจเพื่อการตลาดและรัฐสวัสดิการมีความสัมพันธ์สลับไปมาอยู่ ทั้งสองส่วนมีอิทธิพลต่อกันและกัน

ในงานวิจัยได้มีการออกแบบรูปแบบลัทธิทุนนิยม ที่มีลักษณะแตกต่างกัน ทั้งรูปแบบและความหลากหลาย ไมเคิล อาลเบิร์ต¹⁰² (Michel Albert) แยกความแตกต่าง เช่น ทุนนิยมสาย “แอตแลนติก” ออกจากทุนนิยมสาย “ไรน์” (แม่น้ำไรน์ไหลผ่านยุโรปเข้าไปประเทศเยอรมนี: ผู้แปล) วิเวียน เอ สมิธ¹⁰³ (Vivian A. Schmidt) ยอมรับว่ามีลัทธิทุนนิยมด้วยกันสามรูปแบบ “ลัทธิทุนนิยมที่ถูกจัดตั้ง” (“managed capitalism”), “ลัทธิทุนนิยมเพื่อการตลาด” (“market capitalism”) และ “ลัทธิทุนนิยมแห่งรัฐ” (“state capitalism”) ในบทนี้ จะนำรูปแบบทุนนิยมของปีเตอร์ ฮอลล์ (Peter Hall) และเดวิด โซสกีซ¹⁰⁴ (David Soskice)

¹⁰⁰ Crouch 1999, EspingAnderson 1990

¹⁰¹ Pierson 2000

¹⁰² Albert 1992

¹⁰³ Schmidt 2000

¹⁰⁴ Hall/Soskice 2001

ซึ่งมีความแตกต่างระหว่าง, เศรษฐกิจการตลาดเสรี ที่ไม่มีการจัดระเบียบ และ เศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม, การตลาดที่มีการจัดระเบียบ ในหลักใหญ่แล้ว ความแตกต่างของรูปแบบของลัทธิทุนนิยมทั้งสองรูปแบบได้อ้างอิงมิติเศรษฐศาสตร์การเมือง ดังต่อไปนี้:

- ระบบความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรม (ความสัมพันธ์ระหว่างสมาคมของนายจ้าง กับสหภาพแรงงานต่างๆ)
- ระบบการให้การศึกษาและการเพิ่มทักษะทางอาชีพ
- “ความเป็นธรรมาภิบาลขององค์กรที่มีส่วนร่วม” (ธรรมเนียมข้อบังคับของผู้ประกอบการ)
- ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการกับผู้ประกอบการ
- ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับลูกจ้าง
- การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในสถานประกอบการ
- ลัทธิองค์กรในการขับเคลื่อนร่วมกันของเศรษฐกิจและการเมือง

Hall/Soskice วิเคราะห์เศรษฐศาสตร์การเมืองว่า เป็นอาณาจักรที่ประกอบด้วยผู้ปฏิบัติมากมาย เขาทั้งสองถือว่า ละครทุกตัวที่อยู่ในอาณาจักรนี้พยายามที่จะต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของตนเองด้วยวิธีที่ชอบธรรมและโดยผ่านยุทธศาสตร์การกระทำซึ่งกันและกันกับผู้อื่น¹⁰⁵ ผู้ปฏิบัติหมายความว่าความถึง ไม่ว่าจะเป็นปัจเจกบุคคล, ผู้บริหารและผู้ประกอบการ, รวมทั้งกลุ่มบริษัทข้ามชาติและรัฐบาล อย่างไรก็ตาม สมมุติฐานของ Hall/Soskice เชื่อว่า ผู้ประกอบการคือผู้แสดงหลักของเศรษฐกิจทุนนิยม เขาเหล่านั้นคือกุญแจหลักที่เข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิควิทยาการและความสามารถในการแข่งขันบนเวทีโลก ดังนั้น มันจึงหมายถึงเศรษฐศาสตร์การเมือง จึงถูกจับตาเป็นพิเศษว่า เกิดอะไรขึ้นภายในสถานประกอบการ, ระหว่างผู้ประกอบการต่างๆ และระหว่างผู้ประกอบการกับรัฐบาล

105 Hall/Soskice 2001: 6

สมมุติฐานของงานวิจัยเกี่ยวกับแบบต่างๆของลัทธิทุนนิยมของ Hall/Soskice นำเสนอกรอบการวิเคราะห์ที่เป็นประโยชน์อย่างมาก ภายในกรอบฯ สามารถวิพากษ์การประเมินเปรียบเทียบของโครงสร้าง-สถาบันของเศรษฐกิจการตลาดรูปแบบต่างๆ โดยคำนึงถึงเจตจำนงของบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยในที่นี้ เป็นคำถามในเรื่องที่ว่า ความสามารถทางเศรษฐกิจในการผลิตของแต่ละประเทศเกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยได้อย่างไร

รูปแบบลัทธิทุนนิยม 2 รูปแบบจะถูกนำมาอธิบายให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

เศรษฐกิจการตลาดเสรี, โดยไม่มีการจัดระเบียบ (สหรัฐอเมริกา, ออสเตรเลีย, แคนาดา, นิวซีแลนด์และประเทศไอร์แลนด์)

หนึ่ง: ส่วนใหญ่แล้วการสนับสนุนทางการเงินของสถานประกอบการจะมาจากตลาดทุน เงินกำไรที่เกิดขึ้นระยะสั้นจะตอบแทนคืนแก่ผู้ถือหุ้นในรูปแบบเงินปันผลเป็นประจำ และ ในความหมายนี้ การบริหารจัดการที่ผิดพลาดจะถูกลงโทษด้วยการล้มละลาย หรือ ถูกคู่แข่งซื้อกิจการไป (“รูปแบบการถือหุ้น”) (“Shareholder” -Modell)

สอง: ผู้ถือหุ้นคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์จากเงินปันผลที่จะได้รับเพียงประการเดียว ผลประโยชน์นี้จะเป็นตัวกำหนดยุทธศาสตร์ของผู้ประกอบการ

สาม: บริษัทส่วนใหญ่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะเป็นธนาคาร หรือ บริษัทอื่นๆ ไม่มีการนั่งในฐานะที่ปรึกษาของบริษัทของผู้ประกอบการอื่นๆ

สี่: เกือบจะไม่มีองค์กรบริษัทที่ข้ามเครือข่ายกัน (ไม่ว่าจะด้านการวิจัย การโอนถ่ายด้านความรู้เทคโนโลยีวิทยาการ หรือ การกำหนดบรรทัดฐานร่วมกัน)

ห้า: สมาพันธ์ต่างๆ ส่วนใหญ่แล้วเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่วิ่งเต้นเพื่อผลประโยชน์กลุ่ม แทนที่จะเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ควบคุมกันเอง การจำกัดอยู่เพียงการออกกฎหมาย ยับยั้งไม่ให้เกิดการรวมตัวกันเป็นสันนิบาตที่ประกอบขึ้นเพื่อให้เกิดโครงสร้างของการช่วยเหลือซึ่งกันเกิดขึ้น

หก: สภาพการว่าจ้างเป็นสภาพของการว่าจ้างที่มีความสัมพันธ์เพียงระยะสั้นๆ

เจ็ด: การต่อรองค่าจ้างเกิดขึ้นในระดับภายในบริษัทเท่านั้น

แปด: ความยืดหยุ่นของตลาดแรงงานถูกสนับสนุนด้วยระบบการศึกษาที่ส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ทุกๆ ไปเท่านั้น คุณสมบัตินี้จะถูกถ่ายโอนโดยไม่เกี่ยวข้องกับบริษัท และสามารถที่จะต่อยอดความรู้ได้ตลอดเวลา

เก้า: รูปแบบการผลิตจะอิงกับการผลิตจำนวนมากและไม่ต้องการแรงงานที่มีความรู้สูงและค่าแรงต่ำ

สิบ: ระบบสามารถยืดหยุ่นและปรับสภาพการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการเปลี่ยนแปลงของตลาดได้อย่างรวดเร็ว

สิบเอ็ด: รูปแบบการผลิตเป็นผู้นำด้านนวัตกรรมการผลิตที่รวดเร็ว (สายหรือกระบวนการผลิตใหม่ที่ได้โดยลักษณะของรูปแบบแล้ว จะเป็นการนำเทคนิคการผลิตใหม่ๆ มาใช้ในกระบวนการเสมอ

สิบสอง: โครงสร้างการชดเชยการผลิตที่สามารถรองรับทางสังคม ของกระบวนการผลิตสมัยใหม่ เป็นส่วนที่ได้รับการพัฒนาที่ค่อนข้างจะล่าช้า

การตลาดที่มีการจัดระเบียบ (ประเทศเยอรมนี, ญี่ปุ่น, สวิสเซอร์แลนด์, เนเธอร์แลนด์, เบลเยียม, สวีเดน, นอร์เวย์, เดนมาร์ค, ฟินแลนด์ และ ออสเตรเลีย)

หนึ่ง: ส่วนใหญ่แล้ว ความสัมพันธ์กันทางเศรษฐกิจจะถูกกำหนดโดยรูปแบบโครงสร้างองค์กรตลาดที่ไม่มีรูปแบบ และจะเป็นการประสานกันด้วยรูปแบบที่หลากหลาย และมีปฏิสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างบริษัท

สอง: เป็นการลงทุนโดยผ่านสินเชื่อสถาบันการเงินของธนาคาร, ด้วยวิธีการนี้ จึงเป็นไปได้ที่จะเป็นการลงทุนระยะยาว

สาม: การทำงานของผู้บริหารจะถูกประเมินโดยผ่านการตลาด และถูกควบคุมน้อยกว่าการถูกควบคุมโดยเครือข่าย, ซึ่งภายในเครือข่าย นอกจาก

ธนาคารแล้ว ยังประกอบด้วย ผู้ประกอบการ, คนงานและตัวแทนที่มาจากภาครัฐอีกด้วย

สี่: ตัวแทนที่เป็นมากกว่าผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นคือผลประโยชน์ของภาคส่วนต่างๆ จำนวนมากทางสังคม (“Stakeholder”-Modell “รูปแบบผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ”: ผู้แปล)

ห้า: การต่อรองในเรื่องค่าจ้างไม่ใช่การต่อรองกันลักษณะบริษัทต่อบริษัท แต่เป็นการประสานการต่อรองกันในระดับภาคอุตสาหกรรมประเภทเดียวกัน

หก: ส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องความสัมพันธ์ของการว่าจ้างแรงงานระยะยาว

เจ็ด: รูปแบบการให้การฝึกอบรมจะเป็นรูปแบบที่เชื่อมโยงการเพิ่มคุณวุฒิกับความจำเป็นเฉพาะของสถานประกอบการแห่งหนึ่งกับคุณวุฒิที่จำเป็นเฉพาะของภาคการผลิตที่กว้าง และโมเดลนี้จะรองรับโดยตัวแทนภาคนายจ้างและลูกจ้าง

แปด: สายการผลิต รวมทั้งกระบวนการผลิตที่มีอยู่ จะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องและเพียงเล็กน้อย ส่วนใหญ่แล้ว ความสามารถทางนวัตกรรมจะเป็นการพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป

เก้า: เสถียรภาพและการทดแทนกันทางสังคมเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

สิบ: ระบบจะปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ของปัญหาได้ค่อนข้างช้า

สิบเอ็ด: กฎการเล่นของความร่วมมือถูกกำหนดโดยผู้อยู่ภายใน (อินไซเดอร์)

ในงานวิจัยเรื่อง “ความหลากหลายของลัทธิทุนนิยม” (“varieties of capitalism”) ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่จะมาอธิบายถึงความเลิศล้ำของระบบลัทธิทุนนิยมระบบหนึ่ง ระบบเศรษฐกิจการตลาดของทั้งสองระบบเป็นเรื่องที่มีการจัดการ และจัดวางจุดยืนที่ดี และแสดงให้เห็นถึงความน่าพึงพอใจและความต่อเนื่องของ

สมรรถนะทางเศรษฐกิจ แต่สมมุติฐานของ Hall/Soskice เป็นการอธิบาย เช่น ทำไมผู้ประกอบการจากประเทศที่แตกต่างกันต้องมีปฏิริยาที่หลากหลายมากมายต่อความท้าทายเดียวกันของโลกาภิวัตน์:

ตัวอย่างเช่น: ผู้ประกอบการจากสหราชอาณาจักรอังกฤษมีปฏิริยาต่อความท้าทายต่อความเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวทำให้การส่งออกผลิตภัณฑ์สินค้าของตนเองในตลาดต่างประเทศแพงขึ้น ในการที่ผลิตภัณฑ์ของตนเองแพงขึ้น ทำให้ต้องผลักราคาขึ้นราคาสินค้าไปยังลูกค้าอีกต่อหนึ่ง ผู้ประกอบการจากประเทศเยอรมนีมีปฏิริยาต่อความท้าทายเดียวกัน โดยการตรึงราคาผลิตภัณฑ์สินค้าไว้ การทำเช่นนั้น ถึงแม้ว่าจะทำให้กำไรน้อยลง แต่สามารถปกป้องส่วนแบ่งตลาดของตนเองไว้ได้¹⁰⁶ ปฏิริยาที่แตกต่างกันนี้สามารถอธิบายด้วยวิธีการดังต่อไปนี้: บริษัทของประเทศอังกฤษจำเป็นต้องรักษาอัตราผลกำไรไว้ เพราะบริษัทเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการตลาดทุน ที่ต้องจ่ายเงินปันผลระยะสั้นให้แก่ผู้ถือหุ้น ในทางกลับกัน ผู้ประกอบการจากประเทศเยอรมนีสามารถ “ทนรับ” ผลประกอบการที่ลดลงได้ เพราะว่า การเข้าถึงแหล่งทุนไม่ได้ขึ้นอยู่กับการทำกำไรระยะสั้น

ผู้ประกอบการจากประเทศอังกฤษ อยู่ในฐานะที่จะปลดคนงานออกได้ทันที ในกรณีนี้ที่ส่วนแบ่งตลาดลดลง ตลาดแรงงานที่เปิดและการมีหลักประกันการว่างงานเพียงเล็กน้อย เป็นข้อได้เปรียบสำหรับในกรณีนี้ ในทางกลับกัน ผู้ประกอบการจากประเทศเยอรมนีมีความจำเป็นต้องขึ้นกับการจ้างแรงงานระยะยาว ที่ต้องมีคุณสมบัติความสามารถเฉพาะของบริษัท และไม่สามารถถูก “ซื้อตัว” จากบริษัทคู่แข่งได้

ต่อการนำรูปแบบต่างๆ ของระบบลัทธิทุนนิยมมาพิจารณาในความหมายของสังคมประชาธิปไตยอย่างใกล้ชิดแล้ว ทำให้เห็นถึง “ข้อด้อยที่สำคัญของการตลาดที่ไม่มีการจัดการ:

¹⁰⁶ Hall/Soskice 2001: 16, 56

หนึ่ง: เพราะว่ามูลค่าของผู้ประกอบการและประโยชน์ของผู้ถือหุ้นในสภาพเศรษฐกิจการตลาดแบบนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญค่อนข้างมาก ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงมุ่งเน้นไปที่การทำผลกำไรระยะสั้น ผลที่ตามมาระยะยาวของผู้ประกอบการค้าตัวอย่างเช่น ปัญหาทางสังคม หรือ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ได้รับการคำนึงถึงอย่างไม่เพียงพอ

สอง: ในกรณีนี้ระดับบนของผู้บริหารของผู้ประกอบการหนึ่ง มีอำนาจการปฏิบัติที่ค่อนข้างจะอ่อนจากการควบคุมผลประโยชน์ของกลุ่มอื่น โดยเฉพาะของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ก็จะถูกกลืนเลย ข้อเสนอต่างๆ ของกลุ่มผู้ใช้แรงงานจะได้รับการพิจารณาในกระบวนการตัดสินใจอย่างไม่เป็นที่พอใจนัก

สาม: เศรษฐกิจการตลาดที่ปราศจากการจัดการจะมีลักษณะตลาดแรงงานที่ยืดหยุ่นและขาดการจัดระเบียบค่อนข้างสูง คุณวุฒิของผู้ที่ทำงานอยู่ในเศรษฐกิจการตลาดประเภทนี้ มีลักษณะค่อนข้างไปทางทั่วๆ ไปแทนที่จะเป็นแรงงานฝีมือเฉพาะทางของบริษัท ดังนั้น คนทำงานจึงอยู่ในสถานะภาพที่ค่อนข้างเสียเปรียบต่อผู้ว่าจ้าง สหภาพแรงงานที่อ่อนแอและการปราศจากการต่อรองค่าแรงรวมศูนย์เป็นตัวทำให้สถานการณ์นี้เลวร้ายลง

หลักการพื้นฐานเบื้องต้นสำหรับคอนเซ็ปท์ของการร่างธรรมนูญเศรษฐกิจ

หลักการพื้นฐานสำหรับเศรษฐศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตยคือการแยกประเภทเป้าหมายและวิธีการของเศรษฐกิจมหภาคออกจากกันอย่างชัดเจน โดยคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจก ตัวของเศรษฐกิจเองก็ต้องให้หลักประกันต่อเสรีภาพในการปฏิบัติของปัจเจกให้มากที่สุด นั่นหมายความว่า: มีตลาดให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในขณะเดียวกัน โดยคำนึงถึงบรรทัดฐานเสรีภาพทางวัตถุที่มีอยู่ของผลผลิตทางสังคมเป็นสมมุติฐานสำหรับหลักประกันของเสรีภาพที่เป็นบวก เพื่อที่จะคงหลักประกันนี้ไว้ กระบวนการทางเศรษฐกิจต้องถูกวางโครงสร้างและควบคุมด้วยนโยบายทางการเมือง ตลาดทั้งหลายต้องดำเนินการตามแนวทางเจตนารมณ์ทางการเมือง

นอกจากนั้น หลักการพื้นฐานของเสรีภาพการปฏิบัติที่เป็นบวก และพื้นฐานของศักดิ์ศรีที่เท่าเทียมกันของทุกคนเรียกร้องให้ รวมทั้งระบบเศรษฐกิจ เศรษฐกิจ และคุ้มครองทุกคนในขนาดที่เท่าเทียมกัน ด้วยการนี้ จึงเกิดความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างสิทธิของผู้ใช้แรงงานและนายจ้างสำหรับธรรมนูญเศรษฐกิจ

อันดับที่หนึ่งของสิทธิพื้นฐาน ถือเป็นการยอมรับในสังคมประชาธิปไตย ดังนั้น พื้นฐานระบบเศรษฐกิจต้องเปิดพื้นที่สำหรับการแทรกแซงทางการเมือง สิทธิพื้นฐานนิยาม ท้ายที่สุดแล้ว เป้าหมายทางเศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจ รูปแบบองค์กร, กระบวนการบริหารจัดการและผลจะร่วมกันกำหนดโดยสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจมหภาคในสังคมเป็นผลของวิธีการทางการเมืองเสมอ ซึ่งในระบบนี้จะเป็นตัวชี้ขาดปัญหาพื้นฐานของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองทางสังคม ในวิธีการดังกล่าวจะเป็นที่ไหลรวมของสิ่งที่ถูกค้นพบและประสบการณ์เกี่ยวกับสมมติฐานและผลที่ตามมาจากการใช้เครื่องมือทางเศรษฐกิจที่หลากหลาย ในตัวของวิธีจะถูกขังน้ำหนักระหว่างความตึงเครียดที่อยู่ในเป้าหมายส่วนต่างๆ

เศรษฐกิจศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตยให้เหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือของระบบเศรษฐกิจ ที่เป็นรูปธรรม, มีผลสัมฤทธิ์และได้รับการยอมรับบรรทัดฐานทางชอบธรรม มันเกี่ยวข้องกับคำตอบของคำถามที่ว่า: เครื่องมือไหนให้หลักประกันที่ทรงพลังทางเศรษฐกิจและสิทธิขั้นพื้นฐานในขณะเดียวกันในกระบวนการของการผลิตในผลิตภัณฑ์และการบริการ? จะนิยามช่องว่างการปฏิบัติที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับการตัดสินใจปัจเจกที่เป็นอิสระและผลประโยชน์สาธารณะได้อย่างไร? รูปแบบองค์กรลักษณะไหนของสถาบันต่างๆ จะรักษาผลิตภาพขององค์กรทางเศรษฐกิจได้ดีที่สุด?

การกำหนดหลักการของสถาบันบางสถาบันสำหรับธรรมนูญเศรษฐกิจของ สังคมประชาธิปไตยเกิดจากประสบการณ์จากประวัติศาสตร์จนถึงปัจจุบันด้วยความหลากหลายของธรรมนูญเศรษฐกิจที่ประกอบและการให้คำอธิบายอย่างเป็นทางการ:

- ความจำเป็นของการฝังตัวอย่างรอบด้านของตลาดเข้าไปในเงื่อนไขการใช้ชีวิตทางสังคม, สิ่งแวดล้อมและทางการเมืองของสังคม;
- ความจำเป็นที่จะต้องมีโอกาสอย่างเพียงพอสำหรับการพัฒนาตรรกะของตลาด เพราะว่า วิธีการนี้เท่านั้น สามารถที่จะประกันผลผลิตภาพและการจัดสรรของทรัพยากรอย่างเหมาะสม;
- ความจำเป็นของการให้หลักประกันในรูปแบบที่เหมาะสมของการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายสำหรับผู้ใช้แรงงานและลูกจ้าง;
- ความจำเป็นของการควบคุมเศรษฐกิจมหภาคเพื่อพร้อม กับเป้าหมายเพื่อสร้างสมดุลของการค้าระหว่างประเทศ, การจ้างงานอย่างถ้วนทั่ว, เสถียรภาพของราคาสินค้า และแนวโน้มทางเศรษฐกิจที่สมดุล;
- ความจำเป็นที่จะต้องมีนโยบายตลาดแรงงานที่ตื่นตัว;
- ความจำเป็นที่จะต้องประสานนโยบายระหว่างประเทศ ของการเข้าไปฝังตัวในตลาด;

ความแตกต่างระหว่างเศรษฐกิจเพื่อความเป็นธรรมทางสังคม และเศรษฐกิจเสรีนิยมสุดขีด

ความขัดแย้งหลักระหว่างการนำเสนอความหมายด้านเสรีนิยม (ขวาจัด)*
 (* *libertarian* หรือ *libertarian* คือเสรีนิยมที่รักความเป็นอิสระ ปฏิเสธการเข้ามาอุปถัมภ์ปัญหาสังคมของรัฐเกือบจะสิ้นเชิง แนวโน้มไปทาง Anarchist: ผู้แปล) กับด้านสังคมของประชาธิปไตยเสรีนิยมอยู่ที่ความเห็นต่างในการประเมินสถานะภาพทางกฎหมายของความเป็นเจ้าของเครื่องมือการผลิตและกรรมสิทธิ์ของตลาด โรเบิร์ต โนซิก (Robert Nozick) ได้ทำให้เกิดความชัดเจนขึ้นว่า ความเป็นเจ้าของเครื่องมือการผลิต ในความหมายของลัทธิเสรีนิยมสุดขีดเป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับเรื่องของสิทธิมนุษยชน ดังนั้นจึงไม่อาจจำกัดสิทธิของบุคคลที่สามโดยผ่านสิทธิขั้นพื้นฐานได้¹⁰⁷ สิทธิความเป็นเจ้าของในเรื่องเครื่องมือการผลิตในความหมายนี้เป็นสิ่งที่ผูกอยู่กับความหมาย

¹⁰⁷ Robert Nozick 1974

ของคำว่าเสรีภาพ ลัทธิเสรีนิยมสุดขั้วถือว่า ในกรอบของธรรมเนียมที่เป็นเสรีนิยมของการได้มาซึ่งความเป็นเจ้าของเครื่องมือการผลิต ต้องปล่อยให้เป็นการใช้เสรีภาพของปัจเจกเท่านั้น และไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายของรัฐมาควบคุม มันขึ้นอยู่กับ การใช้สิทธิเสรีภาพของแต่ละบุคคลเพียงอย่างเดียวว่า เขาเป็นเจ้าของเครื่องมือการผลิตใช่ หรือ ไม่

คอนเซ็ปท์ของเสรีนิยมสุดขั้วไม่คำนึงถึงการจัดสรรที่ไม่เท่าเทียมกันของความเป็นเจ้าของเครื่องมือ การผลิต และที่ว่า จากความไม่เท่าเทียมกันในการจัดสรรนี้มีผลต่อศักดิ์ศรีและเสรีภาพของบุคคลที่สาม ในตรรกะของผลลัพธ์ที่ตามมาของคอนเซ็ปท์นี้ ตลาดประกันสิทธิเสรีภาพที่ไม่จำกัดของประชาชนในภาคเศรษฐกิจ การเข้าไปแทรกแซงจากรัฐในขอบเขตนี้ ไม่เพียงถือเป็นการก้าวก่ายทางการเมือง และถูกมองว่าไปจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน แต่ยังไปทำลายบทบาทของตลาดอีกด้วย

การนำเสนอด้านสังคมของประชาธิปไตยเสรีนิยม อ้างอิงถึงสิ่งที่ได้ประสบมาในประวัติศาสตร์ของระบบที่ควบคุมด้วยตัวเองของตลาด ประสบการณ์มาจากช่วงแรกของทุนนิยมระยะเริ่มต้นของประเทศต่างๆ ในยุโรปที่ว่า ตลาดสามารถนำไปสู่ความเสื่อมของโอกาสของเสรีภาพจำนวนค่อนข้างมากของประชาชนอย่างชัดเจนและอย่างรุนแรง ในความเป็นตัวตนของความเป็นประชาชนที่อยู่ในระบบเศรษฐกิจและนำไปสู่การทำลายตนเองโดยผ่านการรวมศูนย์ของตลาด การนำเสนอด้านสังคมของประชาธิปไตยเสรีนิยมมีความเห็นว่า ตลาดที่ควบคุมด้วยตัวเองโดยผ่านระบบพัฒนาการที่ล้มเหลวของตัวเอง นำไปสู่ความเสี่ยงและสูญเสียสวัสดิการสังคม ที่เป็นอันตรายต่อโอกาสของเสรีภาพ, สิทธิพลที่จำเป็นต่อการดำรงชีพและสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ทัศนคติสังคมประชาธิปไตยไม่ได้ปฏิเสธเหมารวมต่อสถาบันที่เป็นเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมโดยสิ้นเชิงไปในทางตรงกันข้ามเช่นของลัทธิสังคมนิยมเข้มงวดและยึดติดคำสั่งสอนดั้งเดิม (Orthodox socialism) แต่ ตรวจสอบว่า สิ่งเหล่านี้จะสามารถรับได้กับการสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไปได้แค่ไหน ในกรณีที่ไม่สามารถเข้ากันได้ ทัศนคติสังคม

ประชาธิปไตยวางแผนว่า - แนวทางของเจตนารมณ์ที่แท้จริงตามสภาพของแต่ละปัญหา – ด้วยวิธีการจำกัดสิทธิสภาพการว่าจ้าง, การนำรัฐสวัสดิการเข้ามาเชื่อมโยงและแก้ไขสถานการณ์การควบคุมทางเศรษฐกิจ

การวิพากษ์ทางสังคมต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการควบคุมตนเองของตลาดสามารถนำมาอธิบายรวมกันในพื้นที่ฐานของมิติที่จะเป็นอันตราย โดยพื้นฐาน ซึ่งจะเปิดพื้นที่ให้กับประสบการณ์ใหม่ๆ ที่อยู่ในขั้นตอนของการพัฒนาทางประวัติศาสตร์:

หนึ่ง: ทุกๆ คนที่ไม่สามารถจะมีรายได้เพียงพอจากตลาด โดยคำนึงถึงเงื่อนไขต่างๆของการอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของเขาเหล่านั้น และดำเนินถึงจุดที่จะเป็นอันตรายต่อการมีชีวิตอยู่ทางกายภาพ สถานการณ์เช่นนี้เป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานและเงื่อนไขต่างๆ ของเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างรุนแรง

สอง: บุคคลที่ถูกขึ้นใจให้ลงนามในสัญญาว่าจ้าง โดยเหตุแห่งการไม่มีเครื่องมือยังชีพของตนเอง ที่โดยนัยยะแห่งสัญญาเป็นการละเมิดบรรทัดฐานแห่งการตัดสินใจด้วยตัวเอง และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เช่นนี้ เป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของเขาเหล่านั้น เขาสูญเสียความเป็นอิสระทางสังคม

สาม: บุคคล ที่เกิดจากความไม่เสมอภาคกัน ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการแบ่งปันโภคภัณฑ์ที่จำเป็นต่อการยังชีพ และถูกกีดกันออกจากโอกาสการมีส่วนร่วมทางการเมือง ถือเป็นการจำกัดสิทธิพลเมืองอย่างรุนแรง เสรีภาพทางการเมืองของเขาไม่ได้รับการคุ้มครอง

จากมิติของอันตรายดังกล่าวส่งผลให้เกิดแนวทางสถาบันของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตย:

- สิทธิครอบครองต่อเครื่องมือการผลิต ที่การปฏิบัติการใดๆ กระทบต่อสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่สาม ต้องถูกจำกัด โดยคำนึงถึงสิทธิขั้นพื้นฐานเป็นเบื้องต้น
- ในกรณีที่สิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลขัดแย้งซึ่งกันและกัน จะต้องจำกัดกรอบภายใต้เกณฑ์ของความเสมอภาคของสิทธิขั้นพื้นฐาน

- นิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตยทำการกำหนดบรรทัดฐานของสิทธิครอบครอง ในการนี้จะต้องคำนึงถึงผลกระทบทางสังคมที่อาจจะเกิดขึ้น บนหลักการที่ได้รับการรับรองของสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่สาม
- ตลาดเป็นสถาบันทางสังคมที่เส้นแบ่ง, เป้าหมายและวิธีการปฏิบัติจะต้องขึ้นอยู่กับ บรรทัดฐานของเสรีนิยม, สิทธิขั้นพื้นฐานทางการเมือง, ทางเศรษฐกิจ และทางสังคม ตลาดจึงต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและความรับผิดชอบทางการเมือง
- ภายใต้ขอบเขตนี้ ตลาดจะเป็นตัวเติมเต็มเป้าหมายที่สำคัญทางสังคม (การอยู่ดีกินดี และ เสรีภาพ)
- โดยคำนึงบนพื้นฐานของหลักประกันเสรีภาพ ตลาดไม่ได้ขึ้นอยู่กับระนาบเดียวกับองค์การของนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตย
- การตัดสินใจทางการเมืองสำหรับตลาดและการจำกัดกรอบเป็นการตัดสินใจบนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อหลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจและทางสังคม (ความสามารถทางการผลิต, การสนับสนุนทางโภชนาการ, การสนองตอบต่อแนวความต้องการที่เป็นธรรม, เสรีภาพในการดำเนินเศรษฐกิจที่เป็นธรรม)
- รูปแบบ, ขอบเขต, เนื้อหาของธรรมเนียมและขอบเขตของผลกระทบที่ขอบเขตของตลาดเหล่านี้ ล้วนขึ้นอยู่กับมติทางการเมืองที่ต้องอยู่ภายใต้ความเป็นธรรมของสิทธิขั้นพื้นฐาน
- การควบคุมแนวทางการพัฒนาของเศรษฐกิจมหภาคเป็นผลที่เกิด, โดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้, จากสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ จากลักษณะพิเศษของเครื่องมือของธรรมเนียมเศรษฐกิจ และจากโครงสร้างการรับผิดชอบต่อเมือง¹⁰⁸
- สำหรับการตรวจสอบเส้นทางของการควบคุมเศรษฐกิจมหภาค ไม่ใช่เพียงแค่แนวทางที่อิงกับสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญเท่านั้น แต่เสียง

¹⁰⁸ เปรียบเทียบ กฎหมายเพื่อความมั่นคงของปี 1967

ข้างมากทางการเมืองเป็นการเฉพาะด้วย และรวมทั้งสภาพการณ์ของความรู้ทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของตลาดและการแทรกแซง

- โดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสิทธิแรงงาน, การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและอิสรภาพในการต่อรองค่าจ้าง บรรทัดฐานของสิทธิขั้นพื้นฐานได้สร้างขอบเขตขั้นต่ำ
- ที่สุดสำหรับธรรมนูญเศรษฐกิจขึ้นมา ในขนาดเดียวกัน ก็ต้องคำนึงถึงสมาชิกคนอื่นที่อยู่ในสังคมและได้รับผลกระทบแต่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย¹⁰⁹

4.2 การฝังตัวทางสังคมของตลาด

เพื่อให้เกิดความเป็นจริงขึ้นมา ทุกๆ สมมุติฐานของทฤษฎีเศรษฐกิจเพื่อความเป็นธรรมของสังคมประชาธิปไตยต้องประกอบด้วยประสบการณ์ที่ได้รับการเห็นชอบอย่างดีร่วมกันสองข้อประกอบด้วยกัน:

หนึ่ง จากสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์จาก Karl Polanyi ¹¹⁰ ที่ว่าตลาดที่ทำการกำกับควบคุมกันเองเกิดความสับสนขึ้น หลังจากความพยายามที่จะเข้าไปกำกับควบคุม เป็นเรื่องที่ย้อนแย้งขึ้นจากพวกที่นิยมลัทธิคัมภีร์ ตลาดที่ดำรงอยู่บนหลักการที่เป็นจริงถูกฝังตัวจากทางสังคมทั้งสิ้น

สอง จากความเชื่อที่ว่ารูปแบบทางเศรษฐกิจทุกรูปแบบ ที่ควรได้รับการปฏิบัติอยู่ในกรอบของสังคมประชาธิปไตย ต้องมีความสามารถแสดงให้เห็นถึงผลสำเร็จในการแข่งขันกับองค์กรที่จัดรูปแบบทางเศรษฐกิจด้วยรูปแบบอื่น ไม่นั้น ก็อาจจะต้องสูญเสีย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความสามารถในการดำรงอยู่ หรือ ไม่ว่าจะเป็นความชอบธรรมทางการเมือง¹¹¹

¹⁰⁹ Löwenthal 1978

¹¹⁰ Polanyi 1977

¹¹¹ Milner 1989: 213

สาม จากผลงานวิจัยเรื่อง “ความหลากหลายของลัทธิทุนนิยม” ที่ว่า ในโลกแห่งความเป็นจริงมีรูปแบบการจัดองค์การทางเศรษฐกิจเพื่อการตลาดที่หลากหลายอย่างยิ่ง ประสบการณ์ที่อิงอยู่บนพื้นฐานการรวบรวมข้อมูลของระบบเศรษฐกิจที่แตกต่างกันต้องเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจทางการเมือง-เศรษฐกิจ

สี่ ข้อสมมุติ ว่าจากในทฤษฎีการควบคุมการเมือง-เศรษฐกิจของสังคมนิยมประชาธิปไตยเกี่ยวข้องกับเรื่องเพียงเรื่องเดียวที่ต้องตอบจากประสบการณ์ด้วยคำตอบที่สมเหตุสมผล บนคำถามของความสัมพันธ์ที่เหมาะสมที่สุดของตรรกะตลาด, การปฏิบัติของภาครัฐและจากการเริ่มต้นของภาคประชาสังคม ที่มากับเป้าหมายที่ถูกอธิบายด้วยบรรทัดฐานในภาคปฏิบัติที่ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

งานวิจัยที่มาถึง ณ ขณะนี้ถือว่าได้รับการรับรองโดยหลักที่ตั้งไว้โดยอาศัยความสังเกตว่า องค์ประกอบที่ใช้ในการควบคุมทั้งสามองค์ประกอบ – ภาคประชาสังคม, ตลาดและรัฐ – ไม่ว่าจะเป็นการแสดงให้เห็นในหน้าที่ที่ชอบมาก หรือ ในหน้าที่ที่อ่อนแอ และ ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องประกอบขึ้นเป็นองค์บริบูรณ์เฉพาะโดยผ่านองค์ประกอบอื่น การปฏิบัติที่ยึดแนวทางที่เป็นหลักอัตถประโยชน์ต้องทำให้หน้าที่ในการปฏิบัติตามพันธกรณีให้ดีที่สุดและต้องจำกัดความล้มเหลวที่เกิดจากการปฏิบัตินี้ลงให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ลัทธิประชาธิปไตยเสรีนิยมนิยามเข้มงวดดั้งเดิมยึดในหลักการ การควบคุมที่สมบูรณแบบของตลาดและปลดระบบออกจากความสัมพันธ์ของรูปแบบการควบคุมของภาคประชาสังคมกับรัฐโดยสิ้นเชิง ตลาดเองถูกมองว่าเป็นธรรมชาติของเสรีภาพ ดังนั้น จึงหลุดพ้นจากการตัดสินใจที่ไม่พึงประสงค์ทุกกรณี ในทางกลับกัน ลัทธิสังคมนิยมเข้มงวดดั้งเดิม (Orthodox) โน้มเอียงไปสู่การดำเนินการโดยรัฐเป็นอุดมคติด้วยการแสดงความต้องการของการรวมหมู่ทางสังคม ในลักษณะเดียวกัน รัฐถูกฉายตัวอย่างกว้างขวางออกจากความสัมพันธ์ของภาคประชาสังคมและรูปแบบการควบคุมของตลาด ลัทธิความเชื่อทั้งสองด้านไม่สามารถอธิบายได้ด้วยหลักทฤษฎีและความพยายามในการปฏิบัติด้วยวิธีการต่างๆ นำไปสู่การละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานอย่างรุนแรง

ตลาด

Karl Polanyi¹¹² ได้แสดงให้เห็นในบทความงานวิจัยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของความสัมพันธ์ระหว่างตลาดกับภาคสังคมได้อย่างน่าเชื่อถือว่า ตลาดที่ผ่านเมื่อไม่นานมานี้, นอกจากข้อยกเว้นที่ตามติดไปด้วยมหันตภัยเมื่อช่วงเริ่มต้นศตวรรษที่ 20, ที่ฝังตัวลึกเข้าไปสู่วิถีทางวัฒนธรรม, ทางสังคมและทางการเมืองในสังคมของเขา, อยู่เสมอ อย่างช้าที่สุด ตั้งแต่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจโลกเมื่อช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1920 มีความชัดเจนยิ่งขึ้นมาว่า รัฐกับตลาดจะต้องมีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้ผลผลิตทางสวัสดิการสังคมเกิดความเป็นจริงที่ดีที่สุด เบื้องต้น เมื่อตลาดอยู่ภายใต้การดูแลที่สามารถในทางปฏิบัติ, การเชื่อมต่อและกฎเกณฑ์ และการอบการตัดสินใจของภาคเศรษฐกิจได้ถูกอธิบายและตีกรอบโดยผ่านการตัดสินใจในระดับนโยบาย, เมื่อนั้น ตลาดจึงสามารถที่จะเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมที่ทรงคุณค่าทางสังคมอย่างภาคภูมิ ในระหว่างนี้ ภาคสังคมที่อยู่ในยุโรปกลาง – ยุโรปตะวันออก, หลังระหว่างช่วงเสรีนิยมใหม่ ก็กลับมาดำเนินแนวทางในการเข้าไป “ฝังตัว” ของตลาดอีกครั้ง ประมาณช่วงต้นศตวรรษที่ 21 ไม่มีข้อโต้แย้งอีกแล้ว ระหว่างแนวทิศทางการเมืองหลักใหญ่ๆ ที่เป็นประชาธิปไตยสมัยใหม่ ถึงความจำเป็นในการที่จะดำเนินการเข้าไป “ฝังตัว” ในทางปฏิบัติ

อย่างไรก็ตาม การค้นพบที่เป็นวิทยาศาสตร์นี้ก็มีปัญหาหนักในด้านจุดยืนเป็นระยะเวลานาน ความเข้าใจนี้ได้ค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในประเทศและกระแสต่างๆ จนกระทั่งได้รับการยอมรับ และที่จะกลายเป็นคุณค่าที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปตั้งแต่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1980 นี้เอง ประสบการณ์และเหตุผลดังต่อไปนี้เป็นตัวแปรที่ทรงความหมายในประวัติศาสตร์ของสังคมประชาธิปไตยสำหรับกระบวนการเรียนรู้:

Eduard Bernstein¹¹³ ได้แสดงให้เห็นว่า การปฏิเสธการควบคุมตลาดของมาร์กซ์ เป็นสิ่งที่ขัดแย้งจากทฤษฎีประสบการณ์การตั้งสมมุติฐานที่ผิด มาร์กซ์

¹¹² Polanyi 1977

¹¹³ Bernstein 1910

ได้ทำนายเอาไว้ว่า ลัทธิทุนนิยมจะนำไปสู่กระบวนการรวมศูนย์ทางเศรษฐกิจที่ในท้ายที่สุดแล้วเศรษฐศาสตร์มหภาคจะถูกควบคุมโดยพวกนายทุนผูกขาดจำนวนน้อยนิดและผู้ที่เป็นเจ้าของบริษัทยักษ์ใหญ่เพียงไม่กี่บริษัท Bernstein ได้แสดงให้เห็นว่า ในทางกลับกันต่อการคาดหวังนี้ ความซับซ้อนของเศรษฐกิจทุนนิยมกลับเพิ่มสูงขึ้น และเกิดผู้ประกอบการทั้งเล็ก, กลางและใหญ่ ที่ไม่สามารถจะประเมินได้เป็นจำนวนมาก เหตุผลของ Bernstein พุ่งเป้าไปที่การยอมรับให้ตลาดเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยง เพราะตลาดเท่านั้นที่อยู่ในฐานะภาพในการนำข้อมูลทางเศรษฐกิจที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยไม่สูญเสียความสามารถทางการผลิต, ทรัพยากรทางสังคม, โอกาสในการส่งอิทธิพลและอำนาจอธิปไตยในการบริโภค, มาทำการสังเคราะห์อย่างมีประสิทธิภาพ

หลังจากที่การตลาดที่จัดการโดยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตได้ถูกพัฒนา และตัวเลขค่าใช้จ่ายทั้งทางเศรษฐกิจ, สังคมและการเมืองถูกเปิดออก ทำให้เหตุผลนี้ได้รับความสำคัญขึ้นมา มันถูกทำให้สมบูรณ์และเพิ่มคุณค่าขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1920 โดยผ่านวิทยานิพนธ์ของนักเศรษฐศาสตร์มหภาคของ *Eduard Heimann*¹¹⁴ เขาค้นพบเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ของอิทธิพลทางสังคมบนพื้นฐานการตัดสินใจทางเศรษฐกิจในการระบบการตลาดที่ปราศจากการผูกขาด ขนานไปกับการนี้ ร่างความคิดเศรษฐศาสตร์เพื่อประชาธิปไตยก็ได้ถูกพัฒนาขึ้น ร่างนี้สนับสนุนหลักการของการตลาดที่มีการควบคุม แต่ทั้งนี้ ต้องมีหลักประกันว่า ในทุกระดับของกระบวนการค้นหาคำตอบต้องมีส่วนร่วม, จากสถานประกอบการผ่านผู้ประกอบการและสาขา ตลอดจนระบบเศรษฐกิจมหภาคทั้งระบบ, สหภาพแรงงานและตัวแทนภาคการเมือง

¹¹⁴ Heimann 1929

4.3 สิทธิครอบครอง และเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน

ในประวัติศาสตร์ของยุโรป ความคิดของเสรีนิยมใหม่เรื่องสิทธิครอบครองของปัจเจกอย่างไม่มีข้อยกเว้นได้สร้างปรากฏการณ์ข้อยกเว้นต่างๆ ต่อมา ไม่ว่าจะเป็นกรณีของความคิดในเรื่องสิทธิ หรือในภาคปฏิบัติทางการเมือง จะคิดก่อนเสมอว่าสิทธิครอบครองจะเป็นลักษณะเสมือนหนึ่งผู้จัดการทรัพย์สิน, และจึงเป็นการมอบหมายให้โดยมีกำหนดระยะเวลา และถูกเข้าใจว่าสิทธิครอบครองไม่ใช่เป็นสิ่งที่ตอบสนองประโยชน์ตนเองเท่านั้น แต่ว่าส่วนรวมต้องได้ประโยชน์ด้วยความเข้าใจในเรื่องสิทธิครอบครองทางสังคมได้กลายเป็นปัญหาเมื่ออยู่ในระบอบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิ เมื่ออำนาจทางการเมืองของระบอบสมบูรณาญาสิทธินี้ หลุดพ้นจากความรับผิดชอบของทางสังคม และกระทำการตรงข้ามกับความสงบสุขของส่วนรวม ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับระบอบสมบูรณาญาสิทธิก็สามารถทำให้เกิดความเข้าใจในความคิดเห็นที่ว่า ปัจเจกผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายต้องได้รับสิทธิในความเป็นเจ้าของ โดยปราศจากข้อจำกัดใดๆ เพราะว่า เป็นสมมุติฐานของเสรีภาพของเขา ในกรณีนี้สิ่งที่ถูกมองข้ามไปคือว่า จวบจนถึง ณ ขณะนั้น ชุมชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการถูกเรียกเก็บภาษี มีข้อจำกัดบางอย่างในการที่จะได้รับสิทธิส่วนบุคคลในความเป็นเจ้าของเขาเอง การได้รับสิทธิโดยสมบูรณ์โดยไม่มีการจำกัดของปัจเจกผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินในทรัพย์สินของเขาไม่สามารถคงมีอยู่ได้ในสังคมไหน มันเป็นเรื่องเทพนิยายทางการเมือง ทุกครั้งจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับผลกระทบและขอบเขตที่เงื่อนไขความเป็นเจ้าของจะต้องถูกกำหนดด้วยนโยบาย

ปัญหาการตัดสินใจในทางปฏิบัติ เช่น ความต้องการของชุมชนอะไรที่ควรจะต้องจัดเก็บภาษีในอัตราไหน ในรูปแบบก้าวหน้าขนาดไหน อย่างไร? อย่างไรก็ตาม สำหรับในการนี้ที่จะต้องมีการชดเชยอย่างสมบูรณในการที่รัฐยึดทรัพย์สินส่วนบุคคลมาเป็นของรัฐ เรื่องอื่นๆ เป็นเรื่องของการตัดสินใจเชิงนโยบายของชุมชน และขึ้นอยู่กับจารีตประเพณีของวัฒนธรรมทางการเมืองของแต่ละประเทศ

ร่างความเป็นเจ้าของในกระบวนการตัดสินใจทางกฎหมายของเยอรมนี

ในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี มีมาตราที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญพื้นฐานโดยเฉพาะ สำหรับมิติทางสังคมของความเป็นเจ้าของต่อผลผลิตทางเศรษฐกิจที่สำคัญ:

มาตราที่ 14 [กรรมสิทธิ์, สิทธิการสืบทอดมรดกและการเพิกถอนสิทธิ (การเวนคืน)]:

“(1) กรรมสิทธิ์และสิทธิการสืบทอดได้รับการประกัน (...) (2) ความเป็นเจ้าของผูกมัด การใช้จะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่ส่วนรวม (3) การเพิกถอนสิทธิจะกระทำได้อาจต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแก่ส่วนรวม (...)”¹¹⁵

มาตราที่ 15 [การแปรสภาพทางกรรมสิทธิ์เอกชนให้เป็นกรรมสิทธิ์ร่วม]:

„ที่ดินและผืนดิน, ทรัพยากรธรรมชาติและอุปกรณ์การผลิตสามารถจะถูกนำมาใช้เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมโดยกฎหมาย ที่จะกำหนดประเภทและปริมาณการชดเชย นำไปมอบเป็นทรัพยากรสาธารณะ หรือ ในรูปแบบอื่นของชุมชน”

ในคำพิพากษาเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายในสถานประกอบการ¹¹⁶ ศาลรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ได้ตัดสินไว้ในเรื่องการประเมินความเกี่ยวข้องของกันและกันของความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิขั้นพื้นฐาน

¹¹⁵ Seifert/Hömig 1995: 169-183

¹¹⁶ หมายถึงคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญ ณ วันที่ 1 มีนาคม 1979 ในคำนำของคำพิพากษาที่มีความหนา 113 หน้าเขียนว่า: “การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของลูกจ้างที่เพิ่มจากกฎหมายว่าด้วยการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 1976 เป็นเรื่องที่สุดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานของกฎหมายที่บัญญัติไว้ในกฎหมายการว่าด้วยการพาณิชย์, ส่วนของความเป็นเจ้าของและการเป็นพันธมิตรของนายจ้าง”

ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเจ้าของ¹¹⁷ คำตัดสินนี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างมิติสองมิติของการใช้สิทธิครอบครองส่วนบุคคล: สิทธิความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน กับสิทธิทางสังคม

มิติของสิทธิความเป็นเจ้าของทรัพย์สินขึ้นอยู่กับความเชื่อมโยงกับ เสรีภาพส่วนบุคคล เพราะว่า มันรับรองผู้เป็นเจ้าของใน “การจัดการกับชีวิตด้วยความรับผิดชอบของตนเอง”¹¹⁸ ความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิพื้นฐานบนความเป็นเจ้าของและสิทธิพื้นฐานบนเสรีภาพในการปฏิบัติถูกต้องโดยศาลรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ไว้ค่อนข้างแคบ ศาลไม่เห็นความจำเป็นที่ รัฐจะต้องจำกัดการใช้สิทธิครอบครอง: “เท่าที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของกรรมสิทธิ์ที่เป็นองค์ประกอบของหลักประกันเสรีภาพส่วนบุคคลของปัจเจก กรรมสิทธิ์นี้ต้องได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษ”¹¹⁹ แต่ทั้งนี้ ในทันทีที่มีมิติทางสังคมของกรรมสิทธิ์ได้รับผลกระทบ ศาลรัฐธรรมนูญของสหพันธ์เห็นถึงความจำเป็นของการเข้ามามีส่วนในการจัดการ: “ในทางกลับกัน ก็เป็นหน้าที่ของสถาบันนิติบัญญัติ ในการเข้ามากำหนดเนื้อหาและข้อจำกัด [ของสิทธิในกรรมสิทธิ์] มีมากยิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งกรรมสิทธิ์ขึ้นอยู่กับบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับสังคมและหน้าที่ทางสังคมมากเพียงไร”¹²⁰ ตัวอย่างในกรณีเช่น ในกรณีของกรรมสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจ ศาลเห็นว่า คนงาน หรือ ลูกจ้างที่จำเป็น “ต้องขึ้น” กับ “กรรมสิทธิ์

¹¹⁷ สมัยนั้นมีสถานประกอบการมากมายและสมาพันธ์นายจ้างการร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อคัดค้านสิทธิการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของปี ค.ศ. 1976 ผู้ประกอบการเกรงว่าพร้อมกับกฎหมายฉบับนี้ จะเป็นการเปิดทางให้ “พวกสังคมนิยม” และ “พวกที่ต่อต้านความเป็นเจ้าของ” จะถือโอกาสเข้ามานั่งเป็นคณะที่ปรึกษาผู้บริหาร โดยผ่านกฎหมายสิทธิการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย กฎหมายความเป็นเจ้าของที่ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญจะกลายเป็นกฎหมายที่มีศักยภาพลงไป ศาลได้ตีกลับคำร้องนี้และได้ยืนยันความเป็นกฎหมายที่ไม่ขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญไว้ในคำพิพากษา (เปรียบเทียบ Brock/Wulf 1982: 140ff)

¹¹⁸ ศาลรัฐธรรมนูญ (BverfGE) “การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของลูกจ้าง” ณ วันที่ 1 เดือนมีนาคม 1979

¹¹⁹ อ้างแล้ว

¹²⁰ อ้างแล้ว

ส่วนบุคคล” ของผู้อื่นเพื่อรับผิดชอบในการดำรงชีวิตของผู้นั้น อาจถูกจำกัดเสรีภาพในการกระทำ หรือ เสรีภาพในการประกอบสัมมาชีวะได้ สถาบันนิติบัญญัติมีภารกิจในการจัดการเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ที่ไม่มีทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองเทียบกับผู้ที่เป็นเจ้าของในกรรมสิทธิ์ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติที่จะต้องทำให้กฎหมายและข้อบังคับในการใช้กับเจ้าของกรรมสิทธิ์มีผลในทางปฏิบัติ

กฎหมายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของผู้ถูกว่าจ้าง เป็นเพียงความพยายามหนึ่ง ที่จะมากำหนดระเบียบมิติทางสังคมของสิทธิครอบครอง มันเป็นที่แน่ชัดว่า เจ้าของในกรรมสิทธิ์มีความเป็นอิสระในการใช้ในมิติของความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ผู้ประกอบการถอนทรัพย์สินของเขาออกจากการประกอบการ) การนี้ ไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้รับจ้าง; ทั้งนี้ ในมิติทางสังคมเจ้าของในกรรมสิทธิ์อยู่ภายใต้การยับยั้ง (ไว้ได้) ของผู้ถูกว่าจ้างในสถานประกอบการนั้น

โดยคำนึงถึงรัฐธรรมนูญในมิติที่เป็นเจ้าของทรัพย์สิน เจ้าของในกรรมสิทธิ์ต้องรับผิดชอบต่อสังคมด้วยเช่นเดียวกัน เพราะว่า เขาต้องเป็นผู้ที่ต้องชำระภาษีที่ถูกกำหนดโดยทางการเมือง นั่นคือ ส่วนหนึ่งของทรัพย์สินสามารถ “ถูกยึด” มาเพื่อใช้เป็นประโยชน์สาธารณะได้

เจ้าของในกรรมสิทธิ์และการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐาน

เจ้าของในกรรมสิทธิ์ของเครื่องมือการผลิตสามารถละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่สามภายใต้เงื่อนไขเฉพาะได้ ตัวอย่างเช่น เจ้าของในกรรมสิทธิ์สามารถกระทำต่อผลผลิตทางเศรษฐกิจ

- เป็นตัวปิดกั้นไม่ให้ผู้ที่ปราศจากทรัพย์สินสร้างทรัพย์สินให้แก่ตนเอง
- โดยผ่านการควบคุมตลาดและผลที่ตามมาคือความสามารถในการแข่งขันถูกจำกัด, นำไปสู่การขึ้นราคาสินค้า และนำไปสู่การจำกัดอำนาจอธิปไตยในการบริโภค

- โดยผ่านการเคลื่อนย้ายทรัพยากรที่ไม่เท่าเทียมกันในกระบวนการสื่อสารนำไปสู่การละเมิดสิทธิที่เท่าเทียมกันทางการเมือง
- ด้วยการขู่ที่จะใช้มาตรการลงโทษผู้ที่มีอำนาจทางการเมือง นำไปสู่การชะงักงันของแผนการปฏิบัติทางประชาธิปไตย

ดังนั้น ในสังคมประชาธิปไตยจึงมีการกำหนดในเรื่องหน้าที่ในการปฏิบัติทางการเมือง ไปตั้งแต่การยับยั้ง หรือ การจำกัดการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานนี้โดยผ่านนโยบายด้วยการเข้าไปฝังตัวในทางเศรษฐกิจและการวางกฎเกณฑ์ต่างๆ

4.4 การควบคุมทางเศรษฐกิจเพื่อความเป็นธรรม

ตลาดจะเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องของหน้าที่ของเงื่อนไขที่เกิดจากระบบ¹²¹ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการกำหนดนโยบายทางเศรษฐกิจเพื่อความเป็นธรรม, ที่เป็นตัวลดช่องว่างความขัดแย้งระหว่างเศรษฐกิจที่สมเหตุสมผลและนิยามทางการเมืองของผลประโยชน์ของสังคม ความเชื่อที่ว่า ตลาดเป็นเสมือนกลไกที่สามารถทำในหน้าที่ควบคุมตนเองได้ และยืนอยู่บนหลักการที่สอดคล้องกับคุณค่าทางสังคม, ยืนอยู่ตรงข้ามกับความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ทั้งหลายในเรื่องที่เกี่ยวกับตลาด นโยบายการกำหนดเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ เป็นการศึกษากับวิธีการกำหนด, การเฝ้าระวัง, และการออกมาตรการลงโทษของกฎเกณฑ์ต่างๆ ไปสำหรับการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ มันเป็นสมมุติฐานที่สูงที่สุดและน้อยครั้งที่จะเป็นอิสระจากผลกระทบข้างเคียงที่ไม่พึงปรารถนา¹²²

ระหว่างหน้าที่ตรรกะของระบบการตัดสินใจทางการเมืองและหน้าที่ตรรกะของระบบย่อยของเศรษฐกิจมีความตึงเครียดพื้นฐานอยู่ในตัวเอง และความขัดแย้งที่ไม่สามารถถูกกำจัดออกไปจากการนำตรรกะอันหนึ่งไปสู่ตรรกะอีกอันหนึ่ง ดังนั้น ด้วยเครื่องมือตรรกะทางการเมือง ขอบเขต และเป้าหมายต่างๆ ต้องถูก

¹²¹ Polanzi 1977

¹²² Czda/Lütz/Mette 2003: 13

กำหนดด้วยตรรกะเศรษฐกิจเท่าที่เป็นไปได้ ไม่ไปจำกัดการยึดติดกับความต้องการที่แท้จริงของตนเองในวิธีการที่ไม่ต้องการ

ในช่วงของประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาเมื่อไม่นานมานี้มีความพยายามใหญ่ๆ โดยมีความพยายามทางสังคมสองครั้ง ที่จะหลอมรวมหน้าที่ตรรกะทั้งสองเข้าด้วยกัน ทั้งสองส่วนนี้ล้มเหลวและก่อให้เกิดความสูญเสียค่าใช้จ่ายทางสังคมอย่างมหาศาล ในการนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับ *ข้อแรก เกี่ยวกับความพยายามของเสรีนิยมवाद* ในการทำให้เกิดการแยกออกกลายเป็นอิสระของตรรกะตลาด ตรงข้ามกับตรรกะการควบคุมทางการเมือง ความพยายามนี้นำไปสู่วิกฤติเศรษฐกิจโลก¹²³ ในช่วงระหว่างเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ความพยายามที่สองคือความพยายามในการนำ *เหตุผลทฤษฎีมาร์กซ์-เลนิน* ของคอมมิวนิสต์สหภาพโซเวียตด้วยการใช้ระบบย่อยทางเศรษฐกิจของอำนาจรัฐมาควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ หลังจากในช่วงเวลาสิบกว่าปีที่พัฒนาการอำนาจการผลิตตกต่ำลงอย่างมาก ความพยายามนี้ก็ได้นำไปสู่การล่มสลายของระบบทางการเมือง-เศรษฐกิจทั้งระบบอย่างสิ้นเชิง

สังคมประชาธิปไตยสนับสนุนการควบคุมเศรษฐกิจรูปแบบหนึ่ง ที่อยู่ในสถานะที่จะปล่อยกลไกตลาดให้สอดคล้องกับเป้าหมายของค่านิยมทางการเมืองเท่าที่จะเป็นไปได้ ในการนี้ ความสามารถในการทำหน้าที่ในตัวของตัวเองควรจะคงไว้ตามทิศทางพลังการผลิตเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะว่า โดยธรรมชาติของตลาดแล้ว ตลาดจะมีลักษณะยืดหยุ่น มีพลวัตและสามารถคาดคะเนได้ในขอบเขตที่จำกัด จึงจำเป็นต้องมีนโยบายทางการเมืองในการควบคุมระบบเศรษฐกิจ รูปแบบที่จำเป็น ในขณะเดียวกันก็ต้องมีความยืดหยุ่นในเรื่องเป้าหมายและเครื่องมือที่ใช้และมีพลวัต ดังนั้น ความยืดหยุ่นและการเปิดกว้างอย่างเป็นรูปธรรมของเครื่องมือของระบบการควบคุมอย่างเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ จึงมิใช่เป็นการสมยอมกันของผลประโยชน์ทางการเมืองเท่านั้น แต่เป็นผลที่เกิดจากสภาวะความตึงเครียด

¹²³ Polanzi 1977

ภายในระหว่างความสำคัญอย่างยิ่งยวดของสิทธิขั้นพื้นฐาน และเงื่อนไขการทำงาน
ของทางเศรษฐกิจ ของทางสังคม ความอยู่ดีกินดีที่เพิ่มมากขึ้นและความมีอิสระใน
การที่จะเลือกบริโภคต้องอยู่ภายใต้เป้าหมายของการมีงานทำสำหรับทุกๆ คน ต้อง
เป็นไปเพื่อควมมีเสถียรภาพของสิ่งแวดล้อม และความเติบโตทางเศรษฐกิจที่
อย่างสม่ำเสมอ

สำหรับการควบคุมที่จะให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเมืองของตลาดมีความ
จำเป็นที่จะต้องทำให้เกิดเงื่อนไขกรอบทางกฎหมาย และ ต้องอยู่ในความหมายของ
การสร้างกฎเกณฑ์ตามหลักนิติธรรมและการใช้ของฝ่ายบริหารและด้วยการเฝ้า
ระวังของฝ่ายตุลาการ และหน้าที่ในการบังคับใช้¹²⁴ โดยหลักการแล้ว สังคมภาค
การเมืองต้องได้รับการเปิดโอกาสในการเข้าไปมีบทบาทในระบบย่อยของเศรษฐกิจ
ศาสตร์ตลาด การควบคุมทางนโยบายหมายความว่า สามารถเข้าไปแทรก
แซงในขอบเขตการปฏิบัติของผู้ประกอบการโดยผ่านการควบคุมเศรษฐกิจศาสตร
มหภาค ทั้งนี้ ขอบเขตการปฏิบัติ ต้องถูกเปิดทิ้งไว้ให้กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
เท่าที่ความต้องการในการทำหน้าที่ของผู้ประกอบการสามารถคงอยู่ได้ และ ใน
กรณีที่เป็น จำเป็น อาจจะต้องได้รับการส่งเสริมด้วย

ในทางปฏิบัติแล้ว ตลาดจะแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้น
โดยไม่สามารถแก้ไขได้จากพลังการผลิตของหน้าที่ทางเศรษฐกิจศาสตร์ที่จะต้อง
แยกให้เห็นคือ “บ่อเกิดของความซับซ้อนของความล้มเหลวของตลาด สามแหล่ง
ด้วยกัน”¹²⁵

1. การคงอยู่ของการผูกขาดที่เป็นไปโดยธรรมชาติ:

การควบคุมทางตลาดอย่างสิ้นเชิงอาจทำให้ ตัวอย่างเช่น ในขอบเขตของ
การรถไฟ, การสนับสนุนในด้านพลังงานและการสื่อสาร นำไปสู่การทำให้สมรรถนะ
การทำงานไม่เป็นไปตามอย่างที่ต้องการได้ หรือ ถูกเสนอในราคาที่สูงเกินไป
เพราะว่า โดยเฉพาะในกรณีนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างขั้นพื้นฐานที่สำคัญ

¹²⁴ Czda/Lütz/Mette 2003: 13

¹²⁵ Czda/Lütz/Mette 2003: 16

และความสามารถในการสนับสนุนขั้นพื้นฐานสำหรับสังคมทั้งระบบ การเข้ามาจัดการโดยภาครัฐจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ด้วยการผ่านการแทรกแซงทางการเมืองในกรณีเหล่านี้เท่านั้น ความสามารถทางเศรษฐกิจจึงจะสามารถถูกนำเสนอในเงื่อนไขที่ใกล้เคียงกับตลาดได้

2. แรงกระทบด้านลบจากภายนอก:

แรงกระทบด้านลบจากภายนอกจะเกิดขึ้นได้เสมอ เมื่อผู้มีส่วนร่วมในตลาดผลักระบบความรับผิดชอบเรื่องราคาและค่าใช้จ่ายไปสู่ “บุคคลที่สาม” และทำให้เกิดค่าใช้จ่ายทางสังคมเกิดขึ้นที่จะต้องชดเชยจากนโยบายของประชาคมทั้งระบบด้วยสาเหตุนี้ ตัวอย่างสำหรับกรณีนี้คือ ในกรณีของการทำลายสิ่งแวดล้อมด้วยสารที่มีอันตรายทั้งหลาย, แต่รวมถึงกรณีการตกงานที่เกิดขึ้นโดยผ่านแนวโน้มทางเศรษฐกิจของพลวัตตลาดเองด้วย อีกตัวอย่างหนึ่งสำหรับแรงกระทบด้านลบจากภายนอกคือวิกฤตการณ์การเงินที่ส่งผลกระทบระหว่างประเทศจากผลของโลกาภิวัตน์ ที่สามารถเป็นตัวกระตุ้นในการลดลงของความเติบโตทางเศรษฐกิจและการตกงานเป็นจำนวนมาก นโยบายของการควบคุมทางเศรษฐกิจ ถ้าไม่สามารถทำการยับยั้งผลกระทบจากภายนอกที่เกิดขึ้นของสาเหตุนี้ ก็ต้อง ย้อนคืนค่าใช้จ่ายที่เกิดจากผลกระทบภายนอกกลับไปสู่ผู้สร้างปัญหานี้ เพื่อให้ภาคสังคมของเขาได้รับการบรรเทาจากปัญหานี้

3. กรณีที่เกิดจากความไม่เท่าเทียมกันด้านข้อมูลข่าวสาร:

ในหลายๆ ขอบข่ายมีความคงอยู่ของพื้นฐานความไม่เท่าเทียมกันด้านข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้เสนอกับผู้เสพของการให้บริการและผลผลิต ไม่ว่าจะเป็นในด้านราคา หรือ ด้านคุณภาพ ตัวอย่างเช่น ลูกค้าซื้อรถมือสองสามารถที่จะประมาณการถึงคุณภาพของรถว่าดี หรือ ไม่ ก่อนที่จะลงนามในข้อตกลงซื้อขายรถค่อนข้างลำบาก ความไม่สามารถที่จะรับรู้ได้ถึงคุณภาพของสินค้า และ/หรือ การจะซื้อบริการมีอยู่ในเรื่องสมรรถนะของการบริการทางแพทย์เช่นเดียวกัน เพราะว่า ผู้ป่วยไม่มีความรู้ทางการแพทย์ในเรื่องเกี่ยวกับการที่ตนจะเข้ารับการรักษา เช่นแพทย์ผู้ทำการรักษา

อุลริค เบค¹²⁶ (Ulrich Beck) มองในกรณีนี้ว่าเป็นเรื่องความล้มเหลวของตลาด ในขั้นที่ว่าเป็นลักษณะใหม่ของความเสี่ยงทางการผลิต ความเสี่ยงใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นโดยผ่านเงื่อนไขทางเทคนิคสมัยใหม่ ทำให้เป็นการแก่งแย่งที่ได้รับผลกระทบที่ส่งผลอย่างรุนแรงเท่านั้น แต่เกือบจะไม่สามารถจะประเมินผลกระทบที่ได้รับจากกรณีเหล่านี้อีกด้วย ถ้า ตัวอย่างเช่น มีข้อมูลเกี่ยวกับประมาณการผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากสารอันตราย ก็เป็นเพียงการประมาณการความเสี่ยงที่อิงอยู่กับความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นหลักเท่านั้น ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญนี้เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องยอมรับโดย “ไม่มีทางเลือก”

ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันด้านข้อมูลข่าวสาร ประกอบด้วยความท้าทายที่ต้องการการควบคุมทางการเมืองที่แตกต่างกันสองประการ ดังต่อไปนี้

หนึ่ง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบังคับให้ติดเครื่องหมายรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ เช่น ประมาณการองค์ประกอบของส่วนผสมที่อยู่ในอาหาร หรือ ส่วนผสมที่เป็นอันตรายต่อคนและสิ่งแวดล้อมในวัสดุก่อสร้าง เป็นต้น

สอง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประเมินค่าของความเสี่ยงที่เป็นอิสระ ตัวอย่างเช่น ในเรื่องคำถามว่าจะประเมินปัญหา ที่เกิดจากผลกระทบจากสารพิษจำนวนที่แน่นอนจำนวนหนึ่ง อย่างไร ณ ตรงนี้คือที่ซึ่งประชาชนจะต้องขึ้นอยู่กับคำพูดของผู้เชี่ยวชาญที่เขาเองไม่สามารถตรวจสอบได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องทำการจัดทำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและทำการเปิดเผยข้อมูลเป็นสาธารณะ นอกจากนี้ ยังเป็นหน้าที่ของการควบคุมทางการเมือง ที่จะต้องหาทางยับยั้งป้องกันการความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นดังกล่าวอีกด้วย

ความจำเป็นที่จะต้องเข้ามาควบคุมทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอย่างมากมา โดยผ่านทิศทางการพัฒนาด้วยกันสามทิศทาง โดยเฉพาะตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990: *ประการแรก* โดยผ่านการเพิ่มขึ้นของการขายรัฐวิสาหกิจ ซึ่งในอดีตเป็นการดำเนินการโดยรัฐ, *ประการที่สอง* ผ่านการบูรณาการตลาดของบริษัทข้ามชาติต่างๆ ที่นำไปสู่การเกิดช่องว่างมากขึ้นๆ ระหว่างผลกระทบที่เกิดจากการ

¹²⁶ Beck 1986

กระทำจากภายนอก และ ความเป็นไปได้ของการควบคุมทางการเมือง, และ *ประการที่สาม* โดยผ่านการเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงของอาชญากรรมและสิ่งแวดล้อมที่ไม่อาจจะคาดเดาได้ จากการเกิดขึ้นของกระบวนการเพิ่มผลผลิตที่ปราศจากการควบคุม

โดยผ่านพัฒนาการเหล่านี้ ความคิดเห็นของเสรีนิยมประชาธิปไตยเก่า คือ ความพยายามที่จะจำกัดความคิดเห็นในสาระสำคัญต่อนโยบายการควบคุมบนหลักประกันของเงื่อนไขการแข่งขัน, ตกไปสู่การตั้งรับอย่างเบ็ดเสร็จ วันนี้ความจำเป็นตั้งวางอยู่บนความจำเป็นของการมีหลักการควบคุมนโยบายทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ในระเบียบวาระมีคำถามว่า: เครื่องมือไหนของนโยบายทางเศรษฐกิจสำหรับการนี้จะเหมาะสม บนความช่วยเหลือของรูปแบบไหนของการค้นหาคำตอบของการตัดสินใจทางการเมืองที่จะให้คำนิยามเป้าหมายของเศรษฐกิจศาสตร์การเมือง และจะระดมความต้องการทางการเมืองอย่างไรเพื่อที่จะนำไปปฏิบัติให้เป็นจริงบนเวทีโลก และสามารถถูกจัดองค์กรได้อย่างไร

ความเจริญของอาชญากรรมทั้งทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิคในปัจจุบันนี้ ทำให้เกิดความเสี่ยง โดยเฉพาะ สองรูปแบบด้วยกันที่ทำให้ต้องการความแตกต่างกันในยุทธศาสตร์ทางการเมืองที่ตรงข้ามกันอย่างมาก: *ความเสี่ยงทางสังคม-ทางโครงสร้าง* และ *ความเสี่ยงที่เกิดจากรูปแบบใหม่ทางเทคนิค-ทางวิทยาศาสตร์ของความเป็นได้ทางการผลิต* แรกๆ เลย ในโครงสร้างที่จัดทำด้วยตัวเองโดยสังคมของทุนเป็นเรื่องที่ต้องกำหนดสาเหตุให้ชัดเจน และ ดังนั้นการนำมาใช้ในทางนโยบายต้องทำให้เกิดความชัดเจน ในทางกลับกัน ความเสี่ยงรูปแบบที่สองทำให้เกิดสภาพการณ์ที่เป็นปัญหาอื่นขึ้น ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมที่ดีสำหรับรูปแบบ-ความเสี่ยงคือพลังงานนิวเคลียร์ มันไม่ใช่เพียงที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องไม่มีความชัดเจนด้วยว่า จะทำให้สังคมสูญเสียความสุขในส่วนไหนกันแน่ ถ้าหากว่าสังคมจะยกเลิกการใช้เทคโนโลยีใหม่นี้

ยุทธศาสตร์การควบคุมทางนโยบาย

จนถึงขณะนี้ มียุทธศาสตร์สี่ยุทธศาสตร์ของการควบคุมเศรษฐกิจมหภาค

ที่ได้รับการพัฒนาอยู่ในกรอบของโครงการต่างๆ ของสังคมประชาธิปไตย และถูกนำมาทดลองใช้ในขอบเขตที่แตกต่างกันในทางปฏิบัติด้วย ยุทธศาสตร์สองยุทธศาสตร์แรกเกือบจะไม่สามารถหลุดพ้นไปจากสถานภาพของโครงการ ส่วนยุทธศาสตร์อีกสองยุทธศาสตร์ได้ถูกนำไปปฏิบัติจนเกิดผลสัมฤทธิ์ในประเทศต่างๆ หลายประเทศต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน มันหมายถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องดังนี้:

1. ประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ
2. การทำสิทธิครอบครองให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยโดยกองทุนลูกจ้าง
3. การเชื่อมประสานกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคเคนเซียน
4. รูปแบบต่างๆ ของรูปแบบการควบคุม-ร่วมกันของสหกรณ์สมัยใหม่ระหว่างรัฐและหุ้นส่วนทางสังคม

ยุทธศาสตร์เศรษฐศาสตร์มหภาคทั้งสี่ยุทธศาสตร์ยอมรับหน้าที่การควบคุมที่กำหนดตลาดโดยทุนจนถึงเส้นแบ่งหนึ่ง ที่เส้นแบ่งนั้นไปขัดกับสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน

1. ประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ:

คอนเซ็ปต์ของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจได้ถูกพัฒนาจนเป็นแบบฉบับที่น่าสนใจในประเทศเยอรมนีด้วยความร่วมมือของนักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์และนักทฤษฎีนักการสหภาพแรงงานในช่วงเวลาของสาธารณรัฐไวมาร์¹²⁷ และในด้านโปรแกรมมีผลบังคับใช้จนถึงช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990, ถึงแม้ว่า พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยเป็นผู้นำรัฐบาลก็ไม่มีช่วงเวลาที่ถูกนำไปปฏิบัติอย่างครอบคลุมด้วย¹²⁸ มันถูกนำผ่านความคิดที่ว่า การควบคุมของตลาดสามารถประสบความสำเร็จได้โดยผ่านการตั้งระบบรัฐสภา ที่มีลักษณะความเท่าเทียมทางรัฐสภาของ

¹²⁷ ในประเทศสวีเดนและประเทศอื่นๆ ก็มีสถานภาพทางโครงการด้วย

¹²⁸ Novy 1978

การตัดสินใจบนพื้นฐานเศรษฐศาสตร์การเมืองและเศรษฐศาสตร์มหภาคบนพื้นฐานทุกระดับชั้น¹²⁹ โมเดลนี้มองพีรามิดการตัดสินใจหนึ่ง ที่ว่ายอดบนสุดเป็นตัวสร้างศูนย์กลางที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจและทางสังคม ที่มาจากตัวแทนที่เท่าเทียมกันสามฝ่าย จากส่วนที่เป็นตัวแทนจากรัฐบาล, ลูกจ้างและนายจ้าง และพัฒนาเงื่อนไขของเป้าหมายเศรษฐกิจมหภาค¹³⁰ บนสิ่งที่อยู่ภายใต้แนวระนาบเดียวกันของการตัดสินใจจะมีผลกับที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจและสังคมด้วย ตัวอย่างเช่น ในรูปแบบของคณะกรรมการกำกับดูแลในสถานประกอบการ ที่ทำเงื่อนไขการควบคุมรวมศูนย์อย่างเป็นรูปธรรมและนำไปสู่การปฏิบัติได้¹³¹

รูปแบบของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจทำให้เกิดคำถามที่สำคัญเป็นจำนวนมาก: ทำอย่างไรจึงจะสามารถทำให้เกิดการประนีประนอม หรือ เกิดความเห็นพ้องกันระหว่างผู้ปฏิบัติทางการเมืองที่มีส่วนได้ส่วนเสียและตัวแทนของผู้รับจ้างกับตัวแทนของนายจ้าง? ควรจะทำการตัดสินใจอย่างไรในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้? ระบบนี้ยืดหยุ่นเพียงพอหรือยัง เพื่อจะได้มีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อข้อเรียกร้องการเข้ามาควบคุมตลาดของบรรษัทข้ามชาติ? แต่ทั้งนี้ คำถามที่สำคัญที่สุด คือ: จะสามารถทำให้นักลงทุนให้ความสนใจต่อระบบเช่นนี้ได้หรือไม่? นักลงทุนพวกนี้ไม่ใช่ผู้ตัดสินใจสุดท้ายในทรัพย์สินที่จะลงทุน, และการตัดสินใจทั้งหลายของการประกอบกิจการอยู่ภายใต้สิทธิการวิโต้ของผู้ปฏิบัติที่เข้ามามีส่วนร่วมคนอื่น ๆ ด้วยวิธีการนี้น่าจะทำให้การลงเอยของเงื่อนไขการตัดสินใจสำหรับผู้บริหารของสถานประกอบการเป็นประชาธิปไตยกว่าระบบเศรษฐกิจที่ถูกวางแผนไว้แล้ว ทั้งนี้ขอบเขตการปฏิบัติของผู้ประกอบการน่าจะถูกจำกัดในลักษณะเดียวกัน สรุปแล้ว ระบบนี้จึงขาดแรงจูงใจทุกชนิดสำหรับนักลงทุนเอกชน และดังนั้น จึงเป็นมูลฐานของสมมุติฐานของความสามารถในการทำหน้าที่

¹²⁹ Naphtali 1966

¹³⁰ ตัวอย่างนี้เคยอยู่ในความคิดในธรรมนูญการปกครองในสมัยสาธารณรัฐไวร์มาร์ 1919

¹³¹ ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 Mitterrand ได้เริ่มต้นในความพยายามที่จะแตกหักกับตรรกะของทุนนิยม ('reputare') ความพยายามนี้สามารถนับเข้าไปเป็นโมเดลของการเข้าไปควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐศาสตร์ประชาธิปไตยได้เช่นเดียวกัน

ในทางปฏิบัติ หน้าที่ตรวจทางเศรษฐกิจแทบจะไม่สามารถแสดงออกภายใต้เงื่อนไขนี้

รัฐบาลที่บริหารโดยพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยในหลายๆ ประเทศที่อยู่ในยุโรป, ซึ่งปฏิบัติตรงข้ามกับร่างนโยบายที่ต้องการจะทำ, ไม่เคยพยายามที่จะนำร่างของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจทั้งร่างไปสู่ภาคปฏิบัติอย่างจริงจัง จังๆ หลังจากที่เศรษฐกิจแบบรวมศูนย์โดยรัฐของคอมมิวนิสต์โซเวียต ล้มเหลวลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว โมเดลการควบคุมของประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจก็ไม่เคยถูกนำมาพิจารณาใช้เต็มรูปแบบเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจัง แต่ทั้งนี้ องค์ประกอบของส่วนย่อยในแต่ละส่วนก็ยังมีบทบาทที่สำคัญในโครงร่างเศรษฐกิจของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยทั้งหลายอยู่ต่อไป

2. การดำเนินการเพื่อให้กองทุนผู้ใช้แรงงาน เพิ่มความเป็นประชาธิปไตย:

โมเดลนี้ได้ถูกประยุกต์นำมาใช้โดยสหภาพแรงงานของสวีเดน รวมทั้งจากของนักทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ชั้นนำของประเทศสวีเดน และถูกนำมาใช้ในทางปฏิบัติสำหรับระยะสั้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ตามมาด้วยตรรกะทางการเมือง-เศรษฐกิจ¹³² ที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในช่วงของเวลา ซึ่งเป็นในช่วงที่ค่าแรงที่แท้จริงของผู้ใช้แรงงานหยุดนิ่งสาเหตุจากความเติบโตทางเศรษฐกิจที่อ่อนแอ บางส่วนของรายได้ถูกจ่ายในรูปแบบหุ้นส่วนของสถานประกอบการ ส่วนที่ถูกจ่ายออกมานี้ถูกนำเข้ามาเก็บไว้ใน และจากตรงนี้ก็ถูกนำไปลงทุนอีกครั้งในสถานประกอบการเอกชนของประเทศ ด้วยวิธีการนี้ ทำให้อำนาจการตัดสินใจทางเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบของสถานประกอบการทั้งหลาย ค่อยๆ ตกเข้าไปอยู่ในมือของเจ้าของกองทุนนี้ และ ทั้งนี้ ไม่ว่าในช่วงจังหวะเวลาไหนก็ตาม ปราศจากการเวนคืนทรัพย์สินส่วนตัวที่เป็นเครื่องมือการผลิต

สมาพันธ์ผู้ประกอบการของสวีเดนมองว่าการดำเนินการเพื่อให้กองทุนผู้ใช้แรงงานเป็นประชาธิปไตย จากข้อสงสัยที่มีเหตุมีผลสำหรับการนี้ว่า เป็นรูปแบบ

¹³² Anderson 1990, Milner 1989, Meidner 1980

อ่อนๆ หนึ่งที่ซ่อนมากับการเวนคืน การทดลองครั้งนั้นต้องยุติลงด้วยเหตุผลทาง การเมืองภายใต้แรงกดดันอย่างรุนแรงของสมาพันธ์ฯ ในเวลาไม่นานอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น จึงไม่สามารถแสดงให้เห็นผลทางเศรษฐกิจของรูปแบบนี้ได้

ในรูปแบบของกองทุนข้ามบริษัทอาจจะเกิดความเสี่ยงขึ้นว่า ตัวแทนของ กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ตกเข้าไปอยู่ใน "สองบทบาท" นั่นคือ ในบทบาทของสมาชิก สหภาพแรงงานและในบทบาทของเจ้าของทุน¹³³ ตัวแทนฯ เหล่านี้จึงตกอยู่ในความ ขัดแย้งอย่างรุนแรงที่ไม่สามารถจะปลดล็อกได้ง่ายๆ เพราะว่า ด้านหนึ่งเขาเหล่านั้นมีบทบาทความเป็นเจ้าของ, แต่ อีกด้านหนึ่งต้องแสดงบทบาทเป็นผู้รักษาสถา ปะโยชน์ของผู้ใช้แรงงาน ปัญหาหลักที่คงอยู่ในโมเดลนี้ด้วยก็คือว่า ผู้ลงทุนภาค เอกชนและผู้บริหารของสถานประกอบการที่ไว้วางใจของเขาค่อยๆ สูญเสียอำนาจ อธิปไตยในการตัดสินใจ และพร้อมกันนี้ ก็สูญเสียแรงจูงใจในการเข้าไปมีส่วนร่วม ในโมเดลลักษณะนี้ด้วย ถึงแม้ว่า โมเดลนี้จะล้มเหลวจากข้ออ่อนของตรรกะทางการ เมืองในการนำไปประยุกต์ใช้ ก็ยังคงอยู่ภายใต้ความสงสัยที่สามารถอธิบายได้ถึง ความเหมาะสมในการทำหน้าที่ของตรรกะทางเศรษฐกิจ

3. การเชื่อมประสานกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคเคนเซียน:

รัฐบาลที่นำโดยพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยที่อยู่ในยุโรปส่วนใหญ่ในช่วง สามสิบปีหลังสงครามโลกครั้งที่สอง รู้สึกว่าการเมืองที่เชื่อมประสานกับทฤษฎี เศรษฐศาสตร์มหภาคเคนเซียนเป็นเสมือนหนึ่งแนวทางในการแก้ปัญหาได้ทั้งหมด ของเศรษฐศาสตร์การเมืองของสังคมนิยมประชาธิปไตย ยุทธศาสตร์นี้ให้คำมั่นสัญญา ว่าจะหลีกเลี่ยงหลุมพรางทั้งหลายของเศรษฐกิจรวมศูนย์และบรรลุมเป้าหมายของ เศรษฐศาสตร์การเมืองและการเมืองภาคประชาสังคม เพื่อเป็นสนองตอบต่อสิ่งที่ เป็นประเพณีนิยมของสังคมนิยมประชาธิปไตยเสมอมา ในทางปฏิบัติระหว่างที่เป็นของ "ยุคทอง" แสดงว่าการประมาณการนี้น่าจะถูกต้อง พร้อมกับการเชื่อมประสานกับ

¹³³ Meidner 1980

ทฤษฎีเคนเซียนแสดงว่าได้ค้นพบเครื่องมือแล้ว ด้วยวิธีการนี้สามารถที่จะเชื่อมโยงข้อดีทั้งหลายของการควบคุมตลาดและรัฐเข้าด้วยกัน โดยที่ไม่ “ได้อย่างหนึ่งแต่ต้องแลกกับความสูญเสียอีกอย่างหนึ่ง” (Trade-Offs) อย่างมีนัยยะมากนัก

การควบคุมของเคนเซียนเชื่อมผืนกับการต่อต้านวงจรนโยบายการใช้จ่ายของรัฐ โดยที่นโยบายนี้สามารถทำให้ทิศทางภาวะเศรษฐกิจของการตลาดทุนนิยมในกรอบที่ค่อนข้างสำคัญเกิดความสมดุล ด้วยโครงการใช้จ่ายสาธารณะที่ไปสนับสนุนทำให้อุปสงค์ของภาคเศรษฐกิจโดยรวมแข็งแกร่งและกระตุ้นการผลิตภาคสาธารณูปโภค ในขณะเดียวกัน ด้วยวิธีการนี้พร้อมกับเสถียรภาพของภาวะเศรษฐกิจและการให้หลักประกันการมีงานทำสำหรับทุกคนสามารถที่จะทำให้ नियามของภารกิจสาธารณะทางการเมืองเป็นจริงขึ้นมาได้ ที่ อย่างไรก็ตาม อยู่ในโปรแกรมการปฏิรูปทางการเมืองหนึ่งของสังคมประชาธิปไตย

การควบคุมของเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 และ 1970 กลายเป็นยุคที่เจริญเฟื่องฟูที่สุดของรูปแบบนี้ ตั้งแต่ช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 1970, เมื่อการลดระดับของเครื่องมือของ Bretten Woods ของบรรษัทข้ามชาตินำไปสู่การบูรณาการของตลาดโลกอย่างรวดเร็ว ทำให้รูปแบบการควบคุมเศรษฐกิจมหภาคนี้อ่อนแอลง ผลการดำเนินการในขนาดที่ละเอียดอ่อน พร้อมกับ การสูญเสียอธิปไตยในการกำหนดดอกเบี้ยและการไหลอย่างไม่จำกัดของทุนในควมรวมตลาดเศรษฐกิจการเงินของโลกทำให้ นโยบายการควบคุมเศรษฐกิจศาสตร์มหภาคเคนเซียนของประเทศสูญเสียเครื่องมือควบคุมที่สำคัญไป ถึงแม้ว่าอำนาจการควบคุมของรัฐไม่ได้สูญเสียไปอย่างสิ้นเชิง ดังเช่นที่ผู้สังเกตการณ์มากมายได้อธิบายข้อเท็จจริงไป แต่อธิปไตยของสมรรถภาพในการควบคุมเศรษฐกิจ-มหภาคของรัฐภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ได้ลดลงอย่างชัดเจน¹³⁴

¹³⁴ Scharpf/Schmidt 2000, Streeck 1998

4. การควบคุมร่วมกันของสหการใหม่ (Die neokorporatistische Ko-Regulation ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Neo-Corporatist ซึ่งนักวิชาการไทยก็ยังไม่สรุปออกมาเป็นความหมายเดียวกัน เช่น คำว่าภาคี-รัฐสังคม หรือ บรรษัทนิยม ในหนังสือนี้ ผมขอใช้ง่าย ๆ คำว่า “สหการใหม่”: ผู้แปล):

รัฐบาลที่ปกครองโดยพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยในประเทศต่างๆ จำนวนหนึ่ง (เช่น ประเทศสวีเดน, ประเทศเนเธอร์แลนด์และประเทศสหพันธสาธารณรัฐเยอรมนี) ที่ใช้นโยบายการควบคุมของเศรษฐกิจแบบเคนเซียนจนประสบความสำเร็จเป็นการเฉพาะในระดับที่น่าพอใจระดับหนึ่ง การใช้นโยบายนี้ เป็นการใช้ควบคู่กันไปกับการเครื่องมือของการวางแผนร่วมกันของสหการใหม่ ยุทธศาสตร์นี้ให้หลักประกันการเกิดขึ้นและการนำไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติของข้อตกลงในเรื่องกรอบของข้อมูลทางเศรษฐกิจและคุณค่าของเป้าหมายที่เป็นข้อตกลงระหว่างสหภาพแรงงาน, สมาคมนายจ้างต่างๆ และผู้ปฏิบัติการของรัฐ การวางแผนร่วมกันฯ ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถที่จะเข้ามาทดแทนอำนาจในการต่อรองค่าจ้างได้อย่างสิ้นเชิงก็ตาม แต่ในหลายเกณฑ์ก็เป็นการประสานการปฏิบัติกับตัวแทนที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมทางเศรษฐกิจมหภาค ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นต้องขอบคุณสถาบันที่เป็นหลักประกันที่ว่า เป้าหมายข้อตกลงและการควบคุมในการนำไปสู่การปฏิบัติส่วนใหญ่แล้ว อยู่ในมือของหน่วยงานเดียวกัน

โดยเฉพาะ ลักษณะของการควบคุมนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับความไว้วางใจซึ่งกันและกันของผู้ปฏิบัติที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันเป็นอย่างสูง ความไว้วางใจนี้ต้องถูกปรับปรุงในกระบวนการและในผลลัพธ์ของการทำงานร่วมกันอยู่เสมอ¹³⁵ ที่ไหนที่สูญเสียไป โมเดลนี้ก็จะสูญเสียความชอบธรรมไปด้วย

ในกระแสโลกาภิวัตน์ ยุทธศาสตร์ของ ประเทศ ในการควบคุมเศรษฐกิจมหภาคก็ตกเข้าไปสู่วิกฤติ จากสาเหตุความกดดันของการเปิดตลาดเสรีทำให้โครงสร้างความร่วมมือเกิดความยากลำบากในการจัดองค์กร และเงื่อนไขความสำเร็จก็ถูกเปลี่ยนไป ใน “พันธมิตรเพื่อการมีงานทำ” (“Bündnis für Arbeit” 1998-2002)

¹³⁵ Rothstein 1998

ของเยอรมันระหว่างที่ได้มีการวางยุทธศาสตร์การประสานความพยายามในการควบคุม แสดงให้เห็น ตัวอย่างเช่น สมาชิกที่ร่วมในการเจรจาอยู่ในสถานะที่มีขีดจำกัด ในการลงนามเห็นชอบในข้อตกลงต่างๆ และประนีประนอมที่จำเป็น¹³⁶ พลังในการผูกมัดตัวเองของสหการมีไม่เพียงพอในการแสวงหาวิธีการแก้ไขปัญหาลำดับความสำคัญใหม่ๆ ร่วมกัน สำหรับผู้ประกอบการแล้วเป็นการเปิดเสรีภาพในการเลือกที่จะย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศที่มีค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่า เพิ่มมากขึ้น สหภาพแรงงานสูญเสียอำนาจในการเป็นตัวแทนด้วยการลาออกของสมาชิกเป็นจำนวนมาก ซึ่งในด้านกลับ ทำให้ความพร้อมที่จะทำให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆ มีขีดจำกัด

ประเพณีความร่วมมือของการควบคุม ในกระบวนการของกระแสโลกาภิวัตน์ขึ้นอยู่กับภายใต้ผลการเปลี่ยนแปลงที่เปิดเผยมอง การตัดสินใจต่างๆ มากมายจะเกิดขึ้นภายใต้พื้นฐานของการกระจายอำนาจ หรือ บนพื้นฐานเฉพาะส่วน

4.5 ทรัพยากรสาธารณะและสิทธิพลเมือง

ทรัพยากรสาธารณะเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองของประชาธิปไตย ทฤษฎีและนโยบายต้องให้เหตุผลว่า ทรัพยากรสาธารณะไหนที่จะจัดหาให้อย่างน้อยที่สุด เป็นนโยบายของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย, จะต้องทำอย่างไรเพื่อบรรลุเงื่อนไขที่จะหาช่องต่างๆ ของสวัสดิการสังคม และต้องทำให้เข้าถึงทรัพยากรสาธารณะไหน ไม่ว่าจะในระดับภูมิภาค, ในระดับชาติและในระดับโลก เพื่อที่จะตอบสนองบรรทัดฐานของความยุติธรรมและความสมานฉันท์

ความเข้าใจและหน้าที่

ทรัพยากรสาธารณะเป็นทรัพย์สินที่ ทั้งในลักษณะการนำมาเสนอ การใช้ และประโยชน์การใช้ในทรัพย์สินเหล่านี้เปิดกว้างสำหรับมนุษย์ทุกคนทั้งพื้นที่ทางธรรมชาติและทางการเมือง ไม่มีใครสามารถ หรือ ควรจะถูกตัดสิทธิออกจากการ

¹³⁶ ReeseSchäfer 2000: 101

ใช้นี้สิ่งนี้มีผล ถ้าไม่เป็นไปตามลักษณะทางกายภาพของทรัพยากรสาธารณะ ก็จะต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางกฎหมาย หรือเป็นไปตามสิทธิอันชอบธรรม คุณภาพของอากาศเป็นตัวอย่างหนึ่งสำหรับเสรีภาพในการใช้ในความหมายของคุณภาพทางกายภาพ, หลักประกันพื้นฐานทางสังคมเป็นตัวอย่างสำหรับเสรีภาพในการใช้โดยผ่านสิทธิอันชอบธรรม, การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน หรือ การเข้ารับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในหลายๆ ประเทศ คือ ตัวอย่างหนึ่งสำหรับการใช้ทรัพย์สินของสาธารณะโดยผ่านสิทธิเรียกร้องอันชอบธรรมของสิทธิขั้นพื้นฐานสากล รวมทั้งกฎหมายและสิทธิต่างๆ ในความหมายนี้ ก็ถือเป็นทรัพยากรสาธารณะได้

หลักประกันทรัพยากรสาธารณะสำหรับระบอบสังคมประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่มีผลบังคับใช้กับสิทธิขั้นพื้นฐานที่เท่าเทียมกัน และเป็นสิ่งที่มีความหมายที่สำคัญมากสำหรับความยุติธรรมทางการกระจาย หลักประกันนี้ แสดงให้เห็นถึงทรัพย์สินทางสังคมที่คนทุกคนควรจะเข้าถึงได้บนวิถีทางเดียวกัน ประโยชน์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่เป็นวัตถุเท่านั้น ที่ปัจเจกชนพึงจะได้รับ ทรัพยากรสาธารณะยังประกอบด้วยสิทธิ, สถาบันต่างๆ, ความปลอดภัยทั้งทางสังคมและส่วนบุคคล รวมทั้ง อากาศที่บริสุทธิ์, ความสมดุลของสิ่งแวดล้อม, การได้รับการดูแลยามเจ็บป่วยและการศึกษา ทรัพย์สินต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้ถูกสนองโดยไม่ว่า จะผ่านกลไกของตัวตลาดเอง หรือ ผ่านแค่เพียงการลงนามในสนธิสัญญาระหว่างปัจเจกสำหรับทุกคน แต่เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับการต่อรองทางการเมือง¹³⁷

ทรัพยากรสาธารณะ ในเกณฑ์ของเสรีนิยมสุดขั้ว ไม่ได้หมายถึงยุทธศาสตร์ของเศรษฐศาสตร์ทางสังคมที่เป็นนโยบายเพื่อความชอบธรรมตามกฎหมาย แต่กรณีที่ดีที่สุดก็เพียงแค่ ภาวะจำยอมที่เสียมิได้ เพราะว่า ในขบวนการผลิตมีความจำเป็นต้องใช้กระบวนการตัดสินใจที่เป็นหมู่คณะ ที่เสรีภาพส่วนบุคคล – โดยเฉพาะสิทธิความเป็นเจ้าของของประชาชน – ถูกจำกัด

¹³⁷ Samuelson 1954, Schweizer 1999

สำหรับระบอบสังคมประชาธิปไตยแล้ว “ทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะจริงๆ” และ “ทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวม” เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญ การใช้ประโยชน์ของทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะจริงๆ เช่น ความปลอดภัยทั้งภายในและภายนอก หรือ ความสะอาดของสิ่งแวดล้อม โดยประมาณ ไม่อยู่ภายใต้การแย่งชิงกัน ไม่มีผู้ใดที่สามารถจะถูกปิดกั้นจากอาณาจักรการใช้ได้ตามกฎหมายได้ สิ่งนี้มีผลเช่นเดียวกับทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวม แต่ทั้งนี้ สิ่งนี้ซึ่งตรงข้ามกับทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะจริงๆ ไม่ได้ถูกผลิตขึ้น แต่เป็นสิ่งที่มืออยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น อากาศที่บริสุทธิ์ ดังนั้นทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมจึงไม่สามารถถูกกระทำโดยผ่านบุคคลที่สาม ที่จะทำให้อุณหภูมิของมันถดถอยไป หรือ ถูกทำลายไป การคงอยู่ของมันจึงจำเป็นต้องยับยั้งการกระทำนี้เป็นการเฉพาะ

มีเหตุผลอยู่สามประการที่สนับสนุนว่า โดยเฉพาะ ทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะจริงๆ และทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมสำหรับโครงร่างของระบอบสังคมประชาธิปไตยที่น่าสนับสนุนคือ:

หนึ่ง เกือบจะไม่มีข้อยกเว้นเลยหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางสังคม ที่สำหรับเป็นหลักประกันให้การมีชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ หรือ เสมอเหมือนการคุ้มครองของชีวิตเองที่มีความหมายที่สำคัญอย่างยิ่ง

สอง ในกรณี เป็นเรื่องโดยตรงที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน ที่ควรจะต้องการถูกถอดออกจากกรอบสนับสนุนด้านการตลาด โดยคำนึงถึงความเข้าใจในหลักการสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมของระบอบสังคมประชาธิปไตย

สาม คือทรัพย์สินทั้งหลาย ในด้านการเตรียมการจัดสรร ที่ควรจะต้องได้รับความเห็นชอบทางนโยบายทั้งขนาดและการแบ่งสรร เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับนโยบายสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนโดยแท้ ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการและคุณภาพของสิทธิที่ร่วมกัน ที่จะกำหนดด้วยนโยบายทางการเมืองโดยตรง

ในระบอบสังคมประชาธิปไตยโดยผ่านสิทธิขั้นพื้นฐาน บุคคลทุกคนมีสิทธิในการเรียกร้องทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะในขนาดที่ถูกกำหนดไว้แล้วจำนวนหนึ่ง สิ่งนั้นคืออะไร มีวิธีการจัดสรรด้านงบประมาณอย่างไร ในกรณีที่เป็น วิธี

การนำมาและเงื่อนไขการเข้าถึงวิธีการเหล่านี้จะต้องถูกวางกฎเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจนด้วย, ในกรณีนี้ยังเป็นคำถามที่เปิดอยู่

ทรัพยากรสาธารณะและความยุติธรรม

ในโครงร่างของสังคมประชาธิปไตย ทรัพยากรสาธารณะเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดโดยความเข้าใจในเรื่องของความยุติธรรม ที่เป็นสิ่งที่ในสังคมหนึ่งต้องทำให้เกิดความเข้าใจในสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม ทฤษฎีของความยุติธรรมทั้งหลายที่มุ่งไปที่ความเท่าเทียมกันที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกันของศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ความเท่าเทียมกันของเสรีภาพสำหรับทุกคนและองค์ประกอบทางวัตถุที่เข้ามาเกี่ยวข้องในความหมายของเสรีภาพ, ล้วนมีบทสรุปว่า อย่างน้อยที่สุดจะต้องมีการเสนอให้มีฐานรากความเสมอภาคของโอกาสการมีชีวิต¹³⁸ ฐานรากความเสมอภาคของโอกาสการมีชีวิตถูกนำเสนอและอธิบายอยู่ในทฤษฎีต่างๆ อย่างหลากหลาย ในทฤษฎีความเสมอภาคของ John Rawls ตามทฤษฎีนี้ จากคอนเซ็ปท์ขององค์ประกอบพื้นฐานของความเป็นธรรมของประชาชนหญิงและชาย ด้วยทรัพยากรสังคมนั้นๆ ที่ทำให้ความเป็นจริงของโอกาสในเสรีภาพที่เท่าเทียมกันเป็นไปได้¹³⁹ ในทฤษฎีความเสมอภาคที่อิงแนวคิดของลัทธิคอมมิวนิสต์ของ Michael Walzer มีความหมายเดียวกันกับในขอบเขตของแนวความต้องการกระจายทรัพยากรสังคม¹⁴⁰ สำหรับของ Ronald Dworkin ฐานรากความเสมอภาค ที่ถูกกำหนดไว้อย่างสูงในเรื่องการแบ่งปันของโอกาสของเสรีภาพปัจเจก เป็นเนื้อหาหลักที่อยู่ในคอนเซ็ปท์ของความเข้าใจเรื่องความยุติธรรม เป็นเสมือนที่เกี่ยวข้องตลอดชีวิตกับความเสมอภาคทางทรัพยากร¹⁴¹

ฐานรากความเสมอภาคในการนำเสนอโอกาสการมีชีวิตทางวัตถุ ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างในระดับความสูงของในคอนเซ็ปท์แต่ละคอนเซ็ปท์ และถูกอธิบายด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ ในทุกๆ กรณี ก็ตั้งอยู่บนฐานของหลักการ

¹³⁸ โดยเฉพาะ Rawls 1972, Rawls 1993, Dworkin 1981, Walzer 1992, Habermas 1992

¹³⁹ Rawls 1972

¹⁴⁰ Walzer 1992

¹⁴¹ Dworkin 2000

พื้นฐานความเสมอภาคแห่งศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และเสรีภาพที่เป็นบวก หลักการพื้นฐานเหล่านี้รวมไปถึงความเสมอภาคของการตัดสินใจด้วยตนเองของปัจเจก ความเสมอภาคทางการเมืองในการตัดสินใจด้วยตนเองของปัจเจก และสิทธิในการใช้ทรัพยากรทางสังคม ที่การใช้สิทธินั้นเป็นสมมุติฐานอย่างแท้จริง สำหรับการมีชีวิตอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และสำหรับทำให้โอกาสที่เท่าเทียมกันของการมีส่วนร่วมของประชาชนแห่งรัฐเป็นจริง ความเสมอภาคฯ ยังขยายขอบเขตไปสู่การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ, นั่นคือ บนเงื่อนไขของการตัดสินใจด้วยตนเองทางสังคม

ในด้านการออกแบบของฐานรากความเสมอภาคจะถูกตัดสินใจด้วยนโยบายทางการเมือง ทุกๆ ภาคส่วนทางสังคม*ก่อนอื่น*จะต้องอธิบายให้ได้ว่า ทรัพยากรทางสังคมส่วนไหน, ในขนาดใดควรจะต้องถูกนำมาจัดสรรให้เป็นทรัพยากรสาธารณะ, ตัวอย่างเช่น หนึ่งในขอบเขตของการให้บริการด้านสาธารณสุข, การให้การศึกษา หรือ การให้หลักประกันขั้นพื้นฐาน สอง ต้องตัดสินใจด้วยนโยบายทางการเมืองว่า ทรัพยากรสาธารณะควรจะปล่อยให้ทุกคนเข้าถึงได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย หรือว่า สามารถที่จะจัดเก็บเงินค่าธรรมเนียมเบื้องต้น, ที่ ถ้าไม่สามารถจัดเก็บให้เท่าเทียมกันได้สำหรับทุกคน ก็จะต้องจัดเก็บเพิ่มตามฐานะทางสังคม ปัญหานี้จะไม่เกิดในกรณีของทรัพยากรสาธารณะที่เป็นทางกายภาพ เช่น อากาศ เป็นต้น สาม ทำให้เกิดความชัดเจนในประเภทของการสนับสนุนด้านงบประมาณของทรัพยากรสาธารณะ

ทรัพยากรสาธารณะประเภทใด ในขอบเขตแค่ไหน ด้วยวิธีการอย่างไร ควรได้รับการเสนอ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความเข้าใจในเรื่องความยุติธรรมของสังคมทางการเมืองนั้นๆ โดยการนี้ ความยุติธรรมจะอ้างอิงถึงมิติสามมิติในการปฏิบัติทางการเมือง:

1. บนพื้นฐานของระบบโครงสร้างของสถาบันทางสังคม
2. บนพื้นฐานของความช่วยเหลือของรัฐและสิทธิของสาธารณะ
3. บนพื้นฐานของการกระจายโอกาสการมีชีวิตของสังคม

ทรัพยากรสาธารณะปรากฏให้เห็นสองในมิติแรกของการปฏิบัติทางการเมือง ในมิติที่หนึ่งเป็นเรื่องของทรัพยากรสาธารณะของสถาบันต่างๆ เช่น สถาบันตุลาการ หรือ องค์การที่เป็นระบบของรัฐบาล ตัวอย่างเหล่านี้ สำหรับทรัพยากรสาธารณะของมิติที่สองเป็นเรื่องการเฝ้าระวังของพื้นที่อากาศ การเสนอของโรงเรียนที่เป็นสาธารณะ ความปลอดภัย การควบคุมเรื่องความปลอดภัยของอาหาร กฎหมายการก่อสร้างของชุมชนและการให้หลักประกันบริการทางสังคมต่างๆ

ทรัพยากรสาธารณะและการให้หลักประกันทางสังคม

การจัดให้บริการทรัพยากรสาธารณะเป็นเรื่องที่มีความหมายสำคัญสำหรับการทำให้เกิดความเป็นจริงทางเสรีภาพของประชาชนทุกคน แต่ทั้งนี้ ด้วยลักษณะและแนววิธีการที่แตกต่างกัน สำหรับประชาชนที่มีมูลเหตุแห่งความรำววยในทรัพยากรอยู่แล้วที่สามารถจะตอบสนองความจำเป็นของตนเองเกือบทั้งหมดได้ การใช้บริการทรัพยากรสาธารณะ เช่น ความปลอดภัยในที่สาธารณะ และ การได้ประโยชน์จากสาธารณูปโภค เป็นเรื่องที่น่าสนใจสำหรับเขาเหล่านั้น สำหรับคนที่มีมูลเหตุแห่งความยากจนในทรัพยากรไม่สามารถที่จะครอบครองทรัพย์สินมาเป็นของตนเองได้ การได้รับบริการทรัพยากรสาธารณะทางด้านวัตถุเป็นสมมุติฐานเพื่อเป็นหลักประกันในโอกาสของการมีเสรีภาพ ในกรณีของรัฐให้หลักประกันรายได้, ตามตัวอย่างเช่น การให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการสังคม สิ่งนี้นับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของทรัพยากรสาธารณะ การช่วยเหลือๆ ทำให้คนแต่ละคนสามารถที่จะเรียกหาทรัพย์สินส่วนบุคคลในตลาดก่อนอื่นได้ และด้วยวิธีการนี้ทำให้โอกาสในการมีชีวิตเกิดเป็นจริงขึ้นมา อำนาจการซื้อของประชาชนที่มีความจำเป็นในกรณีนี้จะถูกตีความจากนโยบายทางการเมืองของชุมชน ที่เป็นเสมือนทรัพยากรสาธารณะที่ถูกสร้างขึ้นจากภาครัฐ

การให้หลักประกันของทรัพยากรสาธารณะ – บทบาทของตลาด, รัฐและภาคประชาสังคม

เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอยู่ว่า ทรัพยากรสาธารณะควรจะจัดสรรโดยรัฐเพียงด้านเดียวเท่านั้น หรือ ว่า โดยผู้ปฏิบัติอื่นด้วย ตัวอย่างเช่น ตลาดและภาค

ประชาสังคมที่จะต้องเข้ามามีส่วนในการผลิตทรัพยากรสาธารณะด้วย ความคิดที่ว่ารัฐเป็นผู้ต้องแบกรับภาระสำหรับการให้หลักประกันทรัพยากรสาธารณะแต่เพียงผู้เดียว เป็นเรื่องที่ครอบงำการอภิปรายสาธารณะมาเป็นเวลานาน ในการนี้ เป็นเรื่องที่ของความเข้าใจผิด สำหรับการให้หลักประกันทรัพยากรสาธารณะเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับการทำให้อำนาจได้จริงเท่านั้น ในการนี้ รัฐมีอิสระในการตัดสินใจว่า จะให้ผู้ผลิตที่เป็นเอกชน หรือ จากการริเริ่มของภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนในการจัดสรรด้วยหรือไม่ รัฐสามารถที่จะจัดการสร้างทรัพยากรสาธารณะในลักษณะร่วมกันผลิตกับผู้ปฏิบัติหนึ่งในสองตัว หรือ ผู้ปฏิบัติทั้งสองด้วย ตราบที่เขาเหล่านั้นมีส่วนในการให้หลักประกันเป็นด้านสุดท้าย¹⁴²

มีจำนวนทรัพยากรสาธารณะที่มีความสำคัญอยู่จำนวนหนึ่ง ตัวอย่างเหล่านี้ เช่น การทำคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น (เช่น การช่วยเหลือกันเองในด้านสวัสดิการสังคม) สามารถผลิตโดยภาคประชาสังคมเพียงลำพังได้ โดยผ่านการปฏิบัติด้วยความสมัครใจของประชาชนสามารถให้ความสนับสนุนการปฏิบัติในพื้นที่เป็นจำนวนมากอย่างมีนัยที่สำคัญ ทั้งนี้ สำหรับทรัพยากรสาธารณะดังกล่าว เรียกร้องหลักการพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตยที่เกี่ยวพันโดยหลักการกับกฎหมายของมนุษย์และประชาชน ที่ว่าภาครัฐจะต้องให้หลักประกันแก่เขาเหล่านั้น เพราะว่า ณ ตรงนี้ การตอบสนองความต้องการจากสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไปเป็นเรื่องที่ท้าทาย

การเข้าไปมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมที่เป็นเสมือนหนึ่งผลผลิตทรัพยากรทางสังคมสามารถได้รับการส่งเสริมในลักษณะและวิธีการที่แตกต่างกันทางด้านหนึ่ง ภาครัฐต้องทำให้เกิดโครงสร้างตามแต่โอกาสสำหรับการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ในอีกด้านหนึ่งสามารถทำให้เกิดเกณฑ์ทางสังคมใหม่สำหรับการมีส่วนร่วม¹⁴³ โดยผ่านการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของระบบการให้บริการสาธารณะ ในขอบเขตของการให้บริการทางด้านสังคม, ทางวัฒนธรรม, การศึกษาและการดูแลสุขภาพที่สามารถที่จะนำศักยภาพที่มีอยู่ค่อนข้างมากของ

¹⁴² Matzner 1982

¹⁴³ Evers/Rauch/Stütz 2002

การมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมให้เข้าร่วมเป็นเสมือนยุทธศาสตร์ของการเตรียมความพร้อมของทรัพยากรสาธารณะ

คอนเซ็ปต์ของการกระตุ้นให้รัฐเข้ามาเป็นตัวหลักดันนั้นวางฐานไว้ที่การผสมผสานกับตลาด, รัฐและภาคประชาสังคม นั้นไม่ได้หมายความว่า ภาครัฐจะถอนตัวออกจากความรับผิดชอบทั้งหมดสำหรับการให้หลักประกันของทรัพยากรสาธารณะ ทั้งนี้ โดยการผสมผสานกับรูปแบบที่แตกต่างกันของการนำเสนอผลการดำเนินการต่างๆ ทำให้เกิดผลบวกขึ้นมากมายจากการทำงานร่วมกันของสองหน่วยงาน, ที่มากกว่าผลบวกจากการทำงานของแต่ละฝ่าย (*Synergieffekte*) ซึ่งทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้น สำคัญยิ่งกว่าคำถามของการใช้เครื่องมือ-ในทางปฏิบัติ ก็คือ ผู้ปฏิบัติในขบวนการผลิตใดจะเข้ามามีส่วนในการช่วยผลักดันทรัพยากรสาธารณะ ไหน, อย่างไร, ดังนั้น จึงเป็นคำถามพื้นฐานที่สำคัญสำหรับโครงการของสังคมประชาธิปไตย ทรัพยากรสาธารณะส่วนใดควรจะให้บริการและเงื่อนไขในการเข้ามารับบริการสำหรับประชาชน

ทรัพยากรสาธารณะของโลก

คอนเซ็ปต์ของ “ทรัพยากรสาธารณะที่เป็นสากล” (*“Global Public Goods”*) เป็นสิ่งถูกพัฒนาเข้ามาอยู่ในกรอบที่ใหม่ล่าสุดของโครงการของ UNDP และส่งผลให้เป็นส่วนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ของนโยบายโดยตรง ตั้งแต่ต้น ได้ยกกว้างในด้านหนึ่ง ทรัพยากรพื้นฐานจำนวนหนึ่ง, เช่น ความปลอดภัยระหว่างประเทศ, การดำรงไว้ซึ่งความมีเสถียรภาพของสิ่งแวดล้อม, ความมั่นคงทางการเงิน, ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว จะต้องเป็นไปเพื่อสนองตอบต่อความอยู่ดีกินดีของมนุษย์ทุกคน และโดยปกติแล้ว เป็นผลประโยชน์ที่ทุกคนต้องการอยู่เสมอด้านทั่วกันทุกคน และนอกจากนี้ ในโครงร่างนี้ ยังประกอบด้วยทรัพยากรพื้นฐานที่เป็นของส่วนรวม, เช่น การเข้าถึงการเข้ารับบริการด้านสุขภาพ, การเข้ารับการศึกษาและการฝึกอาชีพ, การมีหลักประกันทางสังคมและการมีโอกาสเข้าสู่การทำงานที่ควรจะทำให้มนุษย์ทุกคนเข้าถึง ที่มาจากเหตุผลที่เป็นหลักการบรรทัดฐานเดียวกัน เพื่อเป็นหลักประกันที่เป็นเงื่อนไขขั้นต่ำที่แน่นอนสำหรับความเป็นอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีของความ

เป็นมนุษย์ทุกที่บนโลกใบนี้ สมมุติฐานขึ้นอยู่กับพื้นฐานการทำงานเพื่อพัฒนาร่วมกัน และ ในความคาดหวังนี้ เป็นการวางบทบาทไว้เป็นโครงการความร่วมมือทั่วโลก

ในการนำไปเชื่อมโยงโดยตรงไปยังองค์การสหประชาชาติ และนำไปสู่การพัฒนาร่วมกันระหว่างประเทศนี้จะเป็นประโยชน์เป็นการเฉพาะในด้านหนึ่ง และในอีกด้านหนึ่ง ขึ้นอยู่กับสิ่งที่อยู่ในแก่นสารของการให้ความกระจ่างของสมมุติฐานนี้ อย่างแน่นอน สำหรับทรัพย์สินที่เป็นของส่วนรวมจำนวนหนึ่ง สามารถแสดงให้เห็นว่า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้ และ ดังนั้น ท้ายที่สุดแล้วก็เป็นสิ่งที่ตั้งอยู่บนผลประโยชน์ของทุกๆ คน จุดแข็งเฉพาะของคอนเซ็ปท์นี้วางอยู่ที่แนวทางที่ยึดโยงกับโลกที่สาม ในเกณฑ์นี้ ประกอบด้วยแนวทางที่เป็นบรรทัดฐานที่จำเป็นบางอย่างที่ทำให้เห็นโดยตรงว่า อะไรที่อย่างน้อยที่สุดจะต้องเกิดขึ้น เพื่อให้ส่วนที่ถูกเอาเปรียบอีกส่วนหนึ่งของโลกมีสมมุติฐานพื้นฐานสำหรับการมีชีวิตอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และในขณะเดียวกัน ทำให้เกิดความรับผิดชอบที่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างประเทศที่ยากจนกับประเทศที่ร่ำรวยของโลก ข้อดีอย่างต่อเนื่องอยู่ที่ว่า ในส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบสำหรับทำให้เกิดทรัพย์สินส่วนรวม ถูกยึดเยียดไปให้กับประเทศที่ร่ำรวย และในความคาดหวังนี้ ให้กับประเทศที่มีความสามารถในการปฏิบัติที่ดีกว่า

สมมุติฐานนี้สามารถทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่า เป็นความพยายามที่สำคัญหนึ่งที่จะทำให้เป็นรูปธรรมของคุณค่าความเข้าใจพื้นฐานของระบอบสังคมประชาธิปไตยสำหรับพื้นฐานการปฏิบัติในระดับข้ามชาติและโดยเฉพาะ สำหรับความสัมพันธ์ของ เหนือ-ใต้ (ความสัมพันธ์เหนือ-ใต้ หมายถึงประเทศที่ร่ำรวย พัฒนาแล้ว ที่อยู่ด้านทิศเหนือของโลก กับ ประเทศที่ยากจน กำลังพัฒนาที่ส่วนใหญ่อยู่ทางทิศใต้ของโลก: ผู้แปล)

B. รัฐสวัสดิการ

4.6 งานและศักดิ์ศรีของมนุษย์

การยอมรับหนึ่งที่แทบจะไม่มีใครตั้งข้อสงสัยในเรื่องเกี่ยวกับอนาคตของสังคมของคนที่ดำรงอยู่ในเรื่อง ความต่อเนื่องของประวัติการทำงานในตลาดแรงงาน, ที่ตกเข้าไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์, เป็นเพียงการแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นข้อยกเว้นเท่านั้น สิ่งที่ถูกกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้วคือเรื่องของประวัติการทำงานที่ขาดความต่อเนื่อง, เป็นการจ้างงานเป็นช่วงๆ ตามแต่สภาพการณ์ที่ไม่ว่าจะต้องการ หรือไม่ต้องการของการทำงานที่ไม่เต็มเวลา และเป็นเรื่องของการตงงานชั่วคราว หรือการตงงานถาวร

เศรษฐกิจภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และการเร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีในสังคมแห่งความรู้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโครงสร้าง, การเคลื่อนย้ายที่ทำงาน, และการลดคุณค่าของความรู้ในการประกอบอาชีพที่ได้เรียนมาอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น การเรียนรู้ตลอดชีวิตและการเตรียมพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงอาชีพของตนเองอยู่ตลอดเวลากลายเป็นสิ่งที่คู่อยู่กับโลกการทำงานในอนาคต รวมทั้งคุณวุฒิแรงงานระดับสูงที่มีความสำคัญที่แต่ละคนได้สั่งสมมา ไม่สามารถที่จะป้องกันจากความไม่แน่นอนและความไม่มั่นคงในที่ทำงานได้ ความรู้นั้นเพียงแค่ทำให้ไม่เกิดความยุ่งยากในช่วงเปลี่ยนผ่านเท่านั้น ผู้ที่มีความสามารถระดับแนวหน้าก็ได้รับการยกเว้นจากพัฒนาการเช่นที่เป็นอยู่ บ่อยครั้ง รวมทั้งการเสื่อมค่าของความรู้ด้านอาชีพ, ประสบการณ์และความสามารถเฉพาะทางจะเกิดขึ้นด้วยตัวเองอย่างรวดเร็ว สำหรับอภิสิทธิ์ชนที่ได้รับการว่าจ้างถาวร แต่ทั้งนี้ รูปแบบที่มีความแตกต่างอย่างมากและไม่สามารถคาดคะเนได้ของประวัติการทำงาน “งานที่ปะผุ” (“Patchwork”) (การทำงานที่ขาดความต่อเนื่อง: ผู้แปล) ของชีวิตการทำงาน คนส่วนใหญ่ การผลัดเปลี่ยนสลับกันจากการทำงานเป็นช่วงๆ ในอาชีพที่เรียนมากับการตงงานชั่วคราว, การเข้ารับการฝึกอาชีพใหม่, การทำงานที่ไม่เต็มเวลา, การตงงานอีกครั้ง, การเข้ารับการฝึกอบรมอาชีพใหม่อีกครั้งและการมีงาน

ทำเต็มเวลาในขอบเขตงานใหม่ กลายเป็นเรื่องปกติของโชคชะตา

ถึงอย่างไรก็ตาม มนุษย์เป็นจำนวนมากที่อยู่ใน “เศรษฐกิจศาสตร์ของความรู้” ใหม่ พร้อมกับอัตราชีวิตการทำงาน มีความจำเป็นต้องคำนึงถึงชะตากรรมเหล่านี้ เป็นเรื่องที่จะขอนำเสนอข้อแก้ไขสองข้อต่อภาพที่ค่อนข้างแพร่หลายอย่างกว้างขวาง:

หนึ่ง: โอกาสในการที่จะทำให้ทุกคนมีงานทำเป็นสิ่งที่ไม่ได้ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง

สอง: ความสัมพันธ์ของการทำงานปกติ ถึงแม้ว่า จะขาดความสำคัญไปแล้วสำหรับคนส่วนใหญ่ แต่กระนั้นก็ตาม ก็ยังมีบทบาทที่สำคัญอยู่ในบางขอบข่าย

4.7 การฝังตัวทางสังคมของตลาด

ประสบการณ์และการวิจัยทุกอย่างล้วนอ้างอิงข้อสรุปของ อาร์มาตยา เซน¹⁴⁴ (Armatya Sen): แนวทางทำให้เกิดความเป็นอารยะทางการเมืองของลัทธิทุนนิยมคือ ต้องมีส่วนของคนที่สามารถทำงานอยู่ในชีวิตการทำงาน การทำงานในอาชีพ กล่าวคือ ทำให้เกิดเงื่อนไข ภายใต้เงื่อนไขเหล่านี้ ความเคารพในตัวตนของปัจเจกและการได้รับการยอมรับทางสังคมสามารถนำไปสู่ประสบการณ์ที่เป็นจริงได้ โครงการปฏิรูปทุกโครงการ ที่นำไปสู่การลาจากการทำงานในอาชีพอย่างถาวร และแทนที่จะแสวงหารูปแบบทางเลือกใหม่ของการทำให้มีหลักประกันในการดำรงชีวิต หยิบฉวยเงื่อนไขนี้มากเกินไป การเข้าถึงงานทำที่ได้ค่าจ้างในงานที่ทำอย่างเพียงพอสำหรับทุกคนเป็นการเรียกร้องหลักของความเป็นธรรมในสังคมเท่านั้น; การเข้าถึง ก็เป็นเป้าหมายที่บรรลุโดยผ่านการเมืองที่เป็นจริงได้ด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ตาม การบูรณาการในตลาดแรงงานในอนาคตจะเป็นผลสืบเนื่อง โดยผ่านความล่อแหลมของความสัมพันธ์ของการทำงานด้วย ความสัมพันธ์ของการทำงานปกติจะถูกทำให้เกิดความยืดหยุ่น

¹⁴⁴ เป็นศาสตราจารย์ที่สอนอยู่ใน Trinity College ในประเทศอังกฤษ

คำถามที่เป็นหัวใจหลักทั้งสองคำถามนี้จึงถูกตั้งขึ้นดังนี้:

1. ทำอย่างไรจึงจะสามารถเข้าถึงอาชีพการทำงาน สำหรับทุกคน ภายใต้เงื่อนไขของประสบการณ์ที่รู้จักกันดี?
2. ทำอย่างไรถึงสามารถที่จะทำให้เกิดความสอดคล้องระหว่างขนาดของผลกระทบที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้บนความยืดหยุ่นในการทำงาน ด้วยความปลอดภัยและความต่อเนื่องทางสังคม?

นโยบายทางการเมืองที่ “ต่อต้านตลาด” เป็นสิ่งที่ถูกตัดสินให้ต้องล้มเหลวในระบบเศรษฐกิจของโลกาภิวัตน์ และจะไม่ได้รับการตอบรับจากภาคประชาชน สาเหตุจากการสูญเสียสวัสดิการอย่างรุนแรงที่เกิดจากการต่อต้านฯ นี้ ดังนั้น ในทางกลับกัน ในกำหนดการจึงต้องเป็นเรื่องนโยบายที่ “เดินไปพร้อมกับตลาด” ทั้งนี้ระเบียบนี้ จะต้องเป็นเรื่องนโยบายการจัดโครงสร้าง, การเข้าไปมีบทบาท นั่นคือการเข้าไปทำให้เกิดอารยธรรมของระบบทุนนิยม และไม่ใช่เป็นเรื่องของการสละทิ้งนโยบายเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อตลาด

มาตรฐานสำหรับการเข้าไปฝังตัวในตลาดคือหลักประกันของโอกาสการมีชีวิตที่เท่าเทียมกันและการมีศักดิ์ศรีที่เท่ากันสำหรับคนทุกคน นอกจากนี้ สมมุติฐานสำหรับการเคารพในตัวตนของปัจเจก, การได้รับการยอมรับทางสังคมของเขา, การมีหลักประกันทางวัตถุเพื่อการยังชีพอย่างเพียงพอต้องได้รับการประกัน ด้วยยุทธศาสตร์ความยุติธรรมเช่นนี้เท่านั้น จึงสามารถที่จะยึดโยงสังคมสมัยใหม่ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างยั่งยืน¹⁴⁵

ผลกระทบของการควบคุมความต้องการของเศรษฐศาสตร์เคนเซียนของรัฐบาลและการวางแผนทางเศรษฐกิจในห้วงเวลาของกระแสโลกาภิวัตน์ไม่ได้หมายความว่าถึงการสิ้นสุดของโอกาสในการปรับสร้างโครงสร้างอย่างสิ้นเชิง นโยบายการจ้างแรงงานที่ต้องรับผิดชอบของชาติ “กับตลาด” ยังมีความเป็นอิสระ

¹⁴⁵ เปรียบเทียบ Heitmeyer 1997

ในการจัดการที่นำคำนึงถึงอยู่ต่อไป มีเหตุผลที่น่าเชื่อถือได้หาประการที่สนับสนุนประเด็นนี้ เหตุผลฯ ชี้แนะถึงหนทางสำหรับยุทธศาสตร์ที่เป็นจริงได้ เพราะว่า เป็นยุทธศาสตร์ที่ผ่านการทดสอบแล้ว และเป็นยุทธศาสตร์ที่ยืนยันถึงความสำเร็จได้:

หนึ่ง: สำหรับเป้าหมายของการว่าจ้างงานทั้งหมดเป็นภาคส่วนที่ "ได้รับการคุ้มครอง" ที่เป็นเงื่อนไขชี้ขาดที่สำคัญที่สุด ก่อนจะเข้ามาของกระแสโลกาภิวัตน์¹⁴⁶ ตรงนี้สามารถที่จะดึงดูดศักยภาพการว่าจ้างแรงงานออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ตัวชี้ขาดสำหรับการนี้คือ การตัดสินใจทางการเมืองว่าด้วยภาษี, การจัดเก็บเงินเพื่อสวัสดิการสังคม หรือ การชดเชยรายได้ขั้นต่ำ กรณีนี้สามารถปฏิบัติได้ในระดับรัฐชาติ หรือ ในระดับของสหภาพยุโรป

สอง: "ความมหัศจรรย์ของการว่าจ้างแรงงาน" ของประเทศเนเธอร์แลนด์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การเชื่อมโยงกันระหว่างการว่าจ้างที่ไม่เต็มเวลา และการคงสภาพการรับความช่วยเหลือทางประกันสังคมและบำนาญ เป็นเงื่อนไขที่สำคัญถึงแก่นในการลดสภาพการตกงาน โดยที่ไม่ต้องกระทบเกินกว่างบประมาณแผ่นดินและกระเป๋าเงินของประกันสังคมได้

สาม: นโยบายสังคมนิยมเสรีในประเทศเดนมาร์กได้พิสูจน์ให้เห็นในช่วงตั้งแต่ทศวรรษที่ 90 เป็นต้นมาแล้วว่า ความยืดหยุ่นทางเศรษฐกิจสามารถนำมาเชื่อมผนึกกับหลักประกันทางสังคมที่สูงได้¹⁴⁷ การกดดันไปสู่คุณสมบัติใหม่และการบังคับให้ต้องหางานทำใหม่อย่างเข้มข้นถูกนำมาเชื่อมโยงกับหลักประกันที่เปิดกว้างในประเทศเดนมาร์ก ในขณะเดียวกัน ตำแหน่งงานที่ว่างลงชั่วคราว ก็ใช้วิธีการหาคนมาลงแทนได้อย่างตรงตามเป้าหมาย โดยการหมุนเวียนในการทำงาน (Job-Rotation) ด้วยวิธีการเช่นนี้ ก็ทำให้สมประโยชน์ด้วยกันทุกฝ่ายในท้ายที่สุด: ความต้องการหลักประกันของปัจเจก ความต้องการการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติอย่างรวดเร็วของคนทำงานของผู้ประกอบการและการอยู่ร่วมกันในสังคม

¹⁴⁶ Scharpf 1999

¹⁴⁷ Frenzel 2002

สี่: สหภาพยุโรปได้ทำให้เงื่อนไขสำหรับความสามารถในการแข่งขันและการเติบโตของรายของประเทศต่างๆ ดีขึ้น โดยการทำสกุลเงินและตลาดให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยการตกลงในเรื่องนโยบายการว่างแรงงาน, กฎบัตรทางสังคม และการปฏิรูปสถาบันทางการเมือง เหล่านี้ เป็นสมมุติฐานที่สำคัญที่ทำให้เกิดการบูรณาการด้านบวก ในทางกลับกัน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทรงความหมายสำหรับนโยบายทางการเมืองของการทำให้ทุกคนมีงานทำตามนโยบายที่ได้ตกลงกันไว้ในสหภาพยุโรป

ห้า: ทุกที่ที่สัดส่วนการว่างแรงงานอยู่ในระดับสูงและสัดส่วนของการตกงานต่ำ สัดส่วนการมีงานทำของผู้หญิงก็จะอยู่ในระดับที่สูงตามไปด้วย นโยบายสังคมที่เอื้อต่อผลประโยชน์ในครอบครัว เป็นที่ต้องการของผู้หญิงส่วนใหญ่, ความลงตัวของความต้องการดูแลครอบครัวและการทำงานอาชีพ, น่าจะเป็นส่วนช่วยที่มีความสำคัญหนึ่งที่นำไปสู่การว่างแรงงานที่ใกล้เคียงที่สุดได้เช่นเดียวกัน

เหล่านี้ เป็นยุทธศาสตร์ที่เป็นไปได้ที่นำไปสู่การส่งเสริมให้เกิดการว่างแรงงานเต็ม ยุทธศาสตร์เหล่านี้มุ่งเน้นไปที่การปฏิรูปอย่างถึงแก่นของรัฐสวัสดิการ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่ในความหมายของการลดความช่วยเหลือด้านสวัสดิการ แต่ในความหมายของของทำให้เกิดความทันสมัยภายใต้เงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป รัฐสวัสดิการที่ต้องการความยืดหยุ่นสมัย “ใหม่” จะให้หลักประกันโอกาสแต่ละปัจเจก ที่จะได้รับบรรจุในตำแหน่งงานที่ได้รับการยอมรับในโลกของการทำงานใหม่อยู่เสมอ หรือได้รับการเสนอให้เข้ารับการฝึกอาชีพให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น รัฐสวัสดิการเช่นนี้ถูกบังคับให้เข้ามามีส่วนร่วมและนำไปสู่การเป็นผู้ริเริ่มด้วยตนเอง สำหรับในกรณีนี้ รัฐฯ จะรับผิดชอบส่วนหนึ่งของการเข้าไปเป็นผู้ประสานระหว่างความต้องการของเศรษฐกิจและสมมุติฐานความต้องการของปัจเจก

4.8 สิทธิการมีงานทำ

จากเหตุผลต่างๆ มากมายของศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน และความเป็นสมาชิกหนึ่งของสังคม มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีงานทำ เพราะว่า

การเป็นส่วนหนึ่งของการมีงานทำมีความสำคัญสำหรับการยอมรับตัวตนของปัจเจกและสิ่งที่มาด้วยคือการได้รับการยอมรับจากภาคสังคม ในเบื้องต้น เป็นหน้าที่ของปัจเจก โดยที่จะต้องพยายามในการเข้าไปให้ถึงตลาดแรงงาน รัฐมีเพียงหน้าที่ในการส่งเสริมโอกาสและจังหวะสำหรับการนี้เท่านั้น รัฐมีหน้าที่ลดเงื่อนไขความยากลำบากในการที่จะเข้าถึงตลาดแรงงาน และให้หลักประกันในการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันของประชาชนทุกคนไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย

ทั้งนี้ การที่ยืนยันสิทธิการมีงานทำ ภายใต้เงื่อนไขเศรษฐกิจการตลาดไม่ว่าจะในเรื่องการประกันในหน้าที่งานที่ครั้งหนึ่งเคยเข้าไปจับจองทำ หรือ การที่จะใช้สิทธิเรียกร้องการมีงานทำที่ขอบธรรมในบางช่วงโอกาส ไม่สามารถที่จะคงอยู่ได้ ทั้งนี้ จากสิทธิฯ นี้ ตามมาด้วยหน้าที่ของรัฐในการเข้าไปจัดการ:

หนึ่ง: รัฐมีภาระหน้าที่ทางนโยบาย โดยผ่านนโยบายของเศรษฐศาสตร์มหภาค ด้วยการผลักดันให้เกิดการว่าจ้างแรงงานเต็มรูปแบบ

สอง: รัฐมีภาระหน้าที่ทางนโยบาย ด้วยการให้หลักประกันทางสังคมแก่บุคคลที่ตกงาน ที่ถึงแม้ว่าจะได้พยายามหางานทำด้วยตัวเองก็ไม่สามารถหางานทำได้ พร้อมกับความช่วยเหลือที่มีเป้าหมายที่ชัดเจน เพื่อให้บุคคลนี้สามารถเข้าไปรับงานใหม่ ภายใต้เงื่อนไขที่คาดการณ์ได้ของพัฒนาการของตลาดแรงงาน

การเปลี่ยนแปลงของสังคมคนทำงานสามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางคุณค่าและทัศนคติต่ออาชีพการทำงาน ผลที่ตามมากับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและความแตกต่างกันของวัฒนธรรมทางสังคมสามารถทำให้อาชีพการทำงาน สำหรับกลุ่มทางสังคมบางกลุ่ม สำหรับการวางแผนการดำเนินชีวิตของตัวเอง และความสำคัญของตัวตน สูญเสียไปได้ รูปแบบ ของการทำงานอื่นๆ ทางสังคมสามารถนำไปสู่การเพิ่มคุณค่าอย่างชัดเจน และยิ่งกว่านั้น จะเป็นนำไปสู่การเพิ่มการได้รับการยอมรับทางสังคม ที่เพิ่มขึ้นจากอาชีพการทำงาน ที่นำไปสู่การเคารพในตัวตนของช่วงต่างๆ ของชีวิต ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ว่าในอนาคต สิทธิการมีงานทำสามารถที่จะถูกเข้าใจได้ว่า เป็นสิทธิของการเป็นส่วนหนึ่งในความหลากหลายของการทำงานที่มีคุณค่าทางสังคมอย่างสิ้นเชิง

สาม: สิ่งที่เป็นพลังกดดันทางการเมือง พลังที่สามารถนำมาเป็นเหตุผลได้ว่าการคุ้มครองความสัมพันธ์การทำงาน ไม่อนุญาตให้ขยายเพียงอยู่ที่ส่วนหนึ่งส่วนเดียวของผู้ที่มีความจำเป็นต้องได้รับการว่าจ้างทำงาน แต่ว่าคนที่ไม่ได้รับการว่าจ้างก็ต้องได้รับคำนึงถึงอย่างเท่าเทียมกัน

คนที่ได้รับการว่าจ้างไม่อนุญาตให้ถูกสนับสนุนทางโครงสร้างเมื่อเปรียบเทียบกับคนที่กำลังหางานทำ เพราะว่า สิ่งนี้อาจจะนำไปสู่เรื่อง ไม่เกิดการว่าจ้างงานใหม่ขึ้น หรือ เป็นเพียงในรูปแบบของความสัมพันธ์การว่าจ้างที่จะเกิดปัญหาการทำงานได้ การคุ้มครองความสัมพันธ์การทำงานอย่างสิ้นเชิงเป็นอันตรายต่อสวัสดิการสาธารณะของสังคมทั้งระบบ และไม่เป็นธรรมทางสังคม การเลือกรูปแบบการคุ้มครองจึงต้องเลือกรูปแบบที่เอื้อประโยชน์ทั้งคนที่กำลังทำงานอยู่ และคนที่กำลังหางานทำอย่างเท่าเทียมกัน สิ่งนี้ สำหรับประเทศจำนวนมากหลายประเทศ หมายถึงการก้าวข้ามปัญหาความไม่เท่าเทียมที่เป็นอยู่ในขณะนี้ระหว่างการคุ้มครองที่ “มากเกินไป” ของคนทำงานประจำและการคุ้มครองที่ “น้อยเกินไป” ในส่วนของคนทำงานไม่เต็มเวลาและอันตรายของความสัมพันธ์ของการทำงาน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองที่เหมือนกันโดยประมาณของระดับการคุ้มครองในทุกขอบเขต ตัวอย่างสำหรับยุทธศาสตร์ลักษณะนี้ ของการไม่แบ่งส่วนของตลาดแรงงาน มีนำเสนออยู่ในประเทศเดนมาร์กและประเทศเนเธอร์แลนด์ ที่ในประเทศเหล่านี้ ด้านหนึ่งมีการคลายเกณฑ์สำหรับการเลิกจ้างคนทำงานประจำ และในอีกด้านหนึ่ง ก็ได้มีการนำสิทธิใหม่ๆ สำหรับลูกจ้างที่ทำงานไม่เต็มเวลามาใช้ อย่างท้ายที่สุด ได้วางเกณฑ์ไว้ว่า ห้ามมิให้มีการวางเกณฑ์เพิ่มเพื่อให้เกิดความยุ่งยากสำหรับการว่าจ้างแรงงานใหม่

4.9 สิทธิขั้นพื้นฐานและรัฐสวัสดิการ

สังคมประชาธิปไตยเป็นระบอบที่เป็นสัญลักษณ์ของรูปแบบที่มีความครอบคลุมอยู่บนหลักการของสิทธิขั้นพื้นฐานของรัฐสวัสดิการ รูปแบบนี้ควรจะมีองค์ประกอบของหน้าที่ทางสังคมดังต่อไปนี้:

หนึ่ง รูปแบบนี้ทำให้เกิดความยุติธรรมทางสังคม เพราะว่ามันให้หลักประกันการทำสิทธิขั้นพื้นฐานให้เป็นจริง และการแบ่งปันโอกาสการมีชีวิตอย่างเป็นธรรม ในความหมายนี้ รูปแบบนี้จึงเป็นคำตอบหลักของระบอบสังคมประชาธิปไตยบนความเสี่ยงของสังคมสำหรับสิทธิของพลเมือง

สอง รัฐสวัสดิการเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยสนับสนุนให้เกิดประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและนำไปสู่ความเติบโตทางเศรษฐกิจ เพราะว่า รัฐฯ จะทำให้การเตรียมความพร้อมของประชาชนในการเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและทางเศรษฐกิจอย่างเป็นฝ่ายกระทำ ให้ดีขึ้น นอกจากนี้ รัฐฯ จะทำหน้าที่สนองตอบต่อความเติบโตทางเศรษฐกิจ เพราะว่าไปสนับสนุนภาคการบริโภคให้เข้มแข็งขึ้น ด้วยการให้หลักประกันรายได้ขั้นต่ำ¹⁴⁸

สาม รัฐสวัสดิการเป็นส่วนที่มีความสำคัญอย่างมากในการทำให้สังคมยืดหยุ่นเป็นหนึ่งในสิ่งเดียวกันและนำไปสู่เสถียรภาพทางการเมือง เพราะว่า รัฐฯ นำเสนอทรัพยากรสาธารณะที่หลากหลายแก่ประชาชนทั้งหญิงและชาย¹⁴⁹

อาสา บริกส์ (Asa Briggs) ได้อธิบายลักษณะของรัฐสวัสดิการไว้ได้อย่างน่าสนใจว่า:

“รัฐสวัสดิการเป็นลักษณะของรัฐฯ หนึ่ง ที่มีจิตสำนึกอย่างแน่วแน่ในความพยายามที่จะทำให้กลไกของตลาดเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะในสามแนวทาง – หนึ่ง ปักแจกและครอบครัวจะได้รับการประกันรายได้ขั้นต่ำ, โดยไม่ขึ้นอยู่กับมูลค่าตลาดของงาน หรือ ทรัพย์สินสมบัติของของเขาเหล่านั้น; สอง ความไม่มั่นคงจะถูกจำกัด ด้วยการทำให้ปักแจกและครอบครัวมีความพร้อมในการเอาชนะความเสี่ยงต่างๆ เช่น การเกิดเจ็บป่วย, ความชราภาพ, และการตกงาน เป็นต้น ที่ ไม่เช่นนั้น อาจนำไปสู่วิกฤติการณ์แล้ว; สาม ประชาชนทุกคนจะได้รับการเสนอการ

¹⁴⁸ Hemerijck 2002

¹⁴⁹ Streeck 1994

บริการทางสังคมที่ได้บรรทัดฐานที่ดีที่สุด ที่ถูกออกแบบไว้อย่างชัดเจน โดยไม่ต้องคำนึงถึงสถานะและความเป็นชนชั้น”¹⁵⁰

รัฐสวัสดิการ “จะเป็นสปริงรองรับ” ความไม่มั่นคงที่เกิดขึ้นจากตลาดของ ทรัพยากรมนุษย์ ให้หลักประกันความมั่นคงจากรัฐ โดยไม่ขึ้นกับกลไกตลาด วิธีการ, ความสูงและขอบเขตของปฏิบัติการของมาตรการการป้องกันต้องยึดแนวทาง ของสิทธิขั้นพื้นฐาน ถึงแม้ว่า สนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานแห่งองค์การสหประชาชาติอธิบายถึงการให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ “เพียง” แคเป็นแนวทางนำไปสู่หน้าที่ในทางปฏิบัติของรัฐบาลต่างๆ ซึ่งมีความ แตกต่างในเรื่องของข้อผูกมัดในผลลัพธ์จากสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ไม่มีรัฐไหน ที่จะถูกผูกมัดตัวเองในการให้หลักประกันสิทธิทางสังคมและทางเศรษฐกิจ ที่เหนือจากในสิ่งที่เป็นไปได้ แต่เป็นเพราะว่า สิทธิที่กล่าวถึงนี้ เป็นสิทธิที่หมาย ความถึงโดยตรงกับสิทธิขั้นพื้นฐานและ โดยเหตุที่ในเกณฑ์นี้ เป็นสิ่งที่มีความเข้าใจในมิติของความเสมอภาพ ดังนั้น จึงต้องได้รับการตอบสนองอย่างกว้างขวางใน กรอบทางเศรษฐกิจเท่าที่จะเป็นไปได้ ภายใต้ทุกๆ สถานการณ์ ในความหมายนี้ การรับภาระหน้าที่เพื่อทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานกลายเป็นรัฐสวัสดิการจึงเป็นภาระ หน้าที่ที่เป็นสากล

ในทางกลับกัน ต้องมาตัดสินใจทางการเมือง เกี่ยวกับรูปแบบของการจัด ระเบียบองค์กรของการให้หลักประกันทางสังคมและการให้ความช่วยเหลือทาง สังคมอย่างมาก เพราะว่าตัวแปรต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องที่ยื่นอยู่กับรายได้ผลิตภัณฑ์ ประชาชาติ, ประสิทธิภาพของแรงงานในการผลิต, ระบบการเมืองและวัฒนธรรม ทางการเมืองของประเทศแต่ละประเทศ อย่างไรก็ตามในระบอบสังคมประชาธิปไตย ต้องดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกภาพที่เป็นหลักการของประชาธิปไตย ของทั้งผู้แต่งและ ผู้ถูกกล่าวอ้างถึง กฎเกณฑ์ที่ผูกพันทุกอย่างเพื่อทุกคน การมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการเข้าไปมีส่วนในการตัดสินใจของรัฐสวัสดิการต้องได้รับการประกัน

¹⁵⁰ Briggs 1961: 221-258

ภารกิจของรัฐสวัสดิการอ้างถึง โดยเฉพาะ ขอบเขตการปฏิบัติหลักห้าขอบเขตด้วยกัน¹⁵¹: สุขภาพ, การให้การศึกษา/การฝึกอบรม, การอยู่อาศัย, ความปลอดภัยทางสังคมและการบริการที่ขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของตนเอง ที่ไหนที่หลักการปฏิบัติวางต่ำกว่าพรมแดนของการป้องกัน ภายในกรอบของระบอบสังคมประชาธิปไตย เมื่อคำนึงถึงหลักประกันในความปลอดภัยในขอบเขตที่วางไว้ทั้งหลายนี้ เป็นคำถามที่เปิดกว้าง แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ จะต้องมียุทธศาสตร์หลักประกันในสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคม เมื่อไหร่และภายใต้เงื่อนไขอะไร รัฐจะบรรลุถึงภารกิจบนหลักการของสวัสดิการแห่งรัฐ? เป็นที่แน่นอนว่า ในหลายๆ ประเทศมีรูปแบบรัฐสวัสดิการที่แตกต่างโดยสิ้นเชิง รูปแบบที่เกิดขึ้นของแต่ละรูปแบบ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับระบบการปกครองของประเทศนั้นๆ, บรรทัดฐานของการพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคม, ความสัมพันธ์ของอำนาจทางการเมืองและองค์ประกอบของกลุ่มอุดมการณ์ทางการเมือง¹⁵²

รัฐสวัสดิการประเภทต่างๆ ในประชาธิปไตยที่พัฒนาแล้วทางเศรษฐกิจ

เกิสตา เอสปิง-อันเดอร์สัน (Gösta Esping Anderson) ได้ทำการเปรียบเทียบรูปแบบของรัฐสวัสดิการที่ได้ก่อร่างขึ้นในช่วง 25 ปีหลังของศตวรรษที่ 20 อย่างเป็นระบบ¹⁵³ เขาได้เปรียบเทียบ “ระบอบการปกครองรัฐสวัสดิการ”¹⁵⁴ ระบบต่างๆ ระหว่างของเสรีนิยม, ของอนุรักษนิยม และของในระบอบสังคมประชาธิปไตย ถ้าเราติดตามวิธีการเปรียบเทียบของ Esping Anderson แล้วเราจะเห็นได้ว่า ระบอบการปกครองรัฐสวัสดิการของประเทศทางยุโรปเหนือ จะเป็นระบอบการปกครองของรัฐสวัสดิการที่ใกล้เคียงกับระบบการปกครองสังคมประชาธิปไตยที่สุด (โดยเฉพาะประเทศสวีเดน), ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีถือเป็นตัวอย่างที่

¹⁵¹ Powell/Hewitt 2002: 1-12

¹⁵² Schmidt 1998: 240-241

¹⁵³ EspingAndersen 1990

¹⁵⁴ แปลจากการเรียกชื่อทางภาษาอังกฤษ “Welfare state Regimes” (EspingAndersen 1990)

สมบูรณที่สุดของระบอบการปกครองรัฐสวัสดิการที่มีลักษณะอนุรักษนิยม และประเทศสหรัฐอเมริกาเขาจัดอยู่ในรูปแบบของการปกครองระบอบเสรีนิยม

รูปแบบลักษณะที่แพร่หลายของรัฐสวัสดิการอย่างกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย ถูกกำหนดโดยลักษณะจำเพาะดังต่อไปนี้:

- สิทธิขอรับบริการด้านสังคมสงเคราะห์เกือบทุกประเภทอิงอยู่บนพื้นฐานของรัฐ ความเป็นพลเมืองสวัสดิการถูกนิยามไว้อย่างเป็นรูปธรรมในสิทธิทางสังคม
- การจ่ายค่าชดเชยแทนเงินเดือนในโครงการถ่ายโอนเกือบจะทั้งหมดสูงมากและระดับเงินเดือนเกือบจะเท่ากับเงินเดือนที่ได้รับก่อนหน้านี้
- เงินที่นำมาใช้จ่ายของรัฐสวัสดิการส่วนใหญ่มาจากเงินภาษีอากรทั่วไป
- นอกจากการให้การรักษาพยาบาล และการศึกษา ระบบเสนอขอขอเขตการให้บริการทางสังคมอย่างหลากหลาย, ตัวอย่างเช่น ในขอบเขตของการให้บริการรับดูแลเต็มวันสำหรับเด็กและการดูแลผู้สูงอายุ
- นโยบายครอบครัวเชิงรุกที่มุ่งเน้นสัดส่วนของการว่าจ้างแรงงานที่เป็นผู้หญิงจำนวนมากที่ทำให้เป็นไปได้โดยผ่านการเสนอให้มีการให้บริการรับดูแลเต็มวันสำหรับเด็กเล็กที่ครอบคลุม
- นโยบายคุ้มครองแรงงานมีความหลากหลาย ตั้งแต่บรรทัดฐานขั้นต่ำ (ประเทศเดนมาร์ค) จนกระทั่งขั้นสูง (ประเทศสวีเดน); แต่ทั้งนี้ นโยบายนี้จะถูกสนับสนุน ในทุกๆ กรณี โดยผ่านนโยบายเชิงรุกของตลาดแรงงานและโครงการเพิ่มทักษะด้วยการฝึกอาชีพอย่างต่อเนื่อง
- การต่อรองที่สำคัญที่สุดทั้งหลายที่เกิดขึ้นโดยผ่านความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมเกิดขึ้นด้วยความร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในระดับแกนอำนาจการกลาง ผลลัพธ์ที่ได้จากการต่อรองเหล่านี้มีผลบังคับทางกฎหมายต่อลูกจ้างส่วนใหญ่
- รัฐผูกมัดตนเองสู่นโยบายเศรษฐกิจมหภาคของการจ้างแรงงานเต็ม

- ระดับของการเป็นไทต่อการต้องพึ่งระบบประกันสังคมเพิ่มขึ้นมาก (*De-Kommodifizierung*) จะถูกอธิบายในบทต่อไป: ผู้แปล) นั่นคือการเปลี่ยนจากการถูกบังคับของตลาดแรงงานเข้าไปสู่เครือข่ายความช่วยเหลือทางสังคมสามารถทำได้ง่ายขึ้น

ระบอบการปกครองของรัฐสวัสดิการอนุรักษนิยม ที่แพร่หลายค่อนข้างมาก โดยเฉพาะที่อยู่นบนทวีปยุโรป ถูกกำหนดโดยลักษณะจำเพาะดังต่อไปนี้:

- โครงสร้างพื้นฐานของทั้งระบบเป็นระบบที่ขึ้นอยู่กับกลุ่มอาชีพ หรือ สถานภาพของกลุ่มที่ขึ้นอยู่กับสายการประกอบอาชีพของการประกันสังคม
- มีความไม่เท่าเทียมสูงในระดับของการถ่ายโอนของที่อยู่ในโครงการต่างๆ ตัวอย่างเช่น การจ่ายชดเชยเงินเดือนที่สูงมากในระบบของการรับเงินชราภาพ (*ระบบบำนาญ/บำนาญ*) และการจ่ายเงินชดเชยที่ต่ำในกรณีตกงาน (ประเทศอิตาลี)
- งบประมาณที่ใช้จ่ายในสวัสดิการของรัฐเกิดขึ้นส่วนใหญ่อิงกับรายได้ที่จัดเก็บ
- นอกเหนือจากการรักษาพยาบาลแล้ว การให้บริการทางด้านสังคมจะถูกเสนอให้ในระดับที่ต่ำ ในขอบเขตนี้ ส่วนสำคัญส่วนที่สาม และส่วนที่เป็นภาคเอกชน มีบทบาทที่สำคัญมาก
- นโยบายครอบครัวที่มีลักษณะเชิงรับ ที่อยู่บนพื้นฐานของรูปแบบบทบาทของหัวหน้าเป็นผู้ชายที่คอยหาเลี้ยงครอบครัว และนำไปสู่สัดส่วนการว่าจ้างแรงงานหญิงที่ต่ำ
- หลักประกันการว่าจ้างสูงถูกนำมาเชื่อมโยงกับนโยบายตลาดแรงงานเชิงรับ ส่วนมาก
- มีโครงการฝึกอบรมที่ครอบคลุม ที่จัดตั้งโดยการครอบคลุมข้ามเครือข่ายสาขาต่างๆ

- ระบบของคณะทำงานต่อรองค่าจ้างจะถูกจัดตั้งอย่างเข้มงวด (ความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรม; การครอบงำบางภาคส่วนของ การต่อรองค่าจ้าง ที่ประกอบด้วยอัตราการผูกมัดบังคับใช้ตามกฎหมายที่สูง)

รูปแบบเสรีนิยมของประเทศในกลุ่มแองโกล-แซ็กซอน (Anglo-Saxon) คือประเทศที่มีลักษณะพิเศษ ผ่านการมีอำนาจเหนือหลักการตลาดและยืนอยู่บน หลักการพื้นฐาน ดังต่อไปนี้:

- โครงการที่สำคัญจะทำการกลุ่มเป้าหมายใดกลุ่มเป้าหมายหนึ่ง ที่ขึ้นอยู่กับ แนวทางความจำเป็น, หลักประกันความช่วยเหลือจะขึ้นอยู่กับจาก หลักฐานตามความจำเป็น
- เงินที่จ่ายทดแทนช่วยเหลือในโครงการที่แตกต่างกันนั้น อยู่ในระดับต่ำ
- ค่าใช้จ่ายของโครงการต่างๆ ส่วนใหญ่แล้ว มาจากรายได้ทางภาษี
- นอกจากเรื่องของการรักษาพยาบาลแล้วและการให้การศึกษา แทบจะ ไม่มีสมมุติฐานอื่นในการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ
- นโยบายครอบครัวยังอยู่ในระดับที่ด้อยพัฒนา
- หลักประกันคุ้มครองคนทำงานมีอยู่ต่ำ, นโยบายตลาดแรงงานเป็น ลักษณะที่ตึงรับ และ มีระบบการให้การศึกษาด้านอาชีพที่ค่อนข้างต่ำ
- ไม่มีการประสานความสัมพันธ์ในภาคอุตสาหกรรม และประสานผ่าน ตลาดในหลักการส่วนที่สำคัญ ความเข้มแข็งของสหภาพแรงงานต่างๆ อยู่ในระดับกลาง และการต่อรองเรื่องค่าจ้างไม่รวมศูนย์ เพราะว่า เป็น การต่อรองที่ครอบคลุมเพียงบางส่วนของผู้ใช้แรงงานเท่านั้น

ตารางที่ 6 เป็นการรวบรวมสมมุติฐานการปกครองของ Esping-Andersen

ตารางที่ 6: สมมุติฐานการปกครองของ Esping-Andersen¹⁵⁵

รูปแบบ	ลักษณะพิเศษจำเพาะ	การจัดการระหว่าง ภาครัฐ, ตลาด และสถาบันครอบครัว	ตัวอย่างของประเทศต่างๆ
รัฐสวัสดิการที่เป็นเสรีนิยม	- ความช่วยเหลือทางสังคมที่ต้องผ่านการตรวจสอบ - การให้ความช่วยเหลือทั่วไประหว่างการถ่ายโอนค่าขาดโครงการประกันสังคมที่เพียงพอ - สิทธิทางสังคมมีค่อนข้างจำกัด - ผู้รับความช่วยเหลือสาธารณะมีความยากจนที่ค่อนข้างจะใกล้เคียงกัน - การรับบริการด้านสวัสดิการสำหรับคนจน มีสูง - กฎเกณฑ์การขอรับความช่วยเหลือด้านสวัสดิการสังคมมีความเข้มงวด, ความช่วยเหลือสำหรับทุกๆ ไป ต่ำ	จะเน้นไปที่บทบาทของตลาดเสรีหรือของสถาบันเป็นหลัก	สหรัฐอเมริกา, แคนาดา, ออสเตรเลีย, สหราชอาณาจักร - อังกฤษ
รัฐสวัสดิการที่มีลักษณะอนุรักษ์นิยม	- เครื่องมือที่ใช้เป็นหลักประกันอิงอยู่กับสถานภาพทางสังคม - ใจกว้างกับการให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการสำหรับข้าราชการ - เน้นการคงความแตกต่างของสถานภาพทางสังคม - ให้ความสำคัญกับภาระหน้าที่เพื่อผลประโยชน์ในการคงสภาพประเพณีวัฒนธรรมของสถาบันครอบครัว	ตลาดที่เสมือนเป็นหน่วยการผลิต ความอยู่ดีมีสุขควรต้องถูกผลักดันให้ถอยออกไป	ประเทศฝรั่งเศส, เยอรมนี, อิตาลี

¹⁵⁵ EspingAndersen 1990; EspingAndersen 1998: 19-56

รัฐสวัสดิการที่มีลักษณะอนุรักษนิยม	- ผู้หญิงที่ไม่ได้ประกอบ อาชีพ โดยปกติแล้ว เป็นพวกที่ถูกตัด ออกจากการประกันสังคม - การบริการที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน ครอบครัวมีความด้อยพัฒนา - หลักการการให้ความช่วยเหลือทดแทน: รัฐจะเข้าไปให้ความช่วยเหลือ ก็ต่อเมื่อ ความสามารถในการรับความช่วยเหลือจากครอบครัวถูกใช้จนหมดสิ้นแล้ว		
ระบบการปกครองรัฐสวัสดิการที่ครอบคลุมทุกด้าน	- ความเป็นสากล, สถานภาพที่เท่าเทียมกัน - รัฐควรจะนำเสนอความเท่าเทียมกันบนระดับที่สูง - คนงานที่ทำงานอยู่ในโรงงานมีสิทธิที่เช่นเดียวกับพนักงานหรือข้าราชการ - ทุกระดับชนชั้นถูกนำเข้าสู่ระบบการให้การประกันที่เป็นสากล ตลาดจะถูกผลักดันให้ถอยกลับ รัฐจะเป็นผู้แบกรับภาระที่สำคัญ สำหรับการให้บริการทางสังคม ผู้หญิงจะได้รับโอกาสที่สอดคล้องกันระหว่างสถาบันครอบครัวและอาชีพ	รัฐเป็นผู้แบกรับภาระหลักสำหรับสวัสดิการของสังคม	ประเทศนอร์เวย์, สวีเดน, เดนมาร์ก, ฟินแลนด์

โลก “สามโลกของสวัสดิการของลัทธิทุนนิยม” เป็นรูปแบบที่เป็นอุดมคติ; รัฐแต่ละรัฐสามารถทำรูปแบบที่ผิดไปจากแนวทางเดิม หรือ สามารถที่จะแสดงออกในองค์ประกอบจากความหลากหลายของรูปแบบต่างๆ

รัฐสวัสดิการประเภทใดสำหรับสังคมประชาธิปไตย?

ประเภทของรัฐสวัสดิการมีลักษณะภายใต้รูปแบบที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการทำให้สิทธิพลเมืองเป็นสถาบันทางสังคมในรูปแบบอย่างไร รัฐสวัสดิการที่เป็นเสรีนิยมไม่ได้ทำสิทธิพลเมืองให้เป็นสถาบันทางสังคมและรู้จักเพียงรูปแบบที่หลากหลายในการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ยากไร้ โดยที่ไม่มีสิทธิในการเรียกร้องใดๆ รูปแบบที่เหลืออีกสองรูปแบบทำสิทธิพลเมืองเป็นสถาบันทางสังคมไปในรูปแบบที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงตามมามีว่า รัฐสวัสดิการเสรีนิยมไม่สามารถตอบสนองภารกิจของหน้าที่ที่เกิดจากสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว คำตอบต่อคำถามที่เปิดอยู่คือ: สิทธิขั้นพื้นฐานจะสามารถถูกทำให้เป็นจริงขึ้นมาเบื้องต้น โดยผ่านรัฐสวัสดิการแนวอนุรักษนิยม หรือ แนวสังคมประชาธิปไตย? คำตอบของคำถามนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศ โมเดลทั้งสองโมเดล, ถึงแม้ว่าจะอยู่บนเส้นทางเดินที่แตกต่างกัน, ก็อยู่ในสถานะที่จะตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เกิดขึ้นจากสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่เป็นธรรมให้เป็นจริงได้ แต่ขอบเขตที่ได้รับทั้งทางด้านความเสมอภาคทางสังคมและทางเศรษฐกิจจะมีความหลากหลาย

จากทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถสืบสมมูลฐานจากรูปแบบสังคมประชาธิปไตยที่แน่นอนได้ แต่มันสามารถที่จะนำเสนอบรรทัดฐานสำหรับเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงโมเดลต่างๆ บรรทัดฐานที่มีความสำคัญมากสองบรรทัดฐานคือ:

- รัฐสวัสดิการให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจหรือไม่?
- ผู้รับความช่วยเหลือจากโครงการสงเคราะห์ต่างๆ ได้ถูกนำไปมีส่วนร่วมในโครงสร้างกระบวนการตัดสินใจของการให้หลักประกันอย่างเพียงพอหรือไม่?

บรรทัดฐานทั้งสองนี้ สามารถที่จะได้รับการตอบสนองจากทั้งระบบการปกครองที่เป็นอนุรักษ์นิยม หรือ เป็นสังคมประชาธิปไตยได้ ในประเทศเยอรมนีและประเทศสวีเดน รูปแบบการบริหารจัดการกันเองในระบบของการประกันสังคมเป็นบทบาทที่สำคัญมาก นอกจากนั้น ในทั้งสองประเทศการให้หลักประกันในด้านสิทธิการขอรับความช่วยเหลือทางสังคมยังคงมีอยู่; สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมยังได้รับการรับรอง

บรรทัดฐานอีกอย่างหนึ่งที่ใช้ในการตัดสินความแตกต่างของรูปแบบของรัฐสวัสดิการอยู่ที่ในหลักการเบื้องต้นสำหรับการใช้สิทธิในการขอรับความช่วยเหลือของประชาชนทั้งหญิงและชาย สิทธิฯ สามารถรองรับโดย ถ้าไม่ผ่านกระบวนการทางสิทธิพลเมือง ก็สามารถผ่านบนความจำเป็น หรือ การให้การบริจาคนั้น กรณีของบรรทัดฐานของความจำเป็นไม่มีสิทธิในการเรียกร้องใดๆ ในการขอรับความช่วยเหลือทางสังคม ในกรณีที่ขึ้นอยู่กับขอรับเงินช่วยเหลือ ผู้ที่เคยจ่ายเงินเข้ากองทุนเท่านั้นที่จะมีสิทธิขอจะรับเงินช่วยเหลือได้ ในกรณีของการใช้สิทธิพลเมืองเพื่อขอรับความช่วยเหลือ สิทธิในการอ้างถึงนี้จะได้รับการรับรองไว้ในสิทธิทางรัฐธรรมนูญ

สำหรับสังคมประชาธิปไตยแล้ว มันไม่ใช่มีความสำคัญเท่าไหร่ว่า สิทธิพลเมืองที่จะขอรับความช่วยเหลือทางสังคมจะต้องได้รับการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ความช่วยเหลือที่ได้รับนี้จะต้องกำหนดเป็นหลักประกันไว้ว่า ผู้เดือดร้อนที่เข้าสู่โครงการรับความช่วยเหลือสามารถจะเข้าไปใช้ชีวิตเป็นปกติในสังคมได้ ทั้งนี้จากเหตุผลนี้ ขนาดของความช่วยเหลือจึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางสังคมที่เป็นรูปธรรม แต่อย่างไรก็ตาม การกำหนดวิธีการและหลักเกณฑ์ในการให้หลักประกันความช่วยเหลือควรจะเกิดขึ้นโดยกระบวนการการควบคุมที่เป็นประชาธิปไตย นอกจากนั้น วิธีการของหลักประกันการให้ความช่วยเหลือต้องไม่เป็นการไปละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสถานภาพพลเมืองของผู้ที่ได้รับผลกระทบ, แต่ต้องส่งเสริมกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจต่อผู้ได้รับผลกระทบ

เพื่อสามารถที่จะทำให้เกิดระบบสิทธิทางสังคมที่ครอบคลุมในระบอบประชาธิปไตยขึ้นมาได้ จะต้องมียุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้ก่อน:

- โมเดลของรัฐสวัสดิการจะต้องเป็นรูปแบบที่สามารถเข้าไปรับผิดชอบในการส่งเสริม และควบคุมหน้าที่ของตลาดได้¹⁵⁶
- การให้หลักประกันสิทธิทางสังคมจะต้องได้รับการสนับสนุนนโยบายทางการเมือง
- การให้หลักประกันสิทธิทางสังคมต้องได้รับการรับผิดชอบร่วมกันโดยผ่านการอภิปรายสาธารณะ

คุณลักษณะทางสถาบันและการเงินของรัฐสวัสดิการ

Esping-Andersen ได้แสดงทำการเปรียบเทียบไว้ในงานวิจัยเชิงประจักษ์ไว้ว่า รัฐสวัสดิการไม่ใช่มีความแตกต่างในยอดการใช้จ่ายเพื่อให้การสงเคราะห์ด้านสวัสดิการเท่านั้น แต่ รวมทั้งในรูปแบบของการทำให้เป็นสถาบันก็มีส่วนด้วย

รัฐสวัสดิการที่มีลักษณะอนุรักษนิยม และรัฐสวัสดิการที่เป็นสังคมประชาธิปไตยทั้งคู่ ให้หลักประกันการให้ความช่วยเหลือทางสังคมแก่ชนชั้นกลางค่อนข้างสูง ด้วยวิธีนี้ เป็นการรักษาความจงรักภักดีทางการเมืองต่อทั้งสองรูปแบบ ถึงแม้ว่าจะเก็บภาษี และ/หรือ ต้องจ่ายเงินสมทบจากชนชั้นกลางสูง แต่ก็เชื่อได้ว่าระบบทางสังคมทั้งสองนี้ จะได้รับความเห็นชอบจากชนชั้นกลางที่ได้รับแรงจูงใจอย่างสมเหตุสมผล ดังนั้น ระบบทั้งสองจึงมีฐานรองรับเป็นประชาธิปไตยที่มั่นคง รูปแบบของการทำให้เป็นสถาบันของรัฐสวัสดิการเองคือกำหนดที่มีความสำคัญมาก ที่เกิดเงื่อนไขที่สามารถจะทำให้เกิดความชอบธรรมทางประชาธิปไตยได้¹⁵⁷ สถาบันสังคมสงเคราะห์ของรัฐ ที่ดูแลผลประโยชน์ของชนชั้นกลางส่วนใหญ่ด้วย ก็จะได้รับ การสนับสนุนและอุดหนุนจากคนกลุ่มนี้ด้วย รูปแบบรัฐสวัสดิการครอบคลุมอย่างรอบด้านที่ใช้อยู่ในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียคือผลลัพธ์ในความหมาย

¹⁵⁶ Esping-Andersen 1990

¹⁵⁷ Rothstein 1996

นี้ของรูปแบบหนึ่งที่คงอยู่เป็นระยะเวลายาวนานของการทำให้เป็นสถาบันทางการเมือง ที่ในตัวสถาบันเองได้สร้างองค์ประกอบที่เกื้อหนุนกันเองจากผลประโยชน์และสถาบัน¹⁵⁸

ในรัฐสวัสดิการเสรีนิยมนี้ ไม่มีการเชื่อมต่อลักษณะความช่วยเหลือทางสังคมกับลูกค้าที่เป็นชนชั้นกลางด้วย ชนชั้นกลางเหล่านี้ถูกตัดออกจากหลักประกันการให้ความช่วยเหลือของความปลอดภัยทางสังคมของตนให้ไปอยู่กับกลไกตลาดแทบจะโดยสิ้นเชิง ในกรณีเฉพาะเท่านั้น ของในรูปแบบนี้ ก็จริงอยู่สำหรับตลาดที่ได้ทำสัญญาการประกันความเสี่ยงทางสังคม จะได้รับเงินชดเชยจากรัฐ แต่ทั้งนี้ เงินสงเคราะห์ที่ได้รับ ก็ไม่สามารถที่จะปลดแอกตนเองให้พ้นจากการต้องขึ้นอยู่กับกลไกตลาด ภายใต้รูปแบบรัฐสวัสดิการนี้ โดยปกติแล้วความร่วมมือในการเสียภาษีสูงๆ มีอยู่อย่างจำกัด เพราะว่า เงินภาษีที่เพิ่มสูงขึ้นจะเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในส่วนจากการที่ชนชั้นกลางต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อหลักประกันชดเชยส่วนตัว โดยในส่วนของชนชั้นกลางไม่มีผลประโยชน์สำหรับตนเองทางเศรษฐกิจศาสตร์สังคมจากงบประมาณการเงินของรัฐสวัสดิการ การหมุนเวียนถอยหลังสู่การลดความช่วยเหลือทางสังคมเคราะห์สู่การเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบและบรรทัดฐานความช่วยเหลือที่ลดน้อยถอยลงไป เป็นโปรแกรมที่รับรู้ล่วงหน้าได้ ทั้งนี้ ในประเทศที่มีรัฐสวัสดิการที่เป็นเสรีนิยม ก็สามารถที่จะมีจริยธรรมทางสังคมและการบูรณาการภาคประชาสังคมที่สอดคล้องกับผลประโยชน์ที่เกิดจากระบบของการประกันสังคม ด้วยพลังการขับเคลื่อนที่เป็นเสมือนหนึ่งแนวทางในการปฏิบัติทางการเมือง นี้ ไม่อาจจะถูกประเมินค่าให้ต่ำได้อย่างสิ้นเชิง¹⁵⁹

ในงานวิจัยเกี่ยวกับรัฐสวัสดิการ จะมีการชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างหลักการการให้ความช่วยเหลือ และ/หรือ การให้หลักประกันที่แตกต่างกันสามหลัก การด้วยกัน:

¹⁵⁸ Rothstein 1996: หน้า 173 ff

¹⁵⁹ Vester/von Oertzen และอื่นๆ 1992

1. *การให้การดูแลพลเมืองของภาครัฐ*: ภาครัฐจะช่วยเหลือให้ความคุ้มครองทางสังคมที่ครอบคลุมกว้างขวางอย่างมากที่สุด ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางอาชีพ และสถานภาพว่า เป็นบุคคลที่กำลังทำงาน หรือบุคคลที่กำลังตกงาน การดูแลพลเมืองจะเกิดประโยชน์ต่อทุกคนในรัฐ องค์การการจัดตั้งที่พบเห็นอยู่ทั่วไป คือ การรับประกันความเป็นหนึ่งเดียวของรัฐ ความเป็นหนึ่งเดียวนี้ สามารถจัดความแตกต่างที่ไม่เท่าเทียมกันทางสังคมได้อย่างมาก¹⁶⁰

2. *การให้หลักประกันทางสังคมตามหลักการสังคมสงเคราะห์*: หลักการนี้เป็นการเลือกเฟ้นระบบการให้การประกัน หรือ ระบบหนึ่งที่ทำให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือที่ได้รับการยอมรับอย่างหลังที่สุด รัฐจะเข้าไปให้การสงเคราะห์ทางการเมือง เมื่อภาคตลาด หรือสถาบันครอบครัวล้มเหลว เพราะว่า รัฐยึดถือหลักการการให้ความช่วยเหลือส่วนที่ท้ายสุด (*หลักของตนเป็นที่พึ่งแห่งตนในเบื้องต้น: ผู้แปล*) ในรูปแบบของรัฐสวัสดิการนี้ ความช่วยเหลือทางสังคมจะได้รับการอนุมัติในกรณีที่ผ่านมาการตรวจสอบถึงความจำเป็นแล้วเท่านั้น หรือ เฉพาะกลุ่มที่ผ่านการนิยามที่แคบๆ แล้วเท่านั้น, ส่วนมากแล้ว จะเป็นกลุ่มที่มีความจำเป็นจริงๆ เท่านั้น (เช่นครอบครัวเดียว, ครอบครัวที่มีบุตรมาก ฯลฯ)¹⁶¹

3. *การประกันสังคม*: หลักการนี้ขึ้นอยู่กับหลักการของหน้าที่ที่ต้องมีการประกันตนต่ออันตรายของพื้นฐานการดำรงอยู่ทางสังคมของผู้ประกันตน การประกันสังคมเป็นการอยู่ร่วมกันด้วยความสมานฉันท์ของสังคม ในความสมานฉันท์สามารถให้เหตุผล โดยปกติ ในการขอรับสิทธิความช่วยเหลือจะผ่านการจ่ายเงินเข้ากองทุนของผู้ประกันตน เอกลักษณะสำหรับการประกันสังคมคือการประกันของผู้ที่ขึ้นอยู่กับการมีงานทำ, ส่วนใหญ่แล้วจะรวมไปถึงสมาชิกในครอบครัว การรับความช่วยเหลือของการประกันสังคมเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้คือการคงสถานะภาพของสมาชิกไว้ในปิรามิดของการกระจายรายได้ของคนทำงาน รวมทั้งในกรณีของการประกันด้วย โดยหลักแล้ว การจ่ายเงินเข้าประกันสังคม

¹⁶⁰ เปรียบเทียบ Schmidt 1998: 215

¹⁶¹ เปรียบเทียบที่อ้างถึงแล้ว: 21

และการรับความช่วยเหลือจากการประกันสังคมเป็นการเพิ่มตามรายได้หรือความจำเป็น¹⁶²

การสนับสนุนการเงินภายใต้โมเดลทั้งสามโมเดลแสดงความแตกต่างให้เห็นอย่างชัดเจน: การให้ความช่วยเหลือพลเมืองจากภาครัฐและการให้การประกันสังคมภายใต้หลักการของการให้การสงเคราะห์เป็นเงินจากภาษีอากร การประกันสังคม ในหลักการแล้ว ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณโดยผ่านการจัดเก็บที่ขึ้นอยู่กับรายได้จากการทำงาน รูปแบบของงบประมาณของรัฐสวัสดิการมีผลต่อความสามารถในการแข่งขันของเศรษฐกิจมหภาคในตลาดโลกและ ดังนั้น ก็ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของการว่าจ้างแรงงานเต็ม¹⁶³ ทำให้ขึ้นอยู่กับรูปแบบนี้ด้วยว่า จะเกิดรูปแบบของผลกระทบการกระจายรายได้ในรัฐสวัสดิการลักษณะไหนขึ้นมา รูปแบบการประกันที่ได้รับการคัดเลือกในแต่ละรูปแบบ (การประกัน, การสงเคราะห์ หรือการให้ความช่วยเหลือพลเมืองโดยรัฐ) มีผลกระทบสำหรับความสามารถในการได้รับการยอมรับตามความชอบธรรมทางการเมืองของรัฐสวัสดิการ¹⁶⁴

สังคมสวัสดิการของประเทศสหรัฐอเมริกา - โมเดลของระบบเบสิคเอนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว

ประเทศสหรัฐอเมริกาคือตัวอย่างหนึ่งสำหรับโมเดลการประกัน ที่ขึ้นอยู่กับหลักการของการให้การสงเคราะห์ สำหรับประชาชนที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาไม่มีสิทธิเรียกร้องตามกฎหมายในหลักประกันทางสังคม; หลักการตลาดเป็นตัวกำหนด¹⁶⁵ ผู้ชายและผู้หญิงทุกคนมีหลักการพื้นฐานเดียวกัน คือ ต้องทำงานหาเงินเพื่อการยังชีพด้วยตัวเอง บทบาทที่สองในการเข้าไปจัดการเพื่อให้เกิดผลผลิตทางสวัสดิการคือสถาบันครอบครัว ความมีสमानกันในครอบครัวคือบ่อเกิดขององค์

¹⁶² อ้างถึงแล้ว: 216

¹⁶³ Scharpf/Schmidt 2000

¹⁶⁴ Esping-Andersen 1990

¹⁶⁵ Kaufmann 2003: 122

ประกอบที่สำคัญที่สุดของหลักประกันทางสังคม นอกจากนั้น กลุ่มสมาชิกทางศาสนาจักร, การช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านและมูลนิธิเพื่อสาธารณะประโยชน์อื่นๆ ก็มีบทบาทที่สำคัญ สำหรับกลุ่มประชาชนที่มีความจำเป็นต้องรับการสงเคราะห์, สำหรับเป็นหน่วยงานที่ทำให้เกิดความสงบสุขในสังคม มันมีสิทธิสำหรับเฉพาะบุคคลเป็นรายๆ และมีช่องว่างทางสังคมเป็นอย่างมาก

รูปแบบนี้จะถูกปกป้องด้วยเหตุผลว่า มันจะเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดวัฒนธรรมการพึ่งพาในด้านของผู้ได้รับผลกระทบและเป็นการเพิ่มอำนาจการปฏิบัติของบุคคล ด้วยเหตุผลนี้จึงสอดคล้องกับนโยบายทางสังคมที่ดีที่สุด ที่แสดงให้เห็นถึงสมมุติฐานทางการเมืองของเสรีนิยม ความคิดนี้ได้รับการยกเหตุผลขึ้นมากล่าวโต้แย้งอย่างหนักหน่วง:

- ประชาชนในสหรัฐอเมริกาเป็นหลักประกันความเสี่ยงทางสังคมอย่างไม่เพียงพอ, เพราะว่า เขาเหล่านั้น ไม่มีสิทธิขั้นพื้นฐานในการได้ “รับรายได้ชดเชย” จากสวัสดิการของรัฐ ลักษณะและขนาดที่จะได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐเป็นสิ่งที่ไม่สามารถคาดคะเนได้ ดังนั้น จึงทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม, ที่สำหรับประชาชนแล้ว เป็นการแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ที่มีความเลวร้ายมาก รวมทั้งสามารถที่จะจำกัดความสามารถในการปฏิบัติทั้งทางการเมืองและทางสังคม
- การให้ความนับถือในตัวตนของประชาชน รวมทั้ง การได้รับการยอมรับทางสังคมตกอยู่ในสถานะที่ล่อแหลม เพราะว่า บุคคลที่จำเป็นต้องเข้ารับการช่วยเหลือ ล้วนขึ้นอยู่กับความปรารถนาดีของเอกชน หรือ องค์กรสาธารณะที่ไม่หวังผลกำไรทั้งหลาย
- ระบบของสหรัฐอเมริกานำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมอย่าง สูง กระบวนการกระจายรายได้มีต่ำและความยากจนมีจำนวนมาก

สิทธิและหน้าที่ในรัฐสวัสดิการ

Gøsta Esping-Andersen¹⁶⁶ ได้เสนอแนะว่า คุณภาพของสังคมของรัฐสวัสดิการจะทำการวัดได้ตรงที่ คุณภาพขนาดไหนจะส่งผลต่อ “เด-คอมโมดิฟิเคชัน”¹⁶⁷ (“de-kommodifizierend”) คำว่า “เด-คอมโมดิฟิเคชัน” (“De-Kommodifizierung”) หมายถึง สิ่งที่สำคัญที่สุดต่อการดำรงชีวิตจะต้องได้รับการประกันในการครอบคลุมแก่คนทุกคนโดยไม่ขึ้นกับความสามารถผลิตในตลาดของบุคคลนั้น บุคคล อาจได้อนุญาตให้ออกจากกระบวนการที่บังคับให้ทำงานกินข้าวคราว หรือถาวร และแทนการรับเงินจากการทำงาน สาธารณะจะเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายเงินชดเชย (เหมือนระบบ *early retired* ของไทย แต่ของไทยเป็นการจ่ายเงินให้เป็นก้อน แต่ในทฤษฎีเป็นการจ่ายเป็นรายเดือน: ผู้แปล) ความหมายของ De-Kommodifizierung ในที่นี้เหมือนกับการจัดตั้งหน่วยงานนอกตลาดแรงงานที่ได้รับการยอมรับของรัฐขึ้นมาเพื่อมีสถานภาพรองรับคนเดือดร้อนที่อยู่นอกตลาดแรงงาน Esping-Andersen ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า รัฐสวัสดิการของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยของกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียมีผลลัพธ์การจ่ายเงินชดเชยที่มากที่สุด (เด-คอมโมดิฟิเคชัน), ขณะที่รัฐสวัสดิการในกลุ่มเสรีนิยมแสดงผลการใช้จ่ายเงินชดเชยค่อนข้างน้อย

ทั้งนี้มีการตั้งคำถามว่า บรรทัดฐานนี้สำหรับคอนเซ็ปต์ของสังคมประชาธิปไตยเหมาะสมหรือไม่ เหตุผลสำคัญจำนวนหนึ่งยืนยันถึงความเหมาะสมของหลักการนี้ว่า วิธีการง่ายๆ ที่จะถอนตัวเองออกจากแรงกดดันของตลาดแรงงานไม่ใช่วิธีการที่เป็นบรรทัดฐานสำหรับการที่สามารถจะทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมเกิดเป็นจริงขึ้นมาได้:

หนึ่ง: ในช่วงระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 1990 รัฐสวัสดิการในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียก็เผชิญกับการท้าทายของปัญหาที่หนักหนาสาหัสจากการตกงาน

¹⁶⁶ Esping-Andersen 1990

¹⁶⁷ จากคำภาษาอังกฤษ de-commodification (Commodity = สินค้า) = บางอย่าง (หรือบางคน) ช่วยปลดปล่อยรูปแบบของสินค้าออกไป

ของผู้ใช้แรงงานเป็นจำนวนมากและปัญหาปริมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด โดยการจัดเก็บภาษีที่ลดลง เป็นครั้งแรก แนวทางของกลุ่มประเทศแกนดิเนเวียในการจ่ายเงิน “ชดเชย” ให้สูงที่สุด จึงไม่สามารถที่จะคงความเป็น “การปฏิบัติที่ดีที่สุด” โดยปราศจากการหาแนวทางอื่นๆ ต่อไปได้

สอง: ถ้าเราจะเสริมความสมบูรณ์ของสิทธิและหน้าที่เข้าไป ก็จะทำให้เห็นถึงปัญหาหนึ่ง: บุคคลที่ปฏิเสธในการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของระบบการทำงานจะเป็นส่วนหนึ่งที่ไปตัดสิทธิของบุคคลที่สามให้น้อยลงไป โดยผ่านการใช้ทรัพยากรที่ไม่สามารถยอมรับได้ ที่ไปทำให้โอกาส

ในการต่อรองของบุคคลที่สามลดถอยลงไป ถ้าหากว่า ยกตัวอย่างเช่น มีผู้คนจำนวนมากจนเกินไป ที่ถูกบังคับให้ออกจากกลไกตลาดแรงงาน จะเกิดอันตรายขึ้นได้ว่า การสนองความต้องการทางวัตถุสำหรับทุกๆ คน ไม่สามารถรักษาระดับที่ควรจะเป็นไว้ได้ การประกันขนาดของสิทธิความเท่าเทียมทางสังคมและสิทธิทางเศรษฐกิจให้ดีที่สุดในนั้น เรียกร้องจากคนทุกๆ คน ในด้านหนึ่ง การคำนึงถึงสิทธิของบุคคลอื่น และในอีกด้านหนึ่ง การคำนึงถึงผลประโยชน์ของสิทธิทางสังคมที่เป็นเสมือนหนึ่งสิทธิของส่วนรวม¹⁶⁸

ตัวที่เป็นดัชนีชี้วัดของ De-Kommodifizierung จะมุ่งเน้นไปที่สิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลและมุ่งเน้นไปที่หน้าที่พื้นฐานน้อยจนเกินไป ดังนั้น ในส่วนของสังคมประชาธิปไตยโดยเองแล้ว ไม่อาจยอมรับให้ดัชนีนี้เป็นบรรทัดฐานสำหรับการทำให้เกิดประชาธิปไตยในสังคมขึ้นมาได้อย่างแท้จริง เพราะว่า คนทุกคนไม่เพียงแต่ว่าจะมีสิทธิในการเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบทางสังคมของการมีงานทำเท่านั้น แต่ต้องมีหน้าที่ด้วยเช่นกัน การปฏิเสธการเข้าไปมีส่วนร่วมของบุคคล ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับโอกาสที่เป็นจริงในการเข้าไปทำงานในตำแหน่งที่สามารถทำได้ รัฐสวัสดิการสามารถที่จะออกมาตรการในการลงโทษเขาที่ชอบธรรมในรูปแบบของการลดความช่วยเหลือได้

¹⁶⁸ vgl. Habermas 1996

ทุกวันนี้ โดยเฉพาะในประเทศที่มีการพัฒนาระบบการให้ความคุ้มครองทางสังคมที่กว้างขวางมากที่สุด ในระดับของการให้ความช่วยเหลือทางวัตถุที่สูงมากที่สุด ก็ได้ยึดแนวทางในการนำบุคคลที่ล้มเหลวในการหางานทำในตลาดแรงงานให้กลับเข้าไปสู่การมีงานทำอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้—ถ้าจำเป็น ก็จะกดดันด้วยมาตรการการลงโทษ- ตัวอย่างเช่น ในประเทศสวีเดน บุคคลที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการในส่วนที่กลายเป็นการผลิตที่ไม่มีประสิทธิภาพ จะถูกนำไปเพิ่มคุณสมบัติอย่างจริงจัง สำหรับเข้าไปทำงานในหน้าที่ใหม่ ในแผนการผลิตที่มีอัตราการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากกว่า ในกรณีนี้ การเข้าไปทำในหน้าที่ “ใหม่” จะต้องย้ายที่อยู่ไปด้วย รัฐก็จะเข้าไปรับผิดชอบค่าจ่ายต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบ ผู้ที่เข้าสู่การฝึกอาชีพเพื่อเพิ่มคุณสมบัติการทำงานทุกคนจะต้องยอมรับความจำเป็นในการที่จะเคลื่อนย้ายที่อยู่อาศัย

นโยบายตลาดแรงงานลักษณะนี้เชื่อมโยงซึ่งกันและกันกับการวางเป้าหมายของเพิ่มผลผลิตทางเศรษฐกิจ, ความปลอดภัยทางสังคมและสิทธิของปัจเจก รวมทั้งหน้าที่ในวิธีที่มีประสิทธิภาพ สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมไม่ได้ผลกระทบจากนโยบายฯ นี้ ในทางกลับกัน ทำให้เกิดความเข้มแข็งทางความชอบธรรมมากยิ่งขึ้น ด้วยการนี้ จึงเป็นไปตามเป้าหมายของประชาธิปไตยทางสังคม เป้าหมายของนโยบายนี้คือ ความสมดุลของสิทธิและหน้าที่ของทุกๆ คน

การต้องพึ่งพาของรัฐสวัสดิการจากเรื่องเล่าที่ให้ความชอบธรรม

การก่อรูปร่างขึ้นมาของระบบรัฐสวัสดิการที่แน่นอนรูปแบบหนึ่งใดขึ้นอยู่กับทัศนคติ, พลังการขับเคลื่อนและความเชื่อมั่น ที่เป็นตัวกำหนดอยู่ในชุมชนนั้นๆ ด้วย ทำยที่สุดแล้ว ประชาชนจะเป็นผู้ส่งสัญญาณตอบรับโดยผ่านการเลือกตั้ง หรือการปฏิเสธต่อความต้องการรูปแบบการปฏิรูปนั้นๆ ในการนี้ เศรษฐกิจที่มีความชอบธรรมต่อผลประโยชน์ของตนเอง รวมทั้ง ผลประโยชน์ของภาคประชาสังคม และคำถามของความยุติธรรมเป็นบทบาทหนึ่งที่มีความสำคัญมาก¹⁶⁹ เหตุผลที่เห็นด้วย

¹⁶⁹ Rothstein/Steinmo 2002

หรือ คัดค้านโครงการรัฐสวัสดิการที่มีลักษณะเฉพาะสามารถเกิดจากกรอบประสบการณ์ทางเศรษฐกิจ-ที่สมเหตุสมผล, ทางจริยธรรม หรือ กรอบประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ ส่วนใหญ่แล้วกรอบต่างๆ เหล่านี้จะรวมตัวกันเข้าไปกับพลังขับเคลื่อนที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ด้วยวิธีการนี้ จะเกิดเรื่องของการเล่าขาน หรือ ไม่ก็ สิ่งที่เราเรียกว่า “ตำนาน” ที่ทำให้รัฐสวัสดิการเกิดความชอบธรรม¹⁷⁰

สำหรับในกรณีของสวีเดน เหตุผลทำให้เชื่อถือได้ว่า ทิศทางรัฐสวัสดิการมีความสอดคล้องกับผลประโยชน์ทางเศรษฐศาสตร์-สังคมที่อยู่รอบตัวชนชั้นกลาง, เกษตรกรและผู้ใช้แรงงานอย่างเท่าเทียมกัน เหตุผลนี้ถูกเชื่อมโยงกับความคิดที่ว่าขนาดของประชาสังคมพอเพียงเพื่อที่สามารถบริหารจัดการเพื่อที่จะให้เข้ากับความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในเชิงสมานฉันท์ เกิดมีการสร้างจิตสำนึกขึ้นมาว่า ประชาชนจะเป็นผู้ให้การประกันสิทธิและความปลอดภัยซึ่งกันและกัน และการเข้าไปใช้สิทธิขอรับการช่วยเหลือจากรัฐสวัสดิการของรัฐเป็นสิทธิอันชอบธรรมของประชาชนที่ปราศจากข้อกังขาใดๆ นอกจากนั้น ยังมีการอธิบายลักษณะเศรษฐศาสตร์และมีเหตุผลที่นำไปสู่ความสำเร็จทางเศรษฐกิจของประเทศจากการบริหารจัดการของรัฐสวัสดิการบนพื้นฐานความร่วมมือร่วมใจของคนในชาติ

ตำนาน-รัฐสวัสดิการที่เป็นด้านบวกของประชาสังคมสวีเดน ก็มีตำนาน-รัฐสวัสดิการที่เป็นด้านลบของประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่อีกด้านหนึ่ง ในตำนานนี้ได้รับอิทธิพลครอบงำจากประเพณีของผู้ที่มีความเชื่อในลัทธิเคลวินนิสต์-ปuritaniสต์ (ลัทธิเคลวินนิสต์-ปuritaniสต์ เป็นลัทธิความเชื่อที่ยึดแนวทางของนักการศาสนาโปรเตสแตนต์แนวปฏิรูปหัวรุนแรง ค.ศ. 1509-64: ผู้แปล) ที่ว่าบุคคลที่ขึ้นอยู่กับการสงเคราะห์จากรัฐ จะถูกตราหน้าว่าเป็นบุคคลประเภทที่มีความผิดทางจริยธรรม-ทางศาสนา ในการนี้ปัจเจกบุคคลเหล่านี้จะถูกโยนความผิดให้เป็นความล้มเหลวจากภาคตลาดด้วยตัวเอง ในตำนานนี้ ความคิดในเรื่องศาสนาก็เป็นอีกบทบาทหนึ่งที่มีความหมายด้วย, ผลจากความเชื่อนี้ ทำให้เข้าใจว่า ความยากจน

¹⁷⁰ ความหมายนี้เกิดขึ้นตอนที่ได้สนทนากับ Joakim Palme

และความจำเป็นเป็นเสมือนรูปแบบหนึ่งของการลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้า สิทธิพลเมืองทางสังคมไม่เข้ากับการเล่าขานนี้ ความช่วยเหลือทางสังคมที่มีอยู่อย่างจำกัดทำให้ความยากจนของผู้ที่ได้รับผลกระทบคงอยู่ต่อไปอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้พลังขับเคลื่อนไปสู่ความพยายามที่จะเพิ่มพูนทั้งทางเศรษฐกิจและทางส่วนบุคคลดำรงอยู่ต่อไป และ ในขณะเดียวกัน ทำให้เกิดจิตสำนึกที่ว่า ทำยที่สุดแล้วสภาพที่ตนเองเป็นอยู่นี้เป็นความผิดของตนเองเท่านั้น

ในประเทศเยอรมนี ดำเนินการที่เล่าขานสืบต่อกันมาในช่วงกว่า 150 ปี ที่ผ่านมามีเกิดขึ้นภายใต้การเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด ในช่วงเริ่มต้นของความเป็นรัฐสวัสดิการที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของอาณาจักรของจักรพรรดิ (*Kaiserreich*) การเล่าขานนี้อยู่บนพื้นฐานของความคิดที่ว่า รัฐใช้อำนาจเหมือนพ่อปกครองลูก ที่จะเข้าไปจัดสรรสวัสดิการให้พลเมืองตามสถานะของบุคคลนั้นๆ ในลักษณะเดียวกันของความคิดทางสังคมที่มีความเป็นอนุรักษนิยม การแบ่งแยกกลุ่มตามสถานะและฐานะทางสังคมของแต่ละกลุ่มเป็นส่วนที่สำคัญของการเล่าขาน ที่กำหนดขนาดความช่วยเหลือตามทุกความรู้สึกของความเหมาะสมสำหรับแต่ละคนที่วัดได้ ไม่ใช่เป็นไปตามบรรทัดฐานที่เท่าเทียมกัน ถึงแม้ว่า การรับรู้ในเรื่องของความช่วยเหลือทางสังคมที่ได้รับจะไม่เป็นเรื่องที่อัปยศอดสูสัก แต่ความช่วยเหลือๆ นี้ก็ไม่ใช่ยอมรับว่าเป็นสิทธิพลเมืองอย่างไม่มีข้อจำกัดด้วย

ประสบการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมกับการล่มสลายของสาธารณรัฐไวมาร์ ทำยที่สุดแล้ว ก็มีสิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อการเล่าขานของความเป็นรัฐสวัสดิการ ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่วนน้อยแล้ว เชื่อว่าสาธารณรัฐไวมาร์ได้ทำสิ่งที่เกินความสามารถที่จะรับได้ ในความพยายามที่จะทำให้เกิดความจงรักภักดีด้วยการใช้นโยบายทางสังคมขึ้นมา และระบบเศรษฐกิจก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก¹⁷¹ จากปัญหาเหล่านี้ทำให้เกิดการเรียกร้องให้ลดโครงสร้างของนโยบายความช่วยเหลือทางสังคม ถึงแม้ว่า ไม่มีสมาชิกสภาคนไหนของพรรคที่อยู่ในสถานะบัญญัติจะตั้งข้อสงสัยต่อความจำเป็นของรัฐสวัสดิการ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่พรรค

¹⁷¹ Schmidt 1998:54

อนุรักษนิยม และพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยก็แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในตำนานที่เล่าขานของแต่ละพรรคฯ ตั้งแต่นั้นมา: ในขณะที่พวกอนุรักษนิยมมีแนวโน้มที่ว่า ในเบื้องต้นจะต้องโยนให้เป็นความผิดของบุคคลที่มีความจำเป็นต้องขอรับความช่วยเหลือ และต้องหาเหตุผลที่เชื่อมโยงกันระหว่างความใจกว้างจนเกินไปของการขยายความช่วยเหลือของรัฐสวัสดิการกับความล้มเหลวทางเศรษฐกิจฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับพวกอนุรักษที่เป็นสังคมนิยมประชาธิปไตยในทางกลับกัน กลับเน้นไปที่สาเหตุทางโครงสร้างสำหรับความล้มเหลวของตลาดของบุคคลที่มีความจำเป็นต้องเข้าขอรับการช่วยเหลือ รวมทั้ง เหตุผลความสัมพันธ์ระหว่างการคุ้มครองทางสังคมและประสิทธิภาพความสามารถทางเศรษฐกิจ

4.10 การศึกษา

สิทธิการเข้ารับการศึกษ, การอาชีวศึกษาและการเพิ่มเติมด้านคุณวุฒิเป็นกุญแจหนึ่งที่ไขไปสู่สังคมประชาธิปไตย เพราะว่าการศึกษเป็นตัวตัดสินที่สำคัญเกี่ยวกับโอกาสของอนาคตของประชาชนแต่ละคน เพียงแค่ความสามารถของแต่ละปัจเจกที่ตรงกับสิ่งที่ได้ศึกษาจากในโรงเรียน, จากการอาชีพ หรือ จากสถาบันอุดมศึกษาก็ทำโอกาสของแต่ละบุคคลสำหรับการกำหนดชีวิตของตนเองเกิดขึ้นได้ การศึกษาเปิดเกณฑ์เสรีภาพในการตัดสินใจ, การมีส่วนร่วมบนความเป็นไปได้ของภาคประชาสังคมและการใช้ชีวิตและการมีจิตสำนึกด้วยตัวของตัวเอง การศึกษาก็เป็นกุญแจดอกสำคัญดอกหนึ่ง สำหรับทำให้เกิดความเป็นธรรมทางสังคม และความสำเร็จทางเศรษฐกิจของภาคสังคม ในสังคมแห่งองค์ความรู้ แรงงานที่มีความรู้และประสบการณ์สูง ที่มีองค์ประกอบของความพร้อมและความสามารถในการที่จะเรียนรู้เพื่อเพิ่มคุณวุฒิอยู่ตลอดเวลา เป็นสมมุติฐานพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผลิตภาพ, ความสามารถในการแข่งขัน และความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ มากกว่าที่ผ่านมา การศึกษาเป็นหลักประกันส่วนบุคคลที่ใช้ป้องกันการตกงานที่ดีที่สุดด้วยบุคคลที่ไม่ได้เรียนจบวุฒิการศึกษาอาชีวะมาเป็นพวกที่ได้รับผลกระทบจากการตกงานก่อนและยาวนานกว่าคนที่จบระดับอุดมศึกษามา

ในระบบสังคมประชาธิปไตยมีการกิจที่เป็นหัวใจของรัฐตามมา สำหรับการพัฒนาตัวตนอย่างเสรีและเท่าเทียมกันของประชาชนทั้งหญิงและชายของเขาทุกคน และไม่ใช่เป็นเพียงในรูปแบบ แต่ต้องเป็นการสร้างสมมุติฐานที่แท้จริงขึ้นมา ด้วยความเข้าใจถึงหลักการของความเป็นรัฐสวัสดิการอย่างถ่องแท้คือเป้าหมายของความเท่าเทียมกันทางโอกาสที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ การลงทุนในด้านการศึกษาคือเป็นการลงทุนในโอกาสสำหรับเสรีภาพของบุคคลในขณะเดียวกันด้วยและรวมทั้งในศักยภาพของการพัฒนาในประชาสังคม

จากงานวิจัยของ OECD ¹⁷² ได้แสดงให้เห็นว่า: การปรับปรุงบรรทัดฐานการศึกษาให้ดีขึ้นของประชาชนที่อยู่ในภาคแรงงาน ได้นำไปสู่การเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยยะที่สำคัญของผลิตภาพของการทำงานในประเทศที่ถูกทำการวิจัย การศึกษาที่ “มากขึ้น” และดีกว่าของประชาชนที่อยู่ในภาคแรงงานนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของผลิตภณท์ในประเทศอุตสาหกรรมที่สำคัญทั้งหมดทั้ง ดังนั้น การลงทุนในภาคการศึกษาจึงเป็นการลงทุนที่ “คุ้มค่า” แต่ทั้งนี้ การผลสัมฤทธิ์จะรู้สึกได้ต้องอาศัยช่วงเวลาที่ยาวนาน มิติของกาลเวลาที่ยาวนานของกระบวนการและการปฏิรูปในระบบการศึกษาจะแสดงความชัดเจนอย่างเป็นรูปธรรมว่า ความสามารถของนักเรียนคนหนึ่ง ที่จบปีการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ห้า ค.ศ. 2004 ที่ได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน, ที่ย้อนกลับไปถึงปี ค.ศ. 1990 วิธีการสอนนี้ได้ถูกนำมาสอนโดยครู ที่ย้อนรอยกลับไปภายใต้สถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ถึงช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 ¹⁷³

การส่งเสริมเด็กก่อนวัยเรียน

ในช่วงเด็กก่อนวัยเรียนจะเป็นก้าวของการพัฒนาของมนุษย์ที่มากที่สุด, ความสามารถในการเรียนรู้จะไม่มีช่วงชีวิตไหนที่มีลักษณะที่เด่นชัดเท่าช่วงชีวิตนี้ของเขาอีกแล้ว ¹⁷⁴ โอกาสที่ไม่ได้ถูกนำมาใช้ในขณะนี้ อาจจะไม่เป็นการสูญเสีย

¹⁷² Z.B. Schleicher 2003

¹⁷³ อ้างไว้แล้ว

¹⁷⁴ ที่ปรึกษาด้านการศึกษา 2002: 91

ตลอดไปเท่านั้น แต่ในช่วงที่มีอายุมากขึ้นต่อไปจะต้องลงทุนเป็นจำนวนสูงมากเพื่อจะเปิดโอกาสใหม่อีกครั้ง การให้การส่งเสริมและการให้ความสนับสนุนโดยการนำเสนอผ่านการให้การศึกษาที่มีโอกาสที่จะสำเร็จในช่วงวัยนี้มากที่สุด¹⁷⁵

งานวิจัยนี้¹⁷⁶ ได้แสดงให้เห็นว่า เด็กก่อนวัยเรียนเป็นช่วงเวลาของ”ความสามารถในการรับรู้” ที่สำคัญที่สุดในชีวิตสำหรับการเรียนรู้ ความหมายในที่นี้คือด้านหนึ่งเป็นความสามารถในการที่จะเข้าใจในข้อมูลที่ได้รับ ในการตีความและนำสิ่งที่ได้รับไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และในอีกด้านหนึ่ง ความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพและซึมซับสิ่งใหม่ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง สำหรับองค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและความต้องการด้านทักษะ ความสามารถในการรับรู้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ความสามารถฯ นี้จะเป็นตัวสร้างกุญแจที่นำไปสู่ประสิทธิภาพทางการศึกษาของเด็กๆ และในขณะเดียวกัน ก็เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับความสำเร็จในการเปลี่ยนแนวทางการฝึกอาชีพและการกระตุ้นในช่วงที่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ นักเรียนที่มีผลการทดสอบเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้ดีนั้นมีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงที่จะประสบความสำเร็จช่วงการเปลี่ยนผ่านจากมัธยมปลายไปสู่ช่วงชั้นที่สามของการ (อุดม) ศึกษา

พัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กคนหนึ่งจะถูกครอบงำจากชาติตระกูลและคุณวุฒิการศึกษาของพ่อแม่อย่างมาก ดังนั้น การจะทำให้เกิดหลักประกันในโอกาสที่เท่าเทียมกันจึงจำเป็นต้องมีระบบการศึกษาที่เด็กทุกคน – ไม่ขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาทางสังคมของเขาเหล่านั้น - มีสมมุติฐานที่เท่าเทียมกันสำหรับเข้าไปฝึกความสามารถในการรับรู้ ถ้าเป็นไปได้ จะต้องทำการตัดวงจร “การสืบทอด” สถานภาพทางสังคมจากพ่อแม่ไปสู่ลูกๆ ในประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา, เยอรมนีและอังกฤษ การศึกษาที่มีอยู่เกือบจะไม่สามารถหยุดยั้งการสืบทอดนี้ได้ ในทางกลับกัน

¹⁷⁵ อ้างไว้แล้ว

¹⁷⁶ Esping-Andersen 2002a

ประเทศทั้งสามประเทศที่อยู่ทางเหนือของทวีปยุโรป สวีเดน, เดนมาร์กและนอร์เวย์ สามารถแสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ที่ค่อนข้างเป็นด้านบวก การศึกษาของผู้เป็นบิดา ในประเทศเหล่านี้ ในวันนี้ “ไม่มี” อิทธิพลต่อการพัฒนาความสามารถในการรับรู้ และประสิทธิภาพของการศึกษาของลูกๆ ตั้งแต่ในช่วงกว่าสิบปีที่ผ่านมา ในประเทศเหล่านี้ได้จัดวางพื้นฐานการให้การสนับสนุนทั่วไป ด้วยการให้การศึกษาก่อนวัยเรียนสำหรับเด็กทุกๆ คน ด้วยวิธีการดังกล่าว เด็กๆ ที่มาจากครอบครัวที่ได้รับผลกระทบไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ และ/หรือ ด้านวัฒนธรรมจะได้รับการกระตุ้น การรับรู้อย่างเสมอภาค เช่นเดียวกับเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีภูมิหลังเป็นอภิสิทธิ์ชนทั้งหลาย ดังนั้น ในการเข้ารับการศึกษานี้ของเด็กชาวสแกนดิเนเวียเหล่านี้ ไม่ขึ้นอยู่กับภูมิหลังทางสังคมของเด็กเหล่านั้น ทำให้มีความสามารถในการรับรู้ได้ดี ซึ่งเป็นเรื่องที่จะส่งเสริมตลอดช่วงการศึกษาของเด็ก ดังนั้น จากความสำคัญของสิ่งนี้ที่แน่ชัดนี้ คือข้อเสนอที่ดีต่อการส่งเสริมเด็กก่อนวัยเรียนสำหรับเด็กทุกคน สำหรับความเท่าเทียมกันทางโอกาสอย่างแท้จริง

การให้การศึกษาในโรงเรียน

จวบจนถึงปัจจุบัน ภูมิหลังทางสังคมไม่เพียงแต่มีผลต่อความสามารถในการรับรู้ยังเห็นได้ชัดเท่านั้น แต่โอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการศึกษา และ/หรือ การสำเร็จการศึกษาก็ได้รับผลกระทบด้วย ในโครงสร้างระบบการศึกษาที่แบ่งเด็กออกตามประสิทธิภาพการเรียนของนักเรียน ในระยะแรกเป็นการยากกว่าที่จะผ่านคลายความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเฉพาะของเบื้องหลังสถานภาพทางครอบครัวของเด็กนักเรียนหญิงและเด็กนักเรียนชายรวมทั้งความสำเร็จทางการเรียน¹⁷⁷ วิธีการที่ประสบความสำเร็จค่อนข้างมากต่อการถูกเอาเปรียบทางการศึกษา ซึ่งเป็นจากประสบการณ์สากล คือโรงเรียนประเภทเดียว ระบบของโรงเรียนที่เป็นประเภทเดียวมีข้อดีที่ว่า ในการเรียน เด็กนักเรียนที่เรียนอ่อน กับเด็กนักเรียนที่เรียนแข็งจะช่วยเหลือกันและกัน นักเรียนที่เรียนอ่อนกว่าจะสามารถเรียนรู้จากนักเรียน

¹⁷⁷ สมาคม PISA เยอรมนี

ที่เรียนแข็งแกร่งกว่า คนที่มีพรสวรรค์มากกว่าจะเรียนรู้จักความสามารถทางสังคม เมื่อคนที่เรียนเก่งกว่าเข้าไปหาเพื่อนนักเรียนที่อ่อนกว่าและช่วยเหลือเพื่อน

สิ่งที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสำหรับความเท่าเทียมกันของโอกาสที่มากขึ้นในการศึกษาคือโรงเรียนที่มีการเรียนเต็มวัน ด้วยความช่วยเหลือจากการเรียนเต็มวันสามารถเพิ่มระดับประสิทธิภาพในชนชั้นสังคมที่อยู่ระดับล่างให้ดีขึ้น ในขณะเดียวกัน โรงเรียนที่มีการเรียนเต็มวันจะให้หลักประกันเป้าหมายของความเป็นประชาธิปไตยทางสังคมอีกด้วย: โรงเรียนเหล่านี้ เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานในอาชีพที่ดีขึ้น และการใช้ชีวิตสาธารณะ รวมทั้งสนับสนุน – ภายใต้จิตสำนึกลึกๆ การคงอยู่ของประเพณีที่สืบต่อ หรือ เล่าขานกันของการแบ่งหน้าที่การทำงานตามลักษณะเฉพาะของเพศ – ความเสมอภาคของหญิงและชาย เพราะว่า การให้บริการดูแลเด็กทั้งวันเป็นสมมุติฐานที่มีความสำคัญมากสำหรับความเท่าเทียมกันของโอกาสในการประกอบอาชีพ, โดยเฉพาะของผู้หญิง โรงเรียนที่เปิดสอนเต็มวันทำให้ความยากลำบากที่ขวางกั้นอยู่สำหรับการประกอบอาชีพเต็มเวลาของผู้ปกครองนั้นลดน้อยลงไปและ ด้วยวิธีการนี้ จึงช่วยส่งเสริมให้เกิดความเสมอภาค¹⁷⁸

สังคมประชาธิปไตยสอดคล้องกับการให้การศึกษาในโรงเรียนทุกๆ ไป, ที่มุ่งไปที่รูปแบบการรับผิดชอบและการดูแลด้วยตัวของตัวเอง ในด้านหนึ่ง มนุษย์ทุกคนควรจะได้เรียนรู้ในการที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวของตัวเองในเรื่องการเรียนและการต่อรอง, ในอีกด้านหนึ่ง สถาบันการศึกษาต้องสามารถวางแผนงานด้วยตัวมันเองได้¹⁷⁹ ในเรื่องนี้ ประกอบด้วย ความรับผิดชอบสำหรับการออกแบบกระบวนการให้การศึกษาของภาครัฐต้องถูกเคลื่อนย้ายไปอยู่ในผู้มีส่วนร่วมโดยตรง ในการตกลงกันสามารถที่จะกำหนดลงไปได้เลยว่า บรรทัดฐานของคุณวุฒิและบรรทัดฐานของประสิทธิภาพขนาดนี้จะยอมรับได้, เนื้อหาและเกณฑ์ของงานมีอะไรบ้าง

¹⁷⁸ นอกจากนั้น ยังมี –งานวิจัยเปรียบเทียบแสดงให้เห็น - ว่าการทำงานในอาชีพของผู้หญิงสภาพการว่าจ้างและจะเป็นการส่งเสริมสถานะทางการคลังของรัฐสวัสดิการให้ดีขึ้น

¹⁷⁹ ที่ปรึกษาทางด้านการวางแผนการศึกษาของ Hans-Böckler-Stiftung 2002: 85-87

และมีการตรวจสอบและเปลี่ยนแปลงอย่างไร นักเรียนและผู้ปกครองจะต้องเข้าไปมีส่วนในการร่วมออกแบบงานทางการศึกษา ด้วยการนี้จะเป็นการนำไปสู่ความเข้าใจใหม่ๆ ของโรงเรียน: โรงเรียนจะถูกเข้าใจใหม่ว่า เป็นสถานที่ ที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายจะต้องเข้าไปสนับสนุนซึ่งกันและกันในการเพิ่มเสริมความสามารถและในการแก้ปัญหาในชีวิตให้ได้¹⁸⁰ การจัดโครงสร้างองค์กรรูปแบบนี้เป็นการทำให้ระบบการทำงานของโรงเรียนไปสู่ในรูปแบบของความเป็นประชาธิปไตยที่เหมาะสม

โรงเรียนหนึ่งที่ปฏิบัติการในความรับผิดชอบของตนเองจะกลายเป็นองค์กรที่จัดตั้งกลายเป็นแหล่งการเรียนรู้ ที่เป็นที่แลกเปลี่ยนข้อมูลกับสังคมที่อยู่รอบตัว โรงเรียนฯ จะอยู่ในสถานะที่จะรองรับกรอบของเงื่อนไขในระดับภูมิภาคและรวมทั้งในระดับท้องถิ่นและความสัมพันธ์ของปัจเจกของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย อย่างสร้างสรรค์

การให้การศึกษาด้านอาชีพ

การศึกษาเบื้องต้นที่เสริมสร้างรากฐานด้านอาชีพเป็นสมมุติฐานเบื้องต้นสำหรับมนุษย์ทุกคน เพื่อที่จะเข้าไปทำงานในตำแหน่งงานที่เหมาะสม และเพื่อสามารถที่จะตอบสนองความรับผิดชอบต่อตนเอง การมีส่วนร่วมทางสังคม, การได้รับการยอมรับและการมีตัวตนจะถูกประทับตราในวิธีการที่มีลักษณะที่ชี้ขาดโดยผ่านการศึกษาและการทำงานในอาชีพ ถึงแม้ว่า ในอนาคต รูปแบบของการศึกษาสามารถที่จะเป็นงานที่ทำต่อเนื่องตลอดอาชีพอย่างมั่นคงน้อยลงไปเรื่อยๆ ก็ตาม¹⁸¹

ดังนั้น วัยรุ่นทุกคนจะต้องมีสิทธิเรียกร้องในการเข้ารับการศึกษาด้านอาชีพเบื้องต้นที่มีพื้นฐานและมีคุณวุฒิในการประกอบอาชีพ หลักการพื้นฐานของนโยบายอาชีพศึกษาคือ:

- คนที่สมควรเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีพศึกษาทุกคน, รวมทั้งคนที่มีประสิทธิภาพที่ต่ำ, มีสิทธิที่จะเข้ารับการการศึกษา

¹⁸⁰ อ้างถึงแล้ว

¹⁸¹ อ้างถึงแล้ว: 35

- ต้องมีหลักประกันในโอกาสเลือกด้วยตัวเองระหว่างแนวทางอาชีวศึกษาต่างๆ
- บรรทัดฐานของการอาชีวศึกษา อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบสาธารณะ
- หน้าที่ในการรับผิดชอบสำหรับการอาชีวศึกษาเป็นความร่วมมือกันของภาครัฐและภาคเศรษฐกิจ
- ระบบการศึกษาของประเทศควรจะเป็นระบบที่สามารถเชื่อมโยงกับระบบการศึกษาของสากลได้

สำหรับอนาคตของระบบการอาชีวศึกษาแล้วเป็นเรื่องที่สำคัญด้วยว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ในการที่จะหาสถานศึกษาให้กับเยาวชนทุกคน ได้เข้ารับการศึกษาด้านอาชีพที่เหมาะสมในช่วงที่ฐานะทางเศรษฐกิจถดถอย¹⁸²

การอุดมศึกษา

องค์ความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่มีความต้องการคนที่สำเร็จระดับอุดมศึกษาที่มีการศึกษาดี จำนวนเพิ่มมากขึ้น ในขณะเดียวกัน การอุดมศึกษาที่มีความสำเร็จสูงก็จะทำให้โอกาสของปัจเจกดีขึ้น และเงื่อนไขความอยู่ดีกินดีทางสังคม ด้วย การศึกษาเป็นเวลานานๆ ส่วนใหญ่แล้ว จะนำไปสู่จำนวนที่ถดถอยของนักศึกษาที่จะสำเร็จการศึกษา¹⁸³ ประเทศต่างๆ ที่เปิดโอกาสให้มีการศึกษาลึกซึ้งที่สั้นกว่า แสดงให้เห็นถึงผลการเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีมากกว่า การเสนอหลักสูตรการศึกษาที่หลากหลายสามารถช่วยตอบสนอง ความต้องการคุณวุฒิการศึกษาในตลาดแรงงานได้ถูกต้อง ใกล้เคียงกว่าการลดอุปสรรคปัจเจกเพื่อเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา นอกจากนั้น การที่มีหลักสูตรการศึกษาที่หลากหลายทำให้แนวโน้มการลาออกกลางคันก็ลดจำนวนลงอย่างเห็นได้ชัด¹⁸⁴

ในเกือบจะทุกประเทศ เด็กๆ ที่มาจากครอบครัวของชนชั้นผู้ใช้แรงงานจะเป็นพวกที่มีสัดส่วนที่เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาน้อยกว่าเกณฑ์ปกติ, ขณะที่

¹⁸² Gukenbiehl 2001

¹⁸³ Schleicher 2003

¹⁸⁴ ebenda

ส่วนใหญ่แล้ว เด็กๆ จากครอบครัวของข้าราชการ, เจ้าของกิจการ, ผู้ประกอบการอิสระและพนักงานลูกจ้างในบริษัทมีสัดส่วนที่จบปริญญาในระดับอุดมศึกษามากกว่าเกณฑ์ ภูมิหลังของครอบครัวมีผลต่อพลังการควบคุมที่ต่อเนื่องสำหรับโอกาสทางการศึกษาของชนรุ่นหลังที่ตามมา เครื่องมือการคัดสรรทางสังคมยังคงมีผลจนถึงขณะนี้¹⁸⁵ ดังนั้น การกิจหนึ่งของนโยบายทางการศึกษาในกรอบของอุดมศึกษาจึงเป็นเรื่องการส่งเสริมอย่างมีเป้าหมายไปยังคนหนุ่มสาวที่มีความสามารถพิเศษจากครอบครัวที่ถูกเอารัดเอาเปรียบทางสังคม โดยผ่านความช่วยเหลือทางการเงินด้วยการชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าใช้จ่ายสำหรับชีวิตประจำวัน

การศึกษาต่อเนื่อง – การศึกษาตลอดชีวิต

ความสามารถในการได้รับการว่าจ้างให้ทำงานตลอดชีวิตสามารถที่จะเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อ ถ้าทุกๆ ปัจเจกบุคคลพร้อมและอยู่ในสถานะที่จะพัฒนาตนเองและเข้ารับการฝึกวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ความสามารถและความพร้อมในการเข้ารับการฝึกวิชาชีพอย่างต่อเนื่องต้องถูกกำหนดไว้ตั้งแต่ระยะต้นๆ ของการศึกษาแล้ว เพราะว่า ณ ตรงนี้จะตามติดมาพร้อมกับคุณสมบัติเบื้องต้นสำหรับการศึกษาต่อเนื่อง ความรับผิดชอบและการควบคุมด้วยตัวของตัวเองของผู้ที่เข้าไปร่วมรับการฝึกอบรมมีบทบาทพื้นฐานที่สำคัญในกรอบของการศึกษาต่อเนื่อง ประชาชนจะต้องถูกทำให้เข้าไปสู่สถานการณ์ที่เล็งเห็นถึงความจำเป็นของตัวเองที่จะต้องเข้ารับการการศึกษาต่อเนื่อง, เลือกข้อเสนอการเข้ารับการฝึกอาชีพที่เหมาะสม, เพิ่มพูนความสามารถและตลอดจนการประเมินค่าระหว่างความสำเร็จ และ/หรือ ความสัมพันธ์ของราคาและประโยชน์ของการศึกษาต่อเนื่องของตนเองได้¹⁸⁶

การเลือกกระหว่างทางเศรษฐกิจและนโยบายทางการศึกษาจะต้องปราศจากการขัดแย้งกันและกัน การศึกษาต่อเนื่องตั้งอยู่บนผลประโยชน์ของบริษัทเช่นเดียวกันและ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ประกอบการ

¹⁸⁵ Bathke/Schreiber/Sommer

¹⁸⁶ ที่ปรึกษาทางด้านการวางแผนการศึกษา 2002: 48-49

การทำงานในโรงงานต้องได้รับการจัดการเช่นว่า โอกาสของการเรียนรู้จะต้องถูกเปิดออกและผู้ร่วมงานสามารถที่จะแสดงความสามารถของตนเองได้¹⁸⁷

ยังมีน้ำหนักของความไม่เท่ากันปรากฏอยู่ให้เห็นอย่างเด่นชัดอยู่เสมอในเรื่องการเข้าไปมีส่วนร่วมในระบบการศึกษาต่อเนื่องและนั่นคือ การเข้าไปเรียนของบุคคลนั้นที่มีคุณวุฒิสูงอยู่แล้ว ในอนาคตขึ้นอยู่กับความขยายโอกาสการเข้าถึงการศึกษาต่อเนื่อง ผู้ที่เสียเปรียบในเรื่องการศึกษาจะต้องได้รับการสนับสนุนส่งเสริมอย่างจริงจังในความรับผิดชอบของสาธารณะ¹⁸⁸ การพัฒนารูปแบบเวลาการทำงานสมัยใหม่ เช่น การจัดทำบัญชีเวลาทำงาน, ปี Sabbat และอื่นๆ เป็นต้น สามารถนำไปสู่การเพิ่มเวลาการศึกษาต่อเนื่องได้ และส่งเสริมให้เข้าไปใช้ประโยชน์

ในเกณฑ์นี้สามารถถือได้ว่าประเทศสวีเดนเป็นรูปแบบการปฏิบัติที่ดีที่สุด (*best-practice Model*) ณ ตรงนี้ เวลาที่ไปเรียนต่อเพื่อเพิ่มคุณวุฒิถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิเรียกร้องในการคิดเป็นเงินบำนาญที่จะจ่ายตอนเกษียณ นอกจากนั้น ในสวีเดนยังได้ขยายเวลาในการรับเงินสนับสนุนเพื่อศึกษาต่อจาก 45 ปี เป็น 50 ปี การให้โอกาสเลือกศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ในสวีเดนมีความหลากหลายมาก:¹⁸⁹ เริ่มตั้งแต่ โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ของจังหวัด, การศึกษาสายมัธยมศึกษาและการศึกษาภาคพิเศษสำหรับผู้ที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้, การเสนอหลักสูตรการศึกษาอย่างครอบคลุมทุกด้านที่ฟรีเพราะไม่ต้องแสวงหาผลกำไร การให้การศึกษาก่อนการเฉพาะบนการเริ่มต้นจากกลุ่มของการให้การศึกษาด้านแรงงาน จนถึงกลุ่มผู้เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาและกลุ่มเคลื่อนไหวคัดค้านการเสพติดแอลกอฮอล์ เป็นต้น และท้ายที่สุด ข้อเสนอที่ลงทุนสูงในด้านโอกาสการให้การศึกษานานาชาติและการศึกษาเพื่อเปลี่ยนสายอาชีพใหม่ ที่ส่วนหนึ่งรัฐเป็นผู้แบกรับ และอีกส่วนหนึ่งแบกรับค่าใช้จ่ายโดยพันธมิตรที่รับผิดชอบในเรื่องค่าจ้าง¹⁹⁰

¹⁸⁷ ได้อ้างถึงแล้ว

¹⁸⁸ ได้อ้างถึงแล้ว: 51

¹⁸⁹ Kaufmann 2003: 200

¹⁹⁰ ได้อ้างถึงแล้ว

หลักการพื้นฐานของนโยบายการศึกษาในระบบสังคมประชาธิปไตย

หลักการพื้นฐานหนึ่งของนโยบายการศึกษาสำหรับสังคมประชาธิปไตยคือ:

หนึ่ง: มนุษย์ทุกคนมีสิทธิในการเข้ารับการศึกษาพื้นฐาน โดยเริ่มต้นในช่วงเยาว์วัย, อย่างครอบคลุมเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่จะทำให้เขาสามารถกำหนดวิถีการดำรงชีวิตได้ด้วยตัวเอง

สอง: มนุษย์ทุกคนมีสิทธิในการเข้ารับการศึกษาทางอาชีพและการเข้ารับการศึกษาต่อเนื่อง

สิทธิการเข้ารับการศึกษาด้านอาชีพมีเกณฑ์อยู่สามเกณฑ์ด้วยกัน: เกณฑ์ที่หนึ่งเป็นเกณฑ์ของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมสำหรับประชาชนทุกหมู่เหล่า เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเกณฑ์ที่สองในเรื่องความเท่าเทียมกันของโอกาส ไม่มีกลุ่มไหนที่จะอนุญาตให้ถูกเลือกปฏิบัติอย่างเป็นระบบสาเหตุจากภูมิหลัง หรือ สถานะภาพทางเศรษฐกิจ หรือ ถูกเอาเปรียบ มันเป็นการยืนยันในเกณฑ์ที่สามถึงหน้าที่ของรัฐบาลที่ต้องเข้าไปทำนโยบายการศึกษาในเชิงรุก เพราะว่า เพียงด้วยวิธีการนี้เท่านั้นที่ความเท่าเทียมกันของโอกาสไม่เพียงจะเป็นหลักประกันเพียงแค่รูปแบบเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักประกันที่เป็นจริงด้วย

4.11 อนาคตของเศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม

การเปรียบเทียบรูปแบบของลัทธิทุนนิยม

ประเภทลักษณะที่แตกต่างกันของทุนนิยมพร้อมด้วยรูปแบบการควบคุมที่แตกต่างกัน หรือ การปฏิเสธการควบคุมเป็นไปอย่างกว้างขวาง ประเภท เหล่านี้จำกัดการแบ่งตัวเองออกเป็นรูปแบบพื้นฐานอยู่เพียงรูปแบบของเศรษฐกิจศาสตร์การตลาดเสรีนิยม และมีการจัดการ¹⁹¹ สถาบันที่เป็นตัวกำหนดของในแต่ละรูปแบบ

¹⁹¹ Hall/Soskice 2001

ที่กำหนดกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ของผู้ปฏิบัติที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน, สถานประกอบการ, รัฐ, ธนาคาร, องค์กรภาคเศรษฐกิจและสหภาพแรงงานไม่สามารถที่จะนำมาเชื่อมผนึกกันและกันได้อย่างไม่มีขอบเขต องค์กรฯ เหล่านี้ต่างได้สร้างโครงสร้างภายในเฉพาะของเศรษฐกิจศาสตร์การเมือง มันเติบโตขึ้นพร้อมกับประวัติศาสตร์และปฏิบัติการเป็น*ตัวกรอง*สำหรับความท้าทายจากระบบที่แผ่กระจายมาจากภายนอกในการแข่งขันทางสากลด้วย องค์กรฯ จะให้รางวัลต่อคำตอบของระบบที่ดำรงอยู่ที่ตรงข้ามกับการเปลี่ยนแปลงของระบบทางโครงสร้าง ไม่มีรูปแบบเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองรูปแบบไหนที่จะเหนือกว่าอีกรูปแบบหนึ่ง ในทุกกรณี ไม่ว่าจะพิจารณาจากทางด้านไหนก็ตาม นอกจากความแตกต่างในช่วงการพัฒนาเฉพาะเท่านั้น รูปแบบทั้งสองอยู่ในสถานะที่จะยื่นหยัดความสามารถทางเศรษฐกิจภายใต้แรงกดดันของกระแสโลกาภิวัตน์ด้วยวิธีการของตัวเอง, ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขของบรรทัดฐานการปฏิบัติในขนาดที่แตกต่างกัน

ดังนั้น ความแตกต่างอย่างเป็นระบบระหว่างรูปแบบของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองทั้งสองจะพบเห็นในมิติของประสิทธิภาพเฉพาะได้เป็นจำนวนมาก เศรษฐศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ และมีการจัดระเบียบจะพัฒนาลักษณะทางเลือกที่แตกต่างกันทั้งความสามารถทางนวัตกรรมทางเทคโนโลยี และมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การกระจายรายได้และงานที่แตกต่างกัน

ระบบการผลิตต่างๆ ของเศรษฐกิจศาสตร์การตลาดที่มีการจัดระเบียบแสดงให้เห็นว่ามีข้อได้เปรียบอย่างมากในการดำเนินการ “ยุทธศาสตร์-การผลิตอย่างมีคุณภาพที่หลากหลาย” และเป็นตัวขัดขวางสำหรับแนวทางยุทธศาสตร์การผลิตของตลาดระยะสั้น¹⁹² นอกจากนั้น ยังแสดงให้เห็นถึงข้อได้เปรียบของเศรษฐกิจการตลาดจากการเปรียบเทียบด้วยการเน้นไปที่นวัตกรรมที่มีข้อจำกัด, ในทางกลับกัน ข้อด้อยของนวัตกรรมพื้นฐาน ความแตกต่างในเรื่องกรอบที่เป็นเครื่องมือทางสถาบันของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองกำหนดเงื่อนไขความแตกต่างอย่างเป็นระบบ

¹⁹² Streeck 1994

ของยุทธศาสตร์ของสถานประกอบการด้วย การกำหนดนี้ จะปรากฏด้วยรูปแบบ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดว่า ผู้ประกอบการในสหราชอาณาจักรอังกฤษ, ที่มีลักษณะ เศรษฐศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัดการ และในประเทศเยอรมนีที่มีรูปแบบ เศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดระเบียบ จะมีปฏิริยาที่แตกต่างกันบนความ ทำทายที่เหมือนกัน บนอัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราที่เปลี่ยนแปลง ทำให้การส่งออกของผลิตภัณฑ์ของตนเองในตลาดต่างประเทศราคาสูงขึ้น เบื้องแรกเลย ปฏิริยาของผู้ประกอบการชาวอังกฤษคือการผลักดันการขึ้นราคาสินค้าไปยัง ลูกค้า เพื่อที่จะคงกำไรเอาไว้ ในทางกลับกัน ผู้ประกอบการของเยอรมนี จะมีแนวโน้มต่อสถานการณ์เดียวกัน โดยการขึ้นราคาไว้และจากการไม่ขึ้นราคาสินค้า ทำให้ถึงแม้ว่ากำไรจะลดลง แต่ว่าสามารถที่จะป้องกันส่วนแบ่งการตลาดไว้ได้¹⁹³

ประเภทต่างๆ ของสมมุฐาน-ลัทธิทุนนิยมส่งผลให้เกิดกรอบการวิเคราะห์หนึ่ง ที่อธิบายให้เห็นถึงความแตกต่างของปฏิริยาของผู้ประกอบการที่มีต่อความ ทำทายที่เหมือนกัน บริษัทของอังกฤษ ในเศรษฐศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัด ระเบียบ ต้องรักษากำไรของเขาไว้ เพราะว่า เขาเขาผูกมัดตัวเองไว้ในตลาดทุน ที่จะ ต้องคืนกำไรที่เกิดขึ้นในระยะสั้นกลับไปให้กับผู้ถือหุ้น ในทางกลับกัน เขาสามารถ ที่จะชดเชยการสูญเสียส่วนแบ่งในตลาดแรงงานที่เปิดเสรีอย่างมาก ด้วยการปลด คนงานออก ในทางกลับกัน ผู้ประกอบการของเยอรมนีสามารถที่จะทนต่อสภาพ การกำไรที่ลดลงสำหรับระยะเวลาหนึ่งได้ เพราะว่า ระบบทุนทำให้การเข้าถึงแหล่ง ทุน ในเศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดระเบียบ ไม่ต้องขึ้นอยู่กับผลกำไรระยะสั้น โดยผ่านการประเมินค่าทางคุณสมบัติในความหมายของสังคมประชาธิปไตย รูปแบบที่มุ่งเน้น “คุณค่าของหุ้นส่วน” ของเศรษฐศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัด ระเบียบชี้ให้เห็นจุดด้อยของพื้นฐานที่เป็นโครงสร้างสังคมในความสัมพันธ์ข้อ:

หนึ่ง เพิ่มปัญหาทางสังคมและทางเศรษฐกิจจากยุทธศาสตร์ของผู้ ประกอบการที่มุ่งเน้นไปที่ผลกำไรระยะสั้นอย่างมาก โดยที่ว่าปัญหา ผลกระทบ

¹⁹³ Hall/Soskice ยืนยันจากข้อมูลที่ได้รับการรวบรวมจาก M. Knetter (Knetter 1989)

ระยะยาวส่วนมากนี้จะถูกจัดออกจากความคิดจากยุทธศาสตร์ของผู้ประกอบการ
สอง กลุ่มต่างๆ ทางสังคมจะถูกตัดออกจากกระบวนการมีส่วนร่วมในการ
ตัดสินใจทางเศรษฐกิจที่สำคัญ, กลุ่มที่เป็นเป้าหมายแรกๆ เลยคือผู้ใช้แรงงาน
โดยผ่านรูปแบบการบริหารของผู้ประกอบการ ที่มุ่งใช้อำนาจที่ได้รับโดยปราศจาก
การตรวจสอบของคณะผู้บริหารเพียงอย่างเดียว

สาม เป้าหมายของเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบจะมุ่งเน้นไป
ที่ตลาดแรงงานที่ยืดหยุ่นและปราศจากการควบคุมอย่างมาก ผู้รับจ้างที่ได้รับการ
ศึกษาเพียงทั่วๆ ไปเท่านั้น – ในทางกลับกันกับแรงงานเฉพาะทางในเศรษฐกิจ
การตลาดที่มีการจัดระเบียบ – จะเป็นตัวปัญหา เพราะจะทำให้เกิดการอยู่ได้
อาณัติของผู้ใช้แรงงานในขนาดที่รุนแรงมากขึ้น

สี่ สอดประสานกันกับความอ่อนแอของสภาพแรงงานและการขาดหายไป
ของการต่อรองค่าจ้างรวมศูนย์ของเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ
พร้อมกับโครงสร้างที่อยู่ในความสัมพันธ์ทางแรงงาน และเพิ่มแนวโน้มที่วางอยู่ใน
ระบบนี้

มิติของประสิทธิภาพทางหลักการที่เป็นบรรทัดฐาน

เศรษฐศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตยต้องขยายกรอบการ
วิเคราะห์ของงานวิจัยเกี่ยวกับประเภทของลัทธิทุนนิยมที่เกี่ยวข้องกับมิติของประ
สิทธิภาพของการทำให้เป็นประชาธิปไตย, การให้หลักประกันทางสังคมของรัฐ
สวัสดิการ รวมทั้งการมีส่วนร่วมทางสังคม และตัวเลือกของสังคมประชาธิปไตยต้อง
อ้างอิงถึงมิติเหล่านั้น ในการนี้ เป็นเรื่องของกรอบที่มีผลบังคับใช้ของสิทธิเสรีภาพ
ด้านบวก, เรื่องของความดำรงชีวิตที่เท่าเทียมกัน, ความปลอดภัยทางสังคมและ
ความเป็นอิสระในการตัดสินใจด้วยตัวเอง รวมทั้ง การป้องกันจากความเสียหายทาง
โครงสร้างทางสังคม นอกจากนี้ ยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองศักดิ์ศรี
ของความเป็นมนุษย์ในที่ทำงาน, เกี่ยวกับมาตรการการกระจายอย่างเป็นธรรมของ
รายได้ และเกี่ยวกับมาตรการการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกตัวแทนผลประโยชน์
ไม่เพียงแต่ในสถานประกอบการอย่างเหมาะสมเท่านั้น, แต่ทั้งนี้ ยังหมายรวมถึง

การตัดสินใจในเศรษฐกิจมหภาคด้วย ทั้งนี้ มิติของประสิทธิภาพของเศรษฐกิจ การเมืองต้องมีการวางทิศทางของความสามารถทางการผลิตทางเศรษฐกิจ มหภาคเช่น การตกงาน, เงินเฟ้อและความเจริญทางเศรษฐกิจให้อยู่ในปฏิสัมพันธ์ ของการวิเคราะห์และบรรทัดฐาน และซึ่งน้ำหนักซึ่งกันและกัน

ในมิติของเสรีภาพที่เป็นบวกนั้น การงานจ้างเป็นลำดับขั้นที่สำคัญมาก มนุษย์ไม่ใช่เพียงยังชีพโดยได้รับเงินเดือนจากการทำงานอย่างเดียว และได้รับ ทรัพย์สินทางสังคมสำหรับวิถีชีวิตที่กำหนดด้วยตนเองเท่านั้น แต่เป็นหลักการ พื้นฐานในการได้รับการยอมรับทางสังคมและทางวัฒนธรรมและการเคารพในตัวตน ด้วย ความเป็นไปได้ในการได้รับเงินโดยผ่านการทำงาน คือสมมุติฐานเบื้องต้นใน การทำให้เสรีภาพที่เป็นบวกของประชาชนเกิดเป็นจริงขึ้นมาได้ ด้วย ผลที่ตามมา สำหรับเศรษฐกิจการเมืองของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตย การเข้าถึงตลาดแรงงาน เป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพที่มีความสำคัญมาก ในขณะเดียวกัน ในเกณฑ์ที่มุ่งเน้น ไปที่เสรีภาพและความยุติธรรม ตั้งแต่ช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 1980 ดู เหมือนว่า เศรษฐศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ พร้อมกับตลาดแรงงานที่ ความยืดหยุ่นอย่างมาก มีความสามารถในการปรับตัวให้กลมกลืนไปกับตลาดได้ อย่างรวดเร็ว ด้วยสาเหตุของการตัดสินใจจากฝ่ายบริหารที่ปราศจากการขัดขวาง และครอบคลุม และความเป็นไปได้ของนวัตกรรมที่รวดเร็วจับใจ โดยผ่านการหาเงิน มาลงทุนจากตลาดทุนในมิติของประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจที่สำคัญยื่นยัดต่อสู ้กับปัญหา – เงินเฟ้อและการตกงาน – ได้ดีกว่า ในทางกลับกัน เศรษฐศาสตร์การ ตลาดที่มีการจัดระเบียบเป็นจำนวนมากกลับได้รับความทุกข์ทรมานภายใต้การตก งานทางโครงสร้างของคนจำนวนมาก (การตกงานที่สาเหตุมาจากโครงสร้าง หมายถึง คนงานส่วนใหญ่ที่เรียนมาอย่างดั้งเดิม เช่น ที่ยังไม่เคยทำงานกับคอมพิวเตอร์ แต่ปัจจุบัน บริษัท หรือ โรงงานส่วนใหญ่ได้นำระบบไอทีเข้ามาใช้ ทำให้คนสูงอายุปรับตัวไม่ทัน ต้องตก งาน เป็นต้น: ผู้แปล) ตั้งแต่นั้นมา นักเขียนเสรีนิยมสุดขั้วจึงสนับสนุน ด้วยการสรุป บนความสำเร็จเหล่านี้ว่า เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบไม่สามารถที่จะ ปรับตัวให้เข้ากับตลาดแรงงานได้ ไม่สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับความเป็น

แปลงวิธีการผลิต และการแข่งขันบนเวทีโลกหลังยุคของฟอร์ด ได้ (เฮนรี ฟอร์ด เป็น นักการอุตสาหกรรมผู้ยิ่งใหญ่ชาวอเมริกัน ค้นพบวิธีการผลิตในระดับอุตสาหกรรมที่ประหยัด รวดเร็วและทำให้เกิดมาตรฐานการผลิต: ผู้แปล) วิธีการเปรียบเทียบด้วยการเผชิญหน้า กันอย่างง่าย ๆ ระหว่างเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ กับ เศรษฐศาสตร์ การตลาดที่มีการจัดระเบียบ ด้วยการอ้างสัดส่วนของผู้ที่ตกงานเป็นสิ่งที่พิจารณา ก็ครั้ง ๆ ก็คือการนำไปสู่ความเข้าใจผิด ตัวอย่างเช่น ถ้านำสัดส่วนของคนตกงาน ในประเทศอเมริกามาเปรียบเทียบกับสัดส่วนคนตกงานของเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบในรอบยี่สิบปีหลังนี้ ก็จะเห็นว่า บางครั้งจะมากกว่า บ้างครั้งก็จะ น้อยกว่า และจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเงื่อนไขของเศรษฐกิจมหภาคทั่วๆ ไป ในช่วงระหว่างเวลา ปี ค.ศ. 1983 ถึง 1988 สัดส่วนของคนตกงานที่อยู่ในประเทศ สวีเดน, นอร์เวย์, สวิสเซอร์แลนด์และออสเตรียมีอัตราที่ต่ำกว่าของในประเทศสหรัฐอเมริกา (และค่อนข้างจะใกล้เคียงกับของประเทศญี่ปุ่น – น้อยกว่า 3%) ในทางกลับ กันประเทศเพื่อนบ้านเช่น เดนมาร์ค, ฝรั่งเศส, เนเธอร์แลนด์ และเบลเยียม, ที่มี เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบด้วยเช่นเดียวกัน, กลับมีสัดส่วนการตกงาน สูงกว่า (9 ถึง 12%) ในปี 1992 ตัวเลขของคนตกงานในสวีเดน, เนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์, สวิสเซอร์แลนด์และออสเตรียต่ำกว่าของในประเทศสหรัฐอเมริกา (7.5 %) และในช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกามุมมากในปี 1998 สัดส่วนของคน ตกงานที่อยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์, นอร์เวย์ และสวิสเซอร์แลนด์ก็ยังต่ำกว่าของ ในประเทศสหรัฐอเมริกา (4.6 %) สัดส่วนของคนตกงานในประเทศอังกฤษ, ซึ่งเป็น ประเทศที่ไม่มีการจัดระเบียบเศรษฐกิจการตลาดอีกประเทศหนึ่ง, ในช่วง ระหว่างปี 1990 ถึง 1998 ในสี่ของทั้งหมดแปดปี, ก็อยู่สูงกว่าสัดส่วนโดยเฉลี่ย ของในกลุ่มประเทศ OECD¹⁹⁴

ตัวเลขคนตกงานที่สูงในประเทศ เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ มีมาจากหลายสาเหตุด้วยกันเช่นที่ได้แสดงเปรียบเทียบให้เห็นภายในกลุ่มประเทศ เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ, ไม่สามารถที่จำกัดไว้เพียงบนความ

¹⁹⁴ Scharpf/Schmidt 2000: Statistical Appendix Tab. A 4

เปลี่ยนแปลงได้ง่ายทางสถาบันของสมมุติฐานของลัทธิทุนนิยมประเภทต่างๆ ถึงแม้ว่า เศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบปรากฏว่ามีปฏิริยาที่ยืดหยุ่นต่อการพัฒนาการของตลาด และสามารถลดจำนวนคนตกงานตามภาวะทางเศรษฐกิจได้เร็ว, แต่ทั้งนี้ โครงสร้างสถาบัน, โดยเฉพาะตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นและไม่มีกรรมควบคุม (การแลกเปลี่ยนที่รวดเร็ว, ความผูกพันกับองค์กรน้อย), โดยหลักการแล้ว ไม่สามารถที่จะยับยั้งสัดส่วนคนตกงานจำนวนมากได้ นอกจากนั้น จะต้องนำค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นของตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นสำหรับภาคประชาสังคมเข้ามาเปรียบเทียบ และนำไปสัมพันธ์กับสถิติของการตกงานด้วย ไม่ใช่เป็นแค่จำนวน แต่ตัวคุณภาพของสถานที่ทำงานก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่นงานที่จ่ายค่าแรงต่ำสามารถที่จะผลักดันให้ผู้ได้รับผลกระทบตกเข้าไปอยู่ในสภาพความยากจน ถึงแม้ว่าจะมีงานทำ และขัดขวางกระบวนการการใช้สิทธิเสรีภาพทางวัตถุด้วยซ้ำไป, มากกว่าการจัดหาทรัพยากรที่มีความจำเป็นสำหรับสิทธิเหล่านั้น โดยเฉพาะ ตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นและขาดการตรวจสอบมากจนเกินไป ในท้ายที่สุดแล้วระดับล่างของอนุภูมิภาคและรายได้จะจำกัดสิทธิของการจัดทำโครงสร้างของเงื่อนไขการดำรงชีวิตด้วยตัวเอง เพิ่มเติมเข้าไปอีกคือ เศรษฐศาสตร์การตลาดที่กระบวนการหาบทสรุปเรื่องเงินเดือนปราศจากการประสานและถูกจัดการอยู่ในระดับของบริษัท จะมีแนวโน้มในการนำไปสู่การจ่ายค่าแรงที่มีความแตกต่างกันสูงที่หนักอยู่แล้วแต่ เช่นในประเทศสหรัฐอเมริกาและในประเทศอังกฤษ ความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจที่ล้าหน้ากว่าขนาดการผลิตและความเป็นธรรม ความยากจนและการปฏิเสธทางสังคมมีการขยายวงกว้างออกไปมากกว่าในเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ “การสืบทอดทางสังคม” ของสถานการณ์ดำรงชีวิตและพร้อมกันนี้ การแบ่งปันที่ไม่เท่าเทียมกันของโอกาสการดำรงชีวิตในเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบมีลักษณะที่เห็นได้ชัดกว่ามาก¹⁹⁵ ในมิติของเสรีภาพที่เป็นบวกและของศักดิ์ศรีที่เท่าเทียมกันปรากฏข้อบกพร่องให้เห็นได้อย่างเด่นชัดในเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ

¹⁹⁵ Esping-Andersen 2002

ในอีกด้านหนึ่ง ความผิดพลาดที่ถูกกระจายออกไปของกลุ่มที่ได้รับคำสั่งต่ำที่อยู่ในเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบนำไปการตงงานและการตงงานเป็นระยะเวลานานจำนวนมาก อยู่บ่อยครั้ง การถ่ายโอนของเศรษฐกิจศาสตร์อุตสาหกรรมไปสู่เศรษฐกิจศาสตร์แห่งองค์ความรู้และเศรษฐกิจศาสตร์การบริการส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของงานและทำให้เกิดความท้าทายที่ยากลำบากในระบบของตลาดแรงงานและระบบประกันสังคม รวมทั้งสถาบันที่ควบคุมทางสหการ ในเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ ในการนี้แสดงให้เห็นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะจากสถาบันที่ถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองต่อความเสี่ยงของตลาดแรงงาน ว่าเป็นตัวขัดขวางการลดจำนวนคนว่างงาน โดยเฉพาะในประเทศที่ระบบประกันสังคมเก็บเงินสนับสนุนจากเงินรายได้เสียส่วนใหญ่ และวิธีเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายของค์ประกอบของแรงงาน ซึ่งกลายเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างปัญหาให้เกิดการตงงานเป็นจำนวนมากอย่างถาวร¹⁹⁶ ในเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบที่ประกอบด้วยควบคุมตลาดแรงงานอย่างเข้มงวด บางแห่งและมีระบบการต่อรองค่าแรงที่แข็งแกร่ง เช่น ประเทศเยอรมนี จะสังเกตเห็นได้ว่า มีการเลือกซื้อทางสังคมเพิ่มมากขึ้นระหว่าง “คนใน” กับ “คนนอก” สิ่งนี้ สามารถเปรียบเทียบได้กับการเลือกซื้อในเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ ปรากฏการณ์ของการว่าจ้างแรงงานผิดกฎหมายที่แพร่หลายขึ้นอย่างมากเป็นสิ่งบอกเหตุของการแยกตัวออกจากตลาดแรงงานที่มีการจัดการ

เบื้องหลังของกรอบเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไปของตลาดการผลิตระหว่างประเทศและการเพิ่มขึ้นของลักษณะที่เฉพาะของตลาดเฉพาะสามารถประกันความสามารถในการแข่งของภาคเศรษฐกิจซึ่งเปิดออกระหว่างประเทศด้วยการเพิ่มนวัตกรรมกระบวนการและการผลิตภัณฑ์ รวมทั้งการลดค่าจ่ายในกระบวนการผลิตอย่างต่อเนื่อง การแข่งขันระหว่างประเทศทำให้ผลิตภาพการผลิตของผู้ประกอบการสูงขึ้น มันจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ว่า ความเป็นได้ในการว่าจ้างแรงงานในภาคส่วนที่เปิดออกมีความจำกัด แม้แต่ในประเทศที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ใน

¹⁹⁶ Scharpf 1999, Scharpf 2000

ตลาดระหว่างประเทศ¹⁹⁷ ความเป็นจริงที่สัดส่วนของการว่าจ้างแรงงานในภาคที่เปิดออกในทางปฏิบัติของเศรษฐกิจการตลาดที่พัฒนาแล้ว มีจำนวนที่ลดลง ที่ในทางกลับกัน การเพิ่มขึ้นของการว่าจ้างแรงงานจะเพิ่มมากขึ้นเกือบจะในภาคส่วนที่ได้รับการคุ้มครอง (ภาคการบริการที่ถูกผลิตขึ้นและถูกบริโภคภายในท้องถิ่น)¹⁹⁸ ในภาคส่วนที่ได้รับการคุ้มครองนี้ปรากฏการจ้างงานเพิ่มขึ้น ถ้าไม่อยู่ในภาคเศรษฐกิจของเอกชนที่อยู่ในกรอบของพวกที่รับค่าจ้างต่ำ หรือ ก็จากภาคการบริการสังคมโดยสาธารณะ ในอีกด้านหนึ่ง สิ่งนี้เป็นผลจากการฝังตัวของแต่ละรัฐสวัสดิการเข้าไปในระบบของการผลิต, การให้การสนับสนุนด้านงบประมาณสังคมของรัฐสวัสดิการและการตัดสินใจทางการเมือง ที่ขึ้นอยู่กับว่า สัดส่วนภาวะภาษีในภาคประชาสังคมจะยอมรับได้

ดังนั้น เศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดระเบียบต้องสามารถที่จะมีปฏิริยาต่อการท้าทายของวิธีการผลิตที่เปลี่ยนแปลงไป และกรอบเงื่อนไขใหม่ระหว่างประเทศ แตกต่างจากเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดการ องค์การของรัฐสวัสดิการ, ผลที่เกิดขึ้นขององค์กรต่อกระบวนการทางเศรษฐกิจและผลลัพธ์ต่างๆ จะต้องถูกนำมาเข้ามาให้เปรียบเทียบในเกณฑ์ต่างๆ

เศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม

ระบบเศรษฐศาสตร์ต่างๆ ที่ผูกติดกับรัฐสวัสดิการที่ตั้งอยู่บนหลักการของสิทธิขั้นพื้นฐาน และที่อยู่ภายใต้การควบคุมทางการเมือง เพื่อให้เกิดการจ้างงานเต็มทั้งในระดับมหภาคและระดับจุลภาค สามารถที่จะเรียกได้ว่า เป็นเศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคมได้ สำหรับเศรษฐกิจการเมืองของระบอบสังคมประชาธิปไตยแล้ว ต้องขยายสมมุติฐานของรูปแบบของลัทธิทุนนิยมไปสู่มิติของรูปแบบรัฐสวัสดิการ ผลการวิเคราะห์ของความสัมพันธ์ที่สลับกันไปมา ระหว่างรัฐสวัสดิการและรูปแบบทางเศรษฐกิจนำไปสู่การชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของรูปแบบใน

¹⁹⁷ Scharpf/Schmidt 2000

¹⁹⁸ Scharpf 1999

ในอุดมคติที่รูปแบบด้วยกันของการเชื่อมโยงกันของเศรษฐศาสตร์การตลาดและรัฐสวัสดิการ

1. เศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบในการรวมกันเป็นองค์ประกอบเดียวกันกับรัฐสวัสดิการส่วนที่เหลือ (เสรีนิยม): สหภาพแรงงานถูกทำให้เข้าใจว่าเป็นเสมือนหนึ่งตัวที่คอยขัดขวางการตัดสินใจของผู้บริหาร และดังนั้นจึงเป็นตัวที่มีบทบาทค่อนข้างน้อยในการประสานงานจากกิจกรรมต่างๆของผู้ประกอบการ ในประเทศเหล่านี้จะปรากฏระบบพรรคการเมืองสองขั้ว เส้นความขัดแย้งจะเป็นเรื่องปัญหาของการแบ่งปันอย่างเห็นได้ชัดเจน

2. เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบโดยรวมทั้งหมดของรัฐในการรวมกันเป็นองค์ประกอบกับรัฐสวัสดิการอย่างเป็นสากล, ความเสมอภาค, การแจกจ่ายใหม่ทางเศรษฐกิจ และแนวทางการให้บริการของรัฐสวัสดิการ: เศรษฐศาสตร์การตลาดที่อยู่บนพื้นฐานของประเทศจะแสดงออกด้วยการต่อรองในระดับสูงสุด รวมทั้ง โดยผ่านการตกลงระหว่างผู้บริหารองค์กรตามลำดับขั้นของนายจ้างและสหภาพแรงงานในเรื่องที่มีความสำคัญต่างๆ เรื่อง, เริ่มจากเรื่องค่าแรงและนโยบายสาธารณะ จนไปถึงเรื่องการฝึกอบรมและการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของผู้ประกอบการ รัฐบาลต่างๆ เหล่านี้ จะมีบทบาทส่วนใหญ่แล้ว เป็นแค่ตัวดำเนินรายการในองค์กรของการประสานเชื่อมร้อยกันเอง, น้อยครั้งที่จะเล่นบทบาทโดยตรง ประเทศเหล่านี้จะแสดงให้เห็นโดยผ่านความเป็นผู้นำของพรรคสังคมนิยม (นิยม) ประชาธิปไตยและกลุ่มพรรคการเมืองชนชั้นกลางที่แตกออกเป็นพรรคต่างๆ

3. เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบภายในภาคส่วนเศรษฐกิจ ในการประกอบเป็นองค์ประกอบเดียวกันกับรัฐสวัสดิการที่มีการกำหนดแนวทางการจ้างงาน, การอิงกับรายได้ และการกำหนดแนวทางการถ่ายโอน: เศรษฐกิจนี้ทำให้การเพิ่มพูนความสามารถทางอาชีพในสถานประกอบการเป็นไปได้ หรือ – ภายใต้นำบริษัทและสหภาพมาร้อยรัดกัน – ในโรงเรียนของรัฐ สหภาพแรงงานจัดตั้งสมาชิกของเขาในระดับภาคอุตสาหกรรม และมีบทบาทที่สำคัญในการจัด

ระเบียบองค์กรที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขการทำงานภายในสถานประกอบการ และการหาจุดลงตัวเรื่องค่าจ้าง ในประเทศเหล่านี้จะถูกกำหนดด้วยระบบพรรคการเมืองสามชั่ว ระบบเหล่านี้จัดโครงสร้างที่สำคัญ ผ่านความแตกต่างโดยการเคลื่อนไหวในรูปแบบของเสรีนิยม, คาทอลิกและสังคมประชาธิปไตย

4. เศรษฐกิจการตลาด ที่มีการจัดระเบียบภายในกลุ่มนักการอุตสาหกรรม (กลุ่มผู้ประกอบการญี่ปุ่น (“keiretsu”)) ในการประกอบเป็นองค์ประกอบเดียวกันกับสิ่งที่เหลืออยู่ (รัฐสวัสดิการรูปแบบบรรเทาปัญหา: residual welfare state) หรือรูปแบบความพยายามที่จะเข้าไปครอบงำ (paternalis: พาเทอร์นาลิส) ของรัฐสวัสดิการ : ระบบพรรคการเมืองของประเทศเหล่านี้ จะปรากฏชัดโดยผ่านการปกครองรูปแบบการนำของพรรคที่เป็น “ชนชั้นกลาง” และการแข่งขันของพรรคการเมืองแบบอุปถัมภ์ที่ไม่มีอุดมการณ์

การวิเคราะห์ที่อยู่ภายใต้หัวข้อที่สอง, ที่สามและ อย่างเช่นการวิเคราะห์ที่เจาะลึกเข้าไปอีกของตัวอย่างจากทางญี่ปุ่นแสดงให้เห็น, ตอบสนองภายใต้เงื่อนไขของระบอบสังคมประชาธิปไตยที่อธิบายไว้ในโมเดลที่สี่ด้วยช่องว่างที่ผันแปรบางส่วน ด้วย โมเดลของเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบกับสิ่งที่เหลืออยู่ของรัฐสวัสดิการ, ในทางกลับกัน จากตัวอย่างที่เป็นอุทธรณ์ที่ใช้ปฏิบัติในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นประชาธิปไตยที่มีลักษณะเสรี ที่เป็นทุนนิยมสุดขีด

การนำวิธีการจัดการของรัฐสวัสดิการเข้าไปวิเคราะห์ในระบบที่ต่างๆ กันของเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมแสดงให้เห็นว่า มีสถาบันเศรษฐศาสตร์การเมืองเป็นจำนวนมากยืนอยู่ในลักษณะที่ส่งผลเปลี่ยนแปลงสลับกันไปมาอย่างซับซ้อนผู้ปฏิบัติทั้งที่เป็นตัวประสานและเป็นตัวกำหนดนโยบาย, ถูกก่อรูปขึ้นใหม่โดยผ่านโครงสร้างที่มีอยู่ นอกจากนั้น สมมุติฐานนี้ทำให้ความเกี่ยวดองกันระหว่างรูปแบบของระบบการผลิต, ตัวอย่างของความไม่เท่าเทียมกันเศรษฐศาสตร์สังคม, ระบบรัฐสวัสดิการ และการจัดกลุ่มผู้ปฏิบัติทางการเมืองประสานสอดคล้องในพรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ให้เห็นเด่นชัดขึ้นมา

สถาบันทางการเมือง-ผสม

ความสัมพันธ์ที่ถักทอกันอย่างสลับซับซ้อนของสถาบันระหว่าง ระบบตลาดแรงงาน, องค์กรและการเงินของผู้ประกอบการและโครงสร้างทางสวัสดิการสังคมทำเครื่องหมายของเงื่อนไขต่างๆ ภายใต้งี๊เงื่อนไขนี้สามารถนำลักษณะที่เป็นบวกของเศรษฐกิจศาสตร์การตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบมาใช้ให้เป็นประโยชน์และเกณฑ์ที่เป็นด้านลบของมันเป็นมาชดเชยโดยผ่านระบบการให้หลักประกันทางสังคมที่เหมาะสม ด้วยวิธีนี้ ตัวอย่างเช่น ประเทศเดนมาร์ค โดยการลดมาตรการป้องกันการถูกปลดออกจากงาน เป็นประเทศๆ หนึ่งที่มีตลาดแรงงานที่ยืดหยุ่นมากที่สุดในโลก มีก็แต่เป็นรองประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษเท่านั้น¹⁹⁹ นั้นทำให้ผู้ประกอบการของเดนมาร์คสามารถที่จะเพิ่มหรือ ลดผู้ร่วมงานได้อย่างยืดหยุ่น ความไม่มั่นคงนี้ สำหรับผู้รับจ้าง โดยในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ ได้รับการจ่ายเงินชดเชยที่ใจกว้างอย่างยิ่ง, นโยบายที่กระตุ้นไปสู่การทำงานใหม่ในตลาดแรงงาน และความช่วยเหลือทางสังคมอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก

ในทางกลับกันระบบการผลิต ที่ฐานการผลิตมุ่งเน้นไปยังส่วนที่ขยายออกไปที่มีค่าจ้างต่ำ และตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่น, ปราศจากการควบคุม, มีปัญหาทางสังคมที่ตามมาอย่างรุนแรง, ถ้าหากว่ามีการสร้างระบบการป้องกันทางสังคมที่อ่อนแอ ปัญหาที่ไม่ต้องการให้เกิดทางสังคมที่ตามมา ไม่ใช่มีเพียงแค่ความยากจนของผู้ใช้แรงงาน ที่ถึงแม้ว่าจะมีงานทำก็ตามและความไม่ปลอดภัยทางสังคมเท่านั้น , แต่ว่ารูปแบบที่มีความยากลำบากอย่างมากคือการถูกกีดกันออกจากสังคม สิ่งเหล่านี้ จะเห็นได้จากตัวอย่างของประเทศสหรัฐอเมริกาได้อย่างชัดเจน ตรงนี้ มีผู้ที่ติดอยู่ในคุกปี 1993 จำนวน 1,339,695, นั้นหมายความว่า สัดส่วนของผู้ต้องโทษ 519 คนต่อจำนวนประชากร 100,000 คน ในประเทศเยอรมนี มีสัดส่วนผู้ต้องโทษ เปรียบเทียบในปีเดียวกัน มีผู้ต้องโทษ 80 คนต่อประชากร 100,000 คน บรูคส์ เวสเตอร์นและเคธเธอริน เบคเซต (Bruce Western และ

¹⁹⁹ Benner/Vad 2000

Katherine Beckett) ได้คำนวณออกมาว่า ในยุโรปจำนวนคนตกงานมีสัดส่วนอยู่มากกว่าจำนวนผู้ชายที่ถูกจับเป็นผู้ต้องโทษที่ 20 ถึง 50 ต่อ 1 ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนระหว่างคนตกงานกับผู้ต้องโทษอยู่ที่น้อยกว่า 3 ต่อ 1 ถ้าเรานำผู้ต้องโทษทุกคนมาคิดคำนวณเข้าไปในตลาดแรงงาน, ก็น่าจะมีสัดส่วนของคนทำงานในยุโรปในเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1976 ถึง 1994 ใน 15 จาก 19 ปีสูงกว่าของประเทศสหรัฐอเมริกา ตัวเลขที่นำมาคำนวณนี้แสดงให้เห็นว่า ในปี 1995 สัดส่วนของคนตกงานที่เป็นทางการในเยอรมนีอยู่ที่ 7.1% และในประเทศสหรัฐอเมริกาเพียงอยู่แค่ที่ 5.6% ถ้าเรานำนักโทษที่นั้งอยู่ในคุกทั้งสองประเทศมานับรวมเข้าด้วยกัน สัดส่วนของในประเทศเยอรมนีจะอยู่ที่ 7.4% และของประเทศสหรัฐอเมริกาจะขึ้นมาอยู่ที่ 7.5% เมื่อเรานำระบบมาเปรียบเทียบอย่างครอบคลุมแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถตัดสินได้ถึงผลกระทบของประเภทจริงบนสิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นสากลได้ในสภาพที่เป็นจริง

ความสัมพันธ์พิเศษ

แม้ว่าภายใต้สมมุติฐานข้อเรียกร้องที่มีความทะเยอทะยานสูงที่ว่า ความจำเป็นที่จะต้องมีการรอบแ่ไขทางเศรษฐกิจสามารถที่จะต่อสู้ทางการเมืองเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์, สิทธิของพลเมืองทางสังคม ผ่านระบบสวัสดิการสังคมที่เป็นสากล และสิทธิการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายที่ได้รับการประกันอย่างเพียงพอ และความเป็นเลิศทางการเมืองเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจศาสตร์ที่เป็นเหมือนสิทธิในการเข้าไปแทรกแซงอย่างมีหลักการได้รับการยอมรับตามนโยบายของกฎหมายรัฐธรรมนูญ ดังนั้น ทางเลือกของการเตรียมการทางสถาบันของเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองในสถานการณ์ที่แน่นอน สามารถเป็นเพียงทางเลือกที่นำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมระหว่างตัวแปรของสวัสดิการสังคมของลัทธิทุนนิยม ในการตัดสินใจทางการเมืองแต่ละครั้งของความสัมพันธ์พิเศษต้องคำนึงถึงจากภาพที่มองเห็นได้ของระบอบสังคมประชาธิปไตยสองมุมมองด้วยกัน:

หนึ่ง: สิ่งที่เราคาดหวังได้จากผลลัพธ์ทั้งหมดทางเศรษฐกิจ ที่สอดคล้องกับผลสรุปของกระบวนการรับรู้จากประสบการณ์ เมื่อพิจารณาถึงผลผลิตมวลรวม

ประชาชาติที่ได้รับและอัตราการเจริญที่ระบบนิเวศสามารถจะรองรับได้

สอง: การตัดสินใจทางการเมืองบนความชอบธรรม เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบที่ได้รับเลือกเป็นการเฉพาะ, เช่น การมีการว่าจ้างแรงงานมาก, มีความมั่นคงในการทำงาน, ความต่อเนื่อง, ผลผลิตภาพและพลังของนวัตกรรม

เศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคมในกระแสโลกาภิวัตน์

ความคาดหวังไม่มีเหตุผลรองรับว่า โลกาภิวัตน์เป็นการใช้กำลังบังคับให้เกิดการบรรจบกันของรูปแบบลัทธิทุนนิยมทั้งหลายบนรูปแบบของเสรีนิยมโดยปราศจากการรองรับในสิทธิพื้นฐานของรัฐสวัสดิการ ในทางกลับกัน เป็นการพูดถึงผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นในรูปแบบของกลุ่มสแกนดิเนเวียและบางประเทศในยุโรป

แสดงให้เห็นว่า ที่ไหน ที่มีสถาบันสำหรับการประสานงานของตลาดอยู่ ผู้ปฏิบัติจะโน้มเอียงไปใช้โครงสร้างนี้ด้วย ถึงแม้ว่า โครงสร้างและองค์ประกอบของโครงสร้างในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบจะมีการเปลี่ยนแปลงในช่วงยี่สิบปีหลังนี้ และมีการปรับตัวให้เข้ากับความท้าทายใหม่ ผู้ปฏิบัติทางเศรษฐศาสตร์การเมืองก็ยังให้ความไว้วางใจบนการประสานงาน การชดเชยและการสื่อสารกัน สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงเหตุผลด้วยว่า ทำไมเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบในสภาวะการณ์ของความท้าทายใหม่ของตลาดในกระแสโลก, ในด้านกลับกันต่อเศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบ, จึงไม่ควรจะเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นความยืดหยุ่นและปลดปล่อยการควบคุมของความสัมพันธ์ของแรงงานอย่างขาดสติ และไม่มุ่งเน้นไปที่การลดหลักประกันทางสังคม แต่กลับมุ่งเน้นไปที่การจัดการกับยุทธศาสตร์การปรับตัวให้ทันกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ตรงกันข้ามกับความเห็นของเสรีนิยมใหม่ที่ว่า เศรษฐกิจการตลาดที่ไม่มีการจัดระเบียบสามารถที่จะสนองตอบต่อการบูรณาการให้เข้ากับกระแสโลกของตลาดทุนและตลาดการผลิตได้ดีกว่า, ประสบการณ์ใหม่ๆ เมื่อไม่นานมานี้ บ่งบอกเป็นนัยว่า เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบในระยะกลางและระยะยาวจะมีโอกาสในการยืนหยัดต่อกรที่ดีกว่า ระบบการผลิต ที่ส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่ส่วนของค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ, มีโครงสร้างรัฐสวัสดิการที่อ่อนแอ และการจัดเก็บภาษีได้น้อย

สามารถที่จะตอบได้ในกระแสการต่อสู้บนเวทีโลก ด้วยการปรับลดการควบคุมและการคุ้มครองทางสังคมลงอย่างต่อเนื่อง เท่านั้น ในทางกลับกัน เศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบสามารถตอบสนองต่อการท้าทายเดียวกันอย่างหลากหลายพร้อมกับโอกาสที่จะประสบความสำเร็จได้มากกว่า และยืนหยัดอยู่ได้ด้วยคนทำงานที่มีการศึกษาและหลักประกันทางสังคมที่ดี บนตลาดการผลิตที่ต้องการคุณภาพสูง และผลผลิตที่เป็นการเฉพาะทาง ปัญหาทางสังคมของการมีรายได้ต่ำในอาชีพการบริการที่ต้องการคนที่มีคุณสมบัติต่ำสามารถที่จะแก้ไขได้ด้วยการจ่ายชดเชยค่าจ้างอย่างเหมาะสม

ความเป็นอันดับหนึ่งของการเมือง

ข้อเท็จจริงก็คือว่า มีประเภทของประชาธิปไตยสวัสดิการทุนนิยมที่หลากหลายที่ประกอบด้วยหน้าที่เป้าหมายทางสังคม, เศรษฐกิจและทางการเมืองที่แตกต่างกัน เป็นเรื่องที่ไม่อาจโต้แย้งได้ ที่สำคัญว่านั่นสำหรับเศรษฐศาสตร์การเมืองของระบอบสังคมประชาธิปไตยคือคำถามที่ว่าเศรษฐกิจการตลาดที่แตกต่างกันมีพัฒนาการมาอย่างไร, วิถีไหน และจากเหตุผลอะไรทำให้เศรษฐกิจเหล่านี้ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง และ โดยเฉพาะ บรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยที่เข้าไปอยู่ในภาวการณ์ของแต่ละองค์กรของเศรษฐกิจการตลาดที่แตกต่างกันสามารถถูกฝังเข้าไปอย่างไร และลึกแค่ไหน งานวิจัยเรื่อง “ความหลากหลายของลัทธิทุนนิยม” ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ภายใต้เงื่อนไขของตลาดเสรี เศรษฐกิจการเมืองจากประเภทของเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบประกอบเข้ากับรัฐสวัสดิการที่รองรับสิทธิขั้นพื้นฐาน สามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย, ตราบเท่าที่เศรษฐกิจการเมืองฯ สามารถที่จะปรับโครงสร้างให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ การเข้าไปฝังตัวและการไปควบคุมตลาด เช่นเดียวกับความคลอบคลุมอย่างรอบด้านของรัฐสวัสดิการยังคงเป็นโครงการที่มีอนาคตของระบอบสังคมประชาธิปไตย ภายใต้เงื่อนไขของโลกาภิวัตน์ งานวิจัยเปรียบเทียบที่เกี่ยวกับรัฐสวัสดิการประกอบด้วยข้อชี้แนะที่สำคัญสำหรับวิถีทางการควบคุมเงื่อนไขทางโครงสร้างของรัฐสวัสดิการที่ประสบผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง และในขณะเดียวกัน การมี

ส่วนร่วมที่เป็นประโยชน์สามารถที่จะนำไปสู่พลวัตทางเศรษฐกิจ

ความจำเป็นและปริณิทนของการควบคุมทางเศรษฐกิจด้วยภาคการเมืองมีความเติบโตในขนาดที่ใหญ่โตมากพอสมควร²⁰⁰ ตั้งแต่ช่วงปี 1990 เป็นต้นมา ผ่านแนวโน้มการพัฒนาทั่วไปของภาคประชาสังคมและทางการเมือง ในด้านหนึ่งโดยผ่านการแปรรูปที่เพิ่มขึ้นมากขึ้น ที่ในอดีตเคยเป็นผลผลิตและการให้บริการที่รัฐเป็นผู้จัดหา มา หรือ เป็นการให้หลักประกันโดยรัฐในหลายๆ ประเทศ; สอง โดยผ่านกระบวนการบูรณาการของตลาดระหว่างชาติ ที่นำไปสู่ช่องว่างที่เพิ่มมากขึ้นระหว่างขอบเขตการเข้าถึงของผลกระทบที่เกิดขึ้นจากภายนอกของตลาด ในด้านหนึ่ง และความเป็นไปได้ของการควบคุมทางการเมืองของเขา ในอีกด้านหนึ่ง และ สาม การเพิ่มขึ้นของความเสี่ยงที่เกิดจากกระบวนการเจริญเติบโตอย่างไม่ชัดเจนของอารยธรรมและปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ปราศจากการควบคุม การถอยออกจากการควบคุมในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 และ 1980 ในหลายๆ ขอบเขตได้ถูกยกเลิกแล้วในระหว่างเวลานี้ โดยแนวโน้มไปสู่การเข้าไปควบคุมปัญหาอย่างเหมาะสม ผ่านการพัฒนานี้ทำให้สถานะภาพของเสรีนิยมสุดขีด, ที่ต้องการจำกัดอยู่เพียงนโยบายการควบคุมในเรื่องที่สำคัญบนหลักประกันของเงื่อนไขการแข่งขันเท่านั้น, ถูกผลักดันเข้าไปเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างเบ็ดเสร็จ ดังนั้นในระเบียบวาระของเศรษฐกิจการเมืองของสังคมประชาธิปไตยจึงมีการนำเสนอเหตุผลใหม่ของนโยบายการควบคุมเศรษฐกิจสาธารณะอย่างครอบคลุม เหตุผลๆ นี้แสดงให้เห็นในภาวะสถานการณ์ของปัญหา อยู่ภายในแต่ละสังคมและสำหรับเวทีระหว่างประเทศ อย่างครอบคลุม แท้จริงแล้วมันเกี่ยวข้องกับเรื่องอะไร คือเรื่องของการพัฒนาเครื่องมือของการควบคุมด้านนโยบาย, เรื่องของรูปแบบของการแสวงหาคำตอบทางการเมืองเกี่ยวกับเป้าหมายของการเข้าไปมีส่วนร่วม, รวมทั้งการเข้าไปจัดตั้งความต้องการทางการเมืองสู่การปฏิบัติในโลก²⁰¹

²⁰⁰ Czada/Lütz/Mette 2003: 26

²⁰¹ เปรียบเทียบบทที่ 5

4.12 ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

รัฐสวัสดิการ

ประสบการณ์และการหาแนวทาง

รัฐสวัสดิการของประเทศที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ดีมากภายใต้เงื่อนไขของตลาดที่เปิดทุกประเทศ ประจักษ์หน้ากับปัญหาประเภทใหม่ที่มีความสลับซับซ้อน, ตราบเท่าที่ประเทศเหล่านี้ยึดแนวทางสิทธิพื้นฐานที่เป็นสากล ในกรณีที่รัฐบาลที่บริหารอยู่มีความต้องการที่จะปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากภาระที่แบกรับอยู่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ รัฐบาลฯ นั้นก็จะประสบกับความเสี่ยงที่จะตามมาอย่างมากมายของวิกฤติทางเสถียรภาพและวิกฤติของการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวกัน ที่จะเป็อันตรายต่อความพร้อมในการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม, ความสามารถในการที่จะช่วยเหลือกันและกันทางสังคมและขอบธรรมทางการเมืองของระบบการปฏิบัติทางการเมือง

ถึงแม้ว่า รัฐสวัสดิการของเสรีนิยม มีความสามารถที่จะอยู่ได้จากสาเหตุของการลดระดับของการเรียกร้องสิทธิ และการถ่ายโอนหลักประกันการช่วยเหลือทางสังคมไปสู่ภาคเอกชน แต่จากปัญหาที่ยังไม่สามารถที่จะแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ของความไม่เท่าเทียมกันอย่างรุนแรง และความยากจนที่แผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางในบรรทัดฐานของความชอบธรรม-ที่ตกอยู่ในสภาพที่หาทางออกไม่ได้²⁰²

รัฐสวัสดิการของระบอบสังคมประชาธิปไตย หลังจากที่ได้ลดสิทธิการขอรับความช่วยเหลือและเพิ่มคุณค่าของหลักการการรับผิดชอบตัวเองเป็นหลัก สำหรับการสิทธิการเข้าขอรับความช่วยเหลือทั้งสิ้นทั้งปวงแล้ว ก็ได้ทำการปรับปรุงทั้งระบบเพื่อให้เกิดเสถียรภาพระยะยาวอย่างต่อเนื่อง มันขึ้นอยู่กับมาตรการที่สำคัญว่า การว่าจ้างในภาคบริการสาธารณะของภาครัฐเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยผ่านการยอมรับการจัดเก็บภาษีในระดับที่สูง และโครงสร้างทางภาษีพร้อมกับระบบภาษีคู่ขนานที่เอื้อต่อเศรษฐกิจ ตราบเท่าที่ความสมัครใจของประชาชนของ

²⁰² Scharpf 2000

ประเทศนี้ยังเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ที่ยอมแบกรับสัดส่วนภาษีที่สูง เขามองเห็นปัญหาหลักที่ทำลายเขาอยู่ที่สำคัญที่สุดคือ การที่จะต้องขยายการว่าจ้างเข้าไปในส่วนของภาคการบริการที่ใช้บุคลากรที่มีคุณวุฒิต่ำ สำหรับเป้าหมายการว่าจ้างแรงงานเต็ม ที่เรียกว่าให้มีการแยกย่อยค่าจ้างที่อยู่ในส่วนของผู้มีรายได้ระดับล่างลงไป ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ ความจำเป็นนี้เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกับประเพณีของลัทธิความเสมอภาคในเรื่องคุณค่าพื้นฐานที่เป็นแนวทางของประเทศเหล่านี้และจึงต้องปะทะกับการต่อต้านทางการเมือง

รัฐสวัสดิการอนุรักษนิยมของทวีปยุโรปกำลังประสบปัญหาที่ยังไม่สามารถจะแก้ไขได้เป็นจำนวนมาก สิ่งที่ถูกนับเข้าไปปัญหา เช่น โครงสร้างภาษีทางเศรษฐกิจและการว่าจ้างที่ไม่เป็นมิตร, ให้การสนับสนุนงบประมาณทางการเงินแก่ระบบประกันสังคมที่ไม่เพียงพออย่างต่อเนื่อง และกำแพงป้องกันที่สูงสำหรับคนที่มั่งคั่ง

ในภาวะการณ์การคงอยู่ของปัญหาที่เป็นสองเรื่อง, ของแรงกดดันของการตลาดที่เปิดและของการเปลี่ยนแปลงสถิติของประชากร ในเวลาเดียวกัน ทำให้รัฐสวัสดิการทั้งหลายที่ประสบกับการที่จะต้องทำให้เกิดการว่าจ้างงานให้มากที่สุด (เกือบเต็ม) เพื่อรักษาระบบทางการเงิน ซึ่งก็เป็นเป้าหมายหลักที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยและสมมุติฐานที่สำคัญที่สุดในการทำให้การสนับสนุนงบประมาณของรัฐสวัสดิการเป็นไปอย่างยั่งยืน

เพราะว่า ไม่อนุญาตให้ยุทธศาสตร์ของการทำให้กลายเป็นส่วนที่เหลือของรัฐสวัสดิการที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้น สำหรับโครงการของสังคมประชาธิปไตย และไม่อนุญาตให้พัฒนาการของค่าจ้างที่กำหนดจากบนไปสู่ล่างอยู่ในมือของตลาดเพียงด้านเดียว จึงพิจารณาวิธีการโดยเฉพาะยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องของแต่ละประเทศที่ทำไปก่อนหน้านี้ ที่ได้พิสูจน์ให้เห็นผลสัมฤทธิ์อันเป็นที่ประจักษ์ สำหรับเป็นบทสรุปในการแก้ปัญหาที่คงอยู่อย่างยั่งยืนของรัฐสวัสดิการกับการรักษาระบบบรรทัดฐานของเงื่อนไขที่ขอบด้วยธรรม

หนึ่ง: การจัดเงินงบประมาณของรัฐสวัสดิการจากภาษีรายได้ของรัฐ

สวัสดิการพิจูณให้เห็นในการตลาดที่เปิดของการจัดเก็บเงินสนับสนุนตามรายได้เหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด เงินค่าบำรุงที่จัดเก็บได้ ที่ทำให้ค่าใช้จ่ายรายได้ข้างเคียงสูงขึ้น ด้านหนึ่ง ทำให้เกิดปัญหาที่ใหญ่หลวงมากสำหรับตลาดแรงงาน, โดยเฉพาะในระดับรายได้ล่างๆ ที่มีศักยภาพในการผลิตต่ำ, และค่าบำรุงฯ นี้ผลักดันให้รัฐสวัสดิการตกลงไปในหลุมพรางที่ว่า รัฐฯ เองจะทำลายสถานะภาพการเงินอย่างต่อเนื่อง, โดยเฉพาะในเวลาวิกฤติ ที่ในช่วงของเวลานี้ ประสิทธิภาพของรัฐฯ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ การจัดเก็บเงินสนับสนุนตามรายได้ ยังมีความอ่อนไหวในการรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสถิติประชากร และไม่อยู่ในสถานะที่จะรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของบทบาททางเพศทั้งในครอบครัวและในชีวิตการทำงาน

สอง: กองทุนชราภาพพื้นฐานที่เก็บจากเงินภาษีในขนาดที่เหมาะสมปรากฏในประเทศที่นำมาเทียบเคียง ที่เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการป้องกันผู้สูงอายุ ที่ภายใต้เงื่อนไขของการตลาดแบบเปิดสามารถที่จะจ่ายชดเชยได้อย่างต่อเนื่อง โดยปราศจากผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์สำหรับตลาดแรงงาน กองทุนฯ ทำหน้าที่อย่างครอบคลุม มีเหตุผลที่สามารถอธิบายได้ของมาตรฐานความยุติธรรม เพราะว่า มันเป็นเรื่องที่น่ากังขาว่า ควรจะเป็นภารกิจของรัฐสวัสดิการหรือไม่ที่จะต้องรักษาระดับรายได้ ที่ครั้งหนึ่งเคยมีให้คงไว้โดยไม่จำกัดเวลาในทุกสถานะภาพของการดำรงชีวิต นอกจากนั้น ยังมีเพิ่มเข้าไปอีกว่า ด้วยเงินบำนาญพื้นฐาน ความขัดแย้งของการแบ่งปันระหว่างยุคที่สามารถที่จะจัดสรรด้วยวิธีการหนึ่ง ที่ทำให้ยุคแต่ละยุคที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันอธิบายถึงความชอบธรรมนี้

สาม: เนื่องจากการรวมเข้าไปในงานจ้างทางสังคมเป็นการแสดงออกหนึ่งที่มีความสำคัญมากของมิติความเท่าเทียมกันในหลักการของสิทธิขั้นพื้นฐาน จึงต้องให้ความดีความชอบต่อโครงการต่างๆ ของการกระตุ้นเพื่อให้เกิดการตื่นตัว และการให้การศึกษาต่อเนื่องสำหรับตลาดแรงงาน และการจัดการของการช่วยเหลือทางสังคมที่ทำให้เกิดการตื่นตัวบนพื้นฐานของการยอมรับการรับจ้าง มีสิทธิพิเศษที่จะได้รับการสนับสนุน ก่อนที่จะเลือกใช้วิธีการจ่ายเป็นเงินทดแทน และ

มาตรการคุ้มครองรักษาสถานภาพทางสังคม โครงการทุกโครงการ ที่เดินตามมาตรฐาน “ทำให้การทำงานเกิดผลรายได้ที่พอสมควร” (“*Making-Work-Pay*”) เท่าที่จะรักษาเงื่อนไขเพื่อความเหมาะสมของตำแหน่งงานที่ถูกเสนอ แสดงออกถึงความชอบธรรมด้วยวิธีการพิเศษ เพราะว่า การมีส่วนร่วมในงานจ้างทางสังคมแสดงให้เห็นถึงสมมุติฐานที่สำคัญหนึ่งสำหรับความสามารถของผู้ที่ได้รับผลกระทบในการเข้าไปมีส่วนร่วมของการดำรงชีวิตที่มีความสัมพันธ์กันของคนส่วนใหญ่อื่นๆ ในสังคม และในขณะเดียวกัน ก็เป็นหลักประกันที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งสำหรับที่ว่า บุคคลนี้สามารถที่จะยืนหยัดและทำให้สภาพในชีวิตการทำงานดีขึ้น

สี่: การสลายส่วนของตลาดแรงงานโดยผ่านการนำเข้าของรูปแบบการคุ้มครองการเลิกจ้าง ที่เป็นในขณะเดียวกัน ในขนาดที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของความเป็นมิตรในการจ้างงาน และทำให้เข้ากับมาตรฐานสำหรับประเภทต่างๆ ของการทำงาน แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรม ไม่ว่าภายใต้เงื่อนไขของความยุติธรรม เช่นเดียวกับ ในมุมมองบนเป้าหมายการว่าจ้างงาน สิ่งเหล่านี้ เป็นตัวกำหนดเงื่อนไขของหลักความคุ้มครองเบื้องต้นสำหรับในกรณีของการตกงาน ที่อนุญาตให้ผู้ได้รับผลกระทบ คงระดับมาตรฐานการดำรงชีวิตสำหรับในช่วงเวลาที่สามารถประเมินได้ และสามารถกลับไปทำงานโดยผ่านมาตรการการส่งเสริมที่ดีที่สุด

ห้า: การทำให้เท่าเทียมกันของการคุ้มครองทางสังคม, รวมทั้ง การป้องกันในกรณีชราภาพเกิดขึ้นระหว่างการทำงานในหน้าที่ใหม่ของเศรษฐกิจแห่งองค์ความรู้ที่ เช่น โดยผ่านการ “จ้างทรัพยากรจากภายนอก” (“*Outsourcing*”), “ผู้ร่วมงานอิสระ” (“*Freelancing*”) และการทำงานไม่เต็มเวลา และประเพณีความสัมพันธ์ของการทำงานปกติเป็นสมมุติฐานที่ดีที่สุดสำหรับการนำศักยภาพของการว่าจ้างออกมาใช้อย่างเต็มที่ เท่าที่เสนอให้ได้ การทำให้เท่าเทียมกันเป็นการนำเสนอส่วนที่ชัดเจนที่จะนำไปสู่ความใกล้เคียงของเป้าหมายของการทำให้เกิดการว่าจ้างเต็ม และเติมเต็มเงื่อนไขความคุ้มครองขั้นต่ำที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคน ในกรณีที่เกิดความเสี่ยงของโครงสร้างทางสังคม ได้อย่างเหมาะสม

หก: สำหรับรัฐสวัสดิการของสังคมบริการที่มีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพสูงปรากฏว่า การปฏิรูปในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและเด็กๆ ของระบบประกันสังคมของรัฐสวัสดิการภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดทั้งหมด ถือเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่ได้ปฏิบัติตามหลักการขั้นพื้นฐานของระบอบสังคมประชาธิปไตย ควรจัดการระบบการประกันสังคม เช่นว่า เป็นการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจในขณะเดียวกันไปด้วย, ส่งเสริมให้เกิดความยุติธรรม และจัดการอย่างยั่งยืน

ศูนย์นวัตกรรมของการปฏิรูปรัฐสวัสดิการอย่างยั่งยืน นำเสนอยุทธศาสตร์การเชื่อมโยงภายในที่ให้ครอบครัวและการศึกษาเป็นศูนย์กลาง องค์ประกอบเหล่านั้นคือ:

หนึ่ง สิทธิของพลเมืองในเรื่องที่จะได้รับการบริการอนุบาลเด็กเต็มวัน โดยเริ่มกับเด็กที่เล็กที่สุดก่อนที่จะเข้าสู่วัยเรียน แบ่งเบาภาระการจัดสรรงบประมาณโดยเก็บตามรายได้ที่เพิ่มขึ้นของผู้ปกครอง

สอง การเพิ่มสัดส่วนการว่าจ้างแรงงานผู้หญิง

สาม การเพิ่มขึ้นของความเท่าเทียมกันของโอกาสอย่างเห็นได้ชัด โดยผ่านการเอาชนะอุปสรรคของการสืบทอดฐานะทางสังคม รวมทั้ง

สี่ การเพิ่มอัตราการเกิดให้สูงมากขึ้นอย่างมีนัยที่สำคัญ

ด้วยวิธีการนี้เท่านั้น ที่จะประสบความสำเร็จ ในขณะเดียวกัน และ จากต้นธารของสถาบันเดียวกัน บรรลุเป้าหมายของความเสมอภาคทางเพศ, ของโอกาสที่เท่าเทียมกันทางสังคม, ของการได้รับการจัดสรรทางการเงินอย่างยั่งยืนของรัฐสวัสดิการ และพื้นฐานของนโยบายหนึ่ง ที่เปิดโอกาสให้มีทางเลือกที่สอง การเริ่มต้นที่เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ของการเรียนและการศึกษาเป็นหลักประกันที่ดีที่สุดสำหรับความสามารถสู่การศึกษาต่อเนื่องในภายหลัง ในขณะเดียวกัน ระบบการเรียนที่สอนเต็มวัน และสนับสนุนให้นักเรียนสามารถเปลี่ยนรูปแบบการเรียนต่อเนื่อง เป็นเสาหลักทางโครงสร้างที่สำคัญของรัฐสวัสดิการประเภทนี้ ภายใต้มุมมองต่างๆ ของพื้นฐานทางบรรทัดฐานของรัฐสวัสดิการ, ความยั่งยืนของ

พื้นฐานทางงบประมาณ และการทำหน้าที่ทางเศรษฐกิจ รัฐสวัสดิการของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยมีเหตุผลเพียงพอ ถ้าหากว่ารัฐฯ เติบโตต่อเนื่องดังต่อไปนี้:

หนึ่ง: ประชาชนทุกคนต้องมีหลักประกันผ่านสิทธิขั้นพื้นฐานมุ่งไปสู่ความคุ้มครองของมาตรฐานการดำรงชีวิตหนึ่งที่เหมาะสมในทุกๆ สถานการณ์ของความเลื่อมล้ำ แต่สามารถที่จะวางเงื่อนไขโดยผ่านการมอบหมายให้มีความรับผิดชอบด้วยตัวเองเป็นอันดับแรก

สอง: ในกรณีของการเกิดความเลื่อมล้ำทางโครงสร้างทางสังคมขึ้น สำหรับผลกระทบของสิทธิขั้นพื้นฐาน ต้องมีหลักประกันที่เหมาะสมต่อคนที่ได้รับผลกระทบ สำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่ง, จำนวนเงินช่วยเหลือที่เหมาะสม, การรักษาเงื่อนไขการดำรงชีวิตที่ใกล้เคียงกับที่เคยเป็นอยู่ แต่ต้องไม่ใช่ไม่มีขีดจำกัด

สาม: ในระยะยาว เน้นหนักสำหรับความเสี่ยงที่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า, และในส่วนของการวางแผนชีวิตที่ต้องเผื่อความเสี่ยงไว้ด้วย ดูเหมือนว่า ภายใต้มุมมองต่างๆ ของความยุติธรรมและสิทธิพื้นฐานทางสังคม ระบบของหลักประกันพื้นฐานที่เท่าเทียมกันที่เพียงพอสำหรับทุกคน นอกเหนือจากหลักประกันดังกล่าวแล้ว เป็นเรื่องของแต่ละบุคคล, ในการที่จะทำการประกันความเสี่ยงในความรับผิดชอบของตนเอง

สี่: ระบบการประกันของรัฐสวัสดิการ ที่อยู่นอกเหนือข้อเรียกร้องนี้สามารถนำเสนอ ในมุมมองบนความเข้าใจในเรื่องของความยุติธรรมที่อยู่ในจิตสำนึกของคนในสังคมนั้นๆ แต่ระบบการประกันเหล่านี้ เป็นผลที่ตามมาจากหลักการของความยุติธรรมต่างๆ ที่เป็นสากล แต่ไม่ใช่การบังคับ

ห้า: ประสบการณ์ของรัฐสวัสดิการต่างๆ ในยุโรป, เช่นในประเทศเนเธอร์แลนด์, ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990, และประเทศเยอรมนี, ในช่วงปีหลังศตวรรษที่ผ่านมา จะเป็นตัวอธิบายถึงความคาดหวังว่า วงโคจรของการต้องพึ่งพาทางโครงสร้างของการพัฒนาการของรัฐสวัสดิการไม่ใช่ขนาดที่เด็ดขาด แต่เป็นขนาดที่มีความสัมพันธ์กับนโยบายทางการเมือง ภายใต้แรงกดดันจากวิกฤติจากภายนอก หรือ วิกฤติที่เกิดจากการกระตุ้นจากภายใน ภาคประชาสังคมแสดงให้เห็น

เห็นด้วย ว่า, ในภาคสังคมที่ตัวโครงสร้างทางสวัสดิการสังคมได้รับการสนับสนุน โดยผ่านความสนใจที่จัดตั้งขึ้นอย่างรุนแรง, อยู่ในฐานะที่จะทำให้การปฏิรูปอย่าง ถึงแก่นเกิดเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไม่ต้องสงสัย, การปฏิรูปที่ยึดแนวทางของรูปแบบ ที่ประสบความสำเร็จจากประเทศที่ถูกนำมาเปรียบเทียบ

เศรษฐศาสตร์

การอธิบายทางทฤษฎีของประสบการณ์จนถึงปัจจุบัน ไม่สามารถที่จะ สนับสนุนความคาดหวังว่า ภายใต้แรงกดดันของการตลาดที่เปิดจะเกิดการเข้ามา บรรจบกันอย่างกว้างขวางของระบบเศรษฐศาสตร์การเมืองโดยคำนึงถึงรูปแบบ การตลาดของเสรีนิยม แท้จริงแล้วสิ่งที่ยืนยันได้มากกว่าว่า รูปแบบที่แตกต่างกัน ของเศรษฐศาสตร์การเมืองในการพัฒนาไปสู่สถาบันที่ถูกกับจริตของตัวเอง, สามารถค้นพบยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดเพื่อใช้ยืนยันสถานะภาพความชอบธรรมของตน เองในตลาดที่เปิด รูปแบบที่เหมาะสมที่สุดของสังคมประชาธิปไตยหนึ่ง เป็นที่ต้อง การของการตลาดที่มีการจัดระเบียบในความเชื่อมโยงกับรัฐสวัสดิการที่รองรับด้วย สิทธิขั้นพื้นฐาน, ภายใต้สมมุติฐานของปฏิรูปแบบจำนวนหนึ่งที่มีความจำเป็นต้อง เชื่อมต่อ ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ที่ไม่เพียงแต่จะสามารถอยู่รอดได้, แต่ว่า ทางเศรษฐศาสตร์แล้ว ต้องมีศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันและประสบ ความสำเร็จทางการเมือง รูปแบบนี้ตอบสนองข้อเรียกร้องหลักพื้นฐานที่เป็นบรรทัด ฐานของสังคมประชาธิปไตยจากการเปรียบเทียบ ได้ดีที่สุด:

ข้อที่หนึ่ง: รูปแบบนี้นำเสนอรูปแบบที่มีการจัดระเบียบของการค้นหาการ ตัดสินใจของระดับเศรษฐศาสตร์มหภาคกับระดับของการกำหนดเงื่อนไขการจ้าง และเงินเดือน บนระดับของผู้บริหารประกันการเข้ามามีส่วนร่วมในขอบเขตที่กว้าง ออกไปอีกของผลประโยชน์ทางสังคมในการมีส่วนร่วมเพื่อค้นหาข้อตกลงร่วมกัน, โดยไม่ส่งผลกระทบทำให้เศรษฐกิจเกิดความบกพร่อง

ข้อที่สอง: รูปแบบนี้อยู่ในสถานะที่จะเข้ามาทำการบูรณาการระบบรัฐ สวัสดิการที่ยืนอยู่บนหลักของสิทธิขั้นพื้นฐานและระบบการชดเชยประสิทธิภาพ ทางเศรษฐกิจ ด้วยวิธีการสนับสนุนให้เกิดเสถียรภาพซึ่งกันและกัน และด้วยวิธีการ

นี้เอง สิทธิขั้นพื้นฐานก็จะเข้ามาทำหน้าที่ด้วยวิธีการที่ใกล้เคียงแทนในภารกิจโดยรวมทั้งหมด

ข้อที่สาม: รูปแบบนี้มี อย่างเห็นได้ชัดว่า ในเรื่องของศักยภาพที่เหนือกว่าจากการเปรียบเทียบในวิธีการของการบูรณาการทางสังคมและการเมืองของภาคสังคมที่ได้รับผลกระทบ, เพราะรูปแบบนี้ทำให้เกิดความเป็นชายขอบในขนาดที่ถือว่าน้อยมากๆ และไม่สร้างความไม่เท่าเทียมที่ขาดความชอบธรรม

ในกรอบนี้ ประเทศที่นำมาเปรียบเทียบจำนวนหนึ่งมียุทธศาสตร์การปรับตัวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ที่คาดว่าจะสามารถประสบความสำเร็จได้:

หนึ่ง: โดยการผ่านยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพของนโยบายการทำวิจัย, นโยบายนวัตกรรมและนโยบายการศึกษา ซึ่งถึงแม้ว่าจะสามารถรักษาจำนวนผู้รับการว่าจ้างงานภายใต้การเน้นเฉพาะส่วน แต่เกือบจะไม่สามารถขยายวงออกไป

สอง: การเพิ่มจำนวนการว่าจ้างงานเป็นการคาดหวังว่าจะเพิ่มในส่วนภาคการบริการที่ได้รับการคุ้มครองเกือบทั้งหมดอยู่แล้ว ความแตกต่างของรูปแบบรัฐสวัสดิการและเงื่อนไขการจัดสรรงบประมาณ ภาคสาธารณะสามารถที่เข้าไปมีส่วนในการให้ความสนับสนุนในขนาดที่แตกต่างกัน แต่ในทุกๆ กรณี ความสามารถทางเศรษฐกิจของภาคเอกชนเป็นตัวชี้ขาดในการที่จะเพิ่มการจ้างงานในขอบเขตสำหรับการเข้าถึงเป้าหมายการว่าจ้างเต็มนี้การทำให้เกิดเป็นจริงในการนำไปสู่หลักประกันนี้ ได้อธิบายถึงมาตรการที่จำเป็นไว้แล้ว ในบทที่เกี่ยวกับรัฐสวัสดิการ²⁰³ เพราะว่า สำหรับโครงการของสังคมประชาธิปไตยต้องตัดการทำหน้าที่ให้เศรษฐกิจ²⁰⁴ เป็นเพียงผู้รับใช้ซึ่งเป็นไปได้ ต้องพยายามมุ่งเน้นไปที่การขยายของนโยบายการให้บริการครอบคลุมครัวเรือน และทำให้เกิดความมั่นใจ

สาม: ตัวของระบบการควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐศาสตร์-การเมืองเอง มีความจำเป็นต้องมีรูปแบบเป็นการเฉพาะของการเข้ากับเงื่อนไขของการตลาดแบบเปิด ผลของตลาดทุนที่เปิด, เทคโนโลยีใหม่ๆ ที่มีความยืดหยุ่นและการปฏิเสธภาค

²⁰³ เปรียบเทียบบทที่ 4.6 ถึง 4.10

²⁰⁴ Scharpf 2002

อุตสาหกรรม ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องหารูปแบบใหม่ที่ยืดหยุ่นของการตกลงกันในเรื่องเงื่อนไขเงินเดือนและการว่าจ้าง การกระจายอำนาจการบริหารของโครงสร้างสหการและการเปิดกว้างของโครงสร้างสำหรับการแก้ไขปัญหาเฉพาะทางที่ใกล้เคียงกับสถานประกอบการปรากฏเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นขึ้นมา

สี่: นโยบายที่นำเสนอให้เกิดความยืดหยุ่นของตลาดแรงงานอย่างเพียงพอ, การสร้างคุณวุฒิ, การเพิ่มคุณวุฒิของแรงงานให้มีระดับที่สูงขึ้น และการปฏิรูปแบบของโครงสร้างสวัสดิการสังคม ที่กระตุ้นไปสู่การจ้าง เป็นตัวชี้ขาดของสมมติฐานที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์

ห้า: นโยบายหนึ่งสำหรับแนวทางที่เป็นประเพณีปฏิบัติของสังคมประชาธิปไตย ที่เป็สิ่งกีดขวางที่ไม่สามารถเอาชนะได้ยาก ขึ้นอยู่ที่ประสบการณ์ที่ว่า ภาวะภาษีอันหนักหน่วงของการเก็บภาษีจากผู้มีรายได้ด้านทางที่สูงขึ้นทางสังคมมีขอบเขตที่จำกัด ขอบเขตนี้ ก็ได้ชี้ให้เห็นด้วยว่า ปัญหาพื้นฐานบางปัญหาของการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ที่การพัฒนายู่บนพื้นฐานระดับชาติ ภายใต้เงื่อนไขของการตลาดที่เปิด ไม่สามารถที่จะแก้ไขให้ลุล่วงไปได้อย่างน่าพึงพอใจ ตามความต้องการที่อยู่ในข้อตกลงของระบบการกำกับควบคุมระหว่างชาติ ในกรณีของระบบภาษีมาตรการที่จะนำไปสู่ความสงบสุขที่อยู่ในระดับภูมิภาคของสหภาพยุโรปเป็นก้าวที่มีความสำคัญ นอกเหนือจากข้อชี้แนะถึงวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ยังเป็นการเปิดขอบเขตการเรียนรู้ทางกาลเวลาที่ยาวนาน

หก: แต่ว่า สำหรับยุทธศาสตร์ของเศรษฐศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตยแล้ว มันอาจจะเป็นความผิดพลาดทางยุทธศาสตร์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงได้ ถ้าหากว่า เขาจะคอยให้กรอบของโลกาภิวัตน์ได้รับการดำเนินการไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบ แทนที่จะประยุกต์รูปแบบให้เข้ากับพื้นฐานของระดับประเทศและระดับภูมิภาคให้เป็นจริงขึ้นมา ที่สามารถให้หลักประกันที่เป็นไปได้ที่สุด ในการเข้าถึงเป้าหมายภายใต้เงื่อนไขที่สามารถคาดการณ์ได้จากทฤษฎีประสบการณ์ และ นอกเหนือจากนั้น ที่ยังคงความสำคัญภายใต้สมมติฐานของเหตุการณ์มองจากแง่ดีที่เกิดขึ้นต่อเนื่องโดยอาศัยการสังเกตถึง

ความเชื่อมโยงกันอย่างมีเหตุผล มีการคงอยู่ของเงื่อนไขที่สอดคล้องกับความเป็นจริง ด้วย²⁰⁵

ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ระบบการประกันสังคม เป็นงบประมาณจากเงินภาษีรายได้ส่วนใหญ่แล้วสามารถจะถูกนำมาเป็นเหตุผลที่ชอบธรรมในการเป็นการประกันพื้นฐานในทุกขอบเขตของความเสียหายทางสังคม ระบบฯ จะตอบสนองภารกิจของสิทธิขั้นพื้นฐานทั่วไปและทำให้เกิดความชอบธรรมขึ้นจากบรรทัดฐานของทฤษฎีความยุติธรรมที่เท่าเทียมกัน ด้วย²⁰⁶ ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า บุคคลผู้ได้รับผลกระทบที่อยู่ในช่วงระยะเริ่มต้นของการวางแผนการดำรงชีวิต จะต้องรับรู้ในการที่จะขอรับความช่วยเหลือตามลักษณะของภารกิจและในระดับที่เพียงพอจากการประกันนี้ โดยพอประมาณ ระบบลักษณะนี้ของหลักประกันพื้นฐานที่เท่าเทียมกันจะตอบสนองความเป็นไปได้ของมาตรฐานความยุติธรรมได้ ก็ต่อเมื่อ สามารถที่จะให้หลักประกันการจ้างงานอย่างเพียงพอในขณะเดียวกัน ภายใต้เงื่อนไขนี้ สามารถที่จะปล่อยให้มีความรับผิดชอบด้วยตัวเองของผู้ได้รับผลกระทบ ว่าเขาต้องการที่จะหาหลักประกันตนที่นอกเหนือจากมาตรฐานของหลักประกันทางสังคมขั้นต่ำว่าจะเป็นในขนาดไหน, อย่างไรและด้วยวิธีการไหน ยุทธศาสตร์รัฐสวัสดิการเช่นนี้เติมเต็มสิทธิเรียกร้องทางบรรทัดฐานของความสัมพันธ์หนึ่งที่หลุดจากคุณภาพของสิทธิต่างๆ และความรับผิดชอบด้วยตัวเองของปัจเจก ในมุมมองของเงื่อนไขขั้นต่ำสุดของความเป็นพลเมืองทางสังคม

แต่ ทฤษฎีของการรับภาระหน้าที่ทางการเมืองจากความเสียหายทางโครงสร้าง-สังคมเรียกร้องให้เพิ่มเติมเข้าไปอีกว่า ในกรณีที่เกิดความเสี่ยงที่ไม่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าขึ้นของการที่ต้องสูญเสียสถานที่ทำงาน จะต้องคงการจ่ายเงินชดเชยรายได้ให้เชื่อมโยงกับรายได้ที่ได้รับครั้งสุดท้าย สำหรับช่วงระยะเวลาที่เหมาะสม, เพื่อให้โอกาสต่อผู้ที่รับผลกระทบในการที่จะมีแนวทางในการหาอาชีพใหม่ หรือการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตใหม่ อย่างเพียงพอ ช่วงเวลา ที่เหมาะสม, รวมทั้ง

²⁰⁵ เปรียบเทียบ บทที่ 4.2

²⁰⁶ ไม่เกี่ยวกับผู้จ่ายเงินเข้ากองทุน

การกำหนดความสัมพันธ์ของการชดเชยรายได้ และระดับรายได้ที่เคยได้รับ จะสามารถตัดสินใจได้ ต่อเมื่อ ภายใต้การคำนึงถึงความสัมพันธ์ทางสังคม-วัฒนธรรม ในสถานการณ์ที่เป็นจริง เท่านั้น

มาตรฐานความเป็นธรรมทางสังคมที่เชื่อมโยงอยู่ในวัฒนธรรม-สังคมทางการเมืองของสังคมหนึ่งสามารถให้เหตุผลระดับที่อิงกับรายได้ของประสิทธิภาพการชดเชยรายได้ที่มาจากระบบการประกันสังคม ที่เหนือออกไปกว่าบรรทัดฐานขั้นต่ำของหลักประกันพื้นฐาน สิ่งนี้เป็นกรณีที่เป็นอยู่เสมอมาจนถึงขณะนี้ ในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย จากมาตรฐานความยุติธรรมสากลที่อธิบายได้ และสิทธิขั้นพื้นฐานที่ใช้ได้ทั่วไป ไม่สามารถนำมาใช้บังคับระดับภารกิจเช่นนี้ให้เพิ่มสูงขึ้น ของการป้องกันที่ครอบคลุมของมาตรฐานการดำรงชีพที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับ แนนอน สามารถที่จะยกเหตุผลขึ้นมาคัดค้านยุทธศาสตร์เช่นนี้ว่า การป้องกันความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานการดำรงชีพที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับ ตราบเท่าที่การป้องกันนี้ถูกจัดสรรความช่วยเหลือจากงบประมาณสาธารณะ และไม่ใช้เงินจากกองทุนเท่านั้น, บรรทัดฐานของความเข้าใจในเรื่องความยุติธรรมที่เท่าเทียมกันถูกละเมิด เพราะว่าหน่วยของความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานการดำรงชีพที่ครั้งหนึ่งเคยเข้าถึงถูกกำหนดไว้อย่างถาวร และด้วยวิธีรูปแบบที่น่าสงสัยต่างๆ ของความไม่เท่าเทียมกันทำให้เป็นมาตรฐานรัฐสวัสดิการ ทันทีที่เป็นที่แน่ชัดว่าภายในสังคมที่มีอยู่ได้บรรลุถึงความสอดคล้องในเรื่องรูปแบบของการประกันความเสี่ยงทางสังคม อนุญาตให้นำเหตุผลที่ดีมาสำหรับความชอบธรรมของเขามาใช้ได้

ภายใต้เงื่อนไขของการตลาดที่เปิดและ การแข่งขันที่ตามมาของระบบการควบคุมทางเศรษฐกิจ และรูปแบบของรัฐสวัสดิการ สัดส่วนนี้ก็ต้องเข้าไปอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นเงินรายได้สมทบจากค่าแรง หรือ การสนับสนุนการเงินจากการจัดเก็บภาษีทั่วไปจะจำกัดช่องว่างสำหรับยุทธศาสตร์ของการป้องกันรายได้ การสนับสนุนด้านงบประมาณในทุกกรณี สาเหตุจากผลกระทบด้านลบสำหรับตลาดแรงงานเอง ผลการทำลายโครงสร้างสำหรับการจัดองค์กรของรัฐสวัสดิการจะมีผลกระทบต่อเนื่อง, นอกเสียจากในกรณีของความพร้อมของภาค

สังคม, ที่จะยอมแบกรับการจ่ายภาษีรายได้เป็นจำนวนมากเหนือกว่าค่าเฉลี่ย เป็นระยะเวลาต่อเนื่อง, ในกรณีนี้ โลกาวัดนต์ดูเหมือนหนึ่งเป็นตัวกรองสำหรับประเทศส่วนใหญ่ตามสภาพการณ์ที่เป็นตัวจำกัดช่องว่างสำหรับการระดับของการให้การรับรองของหลักประกันทางสังคมในระยะยาว ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการ ประกันพื้นฐานทางสังคมที่เหมาะสม ออกไปอีก แต่ เงื่อนไขของข้อจำกัดที่ถูกใช้ประโยชน์จากตลาดที่เปิดนี้ สามารถทำให้เข้ากันได้กับ หลักการพื้นฐานของความยุติธรรมที่เป็นสากลได้อย่างสิ้นเชิง โดยความช่วยเหลือของเหตุผลที่ได้ถูกนำเสนอมาก่อนหน้านี้ ทำยที่สุดเป็นเรื่องของคำถามการอภิปรายสาธารณะในเรื่องนโยบายความยุติธรรมของภาคสังคมอย่างเป็นรูปธรรม ว่า เราจะเติมเต็มช่องว่างที่ได้นิยามไว้ของการป้องกันรัฐสวัสดิการโดยผ่านสิทธิขั้นพื้นฐานและหลักการพื้นฐานทั่วไปในเรื่องของความยุติธรรม ด้วยวิธีไหน

5 การเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์

5.1 สังคมประชาธิปไตย และโลกาภิวัตน์

โลกาภิวัตน์เป็นเสมือนหนึ่งความเสี่ยงทางการเมือง

กระแสโลกาภิวัตน์เป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อนอย่างยิ่ง, เป็นกระบวนการที่มีความหลากหลายและแสดงให้เห็นถึงลักษณะพิเศษที่มีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน โลกาภิวัตน์ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงทิศทางเป้าหมายการพัฒนา²⁰⁷ โลกาภิวัตน์ที่แสดงให้เห็นจนถึงขณะนี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็น รูปแบบด้านลบของเพียงการรื้อถอนระเบียบที่มีอยู่ในระดับชาติ มีผลกระทบก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ อย่างมากมายต่อระบอบประชาธิปไตย และความชอบธรรมทั่วโลกของสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางการเมืองและสังคมจากหลายๆ สาเหตุ²⁰⁸

หนึ่ง: ระหว่างที่ตลาด, การทำลายสิ่งแวดล้อม, ปัญหาคนย้ายถิ่น, ขบวนการก่ออาชญากรรมและการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ กำลังรุกข้ามพรมแดนของทุกประเทศในระดับที่เพิ่มมากขึ้น, ส่วนใหญ่ประชาธิปไตยยังจำกัดกรอบการปฏิบัติไว้ที่ความเป็นรัฐชาติของตัวเอง²⁰⁹ ดังนั้น สิทธิพลเมืองของประชาชนจึงสามารถที่จะถูกทำให้ไม่มีในผลทางปฏิบัติ และหลักการพื้นฐานของประชาธิปไตยถูกละเมิดอย่างรุนแรง, จนกระทั่งความสามารถในทางปฏิบัติและความชอบธรรมของประชาธิปไตยตกอยู่ในอันตราย

สอง: ปัจจุบันนี้ กระแสโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจได้มุ่งเน้นไปที่การยกเลิกพรมแดนของรัฐชาติ ด้วยการนี้ กระแสโลกาภิวัตน์จะส่งผลให้ การฝังตัวของโครงสร้างวัฒนธรรม, ทางสังคมและทางสิ่งแวดล้อมของตลาดได้ถูกลดความสำคัญลง แต่ ทั้งนี้ ในประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจมากที่สุดได้ทำให้

²⁰⁷ Beck 1997, Held/McGrew/Goldblatt/Perraton 1999

²⁰⁸ Jan Tinbergen ได้นำความเชื่อมโยงเหล่านี้มากล่าวว่า กระแสโลกาภิวัตน์ และเป็นกระแส ที่เป็นด้านลบ (ดู Tinbergen 1965)

²⁰⁹ ยกเว้นสหภาพยุโรป, โดยไม่ลืมนว่ามีจุดด้อยของประชาธิปไตยคงอยู่ด้วย

โครงสร้างนี้คล้ายตามตลาดทุนนิยมและทำให้เกิดการยอมรับได้²¹⁰ การยกเลิก โครงสร้างเป็นการทำให้เกิดภาวะล่อแหลมต่อพื้นฐานของหลักการของประชาธิปไตยสมัยใหม่

สาม: โดยผ่านกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้ความทันสมัยที่ตลาดนำทางเริ่มแยกออกจากสิทธิขั้นพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นๆ พลั้งต่างๆ ของพัฒนาการนี้หลุดออกจาก การตรวจสอบทางการเมืองอย่างเกือบจะสมบูรณ์ และความรับผิดชอบที่มีต่อบุคคลและสิทธิของเขา ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากปรากฏการณ์นี้

สี่: โดยผ่านกระบวนการที่ไร้พรหมแดนของการสร้างปัญหาและการได้รับผลกระทบจากปัญหา ภาคประชาสังคมทางการเมืองชาติจำนวนมากต้องแบ่งปันชะตากรรมทางการเมืองที่เหมือนกัน, โดยปราศจากเครื่องมือที่จำเป็นในการที่จะต่อสู้ร่วมกัน

โลกาภิวัตน์ที่ปัจจุบันเป็นเพียงรูปแบบที่เป็นด้านลบทำให้เกิดความเสี่ยงที่มีรูปแบบใหม่ ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 70 เป็นต้นมา เมื่อพิจารณาถึงเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐานและประชาธิปไตย โลกาภิวัตน์ลดโอกาสของการพัฒนาทางการเมืองไว้บนเพียงสาเหตุของการพัฒนาที่ผิดพลาดทั้งทางเศรษฐกิจและทางสังคมอย่างมาก トラบเท่าที่เป็นเรื่องปกติของการข้ามพรหมแดน²¹¹ อธิปไตยของชาติถูกลดบทบาทด้วยมิติการปฏิบัติที่สำคัญจำนวนหนึ่ง, โดยที่ว่า รูปแบบของการปฏิบัติการข้ามพรหมแดนไม่ต้องถูกสร้างขึ้นสำหรับการนี้ เพิ่มเติมนอกจากความเสี่ยงทางสังคม, ทางเศรษฐกิจ, ทางชุมชนและทางสิ่งแวดล้อมของขั้นตอนที่หนึ่ง แล้ว ยังตามมาด้วยความเสี่ยงขั้นตอนที่สอง, นั่นคือ ความเสี่ยง, พร้อมกับความเสี่ยงที่ได้กล่าวถึงครั้งแรก, ที่ไม่สามารถจะจัดการทางการเมืองได้อย่างเหมาะสมมากกว่า²¹²

²¹⁰ Ruggie 1998

²¹¹ Beck 1986

²¹² Benz/Scharpf/Zintl 1992

ความท้าทายต่างๆ สำหรับประชาธิปไตย

ด้านลบของโลกาภิวัตน์ตั้งความท้าทายต่อประชาธิปไตยตามความท้าทายที่มีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน, แต่สามารถแบ่งแยกความแตกต่างออกจากกันอย่างชัดเจน:

หนึ่ง: บทบาทการที่เป็นบรรทัดฐานต้องสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับการสร้างโลกใหม่ของระบอบประชาธิปไตยที่มีประสิทธิผล

สอง: ต้องถูกพัฒนาทางการเมืองเพื่อทำให้ความเป็นไปได้ของโมเดลและตามสภาพของปัญหาที่เหมาะสม สำหรับกำหนดระเบียบที่ต้องรับผิดชอบของโลกาภิวัตน์

สาม: จะต้องมีการจัดตั้งผู้ปฏิบัติการร่วมกันทางการเมืองสำหรับการทำให้เกิดความเป็นจริงอย่างค่อยเป็นค่อยไปของโมเดลที่ดีที่สุด

โลกาภิวัตน์กับสังคมประชาธิปไตย

ยุคของโลกาภิวัตน์เรียกร้องให้มีโลกาภิวัตน์ของระบอบประชาธิปไตยสำหรับโลกาภิวัตน์จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้:

หนึ่ง: หลักประกันของสมรรถภาพของการทำหน้าที่ของวิธีการตัดสินใจและการปฏิบัติของเสรีนิยมประชาธิปไตย, ด้วยวิธีการนี้ ปัญหาทางการเมืองทั้งหมดที่อยู่ในระนาบของโลกสามารถที่จะจัดการ ด้วยการเมืองได้

สอง: หลักประกันของอธิปไตยในการตัดสินใจทางประชาธิปไตยสำหรับปัญหาทางการเมืองที่ยังคงสามารถแก้ไขได้ในระดับของรัฐบาล

สาม: การฝังตัวของตลาดที่เปิดทางโลกาภิวัตน์, ทางสังคม, ทางการเมืองและสิ่งแวดล้อม

สี่: หลักประกันของสมมติฐานการปฏิบัติทางการเมืองต่อการทำให้เกิดเป็นจริงภายใต้สังคมทุกๆ แต่ละสังคม

ด้านลบของกระแสโลกาภิวัตน์ไม่ใช่เป็น “ความจริงของชีวิต” (“fact of life”) ที่ทุกคนไม่ว่าจะเป็นตัวละครทางสังคมและทางการเมืองจะต้องเข้าไปมีส่วนในการจัดการด้วย โลกาภิวัตน์สามารถที่จะถูกจัดรูปแบบได้, แต่ทั้งนี้ ในสถานการณ์ปัจจุบันไม่สามารถที่จะคาดการณ์ถึงข้อจำกัดได้ สำหรับการนี้ต้องทำให้เกิดความชัดเจนให้ได้ว่า ภายใต้เงื่อนไขบรรทัดฐาน, ระบบตรรกะและทฤษฎีตัวละครอะไรที่จะสามารถทำให้กระแสโลกาภิวัตน์ด้านบวกบรรลุผลได้

ต่อสมมุติฐานทางบรรทัดฐานประกอบด้วยมโนทัศน์ (คอนเซ็ปต์) ของสิทธิประชาคมโลก ต่อสมมุติฐานทางระบบตรรกะประกอบด้วยคำตอบที่มีมูลฐานประจักษ์บนคำถามถึงความเป็นจริงที่มีความเป็นไปได้ของการทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยข้ามประเทศต่างๆ ต่อกรณีสมมุติฐานทางทฤษฎีตัวละครประกอบด้วยคำตอบของคำถามที่ว่า, ผลประโยชน์ที่แตกต่างกันของรัฐต่างๆ และตัวละครต่างๆ ทางสังคมในความหมายของกระแสโลกาภิวัตน์ด้านบวก จะสามารถถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกันได้อย่างไร

มีผลประโยชน์ทางโลกาภิวัตน์จำนวนมาก ที่สามารถทำได้โดยก้าวข้ามความแตกต่างที่เหลืออยู่ทั้งหลาย ไปสู่พื้นฐานของการร่วมกันของตัวละครอย่างกว้างขวาง

หนึ่ง: ปราศจากโลกาภิวัตน์ด้านบวก พื้นฐานของการดำรงอยู่ทางกายภาพของทุกๆ ชาติจะได้รับอันตรายโดยการทำลายตัวเองทางระบบนิเวศน์

สอง: เงื่อนไขการดำรงชีวิตทางสังคมของมนุษยชาติส่วนใหญ่ ถ้าปราศจากการป้องกันขั้นต่ำทางสังคม จะถูกสั่นคลอนอย่างวิกฤติครั้งแล้วครั้งเล่า

สาม: ตลาดทุนที่ไม่ได้รับการวางกฎเกณฑ์อย่างเพียงพอ บ่อยครั้งจะมีบุคลิกเฉพาะตัวที่ไม่สามารถจะจำกัดการขยายรุกไหม้พื้นที่ออกเป็นวงกว้างทางเศรษฐกิจได้

ประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้คือจุดเริ่มต้นของโครงการโลกาภิวัตน์ระบอบสังคมประชาธิปไตย

5.2 ประชาคมโลก

กระแสโลกาภิวัตน์และสิทธิขั้นพื้นฐาน

เพียงแต่การมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสากลก็จะมีค่าเท่ากับฐานะประชาคมโลกที่เฉื่อยเนื่อย กระแสโลกาภิวัตน์เรียกร้องนอกเหนือจากนั้น ฐานะประชาคมโลกที่มีความตื่นตัว, ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปมีส่วนในการเข้าไปผลักดันในเรื่องที่จะกระทบกับสิทธิขั้นพื้นฐานของตัวเอง²¹³

กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้การละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ง่ายขึ้น ประชาคมต้องสามารถที่จะป้องกันการถูกละเมิดเช่นนี้ได้²¹⁴ ในโลกหนึ่งที่มีสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานและความต้องการการดำรงชีวิตของมนุษย์สามารถถูกละเมิด โดยการกระทำในประเทศอื่นๆ โดยตรง วิธีการป้องกันตัวของเขาเหล่านั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของมนุษย์เอง ที่จะประสานความร่วมมือกับตัวละครอื่นๆ ทั้งหลายอย่างมีประสิทธิภาพ สิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ไปต้องได้รับเพิ่มเติมเข้าไปด้วยสิทธิของพลเมืองทางการเมืองโลก เพราะว่าความเป็นประชาคมโลกให้สิทธิแก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน เข้าไปมีส่วนในการเข้าไปค้นหาสาเหตุอย่างเป็นฝ่ายกระทำร่วมกัน²¹⁵

ประชาคมโลก

ฐานะความเป็นประชาคมโลกเรียกร้องการทำให้เกิดเป็นจริงของความ เป็นประชาสังคมโลกทางการเมือง สถาบันทั้งที่เป็นรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการของประชาสังคมนี้ต้องพัฒนาภายใต้เงื่อนไขที่มีอยู่อย่างเป็นรูปธรรม

ประชาสังคมทางการเมืองสามารถที่จะถูกเข้าใจได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่ง ของการทำงานร่วมกันของบุคคล ที่หากฎเกณฑ์ที่มีความชอบธรรมสำหรับสังคมของเขาในการดำรงชีวิตร่วมกัน ในเนื้อหาหลักเป็นเรื่องของการให้หลักประกันซึ่งกัน

²¹³ Höffe 1999

²¹⁴ Wellmer 1993: 192f

²¹⁵ เปรียบเทียบ Höffe 1999

และกันของสิทธิที่เท่าเทียมกันและภารกิจ รวมทั้งโอกาสที่เท่าเทียมกันในการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจทางการเมือง สิทธิประชาคมโลกกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางการเมืองของโลก

มาตรฐานสังคมและสิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นสากล

การแยกแยะให้เห็นความแตกต่างของกฎหมายระหว่างการมีผลบังคับใช้ของสิทธิทางพลเมืองและทางการเมืองที่เป็นเหมือนการบังคับให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และการมีผลบังคับใช้ของสิทธิทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่เป็นเหมือนผลที่บังคับให้ปฏิบัติไม่ทำให้เกิดการแตกแยกของความเป็นประชาคมโลก การวิเคราะห์ถึงเงื่อนไขที่มีความแตกต่างกันทางประสบการณ์ ภายใต้กระบวนการการทำให้เกิดเป็นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐานของทั้งสองประเภท แสดงให้เห็น กล่าวคือ: การนำไปบังคับใช้ของสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ ที่นอกเหนือออกไปจากประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงาน²¹⁶, สามารถที่จะนำไปสู่แนวโน้มการสลายทางโครงสร้างของตัวเอง, ถ้าสิทธิฯ นี้ ยังถูกนำไปเชื่อมโยงกับสถานะที่เป็นอยู่ของประสิทธิภาพการผลิตทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ ขณะที่ประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงานมีบทบาทสำคัญไม่สามารถที่จะแยกออกจากหลักการที่เป็นหัวใจของสิทธิมนุษยชน และสำหรับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศหนึ่งๆ ผลที่เกิดขึ้นของสิทธิทางสังคมที่อยู่นอกเหนือออกไป โดยผ่านผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากสภาพการพัฒนาของแต่ละประเทศนั้นๆ

แม้แต่จากมุมมองทางเศรษฐศาสตร์ การนำประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงานเข้ามาใช้ ก็เป็นเรื่องที่น่าสนับสนุนสำหรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการเพิ่มประสิทธิภาพของเศรษฐกิจมหภาคของแต่ละประเทศ ดังนั้น การนำเข้ามาใช้สิทธิเหล่านั้นควรจะอยู่ภายใต้ระบบการควบคุมที่เข้มงวดเช่นเดียวกันที่ใช้สำหรับสิทธิทางสังคมและทางพลเมืองด้วย ทุกๆ ประเทศต้องตัดสินใจตาม

²¹⁶ ประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงาน ประกอบด้วย การห้ามมิให้บังคับแรงงาน, การกดขี่และแรงงานเด็ก, รวมทั้ง การให้หลักประกันเรื่องการรวมตัวกันเป็นสมาคม และสิทธิการต่อรองค่าจ้างร่วมกันเป็นหมู่คณะ

กรอบที่ให้ได้ตามสภาพการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เขาได้รับ - บนการกระทำให้เป็นจริงของสิทธิทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่ได้รับนอกเหนือจากนั้น การบังคับของการใช้สิทธิจากภายนอกเช่นนี้อาจส่งผลให้เกิดความถดถอยทางเศรษฐกิจที่ร้ายแรงในประเทศที่ขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และด้วยกรณีนี้ จะกลายเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกับเป้าหมายที่ต้องการเข้าถึงของตัวเอง

บนการทำให้เกิดความเป็นจริงที่ก้าวไปข้างหน้าของสิทธิทางสังคม และทางเศรษฐกิจสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมโดยอ้อมไม่โดยตรง ได้ ก็ต่อเมื่อ การออกแรงกดดันไปที่การให้หลักประกันของสิทธิขั้นพื้นฐานทางพลเมืองและการเมือง รวมทั้ง ประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงาน ถ้ากลุ่มของสิทธิ ทั้งสองกลุ่มนี้ได้รับการป้องกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็จะทำให้สิทธิทางสังคมอื่นๆ ให้เป็นจริงได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น สิ่งที่เป็นบรรทัดฐานทางกฎหมายจากมุมมองของสังคมประชาธิปไตยสากล คือ: ประเด็นที่สำคัญของสิทธิการทำงานสามารถและควรที่จะทำให้เป็นสถาบันที่มีหน้าที่ในการให้หลักประกันโดยตรง ในขณะที่สิทธิเศรษฐกิจและสิทธิสังคมที่ครอบคลุมนอกเหนือจากนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพการพัฒนาระดับประเทศ

5.3 โมเดลต่างๆ ของการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากล

ความขัดแย้งของทิศทางพื้นฐาน

การสูญเสียอธิปไตยทางการเมืองและกระบวนการทำให้ขาดความชอบธรรมของกระแสโลกาภิวัตน์ด้านลบจะต้องถูกเอาชนะด้วยกระแสโลกาภิวัตน์ด้านบวก วิธีการนี้จำเป็นต้องมีเครื่องมือการตัดสินใจ และเครื่องมือการควบคุมทางการเมืองใหม่

วิทยาศาสตร์ได้นำเสนอต้นร่างต่างๆ มากมายสำหรับโครงสร้างของกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวก อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างในทิศทางพื้นฐานของตัวเอง:

นักประชาธิปไตย-พื้นฐานที่หัวรุนแรง, เช่น นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ เบนจามิน บาร์เบอร์²¹⁷ (Benjamin Barber) ได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า การที่จะควบคุมทุนนิยมโลกสามารถถูกคาดหวังได้ต้องทำให้เกิดความตื่นตัวของภาคประชาสังคมขยายออกไปทั่วโลก เท่านั้น เขาให้เหตุผลไว้ว่า สถาบันต่างๆ ที่เป็นประชาธิปไตยตัวแทนมีความเห็นห่างจากความคาดหวังของประชาชนที่แท้จริง และอยู่ในฐานะที่น้อยมากเกินไปที่จะจัดตั้งระบบการถ่วงดุลตรวจสอบกระแสโลกาภิวัตน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักประชาธิปไตยสายเสรีนิยมสุดขั้ว เช่น นักเศรษฐศาสตร์ คาร์ล-คริสเตียน ฟอน ไวเซกเคอร์²¹⁸ (Karl-Christian von Weizaecker), เรียกร้องให้มีการสละสิทธิ์อย่างครอบคลุมระบบการถ่วงดุลตรวจสอบทางการเมืองของตลาดโลกาภิวัตน์ เขาวิพากษ์พฤติกรรมกรรมการแบ่งปันของนโยบายที่เป็นประชาธิปไตยและให้ความไว้วางใจในการใช้วิธีการจัดสรรอย่างเป็นธรรมแทน และความก้าวหน้าโดยผ่านการกดดันจากตลาด เขาต้องสละการใช้ระบบการถ่วงดุลตรวจสอบบรรษัทข้ามชาติ และปฏิเสธนโยบายการจัดตั้งความยุติธรรมสากลอย่างสิ้นเชิง เขาตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ทุกหนทุกแห่งในโลก ตลาดจะปรับเปลี่ยนการดำรงชีวิต ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่คล้ายๆ กัน โดยอาศัยระยะเวลาช่วงหนึ่ง

จากทัศนคติของสังคมประชาธิปไตยไม่สามารถที่จะยอมรับข้อเสนอนี้ ไม่ว่าจากด้านใดด้านหนึ่ง ถึงแม้ว่า ภาคประชาสังคมที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศเป็นองค์ประกอบที่ชี้ขาดของประชาธิปไตยทางโลกาภิวัตน์, แต่ภาคประชาสังคมฯ นี้ไม่สามารถเป็นหลักประกันใดๆ เพราะภาคประชาสังคมฯ เข้ามาแทนสถาบันข้ามชาติอื่นๆ, องค์การความร่วมมือและระบบการถ่วงดุลตรวจสอบไม่ได้ ความเชื่อถือในตลาดโลกและพลังในการถ่วงดุลตรวจสอบเพียงอย่างเดียว ปลดปล่อยผลกระทบที่ตามมาของการทำลายโครงสร้างเป็นไปอย่างอิสระ: การทำลายสิ่งแวดล้อม, วิกฤติการณ์ทางการเงินและการจ้างงาน และการกระจายอย่างไม่เป็นธรรมของโอกาสการดำรงชีพที่นับวันจะปะทุมากขึ้นในขนาดที่เป็นมาตรฐานโลก

²¹⁷ Barber 1995

²¹⁸ von Weizaecker 2000

ดังนั้น คำถามที่ชี้ขาดคือ: จะสามารถจัดระเบียบโลกอย่างเป็นประชาธิปไตยได้อย่างไร? ในการตอบคำถามนี้ ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับการค้นพบสาธารณรัฐโลกในอุดมคติที่มีความสอดคล้องประสานกันอย่างมีความสุข, แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการเสริมให้เกิดความเข้มข้นขึ้นทาง “สัจธรรม” ของการร่วมมือระหว่างประชาชาติ ตัวชี้ขาดคือการจัดทำเครื่องมือการกำหนดเกณฑ์เพื่อให้เกิดความชอบธรรมทางสากลของกระแสโลกาภิวัตน์ด้านบวก สิ่งที่ทำนี้ เป็นเหมือนความเป็นได้ของกระบวนการเปิดเข้าสู่เป้าหมาย, ในเส้นทางนี้มีเครื่องมือที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมากที่นำมาใช้ได้

การทำให้โลกเป็นประชาธิปไตยเป็นเรื่องที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าความเป็นก้าวที่สามทางประวัติศาสตร์โลกของการให้เหตุผลสนับสนุนทฤษฎีประชาธิปไตย ก้าวที่หนึ่งได้ทำให้เกิดขึ้นในนครรัฐยุคโบราณประเทศกรีก, ก้าวที่สองจากมีแหล่งที่มาจากทำให้ความรู้ทางสติปัญญาในยุโรป และการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางรัฐชาติตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 18²¹⁹ เป็นต้นมา สำหรับโครงการของสังคมประชาธิปไตย ก้าวที่สามนี้เป็นก้าวของการให้เหตุผลสนับสนุนทฤษฎีประชาธิปไตยที่ทรงความหมายอย่างยิ่ง: เพียง จะถือได้ว่าประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อทำให้เกิดโครงสร้างการตัดสินใจที่สามารถทำงานได้อย่างเป็นประชาธิปไตยในเวทีทางการเมืองของโลก จึงจะสามารถทำให้สังคมประชาธิปไตยเกิดเป็นจริงขึ้นมาได้ ดังนั้น การทำให้เสรีนิยมประชาธิปไตยเกิดความทันสมัยทางสากลจึงเป็นสมมุติฐานหนึ่งสำหรับสังคมประชาธิปไตย

โมเดลต่างๆ ของการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากล

งานวิจัยในปัจจุบันของเรื่องเกี่ยวกับการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากลมีข้อเสนอในการที่จะทำให้เกิดจริงขึ้นมาที่แตกต่างกันมากมาย ทุกๆ ข้อเสนอที่อยู่ในกรอบทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตยจะถูกนำมาพิจารณา จะต้องแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับสมมุติฐานทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตย

²¹⁹ Heid 2000: 429; เรื่องเดียวกัน Beck 1998

โมเดลสี่โมเดล ซึ่งถือว่ามีความสำคัญมาก ดังต่อไปนี้:²²⁰

1. โมเดลของความร่วมมืออารบอพันธ์เพื่อนบ้านทางสากล (*global governance*=การบริหารโลกด้วยธรรมาภิบาล: ผู้แปล)
2. โมเดลเดมาชี (*Demarchy-Model*)
3. โมเดลของลัทธิประชาธิปไตยแบบครอบจักรวาล
4. โมเดลสาธารณรัฐโลก ที่ยึดหลักการกระจายอำนาจและหน้าที่สู่รากหญ้า

โมเดลต่างๆ โมเดลได้รับการปลูกฝังจากทฤษฎีประเพณีนิยมหนึ่งไปสู่อีกทฤษฎีฯ ของหลักคิดทางการเมือง สืบสานด้วยอุดมการณ์ที่แตกต่างกันไปในมุมมองของโครงสร้างทางสถาบันและตามติดเส้นทางอื่นๆ โดยในการวางหลักบรรทัดฐานของการแสวงหาวิธีการตัดสินใจระหว่างประเทศ

นอกจากนั้นโมเดลต่างๆ ยังมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่าง โดยมุ่งไปที่การใช้ปฏิบัติและการนำไปใช้ ทุกโมเดลเป็นเพียงความพยายามที่จะหาทางออกในการแก้ปัญหาของการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากล

1. โมเดลของความร่วมมืออารบอพันธ์ เพื่อนบ้านทางสากล (การบริหารโลกด้วยธรรมาภิบาล) คณะกรรมาธิการที่ทำงานในเรื่องธรรมาภิบาลวิวัตน์ได้ให้ความหมายของคำว่าธรรมาภิบาลวิวัตน์ไว้ในรายงานปี ค.ศ. 1995 ว่า เป็นโมเดลที่มีลักษณะเฉพาะของการควบคุมทางการเมืองระหว่างประเทศ²²¹ เจื่อนำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับโมเดลนี้ เป็นเรื่องรูปแบบทางประชาธิปไตยเสรีนิยมของโลกาภิวัตน์ทางการเมือง โลกาภิวัตน์ทางการเมืองนี้มีลักษณะพิเศษที่ปรากฏให้เห็นดังนี้:

²²⁰ ในสามโมเดลแรกซ้ำๆ ติดตามของ McGrew 2000, โมเดลที่ 4 ซ้ำๆ เพิ่มเติมเข้าไปในตาราง

²²¹ Commission on Global Governance 1995

- ความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันของมิติการควบคุมที่แตกต่างกัน
- มีจริยธรรมที่เป็นสากล ที่กระบวนการการควบคุมถ่วงดุลทางสากลยึดถือเป็นแนวทาง
- การปฏิรูปขององค์การสหประชาชาติ เกี่ยวกับรูปแบบใหม่ของสถาบันที่เป็นประชาธิปไตย
- การจัดตั้งหน่วยงานของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติทางเศรษฐกิจ
- การจัดตั้งสถาบันใหม่สำหรับควบคุมตรวจสอบและการบังคับใช้ของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและทางเศรษฐกิจ
- การขยาย, การทำให้เกิดประชาธิปไตยและการเชื่อมโยงของลัทธิภูมิภาคทางการเมือง
- เพิ่มความเข้มข้นในการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกระดับชั้น

2. โมเดลเดมาชี (Demarchy Model)

โมเดลนี้ได้ถูกออกแบบด้วยความคาดหวังว่า จะสามารถเอาชนะจุดอ่อนของประชาธิปไตยในสมมุติฐานของการบริหารโลกด้วยธรรมาภิบาลวิวัฒน์ได้ ในที่นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับประเภทหนึ่งของภาคประชาสังคมโลก ดังนั้นโมเดลจึงถูกเรียกขานว่า “demarchy” เป็นโมเดลที่แปลกแยกออกไปจากโมเดลอื่นๆ ที่ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นไปที่องค์กร หลักการพื้นฐานของคอนเซ็ปต์นี้คือความคิดที่ว่า ประชาธิปไตยวิวัฒน์ (ประชาธิปไตยโลกาภิวัตน์) จะเป็นไปได้เท่าที่อยู่ในกรอบที่เกิดขึ้นโดยตรงจากโลกรอบตัวที่ดำรงชีวิตอยู่และประสบการณ์จากชีวิตประจำวันเท่านั้น ความสำคัญของสังคมที่อยู่ร่วมกันทางการเมืองในประชาธิปไตยวิวัฒน์ไม่ใช่เป็นเรื่องของชุมชนในท้องถิ่น แต่เป็นเรื่องของการติดต่อกันระหว่างชุมชนโลกที่มีผลประโยชน์เดียวกัน หรือ ได้รับผลกระทบในลักษณะเดียวกัน (ตัวอย่างเช่น การมองไปที่พื้นที่ของปัญหาต่างๆ เช่นปัญหาการรักษาสิ่งแวดล้อม, ปัญหาความเป็นอิสระในการนับถือศาสนา, ความเสมอภาคทางเพศ หรือ สิทธิมนุษยชน เป็นต้น) ลักษณะเด่นที่สำคัญของโมเดลนี้คือ:

- รูปแบบใหม่ of โครงสร้างของการถ่วงดุลตรวจสอบการทำงานที่ทางการเมือง
- การบริหารจัดการวิธีการดำเนินการที่ข้ามพรมแดนของการให้คำปรึกษาโดยตรงและการค้นหาคำตอบในเวทีที่มีตัวแทนทางการเมือง
- การสัมพันธ์ด้านกลับของวิธีการดำเนินการเช่นนี้ของชุมชนที่เคลื่อนไหวทางการเมือง และ/หรือ กลุ่มต่างๆ ของภาคประชาสังคม
- โครงร่างของโครงสร้างที่เป็นลักษณะใหม่อย่างแท้จริงของการถ่วงดุลตรวจสอบกันเองอย่างเป็นประชาธิปไตย
- โอกาสของการทำให้เกิดความมีชีวิตชีวากลับมาอีกครั้งในระดับโลกของโมเดลนครรัฐ (Polis-Modell) การเมืองการปกครองของประชาธิปไตยโดยตรง
- ความสิ้นสุดของความเป็นรัฐชาติ

3. โมเดลของประชาธิปไตยทางการเมืองแบบลัทธิครอบจักรวาล

โมเดลนี้เป็นรูปแบบที่ถูกออกแบบมาเช่นเดียวกับ Demarchy โมเดลเพื่อที่จะแก้ไขจุดอ่อนของประชาธิปไตยของโครงร่างธรรมาภิบาลวิวัตน์²²² โมเดลนี้เป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีที่แฝงไว้ด้วยความหมายของสังคมประชาธิปไตย โมเดลนี้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า แท้จริงแล้ว มนุษยชาติในมุมมองของทางศีลธรรมและทางวัตถุล้วนมีชะตากรรมร่วมกันทางสังคมเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น มนุษย์ทุกคนต้องเข้าใจและจัดตั้งร่วมกันเสมือนเป็นหน่วยเดียวกันทางการเมือง ด้วย ลักษณะเด่นที่สำคัญของโมเดลนี้คือ:

- ตั้งแต่นานมาแล้ว ได้เกิดจริยศาสตร์ที่เป็นรูปแบบการปกครองอย่างสาธารณรัฐไปทั่วโลกด้วยการกำหนดสิทธิทางประชาธิปไตยด้วยตัวเอง
- ประชาธิปไตยวิวัตน์สามารถที่จะเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อ มนุษย์ทุกคนมีความเข้าใจว่า ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนทางการเมืองของโลก

²²² Held 1995, Held 2000

- การปฏิบัติการทางประชาธิปไตยทุกรูปแบบควรจะต้องถูกนำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในประชาคมทางการเมืองและการรวมตัวกันทางภาคประชาสังคม
- กิจกรรมทางภาคประชาสังคมจะต้องได้รับการวางกฎเกณฑ์โดยผ่านกฎหมายที่เป็นประชาธิปไตย ที่ได้รับการยอมรับทั่วโลก
- กฎหมายประชาธิปไตยที่เป็นที่ยอมรับจากทั่วโลกควรจะต้องเกิดขึ้นโดยผ่านรูปแบบการถ่ายโอนทางสากลของการปฏิบัติร่วมกันทางการเมือง
- อำนาจอธิปไตยของประชาคมโลกควรจะถูกจัดการด้วยศูนย์อำนาจที่แตกต่างกันและมีความเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน
- ประชาธิปไตยของประชาคมโลกหมายถึงการก้าวข้ามคอนเซ็ปท์ของความเป็นอธิปไตยที่เป็นของรัฐบาล และเว้นไว้แต่การคงสัญชาติของความเป็นรัฐชาติไว้
- ประชาธิปไตยทางการเมืองแบบลัทธิครอบจักรวาลถูกทำให้เข้าใจว่า มีรูปแบบมากมายของความเป็นรัฐชาติ (ปัจเจกบุคคลใช้สิทธิพลเมืองโดยผ่านรัฐชาติ ในภูมิภาคและประชาธิปไตยทางสากล)
- การปฏิรูปอย่างซื่อตรงถอนโคนขององค์การสหประชาชาติในโมเดลนี้เป็นกุญแจที่สำคัญ
- สถาบันเช่น องค์การการค้าโลก (WTO), ธนาคารโลก, กองทุนการเงินระหว่างประเทศ และอื่นๆ ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะที่ปรึกษาที่เป็นกลางและเป็นธรรม
- จะต้องทำการจัดตั้ง “ศาลโลกเพื่อสิทธิมนุษยชน” ขึ้นมา
- ระบบการเมืองขององค์การประสานงานระหว่างภูมิภาคควรจะต้องได้รับการขยายออกไป ปรับปรุงในเรื่องประสิทธิภาพของการทำงาน และนำรูปแบบของการแสวงหาการตัดสินใจให้เป็นประชาธิปไตย
- การรักษาและการนำสิทธิพลเมืองโลกมาใช้ควรจะต้องได้รับการประกันในทุกระดับและ ในกรณีที่เป็นอาจต้องถึงขั้นบังคับ

- เศรษฐกิจโลกโดยรวมควรจะถูกจำกัด และถูกควบคุมตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพโดยผ่านโครงสร้างที่เป็นประชาธิปไตย

4. โมเดลสาธารณรัฐโลกที่ยึดหลักการการกระจายอำนาจและหน้าที่สู่ส่วนต่ำสุด

โมเดลนี้อยู่บนพื้นฐานของความคิดต่อคำถามที่เป็นบรรทัดฐานอย่างสมบูรณ์ที่ว่า: อะไรคือสมมุติฐานทางศีลธรรมของระบอบประชาธิปไตยในโลกของโลกาภิวัตน์?²²³ มันปะทะกับเสียงเรียกร้องค่อนข้างมากในบางส่วนของระบอบสังคมประชาธิปไตยของเยอรมนี อย่างไรก็ตาม มีการแสดงให้เห็นถึงส่วนที่คล้ายคลึงกันกับโมเดลอื่นๆ เป็นจำนวนหนึ่ง, แต่ทั้งนี้ ความแตกต่างจากโมเดลเหล่านี้คงมีอยู่ที่ว่า โดยเฉพาะ การมองไปที่การถ่ายโอนความเป็นรัฐชาติที่เป็นสมมุติฐานสำหรับระบอบประชาธิปไตยที่เป็นโลกาภิวัตน์ คุณลักษณะเฉพาะของโมเดลนี้คือ:

- สังคมโลกเรียกร้องการนำกฎหมายที่มีผลในการบังคับใช้ทางสากลมาใช้ กฎหมายที่คุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกๆ คน ที่อยู่ทุกหนทุกแห่งบนโลกใบนี้ต้องมีประสิทธิภาพ
- อำนาจทางสากลที่เป็นกลาง ต้องสามารถที่จะออกกฎหมายนี้ที่ใช้บังคับระหว่างประเทศ และต้องสามารถบังคับใช้ได้
- อำนาจนี้ต้องมีลักษณะของความเป็นรัฐชาติคงอยู่ เพื่อที่จะสามารถตอบสนองภารกิจของรัฐชาติได้
- ระบอบสาธารณรัฐโลกอย่างเป็นทางการเป็นประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐคือคำตอบทางศีลธรรมที่เหมาะสมเพียงคำตอบเดียวต่อความท้าทายของกระแสโลกาภิวัตน์
- ระบอบสาธารณรัฐโลกอย่างเป็นทางการเป็นประชาธิปไตยต้องถูกจัดโครงสร้างไว้ในทุกระดับ และในทุกๆ ขอบข่ายตามหลักการของลัทธิที่ยึดถือความเป็นสมพันธ์และหลักการการกระจายอำนาจและหน้าที่สู่ส่วนต่ำสุด

²²³ Höffe 1999

- ระบบบสาธาณรัฐโลกอย่างเป็นทางการเป็นประชาธิปไตยต้องกำหนดช่องว่างอย่างเพียงพอสำหรับรูปแบบที่มีความแตกต่างกันของภาคประชาสังคม และกิจกรรมทางการเมืองที่กำหนดขึ้นด้วยตัวเอง
- การทำให้เป็นสถาบันของสาธารณรัฐโลกที่มีความซับซ้อนเช่นนี้เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลาที่ยาวนาน

วิธีการที่เปิดของการทำให้เป็นประชาธิปไตยในกระแสโลกาภิวัตน์

ไม่มีโมเดลหนึ่งโมเดลใดที่มีคำตอบอย่างเพียงพอต่อคำถามว่า ทำอย่างไรระบบสังคมประชาธิปไตยโลกาภิวัตน์สามารถทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาได้ ถ้าหากว่า เรานำองค์ประกอบของแต่ละโมเดลมาเชื่อมผนึกกัน ที่สามารถอธิบายถึงหลักการที่เป็นบรรทัดฐานได้ดีและ ทำให้เป็นจริงได้ในหลักการ จะทำให้เกิดรูปธรรมเค้าโครงของกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวก:

- การทำให้เกิดเป็นจริงของความเป็นประชาคมโลก ความเป็นประชาคมโลกนี้จะทำให้ประชาชนทั้งหญิงและชายในทุกภาคส่วนของโลก เข้ามามีส่วนในการแสวงหาคำตอบร่วมกันในทุกๆ ระดับของการเมืองภาคประชาสังคมโลก;
- การฝังตัวทางสังคม, วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของตลาดโลกาภิวัตน์ ในประชาธิปไตยภิวัตน์ เศรษฐศาสตร์ต้องอยู่ภายใต้โครงสร้างความชอบรับผิดชอบทางการเมือง;
- การจัดทำโครงสร้างที่มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นของ UN สถาบันที่คงอยู่ ณ ปัจจุบันควรจะถูกสร้างสรรค์ให้เป็นตัวแทนและมีความรับผิดชอบต่อสมาชิกมากยิ่งขึ้น;
- การถ่ายโอนความเป็นสากลของภาคประชาสังคม;
- สถาบันใหม่ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นของอำนาจทางการเมืองที่อยู่เหนือประเทศหนึ่งประเทศใด;
- ข้อพิสูจน์ที่น่าเชื่อถือถือว่า ประชาธิปไตยภิวัตน์เป็นเพียงรูปแบบใหม่ของการควบคุมถ่วงดุลทางการเมืองที่มีความสลับซับซ้อนที่ให้น่ามั่นใจว่า

จะสัมฤทธิ์ผล เท่านั้น รูปแบบใหม่ของความมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครทางการเมืองทั้งที่มีลักษณะเป็นสถาบันและไม่เป็นสถาบันต้องได้รับการพัฒนาต่อไป;

- คอนเซ็ปต์เกือบจะทุกคนเซ็ปท์ – ยกเว้นข้อสุดท้าย – มีความสอดคล้องกันอยู่ว่า ไม่ควรจะนำความหมายของคำว่า “รัฐชาติโลก” มาใช้จากเหตุผลที่จำเป็นจะต้องกระจายอำนาจและหน้าที่สู่ส่วนต่ำสุด (*Subsidiarity*) ทางการเมืองไม่อนุญาตให้นำประชาธิปไตยไปจินตนาการว่าเป็นรัฐโดยเด็ดขาด

เค้าโครงนี้สร้างรากฐานของโครงสร้างทางการเมืองของระบอบสังคมประชาธิปไตยบนระนาบของนโยบายการเมืองการปกครองทางโลกาภิวัตน์ นโยบายนี้สามารถที่จะเสริมเพิ่มเติมเข้าไปอีกได้ โดยผ่านแต่ละองค์ประกอบของโมเดลที่ได้หารือกันทั้งสี่โมเดลดังกล่าว:

- ความคิดจากสมมุติฐานของ Demarchy เป็นเรื่องที่จะได้รับความสนใจเป็นพิเศษที่ว่า วิธีการแก้ไขปัญหามองในทางหน้าที่สำหรับปัญหาทางการเมืองของประชาธิปไตยโลกาภิวัตน์ เป็นวิธีการที่น่าจะประสบความสำเร็จเป็นพิเศษ
- ความคิดจากคอนเซ็ปท์ของประชาธิปไตยที่ครอบคลุมแล้วมีความคิดที่จะได้รับความสนใจอยู่สองความคิดด้วยกัน: หนึ่ง ความคิดที่ว่าความจำเป็นที่จะต้องทำให้เกิด สถาบันของสัญญาของโลกขึ้นมา และมีความเป็นไปได้; สอง ความคิดที่ว่า ต้องทำให้โครงสร้างของนิติบัญญัติที่อยู่เหนือความเป็นรัฐชาติมีผลบังคับใช้ที่เป็นจริง
- จากคอนเซ็ปท์ของการกระจายอำนาจและหน้าที่สู่ส่วนต่ำสุดของสาธารณรัฐโลกสามารถนำไปเชื่อมโยงกับความคิดของ การจัดองค์กรการกระจายๆ การตัดสินใจทางการเมือง ของภาคประชาสังคมโลก ถึงแม้ว่าภาคประชาสังคมโลกจะประกอบด้วยองค์ประกอบของความ เป็นรัฐชาติอยู่ (เช่น ในขอบเขตของการบังคับของกฎเกณฑ์ทางสิทธิพล

เมือง) แต่ สามารถเข้าใจได้ว่า ในองค์รวมแล้วเป็นรูปแบบหนึ่งของรัฐชาติโลก

- จากโครงร่างของคณะทำงานเรื่อง *Global Governance* เป็นความคิดที่มีน้ำหนักมากเป็นพิเศษว่า สำหรับการประสานงานทางการเมืองของภาคประชาสังคมโลก เป็นไปได้ก็แค่เป็นเพียงการเริ่มต้นของส่วโครงร่างที่หลากหลาย รูปแบบที่แตกต่างกันของการร่วมมือกัน, การปรึกษาหารือ ตลอดจนการแสวงหาข้อสรุปควรจะถูกนำมาผสมผสานกัน

วิธีการที่เปิดกว้างของการทำโครงร่างทางการเมือง ในกระแสโลกาภิวัตน์ ตั้งอยู่บนหลักการโดยเฉพาะขององค์ประกอบทั้งสี่ขององค์ประกอบดังต่อไปนี้:

หนึ่ง: คอนเซ็ปต์ของความเป็นประชาคมโลก ที่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของสิทธิและหน้าที่ที่ให้สิทธิประชาชนแต่ละคน เข้ามามีส่วนในการตัดสินใจทางการเมือง ที่มีผลกระทบที่สำคัญต่อตนเอง ไม่ว่าจะเป็นที่ใดในโลก

สอง: การทำให้เป็นประชาธิปไตย, การเสริมและการขยายของสถาบันทางการเมืองที่ตั้งอยู่ระหว่างประเทศและประเทศที่มีอำนาจมากกว่ารัฐชาติ (*Supranational*), โดยเฉพาะเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในมุมมองนี้ คือการจัดตั้งสภาชาติต่างๆ และคณะมนตรีความมั่นคงทางเศรษฐกิจขึ้นมาคณะหนึ่ง (พร้อมกับอำนาจในการควบคุมตรวจสอบ, การกำหนดกรอบและการเข้าแทรกแซงในกระบวนการทางเศรษฐกิจ)

สาม: การขยาย, การทำให้เกิดความเข้มข้นขึ้น, การเพิ่มขึ้นและ การทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยภายในของระบบการเมืองภูมิภาคของกลุ่มองค์กรในความร่วมมือทางการเมือง (โดยเฉพาะกลุ่ม EU, ASEAN, SAARC, MERCOSUR²²⁴ และกลุ่ม NAFTA) รวมทั้งการสร้างเครือข่ายข้ามกันไปมา

²²⁴ MERCOSUR หมายถึง “Mercado Común del sur” และคือตลาดภายในที่ประเทศอาร์เจนตินา, บราซิล, ปารากวัย, อุรุกวัยและชิลี รวมกันเป็นพันธมิตร

สี่: การสร้างระบบกฎเกณฑ์ข้ามชาติ (*transnational Regime*) ในภาคส่วนที่มีความสำคัญที่สุดของเศรษฐกิจและภาคประชาสังคมโลกต้องทำการวางกฎเกณฑ์การปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรับผิดชอบทางการเมือง (ตัวอย่าง เช่น การค้า, การทำงาน, สิ่งแวดล้อม, สุขอนามัย, ความปลอดภัย) ในอนุสัญญาเกียวโต, ในข้อตกลงขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) และองค์การการค้าโลก (WTO) ได้เริ่มต้นการให้การศึกษาาระบบระหว่างประเทศแล้ว แต่ระบบระหว่างประเทศของประเทศที่ได้รับผลกระทบจากระเบียบข้อบังคับเหล่านี้ต้องเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเฝ้าหาคำตัดสินใจที่ดีและเป็นธรรมมากกว่านี้

ห้า: ภาคประชาสังคมระหว่างประเทศต้องได้รับการสนับสนุนจากสถาบันของรัฐที่เป็นประชาธิปไตยมากกว่านี้ นอกจากนั้น ภาคประชาฯ ต้องได้รับการให้น้ำหนักในการเข้ารับการชี้แนะและในกระบวนการเฝ้าหาคำตัดสินใจในประชาคมทางการเมืองโลก มากกว่านี้ ภาคประชาสังคมระหว่างประเทศเริ่มมีบทบาทที่ความสำคัญและเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อการให้การป้องกันของสิทธิมนุษยชน, ของการให้หลักประกันเงื่อนไขการทำงานที่มีมนุษยธรรม, การรักษาสิ่งแวดล้อมและความเสมอภาคทางเพศ อาณาจักรของเนื้อหาและโอกาสทางการปฏิบัติไม่สามารถที่จะจำกัดขอบเขตได้

หก: สาธารณชนโลกทางการเมืองไม่เพียงแต่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการสร้างของประชากรโลกเท่านั้น, แต่ ยังมีความสำคัญสำหรับการควบคุมและการวิจารณ์ของการทำให้เป็นประชาธิปไตยขึ้นในโลก ถ้าปัญหาในสาธารณชนโลกสามารถที่จะได้รับการอธิบาย เมื่อนั้นก็สามารถที่จะสร้างจิตใต้สำนึกของความเป็นประชากรโลกได้อย่างมั่นใจที่สุด ความเป็นสาธารณชนโลกเป็นสิ่งสำคัญต่อสภาพแวดล้อมของการปฏิสัมพันธ์ของปัญหาทางสังคมและการแสวงหาเครื่องมือในการแก้ปัญหา

ภาคประชาสังคมสามารถเป็นกุญแจดอกที่สำคัญ โดยเฉพาะในขอบเขตที่เป็นตัวชี้ขาดสองขอบเขตสำหรับทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยของประชาคม

โลก: หนึ่ง ต่อการให้คำแนะนำของหลักการที่เป็นบรรทัดฐานและเป้าหมายสำหรับการควบคุมตรวจสอบทางโลก และการวางกรอบ และ สอง ต่อการเฝ้าระวังและการควบคุมรักษาหลักการที่เป็นบรรทัดฐานนี้ไว้ โดยผ่านตัวละครที่แตกต่างกันของการทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยเกิดขึ้นในโลก ในกรอบการปฏิบัติแต่ละกรอบ (“ขอบเขตของอำนาจ”²²⁵) (“spheres of authority”) ของพื้นที่ความสัมพันธ์ของผู้เชี่ยวชาญ, สถาบันและองค์กรเคลื่อนไหวภาคเอกชน ที่รับภารกิจเฉพาะของการแสวงหาทางออกในการแก้ปัญหาแต่ละกิจกรรม เช่น เรื่องการใช้แรงงานเด็ก, การทำลายสิ่งแวดล้อม หรือ การค้ายาเสพติด สามารถที่จะให้รายละเอียดและทำการควบคุมหลักการที่เป็นบรรทัดฐานได้ดีที่สุด แต่ทั้งนี้ ในอำนาจสุดท้าย องค์กรระหว่างประเทศและระบอบกฎหมายชาติมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ สำหรับภาระผูกพันและการควบคุมของเป้าหมายที่วางไว้

ภาคประชาสังคมทำให้กระบวนการทำความเข้าใจและการสร้างประสบการณ์เป็นไปได้ ร่วมกันภายใต้การอภิปรายสาธารณะจะเกิดการสร้างบรรทัดฐานและคุณค่าพื้นฐานที่สำคัญขึ้นมา ที่จะช่วยทำการควบคุมตรวจสอบกระบวนการของโลกาภิวัตน์ ไม่เพียงแต่ภาคประชาสังคมจะเข้ามาช่วยเหลือในการพัฒนาเครื่องมือในการควบคุมตรวจสอบนี้เท่านั้น แต่ยังส่งเสริมให้เกิดความสมานฉันท์ ที่มีความจำเป็นสำหรับเครื่องมือนี้โดยผ่านความร่วมมือในทางปฏิบัติอีกด้วย

ดังนั้น ภาคประชาสังคมจึงมีบทบาทที่สำคัญในทางการเมืองและในกระแสโลกาภิวัตน์ แต่ทั้งนี้ ภาคประชาสังคมไม่สามารถที่จะแบกรับภารกิจของการทำให้เกิดความเป็นประชาธิปไตยเกิดขึ้นแต่เพียงภาคเดียวได้

การทำให้เป็นโลกาภิวัตน์ของสังคมประชาธิปไตย

งานวิจัยได้แสดงให้เห็นว่า: ถึงแม้ว่า สังคมประชาธิปไตยภายใต้เงื่อนไขของกระแสโลกาภิวัตน์เป็นโครงการทางการเมืองที่มีความซับซ้อนและมีความหลากหลายมาก แต่ทั้งนี้ ไม่ใช่วิถีทางที่เป็นเพียงแค่ความหวังที่ได้รับการสนับสนุน

²²⁵ Rosenau/Czempiel 1992

ทางบรรทัดฐานเท่านั้น สังคมประชาธิปไตยในเวทีโลกสอดคล้องกับผลประโยชน์ของตัวละครทางการเมืองเป็นจำนวนมาก และสอดคล้องกับเงื่อนไขของภาคประชาสังคมโลกและของภาคสังคมนานาชาติ สำหรับการนี้ตอบรับโดยสมมุติฐานที่มีอยู่แล้วของการประสานกันข้ามชาติ สังคมประชาธิปไตยเรียกร้องให้ขยายความเป็นประชาคมโลกที่เหมาะสม และขยายการสร้างเครือข่ายของระดับการตัดสินใจทางการเมืองที่แตกต่างกัน โดยการนี้ หลักการของการกระจายอำนาจและหน้าที่สู่ส่วนต่ำสุดต้องเป็นหลักเกณฑ์ขั้นพื้นฐานสำหรับการกระจายการตัดสินใจในระดับนี้

5.4 การฝังตัวของตลาดโลก

ในช่วงยี่สิบห้าปีสุดท้ายของศตวรรษที่ยี่สิบ ได้มีการลดสิ่งกีดขวางระดับรัฐชาติสำหรับการค้าที่เป็นสินค้าของประเทศลงเป็นจำนวนมาก และภาคการบริการ ถ้าไม่หลายกำแพงการกีดขวางลงอย่างสิ้นเชิง หรือ อย่างน้อยที่สุด ก็ได้ทำการลดการกีดกันลงอย่างเห็นได้ชัด ราคาขนส่งและการสื่อสารได้ถูกลดลงในช่วงเวลานี้เป็นอย่างมาก ผู้ผลิตทุกคนทั่วโลก ในทางทฤษฎีแล้ว สามารถที่จะเสนอขายสินค้าได้ในทุกตลาด ตลาดที่ครั้งหนึ่งเคยจำกัดตัวเองอยู่เพียงภายในประเทศ หรือ เพียงในภูมิภาค ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ก็เจริญเติบโตรวมตัวเป็นตลาดเดียวที่มีขนาดยักษ์ (Mega-Market) หนึ่งเดียวในโลก การแข่งขันในเรื่องคุณภาพ, ราคาและค่าการผลิตก้าวข้าม ในหลักการแล้ว ทุกๆ เขตแดน

ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของกระแสโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจคือการไม่ได้เข้าไปฝังตัวทางสังคม, การเมืองและสิ่งแวดล้อมของตลาด จะสังเกตเห็นได้เด่นชัดที่สุด โดยเฉพาะสำหรับตลาดทุน จำนวนเงินที่มากกว่าเป็นพันๆ ล้านถูกรวมศูนย์เป็นตัวเลขที่สามารถจัดสรรได้ของกองทุนเพื่อการลงทุนและกองทุนบำนาญจำนวนน้อย การเคลื่อนย้ายทุนสามารถที่จะได้รับการประกันโดยความเสี่ยงในการลงทุนและความเสี่ยงในรูปเงินตราต่างประเทศ เงินลงทุนที่ขึ้นๆ ลงๆ ทุกวันอยู่ตลาดหลักทรัพย์ หลุดออกจากกระแสการค้าขาย และได้ปลดแอกตัวเองในขนาดที่ใหญ่โตมาก ตัดสินใจอย่างทันทีทันใดที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ก่อให้เกิดอาการ ของรูปแบบ

การมีปฏิริยาโต้กลับเกินความจริง และพฤติกรรมรวมตัวแบบสัตว์ที่อยู่เป็นกลุ่มสามารถทำให้เศรษฐกิจมหภาคจมปลักเข้าไปในวิกฤติภายในชั่วข้ามคืน และทำให้เกิดปฏิริยาลูกโซ่เข้าไปสู่กลุ่มประเทศ สถาปัตยกรรมในปัจจุบันของตลาดทุนโลกส่วนใหญ่เป็นเสรีค่อนข้างสูง ตลาดทุนโลกทำให้สามารถเข้าถึงอย่างรวดเร็วของความได้เปรียบของปัจเจกอย่างมากมาย ราคาที่ต้องจ่ายสำหรับการนี้สามารถที่จะส่งผลอย่างรุนแรงสำหรับความอยู่ดีมีสุขและการจ้างงานในเศรษฐกิจระดับชาติ ไม่ว่าจะเป็นประเทศเดียว หรือ หลายประเทศที่ได้รับผลกระทบ สิทธิขั้น พื้นฐานของคนที่อยู่ในระบบจะตกอยู่ในภาวะอันตราย

ปัญหาที่ตามมาอีกปัญหาหนึ่งของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจเป็นผลมาจากความบกพร่องของการควบคุมทางการเมืองของบรรษัทที่ดำเนินธุรกิจข้ามชาติ บรรษัทข้ามชาติเหล่านี้ ส่วนใหญ่แล้วจะจัดตั้งบริษัทสาขาไว้ในหลายๆ ประเทศและในการนี้ ก็จะเลือกสถานที่ตั้งบริษัทที่มีการกำหนดเงื่อนไขทางสิ่งแวดล้อม, ทางภาษี และทางสังคมที่ต่ำที่สุด ส่วนใหญ่แล้ว บรรษัทฯ จะขยายตัวกลายเป็นยักษ์ใหญ่ทางเศรษฐกิจ และสามารถร่วมกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติ ในบางรายผลประโยชน์อาจจะได้รับมากกว่าประมาณแผ่นดินของประเทศที่เล็กกว่า บางครั้ง ผู้ประกอบการยังหลีกเลี่ยงอธิปไตยการจัดเก็บภาษีของรัฐด้วย ด้วยการที่ผู้ประกอบการถ่ายโอนผลกำไรไปสู่ประเทศที่มีการจัดเก็บภาษีที่ถูกลงกว่า โดยผ่านวิธีการของหลักการบัญชีที่เหมาะสม บ่อยครั้งที่ผู้ประกอบการจะกระจายกระบวนการผลิตไปผลิตในประเทศต่างๆ จนถึงขนาดที่ว่า ส่วนประกอบแต่ละชิ้นของตัวสินค้าจะถูกนำไปผลิตในที่ที่ค่าใช้จ่ายสำหรับกระบวนการผลิตที่สมประโยชน์มากที่สุด ตัวอย่างเช่น รถยนต์คันหนึ่งที่ถูกประกอบในสหรัฐอเมริกา สามารถที่จะมีส่วนประกอบที่ผลิตจากเอเชีย, ยุโรปและลาตินอเมริกาได้ ในด้านหนึ่ง ค่าใช้จ่ายในการผลิตสามารถที่จะถูกลดลงได้ โดยผ่านวิธีการนี้ ในอีกด้านหนึ่ง นำไปสู่ความอ่อนแอของสถานภาพของลูกจ้าง และถึงขั้นทำให้รัฐบาลที่โรงงานตั้งอยู่อ่อนแอไปด้วย

ทิศทางนี้ของกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นลบต้องเผชิญกับการกลับเข้าไปฝังตัวใหม่ทางการเมืองของตลาดในขนาดที่เป็นมาตรฐานของโลก สำหรับการนี้

คอนเซ็ปต์ที่สามารถนำไปใช้ได้ถูกพัฒนามาจากนักวิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในภาคปฏิบัติและตัวละครที่มีส่วนความสำคัญ ส่วนประกอบบางส่วนของคอนเซ็ปต์นี้ได้เข้าถึงขั้นของการทำให้เกิดเป็นจริง แล้วด้วย

เป้าหมายของการควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐกิจที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศ

เดวิด เฮลด์ (David Held) เสนอมาตรการทั้งหมดห้ามาตรการของการควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐกิจที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้.²²⁶

หนึ่ง: บนระดับของการข้ามไปข้ามมาระหว่างประเทศต้องมีการต่อรองใหม่ในเรื่องเกี่ยวกับความสมดุลระหว่างเป้าหมายทางการเมืองและการปฏิบัติทางเศรษฐกิจ การบัญญัติกฎหมายต้องวางกรอบสิ่งที่เกิดขึ้นในตลาด

สอง: จำเป็นต้องมีรูปแบบใหม่ของการประสานกันทางเศรษฐกิจสำหรับการปฏิบัติของผู้ปฏิบัติการในกระแสโลกาภิวัตน์ (กองทุนการเงินระหว่างประเทศ, ธนาคารโลก, OECD, และกลุ่ม จี 7)²²⁷ สำหรับจุดประสงค์นี้ ต้องจัดตั้งองค์การขึ้นมาทำหน้าที่เป็นตัวประสาน องค์การที่จัดตั้งขึ้นมานี้ ต้องเป็นองค์การที่อยู่ในฐานะที่จะประสานกิจกรรมทางเศรษฐกิจของระดับปฏิบัติการที่อยู่ตามภูมิภาคต่างๆ และรวมทั้งของโลกอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

สาม: ตลาดทุนระหว่างประเทศต้องได้รับการควบคุมตรวจสอบ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะว่า ไม่เช่นนั้นแล้ว สามารถเกิดความเสี่ยงที่รุนแรงขึ้นได้สำหรับสิทธิขั้นพื้นฐาน และความสามารถในการปฏิบัติทางการเมืองของภาครัฐและภาคประชาสังคมจะเป็นอันตรายได้

²²⁶ Held 2000: 428

²²⁷ กลุ่มจี 7 ประกอบด้วย สหรัฐอเมริกา, ญี่ปุ่น, แคนาดา, เยอรมนี, ฝรั่งเศส, สหราชอาณาจักรอังกฤษ, และอิตาลี หลังจากที่รัสเซียเป็นประเทศที่เป็นแขกรับเชิญ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 ของการประชุมของกลุ่มสุดยอดทางเศรษฐกิจของกลุ่มจี 7 กลุ่มจี 7 ก็ได้ทำการเพิ่มสมาชิกอย่างเป็นทางการเมื่อปี ค.ศ. 1998 สำหรับกลุ่มที่ปรึกษาทางการเมืองเป็นกลุ่มจี 8 (G8) การประชุมกลุ่มที่ปรึกษาของนโยบายทางการเงินและทางเศรษฐกิจของกลุ่มจี 7 บทบาทในการเข้าร่วมประชุมของประเทศรัสเซียมีอย่างจำกัด

สี่: นโยบายของธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศมีความจำเป็นที่จะได้รับการปฏิรูปอย่างถอนรากถอนโคน มันจะต้องสร้างเงื่อนไขการปล่อยกู้คู่ไปกับการพัฒนาในกระแสโลกาภิวัตน์ประกอบไปด้วย

ห้า: มาตรการของการควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐกิจที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศทั้งหลายเหล่านี้ จะได้รับยอมรับถึงความชอบธรรม ก็ต่อเมื่อกฎเกณฑ์กระบวนการตัดสินใจทางการเมืองที่เกิดขึ้นถูกควบคุมอย่างเป็นประชาธิปไตย การทำให้เป็นประชาธิปไตยของกระบวนการตัดสินใจต่างๆ ในสถาบันที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศ และการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเป็นก้าวอย่างที่สำคัญที่ก้าวเดินพร้อมกันไป

มาตรการทั้งห้ามาตรการนี้เป็นนโยบายประชาธิปไตยที่สนับสนุนภารกิจการปฏิบัติทางการเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์ ด้วยความช่วยเหลือนี้ ตลาดสามารถที่ฝังตัวเข้าไปในโครงสร้างใหม่อีกครั้ง ที่ถูกนิยามโดยสิทธิขั้นพื้นฐานและประชาธิปไตย

กระแสโลกาภิวัตน์ที่มีเพียงด้านลบก็สามารถที่จะค่อยๆ ก้าวไปสู่เส้นทางกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวกด้วยวิธีการเช่นนี้

โครงการของการควบคุมตรวจสอบทางเศรษฐกิจที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศของUNDP ²²⁸

ในกรอบของโครงการ-UNDP ใหม่ๆ ได้พัฒนาคอนเซ็ปท์ของ “การเตรียมความพร้อมของสินทรัพย์ที่เป็นของสาธารณะในโลก”²²⁹ ในการเข้าไปจัดทำโครงร่างของกระแสโลกาภิวัตน์ โครงร่างของการเข้าไปฝังตัวในตลาดโลก นี้ มุ่งเน้นไปที่การให้หลักประกันในสินทรัพย์ที่เป็นของสาธารณะในโลก สำหรับประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้ ที่เป็นสมมุติฐานสำหรับทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาของสิทธิขั้นพื้นฐานของเขาเหล่านั้น ในการฉนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง, ตัวอย่างเช่น, ความปลอดภัยระหว่างประเทศ, ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม, ความมีเสถียรภาพทาง

²²⁸ UNDP: โครงการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ (United Nations Development Program)

²²⁹ Kaul/Conceicao/leGoulven/Mendoya 2003

การเงินการคลัง, แต่ ยังหมายรวมถึงการได้รับการดูแลด้านสุขอนามัย, การรับการศึกษาและการฝึกอาชีพ, การคุ้มครองทางสังคมและโอกาสการได้รับการว่าจ้างงานอีกด้วย คอนเซ็ปต์ที่ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า สิทธิพลเหล่านี้ต้องทำให้มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลกใบนี้ จะต้องเข้าถึงโดยไม่มีเงื่อนไข, เพื่อเป็นหลักประกันสำหรับทุกคนในการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

คอนเซ็ปต์ทำให้เกิดความเข้าใจว่า อะไรอย่างน้อยที่สุดที่ต้องทำให้เกิดขึ้นเพื่อที่จะทำให้เกิดสมมุติฐานสำหรับการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ในส่วนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบของโลก การมีส่วนที่ต้องรับผิดชอบสำหรับการนี้ วางตั้งอยู่ในมือของประเทศที่ร่ำรวยและมีความสามารถที่ดีกว่าในการปฏิบัติ กล่าวโดยสรุป โครงร่างของ “การเตรียมความพร้อมของสิทธิพลที่เป็นของสาธารณะในโลก” เป็นการเชื่อมต่อของโครงการของสังคมประชาธิปไตย กล่าวคือ มันแสดงให้เห็นว่า คุณค่าพื้นฐานและเป้าหมายที่อยู่ในระดับที่ข้ามไปมาระหว่างประเทศจะสามารถทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไร

องค์ประกอบและยุทธศาสตร์ของการเข้าไปฝังตัวของตลาดโลกที่อยู่ในสังคมประชาธิปไตย

จากทัศนคติของสังคมประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับการตลาดทรัพย์สินอย่างบูรณาการ โดยเฉพาะขึ้นอยู่กับการ 3 โครงการด้วยกัน:

หนึ่ง: ทุกเรื่องที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าขายทรัพย์สินที่คงอยู่ในระบอบของ WTO ในขณะนี้ จะต้องกำจัดออกไป โดยเฉพาะ เรื่องที่เป็นการเอาเปรียบประเทศที่กำลังพัฒนา

สอง: บรรทัดฐานสำหรับความสัมพันธ์ของการทำงานอย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของ ILO ต้องถูกนำมาใช้ทั่วโลก และอื่นๆ เช่น ในผลิตภัณฑ์ที่สอดคล้องกับการผลิตโดยใช้บรรทัดฐานสำหรับความสัมพันธ์เหล่านั้น ก็จะต้องแสดงไว้ในตลาดให้เห็นอย่างชัดเจน

สาม: ต้องมุ่งทำงานไปอย่างรวดเร็ว เพื่อสร้างระบอบกฎเกณฑ์โลกาภิวัตน์เพื่อนำไปสู่การคุ้มครองมาตรฐานทางสิ่งแวดล้อมของกระบวนการผลิต และ

ผลิตภัณฑ์ ระบายน้ำทำงานออกไปให้เห็นขึ้นไปอีกจากกฎเกณฑ์ที่มีอยู่แล้วอย่างมาก การนำไปสู่การปฏิบัติของพิธีสาส์น-เกียโตเป็นการก่ออิฐก้อนแรกที่สำคัญสำหรับโครงการเช่นนี้

สังคมประชาธิปไตยในกระแสโลกาภิวัตน์อยากจะลดความเสี่ยงที่เกิดจากการผลิตในตลาดโลก, และควบคุมตรวจสอบผลที่ตามมาของมัน สำหรับการฝังตัวเข้าไปในตลาดโลก ที่จะทำให้เกิดความเป็นไปได้ จำเป็นที่จะต้องเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้:

1. ยุทธศาสตร์นโยบายการพัฒนาทางการเมือง

อันดับแรกๆ ของนโยบายการพัฒนา ต้องทำให้ 2 เป้าหมายบรรลุความเป็นจริง: หนึ่ง ต้องให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานเบื้องต้นสำหรับทุกคนในโลกนี้ สอง ต้องลดความไม่เท่าเทียมที่คงอยู่อย่างรุนแรงในปัจจุบันนี้ ระหว่างความเจริญของคนจนกับคนรวยในประเทศต่างๆ ลง

นโยบายการพัฒนาสามารถส่งเสริมให้เกิดเสถียรภาพและการยอมรับซึ่งกันและกันในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันในโลกาภิวัตน์ นโยบายฯ ในขณะเดียวกัน คือนโยบายเพื่อความมั่นคงทางการเมือง นโยบายฯ ยังช่วยหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการหลั่งไหลของผู้ลี้ภัยจำนวนมาก ที่ก่อให้เกิดความทุกข์ยากแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ และปัญหาการบูรณาการเข้าด้วยกันในประเทศที่รับผู้ลี้ภัยเหล่านี้ การแจกจ่ายออกไปใหม่ของเงินช่วยเหลือเข้าไปงบประมาณของประเทศที่กำลังพัฒนาเป็นเรื่องที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์มากนัก การทำเช่นนี้ เป็นเพียงการนำไปสู่ความมั่นคงของ ระบายน้ำ “ที่เหลว” เพราะว่า โดยผ่านการนี้ จะทำให้เกิดการคอร์รัปชันและการทำให้ตัวเองเป็นอภิสิทธิ์ชนของชนชั้นปกครอง ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาต้องทุ่มความสนใจไปที่การให้หลักประกันของสิทธิมนุษยชน และการส่งเสริมเพื่อให้เกิดประชาธิปไตย ระบบการให้บริการด้านสุขอนามัยที่ทำงานได้, การให้การศึกษา และการฝึกอาชีพ, รวมทั้งการทำงานที่ได้ค่าจ้างเป็นองค์ประกอบ ที่ทำให้การพัฒนาการประชาธิปไตยของประเทศหนึ่งรุดหน้าได้ดีที่สุด และช่วยให้โอกาสการดำรงชีวิตที่ดีกว่าของผู้คนเกิดเป็นจริงขึ้น กฎเกณฑ์จะเข้าไปสู่

ความสำเร็จของเป้าหมายนี้อยู่ที่ โครงสร้างขององค์การการค้าโลกเอง องค์การนี้ ต้องทำให้ขั้นตอนการตัดสินใจเป็นประชาธิปไตย การจัดระเบียบขององค์การการค้าโลก ที่เป็นธรรมวางอยู่ - ตามที่ได้เขียนไว้อย่างชัดเจนในรายงานของแบรนด์²³⁰ - ทำ्यที่สุด บนผลประโยชน์ของประเทศผู้ค้าที่มีอำนาจกว่า ด้วย

นอกจากนั้น ในเกือบจะทุกประเทศที่กำลังพัฒนา บทบาทที่สำคัญหลักอยู่ที่ภาคเกษตรกรรมสำหรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการก่อให้เกิดการว่างงาน การนำเข้าผลผลิตทางการเกษตรเข้าไปในประเทศที่ร่ำรวยกว่าต้องทำให้ง่ายมากขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ เพื่อสามารถทำให้เกิดการว่างงานขึ้นในประเทศที่กำลังพัฒนา

จากการประชุมสุดยอดที่โจฮันเนสเบิร์ก (Johannesburg-Gipfel) ในปี 2002 ได้มีการกำหนดแนวทางสำหรับนโยบายการพัฒนายั่งยืนขึ้น ในกรณีนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้การถ่ายโอนเทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมจากโลกของคนร่ำรวยไปสู่โลกของคนยากจน โดยเฉพาะ เพื่อที่จะทำให้เกิดการเร่งของอัตราการเจริญทางเศรษฐกิจที่ประกอบการรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้น สอดประสานไปในทิศทางเดียวกัน แนวทางนี้สามารถนำไปใช้เป็นนโยบาย

2. การส่งเสริมประชาธิปไตย

ประเทศที่ยากจนส่วนใหญ่, ถ้าไม่ถูกปกครองด้วยระบอบเผด็จการ, จนถึง ณ ขณะนี้ จะมีพัฒนาการประชาธิปไตยอย่างไม่สมบูรณ์ ในงานวิจัยเกี่ยวกับประชาธิปไตย ยืนยันจากทฤษฎีประสบการณ์ ถึงความเชื่อมโยงระหว่างความด้อยพัฒนาและความอ่อนไหวทางการเมืองได้เป็นอย่างดี อาจจะกล่าวได้ว่า ประชาธิปไตยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจและทางสังคม และยังช่วยให้

²³⁰ ในรายงานของแบรนด์ (Brandt-Report) เป็นรายงานที่นำเสนอต่อองค์การสหประชาชาติ เมื่อ วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1980 "การคุ้มครองเพื่อให้อุดมชีวิต ผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศอุตสาหกรรมกับประเทศที่กำลังพัฒนา" รายงานนี้ถูกจัดทำขึ้นโดย "คณะกรรมการอิสระต่อคำถามของการพัฒนาระหว่างประเทศ" ซึ่งวิลลี BRANDT (Willy Brandt) เป็นประธานของคณะทำงานนี้สำหรับประเทศที่ยากจน และที่ร่ำรวย ได้เช่นเดียวกัน

ความอยู่ดีกินที่ถูกรื้อสร้างขึ้นมาได้รับการจัดสรรอย่างเป็นธรรม²³¹ เช่นเดียวกันก็เป็นการยืนยันได้ว่า การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ประสบความสำเร็จ ในด้านกลับ ก็สนับสนุนการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองและประชาธิปไตยเกิดความเข้มแข็ง ดังนั้นนโยบายการพัฒนาที่จะประสบผลสำเร็จต้องส่งเสริม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องประชาธิปไตย หรือ เรื่องการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกัน

3. ยุทธศาสตร์ของนโยบายทางเศรษฐกิจและการเงินการคลัง

หนึ่ง: การฝังตัวของตลาดโลกมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการปฏิรูปจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) IMF สามารถที่จะต้องให้เงินไปช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูในขนาดที่จำกัด ในกรณีสถานการณ์วิกฤติที่เกิดขึ้น กองทุนฯ ต้องเข้าไปให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะ ในพื้นที่ของการป้องกันไม่ให้เกิดวิกฤติซ้ำและนำต่างๆ ที่มีไปยังรัฐบาลของแต่ละประเทศควรจะทำให้เกิดความโปร่งใส ที่ว่าคำแนะนำสามารถนำมาอภิปรายในที่สาธารณะได้ เงินช่วยเหลือจะต้องยึดหลักที่ขึ้นกับเงื่อนไขการพัฒนาของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะ ในการนำเสนอข้อเสนอแนะและการวางแผนสำหรับประเทศที่เข้ารับการช่วยเหลือ กองทุนฯ จะต้องคำนึงถึงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลาง โครงสร้างภายในของกองทุนฯ จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศที่ยากจน อย่างเป็นธรรม การวิบัติที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศสหรัฐอเมริกาจะต้องถูกยกเลิกไป เพราะว่า ประเทศผู้ให้ส่วนใหญ่ที่อยู่ในกองทุนการเงินระหว่างประเทศเป็นสมาชิกของประเทศที่ร่ำรวย และเกือบจะทุกประเทศของผู้เข้ารับการช่วยเหลืออยู่ในประเทศที่ยากจนของโลก จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดสรรการลงคะแนนเสียงใหม่ ร่วมกัน การแบ่งออกเป็นภูมิภาคของระบบการเงินการธนาคารสามารถเป็นส่วนหนึ่งของการให้การสนับสนุนการนำผู้ที่ได้รับผลกระทบทางผลประโยชน์เข้ามาร่วมอย่างเป็นธรรม

สอง: การกิจของธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศต้องถูกแยกออกจากกันเพื่อที่ว่า ธนาคารโลกเข้าไปรับหน้าที่ในการต่อสู้กับความยากจน

²³¹ Merkel/Krück 2003

และกองทุนการเงินระหว่างประเทศเข้าไปดำเนินการทางด้านกับวิกฤติการณ์ทางการเงินเพียงอย่างเดียว กองทุนฯ ควรจะเป็นผู้ให้หลักประกันระยะสั้นเพียงอย่างเดียว ขณะที่ ธนาคารโลกควรที่เข้าไปรับผิดชอบให้การให้เงินช่วยเหลือระยะยาวต่อไปรณรงค์การพัฒนาทางโครงสร้าง ด้วยวิธีการนี้อาจจะช่วยให้การแยกโครงการออกเป็นสองโครงการ คือโครงการความช่วยเหลือที่นำไปสู่การลดภาระหนี้สิน และการให้เงินสนับสนุนโครงการพัฒนาต่างๆ ออกจากกันได้อย่างชัดเจน

สาม: สภาเพื่อให้เกิดเสถียรภาพทางการเงินที่ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1999 ควรจะเปลี่ยนโครงสร้างเป็นอำนาจการอนุมัติเงินช่วยเหลือ จากข้อเท็จจริงของกระแสเงินทุนที่เพิ่มขึ้น สถาบันเช่นนี้มีบทบาทที่เป็นกุญแจสำคัญสำหรับการเข้าไปฝังตัวของตลาด มันจะต้องในด้านหนึ่ง ควบคุมตรวจสอบกระแสเงินทุนที่ไหลเข้ามาไปมาระหว่างประเทศ และในอีกด้านหนึ่ง ต้องจัดหาเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยง สถาบันนี้จะต้องสังเกตการณ์ตลาด, เผื่อระวังและในกรณีที่เกิดความจำเป็นขึ้นมา จะต้องสามารถเข้าไปแทรกแซงตลาด

สี่: ในวิทยาศาสตร์และการเมืองพบว่า นอกจากข้อเสนอแล้ว ยังมีความเห็นที่สอดคล้องกันค่อนข้างจะครอบคลุม จะต้องมีการจัดตั้งคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติสำหรับเรื่องของเศรษฐกิจและสังคมขึ้นมาใหม่ คณะมนตรีฯ นี้ควรจะเข้าประสานความร่วมมือกิจกรรมต่างๆ ของ UN ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมในกระแสโลกาภิวัตน์ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับสิทธิขั้นพื้นฐาน และให้แนวทางแก่องค์กรต่างๆ และสถาบันต่างๆ ที่ทำงานอยู่ในพื้นที่นี้ คณะมนตรีฯ น่าจะเป็นองค์กรที่มีความเหมาะสม เพื่อให้หลักประกันในการนำกฎเกณฑ์ที่มีผลทางปฏิบัติสำหรับการค้าของบรรษัทข้ามชาติต่างๆ ที่อยู่ประเทศกำลังพัฒนามาบังคับใช้ รวมทั้งการรักษา ถ้าเกิดความจำเป็น ก็ให้ทำการลงโทษ

4. ยุทธศาสตร์ของการโลกาภิวัตน์ทางสังคม

การเข้าไปฝังตัวของสังคมของตลาดเสรีมุ่งเน้นไปที่การผลักดันทางสากลของสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจ อย่างที่ได้ทำการอธิบายไว้แล้วว่า สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมไม่ใช่เป็นเรื่องจะผลักดันให้เกิดขึ้นในทันทีทันใด แต่เป็นการก้าวคืบ

ไปเรื่อย ๆ ตามความสอดคล้องของความเป็นไปได้ทางภาคเศรษฐกิจและภาคประชาสังคมของประเทศหนึ่ง ๆ ตัวแทนบางองค์กรของประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายได้วิจารณ์กฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ เขาได้ทำการเสนอแทนกฎเกณฑ์เหล่านี้, ทุกๆ ประเทศควรจะทำโดยไม่ต้องคำนึงถึงมาตรฐานการพัฒนาทางเศรษฐกิจและทางสังคม ทำการให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมโดยพลัน เหตุผลคือ: ถ้าเงื่อนไขสังคมไม่ถูกนำมาใช้สำหรับทุกๆ ประเทศอย่างเสมอภาคกัน จะทำให้บางประเทศมีความได้เปรียบทางการแข่งขัน ถ้า ตัวอย่างเช่น ในประเทศหนึ่งไม่มีการประกันการว่างงาน ค่าใช้จ่ายข้างเคียงก็จะลดลงไปด้วยและจะทำให้ผู้ประกอบการสามารถซื้อหาแรงงานที่ถูกกว่าได้ เหตุผลที่คัดค้านกับความคิดนี้ มีความเห็นว่า การที่จะบังคับใช้ทันทีในประเทศที่กำลังพัฒนานำสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมมาใช้ อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมขึ้นมาอย่างรุนแรง เพราะว่า ถ้าหากว่าประเทศต่างๆ จะสูญเสียความได้เปรียบในการแข่งขันทางการค้าอย่างแท้จริงในขณะนี้ ซึ่งมีสาเหตุจากการที่มีค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ต่ำ ก็อาจจะเกิดอันตรายต่อโอกาสในการพัฒนาทางเศรษฐกิจไปด้วย แท้ที่จริงแล้ว พัฒนาการทางเศรษฐกิจเป็นตัวสร้างพื้นฐานสำหรับการให้ความคุ้มครองของสิทธิทางสังคม

ในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิทางสังคมของสนธิสัญญา-UN และความจำเป็นของการให้หลักประกันต้องแยกความแตกต่างระหว่างสิทธิแรงงานหลัก และมาตรฐานสังคมที่เพิ่มขึ้น สิทธิแรงงานหลักประกอบด้วย การห้ามมิให้มีการบังคับใช้แรงงาน การเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม (เช่น การเหยียดผิว, การดูถูกทางเพศ เป็นต้น) และการใช้แรงงานเด็ก, รวมทั้ง การให้หลักประกันของการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นสหภาพ, สมาคม และสิทธิในการรวมตัวกันต่อรองค่าจ้าง มาตรฐานสังคมที่เพิ่มขึ้นครอบคลุมถึงรูปแบบต่างๆ ของการประกันทางสังคม เช่น การประกันการว่างงาน, สุขอนามัย, บำนาญ แต่ทั้งนี้รวมถึงมาตรการนโยบายตลาดแรงงาน, เช่น โครงการฝึกอบรมเพื่อเปลี่ยนอาชีพใหม่และการกำหนดสัญญาว่าจ้างที่เป็นธรรม (การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำให้ชัดเจน, เวลาทำงานสูงสุด, การให้การป้องกันด้าน

สุขอนามัยและสิทธิในการเข้าร่วมกำหนดนโยบาย)

ขณะที่สิทธิแรงงานหลักมีผลในการส่งเสริมให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจและความอยู่ดีกินดี, มาตรฐานทางสังคมที่ขยายออกไป อาจมีบางส่วนที่เป็นตัวขัดขวางความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในประเทศที่มีการพัฒนาที่ต่ำ ดังนั้น มาตรฐานทางสังคมต้องได้รับการตรวจสอบในทางปฏิบัติ โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อความเจริญทางเศรษฐกิจและความอยู่ดีกินดี ในการนี้จึงต้องถามว่า มาตรฐานทางสังคมนี้ตอบสนองกับระดับความสามารถในการผลิตในแต่ละระดับขั้นที่เข้าถึงขนาดไหน, มาตรฐานฯ นี้ยังต่ำเกินไป หรือ เป็นการเรียกร้องที่เกินขีดความสามารถในการตอบสนองทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

สิทธิแรงงานหลักเป็นสมมุติฐานที่ทำให้กลไกตลาดแรงงาน สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการพัฒนาเศรษฐกิจตลาดเพื่อความเป็นธรรมทางสังคม เท่านั้น เช่น การห้ามนำแรงงานบังคับไปใช้, นำไปสู่, ไม่เพียงแต่ว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ได้รับผลกระทบถูกปกป้องเท่านั้น แต่ยังนำไปสู่การนำแรงงานมาใช้ตามความสามารถและตามความต้องการของปัจเจก อีกด้วย ซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตมหภาคให้สูงขึ้น ในวิธีการที่คล้ายคลึงกัน การห้ามมิให้ใช้แรงงานเด็กก็เป็นการตอบสนองประสิทธิภาพของเศรษฐกิจโดยรวม เช่นเดียวกัน เพราะว่า แรงงานเด็ก มองในระยะยาวแล้ว เป็นการทำลายทรัพยากรที่เป็นทุนมนุษย์ ดังนั้น สิทธิแรงงานหลักจึงควรจะถูกนำมาบังคับใช้ทันที เพราะว่า สิทธิแรงงานหลักนี้จะเป็นตัวส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศหนึ่งๆ ในทางกลับกัน มาตรฐานทางสังคมที่ขยายออกไปสามารถที่จะทำให้เป็นจริงได้อย่างค่อยเป็นค่อยไป และสอดคล้องไปกับพัฒนาการทางเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ

อะไรเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการนำมาใช้ของสิทธิแรงงานหลักและมาตรฐานทางสังคม ปัจจุบันมีการแข่งขันห้ำหั่นยุทธศาสตร์ด้วยกัน

1. เครื่องมือที่ใช้ควบคุมตรวจสอบกติกาสัญญาระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ, สังคมและทางวัฒนธรรม: ประเทศที่ให้สัตยาบันใน

สนธิสัญญา มีหน้าที่, ระยะห่างกันทุกห้าปี นำเสนอรายงานเกี่ยวกับฐานะของการทำให้เป็นจริงของสิทธิขั้นพื้นฐาน รายงานนี้จะต้องผ่านการรับรองของ “คณะทำงานเรื่องสิทธิทางเศรษฐกิจ, สังคมและทางวัฒนธรรม (Committee on Economic, Social and Cultural Rights) รายงานการรับรองนี้สามารถเสนอข้อแนะนำวิธีการทำสิทธิที่เกี่ยวข้องให้เป็นจริง รูปแบบที่เข้มข้นที่สุดของการลงโทษคือ การร้องทุกข์กล่าวโทษประเทศ สาเหตุจากการละเมิดกฎเกณฑ์อย่างร้ายแรง โดยผ่านไปยังคณะกรรมการเพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ

2. การบัญญัติบรรทัดฐานและวิธีการตรวจสอบของ ILO.²³² องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) จะทำการเฝ้าระวังการรักษาสหสิทธิทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายความว่า องค์การฯ จะทำรายละเอียดของสิทธิขั้นพื้นฐานและร่างมาตรฐานทางสังคม, จัดทำคู่มือข้อมูลการให้ความช่วยเหลือในการนำมาใช้สิทธิฯ นี้และทำการกดดันสาธารณะ ในกรณีที่ประเทศให้แสดงให้เห็นว่า ไม่ได้นำข้อตกลงในการนำสิทธิฯ ไปดำเนินการให้เป็นจริง อย่างไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ

3. การรับรองเงื่อนไขทางสังคมเข้าไปไว้ในสนธิสัญญาของ WTO: ประเทศอุตสาหกรรมบางประเทศวางแผนไว้ว่า จะรับรองมาตรฐานทางสังคมที่เป็นเงื่อนไขของสัญญาเข้ามาไว้ใน WTO ประเทศฯ เหล่านี้เรียกร้องว่า ทุกประเทศ เพียงแค่จะเข้าสู่ตลาดของประเทศที่เป็นสมาชิกได้ ต้องตอบสนองมาตรฐานสังคมที่กำหนดไว้ในระดับหนึ่งแล้วเท่านั้น ถ้าประเทศใดประเทศหนึ่งทำการละเมิดมาตรฐานทางสังคม ตามข้อบังคับที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญาของ WTO จะถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าสู่ตลาดบางส่วน ประเทศกำลังพัฒนาปฏิเสธข้อเสนอนี้ เพราะว่าประเทศฯ เหล่านี้มีความวิตกกังวลกระทบที่ทำให้เสียเปรียบอย่างรุนแรงในการแข่งขันทางการค้า

4. การผลักดันให้ผ่านข้อกำหนดในการวางตัวสำหรับการทำงานของบรรษัทข้ามชาติ: ในปี 1998 ได้มีการออกข้อกำหนดในการวางตัวทั้งสิ้น 215 ข้อ

²³² “International Labour Organization”

สำหรับผู้ประกอบการที่ลงทะเบียนไว้กับ ILO ข้อกำหนดเหล่านี้มีเนื้อหาที่แตกต่างกันในรายละเอียดและความชัดเจนของการบัญญัติ ในการนำไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับแรงกดดันที่สร้างขึ้นของคณะที่ปรึกษาแรงงานในสถานประกอบการ, กลุ่มต่างๆ ทางภาคประชาสังคม หรือ ของสาธารณะ ผ่านมาจนถึงขณะนี้ ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในการที่จะออกข้อบังคับที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญาที่ใช้บังคับอย่างครอบคลุมทั่วโลกสำหรับการทำงานของบรรษัทข้ามชาติ ที่ทำให้มาตรฐานทางสังคมเป็นหลักการพื้นฐานที่ทุกบรรษัทต้องยอมรับ

5. การมอบใบรับรองคุณภาพสำหรับรูปแบบการผลิตที่เป็นธรรมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม: โดยปกติ ตราคุณภาพทางสังคมจะถูกมอบให้โดยองค์กรภาคประชาสังคมแก่ผลิตภัณฑ์หรือ บริษัท ที่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางสังคม หรือ มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ด้วยการที่ลูกค้าเลือกซื้อสินค้าตามตรารับประกันคุณภาพ, จะเป็นการสนับสนุนให้เกิดการผลักดันที่เพิ่มขึ้นของมาตรฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อมอีกแรงหนึ่ง (เช่น ในกรณีของ การค้าที่เป็นธรรม)

5.5 สังคมประชาธิปไตยในยุโรป

กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นด้านได้นำไป – เช่นที่ได้อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ – สู่อการสูญเสียของความสามารถการควบคุมทางการเมืองในระดับชาติ มีคำถามที่ถูกต้องขึ้นมามีความสามารถที่จะกลับไปมีอำนาจในการควบคุมทางการเมืองสำหรับประเทศสมาชิกที่อยู่บนระดับของสหภาพยุโรป อีกครั้งได้หรือไม่ และว่าสามารถใช้พลังของยุโรปสำหรับความก้าวหน้าของโลกาภิวัตน์ทางด้านบวกได้หรือไม่

ตรงนี้ อำนาจในการควบคุมตรวจสอบทางสังคมและทางการเมืองที่เหนือตลาดสามารถที่จะเอาชนะกลับมาได้หรือไม่? EU ได้แสดงสองคุณสมบัติให้ปรากฏที่ทำให้เห็นถึงความเหมาะสมในการนำโครงการของสังคมประชาธิปไตยไปปฏิบัติ: หนึ่ง สมาชิกทุกประเทศปฏิบัติตาม, ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างกันของขนาดอยู่บ้าง, องค์ประกอบของโครงการของสังคมประชาธิปไตย สอง สมาชิกฯ เมืองค์

ประกอบสถาบันทางการเมือง (สภาผู้แทนฯ, คณะกรรมาธิการ, สถาบันตุลาการ และธนาคารกลาง) ที่สามารถช่วยให้นโยบายการบูรณาการอย่างเป็นบวกประสบความสำเร็จ ด้วยความช่วยเหลือนี้ อาจสามารถที่จะเอาชนะข้อบกพร่องจากการบูรณาการที่เป็นลบจนถึง ณ ปัจจุบัน

ถ้าหากว่าในระดับของยุโรปประสบความสำเร็จ ในการนำพลังการควบคุมทางการเมืองเอาชนะเหนือตลาดอีกครั้งหนึ่งได้ ก็จะลบล้างจุดอ่อนของประชาธิปไตยในกระแสโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจในระดับที่สำคัญมาก ส่วนหนึ่งที่ใหญ่มากพอสมควรของแรงกดดันสำหรับประเทศสมาชิกถูกทำลายออกไป, กระแสโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจที่ส่งแรงกดดันไปที่ประเทศสมาชิกเหล่านี้

นอกจากนี้ อำนาจในทางปฏิบัติของสหภาพยุโรปเป็นสมมุติฐานสำหรับความสามารถในการถ่วงดุลตรวจสอบในระดับโลกสามารถถูกเอาชนะได้ สหภาพยุโรปสามารถที่จะโมเดลสำหรับการทำให้เป็นประชาธิปไตยทางสากลที่ก้าวไปข้างหน้าได้ ถ้าหากว่าการฝังตัวของตลาดในระดับของยุโรปประสบความสำเร็จ โอกาสสำหรับความสำเร็จของกระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวกก็จะมีสูงขึ้น

ทั้งนี้ ในการพิจารณาให้ต้องแท้ของโอกาสในการปฏิบัติทางการเมืองภายในสหภาพยุโรปจะมองเห็นถึงความยุ่งยากต่างๆ ความยุ่งยากควรจะใช้มุมมองอย่างมีสติและจะต้องแยกแยะความแตกต่างของโอกาสของสังคมประชาธิปไตยในยุโรป ประวัติศาสตร์ของความสำเร็จที่ไม่อาจจะเลียนแบบกันได้ของการบูรณาการยุโรปเข้าด้วยกัน ครอบคลุมถึงปัจจุบัน ในส่วนที่เป็นนัยยะสำคัญ นั่นก็คือ เป็นประวัติศาสตร์ของการบูรณาการที่เป็นด้านลบ, ของการลดอุปสรรคที่ขวางกั้นอยู่ของความป็นรัฐชาติ เป็นสิ่งที่ส่งผลทำให้เกิดการต่อต้านความเป็นหนึ่งเดียวของตลาด²³³ การบูรณาการทางเศรษฐกิจที่มีการตรวจสอบถ่วงดุล และการบูรณาการทางรัฐสวัสดิการที่เดิน กระเผลก กระเผลกตามหลังกันมา

²³³ Tinbergen 1965

ฟริทซ์ ดับเบิลยู ชาร์พ²³⁴ (Fritz W. Scharpf) ได้ทำให้เกิดความชัดเจนในงานวิจัยที่ความสัมพันธ์ด้วยกัน บทบาทที่เป็นกุญแจสำคัญของความสัมพันธ์โดยมุ่งเน้นความสนใจไปที่สังคมประชาธิปไตยในยุโรป:

หนึ่ง: กระบวนการในการรวมกันจนถึงปัจจุบันส่งผลที่สำคัญส่งผลดีให้แก่อุตสาหกรรมและส่งผลไม่ดีต่อศักยภาพในการควบคุมตรวจสอบทางการเมืองการรวมการของสหภาพยุโรปและศาลสถิตยุติธรรมได้ค่อยๆ ลดอุปสรรคที่ขวางกั้นทั้งหลายที่ละชั้นที่ละตอนในการที่จะเข้าสู่ตลาดของแต่ละประเทศ นโยบายการยกเว้นกฎหมายทางยุโรปถูกนำด้วยความคิดการตลาดของเสรีนิยมสุดขีด โดยผ่านวิธีการนี้ โอกาสในการออกแบบของรัฐบาลในระบบเศรษฐกิจทั้งระบบจึงถูกจำกัด ปัจจุบันนี้ในสหภาพยุโรปมีตลาดเศรษฐกิจเสรีที่ถูกกำหนดด้วยข้อกฎหมาย แต่ยังไม่มีความเคลื่อนไหวในการตรวจสอบในระดับชาติและในระดับยุโรปโดยรวมที่มีประสิทธิภาพ

สอง: กฎหมายของยุโรปส่งผลโดยตรง ไม่เพียงแต่เข้าไปในแต่ละประเทศเท่านั้น แต่ ยังเรียกร้องสิทธิในการบังคับใช้ทั่วไป ที่มีศักยภาพเหนือกว่ากฎหมายที่บังคับใช้ภายในชาติ รวมทั้งสิทธิตามรัฐธรรมนูญ ด้วย ด้วยวิธีการนี้ ธรรมนูญตลาดของประชาธิปไตยเสรีนิยมจึงค่อยๆ เข้ามาแทนที่ ทั้งทั้งยุโรป ความคิดในเรื่องเศรษฐกิจที่เป็นระบบผสมของสังคมประชาธิปไตยที่คงอยู่ในระดับชาติ ได้ถูกทำให้สูญเสียความชอบธรรมไป หรือ ถูกลดศักยภาพความเป็นกฎหมายออกไป สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้ เพราะคณะกรรมการและศาลสถิตยุติธรรมสามารถอ้างถึงหนังสือสัญญาต่างๆ ที่ทำขึ้นครั้งแรกๆ โดยปราศจากการมีส่วนร่วมของรัฐบาลแต่ละประเทศ

สาม: สหภาพยุโรปถูกควบคุมโดยความไม่ได้สัดส่วนจากผลที่ตามมาอย่างมากมาย กล่าวคือ ขณะที่มาตรการต่างๆ ของการบูรณาการที่เป็นลบสามารถที่จะถูกนำมาบังคับใช้ โดยที่บางส่วนไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลของแต่ละ

²³⁴ Scharpf 1999

ประเทศ มาตรการทั้งหลายของการบูรณาการด้านบวก (เช่น มาตรการการแก้ไขตลาดทั้งหลาย) จำเป็นที่จะต้องได้รับความเห็นชอบที่สอดคล้องของรัฐบาลแต่ละประเทศ ดังนั้น การนำมาตรการเหล่านี้มาใช้ จึงมีความยากลำบากกว่า การที่จะใช้นโยบายการตลาดเสรีนิยม

สี่: คอนเซ็ปต์ทางการเมืองของสังคมประชาธิปไตยที่มีความสำคัญทั้งหลาย, เช่น การควบคุมทางเศรษฐกิจมหภาค, นโยบายสังคม, นโยบายตลาดแรงงาน, นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและนโยบายการศึกษาเป็นเรื่องในขอบเขตต่างๆ ของการบูรณาการที่เป็นบวก ในขอบข่ายของนโยบายเหล่านี้ มีความจำเป็นที่ต้องทำให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่างผู้แทนต่างๆ ของรัฐบาลของแต่ละประเทศในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ความสอดคล้องนี้ถูกทำให้ยากยิ่งขึ้นไปอีกโดยผ่านผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน, สถานะภาพทางอุดมการณ์และโครงสร้างทางสถาบันของแต่ละประเทศ ดังนั้น ความไม่ได้สัดส่วนดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ส่งผลเป็นลบให้กับโครงการของสังคมประชาธิปไตย

นอกจากในสี่ข้อนี้ ยังมีเพิ่มเข้ามาอีกว่า รัฐบาลทุกรัฐบาลในยุโรปในนโยบายที่เกี่ยวกับยุโรปของเขาแล้ว ไม่สามารถที่จะทำตามความคิดที่เป็นโครงการของตนเองใดๆ ได้ เพราะว่า เขาจะต้องผูกพันอยู่กับผลประโยชน์ในประเทศของตัวเองด้วยอยู่เสมอ

ทุกอย่างที่กล่าวถึงนี้ทำให้ความเป็นไปได้เกิดขึ้นได้ยากว่า สังคมประชาธิปไตยที่ครอบคลุมไปทั่วยุโรปสามารถจะมาจากสถาบันทางยุโรปที่มีอยู่แล้ว น่าจะเป็นความจริงได้กว่านี้คือความคาดหวังว่า การนำไปสู่การกำหนดมาตรฐานทางสังคมที่ได้รับการยอมรับร่วมกันและมีกรอบการควบคุมที่มาจากสหภาพยุโรป หนึ่ง กรอบฯ นี้ต้องถูกรัฐชาติทั้งหลายนำไปสู่นโยบายสังคมอย่างเป็นรูปธรรม ในระยะยาวแล้ว หลักประกันทางสังคมยังคงเป็นโครงการที่เป็นนโยบายของรัฐบาลต่อไป เพราะว่า โครงสร้างและการสนับสนุนทางการเงินของระบบการประกันสังคมต่างกันในแต่ละประเทศ รวมทั้ง ความสามารถทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันอย่างมาก

ในเดือนมิถุนายน 2004 ประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรีของประเทศต่างๆ ของสหภาพยุโรปได้ลงมติรับหลักการของกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับแรกของยุโรป รัฐธรรมนูญนี้ได้มีองค์ประกอบที่สำคัญของสังคมประชาธิปไตย และอื่นๆ อีกเช่น กฎบัตรของสิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมือง รวมทั้งความเป็นไปได้ของการลงประชามติของประชาชนในยุโรป ผลจากการลงประชามตินี้ คณะกรรมาธิการสามารถที่จะถูกเรียกร้องให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งได้

ทัศนคติของนโยบายสังคมกลุ่มในประชาคมยุโรปที่ร่วมกัน

กฎเกณฑ์ของกลุ่มประชาคมยุโรปในขอบเขตของนโยบายสังคม ขณะนี้ยังมีข้อจำกัดในทางปฏิบัติอยู่ค่อนข้างมาก เพราะว่่านโยบายสังคมสำหรับรัฐชาติแล้วยังเป็นเรื่องที่ทรงความหมายอย่างยิ่งสำหรับการทำให้เกิดความชอบธรรมทางการเมือง และสำหรับการแพ้ชนะกันของผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง อยู่ ทำไม การคายอำนาจการตัดสินใจของประเทศให้ออกไปอยู่ในระดับที่เหนือกว่า จึงต้องกำหนดเขตการตัดสินใจไว้

ตัวเลือกทางอุดมการณ์นโยบายสังคมของชาติแตกต่างในขนาดที่สำคัญมาก เช่น ในรัฐบาลต่างๆ ที่พยายามที่จะเข้าถึงระดับความคุ้มครองทางรัฐสวัสดิการที่สูง และ/หรือ คงระดับเอาไว้ และในประเภทที่ต้องการเพิ่มความรับผิดชอบของตัวเองให้สูงขึ้น นอกจากนี้ ความแตกต่างที่มีนัยยะสำคัญยังคงอยู่ในความสามารถในเรื่องงบประมาณการเงินของการให้บริการทางสังคมของประเทศ, ขึ้นอยู่กับสภาพการพัฒนาทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ก็ไม่ต้องมองข้ามความแตกต่างทางโครงสร้างของนโยบายสังคม ที่เกิดจากการวางน้ำหนักที่ต่างกัน (เงินบำนาญ, สุขอนามัย, สถาบันครอบครัว และอื่นๆ) ความแตกต่างทางสถาบันจะปรากฏขึ้นในรูปแบบของระบบการใช้จ่ายด้านการเงินที่กระจายออกไป และของสถาบันการผลิตสวัสดิการ (องค์กรรับผิดชอบ เช่น ที่เป็นสาธารณะ, องค์กรการกุศล หรือ ภาคเอกชน)

ช่วงการเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบบสังคมทางประชาคมยุโรปให้เป็นรูปแบบเดียวกันอาจจะทำให้มีความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในประเทศนั้นๆ

ด้วยที่อาจจะต้องปรับตัวไปสู่ระบบสถาบันทางรัฐสวัสดิการรูปแบบอื่น – เช่น การบริการด้านสุขภาพจากที่รับผิดชอบทางการโดยภาษีอากรของรัฐ ไปเป็นระบบการประกันสังคม, ที่รับผิดชอบโดยแพทย์เอกชน หรือจากเงินที่จ่ายให้กับบำนาญพื้นฐานที่จัดเก็บจากภาษีอากร ไปเป็นการประกันสุขภาพที่ขึ้นอยู่กับรายได้²³⁵

สมมุติฐานหนึ่งที่เป็นบวกสำหรับกฎเกณฑ์ที่เป็นรูปแบบเดียวกันคือว่า ในประเทศทุกประเทศของสหภาพยุโรป²³⁶ ค่าใช้จ่ายสังคมที่แท้จริงแสดงออกมาเกือบจะเท่ากันอย่างน้อยหน้าประหลาดใจ²³⁷ ข้อมูลของกลุ่มประเทศ OECD แสดงให้เห็นว่า โดยเฉพาะในกลุ่มสหภาพยุโรปมีความเชื่อมโยงกันอยู่อย่างมีนัยยะที่สำคัญระหว่างมาตรฐานความเป็นอยู่และค่าใช้จ่ายทางสังคม²³⁸ นั่นก็คือ ในทัศนะมิตินี้ เป็นเสมือนหนึ่งว่า ส่วนแบ่งที่ใช้จ่ายสำหรับค่าใช้จ่ายทางสังคมจากรายได้ประชาชาติของประเทศที่ร่ำรวยกว่ามีสัดส่วนที่มากกว่าประเทศที่ยากจนกว่า ความสัมพันธ์ที่สลับกันไปมาที่เป็นกรณีเฉพาะของสหภาพยุโรปนี้สามารถที่จะถูกนำเสนอเหมือนการแสดงออกของความสอดคล้องทางศักยภาพของประเทศสมาชิก ดังนั้น ความสำคัญของรัฐสวัสดิการควรเป็นเรื่องเดียวกันกับการเพิ่มมาตรฐานการดำรงชีวิตของประเทศด้วยในขณะเดียวกัน²³⁹ บนพื้นฐานของความสอดคล้องกันนี้สามารถที่จะทำข้อตกลงในรายละเอียดให้ชัดเจนระหว่างรัฐชาติต่างๆ ที่ต้องการกำหนดกรอบความสูงของคุณค่า การลดความช่วยเหลือทางสังคมจะถูกลดให้ต่ำกว่าภายใต้กรอบนี้ไม่ได้ จะเป็นการป้องกันมิให้เกิด “การแข่งขันในการลดความช่วยเหลือทางสวัสดิการสังคม”

²³⁵ Scharpf 1999: 104

²³⁶ ช่วงเวลาที่ทำการวิจัย 15

²³⁷ Scharpf 1999: 157

²³⁸ ในทางปฏิบัติสำหรับประเทศอุตสาหกรรมในกลุ่มประเทศ OECD ไม่มีความสัมพันธ์คงอยู่ (Scharpf 1999: 158)

²³⁹ Scharpf 1999

ถ้าเรามองในความเป็นจริง นโยบายสังคมของสหภาพยุโรป ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกกำหนดโดยการบูรณาการที่เป็นบวก และคงมีความเป็นไปได้ที่จะไม่เกิดรัฐสวัสดิการของยุโรปที่แท้จริงขึ้นมา; แต่ประสบการณ์จากประเทศต่างๆ และข้อมูลที่ได้มาเกี่ยวกับการปฏิบัติการที่เกิดผลสำเร็จมากที่สุดสามารถที่จะนำไปสู่การที่รัฐสวัสดิการต่างๆ ทางสหภาพยุโรปอาจสามารถแก้ไขปัญหาก็เป็นไปได้²⁴⁰ แต่ทั้งนี้ จะต้องออกมาตรการระยะสั้นที่ไม่เป็นที่นิยาม ที่ต้องกู้ความเสี่ยงของคะแนนเสียงส่วนใหญ่ที่จะหลุดออกไปกลับคืนมา และด้วยการนี้ที่ไม้อาจคาดหวังได้ใน ความคาดหวังนี้ จึงขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ของยุโรป ที่จะเข้ามาสานความรับผิดชอบและด้วยความรับผิดชอบ นี่จะเป็นอีกก้าวหนึ่ง ที่ก้าวไปข้างหน้าสำหรับการรักษาความสำเร็จที่เป็นคุณูปการทางนโยบายสังคม

ถึงแม้ว่า การปฏิรูปในเรื่องเกี่ยวกับรัฐสวัสดิการ เป็นเรื่องที่จะต้องได้รับความเห็นชอบจากประเทศต่างๆ แต่ก็มีความเป็นไปได้ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาที่เป็นเอกภาพ แต่ทั้งนี้ จะเป็นการนำการสอดประสานนโยบายทางสังคมยุโรปอย่างครอบคลุมเข้ามาแก้ไขปัญห การนี้ ก้าวแรกที่ต้องทำคือจะต้องทำความเข้าใจให้สอดคล้องเป็นหนึ่งในแนวทางหลักการในเรื่องที่เกี่ยวกับเค้าโครงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของระบบสังคมทางยุโรป สิ่งนี้สามารถที่จะนำไปสู่แนวโน้มการบรรจบกันที่จุดหนึ่งของระบบควบคุมถ่วงดุลบางส่วนที่ใช้ในประเทศที่มีความแตกต่างกัน เข้ามาเป็นองค์ประกอบหนึ่ง ในก้าวที่สองควรจะต้องค่อยๆ ให้ระบบต่างๆ เข้ามาเชื่อมโยงเป็นโมเดลที่ตกลงกันให้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน จากข้อเท็จจริงถึงแม้ว่าจะมีรูปแบบที่หลากหลาย แต่ไม่ใช่มีจำนวนที่มากเกินไป ภายใต้รูปแบบทางสถาบันที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเป็นไปได้ในระยะยาว²⁴¹ การบรรจบกันที่จุดหนึ่งที่จะนำไปสู่โมเดลแบบยุโรป ที่จะถูกนำไปใช้ในประเทศทั้งหลาย ระยะยาวแล้ว เป็นสิ่งที่มีความเป็นไปได้

²⁴⁰ โดยประมาณของ Scharpf 1999: 139

²⁴¹ Scharpf 1999: 163

5.6 กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นกระบวนการเปิด

กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นด้านบวก โดยรวมแล้ว เป็นกระบวนการที่เปิด มันไม่ใช่เงื่อนไขที่ตายตัวว่า นโยบายที่ได้รับการจัดระเบียบครั้งหนึ่งแล้ว จะเป็นเรื่องที่ต้องคงเป็นเช่นนั้นตลอดไป นโยบายเหล่านี้อาจสามารถที่จะถูกนำไปดัดแปลงภายใต้ธรรมชาติของประสบการณ์ใหม่ๆ หรือ ถูกพัฒนาต่อถึงแก่นนโยบายการควบคุมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรสาธารณะ จะถูกวางไว้แล้วและตั้งอยู่บนผลประโยชน์ของทุกฝ่ายแล้ว ก็ตาม ความยั่งยืนของมันก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่มีความแน่นอน เงื่อนไขทางสังคมในกระแสโลกาภิวัตน์ การคาดคะเนทางการเมืองและผลประโยชน์ที่มีความแตกต่างและมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาของแต่ละประเทศทำให้นโยบายโลกาภิวัตน์กลายเป็นโครงการที่มีผลลัพธ์ที่เปิด ทฤษฎีที่เป็นจริงของสังคมประชาธิปไตยจึงต้องเริ่มจากหลักการที่เปิดนี้

ถึงแม้จะเป็นสิ่งนี้ยังไม่มีข้อยุติ ก็ยังอนุญาตให้คาดคะเนถึง “กรณีที่ดีที่สุดของบทภาพยนตร์” (“best case scenario”) นี้ จากข้อเสนอต่างๆ ที่มีอยู่ ที่นำไปสู่กระแสโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวก ที่โดยหลักการแล้วสามารถทำให้เกิดขึ้นเป็นจริงได้ในระยะเวลาที่มองเห็นได้ที่น่าจะคาดการณ์ได้มี ตัวอย่างเช่น การจัดตั้งหน่วยราชการที่มาทำหน้าที่ควบคุมเงินทุนโลกาภิวัตน์ และจัดเก็บภาษีจากเงินทุนที่โอนถ่ายไปมาระหว่างประเทศ ความน่าจะเป็นไปได้ก็อย่างด้วยก็คือ การนำมาตรฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อมนำมาปฏิบัติใช้ให้เป็นจริง เช่นตามมาตรฐานของ ILO หรืออนุสัญญาเกียวโต (อนุสัญญาเกียวโต “Kyoto-Protocol”) กรอบพื้นฐานที่สามที่สามารถทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมา วางอยู่ที่ข้อบังคับของการค้าระหว่างประเทศที่เป็นธรรม และการควบคุมถ่วงดุลที่ดีกว่านี้ของการวางตัวของบรรษัทข้ามชาติทั้งหลาย สำหรับในทุกขอบเขตของนโยบายของโลกที่ได้รับอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ มีข้อบังคับสิ่งที่ใช้กำหนดอยู่สองข้อด้วยกัน:

หนึ่ง: องค์ประกอบที่เป็นบรรทัดฐานขั้นพื้นฐานที่สำคัญของประชาธิปไตย การบังคับใช้สิทธิขั้นพื้นฐาน, การควบคุมถ่วงดุลทางเศรษฐกิจและความคุ้มครองขั้นต่ำทางสังคมเป็น "ภารกิจของผลลัพธ์" (หน้าที่ที่จะต้องทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์) จะต้องนำไปทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทางปฏิบัติโดยมิชักช้า

สอง: ระดับมาตรฐานของความคุ้มครอง ขนาดของการจัดสรรของโอกาส การมีส่วนร่วมทางสังคมและขนาดของการจัดสรรของโอกาสในการดำรงชีวิตตามขนาดของรายได้และของทรัพย์สินเป็นตัวกำหนด "ภารกิจของการจัดการ" (หน้าที่ที่มุ่งเน้นไปที่เป้าหมายของกระปฏิบัติทางการเมือง) การทำให้เกิดความเป็นจริงมุ่งเน้นไปที่ความเป็นไปได้ของสถานการณ์ที่เป็นอยู่จริง ณ ขณะนั้น

ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตยต้องการมุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้จากความ เป็นจริงและนำเครื่องมือของทฤษฎีไปสู่เงื่อนไขทางแต่ละสังคม ดังนั้น ทฤษฎีนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานความมุ่งมาดปรารถนาอันแรงกล้าที่เป็นบรรทัดฐาน เพียงเท่านั้น แต่ นำปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ที่เกิดพร้อมกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม มาถกเถียงวิเคราะห์อยู่ตลอดเสมอ ในกรณีนี้ มีเป้าหมายอยู่สองเป้าหมายที่ต้อง ถูกนำมาเชื่อมโยงกัน: ประชาธิปไตยได้ถูกทำให้เป็นไปเพื่อสังคมและความเป็น ประชาธิปไตยมากยิ่งขึ้น และ ในขณะเดียวกัน การก็จะทำให้เกิดการสนับสนุนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพทางด้านเศรษฐกิจ, เกิดการบูรณาการทางด้านภาคประชา สังคมและนำไปสู่เกียรติภาพของประชาธิปไตย

6. วัฒนธรรมทางการเมือง

จากตัวแทนบางท่านของทฤษฎีสังคมนิยมประชาธิปไตยมักอ้างถึงเหตุผลที่ว่า ทำายที่สุดแล้ว สังคมนิยมประชาธิปไตยก็จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมทางการเมือง, โดยรวมแล้วไม่มีความแตกต่างกับรูปแบบอื่น คือเป็นรูปแบบหนึ่งของวัฒนธรรมทางการเมือง เหตุผลนี้ก็ถูกสวมเข้าไปในรูปแบบด้วยว่า ภายใต้เงื่อนไขในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบันนี้ สังคมนิยมประชาธิปไตยก็เหมือนกับโครงการทางการเมืองของภาคประชาสังคม²⁴² ถึงแม้ว่า ข้อเสนอที่แสดงให้เห็นได้ชัดว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญอยู่ในคอนเซ็ปท์ของสังคมนิยมประชาธิปไตย แต่ก็เป็นการประมาณการที่ต่ำเกินไป ถึงแม้ว่า สังคมนิยมประชาธิปไตยจะฝังตัวอยู่ในวัฒนธรรมทางการเมือง, ที่ทำให้เกิดความชอบธรรม, สร้างให้เกิดขึ้น และทำให้จะคงอยู่ต่อเนื่อง แต่ว่า สังคมนิยมประชาธิปไตยไปไกลยิ่งกว่านั้น ในเบื้องต้น สังคมนิยมประชาธิปไตยเป็นโครงสร้างของสถาบันทางการเมือง ที่ประกอบด้วยระบบของนิติธรรม, ของสถาบันและโครงการการปฏิบัติต่างๆ สังคมนิยมประชาธิปไตยหนึ่งที่ได้รับการศึกษาจากภายในอย่างถึงแก่นแท้ จนกระทั่งส่งผลกลายเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองเท่านั้น ก็จะไม่เป็นอย่างอื่นว่าเป็นรูปแบบหนึ่งที่เป็นเสรีนิยมสุดขีดของลัทธิคอมมิวนิตารีซึม (*Kommunitarismus* เป็นความคิดสมัยใหม่ที่ไม่เห็นด้วยระหว่างทุนกับเสรีนิยมประชาธิปไตย ผสมกันระหว่างสองลัทธิเข้าด้วยกัน คือลัทธิทุนนิยมกับเสรีนิยม กลายเป็นลัทธิชุมชนนิยม: ผู้แปล) หรือ ของภาคประชาสังคมในรูปแบบนี้หลักประกันทางสังคมขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้นต้องขึ้นอยู่กับ การเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนทางภาคประชาสังคม ในทางกลับกัน ถ้าโครงการของสังคมนิยมประชาธิปไตยได้ถูกนำไปทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบ จะเกิดสิทธิต่างๆ ขึ้น ที่ทำให้นโยบายกลายเป็นสถาบันขึ้น และพร้อมด้วยอำนาจในการลงโทษ, เช่น สิทธิอันชอบธรรมในการเข้าไปมีส่วนร่วมกำหนดนโยบายในสถานประกอบการ หรือ สิทธิในการได้รับคุ้มครองทางสังคม เป็นต้น

²⁴² Selznick 1995

วัฒนธรรมทางการเมืองของสังคมหนึ่งๆ คือทั้งหมดของคุณค่าที่ส่งผลถึงการรวมกันเข้าเป็นกลุ่ม, แนวทาง, ความคิด, ความเคยชินและความพร้อมในการปฏิบัติเมื่อเปรียบเทียบทางการเมือง วัฒนธรรมทางการเมืองเป็นกุญแจสำคัญสำหรับความเป็นจริง, คุณลักษณะและการทำงานของทุกๆ รูปแบบทางการเมือง สังคมประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับเหตุผลเป็นจำนวนมาก ในความแตกต่างต่อประชาธิปไตยเสรีนิยมจัด *บนองค์ประกอบที่มีลักษณะพิเศษของวัฒนธรรมทางการเมือง:*

ข้อแรก: วัฒนธรรมทางการเมืองต้องทำให้เกิดการปฏิบัติร่วมกันทางการเมืองด้วยความสมานฉันท์และส่งเสริมรูปแบบทางภาคประชาสังคมของการตัดสินใจด้วยตัวเองทางสังคม

ข้อที่สอง: วัฒนธรรมทางการเมืองต้องทำให้เกิดแนวทางที่เป็นเสียงส่วนใหญ่ทางการเมือง ที่มุ่งเน้นการทำคุณค่าพื้นฐานให้เป็นจริงและโครงการการปฏิบัติทางการเมืองที่สอดคล้องกับคุณค่าพื้นฐานนั้นๆ

ข้อที่สาม: วัฒนธรรมทางการเมืองต้องส่งเสริมให้เกิดการอภิปรายสาธารณะอย่างต่อเนื่อง การอภิปรายนี้ต้องทำให้การต่อสู้ของผลประโยชน์เกิดความชัดเจนและกระตุ้นให้การถกเถียงนำไปสู่ความเข้าใจของคามยุติธรรม

ข้อที่สี่: วัฒนธรรมทางการเมืองต้องการพื้นที่สาธารณะ ที่ทำให้เกิดความเป็นไปได้ในการอภิปรายที่นำไปสู่แนวทางความเข้าใจ ความสมัครใจที่จะให้เกิดคุณภาพของความสอดคล้องและความขัดแย้งต้องมีอยู่

6.1 ความเป็นสากลของสังคมประชาธิปไตย

คำถามถึงการอ้างสิทธิความเป็นสากลของสังคมประชาธิปไตยไม่สามารถที่ไม่สามารถจะอ้างถึงในเรื่องความเป็นสถาบันที่เป็นเพียงในรูปแบบและรูปแบบการจัดองค์กรของรัฐและระบบการทำงานทางสังคมเท่านั้น สังคมประชาธิปไตยถูกตัดสินในแนวนโยบายเบื้องต้นก่อนในระดับของวัฒนธรรมทางการเมือง งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางการเมืองได้แสดงให้เห็นตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษ 1960

เป็นต้นมาว่า สถาบันที่เป็นประชาธิปไตยแต่เพียงรูปแบบ ที่ไม่ได้ฝังรากเข้าไป วัฒนธรรมทางการเมืองที่ร่วมมือกันของประชาธิปไตย จะไม่สามารถทำงานได้ หรือ มีความยั่งยืน ในความหมายนี้ ประชาธิปไตยไม่สามารถเป็นกลางทางวัฒนธรรม ได้ การเปรียบ"วัฒนธรรมตะวันตก" ให้เทียบเท่ากับประชาธิปไตย, เหมือนอย่างกับ ผู้ที่เห็นด้วยของชาว "ตะวันตก" และผู้ที่มีความขัดแย้ง "ปฏิเสธความเป็นตะวันตก" ชวนนำไปเปรียบนั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ ในเรื่องของวัฒนธรรมที่เสรีนิยม ประชาธิปไตยจำเป็นต้องใช้เพื่อให้เกิดการทำหน้าที่ได้ เป็นเรื่องที่ กล่าวคือ ไม่เกี่ยวกับประเพณีวัฒนธรรมที่ยังรากอยู่ในศาสนาเป็นพิเศษของโลกนี้ แต่ว่า เป็นเรื่องที่มีลักษณะที่เป็นรูปธรรมทางสังคมจำนวนหนึ่งของบรรทัดฐานพื้นฐานของ วัฒนธรรมสมัยใหม่ เหล่านี้ อ้างถึงกฎเกณฑ์ที่เป็นธรรมของการเข้าไปปฏิสัมพันธ์ กับความแตกต่างในขอบเขตของการทำงานทั้งหลาย

ในความเชื่อมโยงต่างๆ เหล่านี้การนำข้อบ่งชี้ทางประวัติศาสตร์มา พิจารณาว่า ประเพณีของชาวตะวันตก เช่นที่ได้ก่อกำเนิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในยุโรป ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่เก้าเป็นต้นมา ก็ไม่ได้ทำให้เกิดประชาธิปไตยขึ้นมา แต่ เกิดขึ้น จากการแตกหักอย่างรุนแรงกับมัน ในช่วงที่เปลี่ยนผ่านไปสู่วัฒนธรรมสมัยใหม่ ยุคแห่งความรุ่งโรจน์ รวมทั้งการปฏิวัติประชาธิปไตยในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 ใน ฝรั่งเศส และในสหรัฐอเมริกาทำให้เกิดหลักการที่เป็นพื้นฐานใหม่ทางวัฒนธรรม ใหม่ของประชาธิปไตย²⁴³ ขึ้น สิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยเกิดขึ้นจากการที่ มนุษย์เรียกร้องในการปกครองตนเองสมัยใหม่²⁴⁴

งานวิจัยเชิงประจักษ์แสดงให้เห็นว่า: ทำยที่สุดแล้ว เมื่อวัฒนธรรมก่อนยุคใหม่ล่มสลายลง จะเกิดความแตกต่างในเรื่องวิถีการดำรงชีวิต, ศาสนาและการจัดระเบียบทางการเมือง ความแตกต่างนี้ไม่สามารถที่จะยุติลงได้ง่ายจากการชี้นำของผู้มีอำนาจ บนการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่เป็นความจริงบางประการ โดยสิ้นเชิง ในทุกๆ

²⁴³ Meyer 2002

²⁴⁴ Habermas 1992

ที่ของประเพณีทางวัฒนธรรม-ศาสนาของโลกได้เกิดพัฒนาการ, ในกรณีของการแตกหักกับวัฒนธรรมก่อนสมัยใหม่, ของคลื่นเสรีนิยมขึ้น ที่ยึดแนวทางของคุณค่าพื้นฐานทางการเมืองและวัฒนธรรมของสมัยใหม่ การตัดสินใจเกี่ยวกับการนำไปปฏิบัติของความแตกต่างที่เกิดขึ้นกลับตกไป, อย่างไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงพ้น, อยู่ในอำนาจในการตัดสินใจของเอกชน หรือ สาธารณะ ของคนที่ได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจนี้ สิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยเท่านั้นที่คงเหลืออยู่เป็นมาตรฐานทางวัฒนธรรม และเทคนิคของการเอาชนะความแตกต่างที่อยู่ในระเบียบ อย่างเช่นเดียวกับวัฒนธรรมเสรีนิยมสมัยใหม่ภายใต้จารีตประเพณีทาง“ตะวันตก” ไม่เคยมีช่วงเวลาใดเลยที่สามารถจะเรียกร้องโดยไม่ถูกโต้แย้งในเรื่องความชอบธรรม แนวโน้มที่จะทำให้เป็นเสรีนิยมได้เสนอให้ – ตามแต่ลักษณะที่เป็นการเฉพาะของประสบการณ์และปัญหาต่างๆ ของสังคมที่ได้รับผลกระทบ - เทียบกับแนวโน้มอื่นของการทำให้เกิดความเป็นปัจจุบันของการมีผลบังคับใช้ตามประเพณีทางศาสนา วัฒนธรรม ความแตกต่างระหว่างรูปแบบของความเจริญทางอารยธรรมของเสรีนิยม, ของพวกลัทธินิยมวัฒนธรรมดั้งเดิมและพวกรากฐานนิยม วันนี้ เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของทุกวัฒนธรรม คำถามพื้นฐานทางการเมืองคือในเรื่องจุดยืนของประชาธิปไตยเสรีนิยม พวกรากฐานนิยมปฏิเสธหลักการพื้นฐานของประชาธิปไตยเสรีนิยมอย่างสิ้นเชิง หรือตัดทอนให้สั้นในส่วนที่สำคัญลงเกือบหมด ในนัยยะนี้ ตั้งอยู่บนหลักการพื้นฐานที่สำคัญ แต่ทั้งนี้ทางตะวันตกก็มีพวกหัวรุนแรงอยู่ด้วย ที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับหลักสิทธิมนุษยชนและหลักการที่เป็นประชาธิปไตย²⁴⁵ ดังนั้น ไม่สามารถที่จะอ้างได้เลยว่า วัฒนธรรมที่เป็น “ตะวันตก” และประชาธิปไตยเป็นเรื่องและสิ่งเดียวกัน

ในจำนวนหนึ่งของงานวิจัยของในรอบสองทศวรรษที่ผ่านมา มีความชัดเจนเกิดขึ้นว่า ในทุกๆ วัฒนธรรมของโลกจะมีหลักการของการสลับกันไปมาของ

²⁴⁵ ในที่นี้หมายถึง ตัวอย่างเช่น พวกกลุ่มชนที่มีความรุนแรงทางชาติพันธุ์ในยุโรป หรือ พวกคลั่งศาสนาในสหรัฐอเมริกา

สิทธิและหน้าที่ระหว่างมนุษย์ด้วยกันเข้าไปในระบบคุณค่า ถึงแม้ว่า วัฒนธรรมจะถูกฝังตัวเข้าไปอยู่ในค่านิยมต่างๆ ก็ตาม สิ่งนี้นำไปใช้เช่นเดียวกันสำหรับคุณค่าพื้นฐานของความสมานฉันท์ นั่นคือ สำหรับการรับเป็นภารกิจในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันของมนุษย์ในวัฒนธรรมหนึ่งของทุกวัฒนธรรมดังนี้อย่างซ้ำที่สุด ตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ก็ได้เกิดกลุ่มเคลื่อนไหวต่างๆ ในภาคประชาสังคมขึ้น ในภาคการเมืองและการอภิปรายในกลุ่มปัญญาชนขึ้น ที่ป้องกันในเรื่องสิทธิขั้นพื้นฐานและคุณค่าของประชาธิปไตยจากพวกที่รังเกียจในเรื่องเดียวกัน และต้องการขยายสิ่งที่อภิปรายนี้ออกไปให้กว้างขวางออกไป

ตัวอย่างที่ดีในเรื่องความแตกต่างในมุมมองคือตัวอย่างของประเทศอินเดีย คานธีและเนห์รูได้สร้างประชาธิปไตยเสรีนิยมขึ้นที่นั่น ที่ถึงแม้ว่าจะแสดงให้เห็นถึงข้อเสียต่างๆ จำนวนหนึ่ง แต่ในระยะเนิ่นนานกว่าครึ่งศตวรรษ ส่วนใหญ่และเกือบทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าสามารถทำงานได้และนอกจากข้อยกเว้นที่ทำให้หยุดชะงักไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก็กลับแสดงให้เห็นถึงเสถียรภาพที่มีขนาดที่น่าทึ่งมาก ยกเว้นบางกรณี ประเทศอินเดียกลายเป็น กลับไปที่การมุ่งเน้นเป้าหมายไปที่ยุทธศาสตร์ความขัดแย้งทางการเมือง, ตัวอย่างเช่น สำหรับความสำเร็จในการร่วมมือกันระหว่างฮินดูกับอิสลามในกรอบของประชาธิปไตยในฐานะนิติรัฐ ศาสนาทั้งสองศาสนา, ยกเว้นกลุ่มชายขอบที่คลั่งศาสนา, ยอมรับการปกครองระบอบประชาธิปไตยเสรีนิยมและคุณค่าพื้นฐานของระบอบนี้

6.2 ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเป็นพลเมืองทางสังคม

ประชาธิปไตยที่มีเสถียรภาพตั้งสมมุติฐานว่าต้องเป็นการกำหนดทิศทางจำนวนหนึ่งที่ได้รับการตอบสนองจากเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน:

- มีความไว้วางใจในหมู่ประชาชนด้วยกัน,
- การแสดงความเห็นด้วยทางอารมณ์และการผูกพันด้วยคุณค่าต่อระบบการเมือง ที่เขาเหล่านั้นใช้ชีวิตอยู่,

- การเข้าไปทำหน้าที่เมื่อมีโอกาสในการมีส่วนร่วมและการปฏิบัติการ ภายใต้ความรับผิดชอบของตนเองในระบบทางการเมือง,
- ยอมรับในความต่างอย่างจริงจัง,
- ความสามารถในการเชื่อมโยง ระหว่างความขัดแย้งในปัญหาที่เกี่ยวกับทางเทคนิคกับความเห็นที่พ้องกันในเรื่องของความเชื่อพื้นฐานทางประชาธิปไตย,
- ความสามารถในการแยกออกจากกันระหว่างความเห็นต่างทางการเมืองกับการยอมรับในความเป็นมนุษย์

ในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม จะต้องเพิ่มเติมรายการ ขั้นต่ำที่สุดนี้อย่างน้อยอีกสองมาตรฐานเข้าไปด้วย: หนึ่ง มนุษย์ทุกคนต้องสามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการอภิปรายสาธารณะของชุมชนด้วย; สอง ความไว้วางใจ, การยอมรับในความต่างและการยอมรับซึ่งกันและกันจะต้องไม่อนุญาตให้หยุดอยู่เพียงแค่วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย และ/หรือ ขอบเขตที่อยู่ในแวดวงของพวกที่มีวัฒนธรรมศาสนานิยมเท่านั้น

ข้อจำกัดที่ต่ำที่สุดนี้ของวัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ครอบคลุมไปถึงความมีคุณธรรมของประชากรในชาติที่มีความเป็นประชาธิปไตย ดังเช่นที่ได้ถูกนำมาเชื่อมโยงกันจากทฤษฎีของบทบาทของภาคประชาชน เอกลักษณ์ทุกอย่าง ที่เกิดขึ้นภายในสังคมที่มีโครงสร้างที่เป็นประชาธิปไตยบนพื้นฐานของวัฒนธรรมยึดถือความดีงาม, วัฒนธรรมของชนกลุ่มเผ่าต่างๆ, วัฒนธรรมอุดมคติ นิยม หรือ วัฒนธรรมศาสนานิยม ต้องสามารถที่จะแบ่งปันขั้นต่ำที่สุดของวัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย สิ่งนี้เป็นสมมุติฐานสำหรับการยอมรับซึ่งกันและกัน และสำหรับการบูรณาการอย่างยั่งยืนของผู้ที่อยู่ในชุมชน

แต่ทั้งนี้ มีการตั้งคำถามดังต่อไปนี้ขึ้นมาว่า: ภายใต้เงื่อนไขทางโครงสร้าง, ทางการเมือง และทางกฎหมายอะไร ที่สามารถจะทำให้ขั้นต่ำที่สุดของวัฒนธรรมทางการเมืองที่ร่วมกันอยู่เกิดเป็นจริงขึ้นมาได้? เรื่องนี้เป็นการกระทำที่ขาดความ

เกรงใจของการต้องยอมรับวัฒนธรรมทางการเมืองลักษณะนี้ เป็นการโจมตีเข้าไปที่ทหรคนะที่ตรงกันทางวัฒนธรรมที่มีลักษณะพิเศษของกลุ่มหรือไม่? หมายความว่า ความสอดคล้องในเรื่องคำถามพื้นฐานของวัฒนธรรมทางการเมืองลักษณะนี้ไม่เพียงเป็นการสลัดทิ้งคอนเซ็ปท์ของการอยู่ร่วมกันให้เป็นประโยชน์ต่อการกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน?

การให้คำตอบต่อคำถามนี้ ในทางปฏิบัติแล้วเป็นเรื่องที่ยาก เพื่อที่จะให้บทบาทของภาคประชาชนนั้นๆ ที่ตรงกับข้อเรียกร้องของระบอบสังคมประชาธิปไตย สามารถส่งผลให้เกิดผลในวงกว้างทางสังคมที่เชื่อมโยงกัน เรื่องดังต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่มีความหมาย: ผู้ย้ายถิ่นต้องสามารถที่จะได้รับสถานภาพของพลเมืองอย่างแท้จริง เพราะว่า การมีส่วนร่วมของผู้ย้ายถิ่นในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับร่วมกันทำให้เกิดการยอมรับจากคนเหล่านี้ เรื่องอื่นๆ อนุญาตให้ใช้บังคับคนย้ายให้สลัดทิ้งเอกลักษณ์ที่ตรงกันทางวัฒนธรรม ใครก็ตามแต่ที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศที่ยึดหลักประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐ ไม่จำเป็นที่จะต้องปฏิเสธความมีเอกลักษณ์ที่ตรงกันทางวัฒนธรรม แต่ทว่า เขาจะต้องพร้อมที่จะยอมรับในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมที่เปิดตามแบบฉบับของรัฐธรรมนูญทางนิติรัฐ

สำหรับประชาธิปไตยที่เป็นนิติรัฐไม่สามารถที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ที่สลับกันไปมาของการกลมกลืนกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนพื้นฐานของวัฒนธรรมทางการเมืองและความแตกต่างบนพื้นฐานของวิถีการดำรงชีวิตของวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อย และ/หรือ วัฒนธรรมศาสนนิยม วิถีทางวัฒนธรรมทางการเมืองที่มีผลผูกพันจำเป็นต้องมีภาษาเดียวกัน หรือ อย่างน้อยที่สุด ต้องมีโอกาสสำหรับการแปลที่มีความต่อเนื่อง สิ่งนี้เป็นเงื่อนไขขั้นต่ำสำหรับการทำความเข้าใจทางสาธารณะ นอกจากนี้ ต้องมีความเข้าใจทางประวัติศาสตร์ที่เป็นวัฒนธรรมที่ร่วมกันในขนาดที่เหมาะสม จากความเข้าใจนี้จะสนับสนุนเอกลักษณ์ที่สอดคล้องกันทางการเมืองที่เป็นหมู่คณะของวัฒนธรรมทางการเมือง สำหรับการให้หลักประกันในสมมุติฐานทั้งสองของวัฒนธรรมทางการเมืองนี้ เป็นหน้าที่ของระบบการ

ให้การศึกษาเป็นการเรื่องหลัก การศึกษาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ทำให้ของกลมกลืนกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของวัฒนธรรมทางการเมือง ในระดับของวิถีการดำเนินชีวิตทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มเผ่าต่างๆ และ/หรือ ทางวัฒนธรรมศาสนานิยมสามารถดำรงความแตกต่างอยู่ต่อไปได้ ตัวอย่างเช่น มุสลิมคนหนึ่งและผู้นับถือศาสนาิกายคาทอลิกในสังคมของเรา สามารถเลือกที่จะดำเนินวิถีชีวิตในวัฒนธรรมประจำวันที่มีความแตกต่างกันอย่างสุดๆ ขณะที่เขาทั้งสองมีความสอดคล้องในคุณค่าพื้นฐานทั้งทางสังคมและทางการเมือง

การบูรณาการเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมากกว่าสิ่งอื่น ที่จะเข้าไปเปลี่ยนแปลงเอกลักษณ์ที่สอดคล้องของทุกคนที่มีความเกี่ยวพันกัน การยอมรับซึ่งกันและกันในความแตกต่าง สำหรับกระบวนการแล้วเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ และคาดหวังจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนต่อการเปลี่ยนแปลงตนเอง ในขนาดที่แน่นอน ถ้าการบูรณาการประสบความสำเร็จ จะเกิดสิ่งใหม่ขึ้นมา ทศณะคติของทุกคนจะได้รับผลกระทบและส่วนหนึ่งจะเปลี่ยนแปลงไป สิ่งนี้จะมีอิทธิพลกลับไปทั่ววัฒนธรรมทางการเมือง ถึงแม้ว่า ในทุกสังคมที่เปิดรับมีความชอบธรรม ที่จะทำเงื่อนไขการเข้าไปสู่ในความหมายของวัฒนธรรมทางการเมืองของนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตย ให้มีผลผูกพัน พร้อมกับการเข้าไปของมนุษย์ที่มีความแตกต่างของเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ทั้งนี้ ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของ “พื้นฐานความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ทางสังคมของประเทศที่เกี่ยวข้อง ที่เป็นตัวตัดสินใจในเรื่องหลักการพื้นฐานของรัฐ

การบูรณาการของสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมต้องการนโยบายของการยอมรับ ที่โดยเฉพาะเรื่องความร่วมมือการเข้าไปมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคนในแหล่งทรัพยากรทางสังคมและโอกาส ด้วย ปราศจากการยอมรับในส่วนที่เป็นวัตถุ ที่เกี่ยวโยงบนมิติของสิทธิเสรีภาพที่เป็นบวก การพัฒนาในมิติทางวัฒนธรรมจะเป็นไปได้ยาก การได้รับการยอมรับจากคนอื่นต้องยึดโยงอยู่กับสิทธิขั้นพื้นฐานในทุกกรณี สิทธิขั้นพื้นฐานของการแสดงออกด้วยตัวเองทางวัฒนธรรม ไม่ใช่รวมถึงทางพลเมืองและทางการเมืองเท่านั้น แต่ในขนาดเดียวกัน

ยังรวมถึงสิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ อีกด้วย

ดังนั้น นโยบายการยอมรับในกรอบของระบอบสังคมประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับสามองค์ประกอบที่มีคุณค่าเท่าเทียมกัน:

- การยอมรับเอกลักษณ์ที่สอดคล้องกันทางวัฒนธรรมของผู้อื่น
- การยอมรับของประชาธิปไตยทางนิติรัฐที่เป็นหลักการพื้นฐานของประชากรร่วมกันสำหรับทุกคน และ
- การมีส่วนร่วมที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคนต่อแหล่งทรัพยากรและโอกาสของสังคม

Nicole Breyer

7 โมเดลของประเทศต่างๆ

7.1 เปรียบเทียบประเทศต่างๆ

สังคมประชาธิปไตยถูกขึ้นเช่นเดียวกับสิทธิขั้นพื้นฐาน ให้เป็นสิทธิอันชอบธรรมที่เป็นสากลทางวัฒนธรรมที่ไร้พรมแดนบนการมุ่งเน้นไปที่ทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาของสิทธินี้ กรอบที่สิทธิขั้นพื้นฐานและคุณค่าพื้นฐานไว้วางไว้ ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ยังเปิดช่องว่างให้กว้างขึ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงตามหลักจริยศาสตร์ที่เป็นรูปธรรมและปัญหาและประสบการณ์ที่เป็นการเฉพาะของแต่ละสังคม ในบทความต่อไปนี้ เป็นการนำเสนอในรูปแบบที่กระชับรวมหกประเทศด้วยกัน ด้วยการมองไปที่มาตรฐานของสังคมประชาธิปไตย ความคิดในการคัดเลือกตั้งอยู่บนหลักการที่ว่า, สำหรับประเทศสวีเดน, ประเทศเนเธอร์แลนด์ และประเทศสหพันธสาธารณรัฐเยอรมนีจะอธิบายถึงสังคมที่มีลักษณะที่แตกต่างกันสามลักษณะด้วยกัน ที่ตามแต่วิธีการของแต่ละประเทศที่จะทำให้เกิดความชอบธรรมต่อข้อเรียกร้องของสังคมประชาธิปไตยในมาตรฐานที่สูงยิ่ง ในทางกลับกัน ประเทศสหรัฐอเมริกา, ประเทศอังกฤษมีแนวโน้ม ในอีกด้านหนึ่ง ด้วยวิธีการและด้วยระดับที่แตกต่างกัน ไปสู่แบบฉบับที่ขัดตรงกันข้าม คือ เสรีนิยมประชาธิปไตยสุดขั้ว ประเทศญี่ปุ่นแนะนำตัวเองว่าเป็นประเทศหนึ่ง ที่เมื่อเปรียบเทียบกับอย่างจากกลุ่มประเทศยุโรป เป็นประเทศที่มีพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง ที่ถ้าไม่คำนึงถึงลักษณะเฉพาะแล้ว ได้ดำเนินการตามบรรทัดฐานของโมเดลของสังคมประชาธิปไตยหลายๆ อย่าง

7.2 ประเทศสวีเดน²⁴⁶

ถึงแม้ว่าจะไม่เคยขาดเสียงทักท้วงและสำหรับประเทศนี้แล้ว ถึงกับมีการทำนายว่าประเทศนี้จะกลายเป็นประเทศ “เผด็จการทางสวัสดิการ”²⁴⁷ ด้วยซ้ำ “โมเดล สวีเดน” ถึงช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ถือเป็นประเทศที่เป็นรูปแบบในอุดมคติของสังคมประชาธิปไตย²⁴⁸ ตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 1970 เป็นต้นมาด้วยการสูญเสียความเป็นรัฐบาลของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยและความยุ่งยากที่เกิดจากการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางเศรษฐกิจของโลกทำให้ภาพของ “โมเดล สวีเดน” เกิดความขุ่นมัว: การพุ่งขึ้นอย่างมากของงบประมาณการใช้จ่ายที่ติดลบ, อัตราเงินเฟ้อและอัตราการจัดเก็บภาษีที่สูง ทางด้านหนึ่ง, ทางอีกด้านหนึ่ง มีอัตราการว่างงานต่ำ โดยมีอัตราการว่างงานสูง ประเทศที่มีความเป็นอยู่อย่างสงบสุข, ไม่เคยเข้าสู่สภาพการมีสงครามมากกว่า 200 ปี ทางด้านหนึ่ง, ในอีกด้านหนึ่ง นายกรัฐมนตรีถูกลอบสังหารและถึงวันนี้ ยังไม่สามารถพบตัวผู้เป็นฆาตรกรได้ เป็นเรื่องก่อให้เกิดความสับสนอย่างยิ่งสำหรับยุโรปกลางและยุโรปใต้ รวมทั้งสิทธิพลเมือง เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นในที่สาธารณะ, เพียงบางเรื่องที่เป็นข้อยกเว้น, ที่ถูกตีตราให้เป็นความลับ, เรื่องส่วนตัวสามารถเข้าไปเข้าไปดูได้โดยปราศจากการแจ้งให้ทราบถึงเหตุผล ในอีกด้านหนึ่ง ประชาชนที่ “โปร่งใสประดุจกระจก” ก็รู้สึกสับสน ด้วยเช่นกัน ที่สามารถถูกตรวจสอบไปถึงความสัมพันธ์สาธารณะของเขา โดยผ่านรหัสที่เป็นตัวเลขบุคคลและ ในกรณีที่สามารถตรวจสอบไปถึงความสอดคล้องทางกฎหมาย

²⁴⁶ พื้นฐานของบทนี้ถูกรวบรวมจากบทความดังต่อไปนี้: Gurgsdies, Erik (2004): การพัฒนา, การขยาย และการคุ้มครองของรัฐสวัสดิการของประเทศสวีเดน ใน Meyer, Thomas: ทฤษฎีสังคมประชาธิปไตย, เล่มที่ II (อยู่ระหว่างการตีพิมพ์)

²⁴⁷ Huntford 1971

²⁴⁸ Menningen 1971

หลังจากที่ต้องสูญเสียการว่าจ้างแรงงานอย่างมากมาย เมื่อต้นปีคริสต์ศตวรรษที่ 1990 ประเทศสวีเดนก็ได้เข้าสู่ยุคของเส้นทางการว่าจ้างแรงงานเต็มอีกครั้งในขณะนี้ และนอกเหนือจากนั้น ยังทำได้ดีกว่าข้อตกลงที่ร่วมลงนามไว้ในสนธิสัญญาว่าด้วยการทำให้เกิดเสถียรภาพของยุโรป อย่างเห็นได้ชัด: นอกจากการลดลงจาก 8.1% (1996) ลงเหลือ 4.6% (2002) เกือบจะครึ่งหนึ่งของอัตราการว่างงาน แสดงให้เห็นถึงงบประมาณแผ่นดินโดยรวมที่เกินดุลมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ที่ในปี 2002 อยู่ที่อัตรา 1.5 % ของผลิตภัณฑ์รายได้มวลรวมในประเทศ²⁴⁹

ระบบการเมือง

“โมเดล” สวีเดนเปรียบเสมือนกรณีตัวอย่างหนึ่งของ*ความมีดุลยภาพทางการเมือง* ความสอดคล้อง, การต่อรองและการบูรณาการคือนิยามที่เป็นกุญแจสำคัญของระบบการเมือง²⁵⁰ ความเป็นลักษณะเฉพาะของการทำให้เกิดความสมดุลของผลประโยชน์อย่างเป็นประชาธิปไตยและอย่างสหการ โดยผ่านการหารือกันก่อนและนอกการประชุมของรัฐบาลและวิธีการต่อรองกันอย่างกว้างขวาง, โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการเสนอความคิดเห็นของพลังทางการเมืองที่มีความสำคัญ ในกรอบของที่เรียกว่า “วิธีการ-เรมิส” ด้วยวิธีการนี้ จึงประสบความสำเร็จในสวีเดนขึ้น, เนื้อหาใหม่ๆ และการขับเคลื่อนทางสังคมถูกบูรณาการเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งทางการเมือง และป้องกันไม่ให้เกิดการจับขั้วที่ใหญ่มากขึ้นทางการเมือง²⁵¹ ในสวีเดนมีความแตกต่างจากอีกหลายๆ ประเทศ ที่การแยกตัวระหว่างรัฐกับภาคสังคมมีอยู่น้อย พลังทางภาคสังคมมีอิทธิพลโดยตรงต่อกระบวนการทางการเมืองและ ซึ่งรับรองกันแล้ว โดยผ่านตัวแทนทางสมาพันธ์และตัวแทนที่เป็นพรรคการเมืองต่างๆ²⁵²

²⁴⁹ ที่ปรึกษาทางด้านเศรษฐกิจสำหรับการพัฒนา 2002: 42f

²⁵⁰ Jahn 2003: 168

²⁵¹ Kaufmann 2003: 168f

²⁵² อังแล้ว 2003: 94f

รัฐธรรมนูญสวีเดนกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า พระมหากษัตริย์เป็นประมุขของประเทศ พรรคแรงงานสังคมประชาธิปไตย (SAP) มุ่งมั่นในการนำประเทศเป็นสาธารณรัฐ²⁵³ หลังจากประมุขรัฐแล้วก็จะตามมาด้วยประธานสภาผู้แทนราษฎร (Reichstagpraesident: เป็นไรช์ทักเพรสสิเดนท) ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดอันดับสองในสวีเดน ประธานฯ จะได้รับการเลือกตั้งสำหรับบริการงานตามระยะเวลาที่รัฐสภากำหนดและ ไม่เพียงเป็นประธานของไรช์ทัก (รัฐสภา) เท่านั้น แต่ ยังรับผิดชอบภารกิจ ที่อย่างเช่นประเทศอื่นเป็น คือเป็นประมุขของประเทศด้วย ในการจัดตั้งรัฐบาลเขาจะมีตำแหน่งเป็นผู้นำในการสร้างรูปร่างใหม่ ระยะเวลาการเลือกตั้งกำหนดไว้เป็นเวลาสี่ปี²⁵⁴ ตั้งแต่ปี 1998 เป็นต้นมาสามารถที่จะกากบาทชื่อหนึ่งชื่อใดเป็นการเฉพาะในบัตรเลือกตั้งได้ เพื่อที่เลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งคนที่ชอบมากที่สุดได้ สวีเดนแบ่งออกเป็น 29 เขตเลือกตั้ง โดยเฉลี่ยแล้วในทุกเขตเลือกตั้งจะมีผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งมากกว่าสิบคน จากที่นั่งในรัฐสภาทั้งหมด 349 ที่นั่งมี 310 คนที่มาเขตเลือกตั้งที่แน่นอน อีก 39 ที่นั่งที่เหลือเป็นการเข้ามาของสมาชิกที่เข้ามาทดแทน สำหรับการเข้ามานั่งเป็นตัวแทนในสภาจะต้องผ่านการได้รับคะแนนเสียงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 4% ในกรณีที่พรรคการเมืองหนึ่งไม่สามารถที่จะผ่านการตัดยอดนี้ได้ พรรคนี้อาจยังสามารถที่จะผ่านการเลือกตั้งเข้าสภาได้ ถ้าหากว่าพรรคได้รับคะแนนจากเขตเลือกตั้งเขตหนึ่งอย่างน้อย 12% ของคะแนนเสียง²⁵⁵ นอกจากการเลือกตั้งแล้ว ในสวีเดนยังสามารถที่จะจัดให้มีการใช้สิทธิการลงมติที่ชี้ขาดของประชาชนในลักษณะที่หารือกัน จนถึงขณะนี้ ได้มีการจัดให้มีการใช้วิธีนี้ทั้งหมดเพียงห้าครั้งเท่านั้น: 1922 ลงมติห้ามดื่มแอลกอฮอล์, 1955 ช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างการขับรถซัดซ้ายไปเป็นซิดขวา ปี 1957 การเพิ่มเงินบำนาญทั่วไป, ปี 1980 เรื่องเกี่ยวกับการใช้พลังงานปรมาณูและในปี 1994 การเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพยุโรป²⁵⁶

²⁵³ Jahn 2003: 94F

²⁵⁴ ในทางกลับกัน ตั้งแต่ 1970 ถึง 1994 มีการเลือกตั้งทุกๆ สามปี

²⁵⁵ Jahn 2003: 106

²⁵⁶ Ebenda: 106

ระบบพรรคการเมืองสวีเดนกล่าวได้ว่า เป็นระบบที่มีเสถียรภาพมากที่สุด ในโลกระบบหนึ่งของตะวันตกเลยทีเดียวและเป็นตัวอย่างของการต่อเนื่องกัน สำหรับระบบพรรคการเมืองที่ต้องการ “แช่แข็ง” ไม่ให้เกิดพรรคใหม่ขึ้นมา เป็นระยะเวลาที่ยาวนานประมาณเกือบเจ็ดสิบปี (ตั้งแต่ 1921-1988) มีทั้งหมดห้าพรรคเท่านั้นที่กำหนดวิถีชีวิตทางการเมือง: พรรค SAP (พรรคแรงงานเพื่อสังคมประชาธิปไตย), พรรคเสรีนิยม, พรรคอนุรักษนิยมขวา, พรรคชาวนาและพรรคคอมมิวนิสต์สวีเดน ภาพของความมั่นคงได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงตั้งแต่ปี 1988²⁵⁷ เบื้องต้นการรวมตัวกันเป็นพันธมิตรทางการเมืองเกิดความผันแปรอย่างมาก ความเป็นพันธมิตรนั้น ในอดีตเคยเป็นสัญลักษณ์ของเสถียรภาพของระบบพรรคการเมืองสวีเดนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน คู่ขนานไปกับแกนที่เป็นซ้าย/ขวาเคยมีการรวมตัวกันเป็นบล็อกที่ใหญ่มาก บล็อกที่เป็นสังคมนิยมและบล็อกที่เป็นภาคประชาชน²⁵⁸ บล็อกทั้งสองนี้เป็นตัวกำหนดความคิดของพรรคการเมืองในเรื่องที่สำคัญต่างๆ การเกิดขึ้นของพรรคที่ตั้งคำถามในเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดมิติใหม่ของการแบ่งแยกทางการเมือง ที่นำความหมายของความเติบโตของรายได้ประชาชาติต่อความสมดุลของระบบนิเวศวิทยามาใช้อธิบาย²⁵⁹ มิติดังกล่าวเปลี่ยนแกนซ้าย/ขวามีการเกิดขึ้นใหม่ของบล็อกระหว่างพรรคการเมืองด้วยกัน พรรคกรีนแยกสลายเสถียรภาพของระบบพรรคการเมืองและสามารถได้รับเลือกตั้งเข้าไปในสภาสวีเดนเป็นครั้งแรก

พรรค SAP เป็นพรรคที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดระบบพรรคการเมืองสวีเดนเป็นระยะเวลายาวนานได้สูญเสียความสำคัญไป ตั้งแต่ ปี 1917 เป็นต้นมา พรรค SAP เป็นส่วนหนึ่งของการจัดตั้งรัฐบาลใน 71 ปีจากของทั้งหมด 85 ปีจากปี 1932 ถึง 1976 รวมทั้งสิ้น 44 ปี เป็นพรรคที่มีบทบาทที่สำคัญในการจัดตั้ง

²⁵⁷ Ebenda: 107

²⁵⁸ Ebenda: 107

²⁵⁹ Ebenda: 107

รัฐบาล แต่ ในปี 1976 อำนาจในการบริหารรัฐกิจตกเข้าไปอยู่ในมือของพรรค ศูนย์กลาง (*Zentrumspartei*) พรรคฯ ศูนย์กลางเป็นพรรคที่ครองตำแหน่งนายกรัฐมนตรี²⁶⁰ ระหว่างปี 1976 ถึง 1978 และระหว่างปี 1979 ถึง 1982 ความสำเร็จที่เกิดขึ้นอย่างพลิกความคาดหมายเกิดจากสาเหตุที่ว่า พรรคฯ ได้เอาปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมเข้ามาเป็นนโยบายของพรรคฯ ตั้งแต่ปี 1960, ซึ่งส่งผลให้พรรคฯ ประสบความสำเร็จในการแปลงความไม่พอใจกับการทำลายสิ่งแวดล้อมและการย้ายถิ่นอยู่ในเมืองใหญ่ โดยผ่านนโยบายทางโครงสร้างของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยไปเป็นคะแนนเสียงได้สำเร็จ แต่ทั้งนี้ แรงดึงดูดใจของพรรคฯ ก็ได้ตกลงอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา ปี 1991 พรรค SAP มีสัดส่วนของคะแนนเสียงเพียงแค่ 37.7% ในปี 1994 พรรคฯ สามารถเกิดควมมีเสถียรภาพกลับเข้ามาอีกครั้งด้วยสัดส่วนที่ 45.3% แต่ในการเลือกตั้งปี 1998 พรรคฯ สูญเสียไป 9% ของคะแนนเสียง ซึ่งเมื่อมองย้อนกลับไปหาสาเหตุจะพบว่า เพราะพรรคฯ ได้ทำการลดสัดส่วนของรัฐสวัสดิการลง พรรคฝ่ายซ้าย ที่เขียนนโยบายรักษาสถานภาพของรัฐสวัสดิการไว้ที่ธงการต่อสู้กลับได้รับคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า ในการเลือกตั้งเมื่อปี 2002 พรรค SAP กลับเข้ามามีคะแนนเสียงอยู่ที่เกือบ 40% ใหม่อีกครั้ง

ความพิเศษที่เห็นได้อย่างหนึ่งของระบบการเมืองการปกครองสวีเดนคือ อำนาจการควบคุมของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาโดยผ่านทางตุลาการ²⁶¹ (*Justiz-Ombudsmann*) ความเป็นจริงแล้ว มี Justice-Ombudsman จำนวนทั้งสิ้น 4 คนที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐสภา ให้ดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี แต่ว่าทำงานเป็นอิสระ ไม่ขึ้นต่อรัฐสภา ภารกิจหลักของคณะฯ นี้ คือ การเฝ้าระวังการนำกฎหมายไปบังคับใช้ของผู้พิพากษาและข้าราชการฝ่ายปกครอง ประชาชนเกิดความไว้วางใจในการทำงานของคณะตุลาการต่างๆ และข้าราชการหน่วยงานอื่นๆ โดยผ่านการ

²⁶⁰ Ebenda: 109

²⁶¹ Jahn 2003: 98

ฝ่ายระวังของคณะ Ombudsman นอกจาก Ombudsman ทั้งสี่ท่านนี้แล้วยังมีผู้ตรวจการอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยรัฐสภา แต่มีภารกิจที่คล้ายกัน ณ ปัจจุบันนี้มีสถาบันเหล่านี้อยู่เช่น ในขอบเขตของการคุ้มครองผู้บริโภค, ความเสมอภาค, สื่อมวลชน, การยับยั้งไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อชนกลุ่มน้อยและสำหรับคนพิการ²⁶² เป็นต้น

ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับควบคุมอำนาจทางการเมือง มีข้อเท็จจริงที่มีความสำคัญอยู่สองประการด้วยกัน: ในด้านหนึ่ง คือหลักการการขอเข้าไปดูข้อมูลต่างๆ ไปในเรื่องกิจการที่เป็นสาธารณะ และในอีกด้านหนึ่ง การให้เงินสนับสนุนสื่อสารมวลชนจากภาครัฐควรจะหลักประกันในความหลากหลายของความเห็นภายในสื่อของภาคเอกชน เพื่อที่จะยับยั้งการรวมศูนย์ที่เพิ่มมากขึ้นของสื่อฯ รัฐได้จัดสรรงบประมาณสาธารณะสนับสนุนแก่งานสื่อพิมพ์ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ²⁶³

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

สิทธิขั้นพื้นฐานบนความเสมอภาคของชายและหญิง: ผู้หญิงในสวีเดนโดยทั่วไปแล้ว ได้ถูกบูรณาการเข้าไปส่วนหนึ่งของตลาดแรงงาน สัดส่วนการได้รับการว่าจ้างอยู่ที่ 63.9%²⁶⁴ ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดของประเทศที่ถูกตรวจสอบทั้งหมด การบริการด้านการอนุบาลเด็กของภาครัฐในสวีเดนมีการรองรับที่ดี นอกจากนั้น สวีเดนยังประสบความสำเร็จในนโยบายของ “*dual-breadwinner-norm*” นั่นคือได้นำวิธีการเก็บภาษีของคู่ชีวิตให้แยกออกจากกัน²⁶⁵ ผู้หญิงในสวีเดนเข้าไปมีบทบาทในสถาบันทางการเมืองมากกว่าประเทศอื่นๆ เป็นอย่างมาก สัดส่วนการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงในรัฐสภา ตั้งแต่การเลือกตั้งในปี 1998 อยู่ที่ 42.7%²⁶⁶

²⁶² ได้อ้างแล้ว: 98

²⁶³ Gurgsdies 2004

²⁶⁴ เปรียบเทียบ: สัดส่วนการทำงานของผู้ชายในสวีเดนอยู่ที่ 69.5%

²⁶⁵ Lewis 1993

²⁶⁶ Jahn 2003: 98

สิทธิขั้นพื้นฐานบนการมีเงินสำหรับการยังชีพอย่างเพียงพอ ในวัยสูงอายุ ในสวีเดนได้รับการคุ้มครองโดยผ่าน “เงินบำนาญประชาชนทั่วไป” (*Allgemeine Volkspension: AFP*) ในการนี้ เป็นเรื่องของเงินบำนาญพื้นฐานที่ไม่ขึ้นกับความจำเป็นสำหรับผู้สูงวัยทุกคน²⁶⁷ ทุกคนที่อยู่ในประเทศสวีเดนมาแล้วอย่างน้อยสามปีขึ้นไป ตั้งแต่อายุ 65 ปีขึ้นไปมีสิทธิอันชอบธรรมในการขอรับเงินจากเงินบำนาญพื้นฐานที่เหมาะสมได้ เงินบำนาญพื้นฐานเป็นงบประมาณที่ได้รับจากการจัดเก็บภาษีของรัฐ²⁶⁸ อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญพื้นฐานเต็มจำนวนจะถูกจ่ายออกไปเมื่อมีการอาศัยอยู่ในประเทศสวีเดนอย่างน้อย 40 ปีขึ้นไป งบประมาณครึ่งหนึ่งของผู้รับเงินบำนาญในสวีเดนจะได้รับเงินสนับสนุนจากการทำงาน และ/หรือ เงินบำนาญจากการประกันชราภาพเพิ่มขึ้นอีก²⁶⁹

การเพิ่มเงินบำนาญทั่วไป ที่นำมาบังคับใช้ในปี 1958 ได้สัญญากับผู้รับเงินบำนาญว่า เขาจะได้รับเงินบำนาญ 65% จากรายได้เฉลี่ยที่ดีที่สุดของสิบห้าปีสุดท้าย แต่ทั้งนี้ เงินบำนาญที่เพิ่มขึ้นนี้ ได้ถูกปฏิรูปใหม่อย่างครอบคลุม ผลจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990 ตั้งแต่นั้นมาไม่ได้นับช่วงสิบห้าปีที่ดีที่สุด แต่นับชีวิตการทำงานทั้งหมด นอกจากนั้น การคำนวณระยะเวลาของการรับเงินบำนาญยังนำระยะเวลาที่คาดว่าจะมีชีวิตอยู่มาคิดด้วย; มีอายุเฉลี่ยแล้วสูงขึ้นก็จะลดเงินที่จ่ายให้แต่ละเดือนลง²⁷⁰

การนำสิทธิขั้นพื้นฐานบนการมีเงินสำหรับการยังชีพอย่างเพียงพอมาเชื่อมโยงกัน ต้องชี้ให้เห็นว่า สวีเดนเป็นประเทศที่มีสัดส่วนความยากจนต่ำที่สุด อย่างไรก็ตาม องค์การที่ชี้ข้อมูลนี้ คือ “ดัชนีชี้วัดความยากจนของมนุษย์” (*Human poverty Index*) ขององค์การสหประชาชาติ²⁷¹ สวีเดนไม่เพียงแต่เป็นประเทศที่อยู่ในอันดับที่หนึ่งจากประเทศทั้งหมดที่ถูกตรวจสอบนี้เท่านั้น แต่ในการเปรียบเทียบกับ

²⁶⁷ Kaufmann 2003: 185

²⁶⁸ Schmid 1996: 124

²⁶⁹ ได้อ้างแล้ว: 125

²⁷⁰ หนังสือพิมพ์ Frankfurter Rundschau วันที่ 16.07.2004: 28

²⁷¹ ได้อ้างแล้ว: 29

ประเทศที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่สูงที่สุดทั้งสิบเจ็ดประเทศแล้ว ก็ยังคงอยู่อันดับที่หนึ่งอยู่ ในเรื่องเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงความยากจน

สิทธิขั้นพื้นฐานในการก่อตั้งสหภาพแรงงาน สหภาพแรงงานในสวีเดนเป็นสิทธิที่ได้รับการรับรอง รวมทั้ง สิทธิการหยุดงานประท้วง ด้วย ประมาณ 90% ของผู้ใช้แรงงานเป็นสมาชิกในสหภาพหนึ่ง²⁷² เหตุผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับว่า นอกจากเรื่องอื่นๆ แล้ว สมาชิกภาพของผู้ประกันการตกงานขึ้นอยู่กับว่าเป็นสมาชิกภาพของสหภาพแรงงาน มาเป็นเวลานานแล้ว ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี 1994 การประกันการตกงานสำหรับคนทำงานทุกคน เป็นเรื่องที่บังคับ²⁷³

รัฐสวัสดิการ

ในหัวข้อการอภิปรายระหว่างประเทศ ประเทศสวีเดนเป็นประเทศตัวอย่างที่ได้รับการกล่าวขานถึงความน่าอัศจรรย์ หรือ เป็นประเทศที่ถูกริชาการอยู่เสมอว่าเป็นประเทศที่เป็นรัฐสวัสดิการที่สมบูรณ์แบบที่สุดประเทศหนึ่ง²⁷⁴ ข้อบ่งชี้ของนโยบายสังคมของสวีเดนคือ *ลัทธิบูชาความเสมอภาค* ที่มีลักษณะเฉพาะ ความเสมอภาคนี้อ้างถึงนโยบายการปรับระดับของรายได้สุทธิและการทำให้เกิดความเท่าเทียมกันของคนงานกับพนักงานที่เป็นลูกจ้างและข้าราชการ ระบบการประกันสังคมที่ครอบคลุมอย่างรอบด้านเป็นการแสดงออกที่ดีที่สุดของลัทธิความเสมอภาคนี้ ประเทศนี้ได้ปฏิเสธระบบสังคมที่มุ่งเน้นไปที่สถานะมาอย่างต่อเนื่อง ลักษณะเฉพาะสำหรับระบบสวัสดิการและลัทธิความเสมอภาคของสวีเดนคือความพยายามที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมกันของสถานะภาพของผู้หญิงกับของผู้ชาย และการตั้งคำถามถึงเงื่อนไขของชีวิตคู่คือพื้นฐานของชีวิตครอบครัวในอดีตที่เร็ว²⁷⁵ สวีเดนก็ได้ยืนหยัดในการทำให้เกิดความเสมอภาคของผู้หญิง ไม่เพียงในทางการเมือง แต่รวมทั้งในชีวิตการทำงาน มากยิ่งกว่าของประเทศส่วนใหญ่ในยุโรป

²⁷² Freedom House: 2003

²⁷³ Schmid 1996: 130

²⁷⁴ Kaufmann 2003: 162

²⁷⁵ ได้อ้างแล้ว: 170

ลักษณะพิเศษที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของระบบทางสวัสดิการของการประกันสังคมคือความครอบคลุมในทุกๆ ด้าน ประชาชนทั้งหมดถูกจับรวมเข้าไปอยู่ในเรื่องของความเสี่ยงที่สำคัญ เช่น ความชราภาพ หรือ ความเจ็บป่วย โดยที่การให้ความช่วยเหลือสาธารณะกำหนดด้วยประสิทธิภาพทางสังคม การขึ้นอยู่กับความจำเป็น, ความอับยากจากการที่ต้องเข้ารับการช่วยเหลือในกรอบของสังคมสงเคราะห์ที่ได้ถูกยกเลิกไป การประกันสังคมเป็น “การสนองความต้องการแก่ประชากรของรัฐ” ที่ได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากภาษีและเงินสนับสนุนจากสมาชิก โดยปกติแล้วนโยบายสังคมสวัสดิการจะยึดหลักการมาตรการในการป้องกันเป็นเบื้องต้น เมื่อเทียบกับการจ่ายเงินช่วยเหลือเพียงเดียว เช่นในกรณีของการตกงานจะแสดงให้เห็นได้ชัดเจนเลยว่า ที่ไหนที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับนโยบายตลาดเชิงรุก มากกว่าการจ่ายเงินช่วยเหลือกรณีตกงาน²⁷⁶ แต่ทว่า เงินที่ใช้จ่ายสำหรับความช่วยเหลือ เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ แล้ว ก็ยังค่อนข้างสูง และรักษามาตรฐานการดำรงชีวิตโดยเฉลี่ยให้อยู่สูงกว่าขั้นต่ำของการดำรงชีวิต²⁷⁷

รูปแบบทางรัฐสวัสดิการของประเทศสวีเดน ในความหมายที่เข้มงวดแล้ว เป็นประเภทหนึ่งของนโยบายภาคประชาสังคม: ได้มีการสร้างจิตใต้สำนึกขึ้นมาที่ยอมรับการควบคุมโดยภาครัฐจากความเชื่อมโยงกันทั้งระบบทางสังคม แม้แต่พรรคของชนชั้นกลางทั้งหลายก็ยังเห็นด้วยกับนโยบายนี้ ความพยายามในการควบคุมเศรษฐกิจมหภาคอย่างครอบคลุมช่วงปีคริสต์ศตวรรษที่ 1970 และ 1980 เกิดขึ้นโดยปราศจากข้อโต้แย้ง²⁷⁸ ตั้งแต่ล้มเหลว ภายใต้เงื่อนไขของโลกาภิวัตน์ เป็นต้นมา ประเทศนี้ได้ปรับตัวค่อนข้างดีต่อสมมุติฐานที่เปลี่ยนไปทางเศรษฐกิจ ในเรื่องของการพัฒนาทางรัฐสวัสดิการได้อย่างน่าประหลาดใจ: พรรคสังคมประชาธิปไตยที่สามารถชนะการเลือกตั้งได้เป็นรัฐบาลอีกครั้งในปี 1994 ได้ดำเนินยุทธศาสตร์ของรัฐบาลของชนชั้นกลางก่อนหน้านี้ อย่างต่อเนื่อง นั่นคือ การรักษาโครงสร้างการให้

²⁷⁶ Schmid 1996: 122

²⁷⁷ ได้อ้างแล้ว: 122f

²⁷⁸ Kaufmann 2003: 171

การสงเคราะห์ทางสังคมอย่างต่อเนื่อง ในขอบเขตของการจ่ายเงินกรณีเจ็บป่วย, กรณีบาดเจ็บจนไม่สามารถทำงานได้และกรณีตกงานได้ลดทอนเงื่อนไขการได้รับความช่วยเหลือและจำนวนเงินช่วยเหลือลง ด้วยการกระทำนี้ทำให้เกิดแรงกระตุ้นให้เข้าไปทำงาน มากขึ้น เจกเช่นเดียวกัน นโยบายนี้ทำให้ประสบความสำเร็จอย่างมากในการทำให้เกิดเสถียรภาพทางการเงินและเกิดวินัยการใช้จ่ายงบประมาณ²⁷⁹

ระบบการศึกษา

ตั้งแต่ปี 1962 เป็นต้นมาแล้ว ที่ในสวีเดนมีการศึกษาภาคบังคับ 9 ปีในระบบโรงเรียนรวมอย่างบูรณาการ ระบบนี้จะไม่มีการให้คะแนนจนกระทั่งถึงระดับการศึกษาปีที่ 8 และไม่รู้จัก “การเรียนซ้ำชั้น”²⁸⁰ ประมาณ 98% ของนักเรียนทั้งหมดที่จบการศึกษาภาคบังคับจะเลือกเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมอย่างเป็นอิสระ²⁸¹ ซึ่งการเรียนเป็นการรวมระบบหลักสูตรที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวางจากการบูรณาการของโรงเรียนการอาชีวศึกษาและการศึกษาระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งระดับมัธยมปลายเข้าด้วยกัน 30 ถึง 35% ของนักเรียนในแต่ละปีการศึกษาจะเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา²⁸²

สวีเดนมีชื่อเสียง ในเรื่องความหลากหลายของระบบการให้การศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ด้วย โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ของชุมชน, การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและการให้การศึกษาพิเศษสำหรับผู้ที่ไม่สามารถอ่านเขียนได้, การให้การศึกษาที่ครอบคลุม, อิสระและเพื่อประโยชน์สาธารณะ ที่ย้อนกลับไป โดยเฉพาะบนการเริ่มต้นจากขอบเขตของการศึกษาด้านอาชีพให้แก่คนงาน, กลุ่มศาสนิกชนและกลุ่มต่อต้านการเสพติดแอลกอฮอล์, และท้ายที่สุด ข้อเสนอที่แพงมากสำหรับการฝึกอาชีพต่อเนื่องและโอกาสในการเข้ารับการศึกษาในอาชีพใหม่ที่บางส่วนถูกเสนอโดยรัฐและบางส่วนเสนอโดยผู้ประกอบการ²⁸³

²⁷⁹ Benner/Vad 2000

²⁸⁰ Gurgsdies 2004: 17

²⁸¹ สถาบันของสวีเดน 2001: 2

²⁸² Kaufmann 2003: 200

²⁸³ อ้างไว้แล้ว: 200f

ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษา อยู่ที่ประมาณ 7% ของค่าใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดิน ภายใต้ประเทศที่วิจัยทั้งหกประเทศ ประเทศสวีเดนเป็นประเทศที่ใช้จ่ายสำหรับการศึกษามากที่สุด ผลการศึกษาของ PISA สรุปเช่นเดียวกัน: จาก 31 ตำแหน่ง สวีเดนอยู่ลำดับที่ 9 ของผู้มีความสามารถในการอ่าน, ลำดับที่ 10 ของผู้มีความสามารถทางวิทยาศาสตร์และลำดับที่ 15 ของผู้มีความสามารถทางคณิตศาสตร์ สวีเดนมีสัดส่วนอยู่ที่ 7.3% ของผู้ไม่รู้หนังสือ นั่นคือเป็นประเทศที่มีผู้ไม่รู้หนังสือต่ำที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง

รูปแบบทุนนิยม

สวีเดนมี, เช่นเดียวกับประเทศเยอรมนีและญี่ปุ่น, ระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ²⁸⁴ ตั้งแต่สงครามโลกเป็นต้นมา พัฒนาการทางเศรษฐกิจการเมืองก่อรูปโดยผ่านโมเดลความร่วมมือที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (โมเดลสหการ) อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ลัทธิสหการโดยผ่านองค์กรภาคประชาสังคมทำให้รัฐบาลของพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยสามารถนำขบวนการเศรษฐกิจทฤษฎี (หลัง) เคนเซียนมาบริหาร จนถึงช่วงสุดท้ายของคริสต์ศตวรรษ 1970 (Rehn-Meidner-Model²⁸⁵) ส่งผลทำให้เกิดการจ้างงานเต็ม นโยบายการว่าจ้างแรงงานเต็มนี้ยังถูกเสริมเพิ่มเข้าไปอีกด้วย “นโยบายรายได้อย่างสมานฉันท์”, นโยบายตลาดแรงงานเชิงรุกและนโยบายอุตสาหกรรมทางเลือก

ความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมและนโยบายตลาดแรงงาน

สภาพแรงงานในสวีเดนมีโอกาสนในการเข้าไปกำหนดนโยบายในสถานประกอบการได้ตรงกว่าในประเทศเยอรมนี ในด้านหนึ่ง สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ขึ้นอยู่กับว่าระดับการจัดตั้งของสภาพแรงงานมีมากกว่าระดับของในประเทศเยอรมนีมากกว่ามาก ในอีกด้านหนึ่ง ไม่มีการทำงานสองหน้าที่ที่ซับซ้อนกันระหว่างการเป็นตัวแทนของลูกจ้างโดยผ่านคณะกรรมการที่ปรึกษาในสถานประกอบการและ

²⁸⁴ Hall/Soskice 2001

²⁸⁵ โมเดลนี้ตั้งขึ้นตามชื่อของนักเศรษฐศาสตร์สองคนคือ Gösta Rehn และ Rudolf Meidner

สหภาพแรงงาน สหภาพแรงงานเป็นตัวแทนหนึ่งเดียวของลูกจ้างบนระดับของสถานประกอบการ²⁸⁶

สหภาพตัวแทนที่อยู่สูงที่สุดทางสหภาพแรงงาน (องค์กรระดับชาติ: LO) และสหภาพของผู้ประกอบการกลาง (Svenska Arbetsgivareföreningen: SAF) ได้ทำข้อตกลงกันในปี 1938 ในหัวข้อ “ข้อตกลงหลักของ Saltsjöbaden” ที่วางหลักการพื้นฐานสำหรับความสัมพันธ์ในการทำงานในช่วงหลังสงคราม ข้อตกลงนี้เขียนกำหนดไว้ว่า เรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสิทธิแรงงานทุกเรื่อง, เช่นเดียวกับในประเทศนอร์เวย์, จะต้องได้รับการจัดการโดยผ่านระบบข้อตกลงสัญญาการว่าจ้างและไม่ต้องผ่านกระบวนการทางกฎหมาย นั่นหมายความว่า มีการให้หลักการไว้ว่า ข้อตกลงในเรื่องต่างๆ จะจัดการกันเองภายใต้การไม่เข้ามาแทรกแซงของภาครัฐ แต่ทั้งนี้ ในช่วงคริสต์ศตวรรษ 1970 หลักการนี้ได้ค่อยๆ ถูกฝ่าฝืนมากขึ้น เพราะว่ามี การนำกฎหมายเกี่ยวกับแรงงานเข้ามาใช้ควบคุมมากขึ้นๆ

หนึ่ง กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการถูกเลิกจ้างได้ถูกนำเข้ามาบังคับใช้ในปี 1974 ที่ยกเลิกมิให้ผู้ว่าจ้างใช้สิทธิในการเลิกจ้างได้อย่างอิสระ และการเลิกจ้างใดๆ จะต้องขึ้นอยู่กับเหตุผลที่เป็นกลาง นอกจากนั้น ระยะเลากการเลิกจ้างถูกทำให้ยาวนานขึ้นตามอายุการทำงานในสถานประกอบการนั้นๆ และได้เพิ่มอำนาจในการเข้าเจรจาของสหภาพแรงงานในกระบวนการเลิกจ้างให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น

สอง ในปี 1978 ได้มีการตราพระราชบัญญัติบรรยาภาคการทำงานออกมา เป็นกฎหมายที่กำหนดค่านิยามของภาวะของสุขอนามัยที่เป็นบวก ที่เป็นเป้าหมายของการคุ้มครองการทำงานทางกฎหมายและในการทำให้เกิดสภาพที่เอื้อต่อความเป็นมนุษย์ของชีวิตในการทำงานที่ขยายกว้างออกไปกว่ากฎหมายที่ออกมาคุ้มครองการทำงานที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศที่ได้รับการเปรียบเทียบทั้งหลาย²⁸⁷ เช่น เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่เฝ้าระวังการใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานภายใต้

²⁸⁶ Kaufmann 2003: 176

²⁸⁷ อ้างไว้แล้ว: 178

ภาวการณ์ที่กำหนดสามารถที่จะออกกฎเกณฑ์ให้ยุติการกระทำที่จะก่อให้เกิดอันตรายในการทำงานได้ ด้วยตัวเอง การนี้นำไปสู่ที่ว่า ประเทศสวีเดนในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990 มีตัวเลขของคณงานที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่ต่ำที่สุดจากของประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งทางอุตสาหกรรมและการบริการทั้งหมด²⁸⁸

หลังปี 1990 ในสวีเดนตัวเลขการตงงานมีการเพิ่มขึ้นอย่างทันทีและรวดเร็วมาก ปรากฏการณ์นี้มีความจำเป็นต้องได้รับการอธิบาย เพราะว่า ความจริงแล้ว นโยบายได้ดำเนินการตามเป้าหมายของการว่าจ้างงานเต็มและอุดมการณ์ของ “สังคมการมีงานทำ” เป็นส่วนหนึ่งที่ฝังลึกอยู่ในวิถีการดำรงชีวิตของชาวสวีเดน²⁸⁹ ความเปลี่ยนแปลงของระบบการเงินระหว่างประเทศและการซื้อของราคาน้ำมัน ตั้งแต่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1980 ทำให้สถานการณ์การว่าจ้างเลวร้ายลงไปกว่าเดิม ผลจากการปรับลดระบบการควบคุมตลาดเงินตลาดทุนระหว่างประเทศใหม่ (1985/1986) อย่างไรก็ดี ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของระดับดอกเบี้ยที่ได้รับการควบคุมตรวจสอบจากภาครัฐโดยตลอด และนำไปสู่การส่งออกของทุนอย่างรุนแรงของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่สวีเดน ตั้งแต่ปี 1989 เป็นต้นมา สถานการณ์การว่าจ้างเลวร้ายอย่างรวดเร็วและระหว่างปี 1990 ถึง 1992 รายได้ผลิตภัณฑ์มวลรวมลดลงอย่างเห็นได้ชัด ผลก็คือ การทำงานร่วมกันอย่างสอดคล้องประสานกันจนถึงขณะนี้ ได้ถูกบอกกล่าวยกเลิกจากฝ่ายนายจ้าง และนำไปสู่นโยบายค่าจ้างที่ยืดหยุ่นและกระจายการต่อรองออกไป รวมทั้ง นำไปสู่การตัดลดของความช่วยเหลือทางสังคมลง²⁹⁰

สิ่งที่ยืนยันชัดเจนคือ กระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจได้ทำให้โมเดลความสอดคล้องอย่างสวีเดนอ่อนแอลง ตั้งแต่ปี 1980 แต่จนถึงขณะนี้ ยังไม่ปรากฏว่าระบบทางการเมืองและเศรษฐกิจของสวีเดนไม่

²⁸⁸ รายละเอียดมากกว่านี้ดู Näringsdepartementet 2002: 62 f

²⁸⁹ Benner/Vad 2000: 177

²⁹⁰ Kaufmann 2003: 177

²⁹¹ อ้างไว้แล้ว: 178

สามารถทนต่อสภาวะการณีนี้นี้ได้²⁹¹ แต่ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ แล้วประเทศสวีเดนเองยังไม่ประสบความสำเร็จในการต่อสู้กับภาวะการณืตงงานประเทศที่มี 6.4% เมื่อเทียบกับญี่ปุ่น (4.7%) และอังกฤษ (4.7%) มีสัดส่วนของการว่างงานสูงกว่า สวีเดนยังคงยึดมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานจนถึงขณะนี้ อย่างเหนียวแน่น แต่ทั้งนี้ ขนาดการให้ความช่วยเหลือในกรณีของการตงงานถูกลดลง²⁹²

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคม

ประเทศสวีเดนมีความเด่นชัดโดยผ่านวัฒนธรรมความสอดคล้องกันทางปฏิบัติ วัฒนธรรมนี้ เชื่อมโยงอย่างแน่นแฟ้นกับความเป็นผู้นำอย่างสังคมประชาธิปไตย²⁹³ ตัวอย่างเช่น ทุกพรรคการเมืองยืนหยัดในโครงการการว่าจ้างแรงงานเต็ม จนถึงในคริสต์ศตวรรษที่ 1990 รวมทั้ง เมื่ออ้างอิงถึงความหมายที่ได้รับการยอมรับทางการเมืองและวัฒนธรรม คำว่า “บ้านของประชาชน” (“*Volkshem*”) จะมีความรู้สึกที่สอดคล้องจากทุกฝ่าย: โครงการสงเคราะห์ทางสังคมที่ครอบคลุมที่นำไปสู่การทำให้เงื่อนไขการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นของคนส่วนใหญ่จะได้รับการยอมรับอย่างมาก²⁹⁴ ถึงแม้ว่าวัฒนธรรมทางการเมืองของประเทศจะให้รางวัลความสำคัญของสังคมประชาธิปไตย ที่ไม่อาจโต้แย้งได้ ความเชื่อมั่นของประชาชนสวีเดนในรัฐสภาของตนเองก็ลดต่ำลง ในปี 1988 ประมาณกว่า 50% ของประชาชนมีความเชื่อมั่นในไรท์แทก แต่ในปี 1996 ความไว้วางใจในสภาลดลงไปเหลือเพียง 18%²⁹⁵

นอกจากนั้น สวีเดนยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันทางชนกลุ่มน้อยและทางวัฒนธรรมที่สูงมาก กลุ่มคนที่ย้ายถิ่นเข้ามาและคนด้อยโอกาสทางประวัติศาสตร์แล้ว แทบจะไม่มีบทบาทเลย เพราะว่า ประเทศที่ไม่เคยมีเมืองขึ้นของตนเองและทางภูมิรัฐศาสตร์ตั้งอยู่แทบจะอยู่ที่ชายขอบเก่าในสิบของ

²⁹² Benner/Vad 2000: 459ff

²⁹³ Jahn 2003: 117

²⁹⁴ อ้างถึงแล้ว: 117

²⁹⁵ อ้างถึงแล้ว: 118

ประชาชนนับถือศาสนาประจำชาติที่เป็นโปรเตสแตนต์ นิกายลูเทอรัลหรือออร์ทอดอกซ์ของศาสนาต่อการบริหารภายใน เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ แล้ว มีค่อนข้างน้อยมาก แต่ทั้งนี้ ผู้นำศาสนาในประเทศมีส่วนสำคัญในการได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการของการทำพิธีกรรมรัฐอย่างกว้างขวาง ที่เป็นสัญลักษณ์หนึ่งในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย²⁹⁶

เปรียบเทียบประเทศที่ถูกตรวจสอบอื่นๆ ที่เหลือ แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้บทบาทภาครัฐในประเทศสวีเดนค่อนข้างจะเป็นตัวกำหนดอย่างเห็นได้ชัด แต่ความแตกต่างระหว่างรัฐกับภาคสังคมมีน้อยมาก พลังทางภาคสังคมมีการจัดตั้งสูงมากและมีอิทธิพลต่อกระบวนการทางการเมืองโดยตรง ข้อสมมุติฐานที่ว่า รัฐสวัสดิการที่ครอบคลุมการจัดการในทุกด้านทำลายความต้องการของมนุษย์ในการเข้าไปทำงานที่ไม่ได้รับค่าจ้างในตำแหน่งกิตติมศักดิ์ขององค์กร ใช้ไม่ได้กับกรณีนี้ ในสวีเดน 26% ของประชาชนทำงานโดยไม่รับค่าจ้าง หรือ ทำกิจกรรมเพื่อ หรือ อยู่ในสมาคม

แลไปข้างหน้า

ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมประชาธิปไตยกับศูนย์กลางการนำของกลุ่มภาคประชาสังคมในสวีเดนเคยมีอยู่แน่นแฟ้นมาเสมอ ดังนั้น โมเดลสวัสดิการสาธารณะได้ถูก – และถูก – ยอมรับจากความต้องการร่วมกันของภาคประชาสังคมอย่างกว้างขวาง การผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาบริหารของรัฐบาล และ/หรือ การเสริมความเข้มแข็งให้กับสถานภาพของพรรคชนชั้นกลาง แทบจะไม่ส่งผลกระทบต่อรัฐสวัสดิการในสวีเดน ถึงกระนั้นก็ตาม จนกระทั่งถึงปัจจุบัน สวีเดนเองก็ได้มาถึงจุดสูงสุดของความเป็นรัฐสวัสดิการด้วยแล้ว²⁹⁷

²⁹⁶ Kaufmann 2003: 163-194

²⁹⁷ Schmid 1996: 123

7.3 ประเทศอังกฤษ²⁹⁸

ส่วนใหญ่แล้ว ในการถกเถียงกันเรื่องรัฐสวัสดิการและสังคมประชาธิปไตย ประเทศอังกฤษมักจะถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็นโมเดลอยู่บ่อยครั้ง สหราชอาณาจักรอังกฤษได้มีบทบาทในการเป็นผู้บุกเบิก ไม่ว่าจะเป็นการทำให้เป็นประเทศอุตสาหกรรม หรือ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเปิดเสรีทางการค้า เฉกเช่นเดียวกัน ประเทศนี้ก็ได้มีพัฒนาตัวเองเป็นองค์ประกอบแรกๆ ของการจัดระเบียบทางรัฐสวัสดิการก่อนประเทศอื่น และในรูปแบบอื่นๆ ก่อนประเทศ เช่น ในกลุ่มสแกนดิเนเวีย หรือ กรณีของกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านในทวีปยุโรป นอกจากนี้ ประเทศอังกฤษยังเป็นผู้ที่มีบทบาทพิเศษในทางประวัติศาสตร์และตราบเท้าสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ยังเป็นจักรวรรดินิยมที่เป็นมหาอำนาจในโลกอีกด้วย เช่นเดียวกับการพัฒนาทางการเมืองภายในประเทศและทางเศรษฐศาสตร์สังคมภายใน “ประเทศแม่” ของจักรวรรดิ ยังเป็นประเทศต้นแบบที่ได้วางลักษณะที่ยังรำลึกไว้ สำหรับการพัฒนาทางรัฐสวัสดิการในประเทศต่างๆ ที่ปัจจุบันเรียกตัวเองว่า “ประเทศในเครือจักรภพ” (“Commonwealth”)

หลังปี ค.ศ. 1945 โครงร่างเพื่อจัดระเบียบรัฐสวัสดิการของ วิลเลียม เบเวอร์ริดจ์ (William Beveridges) ยังมีอิทธิพลในประเทศอุตสาหกรรมทางตะวันตกเกือบจะทุกประเทศ สำหรับ เกสตา เอสปิง-อันเดอร์เซน²⁹⁹ (Gøsta Esping-Andersen) แล้วถือว่าประเทศอังกฤษเป็นประเทศตัวอย่างที่มีความสำคัญสำหรับโมเดลรัฐสวัสดิการที่เป็นเสรีนิยม และ/หรือ ของแองโกล-แซ็กซัน, และปัจจุบันนี้ คอนเซ็ปท์รัฐสวัสดิการของพรรคแรงงานใหม่ (New Labour) เป็นกรอบที่ใช้เป็นแนวทางที่สำคัญในการดำเนินการสำหรับพรรคสังคมประชาธิปไตย และรัฐบาลประเทศ

²⁹⁸ บทนี้รวบรวมบนพื้นฐานจากบทความดังต่อไปนี้: Krell, Christian (2004): *Lagger or Leader - รัฐสวัสดิการของอังกฤษในบริบทของสังคมประชาธิปไตย*. ใน Meyer, Thomas: *ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย*, เล่มที่ 2 (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์)

²⁹⁹ Esping-Andersen 1990

ต่างๆ ที่ตั้งโดยพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย พรรครัฐบาลที่บริหารโดย “พรรคแรงงาน” (“Labour Party”) ได้สร้างศูนย์กลางในการถกเถียงสาธารณะถึงทางเลือกที่สามของสังคมนิยมประชาธิปไตยสมัยใหม่ ไปทั่วโลกด้วย

ดังนั้น พัฒนาการของสังคมนิยมประชาธิปไตยอังกฤษมีความสำคัญ ไม่เพียงจากทฤษฎีในทางปฏิบัติ-ในทางการเมือง แต่ยังมีผลสำคัญจากทฤษฎีในทางวิทยาศาสตร์-ในทางทฤษฎี อีกด้วย

ระบบการเมือง

ประเทศอังกฤษสามารถถือได้ว่าเป็นรัฐเดี่ยวที่รวมศูนย์ เพราะว่า ระบบการเมืองเป็นระบบที่มีของการแบ่งแยกอำนาจที่ซับซ้อนในขนาดที่กว้างขวางมาก สภามีอำนาจอธิปไตยตามกฎหมายที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่ขึ้นอยู่กับการที่รัฐธรรมนูญ หรือ ที่เป็นตุลาการขั้นสูงขึ้นไป (ตัวอย่างเช่น ศาลรัฐธรรมนูญสหพันธรัฐเป็นต้น) และด้วยวิธีการนี้ สามารถ – โดยผ่านรอบการบริหาร มีกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจน – ใช้อำนาจในการบริหารจัดการอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด มติ หรือ กฎหมายต่างๆ ในสภาสามารถที่จะถูกตัดสินด้วยคะแนนเสียงที่มากกว่ากึ่งหนึ่งได้เลย อธิปไตยของรัฐบาลแต่ละรัฐบาลจึงแทบจะไม่มีขีดจำกัด นอกจากนั้น อธิปไตยนั้นยังถูกสนับสนุน สำหรับประเทศอังกฤษแล้ว ถือว่าเป็นลักษณะเฉพาะก็ได้ ด้วยวิธีการใช้สิทธิเลือกตั้งเกินกึ่งหนึ่งเท่านั้น อีกด้วย ด้วยวิธีนี้ พรรคที่เข้ามาบริหารจะได้รับการเลือกตั้งจากเสียงส่วนน้อยที่มีอิทธิพลในการควบคุมคะแนนเสียงเหนือเสียงส่วนใหญ่ อยู่บ่อยครั้ง รัฐบาลผสมเป็นข้อยกเว้นที่ใหญ่มากในระบบรัฐสภาของอังกฤษ พลังที่เป็นฝ่ายค้านเกือบจะตัดออกจากการมีส่วนร่วมในกระบวนการออกกฎหมาย และแทบจะไม่มีโอกาสเข้าไปมีส่วนในการกำหนดบทบาททางรัฐสภาเลย ฝ่ายค้านถูกจำกัดบทบาทไว้เพียงมีหน้าที่วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลเท่านั้น โดยไม่สามารถ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไข หรือ ยับยั้งโปรแกรมการออกกฎหมายของรัฐบาลได้เลย ด้วยการณ์นี้เป็นคำอธิบายให้เห็นถึงพลวัตการเปลี่ยนแปลงที่สูงของการวางกฎเกณฑ์ทางรัฐสวัสดิการ นโยบายต่างๆ สามารถที่จะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างราบคาบภายในระยะเวลาอันสั้น ตัวอย่างสำหรับกรณีนี้คือการออกกฎหมาย

แรงงานและการจัดตั้งสหภาพแรงงานของรัฐบาลแทชเชอร์ (Thatcher) ในช่วงปี 1970 ภายในเพียงไม่กี่ปี รัฐบาลอนุรักษนิยมก็ประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงระบบความสัมพันธ์ของการทำงานที่มีประวัติศาสตร์การพัฒนาที่ต่อเนื่องมายาวนาน จนถึงแก่นได้อย่างสิ้นเชิง ระหว่างที่ขนาดที่ใหญ่มากบนพลวัตทางการเมืองในช่วงคริสต์ศตวรรษ 1970 ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศถูกประเมินด้วยความรู้สึกที่ไม่แน่ใจ แต่ในปัจจุบัน โอกาสของโมเดลนี้กลับได้รับการส่งเสริม เพราะว่า ในขณะนี้ พรรค “Labour Party” ประสบกับข้อจำกัดในการปฏิรูป น้อยที่สุด ในการนำนโยบายทางการเมืองไปสู่ภาคปฏิบัติ

ระบบพรรคการเมืองของประเทศอังกฤษสามารถระบุลักษณะได้ว่าเป็น “ระบบสองพรรค” เท่านั้น ถึงแม้ว่า “พรรคเสรีนิยมประชาธิปไตย” (*Liberal Democrats*) เริ่มเข้ามามีบทบาทเป็นพรรคที่สามที่มีความสำคัญในช่วงปีที่ผ่านมาก็ตาม แต่ทั้งนี้ก็เป็นเรื่องของปรากฏการณ์ชั่วคราวเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องการจำกัดการแข่งขันอยู่เพียงแค่เรื่องของ “พวกที่เป็นอนุรักษนิยม” กับพวก “Labour Party” เท่านั้น ระหว่างที่บนทวีปยุโรป มีลักษณะของนโยบายที่อาศัยความเห็นที่สอดคล้องกันมากกว่า ประเทศอังกฤษกลับปรากฏลักษณะของวัฒนธรรมการโต้แย้งทางประเพณีที่มากมาย การอภิปรายเรื่องที่มีความขัดแย้งของทิศทางการตัดสินใจทางการเมืองเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติ บ่อยครั้งที่สภาผู้แทนราษฎรของอังกฤษถูกอธิบายว่าเป็นรัฐสภาแห่งการอภิปราย (*Redeparlament*) Vivian A. Schmidt³⁰⁰ เขียนบรรยายรูปแบบของการอภิปรายไว้ว่า เป็น “การสื่อสารกันด้วยวิธีการถกเถียงกัน” (*communicative discourse*) รูปแบบของการอภิปรายนี้จะตามมาด้วยการร่างนโยบายภายในกลุ่มของชนชั้นนำที่สามารถควบคุมได้ หลังจากนั้น การตัดสินใจของกลุ่มฯ นี้ก็จะได้รับการสื่อออกไปสู่สาธารณะ

³⁰⁰ Schmidt 2000a: 229-309

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

ลักษณะพิเศษสำหรับประเทศอังกฤษคือการที่ไม่มีการเขียนรัฐธรรมนูญไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้น จึงไม่มีการบัญญัติสิทธิขั้นพื้นฐานไว้ในประมวลกฎหมายด้วย โดยผ่านการยอมรับของสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และกฎบัตรเรื่องสิทธิสังคมทางสหภาพยุโรปเข้าไปไว้ในกฎหมายอังกฤษ เมื่อปี 1998 นั้นเอง ข้ออ่อนด้อยนี้จึงได้ถูกซ่อมแซมไประดับหนึ่ง สิ่งที่เข้ามาแทนที่ส่วนที่ขาดหายไปของสิทธิมนุษยชนส่วนหนึ่งถูกมองว่าเป็นเรื่องของสนธิสัญญาที่ใช้ผูกมัดและในบางกรณี ก็ถูกนำไปใช้เป็นแนวทางการตัดสินทางศาล³⁰¹ พร้อมกับการนำรัฐธรรมนูญยุโรปไปบังคับใช้ในประเทศอังกฤษทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมก็จะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการด้วย

สิทธิขั้นพื้นฐาน, สิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานได้รับการประกันไว้ในประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1999 “Labour Party” ได้นำเรื่องของรายได้ขั้นต่ำมาบังคับใช้ในประเทศหนึ่งปีหลังจากนั้นก็ได้มีการออกกฎหมายอีกฉบับหนึ่งออกมาบังคับใช้ ซึ่งเป็นการกำหนดให้นายจ้าง จ่ายเงินค่าจ้างแก่ลูกจ้างที่ทำงานไม่เต็มเวลา, เงื่อนไขการทำงานและสวัสดิการอื่นๆ ให้เท่ากับลูกจ้างที่ทำงานเต็มเวลา³⁰²

ความเสมอภาคระหว่างหญิงและชายในประเทศอังกฤษ เช่นเดียวกับประเทศต่างๆ ที่บนแผ่นดินใหญ่ของทวีปยุโรป ถูกทำให้เกิดเป็นจริงเพียงบางส่วนเท่านั้น ผู้หญิงจะมีรายได้โดยเฉลี่ยแล้ว เพียง 73.3% ของรายได้ผู้ชาย, อัตราส่วนโดยเฉลี่ยของสหภาพยุโรปอยู่ที่ 76.3% เพียงแค่ 44.4% ของผู้หญิงที่อยู่ในวัยทำงานได้รับการว่าให้ทำงานเต็มเวลา สัดส่วนของผู้หญิงในรัฐสภา มี 17.1% ที่อยู่ในรัฐบาลมี 35.3%³⁰³

³⁰¹ Lehner/Widmaier 2002: 85

³⁰² Freedom House 2003

³⁰³ ได้อ้างแล้ว: 2003

รัฐสวัสดิการ

ประเทศอังกฤษถูกจัดรูปแบบกลุ่มที่เป็นแม่แบบของ Esping-Anders³⁰⁴ ไว้อยู่ในกลุ่ม รัฐสวัสดิการที่เป็นเสรีนิยม ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1940 ถึง 1976 ได้มีการขยายและทำให้เกิดความมั่นคงของในประเทศอังกฤษเป็นที่รู้จักคือ ระบบ Beveridge ที่เป็นที่รู้จักกันมาก ย้อนกลับไประหว่างสงคราม เป็นแผนที่ถูกพัฒนาโดย William Beveridge ที่ประกอบด้วยองค์ประกอบสามส่วนเข้าด้วยกัน: การนำเข้ามาใช้ของหลักประกันของการดำรงชีวิตขั้นต่ำที่สุดสำหรับทุกคนที่จัดตั้งโดยรัฐ, การนำเข้ามาใช้ของ “การให้บริการด้านสุขภาพแห่งชาติ” และ นโยบายการทำให้เกิดการว่างงานเต็มแห่งชาติ³⁰⁵ จนถึงปี ค.ศ. 1975 รัฐบาลของอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลจากพรรคการเมืองใด พยายามที่จะใช้นโยบายการทำให้เกิดการว่างงานเต็มที่มีหลักการจากเคนเซียน³⁰⁶ รัฐบาลเหล่านี้ ได้เดินเข้ามาถึงเส้นทางที่เริ่มจะตีบตันขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ภายใต้เงื่อนไขของการตลาดแบบเสรี ตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา หลังเกิดวิกฤติน้ำมันช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ได้นำปรากฏการณ์นี้ไปสู่การประกอบเข้าด้วยกันของเงินเฟ้อและการชะงักงันทางเศรษฐกิจ หลังจากนั้น ในปี ค.ศ. 1979 ก็ตามมาด้วยการจัดแนวทางใหม่ทางเศรษฐกิจและนโยบายทางสังคมภายใต้รัฐบาลของ Margaret Thatcher ด้วยความช่วยเหลือของการนำแนวนโยบายการเงินและข้อจำกัดในทางปฏิบัติของการคลังที่จำกัด และบนการขายรัฐวิสาหกิจในกลุ่มที่มีความเสี่ยง ได้มีการเข้าไปดำเนินการจัดแนวทางใหม่³⁰⁷ จำนวนของการปฏิรูปภายใต้รัฐบาล Thatcher นำไปสู่รัฐสวัสดิการของอังกฤษที่ถูกพัฒนาไปสู่เส้นทางของโมเดลที่เป็นเสรีนิยม มากยิ่งขึ้น เพราะว่าในวัฒนธรรมทางการเมืองของประเทศ

³⁰⁴ Esping-Anderson 1990

³⁰⁵ Kaufmann 2003: 144

³⁰⁶ การเรียกร้องให้เกิด “การผสมผสานทางเศรษฐกิจ” เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการทำให้เกิดการว่างงานเต็ม รัฐบาลของอังกฤษตั้งสมมุติฐานไว้ถึงปี ค.ศ. 1979 ว่า เพียงในภาคส่วนทางสาธารณะที่ถูกขยายออกไปแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถเป็นหลักประกันของการว่างงานเต็มได้

³⁰⁷ Kaufmann 2003: 145

อังกฤษ คุณค่าทางเสรีนิยมที่ดำรงอยู่เป็นค่านิยมทางประเพณีอย่างกว้างขวาง สำหรับการปรับโครงสร้างให้เข้ากับเสรีนิยม-ใหม่เป็นเรื่องที่ประชาชนรับได้ง่ายกว่าในประเทศอื่นๆ

รัฐบาลของนายกรัฐมนตรี Tony Blair (ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997) ได้ยึดแนวทางของรัฐบาล Thatcher ในเรื่องต่างๆ ไว้มากมาย อย่างไรก็ตาม ได้วางน้ำหนักที่ชัดเจนกว่าไว้ในบริบทของการต่อสู้กับความยากจน³⁰⁸ การปฏิรูปมุ่งเน้นไปที่การบูรณาการอย่างจริงจังของคนจนที่ยังสามารถทำงานได้ ในกรณีนี้จะไม่ใช้วิธีบังคับแต่วางบทบาทไว้ที่การส่งเสริม³⁰⁹

โดยทั่วไป ระบบของอังกฤษ เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพในการหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความยากจนอย่างแตกต่างกันมากนัก แต่ก็สร้างขนาดที่มากเกินไปกว่าอัตราเฉลี่ยของความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมขึ้นแทน ระบบประกอบด้วยกลไกผสมผสานกันของการประกันสังคม, เงินสงเคราะห์สำหรับเด็กและประชาชนสงเคราะห์ตามความจำเป็น บนการประกันพื้นฐานที่ประหยัดมัธยัสถ์

ในการเตรียมการทางด้านสถาบันของการผลิตรัฐสวัสดิการ ในประเทศอังกฤษ จะถูกกำหนดโดยผลกระทบจากการแบ่งปันปันส่วนของตลาดและขนาดของการมีส่วนร่วมในตลาดแรงงาน การเข้าไปมีส่วนร่วมในการผลิตรัฐสวัสดิการทั้งจากทางสถานประกอบการและสมาคมต่างๆ มีน้อยอย่างเห็นได้ชัด³¹⁰

ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประกันสังคมต่างๆ ไปที่จะครอบคลุม เช่น ประกันการตกงาน, อุบัติเหตุ, การลาคลอด และกรณีชราภาพ เงินชดเชยจะเกิดขึ้นจากการจ่ายเงินค่าบำนาญและเงินภาษี การให้บริการด้านสุขภาพของประชาชน (NHS) และการประกันสังคมขั้นต่ำสุดจะได้รับการจัดสรรด้านงบประมาณจากเงินภาษีเพียงอย่างเดียว

³⁰⁸ ได้อ้างแล้ว: 148

³⁰⁹ ได้อ้างแล้ว

³¹⁰ ได้อ้างแล้ว: 160

ระบบการศึกษา

เป็นเวลานานมาแล้ว ในประเทศอังกฤษ ความสนใจทางสาธารณะชาติในเรื่องการให้การศึกษาสำหรับประชาชนทั่วไป มีความเข้าใจกันว่า ผู้ปกครองเท่านั้นที่จะต้องตัดสินใจในเรื่องเกี่ยวกับลูกของตนเองและการเข้ารับการศึกษาคือเป็นเรื่องที่เกิดจากความสมัครใจเท่านั้น สำหรับเด็ก ๆ ของชนชั้นล่าง แล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการจัดสรรโรงเรียนสำหรับคนจน แต่โรงเรียนเหล่านี้ สนองตอบต่อการศึกษาน้อยกว่าการให้การบ่มเพาะทางด้านศาสนา-ศีลธรรม ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับของความสัมพันธ์ทางสังคมที่คงอยู่ จวบจนถึงปี ค.ศ. 1902 ในประเทศอังกฤษไม่มีโรงเรียนของรัฐเพื่อเรียนต่อชั้นที่สูงขึ้นไป มีแต่โรงเรียนเพื่อสาธารณะประโยชน์และโรงเรียนเอกชนเท่านั้น ระบบการศึกษาก่อนที่จะมีรัฐเป็นลักษณะโดยผ่าน “ความแบ่งแยกเป็นชนชั้นทางสถานภาพที่มีลักษณะพิเศษที่เด่นชัด ที่ค่อยๆ ลดลงในศตวรรษที่ 20 อย่างช้ามาก”³¹¹

ระบบการศึกษาภาครัฐเพิ่งได้ถูกขยายออกไป เมื่อครั้งที่เกิดความจำเป็นในการที่จะต้องรับทหารที่แข็งแกร่งและใช้ประโยชน์สำหรับสงครามเผ่าพันธุ์ระหว่างอังกฤษกับชนเผ่าบัวร์³¹² ที่มีจำนวนที่เพียงพอ ดังนั้น หน่วยราชการที่ทำหน้าที่ให้การศึกษาดูแลเด็ก ได้รับภารกิจ สำหรับการดูแลเด็กให้ได้รับอาหารกินอย่างเพียงพอด้วย จวบจนถึงช่วงเกิดวิกฤติเศรษฐกิจโลกขึ้น ระบบการศึกษาระดับมัธยมก็ถูกขยายออกไปอย่างรวดเร็วและครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง สำหรับการเข้าโรงเรียนนั้นต้องเป็นผู้รับชอบค่าเล่าเรียนด้วยตนเอง จนถึงปีค.ศ. 1944³¹³ หลังสงครามได้เกิดมีการอภิปรายโต้แย้งกันว่า จะยังคงระบบการศึกษาที่แบ่งออกเป็นสามระยะเอาไว้ หรือ ควรจะนำการรวมโรงเรียนให้เป็นระบบเดียวกัน ในที่สุด การตัดสินใจก็ได้ถูกทิ้งไว้เป็นเรื่องของหน่วยราชการที่ทำหน้าที่ให้การศึกษานี้ในแต่ละท้องถิ่น

³¹¹ ได้อ้างแล้ว: 157

³¹² 1899-1902 (ความขัดแย้งระหว่างชาวอังกฤษกับชาวบัวร์ในแอฟริกาใต้ ที่มีถิ่นกำเนิดจากประเทศเนเธอร์แลนด์)

³¹³ Kaufmann 2003: 157

ภายใต้แรงกดดันของรัฐบาลพรรคแรงงานจึงสามารถทำให้คอนเซ็ปท์ของการรวมการศึกษาให้เป็นระบบเดียวกันประสบความสำเร็จ³¹⁴

ในการให้การศึกษาด้านอาชีพ ในประเทศอังกฤษ มีความแตกต่างจากประเทศอื่นๆ ของยุโรปตะวันตก ไม่ได้วางน้ำหนักทางนโยบายไว้ เป็นเวลานาน³¹⁵ การเตรียมการเข้าสู่อาชีพ ส่วนใหญ่แล้ว เกิดจากการให้การศึกษาจากโรงเรียนภาคเอกชน เป็นจำนวนมาก ไม่มีการมอบประกาศนียบัตรจากส่วนกลาง ส่วนใหญ่ของเยาวชนเข้าสู่ชีวิตการทำงานโดยไม่มีการศึกษาด้านอาชีพ เพราะว่าการประกอบ การไม่ได้ให้คุณค่าในเรื่องของคุณวุฒิ สอดคล้องกับเรื่องนี้ การตกงานของเยาวชน เป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงมาก ช่วงปีค.ศ. 1988 ก็ได้มีการวางแผนทางการเมืองพร้อมกับการออก “กฎหมายเพื่อปฏิรูปการศึกษา” (“Education Reform Act”) ที่เข้ากับ เนื้อหาของการให้การศึกษาด้านอาชีพและมีการให้ประกาศนียบัตรที่เป็นรูปแบบ เดียวกันของผู้ที่สำเร็จด้านอาชีพศึกษา³¹⁶

ระบบการอุดมศึกษาถูกขยายออกไปอย่างมากมาหลังจากสิ้นสุดสงคราม ในทั้งประเทศได้มีการสร้างมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และ “วิทยาลัยเทคนิค” (“Technical Colleges”) เพื่อสร้างโอกาสในการเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ ความสำเร็จที่ไม่อาจมองข้ามได้: จำนวนของเยาวชนที่เข้าสู่ในระบบอุดมศึกษาทางเลือกที่สามได้เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากปีค.ศ. 1988 ถึง 1995³¹⁷

มองในภาพรวมทั้งหมด ระบบการศึกษาของอังกฤษเป็นระบบที่ประสบความสำเร็จมาตลอด เมื่อเทียบกับการศึกษาของชนชั้นที่ได้เปรียบจำนวนน้อยและมีคุณวุฒิการศึกษาที่สูง ในกรอบของการศึกษาทั่วไป – ให้เข้าใจว่าเป็นการศึกษา สำหรับกลุ่มประชาชนทั่วไปในวงกว้าง – ในทางกลับกัน แสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนที่ยังคงอยู่อย่างเห็นได้ชัด³¹⁸ ทั้งนี้ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายของอังกฤษ ในงาน

³¹⁴ ได้อ้างแล้ว: 158

³¹⁵ ได้อ้างแล้ว: 158

³¹⁶ ได้อ้างแล้ว: 158

³¹⁷ ได้อ้างแล้ว: 158

³¹⁸ Steward 2000: 174

วิจัย-PISA ของกลุ่มประเทศ OECD อยู่ในเกณฑ์ที่ดีที่เหนือกว่าปกติ ในกลุ่มทั้งสามกลุ่มหลักที่มีความสามารถเป็นพิเศษ ประเทศอังกฤษได้รับความสำเร็จ ที่อยู่เหนือค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศ OECD อย่างมาก³¹⁹ อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์อย่างแยกส่วนจะมองเห็นถึงจุดอ่อนของระบบการศึกษา: สถานะทางสังคม-เศรษฐกิจของผู้ปกครองของนักเรียน ในประเทศอังกฤษแล้ว ก็เป็นส่วนสำคัญที่การชี้ขาดสำหรับความสำเร็จทางการศึกษาในภายหลังของเด็ก ด้วย นักเรียนที่มีพื้นฐานทางสังคม-เศรษฐกิจที่อ่อนด้อยมีโอกาสเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด เปรียบเทียบกับนักเรียนที่มีพื้นฐานทางสังคม-เศรษฐกิจที่ดีกว่า เพียง 27% ของเด็กนักเรียนจากโรงเรียนของรัฐเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ขณะที่ สัดส่วนจากโรงเรียนเอกชนอยู่ที่ 82%³²⁰

รูปแบบทุนนิยม

ประเทศอังกฤษจัดว่าอยู่ในรูปแบบที่คลาสสิกของเศรษฐกิจศาสตร์การตลาดที่เป็นเสรีนิยม³²¹ ระบบการเงิน, ความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมและการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายมีการจัดโครงสร้างที่แตกต่างออกไปอย่างมาก เมื่อเทียบกับประเทศเยอรมนี ในประเทศอังกฤษ ตลาดที่มีการแข่งขันที่รุนแรงมีความสำคัญอย่างมาก ตลาดเหล่านี้รับผิดชอบการทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบในสังคมอย่างมีนัยยะที่สำคัญ ตลาดหุ้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากเป็นพิเศษและการคุ้มครองการทำงาน เปรียบเทียบกับระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการ ค่อนข้างต่ำ

ความสัมพันธ์ทางภาคอุตสาหกรรม:

ในระบบเศรษฐกิจการตลาดเสรีนิยมหนึ่ง เช่นในของอังกฤษ องค์กรลูกจ้างและองค์กรนายจ้างไม่มีบทบาทที่มีอิทธิพลมากและที่สำคัญ ถึงแม้ว่าสหภาพแรงงานอังกฤษ โดยเฉพาะในช่วงกลางและช่วงท้ายของคริสต์ศตวรรษ

³¹⁹ ความสามารถในการอ่าน อันดับที่ 7, คณิตศาสตร์พื้นฐาน อันดับที่ 8, วิทยาศาสตร์พื้นฐาน อันดับที่ 4 (จาก 31)

³²⁰ Lund 2002: 207

³²¹ Hall/Soskice 2001: 19

ที่ 1970 ได้รับการยอมรับว่าค่อนข้างเข้มแข็ง อำนาจที่แท้จริงของสหภาพฯ ในประวัติ

ศาสตร์หลังสงครามของอังกฤษ จากการเปรียบเทียบ มีค่อนข้างต่ำมาตลอด โดยเฉพาะการออกกฎหมายของสหภาพแรงงานของรัฐบาล Thatcher นำไปสู่การจำกัดอย่างชัดเจนและต่อเนื่องของบทบาทของสหภาพแรงงาน³²² แต่ทั้งนี้ ความสำคัญขององค์กรนายจ้างอังกฤษก็อยู่ในลักษณะที่ทดถอยเช่นเดียวกัน และมีการจัดโครงสร้างที่แตกต่างจากในประเทศเยอรมนี³²³ ในผลกระทบที่ตามมาของความสัมพันธ์การว่าจ้างแรงงานที่ถูกกำหนดโดยผ่านข้อตกลงในสัญญาการว่าจ้างมีจำนวนลดลงอย่างต่อเนื่อง ภายใต้ความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มที่นำไปสู่ “การแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์อย่างกระจัดกระจาย”³²⁴ (*“atomistic exchange relationships”*)

ขอเพียงแต่ให้เริ่มการต่อรองระหว่างนายจ้างกับสหภาพแรงงาน โดยปกติแล้ว ก็จะเป็นการต่อรองกันในระดับภายในสถานประกอบการเท่านั้น³²⁵ ะหว่างที่บ่อยครั้งผู้ประกอบการในประเทศเยอรมนีต้องเผชิญหน้ากับจำนวนสหภาพต่างๆ จากสหภาพเดียว (ที่รวมตัวกันจากสหภาพในสาขาอาชีพเดียวกันเป็นหนึ่งในสหภาพ: ผู้แปล) จำนวนหนึ่ง แต่ระหว่างในช่วงเวลานี้ จำนวนผู้ประกอบการในอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในทางปฏิบัติใช้วิธีการต่อรองในระดับ “ลัทธิสหภาพเอกเทศ” (*“single-unionism”*) ในที่นี้ ผู้ประกอบการยอมรับสหภาพให้เป็นตัวแทนในการเจรจาต่อรองเพียงองค์กรเดียวเท่านั้น และด้วยวิธีนี้จึงไม่ต้องเผชิญหน้ากับตัวแทนจำนวนมากมายจำนวนหนึ่งจากสหภาพ สอดคล้องตามสาขาอาชีพส่วนใหญ่ และไม่เป็นไปตามโครงสร้างของภาพการจัดตั้งสหภาพแรงงานที่เป็นการรวมสาขาเฉพาะของสถานประกอบการที่ประกอบการประเภทเดียวกัน

³²² รายละเอียดเกี่ยวกับพัฒนาการของสหภาพแรงงานอังกฤษอ่านได้จาก Kastendieck (1998: 331-357) และ Wood (2001: 260 ff.)

³²³ Thelen 2001: 79 f

³²⁴ Walsh 1998: 348

³²⁵ Thelen 2001: 94 f

ในระบบเศรษฐกิจการตลาดเสรีเช่นประเทศอังกฤษไม่มีการกำหนดหน้าที่ในการบูรณาการสำหรับผู้ประกอบการ, คณะกรรมการลูกจ้าง หรือ รูปแบบอื่นๆ ของตัวแทนลูกจ้าง ให้รวมเข้าด้วยกัน³²⁶ รูปแบบของการเข้าร่วมกำหนดนโยบาย, เช่นที่ปฏิบัติอยู่ในประเทศเยอรมนี, ส่วนใหญ่แล้วไม่เป็นที่รู้จักของคนในประเทศอังกฤษ ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม บางส่วนของผู้บริหารในอังกฤษก็ยังให้ความสำคัญระดับหนึ่งต่อตัวแทนลูกจ้างในสถานประกอบการของเขาภายใต้เงื่อนไขเฉพาะการณ เช่น ตัวแทนลูกจ้างจะถูกนำเข้าร่วมหรือในขั้นตอนของการปรับโครงสร้าง ที่ถือเป็นคู่เจรจาที่สำคัญของผู้บริหารระดับสูงในสถานประกอบการ การอาชีพศึกษา, การฝึกงานต่อและการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ:

ในประเทศอังกฤษ คุณวุฒิทางอาชีพเฉพาะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะอ่อนด้อย³²⁷ จากทัศนคติของนายจ้างมีความสนใจไม่มากนักที่ต้องการลูกจ้างที่มีคุณสมบัติในการทำงานอย่างลึกซึ้ง สำหรับการนี้ มีสาเหตุสำคัญสามประการที่เป็นตัวกำหนด: ก่อนอื่น มีสาเหตุจากระยะเวลาการทำงานของลูกจ้างและพนักงานในบริษัท โดยเฉลี่ยแล้วค่อนข้างจะสั้น ที่จะเป็นอันตรายต่อบริษัทของตัวเองได้เสมอว่า การลงทุนลงไปในปัจจุบันบุคคลเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า หรือ อาจเป็นไปได้ว่าจะกลายเป็นประโยชน์ให้กับบริษัทคู่แข่ง สอง – เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับมุมมองแรก - จากเหตุผลของตลาดแรงงานที่ยืดหยุ่นเป็นอย่างมาก สามารถที่จะว่าจ้างแรงงานที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการได้ภายในเวลาที่สั้น และในกรณีจำเป็น เช่นเดียวกัน ก็สามารถที่จะถูกไล่ออกอย่างรวดเร็วอีกครั้ง สาม ทำยที่สุดแล้ว สำหรับการนำพหิพจน์ของความได้เปรียบทางการแข่งขันของความสามารถพิเศษทางอุตสาหกรรม หรือ ทางบริษัทที่มีความจำเป็นน้อยกว่าของเศรษฐกิจการตลาด

³²⁶ Vitols 2001: 344

³²⁷ เปรียบเทียบ Hall/Soskice 2001: 30

ที่มีการจัดการ ดังนั้นความได้เปรียบทางการแข่งขันของตลาดแรงงานอังกฤษ ส่วนใหญ่แล้ว ก็ยังคงอยู่ในขอบเขตระดับล่างๆ ของประสิทธิภาพของการผลิต³²⁸

แต่ ทั้งนี้ ในด้านของลูกจ้างก็แทบจะไม่มีแรงกระตุ้นสำหรับการเพิ่มพูน คุณวุฒิเฉพาะของบริษัทที่ตนทำงานอยู่ เพราะว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้ว ความที่เป็น ส่วนหนึ่งของบริษัทเป็นระยะเวลาที่สั้น จึงมุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการทำงาน ทั่วๆ ไปที่มีความเหมาะสมกับกาลเทศะ อีกทั้งเวลาที่ออกไปทำงานที่บริษัทอื่น หรือ ในสาขาอาชีพอื่นก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย ดังนั้น ผู้ประกอบการใน ประเทศอังกฤษ จึงโน้มเอียงไปสู่ไฟกัสของการผลิตสินค้าที่ง่ายและการนำวัตถุดิบ มาทำการผลิต และทำให้กระบวนการผลิตเป็นมาตรฐานขึ้น เท่านั้นเอง³²⁹ ผลที่เกิด จากประสิทธิภาพการผลิตที่ล่าช้าได้ถูกรัฐบาลอังกฤษเกือบจะทุกรัฐบาลที่เข้า มาบริหารประเทศหลังสงครามนำมาเป็นหัวข้อในการอภิปราย อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ได้ ทำการการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง จาก Hall และ Soskice³³⁰ การส่งเสริมให้เกิดความ สามารถทั่วๆ ไปของเศรษฐกิจอังกฤษก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าการส่งเสริมให้ เกิดความรู้พิเศษของสาขาการผลิต (อย่างน้อยที่สุดก็ในระยะสั้น) เบื้องหลังของ ความคิดนี้เป็นเรื่องน่าแปลกใจเล็กน้อยที่ว่า การริเริ่มของรัฐบาล-แรงงานในปัจจุบัน นี้ ที่จะสนับสนุนในภาคส่วนของการศึกษาให้มากขึ้น โดยเริ่มที่การศึกษาทั่วๆ ไป มาตรการที่นำไปส่งเสริมด้านคุณวุฒิทางอาชีพ – เช่นการก่อตั้ง “มหาวิทยาลัยเพื่อ การอุตสาหกรรม” (“University for Industry”) – มีจำนวนค่อนข้างต่ำ

โครงสร้างภายในของสถานประกอบการ และความสัมพันธ์ระหว่างกัน และกัน

ผู้บริหารในเศรษฐกิจการตลาดเสรีนิยมมุ่งเน้นไปที่การมีกำไรมากมาย ของสถานประกอบการของตัวเอง ซึ่งจะรุนแรงกว่าผู้บริหารในเศรษฐกิจการตลาด ที่มีการจัดการ เพื่อที่จะให้เข้าสู่เป้าหมายนี้ ผู้บริการจะได้รับทรัพยากรสำหรับนำไป

³²⁸ Rhodes 2000: 57

³²⁹ Wood 2001: 250

³³⁰ Hall/Soskice 2001: 47

ทำให้เกิดเป็นจริงเป็นจำนวนมาก ขณะที่ในประเทศเยอรมนี ผู้บริหารระดับสูงสุด ถูกควบคุมโดยคณะผู้บริหาร และข้อตกลงกับตัวแทนของลูกจ้างและผู้ถือหุ้น ฯลฯ ต้องได้รับความเห็นชอบด้วย อำนาจการตัดสินใจในบริษัทองค์กรรวมศูนย์อยู่ในกลุ่มผู้บริหารมากกว่า ผู้บริหารที่เป็น “ประธานเจ้าหน้าที่ผู้บริหาร” (*Chief Executive Officer*) (CEO) ของสถานประกอบการและคณะกรรมการบริหาร และ ณ ที่นี้ ไม่ว่าจะโดยผ่านคณะผู้บริหาร หรือ ผลประโยชน์ของลูกจ้างก็ไม่สามารถที่จะจำกัดอำนาจการตัดสินใจได้ CEO จะเป็นผู้ตัดสินใจเพียงคนเดียว – โดยปกติ หลังจากได้หารือกับผู้บริหารคนอื่นเรียบร้อยแล้ว – และเป็นผู้แบกรับความรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวสำหรับการตัดสินใจนี้ รูปแบบการตัดสินใจมักจะเป็นการดำเนินการ “จากบนสู่ล่าง” สอดคล้องกันกับกรณีนี้ การให้คำอธิบายลักษณะเฉพาะของโครงสร้างผู้ประกอบภาษาอังกฤษ เป็นระบบที่ควบคุมโดย CEO คือคำนิยามที่ถูกต้อง³³¹ บ่อยครั้งที่ผู้ประกอบการโดยรวม มีความยืดหยุ่นกว่าผู้ประกอบการในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการ ความคุ้มครองลูกจ้างที่อ่อนทำให้การจัดรูปแบบใหม่ของสถานประกอบการทำได้เร็วขึ้นด้วย

ความสัมพันธ์ของบริษัทระหว่างกันและกัน ยืนอยู่บนหลักการของความสัมพันธ์กันทางตลาดและความสัมพันธ์ทางรูปแบบของกฎหมายที่สามารถฟ้องร้องสิทธิได้ การถ่ายโอนทางวิทยาการ ที่นี้ในเบื้องต้น ประสบความสำเร็จโดยผ่านการแลกเปลี่ยนกันของบุคลากรที่มีคุณสมบัติสูงมากทางเทคนิค หรือทางวิชาการ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนของนักวิทยาศาสตร์ หรือวิศวกรจากสถาบันวิจัยที่อยู่ในระบบเศรษฐกิจเสรี ด้วย และในทางกลับกัน การเกิดขึ้นบ่อยครั้งกว่าระบบเศรษฐกิจการตลาดคลาสสิกที่มีการจัดการ ในอีกด้านหนึ่ง ภาคสถาบันที่ทำงานวิจัยมีการประสานงานกันระหว่างสถานประกอบการ หรือ การวางเชื่อมโยงประสานเครือข่ายอย่างยั่งยืนยาวนาน น้อยกว่ามาก

³³¹ Vitols 2001: 344

ระบบการเงินและโครงสร้างกรรมสิทธิ์ของสถานประกอบการ

ในประเทศอังกฤษ สถานการณ์ผลประโยชน์ประกอบกิจการที่เป็นปัจจุบันของสถานประกอบการมีอิทธิพลต่อสถานภาพที่โดดเด่นมาก ผลประกอบกิจการจะเป็นตัวตัดสินในเรื่องโอกาสในการที่จะเข้าถึงตลาดเงินที่มีพลวัตที่จะเข้าถึงแหล่งทุน เพราะว่าผู้ลงทุนที่มีศักยภาพแทบจะไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลภายในในเรื่องเกี่ยวกับบริษัท – เหล่านี้มีความแตกต่างกับของเยอรมัน ที่สามารถกล่าวได้ว่า เป็นระบบของ “การมอบอินเตอร์-เครือข่าย” – การเข้าถึงแหล่งทุนขึ้นอยู่กับขนาดใหญ่มากของบรรทัดฐานของการกำหนดคุณค่าที่สามารถเข้าถึงได้ทางสาธารณะ เบื้องต้นของอัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์และทุน³³² นอกจากนี้ การให้เหตุผล ในประเทศอังกฤษ ยังเป็นเรื่องลักษณะโครงสร้างกรรมสิทธิ์ที่แตกต่างออกไปอีกด้วย โครงสร้างฯ ที่กำหนดทิศทางของบริษัทบนฐานการประกอบกิจการที่กว้างขวางมากกว่าระบบเศรษฐกิจตลาดที่มีการจัดการ ขณะที่ ในประเทศเยอรมัน การเข้ามาถือหุ้นในบริษัทของนักลงทุนส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องของผลประโยชน์ทางยุทธศาสตร์ – ผู้ประกอบการ, ธนาคาร หรือ ภาคส่วนสาธารณะ - สิ่งนี้ ในประเทศอังกฤษ แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอีกรูปแบบหนึ่ง ประมาณ 80% ของผู้มีกรรมสิทธิ์ในบริษัทอังกฤษ เป็นนักลงทุนในหลักทรัพย์และนักลงทุนเอกชน ที่ความต้องการเบื้องต้นที่เหมือนกันคือ ตั้งอยู่บนพื้นฐานเหตุผลการได้กำไรสูง³³³ เป้าหมายของการได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์ที่สูง ทำให้บริษัทในประเทศอังกฤษดำเนินการโดยผ่านนวัตกรรมทางพื้นฐานไปสู่ภาคส่วนที่เป็นพื้นที่ใหม่ๆ และการแข่งขันทางด้านราคาในภาคส่วนที่อยู่ตัวแล้ว

สิ่งที่เรียกว่าการควบรวมบริษัทที่ “ไม่เป็นมิตร” – ถึงแม้ว่าจะมีเป้าหมายเพื่อการเอากำไรที่เร็ว – เป็นเรื่องที่จากสาเหตุของตลาดการเงินที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวางและของโครงสร้างของตลาดการเงินที่เป็นไปได้ง่ายกว่าในระบบ

³³² Hall/Soskice 2001: 10

³³³ Vitols 2001: 341f

เศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดการ โดยผ่านการกำหนดทิศทางที่รุนแรงบนผลประกอบการที่ทำผลกำไร – ผสานเข้ากับโครงสร้างที่เน้นการแบ่งชนชั้น – ทำให้บริษัทของอังกฤษประสบความสำเร็จในด้านหนึ่งการปรับโครงสร้างที่รวดเร็วไปสู่ทิศทางใหม่และสู่ตลาดที่ทำกำไรดีกว่า; สาขาบริษัทที่ผลประกอบการไม่ดีก็จะถูกลดกำลังการผลิตลงอย่างรวดเร็ว ในอีกด้านหนึ่ง ทิศทางใหม่นี้ไปสู่ลักษณะเฉพาะสำหรับระบบเศรษฐกิจของอังกฤษ ที่เรียกว่า “ลัทธิระยะสั้น”³³⁴ (“short-termism”)

ความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทกับผู้ร่วมงาน

ความสัมพันธ์ระหว่างสถานประกอบการและกับลูกจ้างแต่ละคนเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดโดยอำนาจตลาดที่กว้างและรุนแรงมากกว่าระบบเศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดการ ลูกจ้างจะทำงานอยู่ในบริษัท เปรียบเทียบแล้วค่อนข้างจะสั้นและมีความรู้สึกผูกพันต่อบริษัทที่เปราะบางมาก การให้ออกจากงานสามารถทำได้อย่างทันทีทันใด เพราะว่า มีเพียงสหภาพที่อ่อนแอและการคุ้มครองการเลิกจ้างต่ำ แต่ทั้งนี้ เพราะว่าคนงานที่มีคุณสมบัติที่อยู่ในตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่น อยู่ในสถานะที่ง่ายกว่า ในการที่จะหางานทำใหม่³³⁵

สถานประกอบการของอังกฤษ โดยรวมแล้ว มีโครงสร้างทางชนชั้นที่รุนแรงกว่าสถานประกอบการในระบบเศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดการ นอกจากลักษณะการครอบงำของระบบ CEO ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในระบบการจัดโครงสร้างของแรงงานก็แสดงให้เห็นถึงลักษณะดังกล่าวด้วย ดังจะเห็นได้จากการทำงานเป็นทีมของคนงานที่มีคุณสมบัติที่สูงๆ, เช่นเดียวกับที่สามารถพบเห็นบ่อยครั้งในประเทศเยอรมัน, เป็นเรื่องที่จะพบเห็นนานๆ ครั้งในประเทศอังกฤษ ประเพณีปฏิบัติและการยึดถืออย่างเคร่งครัดของการแบ่งหน้าที่การทำงานเป็นลักษณะเฉพาะของที่นี่³³⁶

³³⁴ Kelly u.a. 2001: 346

³³⁵ Vitols 2001: 352

³³⁶ Wood 2001: 250

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคม

ลักษณะสำคัญสองประการที่กำหนดวัฒนธรรมทางการเมืองของประเทศอังกฤษ: การบูรณาการทางหลักการที่เป็นบรรทัดฐานที่ต่ำและรูปธรรมทางการเมืองปฏิบัติ การคงอยู่ทางคุณค่าของความหลากหลายในช่วงหลังสงครามดำเนินการไปอย่างต่อเนื่องจนจนถึงปัจจุบัน ระหว่างคุณค่าของพรรคอนุรักษนิยมและของ “พรรคแรงงาน” ยังคงมีความแตกต่างอย่างมากเช่นในอดีตที่ผ่านมา ขณะที่พรรคอนุรักษนิยมเรียกร้องอย่างต่อเนื่องมาเสมอ สำหรับการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการของเสรีนิยมสุดขั้วและการให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นแก่คนที่ยากจนที่สุด “พรรคแรงงาน” กลับปกป้องวิธีการสำหรับโอกาสการดำรงชีวิตที่มีการจัดโครงสร้างทางสังคมของนโยบายที่ทำให้เกิดความเท่าเทียมกัน เมื่อแยกส่วนนี้ออกจากระดับของหลักการที่เป็นบรรทัดฐาน ปฏิบัติการนิยมในการเมืองของอังกฤษได้รับการยอมรับในคุณค่าทางสถานภาพที่สูง ดังนั้น ตัวอย่างเช่น คติพจน์ของ “Labour Party” ที่จะไปสู่การปฏิรูปภาคส่วนของสาธารณะคือ “สิ่งที่นับ คือสิ่งที่ทำงาน” (“*what counts is what works*”) ความชัดเจนของการปฏิบัติการนิยมโดยเฉพาะ ได้กลายเป็นนโยบายในยุโรป ด้วยที่ที่นักจินตนาการยืนอยู่ตรงข้ามกับแนวทางการเมืองของชาวยุโรปที่อยู่ในผืนแผ่นดินใหญ่ การบูรณาการทางบรรทัดฐานที่ค่อนข้างต่ำและแนววิธีการปฏิบัติอนุญาตให้การปฏิรูปมีความเป็นพลวัตมากกว่าที่เป็นอยู่ในส่วนอื่นของยุโรป ด้วย

การเข้าไปมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและการเข้าร่วมทางประชาธิปไตยทำให้เกิดภาพความขัดแย้ง: ด้านหนึ่งองค์กรที่ไม่แสวงผลกำไรต่างๆ สามารถ – เช่น ในพื้นที่ของการให้การสงเคราะห์ หรือ ในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม – ในอดีตที่ผ่านมา จดบันทึกจำนวนสมาชิกที่เพิ่ม³³⁷ ในอีกด้านหนึ่ง ผู้มาใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งในปี 2001 มีจำนวนลดลงอย่างมาก ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1950 ผู้มาใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งกว้างอยู่ที่ระหว่าง 70 และ 80% ระหว่างนี้ จำนวนผู้

³³⁷ Office for National Statistics 2003: 19

มาใช้สิทธิ์ อยู่ที่ 59% คำอธิบายสำหรับปรากฏการณ์นี้ คือ สถานภาพที่ไม่อาจปฏิเสธได้ของ “Labour Party” และสิ่งที่จะไม่สามารถนำมาแยกแยะให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพรรคการเมืองที่ครอบงำอยู่ในพื้นที่ที่มากมายทางการเมือง นักวิจัยความเห็นสาธารณะที่ชื่อว่า Phillip Gould ได้บทสรุปเมื่อไม่นานมานี้ ถึงการเพิ่มขึ้นของประชาชนที่ได้รับความผิดหวังจำนวนและส่วนหนึ่งของประชาชนที่กว้างขวางไม่มีความสนใจต่อขอบเขตที่อยู่รอบการเมือง

ปัจจุบันและอนาคต

ถ้านำพัฒนาการที่เกิดขึ้นในปัจจุบันของรัฐสวัสดิการทางอังกฤษที่มาของการเปรียบเทียบระหว่างประเทศมาพิจารณา สามารถเรียกความสำเร็จที่น่ายกย่องว่า เป็น “ลัทธิเบลล์” (“Blairism”) ได้อย่างเต็มภาคภูมิ: สิทธิขั้นพื้นฐานได้ถูกนำบัญญัติเข้าไปในรัฐธรรมนูญ³³⁸ มีการตอบสนองด้วยการยอมรับการจ่ายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ, นำไปสู่การเพิ่มเงินประชาสังคมสงเคราะห์ขึ้น, การนำเงินบำนาญขั้นต่ำมาใช้และนำไปสู่การลดจำนวนของคนที่มีชีวิตอยู่อย่างยากจน ลง นอกจากนี้ ไม่ได้เพิ่มการจัดสรรจากล่างไปสู่บนและโดยเฉพาะ โดยผ่านการบริหารจัดการของระบบเศรษฐกิจมหภาค-จุลภาคอย่างมืออาชีพ และการเปลี่ยนแปลงความช่วยเหลือทางสวัสดิการทำให้ประสบความสำเร็จด้วยการเพิ่มสัดส่วนการมีงานทำสูงกว่าอัตราส่วนค่าเฉลี่ย ทั้งนี้ ในอีกด้านหนึ่ง สิ่งที่ยังคงอยู่ค่อนข้างสูงคือ ปัญหาอัตราความยากจนของผู้สูงอายุที่รับเงินบำนาญ และเด็กเล็ก รวมถึง เช่น จำนวนมากของอัตรา “ความคับแค้นใจในงาน” (“in work poverty”) ที่เกิดจากความเชื่อมโยงระหว่างโอกาสในการรับการศึกษาและสถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจ อย่างชัดเจน, ตลาดแรงงานที่ไม่ถูกถ่วงดุลตรวจสอบและการทำให้เกิดความแปลกแยกของประชาชนส่วนใหญ่ของกระบวนการทางการเมือง ในช่วงเวลาที่ไม่ไม่นานมานี้เอง

³³⁸ Krell 2004: 71

7.4 ประเทศเนเธอร์แลนด์³³⁹

ระบบการเมือง

ประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นหนึ่งในประเทศผู้ส่งออกและมีโครงสร้างที่เป็นรัฐเดี่ยวรวมศูนย์ สหภาพแรงงานไม่รวมกันเป็นเอกภาพ และด้วยจำนวนการจัดตั้งเพียง 38% (เปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย) แล้ว ยังมีอัตราการจัดตั้งค่อนข้างต่ำ ในกรณีของประเทศเนเธอร์แลนด์ไม่สามารถที่พูดถึงการมีบทบาทที่สำคัญเหนือพรรคอื่นของสังคมประชาธิปไตย เพราะว่า ในรัฐสภาพรรคอนุรักษนิยมทั้งหลายมีบทบาทและเป็นกุญแจสำคัญ พรรคประชาธิปไตยคริสต์เคยเคยเข้าร่วมบริหารมาทุกรัฐบาล ตั้งแต่ได้มีการนำสิทธิเลือกตั้งทั่วไปมาใช้

ประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นประเทศที่ปกครองโดยระบบรัฐสภาที่มีสถาบันกษัตริย์เป็นประมุข³⁴⁰ รัฐสภาเนเธอร์แลนด์ประกอบด้วยสภาสองสภาด้วยกัน สภาแรกประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมด 75 คน, หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า วุฒิสมาชิกก็ได้ วุฒิสมาชิกจะถูกเลือกโดยสมาชิกสภาจังหวัดทั้งหมด สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี สภาที่สองประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งสิ้น 150 คน มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี เช่นเดียวกัน ไม่มีใครถือครองตำแหน่งทั้งสองสภาในเวลาเดียวกัน และสมาชิกสภาที่ไม่อนุญาตให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี หรือดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีด้วยเช่นกัน³⁴¹ โดยประเพณีปฏิบัติในประเทศเนเธอร์แลนด์ รัฐสภาและรัฐบาลจะทำหน้าที่ต่างกันแบ่งออกเป็นสองภาคส่วน - รวมทั้งความต้องการของคุณวุฒิทางบุคลากรก็มีความแตกต่าง ด้วย สัดส่วนของรัฐมนตรีและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีที่มีประสบการณ์ในการทำหน้าที่ผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎร เปรียบเทียบในกลุ่มสหภาพยุโรปแล้ว มีค่อนข้างน้อย³⁴²

³³⁹ บทนี้เขียนขึ้นบนพื้นฐานของบทความดังต่อไปนี้: Seils, Eric (2004): สังคมประชาธิปไตย, การจ้างงาน และรัฐสวัสดิการในประเทศเนเธอร์แลนด์ ใน: Meyer, Thomas: ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย, เล่มที่ II (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์)

³⁴⁰ Timmermans 1991: 285

³⁴¹ Lepszy 2003: 352

³⁴² อ้างแล้ว: 356

บ่อยครั้งมักจะถูกวิจารณ์ว่า อิทธิพลของรัฐสภาต่อการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีมีต่ำเกินไป ในขณะที่ พระราชินีสามารถที่จะเข้าไปมีส่วนในกระบวนการจัดตั้งคณะรัฐมนตรี และ ไม่มีพระราชอำนาจในการเข้าไปมีส่วนในการกำหนดบทบาทที่ไม่เป็นไปตามครรลองทางประชาธิปไตยได้³⁴³ รัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นการได้รับสัตยาบันจากรัฐสภา หรือ การได้รับความไว้วางใจจากรัฐสภา เพื่อความสอดคล้องกันนี้ รัฐสภาก็ไม่สามารถที่จะลงคะแนนเสียงเองไม่ไว้วางใจคณะรัฐมนตรีได้ รวมทั้งไม่สามารถบังคับให้รัฐบาลลาออกได้ แต่ทั้งนี้ ในรัฐธรรมนูญบัญญัติหลักการพื้นฐานของ “ความรับผิดชอบของรัฐบาลต่อสภาผู้แทนราษฎร” ตัวอย่าง เช่น พระราชินีจะไม่ลงพระราชนามแต่งตั้งให้ใครมาเป็นนายกรัฐมนตรี ถ้าผู้นั้นไม่มีคะแนนเสียงอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในสภาที่สอง

เปรียบเทียบกับในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ประเทศเนเธอร์แลนด์ไม่รู้จักระบบการตัดสินใจของศาลรัฐธรรมนูญ ไม่มีระบบศาลอุทธรณ์ หรือ ฎีกา ที่มาทำหน้าที่ตรวจสอบในกรณีที่มีกฎหมายที่ผ่านความเห็นชอบจากสภาว่า ขัดหรือ ขัดแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ หรือไม่³⁴⁴ ระบบการเลือกตั้งของเนเธอร์แลนด์ ในระหว่างประเทศแล้ว เป็นตัวอย่างสำหรับการเลือกตั้งในระบบสัดส่วนที่สุดุดังอย่างยิ่ง³⁴⁵ ไม่มีการกำหนดเงื่อนไขที่เป็นอุปสรรค ดังนั้น ในสภาที่สองมีคะแนนเสียง 0.67% ก็เพียงพอแล้วในการที่จะได้ที่นั่งในรัฐสภา ประเทศทั้งประเทศถูกแบ่งเป็นเขตการบริหารทั้งสิ้นออกเป็น 19 เขตเลือกตั้ง ในเขตเลือกตั้งนี้ พรรคต่างๆ สามารถที่จะเสนอรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่แตกต่างกันได้ ซึ่งปัจจุบัน มีกรณีที่เกิดขึ้นน้อยมาก โดยปกติแล้ว ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ทำหน้าที่นำของแต่ละพรรค จะถูกกำหนดไว้อยู่ในตำแหน่งที่หนึ่งในทุกๆ เขตเลือกตั้ง ประมาณ 90% ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะกากบาทชื่อที่หนึ่งของบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง³⁴⁶

³⁴³ อ้างแล้ว: 356

³⁴⁴ อ้างแล้ว: 350

³⁴⁵ อ้างแล้ว: 360

³⁴⁶ อ้างแล้ว: 360

พรรคการเมืองในเนเธอร์แลนด์ไม่มีสถานภาพเป็นพิเศษอยู่ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ พรรคการเมืองถือว่าการรวมตัวกันเป็นสมาคมอิสระและอยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายแพ่งที่ใช้สำหรับบังคับสมาคมและสมาพันธ์ต่างๆ นั้นหมายความว่าไม่มีข้อกำหนดสำหรับภายในโครงสร้างทางประชาธิปไตย หรือ การให้เงินสนับสนุนเงินแก่พรรคการเมืองรวมทั้งการตรวจสอบการใช้จ่ายของพรรคฯ ด้วย พรรคการเมืองก็จะไม่ได้รับเงินสนับสนุนโดยตรงจากรัฐ – ยกเว้นแต่ เงินสนับสนุนเล็กๆ น้อยๆ สำหรับการประชาสัมพันธ์ในการลงแข่งขันรับเลือกตั้ง แต่อย่างไรก็ตามการทำงานของกลุ่มสมาชิกสภาผู้แทนฯ ของแต่ละพรรคการเมืองในรัฐสภาและการทำงานของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากภาษีของรัฐโดยตรง³⁴⁷

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

สิทธิเสรีภาพ และสิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นแบบอย่างในประเทศเนเธอร์แลนด์ถูกรวบรวมอยู่ในเล่มที่ครอบคลุมเรื่องของสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งหมดที่เป็นส่วนหลักของส่วนหนึ่งของกฎหมายรัฐธรรมนูญ (บทที่ 1, มาตรา 1-23) ในตำแหน่งที่อยู่บนที่สุดมีบัญญัติที่ห้ามมิให้มีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม สาเหตุจากการนับถือศาสนา, ของความเชื่อทางการเมือง, ของเชื้อชาติ, ของเพศ หรือของลักษณะอื่นใด (มาตรา 1) นอกเหนือจากในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพเสรีนิยม รัฐธรรมนูญยังได้กำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมไว้ ด้วย การแบ่งปันที่เป็นธรรมของมาตรฐานการอยู่ดีกินดีและสินทรัพย์, การจัดหาและการคุ้มครองสถานที่ทำงาน, ระบบที่มีความครอบคลุมของการคุ้มครองทางสังคม รวมทั้ง โดยเฉพาะ การคงไว้ และ/หรือ การฟื้นฟูระบบนิเวศน์ที่เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตถูกนิยามเป็นภารกิจของรัฐ (มาตรา 14; 19-21)³⁴⁸ แต่ทั้งนี้ มาตราต่างๆ ของกฎหมายรัฐธรรมนูญนี้มีลักษณะเป็นเพียงการเรียกร้อง; มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานทางปัจเจกที่ไม่สามารถฟ้องร้องได้ เช่นเดียวกับในกรณีสิทธิขั้นพื้นฐานของเยอรมัน

³⁴⁷ อ้างแล้ว: 361

³⁴⁸ อ้างแล้ว: 349

สิทธิขั้นพื้นฐานบนการได้รับเงินค่าเลี้ยงดูเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอย่างเพียงพอ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้รับการประกันไว้ในกรณีชราภาพโดยผ่านการประกันชราภาพทั่วไป เพราะว่า โดยไม่ขึ้นอยู่กับยอดเงินของเงินค่าสมาชิกที่จ่ายเข้ามา ประชาชนทุกคนมีสิทธิ เมื่อมีอายุครบ 64 ปี ที่จะขอรับเงินบำนาญชราภาพ การประกันชราภาพทั่วไป (AWO) ถูกนำรวมอยู่ในหลักประกันของประชาชนในประเทศเนเธอร์แลนด์ที่เป็นการประกันตนสำหรับผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในประเทศทั้งหมด³⁴⁹ สิทธิขั้นพื้นฐานในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน เปิดกว้างไว้สำหรับคนทำงานทุกคน รวมทั้งสำหรับตำรวจ, ข้าราชการและทหารทุกหมู่เหล่า ระดับการจัดตั้งของสหภาพแรงงานอยู่ที่ 28% ในปัจจุบัน³⁵⁰

รัฐสวัสดิการ

การพัฒนาของระบบการประกันสังคมในเนเธอร์แลนด์เกิดขึ้นแบ่งออกเป็นสองช่วงที่แตกต่างกัน: หนึ่ง ช่วงที่ไปจนถึงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง และสอง ช่วงหลังปี ค.ศ. 1945 ในช่วงที่หนึ่งได้มีการนำการประกันสังคมเข้ามา ที่ยึดแนวทางที่เป็นโมเดลบิสมาร์ค (*Bismarck'schen Model*) ทางเยอรมันของการประกันลูกจ้าง ทั้งนี้ หน่วยงานที่เป็นผู้รับผิดชอบของหลักการประกันนี้ – มีความแตกต่างจากของในประเทศเยอรมัน – ไม่ว่าจะเป็นของรัฐ หรือ รวมทั้งลักษณะการจัดองค์กรของระบบเศรษฐกิจด้วย ในช่วงที่สองของลักษณะกิจกรรมของเศรษฐศาสตร์การเมืองนำไปสู่การจัดรูปแบบใหม่ของการประกันสังคม ที่มีความสอดคล้องกับโมเดล Beveridge มากกว่า: ได้มีการจัดตั้งรูปแบบที่เรียกว่า การประกันของประชาชน องค์กรที่เข้ามารับผิดชอบคือสถาบันที่เป็นของรัฐ หลักการของความคิดนี้ อยู่ที่ว่าให้หลักประกันแก่ประชาชนทุกคนในความเสี่ยงเป็นกรณีเฉพาะ ไม่ขึ้นอยู่กับเรื่องของการประกอบอาชีพ ปีค.ศ. 1957 พร้อมกับกฎหมายประกันชราภาพฉบับนี้ เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการประกันของประชาชนฉบับแรก ที่มีผลบังคับใช้ ถึงแม้ว่า กฎหมายฉบับนี้ขึ้นอยู่กับหลักของความคิดใน

³⁴⁹ Schmid 1996: 108 ff

³⁵⁰ Freedom House 2003

การให้หลักการประกัน แต่เป็นการประกันที่ครอบคลุมประชาชนทุกคนของประเทศเนเธอร์แลนด์ จำนวนเงินที่บำนาญที่จ่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเบี้ยประกัน แต่ว่าถูกกำหนดโดยทางกฎหมาย ไม่ใช่การทำงานในสถานประกอบการเป็นบรรทัดฐานสำหรับหน้าที่ในการประกันตน แต่มีทะเบียนบ้านที่แจ้งไว้ในประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นตัวกำหนด รวมทั้งกฎหมายหญิงหม้าย หรือกฎหมายเด็กกำพร้าก็ถูกแก้ไขไปในแนวทางที่ว่า กฎหมายเหล่านี้ครอบคลุมประชาชนอาศัยอยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ทั้งหมดด้วย³⁵¹ ทุกวันนี้ ในประเทศเนเธอร์แลนด์มีการประกันของประชาชนห้าฉบับ และการประกันการของลูกจ้างสี่ฉบับด้วยกัน³⁵²

รัฐสวัสดิการของเนเธอร์แลนด์มีรูปแบบที่ผสมผสานเป็นการพิเศษ ที่เป็นหนึ่งเดียวในยุโรปตะวันตก ถึงแม้จะเป็นการขยายของกลุ่มบุคคลที่ได้ประโยชน์ไปสู่ประชาชนทุกคน หลักการประกันนี้ก็ได้ถูกยกเลิกไป มีหลักการประกันที่ใช้คู่ขนานกันไปทั้งของการประกันของประชาชนและการประกันของลูกจ้างที่เป็นแบบอย่างทีคลาสสิก³⁵³ การประกันสังคมของเนเธอร์แลนด์ กล่าวโดยทั่วไปแล้วนับอยู่ในประเทศที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมมากที่สุดในสหภาพยุโรป โดยเฉพาะในกรอบของการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับบุคคล (การดูแลคนพิการและคนสูงอายุที่บ้าน, การดูแลครอบครัว, การดูแลคนป่วยที่บ้าน, การดูแลผู้สูงวัย, การทำงานกับเยาวชน)³⁵⁴

³⁵¹ ประกอบด้วย: การคุ้มครองกรณีที่ไม่สามารถทำงานได้ (AAW), ความคุ้มครองกรณีชราภาพ (AOW), การให้ความช่วยเหลือต่อญาติของผู้ลี้ภัย (AWW), การประกันสำหรับการเจ็บป่วยเฉพาะ (AWBZ) และการเพิ่มเงินสำหรับบุตร (AKW)

³⁵² Schmid 1996: 105f

³⁵³ อ้างแล้ว: 107

³⁵⁴ อ้างแล้ว: 108 ff

รูปแบบทุนนิยม

จากการแบ่งแยกลักษณะของ Peter Hall และ David Soskice ประเทศเนเธอร์แลนด์รูปแบบที่มีความสัมพันธ์กับเศรษฐกิจที่มีการจัดการ³⁵⁵ เหตุผลสำหรับการจัดรูปแบบนี้และประเภทของความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมของเนเธอร์แลนด์ คือดังต่อไปนี้:

โพลเดอร์โมเดล (Polder-Model)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 ประเทศเนเธอร์แลนด์มีความโดดเด่นขึ้นมา โดยผ่านการเพิ่มขึ้นของจ้างงาน การลดลงของคนว่างงานและการขยายตัวของเศรษฐกิจ พัฒนาการนี้ไม่สามารถลดทอนสายตาในต่างประเทศ ต่างพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์จากประเทศเนเธอร์แลนด์ (“dutch miracle”) และเรียกขานปรากฏการณ์นี้ว่า “โพลเดอร์โมเดล” (“Polder-Modell”) โดยเฉพาะการยืนหยัดในค่าจ้างในระดับที่เหมาะสมเป็นเวลานาน, ทักษะคติในการความร่วมมือของสหภาพแรงงานโดยการติดต่ออย่างไม่เป็นทางการระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง รวมทั้ง าระหว่างพันธมิตรทางสังคมและรัฐบาลและการฝังตัวเข้ามาของสถาบันต่างๆ ในการนี้ ได้ดึงความสนใจของชาวต่างชาติมาสู่ประเทศ³⁵⁶ ลักษณะเฉพาะของ Polder-Model คือ โดยเฉพาะของ “Stichting van de Arbeid” และ “Sociaal-Economiische Raad” ด้วย

คณะทำงานทางสหการนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงหลังสงครามแล้ว “Stichting van de Arbeid” (“Stiftung der Arbeit, STAR, มูลนิธิของการทำงาน: ผู้แปล) มูลนิธิฯ นี้ถูกก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1945 เป็นคณะกรรมการชุดที่สำคัญที่สุด ที่นำพันธมิตรทางสังคมและรัฐบาลมานั่งร่วมโต๊ะเจรจากัน จวบจนปัจจุบัน มูลนิธิฯ นี้ทำงานในทุกมิติทางสังคมเพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ, เช่น นโยบายค่าจ้าง, เรื่องของการประกันสังคม และการวางกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ของการทำงาน ความเป็นมาแต่

³⁵⁵ Hall/Soskice 2001

³⁵⁶ Paridon 2004: 401

ดั้งเดิม มูลนิธิของการทำงานทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาสำหรับรัฐบาล หน้าที่การให้การปรึกษาถูกผ่องถ่ายยังที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจสังคมที่ก่อตั้งขึ้นมาในปี ค.ศ. 1950, SER (*Sociaal-Economiische Raad*) SER เป็นระบบไตรภาคีที่ประกอบด้วยตัวแทนฝ่ายละสิบเอ็ดคนจากสมาพันธ์ระดับประเทศของฝ่ายแรงงานและฝ่ายทุนรวมทั้งจากพระราชวงศ์ (*Krone*) ด้วย ในกรณีของ “Krone” ไม่ใช่ตัวแทนจากฝ่ายรัฐบาล แต่หมายถึงประธานธนาคารกลาง, หัวหน้าของศูนย์กลางการวางยุทธศาสตร์, นักวิทยาศาสตร์, และอดีตนักการเมือง ตัวแทนเหล่านี้ เนื่องจากว่ามีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางจึงทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา³⁵⁷ การต่อรองระหว่างรัฐบาลและตัวแทนจากสมาพันธ์ต่างๆ ส่วนใหญ่แล้ว จะทำกันในมูลนิธิของการทำงาน จากสาเหตุดังกล่าวของคณะกรรมการสองฝ่าย คนทั่วไปเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ว่า เป็นประเพณีการต่อรองที่เป็นลักษณะเฉพาะของประเทศเนเธอร์แลนด์ที่ยังคงรักษาไว้เป็นระยะเวลาอันยาวนาน ได้อย่างดีมาตลอด

รูปแบบที่มีลักษณะเฉพาะ ของการฝังตัวทางสถาบันของความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมนี้ ไม่ใช่รูปแบบเดียวที่รับผิดชอบสำหรับความเปลี่ยนแปลงไปสู่ด้านดี โดยส่วนใหญ่แล้ว ความเจริญเติบโตของการว่าจ้างงานของช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990 ต้องมองย้อนกลับไปที่ชุดมาตรการที่ทำกันอย่างครอบคลุม:

- การขึ้นเงินเดือนที่เหมาะสม(กับสภาพทางเศรษฐกิจ: ผู้แปล) (ข้อตกลงของ Wassenaar),
- การช่วยจ่ายเงินสนับสนุนเงินเดือน เพื่อที่จะให้นายจ้างชดเชยตัวจ้างแรงงานที่มีคุณสมบัติต่ำ
- ยืดหยุ่นเวลาทำงาน
- ปฏิรูประบบการประกันการเจ็บป่วยและการประกันกรณีที่ไม่สามารถทำงานได้
- นโยบายที่นำไปสู่การส่งเสริมของการว่าจ้างแรงงานไม่เต็มเวลา

³⁵⁷ Andeweg/Irwin 2002: 142-143

การขึ้นเงินเดือนที่เหมาะสม:

นโยบายของการยับยั้งไม่ขึ้นเงินเดือนได้ถูกนำมาใช้ในปีค.ศ. 1982 โดยผ่านข้อตกลงที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่ายระหว่างสหภาพแรงงานและสมาคมนายจ้างต่างๆ (“ข้อตกลงของ Wassenaar”) ข้อตกลงนี้เป็นการตกลงร่วมกันระหว่าง Wim Kok, ผู้นำของสมาพันธ์องค์การ

ลูกจ้างและ Chris van Veen และหมายความว่า เป็นการถอยกลับไปสู่การต่อรองสภาพการว่าจ้างที่เป็นทวิภาคี โดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐ โดยผ่านข้อตกลงนี้ ระบบเศรษฐกิจของฮอลแลนด์ก็ประสบความสำเร็จในการปรับตัวให้สอดคล้องกับเงื่อนไขใหม่ (การแข่งขันบนเวทีโลก, กระแสโลกาภิวัตน์) ข้อตกลงนี้มีส่วนในการนำไปสู่การลดลงของอัตราแลกเปลี่ยนอย่างแท้จริงและทำให้ความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการชาวฮอลแลนด์และผลิตภัณฑ์ดีขึ้น นโยบายของการขึ้นเงินเดือนที่เหมาะสมประกอบด้วย การแลกเปลี่ยนทางธุรกรรมสองส่วนด้วยกัน: หนึ่ง การยับยั้งไม่ขึ้นเงินเดือนถูกเสนอให้แลกเปลี่ยนกับการลดชั่วโมงการทำงานในสัปดาห์และการทำงานตลอดทั้งปี ลงอย่างเหมาะสม สอง การขึ้นเงินเดือนที่เหมาะสมถูกชดเชยด้วยการลดการเสียภาษีและลดการจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคม ลง การสนับสนุนการเงินสามารถทำได้ในกรณีนี้ เพราะว่า ระบบการเงินสาธารณะทำได้ดีขึ้นและทำให้เกิดการว่าจ้างงานใหม่ๆ ในขอบข่ายของการให้บริการทำให้ฐานการจัดเก็บภาษีกว้างขึ้น ความสำเร็จของข้อตกลงนี้ อยู่ที่การเพิ่มขึ้นอย่างมากของการจ้างงาน

การจ่ายเงินสนับสนุนสำหรับการจ้างงานผู้มีคุณสมบัติ:

ในกระแสการมุ่งไปสู่เป้าหมายทางการเมือง ตามที่ได้ตกลงกันไว้ในปี ค.ศ. 1990 ที่ต้องการเพิ่มสัดส่วนการจ้างงานให้มากขึ้น โดยเฉพาะควรจะมีการเพิ่มตำแหน่งงานที่ง่ายและค่าจ้างที่ถูกลงกว่าสำหรับลูกจ้างที่มีประสบการณ์น้อย และมีคุณสมบัติต่ำกว่า³⁵⁸ ตั้งแต่ปีค.ศ. 1994 เป็นต้นมา ได้มีการนำโครงการเฉพาะ

³⁵⁸ Visser/Hemerijck 1998: 192

ต่างๆ มากมาย ซึ่งโครงการเหล่านี้ มีเป้าหมายในการนำคนงานที่ไม่ได้เรียนทางอาชีพและคนงานที่ได้รับค่าจ้างต่ำเข้าสู่ตลาดแรงงานใหม่อีกครั้ง ปัญหาการตกงานของเยาวชนและปัญหาของคนตกงานเป็นเวลานานมีจำนวนลดลงตั้งแต่นั้นมา ตัวอย่างหนึ่งที่เรียกขานกันว่า “Melkert-Jobs” (ตั้งตามชื่อของรัฐมนตรีสังคมและการจ้างงาน) ตรงนี้ ได้มีการทำให้เกิดการจ้างงานสำหรับเยาวชนที่ตกงานเข้ามาในส่วนของราชการ เยาวชนทำงาน 32 ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ต่อรายได้สูงสุด 120% ของรายได้ขั้นต่ำ นอกจากนั้น รัฐบาลยังได้นำการจ่ายเงินชดเชยให้กับการจ้างงานที่เป็นโครงการเฉพาะนี้ด้วย ด้วยเงินชดเชยนี้ นายจ้างได้รับการแบ่งเบาภาระโดยไม่ต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคม หรือ ถ้าต้องจ่ายเงินก็เป็นจำนวนเพียงบางส่วนเท่านั้น โดยเฉพาะแรงงานที่ตกงานเป็นเวลานานที่เป็นผู้หญิง, ชนกลุ่มน้อยและแรงงานไร้ฝีมือได้ประโยชน์จากการริเริ่มนี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้งานทุกประเภทที่ได้ค่าจ้าง ชั่วโมงละต่ำกว่า 15% ของเงินขั้นต่ำ การให้เงินช่วยเหลือนี้สามารถเพิ่มขึ้นถึง 25% ของรายได้ประจำปี ส่วนใหญ่ของผู้ใช้ข้อเสนอนี้ คือคนที่เริ่มเข้าสู่การทำงานครั้งแรก

ปีค.ศ. 1996 ได้มีการยอมรับข้อตกลงทวิภาคีเกี่ยวกับ “ความยืดหยุ่น และความปลอดภัย” ถือได้ว่าเป็นการประนีประนอมกัน ไม่เพียงแต่ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเท่านั้น แต่ระหว่างลูกจ้างที่มีงานทำที่มั่นคงกับลูกจ้างที่ไม่มั่นคงในตำแหน่งงานด้วย เพราะว่า ควรจะเป็นการทำให้เกิดดุลยภาพใหม่ระหว่างความยืดหยุ่นของตลาดแรงงานที่ใหญ่ขึ้นและการคุ้มครองทางสังคมที่ดีขึ้น ความสัมพันธ์ของการทำงานที่ไม่สงบสุข ตัวอย่างเช่น การทำงานที่มีกำหนดระยะเวลาหนึ่งและการทำงานในอาชีพอิสระ ก็ได้รับการคุ้มครองจากการฉ้อโกงด้วย³⁵⁹ ได้มีการกำหนดการให้มีผลบังคับใช้อัตโนมัติของสัญญาการว่าจ้าง หลังจากทำงานเป็นเวลาสามเดือนของคนทำงานอิสระกับนายจ้างคนเดียวกันอย่างต่อเนื่อง ระยะเวลาทดลองงานที่มากที่สุดในการเริ่มงานใหม่ได้ถูกลดทอนลงและได้มีการรับรองสัญญาว่าจ้างที่มี

³⁵⁹ Thode 2002

กำหนดระยะเวลาทำงานให้เปลี่ยนเป็นการจ้างถาวร ในกรณีที่ระยะเวลาการทำงานให้กับบริษัทมากกว่าสามปีขึ้นไป ในเรื่องที่มีมากกว่าความยืดหยุ่นได้มีการลดกำหนดระยะเวลาคุ้มครองการเลิกจ้างลงจากระยะเวลานานที่สุดหกเดือนหรือเพียงสี่เดือน ยกเลิกของระยะเวลานานที่สุดจากหกเดือนสำหรับการจ้างงานที่มีการกำหนดระยะเวลาและนำไปสู่การทำให้เงื่อนไขการจัดตั้งบริษัทจัดงานสำหรับจัดส่งแรงงานทดแทนระยะสั้นได้ง่ายขึ้น³⁶⁰

ปฏิรูประบบการประกันกรณีที่ไม่สามารถทำงานได้:

เป้าหมายหลักของนโยบายทางเนเธอร์แลนด์ของการเพิ่มสัดส่วนการจ้างงานหมายถึง ด้วยว่า การต้องออกจากชีวิตการทำงานจะไม่ได้การยอมรับอีกต่อไป หรือ ควรจะได้รับการจ่ายเงินอุดหนุนด้วยซ้ำไป ดังนั้น รัฐบาลจึงได้ตัดสินใจในเรื่องนี้ – ถึงแม้จะต้องพบกับความคัดค้านของสหภาพแรงงานก็ตาม - โดยจัดระบบการประกันการเจ็บป่วยและการประกันกรณีที่ไม่สามารถทำงานได้ ใหม่ ปี ค.ศ. 1992 ได้มีการจัดวางกระตุ่นวิธีการให้เงินสนับสนุนด้วยกฎหมายขึ้นมาใหม่หนึ่งฉบับ สำหรับนายจ้าง ไม่สามารถที่จะทำการประกันกรณีที่ไม่สามารถทำงานมาอ้างใช้ใ้คนงานส่วนเกินของตนออกจากบริษัทได้³⁶¹ นายจ้าง ที่ยังรักษาสภาพการจ้างงานลูกจ้างที่ทำงานได้ไม่เต็มความสามารถไว้อย่างน้อยหนึ่งปี สามารถที่จะได้รับโบนัสจากจนถึงครึ่งหนึ่งของเงินเดือนทั้งหมดของปีก่อนหักภาษี ด้วยกฎหมายการประกันการเจ็บป่วยของปีค.ศ. 1994 ได้มีการโอนระบบของการเงินของการจ่ายเงินชดเชยกรณีป่วยจากเงินกองทุนประกันการเจ็บป่วยไปเป็นความรับผิดชอบของนายจ้าง ด้วยวิธีการนี้ เพื่อให้ที่จะลดเวลาการลาที่เกิดจากการเจ็บป่วย หรือ อุบัติเหตุ ด้วยการนี้ เพื่อชดเชยที่นายจ้างต้องจ่ายเงินอุดหนุนเข้ากองทุนประกันการเจ็บป่วย นายจ้างจะได้รับการลดภาระจากการต้องจ่ายเงินเข้าไปในกองทุนประกันการเจ็บป่วยลงไปที่สี่เปอร์เซ็นต์ก่อนหักภาษี³⁶²

³⁶⁰ edenda: 13

³⁶¹ Visser/Hemerijck 1998: 195

³⁶² ebenda: 196

นโยบายที่นำไปสู่การส่งเสริมของการจ้างงานไม่เต็มเวลา:

องค์ประกอบที่สำคัญอื่นๆ อีกของแนวทางทางเนเธอร์แลนด์คือการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของการจ้างงานไม่เต็มเวลาและการตลาดแรงงานของหญิง 30 ปีที่แล้ว ประเทศนี้มีการจ้างงานแรงงานผู้หญิงในสัดส่วนที่ต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่ม OECD ทั้งหมด ตั้งแต่ปีค.ศ. 1973 สัดส่วนการว่าจ้างแรงงานหญิงเพิ่มจาก 29% เป็น 60% - เพิ่มมากที่สุดภายในกลุ่ม OECD เน้นอน ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น, การลดลงของอัตราส่วนการตั้งครรรค์, ขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรีมีส่วนนำไปสู่พัฒนาการนี้ ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 รัฐสวัสดิการของเนเธอร์แลนด์ยังมีรูปแบบของ “โมเดลการเป็นผู้เลี้ยงดู” ให้เห็นอย่างชัดเจนผู้หญิงส่วนใหญ่แล้วจะแต่งงานเมื่ออายุอยู่ในวัยยี่สิบกว่าต้นๆ และมีจำนวนเพียงเล็กน้อยมากๆ ของผู้หญิงที่หลังจากมีบุตรแล้ว กลับเข้าสู่อาชีพการทำงานอีกครั้ง ผู้หญิงรับบทบาทเป็นแม่บ้านและแม่ ขณะที่ผู้ชายรับหน้าที่สำหรับหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว จนกระทั่งถึงปีค.ศ. 1973 ผู้หญิงสามารถถูกไล่ออกจากงานจากนายจ้าง สาเหตุจากการแต่งงาน หรือการตั้งครรรค์ ได้ นอกจากนั้น ผู้หญิงยังเสียเปรียบด้านการจ่ายภาษี เพราะว่ารายได้ของเธอจะถูกบวกรวมเข้ากับรายได้ของสามี ในช่วงปีค.ศ. 1990 ได้มีการนำระบบการจ่ายภาษีรายได้ของแต่ละปัจเจกมาใช้และดังนั้น ความเห็นที่ว่า รายได้ของผู้หญิงเป็นเพียงส่วนเสริมหนึ่งของรายได้ของสามีเท่านั้น ลืมไปได้เลยมันจบแล้ว³⁶³ ทักษะคติเกี่ยวกับคุณค่าในเรื่องบทบาทที่เป็นประเพณีของผู้หญิงได้เปลี่ยนไป ทักษะคติด้านลบที่เคยมีอยู่ต่อผู้หญิงที่ต้องควมรวมเป็นทั้งผู้เลี้ยงดูลูกน้อยและทำงานไปด้วย มลายหายไป ผู้หญิงไม่ยอมรับการสูญเสียไม่ว่าจะเป็นรายได้และความก้าวหน้าในตำแหน่ง สาเหตุเพราะต้องเลี้ยงดูบุตร อีกต่อไป และเรียกร้องเวลาทำงานที่ยืดหยุ่น, เพื่อสามารถที่จะเชื่อมโยงเวลาการเลี้ยงดูบุตร และการทำงานให้สอดคล้องกัน รวมทั้งนายจ้างด้วย – โดยเฉพาะจากภาคส่วนการให้บริการ – ได้มองเห็นโอกาสในการหลีกเลี่ยงการจ่ายเงินเดือนสูงๆ ในตัวแรงงานผู้หญิง

³⁶³ อ้างแล้ว: 53

ตัวอย่างเช่น ในธุรกิจของธนาคาร ผู้หญิงได้ถูกว่าจ้างสำหรับการป้อนข้อมูล พร้อมกับสัญญาการจ้างงานไม่เต็มเวลาที่มีกำหนด งานที่ต้องทำเต็มเวลาเป็นจำนวนมากถูกแปรสภาพไปเป็นการจ้างงานที่ไม่เต็มเวลา³⁶⁴

ต่อการเพิ่มขึ้นของการจ้างงานไม่เต็มเวลา นโยบายที่มุ่งเน้นไปสู่ความเท่าเทียมกันของการทำงานไม่เต็มเวลากับการทำงานเต็มเวลา ก็มีส่วนด้วยนโยบายที่ขับเคลื่อนต่อเนื่องตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษ 1980 เป็นต้นมา ในประเทศเนเธอร์แลนด์ ตัวอย่างเช่น ตัวเลขที่เป็นอุปสรรคทางกฎหมายของการประกันการตกงานและการประกันสังคมสำหรับลูกจ้างที่ทำงานไม่เต็มเวลา ได้ถูกยกเลิกไปหน้าที่ที่จะต้องทำประกันสังคมก็เกิดขึ้นเป็นชั่วโมงแรกตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา³⁶⁵ นอกจากนี้ ความแตกต่างในรายได้ต่อชั่วโมงระหว่างการจ้างงานไม่เต็มเวลากับเต็มเวลาก็ถูกลดลงในส่วนของภาคเอกชนอยู่ที่ 7% ที่ต่ำกว่านั้นคือความแตกต่างในภาคส่วนที่เป็นราชการที่เกือบจะครึ่งหนึ่งของการจ้างงานไม่เต็มเวลาไปรวมกันอยู่ที่นี้³⁶⁶ จากการจัดรูปแบบของการประกันสังคมและระบบการจัดเก็บเงินภาษีรายได้เป็นเงื่อนไขที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการจ้างงานที่ไม่เต็มเวลาเป็นจำนวนมากนอกจากนั้น รัฐสภายังได้มีการผ่านมติสิทธิเรียกร้องตามกฎหมายในการทำงานที่ไม่เต็มเวลา³⁶⁷

บทบาทของการเมือง:

ในการแปรมาตรการต่างๆ ไปสู่การปฏิบัติ การเมืองมีบทบาทที่สำคัญมากในช่วงจังหวะเวลาเฉพาะหนึ่ง ก็เกิดความกล้าหาญ ในการนำมาตรการที่แข็งแกร่งมาใช้ปฏิบัติ³⁶⁸ รัฐบาลสมัยแรกของ Lubbers ถูกวิพากษ์อย่างหนัก สาเหตุจากการนำมาตรการการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงมาใช้ และการวิพากษ์เพิ่มความรุนแรง

³⁶⁴ อ้างแล้ว: 56

³⁶⁵ อ้างแล้ว: 469

³⁶⁶ Hemmerjick/Unger/Visser 2000: 227

³⁶⁷ Visser/Hemmerjick 200: 470

³⁶⁸ Paridon 2004: 402

ยั้งขึ้นระหว่างสมัยที่สามของการเป็นรัฐบาล Lubber (รัฐบาลผสมจาก CDA กับ PvdA) เมื่อครั้งที่เป็นเรื่องการนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานมาประยุกต์ใช้ ส่งผลทำให้เกิดการต่อต้านอย่างรุนแรง รวมทั้งการเดินขบวนคัดค้านอย่างมากมาย³⁶⁹ การเลือกตั้งที่ตามมา พรรคทั้งสองพรรคสูญเสียคะแนนไปเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ สิ่งที่น่าสังเกตต่อกรณีนี้คือว่า พรรคผสมที่ร่วมรัฐบาลทุกพรรค ระหว่างปีค.ศ. 1982 และ 2002 ได้ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเดียวกันไม่ว่าจะมาก หรือ จะน้อยก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ขึ้นอยู่กับว่า สถาบันต่างๆ เช่น ที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจสำหรับนโยบายของรัฐบาล (WRR) เตรียมการนโยบายนี้ ด้วยการชักจูงโน้มน้าวการอภิปรายสาธารณะโดยผ่านการรายงานต่างๆ WRR มีส่วนในการทำให้การอภิปรายเป็นรูปธรรมในหัวข้อที่ยากลำบากนี้³⁷⁰ ซึ่งนำไปสู่การยอมรับของสังคมในมาตรการดังกล่าว

นโยบายทางการเมืองและภาคประชาสังคม

องค์ประกอบพิเศษหนึ่งที่มีบทบาทในวัฒนธรรมทางการเมือง ของเนเธอร์แลนด์คือศาสนาคริสต์จักร หรือ ปัจจัยศาสนา³⁷¹ ชีวิตทางการเมืองถูกกำหนดจากปรากฏการณ์ของ “ความเป็นเสาหลัก” จวบจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 1960, นั่นก็คือทฤษฎีที่ต้องการจะปลีกตัวออกจากกันและกันจากกลุ่มต่างๆ เช่นกลุ่มทางวัฒนธรรม, กลุ่มศาสนาและกลุ่มการเมือง ประชาชนถูกจัดตั้งทางสังคมและการเมืองขนานกันไปกับเส้นแบ่งตามลัทธิความเชื่อถือทางศาสนา โดยเฉพาะในกลุ่มที่นับถือศาสนาโปรเตสแตนต์และคาทอลิกเป็นกลุ่มที่มีลักษณะของ “ความเป็นเสาหลัก” ที่เห็นได้ชัดที่สุด ความเมตตาต่อคนข้างเคียงทางศาสนาคริสต์ในประเทศเนเธอร์แลนด์ได้เคยมีและมีคุณค่าทางจิตใจที่สำคัญเป็นพิเศษ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นเช่น ความพร้อมในการบริจาคที่สูงมากของประชาชนและในความหมายของการตั้งองค์กรเพื่อสวัสดิการสงเคราะห์ต่างๆ ขึ้น ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 กระบวน

³⁶⁹ อ้างแล้ว: 402

³⁷⁰ อ้างแล้ว: 402

³⁷¹ Schmid 1996: 107

การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสังคมและทางวัฒนธรรมในประเทศเนเธอร์แลนด์ที่ทำให้เกิดความเป็นโลกียวิสัยมากกว่าเดิม เป็นต้นเหตุแห่งการผลักดันให้ “ความเป็นเสาหลักล้มเหลว” เส้นแบ่งระหว่างศาสนาต่างๆ สูญเสียความสำคัญไป ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม แนวทางที่เป็นคุณค่าของศาสนาคริสต์ก็ยังมีบทบาทที่สำคัญจวบจนถึงปัจจุบัน เช่น พรรคชนชั้นกลางในประเทศเนเธอร์แลนด์ ตัวอย่างเช่น ไม่อาจนำไปเปรียบเทียบกับพรรคอนุรักษนิยมของอังกฤษได้ เพราะว่า พรรคยังมีชนชั้นกลางในประเทศเนเธอร์แลนด์การนำของหลักการทางศาสนายังมีสถานภาพที่ทรงคุณค่าสูงกว่าอย่างมาก และยังสนับสนุนสำหรับการสร้างและขยายรัฐสวัสดิการอีกด้วย³⁷² ถึงแม้ว่า – หรือเพราะเป็นเพราะ – ประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นสังคมที่แบ่งส่วนออกเป็นสังคมและวัฒนธรรม จึงทำให้วัฒนธรรมทางการเมืองของประเทศนี้มีร่องรอยของความเป็นเสรีนิยมและมีความเข้าใจและยอมรับแนวความคิดของผู้คนที่โดดเด่นมาก³⁷³

ทั้งนี้ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ – เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ด้วย – รู้สึกว่าในขณะนี้ ความพร้อมในการเข้ามีส่วนร่วมขับเคลื่อนทางการเมืองมากลดน้อยถอยลงไป เช่น ตัวเลขของผู้ที่ไม่เข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองเลย – นอกจากการไปลงคะแนนเสียง – เกิดขึ้นในเนเธอร์แลนด์ในช่วงเวลาตั้งแต่ 1971 ถึง 1998 จาก 59% ขึ้นไปที่ 79%³⁷⁴ สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างประเทศแล้วแสดงให้เห็นว่า ประเทศเนเธอร์แลนด์เป็นประเทศที่มีสัดส่วนของประชาชนที่ประกอบด้วยแนวทางที่เป็นคุณค่าทางโพสต์วัตถุนิยมค่อนข้างสูง กล่าวคือ มี 27% ต่อสัดส่วน 18% ในเยอรมนี³⁷⁵

แลไปข้างหน้า

ถ้าเราเข้าใจภายใต้สังคมประชาธิปไตยขนาด, ในขนาดที่ประชาชนคนทำงานอยู่และผู้สูญเสียสิทธิในการคุ้มครองจากสิ่งที่เกิดขึ้นของตลาดได้ประโยชน์

³⁷² อ้างแล้ว: 108

³⁷³ Lepszy 2003: 362-370

³⁷⁴ อ้างแล้ว: 376

³⁷⁵ อ้างแล้ว: 377

ที่ทำให้เกิดความเป็นไปได้ที่เท่าเทียมกันในการมีส่วนร่วมในชีวิตทั้งทางการเมืองและทางสังคม ก็สามารถสรุปให้เห็นถึงดุลยภาพที่ผสมกัน สำหรับประเทศเนเธอร์แลนด์: ในปี ค.ศ. 1979 มีครอบครัวที่ยากจนเพียงเล็กน้อย, ตั้งแต่เริ่มคริสต์ศตวรรษที่ 1980 เป็นต้นมาจำนวนตัวเลขเพิ่มขึ้นในขนาดที่น่าตะลึง เมื่อเริ่มครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 1990 จึงประสบความสำเร็จในการลดสัดส่วนครอบครัวที่ยากจนลง ความสำเร็จของนโยบายตลาดแรงงานในประเทศเนเธอร์แลนด์ ตั้งแต่เริ่มคริสต์ศตวรรษที่ 1980 ถูกซื้อด้วย ความเลวร้ายลงของโอกาสสำหรับของชนชั้นที่อยู่ล่างที่สุดของประชาชน การลดลงของสิทธิทางสังคมนำไปสู่ มองเห็นได้ชัดว่าชนชั้นที่ยากจนที่สุดในสังคมของเนเธอร์แลนด์ ในกรณีที่ดีที่สุด สามารถได้ อานิสงค์จากการพักฟื้นของเศรษฐกิจ เพียงเล็กน้อย ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศส่งผลบวกต่อดุลยภาพของสังคมประชาธิปไตย: สัดส่วนความยากจนปัจจุบันอยู่ที่ 8.1% อยู่ใต้สัดส่วนความยากจนของประเทศอังกฤษ (12.5%) และสหรัฐอเมริกา (12.5%) อย่างเห็นได้ชัด ส่วนของผู้ที่ตกงานถาวรอยู่ที่ สถิติที่ต่ำมากของ 0.7% ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าประเทศเนเธอร์แลนด์ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ เป็นโมเดลที่ประสบความสำเร็จ

7.5 ประเทศเยอรมัน

ระบบการเมือง

ระบบการเมืองของเยอรมันแสดงให้เห็นถึงผู้ที่เล่นจำนวนมากที่เล่นบทยับยั้ง (ไว้ได้) และแสดงพลังของสถานะภาพของเขาเหล่านั้น อำนาจอธิปไตยของสภาผู้แทนราษฎรถูกจำกัดอย่างมากโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญและตรวจสอบและควบคุมบรรทัดฐานทางศาลรัฐธรรมนูญในการบัญญัติกฎหมาย โครงสร้างรัฐสภาถูกกำหนดโดยการแบ่งแยกหลักการใช้อำนาจและการจำกัดการใช้อำนาจอย่างเห็นได้ชัด เพราะว่า สภาสูง (วุฒิสภา) (*Bundesrat* ต่อไปนี้จะเรียกว่า *บุนเดิสราตต์: ผู้แปล*) ที่เป็นตัวแทนจากมลรัฐต่างๆ มีพื้นฐานที่เป็นบรรทัดฐานของความชอบธรรมแตกต่างจาก *บุนเดิสทาก (Bundestag)* ใน *Bundesrat*

ประกอบด้วยตัวแทนโดยผ่านรัฐบาลมลรัฐต่างๆ และเป็นสมาชิกสภาผู้แทนที่ไม่ได้ผ่านการเลือกตั้ง

ระบอบการปกครองของเยอรมันมีโครงสร้างของความเป็นสหพันธรัฐที่ทำให้ขนาดของความสามารถในการทำงานของ Bundestag ถูกจำกัดลงอย่างมาก ถึงแม้ว่าสิทธิในการออกกฎหมายจะอยู่ที่ Bundestag ก็ตาม แต่ทั้งนี้ ตัวแทนจากมลรัฐต่างๆ มีสิทธิในการร่วมกำหนดนโยบายที่เป็นเงื่อนไขหนึ่งตามกฎหมายในทุกๆ การกิจ ที่มีผลกระทบต่อมลรัฐต่างๆ การนำกฎหมายสหพันธรัฐไปปฏิบัติใช้ โดยพื้นฐานแล้ว เป็นภาระหน้าที่ของฝ่ายปกครองแต่ละมลรัฐ³⁷⁶

ในประเทศที่ปกครองในระบอบเสรีนิยมประชาธิปไตย ประเทศเยอรมันเป็นประเทศที่นำระบบการปกครองโดยพรรคการเมืองมาทำให้เป็นไปตามหลักการที่ยืนหยัดในแนวทางที่สุด: ไม่เพียงแต่บัญญัติไว้ในกฎหมายหลัก (*รัฐธรรมนูญเยอรมนีเรียกว่า Grundgesetz หรือ Basic Law: ผู้แปล*), แต่ยังบัญญัติไว้ในกฎหมายพรรคการเมืองและในกฎหมายเลือกตั้ง อีกด้วย ระบบพรรคการเมืองทั้งระบบของเยอรมันถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ในขณะเดียวกันพรรคการที่ได้รับอิทธิพลจากคริสเตียนประชาธิปไตยและเสรีนิยม-ใหม่ CDU (*พรรคคริสเตียนเดโมแครตยูเนียน ผู้แปล*) และพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (SPD) คือพรรคการเมืองที่ไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลในระดับสหพันธรัฐด้วยเสียงข้างมากของพรรคใดพรรคหนึ่งได้ พรรคเสรีนิยม-ใหม่ FDP, ที่ยังมีความกังวลว่าจะเป็นเสรีนิยมแนวใหม่, พรรคพันธมิตร 90/กรีน (BÜNDIS 90/DIE GRÜNEN), พรรคอดีตกอมมิวนิสต์ PDS คือพรรคผสมที่ไม่อาจปฏิเสธความเป็นพันธมิตรในการจัดตั้งรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นในระดับมลรัฐ หรือ สหพันธรัฐ ใน*มลรัฐมกลเกิดใหม่ (มลรัฐเกิดใหม่คือมลรัฐที่เพิ่มเข้ามาของอดีตเยอรมนีตะวันออก หลังจากรวมประเทศแล้ว: ผู้แปล)* ระหว่างนี้ได้เกิดระบบ-สาม-พรรค พร้อมกับ PDS ที่กลายเป็นพลังเข้มแข็งที่สามขึ้นมา³⁷⁷

³⁷⁶ Kaufmann 2003: 256

³⁷⁷ Alemann 2003: 74

ในระบบเลือกการเลือกตั้งแบบผสมในระดับสหพันธ์ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะมีสองเสียง: เสียงหนึ่งสำหรับผู้สมัครในเขตเลือกตั้งโดยตรงและอีกเสียงหนึ่งสำหรับลงคะแนนเสียงเลือกบัญชีรายชื่อของมลรัฐที่ถูกคัดเลือกโดยพรรคฯ การตัดสินใจที่สำคัญสำหรับการจัดสรรที่นั่งในรัฐสภาคือคะแนนเสียงที่สอง เพราะว่า ที่นั่งโดยตรงในสภาจะถูกจัดสรรจากบัญชีรายชื่อ ในการจัดสรรที่นั่งพรรคการเมืองที่จะได้รับการนำมาจัดสรร ต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อยที่สุด 5% หรือมีสมาชิกจากเขตได้รับการเลือกตั้งสามคนขึ้นไป ในกรณีนี้ เป็นเรื่องของเงื่อนไขขั้นต่ำ³⁷⁸ ของระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน

สมาชิกสภา Bundestag จะเป็นผู้เลือกรัฐบาลและมีสิทธิที่จะล้มรัฐบาลได้ด้วย ในกรณีที่สภาฯ สามารถที่จะเสนอนายกรัฐมนตรีคนใหม่ขึ้นมาแทนได้ (“การอภิปรายไม่ไว้วางใจอย่างสร้างสรรค์”³⁷⁹) สิทธิการเลือกตั้งและระบบพรรคการเมืองของเยอรมัน ภายใต้เงื่อนไขโครงสร้างทางสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในทางปฏิบัติแล้ว จะนำไปสู่การจัดตั้ง *รัฐบาลผสม* เสมอ³⁸⁰ ในประเทศเยอรมัน แตกต่างจากระบบของประเทศอังกฤษ พรรคที่มีคะแนนเสียงข้างมากจะไม่สามารถเป็นพรรคที่มีอำนาจเพียงพรรคเดียวได้ อำนาจรัฐบาลถูกแบ่งแยกออกจากกันในระดับที่สูงมาก โดยปกติแล้วมีแรงกดดันให้มีความที่ตรงกันอย่างรุนแรง แรงกดดันนี้จะเพิ่มขึ้นโดยผ่านองค์กรที่ศูนย์กลางการจัดตั้งที่เข้มแข็งและครอบคลุมของผลประโยชน์ในการจบของการเจรจาเงื่อนไขการว่าจ้าง การบูรณาการที่เข้มแข็งของผลประโยชน์ทางสังคม-เศรษฐกิจ ด้านหนึ่งคือพื้นฐานของประสิทธิภาพและเสถียรภาพของระบบเยอรมัน แต่ในอีกด้านหนึ่ง การบังคับให้ต้องมีความสอดคล้องกันอย่างกว้างขวางครอบคลุมเป็นความผูกพันที่มาพร้อมกับการบูรณาการนี้ ระบบของเยอรมันสามารถที่จะย่อยมิติความแย้งที่เกิดขึ้นใหม่ค่อนข้างจำกัด มันเป็นเรื่องที่ตั้งอยู่บนแนวทางการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางประเพณีในเบื้องต้น (ตัวอย่าง

³⁷⁸ Lehner/Widmaier 2002: 102

³⁷⁹ อ้างแล้ว: 103

³⁸⁰ อ้างแล้ว: 148

เช่น “คำถามทางสังคม”) ในทางกลับกันความขัดแย้งใหม่ๆ (เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อม) ในโครงสร้างการต่อรองแทบจะไม่มีการนำเสนอและบูรณาการเข้าด้วยกันอย่างยากลำบาก ส่วนใหญ่แล้ว ปัญหาเหล่านี้จะนำไปสู่การขยายตัวระบบพรรคการเมือง³⁸¹

กฎหมายส่วนใหญ่ในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีเกือบจะเป็นร่างของรัฐบาลเสียส่วนใหญ่ซึ่งถึงแม้ว่ารัฐสภาจะมีโอกาสเป็นผู้ริเริ่มเสนอกฎหมายท้ายที่สุดแล้ว กฎหมายต่างๆ จะได้รับการรับรองจาก Bundestag และ Bundesrat ในกรณีเกิดความเห็นที่แตกต่างกัน ก็จะมีการประชุมกรรมาธิการที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นตัวแทนจากทั้งสองสภา³⁸² การหารือเพื่อหาข้อสรุป ส่วนใหญ่แล้วจะเกิดขึ้นในกรรมาธิการ ที่ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้แทนของพรรคที่ได้รับตั้งเข้ามาในสภา สมาคมฯ องค์กรฯ ต่างๆ ก็ได้รับความสำคัญเช่นกัน เพราะว่า สมาคมฯ เหล่านี้จะถูกนำเข้ามาสู่ขบวนการการออกกฎหมาย (เช่น การรับฟังข้อเสนอของสมาคมฯ ต่างๆ) กฎหมายต่างๆ จะอยู่ภายใต้การควบคุมตรวจสอบบรรทัดฐานผ่านศาลรัฐธรรมนูญ การควบคุมตรวจสอบนี้ ถ้าไม่ได้ถูกยืนยันให้ตีความโดยรัฐบาล, รัฐบาลมลรัฐหรือสมาชิก Bundestag ปัจจุบันบุคคลสามารถที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความได้ ถ้าเขาได้รับผลกระทบโดยตรงจากการออกกฎหมายฉบับนั้น

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

สิทธิขั้นพื้นฐานต่างๆ ผูกพันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับได้โดยตรง เป็นอำนาจที่นำไปปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์และอยู่ในขอบข่ายอำนาจศาล สิทธิฯ สามารถที่จะฟ้องร้องดำเนินคดีในศาลรัฐธรรมนูญได้ กฎหมายพื้นฐานมีเนื้อหาสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคมอยู่ในรูปแบบที่ค่อนข้างจะกระชับ มาตรการที่สำคัญๆ บัญญัติไว้ว่า:

มาตรา 1 (1): ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไม่สามารถที่จะแตะต้องได้ การให้ความเคารพและการให้ความคุ้มครองศักดิ์ศรีฯ นี้ เป็นหน้าที่ทุกส่วนของอำนาจรัฐ

³⁸¹ อ้างแล้ว: 148-149

³⁸² อ้างแล้ว: 102

มาตรา 6 (4): แม้ทุกคนมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะได้รับความคุ้มครองและการดูแลจากภาคสังคม

มาตรา 20 (1): ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีเป็นประเทศสหพันธ์รัฐประชาธิปไตยและเพื่อความเป็นธรรมทางสังคม

มาตรา 20³⁸³ กำหนดข้อบัญญัติรัฐสวัสดิการ ข้อกฎหมายนี้บัญญัติหน้าที่ของรัฐสำหรับทำให้เกิดความสมดุลจากความแตกต่างทางสังคมและพร้อมมีหน้าที่สำหรับการจัดระเบียบเพื่อความเป็นธรรมในสังคมและให้หลักประกันความปลอดภัยทางสังคมแก่ประชาชน³⁸⁴

สิทธิที่จะได้รับเงินค่าเลี้ยงดูอย่างพอเพียงได้รับการรับรองในประเทศเยอรมนีโดยผ่านกฎหมายให้ความช่วยเหลือทางสังคมสหพันธ์รัฐ (BSHG) ของปี ค.ศ. 1961 กฎหมายให้บุคคลที่จำเป็นต้องรับความช่วยเหลือมีสิทธิในการฟ้องร้องเพื่อขอรับความช่วยเหลือได้ ในกรณีนี้ หลักการพื้นฐานในการให้ความช่วยเหลือถูกแยกออกจากกันเป็นสองลักษณะ: ลักษณะที่หนึ่ง *ความช่วยเหลือเพื่อการมีชีวิต* เป็นการให้การสงเคราะห์ที่เป็นตัวเงิน และลักษณะที่สอง *ความช่วยเหลือในสภาพการดำรงชีวิตเป็นการพิเศษ* เป็นการสงเคราะห์ด้วยเงินเพื่อการจัดหาวัตถุและการบริการ (ตัวอย่างเช่น ในกรณีลาคลอด, ความพิการ, การที่ต้องมีผู้เลี้ยงดู)³⁸⁵ ลักษณะของความช่วยเหลือทั้งสองรูปแบบนี้ให้การดูแลสำหรับการคุ้มครองขั้นต่ำในประเทศเยอรมนี เปรียบเทียบระหว่างประเทศ ถือได้ว่าความช่วยเหลือทางสังคมเป็นเครื่องมือที่ค่อนข้างจะประสบความสำเร็จของการต่อสู้กับความยากไร้และความยากจน³⁸⁶

เสรีภาพในการชุมนุมและการจัดตั้งสมาคมเป็นสิ่งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างมั่นคง สถิติการจดทะเบียนสมาคมปี ค.ศ. 2001 มีรวมทั้งสิ้น 544,701

³⁸³ มาตรานี้ ศาลรัฐธรรมนูญทำให้เกิดความชอบธรรมในการจัดลำดับชั้นให้บรรทัดฐานของประเทศเยอรมนีเป็นสังคมประชาธิปไตย

³⁸⁴ Schäfer/Zopf 2001: 512

³⁸⁵ Kaufmann 2003: 287

³⁸⁶ อังแล้ว: 289

ที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นสมาคมในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี³⁸⁷ สมาคมเยอรมันเพื่อการพักผ่อนในวันหยุดได้ตั้งสมมุติฐานสมาชิกสำหรับปีค.ศ. 1997 ไว้ที่ประมาณ 84 ล้านสมาชิก³⁸⁸ ระดับของการจัดตั้งองค์กรตัวเลขประมาณการอยู่ที่ 64% (ส่วนเป็นเปอร์เซ็นต์ของสมาชิกอย่างน้อยที่สุดของหนึ่งสมาคมจากผู้ใหญ่ที่อาศัยอยู่ในเยอรมัน) ดังนั้น ประเทศเยอรมนี เป็นประเทศที่มีความถักทอทางสังคมที่หนาแน่น

ในประเทศเยอรมนี เงื่อนไขการทำงานที่เป็นธรรมและเหมาะสมได้ถูกทำการต่อรองระหว่างสมาคมนายจ้างกับสหภาพแรงงาน ระบบของการต่อรองเงื่อนไขการทำงานจะทำงานเองโดยไม่มีเข้ามาแทรกแซงหรือ อิทธิพลจากภาครัฐ สภาแรงงานเยอรมนี, DGB, (*Deutscher Gewerkschaftsbund*) เป็นสมาคมแม่, ภายใต้ร่มธงของ DGB ขณะนี้มีสมาชิกที่มาจากสหภาพเดี่ยวต่างๆ 13 สหภาพในอดีตที่ผ่านมา สหภาพแรงงานมักจะประสบความสำเร็จในการเรียกร้องที่สำคัญ ด้วยดีเสมอมา: ทำงาน 38.5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์; ทำให้เกณฑ์การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายดีขึ้น; การจ่ายเงินชดเชยต่อเนื่องในกรณีเจ็บป่วย; เงินลาหยุดพักร้อน; หยุดลาพักร้อนอย่างน้อยสี่ถึงห้าสัปดาห์; กฎหมายคุ้มครองแรงงานเยาวชน และอื่นๆ ระหว่างที่ข้อตกลงสัญญาการว่าจ้างมีผลบังคับใช้อยู่ สหภาพควรจะต้องยึดถือการไม่เคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้เรียกร้อง (“หน้าที่ในการรักษาสันติ”) หลังจากที่ยืนยันการว่าจ้างหมดลง หรือ การยกเลิกสัญญาว่าจ้างฉบับที่มีผลบังคับใช้อยู่สามารถที่จะประท้วงนัดหยุดงานได้ ในกรณีที่ไม่สามารถตกลงร่วมกันได้ระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง แต่ทั้งนี้ จะต้องได้รับฉันทานุมัติสำหรับให้ประท้วงหยุดงานจากสมาชิกสหภาพที่ได้รับผลกระทบ 75% ของคะแนนเสียงสมาชิก³⁸⁹

³⁸⁷ คณะกรรมการสำรวจความคิดเห็น “อนาคตของการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม รัฐสภา Bundestag เยอรมนี 2002: 69

³⁸⁸ อ้างแล้ว: 69-70

³⁸⁹ Alemann 1989: 81-90

รัฐสวัสดิการ

นโยบายสวัสดิการสังคมของรัฐในประเทศเยอรมันมีอายุกว่า 120 ปีแล้ว และมีชีวิตรอดผ่านระบบการเมืองที่แตกต่างกัน ตั้งแต่จักรวรรดิวิลเฮล์มจนถึงกระทั่งการรวมประเทศใหม่อีกครั้งของเยอรมัน โมเดลพื้นฐานของสวัสดิการสังคมในประเทศเยอรมันคือระบบประกันสังคมของบิสมาร์ค ที่กล่าวได้ว่า เป็นระบบการประกันสังคมอนุรักษ์นิยมที่อาศัยลัทธิสหการ³⁹⁰ ระบบนี้ยังคงรักษาหลักการที่สำคัญโดยผ่านช่วงเวลาต่างๆ และได้รับการขยายตัวต่อมามากอย่างต่อเนื่อง³⁹¹

ด้วยวิธีการนี้ ประเทศเยอรมันได้เลือกเดินสายกลางระหว่างการคุ้มครองทางสังคมตามรูปแบบแนวทางตลาดที่เป็นเสรีนิยมและรัฐสวัสดิการที่ให้ “การดูแลอย่างครอบคลุม” เท่าเทียมเป็นสากลสำหรับประชาชนทุกคน หลักการพื้นฐานของทางสายกลางนี้คือหน้าที่ที่ต้องได้รับการประกันจากรัฐ ที่ส่วนใหญ่แล้วจะมาจากเงินสมทบจากผู้ประกันตนและนายจ้างที่ผู้ประกันตนทำงานอยู่ด้วย ยกเว้นในช่วงการปกครองของรัฐบาลชาติสังคมนิยมนาซี (NS-States) และการปกครองของเยอรมันตะวันออก (DDR) รัฐเยอรมนีไม่เคยเป็นผู้จ่ายเงินสนับสนุนหลักให้แก่นโยบายสังคม เพียงประมาณหนึ่งในสามของงบประมาณค่าจ่ายทางสังคมมาจากเงินภาษี³⁹²

แนวคิดหลักของรัฐสวัสดิการอยู่ที่ในเบื้องต้น การช่วยเหลือคนงานที่จำเป็นต้องได้รับความคุ้มครอง หลังจากนั้น แนวคิดหลักนี้ก็ถูกขยายออกไปเป็นการประกันลูกจ้างทุกคนและสมาชิกในครอบครัวของเขาเหล่านั้น จนกระทั่งถึงปัจจุบัน การประกันสังคมในเบื้องต้นผูกติดการมีงานทำ – ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับงานรับจ้าง – การมีงานทำของผู้ประกันตน โดยไม่ขึ้นอยู่กับสัญชาติ หรือการมีถิ่นที่อยู่ประจำภายในประเทศ³⁹³ การคงสภาพภาพเป็นการให้การสนับสนุนที่มีความหมายมากใน

³⁹⁰ Esping-Andersen 1990

³⁹¹ Schmidt 1998: 147

³⁹² อ้างแล้ว: 147-159

³⁹³ อ้างแล้ว: 150

ประเทศเยอรมัน โดยเฉพาะในการประกันสุขภาพ “การประกันสุขภาพได้ถ่ายโอนส่วนที่สำคัญหนึ่งของสถานภาพทางสังคมที่ได้รับในการดำรงชีวิตไว้บนชั้นต่างๆ ของกองทุนบำนาญสุขภาพ”³⁹⁴

การปฏิรูประบบสังคมขนาดใหญ่ในประเทศเยอรมันสามารถประสบความสำเร็จได้ จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากพรรคประชาชนที่ใหญ่ๆ ทั้งสองพรรค³⁹⁵ (พรรคมหาชน หรือ *Volkspartei* เป็นพรรคที่เป็นตัวแทนของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ก่อนที่จะมาเป็นพรรคมหาชน พรรคการเมืองใหญ่ๆ ทั้งสองพรรค SPD, CDU, ของเยอรมันถือเป็นเพียงพรรคตัวแทนของสมาชิกเฉพาะระดับหนึ่งเท่านั้น: ผู้แปล) จนกระทั่งถึงขณะนี้ การเข้าไปเตรียมการทางสถาบันของภาคส่วนทางสังคมไม่เคยถูกตั้งข้อกังขาทางด้านหลักการจากทั้งสองพรรคนี้ ความสอดคล้องพื้นฐานในเรื่องเกี่ยวกับคำถามที่เป็นหลักการของนโยบายสังคมนี้ เยอรมันจะมีความแตกต่างจากของประเทศอังกฤษ แต่ไม่ต่างไปจากของสวีเดนและของในประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศที่เป็นรัฐสวัสดิการเกือบจะทั้งหมด ที่ทำให้ความเชื่อมโยงของนโยบายเศรษฐกิจและสังคมเกิดความสมบูรณ์อย่างยั่งยืน, โดดเด่นโดยผ่านความสอดคล้องพื้นฐานลักษณะนี้ระหว่างพรรคของชนชั้นกลางและพรรคของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน, ความสอดคล้องที่สามารถนำย้อนกลับไปสู่ความประนีประนอมกันทางรัฐสวัสดิการ³⁹⁶ ทั้งนี้ ในรอบทศวรรษที่ผ่านมา ความขัดแย้งของพรรคใหญ่ทั้งสองเกี่ยวกับคำถามในเรื่องทางเศรษฐกิจและนโยบายทางสังคมเกิดความรุนแรงมากขึ้น - ทั้งนี้ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นผลจากการรวมประเทศใหม่อีกครั้งของเยอรมัน -

ระบบการศึกษา

ความรับผิดชอบสำหรับเรื่องของการศึกษาในประเทศเยอรมันถูกกำหนดโดยโครงสร้างของระบบสหพันธรัฐ มลรัฐต่างๆ มีสิทธิในการบัญญัติกฎหมายต่างๆ

³⁹⁴ อ้างแล้ว: 150

³⁹⁵ Kaufmann 2003: 305

³⁹⁶ อ้างแล้ว: 305

รวมทั้งดำเนินการด้านการศึกษา สหพันธ์ มีหน้าที่รับผิดชอบโดยเฉพาะสำหรับการศึกษาทั่วไปและการศึกษาเพิ่มเติมนอกระบบโรงเรียน, กำหนดหลักการของอุดมศึกษา, การส่งเสริมการอาชีวศึกษา, การให้ความช่วยเหลือแก่เยาวชนและการส่งเสริมให้เกิดนักวิทยาศาสตร์รุ่นใหม่ ขึ้นมาสหพันธ์ (บุนด์ (Bund)), และมลรัฐ (แลนเดอร์ (Laender)) ปฏิบัติภารกิจร่วมกันด้วย เช่น การขยาย และสร้างสถาบันอุดมศึกษาและจัดทำแผนการศึกษา การกำหนดโครงสร้างและเนื้อหาหลักสูตรที่สำคัญต้องได้รับความเห็นชอบในการเข้าไปมีส่วนในการผลักดันจากบุนด์และแลนเดอร์ (“หลักความสอดคล้อง”)

ช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 1960 ในประเทศเยอรมนีได้เกิดการโต้แย้งเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษาสาเหตุจากผลการวิจัยทางสังคมวิทยาต่างๆ ในเรื่องโอกาสที่ไม่เท่าเทียมกันในระบบการศึกษา ที่ทำให้เกิดการปฏิรูประบบการศึกษาอย่างสิ้นเชิง เป็นครั้งแรกที่ได้มีการจัดตั้งกระทรวงเพื่อการศึกษาสหพันธ์ขึ้นมา (*กระทรวงศึกษาธิการ: ผู้แปล*) (ค.ศ. 1969) ที่ทำหน้าที่สนับสนุนทางการเงินแก่การสร้างมหาวิทยาลัย (ค.ศ. 1969) และได้รับรองในกรอบของการออกกฎหมายสำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (ค.ศ. 1976) ระบบการศึกษาที่สูงขึ้นไปได้ถูกขยายจนครอบคลุมทุกพื้นที่, สร้างวิทยาลัยการอาชีวศึกษาและจัดโครงสร้างการบริหารอย่างอิสระของมหาวิทยาลัยขึ้นมาใหม่ ผลจากมาตรการขยายและการนำนักศึกษาที่มีความจำเป็นทุกคนเข้ามาสู่โครงการส่งเสริมการศึกษาด้านการเงินทำให้มีนักเรียนเข้ารับการการศึกษาเพิ่มขึ้น – โดยเฉพาะชนชั้นที่อยู่ในระดับล่างและเด็กผู้หญิง³⁹⁷

ขณะนี้ ระบบการศึกษาในประเทศเยอรมันถูกวิพากษ์อีกครั้ง ผลการวิจัยของ PISA พบว่า จากการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ ระบบการให้การศึกษาทั่วไป/แสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องอย่างเห็นได้ชัด: นักเรียนจากครอบครัวที่ด้อยโอกาสมีโอกาสน้อยกว่าอย่างมากที่จะได้รับการศึกษาในระดับที่สูงกว่าขึ้นไป เมื่อเทียบกับครอบครัวที่มีการศึกษาดี ไม่มีที่ไหนอีกแล้วที่ความเชื่อมโยงระหว่างราก

³⁹⁷ อ้างแล้ว: 299-300

แห่งทางสังคมและความสามารถที่สั่งสมมาจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากกว่าในประเทศเยอรมัน³⁹⁸ ระบบโรงเรียนที่แบ่งเด็กออกตามประสิทธิภาพการเรียนรู้และการเข้ามามีตั้งแต่เด็กเล็ก (ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่สี่ขึ้นไป: ผู้แปล) ทำให้เกิดความยากลำบาก ที่จะคลายลือคความเชื่อมโยงนี้ได้

โครงสร้างพื้นฐานของการอาชีวศึกษาในประเทศเยอรมนีคือ “ระบบคู่ขนาน” ที่เป็นการนำระบบการศึกษาในโรงงาน, สถานประกอบการมาเชื่อมโยงการอาชีวศึกษาในโรงเรียน การอาชีวศึกษาขึ้นอยู่กับกรอบความรับผิดชอบของภาคเศรษฐกิจการผลิต, โดยเฉพาะของสภาอุตสาหกรรม, สภาหอการค้าและสภาหัตถกรรม การถกทอของระบบคู่ขนาน (โรงงาน-โรงเรียน: ผู้แปล) กับภาคเศรษฐกิจด้านหนึ่งเป็นประโยชน์อย่างมาก เพราะว่า เป็นการเชื่อมโยงภาคปฏิบัติกับโลกการทำงานที่ใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น แต่ในอีกด้านหนึ่งก็เกิดปัญหาขึ้นมา เพราะว่าสาเหตุจากเงื่อนไขทางเศรษฐกิจและทางโครงสร้างทำให้มีตำแหน่งฝึกงานน้อยจนเกินไป ดังนั้น สำหรับอนาคตของการอาชีวศึกษาเป็นเรื่องที่มีความหมาย ว่า จะประสบความสำเร็จหรือไม่ ในสถานการณ์เศรษฐกิจที่ยากลำบากสามารถที่จะเสนอการให้การศึกษาด้านการอาชีพสำหรับเยาวชนทุกคนอย่างเหมาะสมเท่าที่จะเป็นไปได้

การถ่วงดุลตรวจสอบการให้การศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ จากภาครัฐในประเทศเยอรมนีเปรียบเทียบแล้วยังมีค่อนข้างน้อย³⁹⁹ การถ่วงดุลฯ จะเห็นได้ชัดโดยผ่านผู้รับผิดชอบในการประสานงานที่ขาดการประสานกันอย่างจริงจังและข้อเสนอที่หลากหลาย ถึงแม้ว่าจะมีการเสนอสำหรับการศึกษาต่อเนื่องที่ได้เงินสนับสนุนหรือ เงินสงเคราะห์จากภาครัฐ แต่ทั้งนี้ ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับองค์กรอิสระ สิ่งที่มาพร้อมกับการเสนอให้มีการศึกษาต่อเนื่องคือเป้าหมายที่มีความแตกต่างกันมากไม่ว่า จะเป็นนโยบายด้านตลาดแรงงาน, นโยบายด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือ นโยบายด้านวัฒนธรรม⁴⁰⁰

³⁹⁸ Deutscher PISA-Konsortium 2003: 57

³⁹⁹ Kaufmann 2003: 301

⁴⁰⁰ อ้างแล้ว: 301

ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ เยอรมนีใช้จ่ายสำหรับการศึกษาค่อนข้างน้อย สัดส่วนการใช้จ่ายของภาครัฐสำหรับการศึกษาที่อยู่ในปีค.ศ. 2000 อยู่ที่ 1% เปรียบเทียบกับในกรณีนี้ ในประเทศเนเธอร์แลนด์อยู่ที่ 10% และในประเทศสวีเดน 7%⁴⁰¹

รูปแบบทุนนิยม

จากการจัดรูปแบบของ Peter Hall และ David Soskice⁴⁰² ในประเทศเยอรมนีเป็นแบบอย่างของตัวอย่างสำหรับเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการ⁴⁰³ ในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการ สถานประกอบการโดยจะแก้ไขปัญหาที่มากมายโดยผ่านยุทธศาสตร์ของการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสมดุลของน้ำหนักขึ้นอยู่กันอย่างน้อยที่สุดก็ส่วนหนึ่ง การนำเสนอของสถาบันที่ให้ความสนับสนุน Hall กับ Soskice ได้บ่งชี้ให้เห็นถึงลักษณะของระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการในกรอบที่มีความแตกต่างกันทั้งหมดห้ากรอบด้วยกัน ดังนี้:

ระบบการเงิน:

ระบบภาษีที่มีการประสานการจัดการของเยอรมัน จัดเสนอให้บริษัทต่างๆ สามารถเข้าถึงแหล่งเงินได้ แต่ทั้งนี้ไม่ขึ้นอยู่ข้อมูลสาธารณะทางการเงินที่มีอยู่อย่างสมบูรณ์ หรือ บริษัทที่รองรับอยู่ในปัจจุบัน เงินกู้จากธนาคารมีบทบาทต่อการให้สนับสนุนทางการเงินสถานประกอบการที่สำคัญกว่า เงินเครดิตทำให้สถานประกอบการ สามารถลงทุนทำโครงการระยะยาวและจัดจ้างผู้ร่วมงานที่มีความรู้ความสามารถ ผ่านช่วงวิกฤตทางเศรษฐกิจ ด้วย

ระบบเศรษฐกิจจะถูกควบคุมด้วยวิธีการร่วมมือกัน นั่นหมายความว่าตัวอย่างเช่น ยุทธศาสตร์ของสถานประกอบการไม่ได้ถูกกำหนดโดยผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นเพียงด้านเดียว แต่ว่า จากผลประโยชน์จำนวนหนึ่งของตัวแทนผลประโยชน์ทางภาคประชาสังคม สถานประกอบการจะถูกควบคุมโดยคณะ

⁴⁰¹ Baratta 2002: 31-49

⁴⁰² Hall/Soskice 2001: 21ff

⁴⁰³ อ้างแล้ว

กรรมการบริหาร ที่ นอกจากตัวแทนจากธนาคารแล้ว ยังมีตัวแทนจากฝ่ายผู้ประกอบการ, ผู้แทนจากฝ่ายลูกจ้างและตัวละครจากภาครัฐที่มีบทบาทร่วมอยู่ด้วย ดังนั้น สำหรับการควบคุมของตัวแทนจากฝ่ายผู้ประกอบการ คุณค่าของการเป็นเจ้าของหุ้นและผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นมีความสำคัญน้อยกว่าของในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก⁴⁰⁴

โครงสร้างภายในของบริษัท:

โครงสร้างภายในของบริษัทหนึ่งสนับสนุนระบบนี้ด้วยการมีระบบการเฝ้าระวังแบบเครือข่าย (Network-Monitoring) ผู้บริหารระดับสูงของเยอรมัน แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับระบบเศรษฐกิจการตลาดเสรีนิยม มีช่องว่างในบทบาทค่อนข้างจำกัดสำหรับการปฏิบัติการด้านเดียว แทนที่จะทำเช่นนั้น ผู้บริหารต้องขออนุมัติสำหรับการตัดสินใจที่ส่งกระทบต่อสถานประกอบการเท่านั้น ไม่เพียงแต่ความเห็นชอบจากคณะผู้บริหาร ที่ประกอบด้วยตัวแทนจากฝ่ายผู้ประกอบการและผู้ถือหุ้นเท่านั้น แต่ยังต้องขอความคิดเห็นจากผู้บริหารคนอื่นๆ, ผู้จัดการจำหน่ายและลูกค้าขนาดใหญ่อีกด้วย โครงสร้างของการต้องค้นหาการตัดสินใจเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการเฝ้าระวังแบบเครือข่าย

ระบบเศรษฐกิจการตลาด ที่มีการจัดการวางแรงจูงใจสำหรับผู้บริหารไว้ที่การให้การสนับสนุนปฏิกิริยาตอบสนองเข้าไปสู่เครือข่ายทางสังคมให้เข้มแข็งขึ้น สัญญาว่าจ้างให้เข้าทำงานจะเป็นการทำสัญญาว่าจ้างระยะยาวมากกว่า เพราะว่า ผู้บริหารจะถูกยึดโยงกับบริษัทที่ทำงานอยู่ด้วย, ลงทุนในความสามารถของการให้หลักประกันความสอดคล้อง, ป้องกันชื่อเสียงของตนเองไว้ ทั้งหมดนี้ส่งผลว่า ผู้บริหารในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการไม่เย็นอยู่ภายใต้แรงกดดันที่จะต้องทำให้เกิดผลกำไร ตลอดเวลา เหมือนกับผู้บริหารในระบบการตลาดเสรีนิยม⁴⁰⁵

⁴⁰⁴ อ้างแล้ว: 22-24

⁴⁰⁵ อ้างแล้ว: 24

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรม:

ผู้ประกอบการจำนวนมากในระบบเศรษฐกิจการตลาด ที่มีการจัดการนำขบวนการยุทธศาสตร์การผลิต ที่อยู่บนพื้นฐานการใช้แรงงานที่มีความสามารถสูง ความสามารถในการตัดสินใจระหว่างการทำงานที่เป็นอิสระของแรงงานเหล่านี้สูงมาก เรามีความกระตือรือร้นในการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จะส่งผลดีต่อผลผลิต และที่มีความจำเป็นสำหรับกระบวนการผลิตกับผู้บริหาร สถานประกอบการที่ประกอบด้วยยุทธศาสตร์การผลิตเช่นนี้มีความจำเป็นต้องขึ้นอยู่กับการ “รักษา” คนงานเหล่านี้ไว้ สถานประกอบการจะเป็นอันตรายได้ ถ้าคู่แข่งพยายามที่จะซื้อตัวลูกจ้างไปอยู่กับสถานประกอบการที่เป็นคู่แข่ง ลูกจ้างที่นำข้อมูลส่งต่อไปให้ผู้บริหารของบริษัท อาจเสี่ยงจากการถูก “กดขี่” ได้ ดังนั้น ในระบบเศรษฐกิจการตลาด ที่มีการจัดการจึงจำเป็นต้องมีสถาบัน ที่สามารถทำหน้าที่แก้ไขปัญญาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมได้

ในระบบเยอรมันของความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมถูกนำไปใช้บนระดับของการต่อรองเงื่อนไขการว่าจ้างระหว่างสหภาพแรงงานและสมาคมนายจ้างทั้งหลาย ในการต่อรองนี้จะมีการกำหนดค่าจ้าง ในสาขาอุตสาหกรรมหนึ่ง จะกำหนดค่าจ้างเดียวกันสำหรับคนงานที่มีระดับคุณสมบัติเดียวกัน ระบบนี้ทำให้บริษัทเกิดความยากลำบาก ในการที่จะซื้อตัวลูกจ้างจากอีกบริษัทหนึ่ง นอกจากนั้น เป็นการประกันลูกจ้างว่า ลูกจ้างทำงานอยู่ในบริษัทจะได้รับค่าจ้างสูงที่สุดเท่าที่จะจ่ายให้ได้ การเชื่อมประสานกันการต่อรอง ในระบบเศรษฐกิจ ลักษณะนี้ ทำให้ลดผลกระทบที่อัตราเงินเฟ้อที่เกิดจากการทำข้อตกลงอัตราค่าจ้างได้ด้วย

สิ่งที่ส่งเสริมสถาบันนี้บนระดับของสถานประกอบการคือระบบของคณะกรรมการลูกจ้าง เป็นมาจากตัวแทนที่ถูกเลือกของลูกจ้าง คณะกรรมการลูกจ้างนี้มีสิทธิในการเข้าร่วมกำหนดนโยบายระดับหนึ่งเกี่ยวกับ การเลิกจ้างและเงื่อนไขการทำงาน ด้วยการที่คณะกรรมการลูกจ้างคุ้มครองลูกจ้างจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม หรือ ความเปลี่ยนแปลงของเงื่อนไขการทำงาน, ปลุกเร้าให้เกิดความอึดอัดแก่ลูกจ้าง ให้กล้าที่จะลงทุนในด้านคุณสมบัติเฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับการทำงานและ

ใช้ความสามารถอย่างเต็มกำลังเป็นพิเศษ หน้าที่ของคณะกรรมการลูกจ้างสามารถที่จะมีประสิทธิภาพได้ ถ้าทั้งสองฝ่าย (สมาคมจากฝ่ายผู้ประกอบการและสหภาพแรงงาน) ประสบความสำเร็จในการทำสัญญาการว่าจ้างที่ดีได้ สหภาพแรงงานปฏิบัติการเป็นตัวให้การรับรองจากภายนอกสำหรับการทำงานของคณะกรรมการลูกจ้าง⁴⁰⁶ สหภาพแรงงานในประเทศเยอรมนี ค่อนข้างจะเข้มแข็ง ได้รับความคุ้มครองการว่าจ้างทางกฎหมายอย่างดี ดังนั้น ตลาดแรงงานจึงมีความยืดหยุ่นที่ต่ำอย่างมีนัยยะสำคัญกว่า เช่นของในประเทศสหรัฐอเมริกา

ระบบการให้การอาชีวศึกษาและการศึกษาต่อเนื่อง:

แบบอย่างที่เป็นรูปแบบเฉพาะ สำหรับการทำงานในระบบเศรษฐกิจ การตลาดที่มีการจัดการมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความสามารถในการเฉพาะ ทางอุตสาหกรรม หรือ บริษัทที่เข้มแข็ง ระบบการให้การอาชีวศึกษาและการศึกษาต่อเนื่อง ที่จะเป็นตัวทำให้ลูกจ้างที่ประกอบไปด้วยความสามารถดังกล่าว จึงมีความหมายที่สำคัญมากในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการหนึ่ง เช่นประเทศเยอรมนี ในระบบเช่นนี้ลูกจ้างต้องสามารถที่จะคาดหวังได้ว่าการให้การศึกษาดังกล่าวจะจบลงที่การทำงานในสถานที่ที่น่าพอใจได้เช่นเดียวกัน ขณะที่บริษัทลงทุนให้กับการศึกษาต่อเนื่อง/การอาชีวศึกษา ต้องการความมั่นใจ เช่นเดียวกันว่า คนงานของเขาที่ได้รับการส่งเสริมให้เกิดความสามารถที่นำไปใช้ในการทำงานได้และจะไม่ถูกบริษัทอื่นที่ไม่ได้ลงทุนในการให้การศึกษาคัดตัวลูกจ้างเลย ข้อตัวไป ปัญหานี้ถูกแก้ไขในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการ ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน

ประเทศเยอรมนีขึ้นอยู่กับหลักการของการจัดตั้งองค์กรนายจ้างและสหภาพแรงงานทางอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวาง องค์กรเหล่านี้จะเฝ้าระวังระบบการอาชีวศึกษาและการศึกษาต่อเนื่องที่ได้รับการสนับสนุนจากทางสาธารณะ สถานประกอบการที่ใหญ่กว่าขึ้นไป จะถูกเรียกร้องให้จัดจ้างนักเรียนเข้าสู่ระบบ

⁴⁰⁶ อ้างแล้ว: 24-25

โรงงาน-โรงเรียนและสนับสนุนให้เกิดความมั่นคงในระบบการศึกษานี้ ด้วยวิธีการนี้ สภาพแรงงานและสมาคมนายจ้างต่างๆ จะจำกัด “พวกที่ชอบเกาะคนอื่นหากิน”, นั่นคือ จะหลีกเลี่ยงบริษัทที่ไม่ได้เข้ามามีส่วนในการให้การศึกษาแก่คนงานเหล่านี้ ในการเข้ามาจกฉวยผลประโยชน์จากความพยายามในการให้การศึกษาของผู้อื่น ด้วยวิธีการที่ว่า แผนการให้การศึกษาด้านอาชีพและความต้องการคุณวุฒิพิเศษในการทำงานอย่างครอบคลุมจะถูกต่อรองทางอุตสาหกรรม จะถูกทำให้เกิดความมั่นใจว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในสาขาอาชีพเฉพาะทาง ไม่เพียงแต่สามารถทำงานในสถานประกอบการที่ให้การศึกษาเท่านั้น ได้เท่านั้น แต่ยังทำงานในบริษัทอื่นๆ ได้อีกด้วยในอีกด้านหนึ่ง ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจได้ด้วยอีกว่า ในการเข้ารับการศึกษา ก็จะได้รับการถ่ายทอดความสามารถ ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงานของบริษัทที่ให้การศึกษา ด้วย สมาพันธ์องค์กรนายจ้างต่างๆ เป็นองค์กรที่มีการจัดตั้งอย่างครอบคลุม ที่ให้ความได้เปรียบแก่สมาชิกในองค์กรได้เป็นอย่างดี และส่วนใหญ่แล้ว ภาคส่วนของสาขาอุตสาหกรรมก็จะเข้าเป็นสมาชิกที่ตรงกับสายการผลิตด้วย องค์กรเหล่านี้ อยู่ในตำแหน่งที่สามารถกำหนดบทบาทได้ดี และสามารถที่จะใช้ระบบที่ต้องการของ “การเฝ้าระวัง”, เช่นเวทีที่ให้การรักษาในเรื่องเกี่ยวกับมาตรฐานและกำหนดสัดส่วนของการให้การศึกษาอบรม เป็นต้น ด้วยวิธีนี้ทำให้บุคคลที่สำเร็จการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นความสามารถเฉพาะทางของบริษัท และรวมทั้งมีความสามารถทั่วไป ไปทำงานที่อื่นได้ด้วย⁴⁰⁷

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสถานประกอบการ:

ในระบบเศรษฐกิจตลาดที่มีการจัดการทำให้บริษัทจำนวนมากนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางในการทำสัญญาว่าจ้างระยะยาว ดังนั้น การแลกเปลี่ยนบุคลากรที่มีความรู้สูงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระหว่างสถานประกอบการด้วยกันจึงมีต่ำกว่าในระบบการตลาดเสรีนิยม มาก การถ่ายโอนทางด้านเทคโนโลยีก็มีสัดส่วนค่อนข้างต่ำจากสาเหตุดังกล่าว แต่ว่า สถานประกอบการ

⁴⁰⁷ อ้างแล้ว: 25-26

การยืนอยู่บนความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นต่อกัน เพื่อที่จะขับเคลื่อนให้เกิดการใช้เทคโนโลยีเฉพาะทางในระบบเศรษฐกิจให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง ไปข้างหน้า ความสัมพันธ์นี้ ในประเทศเยอรมนีได้รับการสนองตอบจากสถาบันจำนวนหนึ่งในระบบสหกรณ์ หรือ สมาคมอื่นๆ ที่รวมตัวกันจะได้รับการส่งเสริมในด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้วยการกำหนดร่วมกันกับข้าราชการ ว่า ที่ไหนที่สามารถจะทำการการทำงานของบริษัทดีขึ้นและสามารถนำเงินจากสาธารณะส่วนใดมาสนับสนุนได้ การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลทางการค้าของสมาคม/สหกรณ์ต่างๆ เหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับภาคส่วนที่เป็นอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจช่วยให้โครงการที่ได้รับการสนับสนุนจากสาธารณะสัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง

นอกจากนั้น ส่วนใหญ่ของงานวิจัย ที่บ่อยครั้งจะได้รับเงินสนับสนุน ในลักษณะที่ร่วมกันจากบริษัทและสถาบันวิจัยที่เป็นกึ่งสาธารณะ มาตรฐานทางเทคนิคที่ใช้บ่อยมาก ที่ได้รับการส่งเสริมทางการเงินจากสมาคมอุตสาหกรรมต่างๆ ให้ความสนับสนุนในการเผยแพร่เทคโนโลยีใหม่ๆ และมีส่วนช่วยให้เกิดพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ร่วมกัน ที่สนับสนุนการทำงานร่วมกันระหว่างบุคลากรของหลายๆ บริษัท นอกจากนี้ ในประเทศเยอรมนีได้มีการจัดตั้งระบบการทำสัญญาตกลงที่เป็นไปตามกฎหมาย ที่ส่งเสริมให้เกิดการทำสัญญาระหว่างบริษัทและ เพราะฉะนั้น วิธีการลักษณะนี้ จึงเป็นการส่งเสริมให้เกิดการถ่ายโอนด้านเทคโนโลยีขึ้น⁴⁰⁸

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคม

การมีส่วนร่วมทางประชาธิปไตยและความเป็นชาติเดียวกันคือองค์ประกอบที่สำคัญของวัฒนธรรมทางการเมืองของประเทศหนึ่งๆ ในการเปรียบเทียบทางยุโรป ประชาชนของประเทศเยอรมันอยู่ลำดับสุดท้ายของระดับของความภูมิใจในชาติของตน แม้แต่ประเทศเดนมาร์กก็เป็นสิ่งๆ เพราะความขัดแย้งกันเรื่องการใช้ภาษา เช่น ประเทศเบลเยียม ยังมีคนที่มีความภูมิใจในความเป็นชาติมากกว่าประเทศเยอรมนีเสียอีก⁴⁰⁹ ความภาคภูมิใจในชาติ “ที่ถูกกดทับ” ไว้ ส่วนใหญ่แล้ว

⁴⁰⁸ อ้างแล้ว: 26

⁴⁰⁹ Beyme 1996

ต้องย้อนกลับไปบนประสบการณ์ที่ได้รับจากชาตินิยมนาซี ความยอมรับในตัวตนของประชาชนกลับไปยึดในเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นนิติรัฐ, ในเรื่องเกี่ยวกับความภูมิใจในศักยภาพทางเศรษฐกิจและทางสังคมของระบบ รวมทั้งความภาคภูมิใจมหาบุรุษทางการประพันธ์ดนตรีและทางนักกวีนิพนธ์ของประเทศเยอรมัน มากกว่าการมีส่วนร่วมทางประชาธิปไตยในประเทศมีสูงมาก: ประมาณ 34% ของประชาชนทำหน้าที่อย่างน้อยในหนึ่ง หรือ ในหลายๆ องค์กรในความหมายของอาสาสมัคร “ด้วยความสมัครใจ” ดังนั้น ในประเทศเยอรมนี มีคนรับอาสาเข้าไปทำงานด้านสังคมประมาณ 22 ล้านคน⁴¹⁰ นอกจากการทำงานอาสาสมัครในสมาคมและสมาพันธ์ต่างๆ, ในโบสถ์, องค์กรสังคมสงเคราะห์และองค์กรไม่แสวงหากำไรอื่นๆ, ในองค์การที่ประสานงานผู้อาสาสมัคร, สถานที่รับเลี้ยงดูผู้ป่วยอนาถาที่จัดตั้งโดยนักบวช หรือ ไปช่วยในงานเลี้ยงอาหารคนยากจน การเข้าไปมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครภาคประชาชนยังประกอบด้วยการทำงานในพรรคการเมืองและสหภาพแรงงาน, การเข้าร่วมการให้บริการสาธารณะและการทำงานในกลุ่มที่ช่วยเหลือตนเองและในสมาคมเพื่อนบ้านช่วยเหลือเพื่อนบ้าน

สัญญาณเตือนหนึ่งที่นำวิกฤตสำหรับวัฒนธรรมทางการเมืองคือการลดความสนใจทางการเมืองลงในกลุ่มเยาวชน ในปีค.ศ. 2002 งานวิจัยครั้งที่ 14 ของบริษัทเชลล์ยืนยันถึงสิ่งที่เกิดขึ้น: ผู้ที่มีความสนใจในการเมืองมีเพียงแค่ 34% ของเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 24 ปี (เปรียบเทียบ ปีค.ศ. 1999: 43%; 1991: 57%) การเข้าไปทำงานทางการเมืองก็มีจำนวนลดลงเช่นเดียวกัน คุณค่าที่สำคัญในการจัดโครงสร้างการดำรงชีวิตของเยาวชนลดลง งานวิจัยยังยืนยันด้วยงานนี้ถึงแนวโน้มที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องของ “ความขุ่นเคืองทางการเมือง” ที่อยู่ในใจของเยาวชน ความขุ่นเคืองนี้ไม่ได้แสดงออกอย่างอัตโนมัติด้วยการปฏิเสธนิติรัฐที่เป็นประชาธิปไตย หรือ กลับไปให้ความสนับสนุนแนวทางที่นิยมความรุนแรง แต่ใน

⁴¹⁰ Enquete-Commission “อนาคตของการเข้าไปมีส่วนร่วมของชนชั้นกลาง” 2002

ตัวเลขสมาชิกที่ลดลงของเยาวชนในพรรคการเมือง, สหภาพแรงงานและสมาคมของเยาวชนต่างๆ ทุกวันนี้เยาวชนสนใจในสิ่งที่มีลักษณะที่เป็นช่วงเวลาสั้นๆ (ตัวอย่างเช่น: ความช่วยเหลือในกรณีอุทกภัยที่ริมแม่น้ำโอเดอร์ Oder-Flut) เขาเกรงกลัวที่จะต้องเข้าไปผูกพันระยะยาวกับองค์กรและจะเลือกรูปแบบที่สัมพันธ์กับปัญหาและโครงการของเข้าร่วมทำงาน⁴¹¹

ลักษณะอื่นของวัฒนธรรมทางการเมืองในประเทศเยอรมนีคือทัศนคติที่แตกต่างกันในตะวันออกและตะวันตก อุดมคติของความเท่าเทียมกันทางสังคมและสิทธิในความคุ้มครองทางสังคมจะถูกเน้นในเยอรมันตะวันออกอย่างมาก กลับกันกับในตะวันตกที่เน้นเรื่องสิทธิเสรีภาพที่เป็นเสรีนิยม ประชาชน (ที่เกิดจากการรวมประเทศ) ใหม่ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีแนวคิดรัฐนิยมเป็นหลักมากกว่าและมีความเป็นคิดทางรัฐสวัสดิการสังคมสงเคราะห์มากกว่า ซึ่งท้ายที่สุดขึ้นอยู่ที่ว่า การฟังฟังของประชาชนที่อยู่ในมลรัฐใหม่ต่อการถ่ายโอนทางสังคมที่ฟังย้ายเข้ามาอยู่ในมลรัฐใหม่ของเยอรมันมีมากกว่าอยู่แล้ว⁴¹² ลักษณะจำเพาะอีกอย่างหนึ่งของวัฒนธรรมทางการเมืองในมลรัฐใหม่อยู่ที่การสนับสนุนอย่างรุนแรงของปัจจัยการลงประชามติที่ของประชาธิปไตย, เช่น การลงคะแนนเสียงของประชาชน สิทธิพิเศษนี้สามารถย้อนกลับไปที่ต้นตอได้ว่า ในอดีตเยอรมันตะวันออก (DDR) ถึงแม้ว่า จะมีการโฆษณาชวนเชื่อ ตลอดเวลา ถึงประชาธิปไตยที่ใกล้ชิดกับประชาชน แต่ในทางปฏิบัติแล้วได้ถูกปฏิเสธจากชนชั้นผู้ปกครอง

ในมลรัฐใหม่ของสหพันธ์ฯ พรรค PDS, เป็นพรรคที่ตั้งขึ้นใหม่ต่อจาก SED มีสถานภาพที่เข้มแข็งอยู่ในระบบพรรคการเมือง พรรคนี้เป็นพรรคที่นิยมถูกใช้เป็นกระบอกเสียง ที่ไม่ว่าจะทางอาชีพ และ/หรือ ความคิดเห็นมีความผูกพันค่อนข้างแน่นแฟ้นกับระบบสังคมนิยมของเยอรมนีตะวันออก (DDR-System) นอกจากนั้นยังทำหน้าที่เสมือนหนึ่งแองกรับสำหรับผู้มีแนวโน้มชอบประท้วงของพวกที่ไม่

⁴¹¹ Albert/Linssen/Hurrelmann 2003: 3

⁴¹² Greiffenhagen/Greiffenhagen 2002: 292

สามารถถูกดูกรับจากพรรคการเมืองที่ถูกมองว่าถูก “ครอบงำโดยตะวันตก” ในสภาของมลรัฐ บ่อยครั้งที่มีการร่วมกันของสาม-พรรคการเมือง ที่ประกอบด้วย CDU, SPD และ PDS⁴¹³ เนื่องจากว่าในมลรัฐใหม่ไม่มีบรรยากาศของความเป็นคริสต์ศาสนิกชน จึงไม่เหตุผลทางศาสนาในการเลือกพรรค CDU แต่เพราะเป็นไปตามลัทธิอัตถประโยชน์

วัฒนธรรมทางการเมืองในเยอรมัน เป็นเรื่องของเส้นแบ่งระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ไปอีกนาน วัฒนธรรมนี้จะต้องถูกเข้าใจอยู่เสมอถึงภูมิหลังของความไม่ได้สัดส่วนทางสถิติประชากร, ทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ที่ชัดเจนในการรวมกันใหม่อีกครั้งของประเทศเยอรมนี

7.6 ประเทศญี่ปุ่น⁴¹⁴

พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยไม่เคยมีบทบาทที่สำคัญในทางการเมืองของประเทศญี่ปุ่น แต่ทว่า ลักษณะหนึ่งของสังคมนิยมประชาธิปไตยในประเทศญี่ปุ่นจากระบบที่รวมกันทั้งทางภาคประชาสังคม, ทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ ระบบนี้ได้รับการยอมรับโดยผ่านกระบวนการที่พัฒนาแล้วอย่างสูงที่ใช้แนวทางความสอดคล้องของการค้นหาข้อยุติ ปัจจัยที่ศูนย์กลางของสังคมนิยมประชาธิปไตย นอกจากรัฐธรรมนูญมีจินตนาการที่มีความก้าวหน้าอย่างมากที่เน้นย้ำถึงจิตวิญญาณของความยุติธรรมของประชาชนและความเป็นชาตินิยม

ระบบพรรคการเมือง

ระบบสังคมสงเคราะห์ของประเทศญี่ปุ่นถูกรองรับโดยระบบที่เป็นพหุนิยมทางการเมือง ลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของระบบนี้ก็คือการครอบงำมากกว่าทศวรรษของพรรค LDP (*Liberal Democratic Party*) พรรคที่เป็นผู้ตั้งนายก

⁴¹³ อ้างแล้ว: 294-295

⁴¹⁴ บทนี้เขียนขึ้นบนพื้นฐานของบทความดังต่อไปนี้: Lee, Eun-Jeun (2004): สังคมนิยมประชาธิปไตยในประเทศญี่ปุ่น ปัจจัยของสังคมนิยมประชาธิปไตยในระบบญี่ปุ่น ใน: Meyer, Thomas: ทฤษฎีของสังคมนิยมประชาธิปไตย เล่ม II, (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์) รัฐมนตรี, ปกครองต่อเนื่องตลอดมาตั้งแต่ปีค.ศ. 1955 ยกเว้นช่วงระยะเวลาที่สั้นๆ

ในปี ค.ศ. 1993-1994 เพียง เป็นไปอย่างค่อนข้างช้า, หลังสิ้นสุดของช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 ขอบเขตของฝ่ายค้านก็ขยายตัวออกไป โดยเฉพาะพรรค SPJ พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยญี่ปุ่น ทำให้เกิดความสำคัญขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง ดังนั้น ระบบการเมืองการปกครองของญี่ปุ่นมักจะถูกวิพากษ์ว่าไม่เป็นประชาธิปไตยอยู่บ่อยครั้ง แต่ว่า เมื่อพิจารณาไปที่ขบวนการค้นหาข้อยุติทางการเมือง ต้องยอมรับว่าเป็นระบบที่ยืดแนวทางการต่อรองอย่างแท้จริง ทำได้ดีที่สุด ถูกทำให้เป็นสถาบันในรูปแบบของ *shingikai* (คณะกรรมการที่ปรึกษาของรัฐมนตรี) สมาคมผลประโยชน์ทั้งหลาย, ตัวแทนภาคสาธารณะและผู้ชำนาญการถูกบูรณาการเข้าไป เปรียบเสมือนคณะกรรมการแห่งรัฐ, เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานของกระทรวงต่างๆ หรือ ของนายกรัฐมนตรี พร้อมกันนี้การเมืองภาคสาธารณะสามารถที่จะมีส่วนร่วมในการจัดโครงสร้างทางการเมืองโดยผ่านเส้นทางที่บัญญัติเป็นกฎหมายไว้อย่างชัดเจน ในขณะเดียวกัน *shingikai* ยังได้ให้เครื่องมือแก่รัฐบาลญี่ปุ่น บูรณาการแนวโน้มความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นทั้งหลายเข้าไปสู่กระบวนการค้นหาข้อยุติ ด้วยการแต่งตั้งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่อยู่ในพื้นที่ทางการเมืองในแต่ละกรณี และ/หรือ เรียกผู้ที่ได้รับผลกระทบเข้ามาเป็นสมาชิกในคณะกรรมการที่ปรึกษานี้ ขบวนการค้นหาข้อยุติในคณะกรรมการที่ปรึกษายืนอยู่บนพื้นฐานของความเห็นพ้องกัน ดังนั้น ส่วนมากแล้วกระบวนการไกล่เกลี่ยจึงกินระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนาน

ความเป็นชาตินิยม

จวบจนกระทั่งกลางศตวรรษที่ 19 ญี่ปุ่นได้พัฒนาระบบทางการเมืองและสังคมโดยตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างเกือบจะสิ้นเชิง การถูกบังคับให้เปิดประเทศในปีค.ศ. 1854 ประชาชนญี่ปุ่นมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับโลกภายนอก⁴¹⁵ ตั้งแต่นั้นมา ญี่ปุ่นได้พยายามหาทางที่จะเชื่อมโยงเข้ากับรัฐบาลในทวีปยุโรปและ

⁴¹⁵ ในช่วงเวลาของ EDO (1603-1868) ชาวญี่ปุ่นได้ปิดประเทศตัวเองจากอิทธิพลภายนอก (Stahncke 1998: 135)

อเมริกาและก้าวไปพร้อมกับประเทศเหล่านี้ ข้าราชการได้ถูกส่งไปอยู่ทางประเทศตะวันตก เพื่อที่จะสั่งสมประสบการณ์จากประเทศเหล่านี้เป็นระบบและนำกลับเข้าไปใช้ในญี่ปุ่น ตัวอย่างเช่น ระบบบำนาญและระบบสาธารณสุขของญี่ปุ่นยึดแนวทางโมเดลของบิสมาร์ค ความเป็นชาตินิยมของญี่ปุ่นสะท้อนให้เห็นในความพยายามที่จะเข้มแข็งเท่าและ/หรือ ร้าวยเท่า เช่นเดียวกับประเทศที่ก้าวหน้าแล้ว ขณะที่เกิดวิกฤติน้ำมันขึ้นมา ในคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ลัทธิชาตินิยม นอกจากนั้น ยังส่งผลย้อนกลับเข้าสู่ภายในอย่างบูรณาการ ความตื่นตัวในเรื่องความเปราะบางของประเทศญี่ปุ่นในฐานะที่เป็นประเทศที่ต้องขึ้นอยู่กับ การนำเข้าวัตถุดิบต่างๆ ทำให้ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างเกิดความพร้อมในการทำงานร่วมกันโดยตรง สูงมากขึ้น ในที่นี้คือผลของการกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวในความเป็นชาติในประเทศญี่ปุ่น แต่การกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวของประชาชนก็เกิดจากการมีส่วนร่วมในผลของความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ อยู่ด้วย ความก้าวหน้านี้มีผลสำคัญที่นำไปสู่ เสถียรภาพของสังคมประชาธิปไตยหลังค.ศ. 1975 ด้วย

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

สหภาพแรงงานของญี่ปุ่นเป็นพวกที่ความเป็นอิสระและมีความกระตือรือร้น แต่ทั้งนี้ ILO (*International Labour Organization*) ได้มีการวิพากษ์กฎหมายต่างๆ, ที่ห้ามมิให้ทหาร, ตำรวจและหน่วยดับเพลิงสมัครเข้าเป็นสมาชิกสหภาพ และ/หรือ ประท้วงหยุดงาน ข้าราชการก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ประท้วงเช่นเดียวกัน และ ถูกจำกัดสิทธิ⁴¹⁶ –ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเจรจาต่อรองเงื่อนไขการทำงานเป็นหมู่คณะ – ดังนั้น สิทธิการนัดหยุดงานจึงได้รับการประกันเพียงบางส่วน

สิทธิขั้นพื้นฐานบนพื้นฐานของความเสมอภาคของชายและหญิง ขณะเดียวกัน ก็ไม่มีหลักประกันในประเทศญี่ปุ่นอย่างแท้จริง โอกาสการได้เลื่อนตำแหน่งของผู้หญิงชาวญี่ปุ่นมีข้อจำกัดอยู่มาก นอกจากนั้น ผู้หญิงยังถูกเลือกปฏิบัติด้านค่าแรง อีกด้วย จากรายงานใหม่ๆ ของสมาพันธ์สหภาพแรงงานญี่ปุ่นมีการล่ง

⁴¹⁶ Freedom House 2003

ละเมิดทางเพศในที่ทำงานอย่างแพร่หลาย ถึงแม้ว่า กฎหมายจะมีบทกำหนดโทษ การล่วงละเมิดทางเพศและการข่มขืนไว้ แต่เป็นการกำหนดในขนาดที่ต่ำมาก⁴¹⁷ ชนกลุ่มน้อย Ainu และ Burakumin ญี่ปุ่น รวมทั้งชาวเกาหลีจำนวนอีกประมาณ 630,000 คนในญี่ปุ่นถูกเลือกปฏิบัติทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ⁴¹⁸

ในรัฐธรรมนูญของประเทศญี่ปุ่น ถึงแม้ว่าจะมีบทบัญญัติในเรื่องสิทธิการ มีงานทำ (มาตรา 27) และสิทธิของมีชีวิตอยู่อย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (การมีเงินยังชีพขั้นต่ำ, มาตรา 25) ไว้ แต่ ทั้งสองมาตราที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จากการตีความตามกฎหมายแล้ว เป็นสิทธิที่ไม่สามารถฟ้องร้องได้ ถึงกระนั้นก็ตาม มาตราทั้งสองก็ได้สร้างหลักการพื้นฐานที่ไม่มีข้อแย้งกันของรัฐสวัสดิการในประเทศ ญี่ปุ่น นอกจากนั้น รัฐธรรมนูญญี่ปุ่นยังคงยึดหลักการในมาตรา 11 และ 97 ไว้อย่าง มั่นคงว่า สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่ล่วงละเมิดมิได้ เป็นสิทธิถาวร ที่เป็นสิทธิของ ประชาชนทุกคน เพียงจากพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ก็เพียงพอแล้ว

รัฐสวัสดิการ

จากการเปรียบเทียบรายจ่ายสำหรับสังคมของรัฐระหว่างประเทศในสัดส่วนของผลิตภัณฑ์ประชาชาติ ญี่ปุ่นจะอยู่ในระดับที่ต่ำที่สุดของประเทศ อุตสาหกรรมที่มีการพัฒนาที่สูง ปีค.ศ. 1991 ได้มีการจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับเรื่อง การให้ความสนับสนุนทางสังคมเพียง 14.1% ของผลิตภัณฑ์ประชาชาติ จากตัวเลขนี้ ทำให้ญี่ปุ่นตามหลังประเทศสหรัฐอเมริกา (16.2%) และเมื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่าย กับประเทศเยอรมนี (29.1%) ใช้จ่ายเงินไปเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้นสำหรับค่าใช้จ่าย ทางสังคม สาเหตุที่มีขนาดมากเช่นนี้ เพราะว่าในญี่ปุ่นมีหลักการจ่ายเงินสำหรับ สังคม วิธีการใช้จ่ายทางสังคม บางส่วนแตกต่างจากประเทศที่นำมาเปรียบเทียบ

ถึงแม้ว่า รัฐธรรมนูญญี่ปุ่นได้บัญญัติเงื่อนไขรัฐสวัสดิการไว้ในมาตรา 25 และในปีค.ศ. 1947 ได้มีการออกกฎหมายในกรอบทางสังคมไว้หลาย ๆ ส่วนก็ตาม ญี่ปุ่นก็ยังเป็นประเทศที่การพัฒนาทางสังคมที่ล่าช้า เมื่อเข้าปีค.ศ. 1970 ญี่ปุ่น

⁴¹⁷ อ้างแล้ว

⁴¹⁸ อ้างแล้ว

ก็ได้เริ่มสร้างระบบการประกันสังคมที่ครอบคลุมขึ้นมา เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าพรรค LDP (*Liberal Democratic Party*) ที่ถึงแม้ว่ามีความชื่นชมรัฐสวัสดิการแบบตะวันตก เป็นระยะเวลานานมาแล้ว และยึดถือเป็นแม่แบบ แต่กลับนำระบบมาใช้อย่างครอบคลุมอย่างจริงจัง หลังจากได้รับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ของประชาชนและชุมชน รวมทั้ง สาเหตุจากการทำลายระบบนิเวศในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960 ที่ถูกประณามในนโยบาย “เศรษฐกิจต้องมาก่อน” (*“Economy first-politic”*) ของพรรค LDP ลักษณะพิเศษของระบบสวัสดิการสังคมญี่ปุ่นอยู่ที่การเข้ารับบริการด้านเวชภัณฑ์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายสำหรับผู้มีอายุตั้งแต่ 70 ปีขึ้นไป จำเป็นต้องนำมาใช้บนแรงกดดันจากพรรคสังคมนิยมญี่ปุ่น (SPJ) และพรรคฝ่ายค้านอื่นๆ และการเน้นไปที่นโยบายตลาดแรงงานและนโยบายการจ้างงาน นโยบายการจ้างงานมีบทบาทที่สำคัญในระบบสวัสดิการญี่ปุ่นสำหรับการให้หลักประกันการมีชีวิตขั้นต่ำ เพราะว่า สิทธิในการมีชีวิตอย่างสมศักดิ์ศรีถูกอธิบายในญี่ปุ่นว่า คนญี่ปุ่นทุกคนจะต้องมีงานทำ เพื่อสามารถที่จะมีหลักประกันการมีชีวิตอยู่ของตนเองได้ เพียง เมื่อไม่สามารถที่จะหางานทำได้ ไม่ว่าด้วยตนเอง และจากการริเริ่มของรัฐ เมื่อนั้น รัฐจะให้หลักประกันการดำรงชีวิตขั้นต่ำ

วิกฤติน้ำมันในญี่ปุ่นไม่ได้นำไปสู่การลดลงของระบบสวัสดิการ แต่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงด้านพรรคคณะนิติ ขณะทีรัฐสวัสดิการที่ถอดแบบจากทางยุโรปยังถูกใช้เป็นตัวอย่างสำหรับนโยบายญี่ปุ่นจนกระทั่งถึงช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ทางตะวันตกก็เริ่มสูญเสียความเป็นแม่แบบ ญี่ปุ่นไม่ต้องการสูญเสียความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ โดยผ่านการสร้างสถาบันรัฐสวัสดิการขึ้นมาใหม่ที่เป็นรูปแบบยุโรป ดังนั้น จึงมีการสร้างคำขวัญ “สังคมสวัสดิการรูปแบบญี่ปุ่น” ขึ้นมา ในการนี้ ครอบครัวยุคใหม่และภาคสังคมควรจะได้รับความสำคัญมากขึ้นในผลิตผลทางสวัสดิการสังคม ความคิดนี้ไม่ได้เกี่ยวกับการลดความช่วยเหลือทางสังคมลง แต่เป็นวิธีการพูดให้เห็นถึงการย้ายน้ำหนักความสำคัญและการทำให้เกิดความสอดคล้องของความเร็วในการขยายตัวของค่าใช้จ่ายของสวัสดิการสังคมไปสู่สถานการณ์ใหม่ทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงที่คาดการณ์ไว้ของ

สถิติประชากร ค่าใช้จ่ายสำหรับการประชาสัมพันธ์ของรัฐขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จากปี ค.ศ. 1951 ถึง ปี 2000 เพียงแค่ในปี 1988 ถึง 1991 ที่เศรษฐกิจประเทศญี่ปุ่นมีความเติบโตอย่างมาก โดยไม่เคยมีมาก่อน มีการลดลงของค่าใช้จ่ายทางสังคมเพียงเล็กน้อย

การใช้จ่ายของสวัสดิการสังคมญี่ปุ่นมีลักษณะที่ผสมกัน: การประกันบำนาญชราภาพ, การเจ็บป่วย, การดูแล, อุบัติเหตุและการว่างงานจะจ่ายผ่านจากเงินสมทบที่ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างเป็นผู้จ่าย ทั้งนี้ เงินสมทบที่จ่ายเข้ากองทุนต่ำกว่าของเยอรมนีอย่างชัดเจน การประกันการว่างงานและประกันกองทุนบำนาญชราภาพ (เพียงแค่เป็นเงินบำนาญพื้นฐาน) นอกจากนั้น ยังได้เงินสนับสนุนจากเงินภาษี ส่วนของการประกันสุขภาพ นอกจากผู้ประกันตนต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนแล้ว ผู้ป่วยยังจะต้องจ่ายเงินส่วนต่างเป็นค่ารักษา 20-30%

รูปแบบทุนนิยม

ประเทศญี่ปุ่นจัดเป็นประเทศ, เช่นเดียวกับเยอรมนี, เนเธอร์แลนด์และสวีเดน, ที่มีระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ⁴¹⁹ แต่ในญี่ปุ่นการจัดระเบียบระบบเศรษฐกิจการตลาดไม่เหมือนเช่นเยอรมนี ที่จัดภายในส่วนของภาคอุตสาหกรรม แต่ภายในกลุ่มบริษัทเดียวกัน เครือข่ายสถานประกอบการที่สำคัญที่สุดสร้างขึ้นบนหลักการของ *keiretsu* นั่นคือ บนพื้นฐานของกลุ่ม หรือ ครอบครัวยของผู้ประกอบการ และจากเครือข่ายที่เกิดขึ้นอย่างแน่นหนาของความสัมพันธ์ภาคอุตสาหกรรมที่คาบเกี่ยวข้ามไปมา รูปแบบที่สำคัญที่สุดของลักษณะการจัดระเบียบนี้คือ แนวตั้ง จากบนสู่ล่างของ *keiretsu* ประกอบด้วยบริษัทหลักอยู่ตรงกลางของกลุ่มทั้งหมด ที่มาจากกลุ่มประกอบการเล็กๆ

ขณะที่ในเยอรมัน สถานประกอบการภายในภาคส่วนที่ประกอบอุตสาหกรรมรวมการเดียวกันจะทำงานร่วมกัน และ ควรจะร่วมมือกันทำงาน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความอ่อนไหว แต่ในระบบเศรษฐกิจของญี่ปุ่นกลับเป็น

⁴¹⁹ Hall/Soskoce 2001: 19

ปรากฏการณ์ของการแข่งขันที่รุนแรง ระหว่างสถานประกอบการภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน การจัดระเบียบในการทำงานร่วมกันในขอบเขตที่มีความอ่อนไหวในญี่ปุ่นจะปรากฏขึ้นที่อยู่ในบริบทของ *keiretsu* ด้วยกัน นั่นคือระหว่างผู้ประกอบการ ที่ถึงว่าจะปฏิบัติการอยู่คนละภาคส่วน แต่มีโครงสร้างการบริหารอยู่ในบริษัทครอบครัวเดียวกัน

โครงสร้างของการจัดการในรูปแบบของ *keiretsu* ส่งผลดีอย่างมีนัยยะสำคัญต่อระบบการศึกษาและต่อวิถีการปฏิบัติ เช่นการถ่ายโอนเทคโนโลยี คุณวุฒิของอาชีพภายในสถานประกอบการที่มีการจัดการ, การถ่ายโอนเทคโนโลยีและการกำหนดมาตรฐานอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่แล้ว แทบจะทั้งหมดจะเกิดขึ้นภายในแวดวงของ *keiretsu* ลูกจ้างจะได้แรงกระตุ้นให้เรียนรู้ ฝึกฝนฝีมือที่เป็นเฉพาะของบริษัท และ/หรือกลุ่มที่เป็นเครือข่ายของบริษัท ความรู้ความชำนาญที่สามารถนำไปใช้ในบริษัทครอบครัวได้ เพื่อให้ลูกจ้างเกิดความเชื่อมั่นในการลงทุนเข้ามาเรียนรู้งานที่มีลักษณะพิเศษของบริษัท โดยเฉพาะบริษัทใหญ่ๆ แล้วจะมีข้อเสนอให้ลูกจ้างเหล่านี้ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างตลอดอายุการทำงาน เพื่อเป็นการตอบแทนเพื่อสามารถที่จะรักษาข้อตกลงนี้ให้ได้ สถานประกอบการญี่ปุ่นมีความสามารถที่จะปรับวิธีการเข้ากับผลิตภัณฑ์ใหม่และพื้นที่การผลิตได้อย่างรวดเร็ว และเคลื่อนย้ายแรงงานตามความจำเป็นภายในกลุ่มประกอบการ *keiretsu* ระบบการผลิตที่ส่วนใหญ่อยู่ภายใต้พื้นฐานการจัดระเบียบ *keiretsu* สามารถดึงข้อได้เปรียบจากระดับการบูรณาการที่สูงของผู้ร่วมงานเข้าไปในสถานประกอบการ และ/หรือกลุ่มประกอบการ เพื่อที่จะทำให้เกิดความลึกลงไปอีกในวิธีการนี้ บริษัทญี่ปุ่นก็ได้พัฒนา “สหภาพแรงงาน-สถานประกอบการ” ขึ้น ที่เปิดโอกาสให้ลูกจ้างในสถานประกอบการมีสิทธิในการเสนอความคิดเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการได้

กล่าวโดยภาพรวมแล้ว ระบบเศรษฐกิจญี่ปุ่นขึ้นอยู่กับหลักการที่เป็นเสาหลักสามเสядังนั้น นั่นคือ หนึ่ง ระบบการบริหารของญี่ปุ่น, สอง ระบบการให้คำปรึกษาบนระดับของสถานประกอบการและระดับนโยบาย (ระบบไตรภาคี) และ

สาม “โมเดลความเสี่ยงที่วางเดิมพันสำหรับการแข่งขันที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ
ธนาคาร” เสาสามเสานี้ถักทอกันอยู่ภายในที่ใกล้ชิดกัน เพราะฉะนั้น จะสามารถ
เข้าใจจิตวิญญาณของระบบเศรษฐกิจญี่ปุ่นได้ จึงต้องทำความเข้าใจความเชื่อมโยง
ของระบบทั้งหมด:

ระบบการบริหารของญี่ปุ่น:

ในครั้งที่สองของคริสต์ศตวรรษที่ 1980 ประสิทธิภาพในการผลิตของญี่ปุ่น
ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ได้นำหน้าไปอย่างเห็นได้ชัด ที่บังคับให้คู่แข่งทาง
สหรัฐอเมริกาและยุโรป ที่จะต้องทำความเข้าใจถึงโมเดลญี่ปุ่นด้วยรูปแบบใหม่ของ
จัดองค์กรการทำงาน เพื่อที่จะแข่งหน้าการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของญี่ปุ่น⁴²⁰
ความลับของความสำเร็จทางญี่ปุ่นได้ถูกเผยออกมาโดยนักวิทยาศาสตร์ของ
สถาบันเทคโนโลยีแห่งแมสซาชูเซตส์ (MIT) ที่ได้ทำการศึกษา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1984
ถึง 1989 โรงงานประกอบอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งสิ้น 90 แห่งในสิบสี่ประเทศ
นักวิทยาศาสตร์เหล่านี้ได้นิยามคำว่า “Lean Production” เป็นครั้งแรกขึ้นมาและ
เรียกการบริหารจัดการสถานประกอบการโดยบริษัทโตโยต้า (Toyota) เพราะว่าที่
นี้ใช้ทรัพยากรการผลิตทุกประเภทน้อยกว่า ในทางตรงข้ามกับของบริษัทประกอบ
การยานยนต์ทางตะวันตก: เครื่องหนึ่งของคนลากอยู่ในโรงงาน, เครื่องหนึ่งของพื้นที่
ที่ใช้ในการผลิต, เครื่องหนึ่งใช้ลงทุนในเครื่องมือการผลิต เครื่องหนึ่งของเวลาใช้สำหรับ
ใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ คนญี่ปุ่นใช้ชิ้นส่วนสำหรับกระบวนการผลิตน้อย
กว่าเครื่องหนึ่งของจำนวนชิ้นส่วนที่จำเป็นต้องใช้จากคลังสินค้า ผิดพลาดน้อยกว่า
และสามารถผลิตได้หลากหลายมากกว่า โรงงานผลิตรถยนต์ของญี่ปุ่นใช้เพียง
เฉลี่ยแล้ว 16.8 ชั่วโมงในการประกอบเป็นรถยนต์แต่ละคัน ขณะที่โรงงานประกอบ
รถยนต์ของอเมริกา ขณะนั้น ใช้เวลาในการประกอบ 25.1 และโรงงานในยุโรปใช้
เวลา 36.2 ชั่วโมง⁴²¹

⁴²⁰ Friedrich/Wiedermeyer 1998: 133 ff

⁴²¹ อ้างแล้ว: 115

ท้ายที่สุดแล้วก็เกิดความกระจ่างขึ้นมาว่า การนำในด้านการผลิตของญี่ปุ่น ไม่จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับการใช้เทคโนโลยีเสมอไป แต่ว่า ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลง การบริหารวิธีการทำงานในอุตสาหกรรม หัวใจของมันคือการทำงานเป็นกลุ่ม แต่ทั้งนี้ ยังมีองค์ประกอบอื่นรวมอยู่ด้วย และพร้อมกับสามารถอธิบายความหมายของ คำว่า KAIZEN (คำต่อคำ: “เปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ดี” หรือ “การทำให้ดีกว่าขึ้นไป ตลอดเวลา”) ปรัชญาการทำงานของสถานประกอบการ KAIZEN แสดงให้เห็นถึง ไม่เพียงแต่การดำรงชีวิตของเศรษฐกิจของคนญี่ปุ่น เท่านั้น แต่หมายถึงการดำรง ชีวิตทางสังคมและในครอบครัวด้วย ปรัชญานี้ในที่ทำงาน คือพื้นฐานสำหรับเพื่อน ร่วมงานและผู้บริหาร ปรัชญานี้หมายถึงว่า ทุกคนจะต้องพยายามทำให้ดีกว่าที่เป็น อยู่ตลอดเวลา จะต้องหลีกเลี่ยงทุกๆ รูปแบบของความฟุ่มเฟือยในที่ทำงาน ต้อง ยึดถือ “คอนเซ็ปต์-ความผิดพลาด-เป็นศูนย์”, ยึดถือความคิดเรื่องของคุณภาพใน ขณะที่ทำงานเป็นอันดับต้น และเพื่อให้หลักประกันคุณภาพในความหมายของ ความต้องการของลูกค้า โดยผ่านการควบคุมตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา ในที่สุด โมเดลของญี่ปุ่นก็ได้ถูกนำไปใช้ปฏิบัติในสถานประกอบการของสหรัฐอเมริกาและ ของยุโรป ทั้งนี้ ผลลัพธ์ของวิธีจัดการทำงานนี้มีต่อผู้ร่วมงานเป็นเรื่องที่ยังถกเถียง กันอยู่⁴²²

ระบบการให้การศึกษาในระดับสถานประกอบการ:

ในคริสต์ศตวรรษที่ 1980 และ 1990 มักจะกล่าวถึงในเรื่องความพึงพอใจ ในสภาพที่เป็นอยู่และวินัยของคนงานญี่ปุ่น ในความเชื่อมโยงเข้ากับการถกเถียง กันของตะวันตกเกี่ยวกับความสามารถในการผลิตของระบบเศรษฐกิจญี่ปุ่น อยู่ บ่อยครั้ง คนงานญี่ปุ่นมีความ “จงรักภักดีอย่างสุดจิตสุดใจและทำงานด้วยการอุทิศ ความสามารถให้แก่งานอย่างสูงสุดสำหรับบริษัทที่เขาทำงาน”⁴²³ ในการณ์นี้ ถ้าหากว่าเรามีโอกาสได้มองเข้าไปที่ประวัติศาสตร์เพียงเล็กน้อย ก็จะทำให้เกิดความ กระจ่างแจ่มขึ้นมาว่า คำกล่าวนี้ปราศจากมูลความจริงเลยแม้แต่น้อย เพราะว่า

⁴²² อ้างแล้ว: 117 ff

⁴²³ Okumura 1992: 21

คนงานญี่ปุ่นแทบจะไม่มีแตกต่างจากเพื่อนร่วมงานที่เป็นชาวต่างชาติเลย ความปลอดภัยของสถานที่ทำงานและการขึ้นของรายได้ก็เป็นจุดศูนย์กลางของผลประโยชน์ของคนงานญี่ปุ่น เช่นเดียวกันด้วย สำหรับการนี้ คนงานได้จัดตั้งและต่อสู้ด้วย ถ้าคนงานมีความรู้สึกว่าจะต้องสู้เพื่อให้ได้สิทธิดังกล่าว สิ่งนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นบ่อยครั้งจากการนัดหยุดงานทันทีหลังสงครามโลกครั้งที่สอง จนกระทั่งเริ่มคริสต์ศตวรรษที่ 1970 ปีที่เป็นฝ่ายซ้ายที่มีความเข้มแข็งมากของสหภาพแรงงาน ประกอบด้วย กลุ่มที่ได้รับการขนานนามว่ากลุ่ม “นักสู้หัวรุนแรง”⁴²⁴

แน่นอนว่าระดับของการจัดตั้งของลูกจ้างในญี่ปุ่นจากประมาณหนึ่งในสาม ในคริสต์ศตวรรษ 1970 ในปัจจุบัน ลดจำนวนลงเหลือเพียงหนึ่งในห้า เท่านั้น การลดลงนั้น โดยหลักแล้วสามารถอธิบายจากปรากฏการณ์ที่เพิ่มขึ้นของผู้ที่จำเป็นต้องหางานทำโดยรวม จำนวนผู้ถูกว่าจ้างเพิ่มขึ้นจาก กล่าวคือ ระหว่างปี ค.ศ. 1970 ถึง 2001 จาก 33.5 ล้านคน เป็น 53.7 ล้านคน ในทางกลับกัน จำนวนของคนงานที่จัดตั้งอยู่ในสหภาพแรงงานมีจำนวนคงที่ตั้งแต่ช่วงกลางของคริสต์ศตวรรษ 1970 เป็นต้นมา สหภาพแรงงานของประเทศญี่ปุ่นมีตัวแทนที่ได้รับการจัดตั้งที่ดี โดยเฉพาะในสถานประกอบการใหญ่ๆ (อุตสาหกรรม, การขนส่งและการสื่อสาร) และในภาคส่วนที่เป็นของรัฐและกึ่งรัฐ ในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1000 คนขึ้นไป ระดับของการจัดตั้งอยู่ที่ ตั้งแต่ปีค.ศ. 1960 ประมาณ 55% ในสถานประกอบการที่มีขนาดเล็กลงมาที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 100 ถึง 999 คน ระดับของการจัดตั้ง ในทางกลับกัน อยู่ที่ 17% และในสถานประกอบการที่มีคนงานต่ำกว่า 100 คน ครั้งหนึ่งอยู่ที่ประมาณ 1.3%⁴²⁵ เท่านั้น

ในประเทศญี่ปุ่นเริ่ม รูปแบบปัจจุบันของความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมเริ่มมีความมั่นคงขึ้น อย่างช้าที่สุดตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 1970 มีเสาหลักอยู่ โดยเฉพาะ สองเสาด้วยกันคือ: หนึ่ง การต่อรองค่าจ้างอย่างเป็นกลุ่มและสองการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของลูกจ้างในทุกระดับ ในเรื่องการต่อรองค่าจ้างอย่าง

⁴²⁴ Shinkawa 1990: 252-275

⁴²⁵ อ้างแล้ว

เป็นกลุ่มของญี่ปุ่นไม่มีตกลงกัน ซึ่งจะแตกต่างกับของเยอรมัน ในระดับอุตสาหกรรมที่อยู่ในวงการเดียวกัน หรือ ในพื้นที่ภาคเดียวกัน การต่อรองจะเกิดขึ้นระหว่างสหภาพแรงงานของสถานประกอบการและผู้ประกอบการ – ทั้งนี้ จะมีการหารืออย่างใกล้ชิดกับสมาพันธ์แรงงานหลัก ดังนั้น จึงใช้เวลาหลายสัปดาห์ ในระหว่างเวลานี้จะเกิดแนวทางสำหรับการต่อรองค่าจ้างในสถานประกอบการ หลังจากสามารถทำการตกลงครั้งที่หนึ่งในสถานประกอบการที่มีความสำคัญที่สุดได้แล้ว คลื่นข้อตกลงแรกนี้ก็จะถูกเขย่าเคลื่อนไหวมาเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เบื้องต้นไปที่สถานประกอบการขนาดใหญ่อื่นๆ และ หลังจากนั้นก็จะไปที่สถานประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก ทุกครั้งก็ต้องคำนึงถึงสถานการณ์ของสถานประกอบการอย่างเป็นรูปธรรม⁴²⁶ ผลลัพธ์ของการเจรจานี้ ทำยที่สุดแล้ว ก็แทบจะไม่สามารถแยกแยะออกจากระบบการต่อรองอื่น ที่ได้รับจากในระบบการต่อรองเงื่อนไขการทำงานที่ครอบคลุมสาขาที่อยู่ในวงการเดียวกัน อย่างไรก็ตาม รายได้ก็จะเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับขนาดของสถานประกอบการ ในสถานประกอบการขนาดเล็กกว่าลงไป (มีลูกจ้างตั้งแต่ 10-99 คน) รายได้ประจำปีจะอยู่ที่ประมาณน้อยกว่าหนึ่งในสามของสถานประกอบการที่มีคนงานมากกว่า 1000 คนขึ้นไป

เกี่ยวกับเรื่องการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายของลูกจ้างขอเสนอข้อสังเกตดังต่อไปนี้: ในญี่ปุ่นสัดส่วนของลูกจ้างที่ได้รับการจ้างงานที่ไม่เป็นไปตามปกติขยับสูงขึ้นเทียบจากผู้ถูกจ้างงานปกติทั้งหมด ระหว่างปี ค.ศ. 1975 (9.9%) และ 1990 (15.2%) ประมาณ 5%⁴²⁷ กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดของลูกจ้างที่ได้รับการจ้างงานที่ไม่เป็นไปตามปกติคือกลุ่มที่รับจ้างไม่เต็มเวลา จำนวนตัวเลขเพิ่มขึ้นระหว่างปีค.ศ. 1985 และ 1995 จาก 3.6 เป็น 5.56 ล้านคน⁴²⁸ ในที่นี้ขอให้คำนึงถึงว่าคนงานเหล่านี้ บ่อยครั้งต้องทำงานจำนวนชั่วโมงเกือบเท่ากับลูกจ้างที่ทำงานเต็มเวลา ผู้หญิงเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดของลูกจ้างที่ได้รับการจ้างงานที่ไม่เป็นไปตามปกติ

⁴²⁶ Kampeter 2003: 36-38

⁴²⁷ Seifert 1998: 106

⁴²⁸ อ้างแล้ว: 106

ทั้งนี้ผลประโยชน์ของลูกจ้างที่อยู่ในรูปแบบใหม่ของการจ้างงานที่ไม่ปกติไม่ได้รับความสนใจจากสหภาพแรงงานในสถานประกอบการนั้นๆ เนื่องจากว่าผู้บริหารสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงจำนวนคนทำงานที่ได้รับการจ้างงานที่ไม่ปกติตามสภาพของเศรษฐกิจอย่างยืดหยุ่นได้ ความสัมพันธ์ของลูกจ้างที่มีสัญญาจ้างงานถาวรได้รับการคุ้มครองก่อนลูกจ้างที่ได้รับการจ้างงานด้วยวิธีการที่ไม่ปกติ สหภาพแรงงานของสถานประกอบการส่วนใหญ่จะไม่เข้าไปปกป้องสำหรับลูกจ้างที่ถูกจ้างไม่ปกติที่ได้รับผลกระทบจากการที่ต้องออกจากงานเป็นอันดับแรกทุกครั้ง⁴²⁹

จำนวนที่ขาดหายไปที่อยู่ในตัวแทนผลประโยชน์ทางสหภาพแรงงานนำไปสู่ดำเนินการจัดตั้งใหม่ ในหลายจังหวัดเกิดสิ่งที่เรียกว่า สหภาพชุมชนขึ้น (Community Union) ที่พยายามจัดตั้งกันในระดับท้องถิ่นขึ้นของลูกจ้างทุกประเภทโดยไม่ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการจ้างงาน ในระหว่างนี้ก็มีการจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้น ที่จะมาดูแลผลประโยชน์ของลูกจ้างที่เป็นผู้หญิงเท่านั้น เช่น ตัวอย่างของสหภาพแรงงานผู้หญิงโตเกียว (Josei Yunion Tokyo) ที่ ถูกก่อตั้งเมื่อปีค.ศ. 1995

รูปแบบของการให้คำปรึกษาระดับทางการเมือง

รูปแบบและวิธีการของการเข้ามามีอิทธิพลทางรัฐในกระบวนการของเศรษฐกิจทำให้เกิดความอ่อนไหวในอารมณ์ภายใต้พันธมิตรที่เป็นคู่ค้าทางตะวันตกของประเทศญี่ปุ่น ครั้งแล้วครั้งเล่า มันเป็นเรื่องปกติในญี่ปุ่นที่ว่า รัฐจะเข้าไปแทรกแซงในสิ่งที่เกิดขึ้นทางเศรษฐกิจและพยายามที่จะเข้าไปมีอิทธิพลเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่รัฐต้องการ เครื่องมือที่ใช้ในการเข้าไปควบคุมของรัฐเริ่มตั้งแต่การใช้มาตรการที่เป็นวิธีการปกติของการควบคุมทุกด้านของการใช้แผนงานร่วมกันของกระทรวงต่างๆ และสถานประกอบการที่นำไปสู่ขยายตัว หรือ การลดลงของภาคส่วนเศรษฐกิจเฉพาะ จนกระทั่งการยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันและการอนุญาตให้มีการผูกขาดในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ รวมทั้งความพยายามในการวิจัยและพัฒนา⁴³⁰

⁴²⁹ อ้างแล้ว: 106

⁴³⁰ Reszat 1998: 280

เครื่องมือสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่มีผลกระทบต่อ “บรรยากาศ” ทางเศรษฐกิจทั่วไปคือการควบคุมทางการบริหาร (*Gyosei Shido*) ที่ส่งผลต่อการใช้อิทธิพลไม่เป็นทางการอย่างกว้างขวางของระบบราชการ การใช้อิทธิพลนี้ยึดอยู่บนพื้นฐานของความความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันของชนชั้นนำที่รับราชการ, ชนชั้นนำในสังคม, นักการเมืองและผู้นำด้านเศรษฐกิจ ในประเทศญี่ปุ่น องค์ประกอบของการจัดการจะเน้นย้ำ เข้าไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับระบบเศรษฐกิจ อย่างเป็นทางการ มีเรื่องที่เกิดการอย่างมากมาโดยวิธีการให้คำแนะนำ รัฐและผู้ประกอบการตัดสินใจ แม้แต่ในเรื่องของแนวโน้มของอนาคตของอุตสาหกรรมทั้งระบบและเข้าไปจัดการ หลังจากได้ข้อยุติเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ด้วยการใช้มาตรการการส่งเสริมและปรับเปลี่ยนโครงสร้างให้เป็นไปตามเป้าหมาย ดังนั้น การเข้าไปควบคุมจัดการทางรัฐจึงมีความชัดเจนมากกว่าประเทศอื่นๆ มีความเข้าใจในเรื่องความจำเป็นของระบบเศรษฐกิจและหาแนวทางในการแก้ปัญหาได้อย่างตรงตามความต้องการ

โมเดลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ของผู้ถือหุ้นบนพื้นฐานของธนาคาร (*Das Banken-basierte stakeholder-Modell*)

ประเทศญี่ปุ่น เช่นเดียวกับประเทศเยอรมนีถือเป็นประเทศหนึ่งที่ธรรมเนียมของระบบการประกอบการขึ้นอยู่กับ “พื้นฐานของธนาคาร” และ/หรือ โมเดล “Stakeholder”⁴³¹ (คือรูปแบบการประสานผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ โดยมุ่งเน้นไปที่เศรษฐกิจศาสตร์สังคม เช่นผู้ถือหุ้น, ลูกจ้างที่ทำงานในสถานประกอบการ, ลูกค้านักค้าที่จะได้สินค้าที่มีคุณภาพ ฯลฯ: ผู้แปล) เช่นเดียวกับประเทศเยอรมันเงินสำหรับการลงทุน ส่วนที่สำคัญจะผ่านมาจากระบบธนาคาร ขณะที่สถาบันทางการเงินและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นผู้ควบคุมเงินทุนที่เป็นหุ้นกล่าวคือ 68.4% ในปีค.ศ. 1995⁴³² มันไม่เป็นเช่นนั้นเสมอเพราะว่าปี ค.ศ. 1949 69.1% ของเงินทุนที่เป็นหุ้นอยู่ในมือของเอกชนและส่วนที่ไม่ใช่นิติบุคคล

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง หน่วยราชการอเมริกันที่มีหน้าที่

⁴³¹ Jackson 2001: 121

⁴³² Jackson 2001: 123

ควบคุมระหว่างที่กำลังทำให้เกิดประชาธิปไตยและการปลดอาวุธ ได้ทำลายบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ (zaibatsu) ผู้ถือหุ้นใหญ่ที่เป็นปัจเจกหายไปและหุ้นก็ถูกกระจายออกไปสู่วงกว้าง กฎหมายที่มีให้มีการผูกขาดในปี ค.ศ. 1947 ห้ามมิให้นิติบุคคลซื้อหุ้นในนามของนิติบุคคลด้วยเงินของตนเอง⁴³³ ผลที่ตามมาคือเอกชนกลายเป็นผู้ถือหุ้นในส่วนใหญ่ที่สุด ในช่วงนี้ยังเป็นปริศนาอยู่ว่า ลัทธิทุนนิยมของญี่ปุ่นจะพัฒนาไปในทิศทางไหน⁴³⁴

พร้อมกับการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายจำนวนหนึ่งของการห้ามมิให้มีการผูกขาด ที่ ส่วนหนึ่งได้บัญญัติและถูกนำมาใช้ในปีค.ศ. 1949 แล้วนั้น ก็ได้มีการปลดล็อกข้อห้ามบางส่วนออก และในญี่ปุ่นก็ได้เริ่ม⁴³⁵ “กระบวนการสหการของผู้ถือหุ้นไปสู่นิติบุคคล” เจ้าของหุ้นเอกชนเป็นจำนวนมากขายหุ้นของตนเองออกไปในช่วงที่มีปัญหาเงินเฟ้อสูง จากผลการขายหุ้นออกไปทำให้สัดส่วนของการถือหุ้นในปี ค.ศ. 1960 ลดลงอยู่ที่ 46% เท่านั้น และในปี ค.ศ. 1991 เหลือเพียง 23.2% พร้อมกับการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของการห้ามมิให้มีการผูกขาดปีค.ศ. 1953 ทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของการถือหุ้นไขว้ของสถานประกอบการอย่างชัดเจน โดยผ่านเครื่องมือการประชุมผู้บริหารบริษัทอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้บริหารฯ รวมตัวกันเป็นกลุ่มประกอบการใหม่ขึ้นมา⁴³⁶ “การทำสหการให้เป็นองค์การนิติบุคคล” ประสบกับกำลังเสริมเพิ่มขึ้นมาอีก เมื่อญี่ปุ่นกลายเป็นสมาชิก OECD ในปีค.ศ. 1964 และด้วยจังหวะดังกล่าวทำให้ญี่ปุ่นต้องยอมรับการเปิดเสรีตลาดทุน คนทั่วไปไม่มีความกลัวกันว่า ทุนต่างชาติอาจสามารถเข้ามาซื้อหุ้นของสถานประกอบการของญี่ปุ่นในขนาดที่ใหญ่ได้ นำโดยผู้ประกอบการยานยนต์อย่าง TOYOTA ผู้ประกอบการรายใหญ่ๆ ของญี่ปุ่นก็ได้เริ่มขบวนการ “ปฏิบัติการของการเป็นเจ้าของหุ้นอย่างมั่นคง” (“antei kabunushi kôsaku”) ผู้ประกอบการซื้อและขายกันเองภายในผู้ประกอบการกันเอง ส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ภายในกลุ่มผู้ประกอบการที่อยู่ในวงการ

⁴³³ Okumura 1992: 22-25

⁴³⁴ อ้างแล้ว: 153

⁴³⁵ อ้างแล้ว: 22-25

⁴³⁶ อ้างแล้ว: 48

เดียวกัน ตัวโครงสร้างพื้นฐานของความเป็นเจ้าของหุ้นไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากนักตั้งแต่นั้นมา 7.4% ของหุ้น ในปีค.ศ. 1995 จะอยู่ในมือนักลงทุนต่างชาติ, ส่วนใหญ่ จะเป็นสถาบันต่างชาติที่ไปลงทุน ที่ ผลจากการซื้อและการขายของหุ้น อย่างบ่อยครั้ง นำไปสู่ความไม่สงบในตลาดหลักทรัพย์ อย่างมากและในกรณีเดียว บางกรณีก็ยังสามารถมีอำนาจเหนือบริษัทญี่ปุ่นได้อีกด้วย

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคม

ระบบการเมืองของประเทศญี่ปุ่นถูกรองรับด้วยวัฒนธรรมที่หล่อหลอมเข้าด้วยกันอย่างแน่นแฟ้น ที่ กำหนดโดยผ่านจากสิทธิเรียกร้องที่เป็นบรรทัดฐานบนความเสมอภาค อย่างเห็นได้ชัด ในคริสต์ศตวรรษที่ 1950 และ 1960 นั่นคือ ขณะที่ เป็นช่วงที่มีความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมาก ที่ความเชื่อมั่นของการปกครองในระบบประชาธิปไตยมีสูงมาก ในห้วงเวลานี้ คนมีความเชื่อมั่นในโอกาสที่เท่าเทียมกันในสังคมญี่ปุ่น ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษ 1970 เป็นต้นมา ความศรัทธานี้ก็ค่อยๆ ลดลง แทนความเชื่อมั่นนี้ คำว่า “ความไม่เป็นธรรม” มักจะถูกกล่าวถึงจากคนญี่ปุ่น ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก เมื่อ เขาเหล่านั้นออกความคิดเห็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคมของเขา จากข้อเท็จจริงของการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในเรื่องการจัดสรรรายได้ที่เป็นโมเดลตัวอย่าง ทำให้ต้องประหลาดใจต่อความคิดเห็นนี้ ถึงแม้ว่าดัชนีการจัดสรรในช่วงศตวรรษที่ 1990 ในความเป็นจริง จะแย่งเล็กน้อย ความเป็นจริงแล้ว ความรู้สึกของจิตสำนึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมมาจากความสามารถในการเข้าใจว่า การให้รางวัลไม่ได้เกิดจากความพยายามส่วนตัว แต่เกิดจากประสิทธิภาพการทำงาน นอกจากนั้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ความแตกต่างของชนชั้นทางสังคมได้เกิดขึ้นใหม่อีกครั้ง สาเหตุจากระดับการศึกษาของผู้ปกครองถึงขนาดว่า ความเชื่อในสังคมแห่งการเข้ารับการศึกษาที่เปิดสำหรับทุกๆ คนของญี่ปุ่น, ที่เชื่อว่าคนทุกคน ไม่ขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาและทรัพย์สินสมบัติ ต้องมีที่เรียนตามสติปัญญา, ความสามารถและความพยายามของตนเอง, ถูกสั่นคลอนไป

การเปลี่ยนแปลงในจิตสำนึกกว้างไปมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของคุณค่า ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 1960 เป็นต้นมา ในประเทศญี่ปุ่นจะสังเกตได้ถึงการ

เกิดขึ้นของความคิดในเรื่องคุณค่าทาง “หลัง-วัตถุนิยม” (“*post-materialism*”) ใหม่ คุณค่าของความคิดนี้ก่อร่างพื้นฐานของกระบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมากมาย โดยเฉพาะ เคยและประสบความสำเร็จอย่างมากในระดับชุมชนจำนวนของกลุ่มประชาชนที่ริเริ่มและองค์กรที่จัดตั้งด้วยความสมัครใจต่างๆ มีกว่าล้านคน ภาคประชาสังคมในประเทศญี่ปุ่นมีการจัดตั้งที่เข้มแข็ง ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนองค์กรและสมาคมน้อยมากที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผลประโยชน์ทางการเมือง ครอบคลุมไปทั่วประเทศก็ตาม

แลไปข้างหน้า

ในประเทศญี่ปุ่นมีองค์ประกอบที่ครบถ้วนของสังคมประชาธิปไตย ถึงแม้ว่า องค์ประกอบเหล่านี้ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากปราศจากพรรคสังคมนิยมที่เข้มแข็งและปราศจากพื้นฐานที่เป็นอุดมการณ์-สังคมนิยมก็ตาม ชนชั้นนำที่เป็นอมตยธิปไตย, นักวิชาการและนักการเมืองของประเทศได้เป็นส่วนหนึ่งที่น่าไปความเป็นสังคมนิยม เพราะ ชนชั้นนำเหล่านั้นกำลังค้นหาคำตอบที่ยอมรับได้ จากทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ รวบรวมข้อมูล, ความคิดและคอนเซ็ปต์ต่างๆ เพื่อไปประยุกต์ใช้ให้เกิดเป็นจริงขึ้นมา

ระบบของญี่ปุ่นไม่ได้ปลอดจากแง่มุมต่างๆ ของปัญหา เพราะว่า เป็นเรื่องที่มีมุ่งเน้นไปที่ข้างในและถูกรอบำงำด้วยองค์ประกอบของความเป็นชาตินิยมที่รุนแรงที่ยังคงอยู่มาตลอด ประเทศนี้แทบจะไม่มีคอนเซ็ปต์และการเริ่มต้นอย่างเป็นทางการสำหรับการบูรณาการชนกลุ่มน้อยที่เป็นชาวต่างชาติ เข้าด้วยกัน การอพยพเข้าไปของแรงงานได้เริ่มต้นมาเป็นเวลานานแล้วและคาดว่าจะมีเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ญี่ปุ่นไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงในการที่จะต้องดำเนินการกับปัญหานี้ ปัจจุบันนี้ ชาวต่างชาติยังไม่ได้รับสิทธิทั้งหมดตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญญี่ปุ่น ชนกลุ่มน้อย เช่นพวก *Ainu* จากภาคเหนือของญี่ปุ่นยังถูกเลือกปฏิบัติอยู่ ถึงแม้ว่า สถานการณ์ทางกฎหมายของเขาเหล่านั้น ตั้งแต่ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา จะดีขึ้นก็ตาม แต่ก็ยังมีขนาดที่ไม่เพียงพออยู่ดี

เจกเช่นเดียวกันกับเรื่องความเสมอภาพของเพศมีความจำเป็นที่จะต้อง

ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นมากกว่านี้ เรื่องเดียวกันนี้ใช้ได้สำหรับการให้การสนับสนุนแก่คนที่ไร้ที่พึ่งพิง, ลูกจ้างที่ทำงานรายวันและผู้ที่จำเป็นต้องรับการสังคมสงเคราะห์ นอกจากนี้ การต่อสู้เพื่อเอาชนะอดีตยังเป็นปัญหาที่ทำให้ทุกขั้วทรมาณใจ ที่ทำให้เกิดความหนักใจต่อความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน โดยผ่านปัญหาที่เปิดขึ้นต่างๆ นี้ ทำให้เกิดเงาตกทับไปที่สังคมประชาธิปไตยในญี่ปุ่น พร้อมกับระบบการประกันทางสังคมที่ขยายออกไปอย่างครอบคลุมและมีความสามารถในทางปฏิบัติ

7.7 ประเทศสหรัฐอเมริกา⁴³⁷ (USA)

ระบบการเมือง

อเมริกาเป็นระบบรัฐบาลที่เป็นระบบประธานาธิบดีที่ชัดเจนมาก เครื่องหมายของประเทศคือ โครงสร้างที่เป็นคู่ขนานกัน: รัฐสภาและรัฐบาลมีความชอบธรรมด้วยตัวของมันเองโดยผ่านผู้มีสิทธิเลือกตั้ง แต่ในขณะเดียวกันในการทำหน้าที่ต่างต้องขึ้นต่อกันและกัน⁴³⁸ ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติต่างก็เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญและมีความเชื่อมโยงกันอย่างหลากหลาย ประธานาธิบดีไม่สามารถที่จะถูกสภานิติบัญญัติปลดออกจากการทำหน้าที่บริหารประเทศจากเหตุผลทางการเมืองและในทางกลับกัน ประธานาธิบดีก็ไม่สามารถที่จะยุบสภานิติบัญญัติได้ การแสดงออกถึงความเป็นอิสระต่อกันนั้นเป็นการไม่ยอมรับกันและกัน (*Inkompatibilitaet* หมายถึงการไม่สามารถยอมรับให้มีการเกียะเซี่ยะกัน เช่นทางการเมือง ถ้าเป็นรัฐมนตรีต้องออกจากเป็นส.ส. เป็นต้น มิเช่นนั้นอาจจะใช้ตำแหน่งซ้ำซ้อนได้ หลักการนี้มีความสำคัญต่อการควบคุมตรวจสอบซึ่งกันและกันมาก: ผู้แปล) ตามข้อกำหนดนี้ สมาชิกที่อยู่ในรัฐบาลไม่อนุญาตให้เป็นสมาชิกนิติบัญญัติในเวลาเดียวกัน⁴³⁹ ในความเป็นจริง ในสหรัฐอเมริกา/ประธานาธิบดี

⁴³⁷ บทนี้เป็นการรวบรวมบนพื้นฐานของบทความดังต่อไปนี้: Hinchmann, Lew (2004): The United States: a liberal welfare state? ใน Meyer, Thmas: ทฤษฎีของสังคมประชาธิปไตย, เล่ม II (อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์)

⁴³⁸ Lehner/Widmaier 2002: 115

⁴³⁹ อ้างแล้ว: 115

ได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้งเสียงข้างมาก ผู้แทนราษฎรของรัฐสภาจะถูกเลือกโดยตรงจากประชาชนทุกสองปีเช่นเดียวกัน ในวุฒิสภามีตัวแทนจากทั่วทั้ง 50 มลรัฐของสหรัฐอเมริกาโดยผ่านวุฒิสมาชิก มลรัฐละสองคน ซึ่งได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งคราวละหกปี⁴⁴⁰

ระบบรัฐบาลของสหรัฐอเมริกาได้รับอิทธิพลอย่างมาก โดยผ่านทฤษฎีการแบ่งอำนาจที่นำเสนอจากมองเตสกีว (*Montesquieu*) และจอห์นล๊อค (*John Locke*) ทฤษฎีการแบ่งอำนาจการบริหารนี้ เห็นด้วยกับการแบ่งแยกโดยที่ในขณะเดียวกันก็ไขว่อำนาจกันไปมา เพื่อที่จะป้องกันการใช้อำนาจไปในทางที่ผิด ทำตามอย่างมโนธรรมคนนี้ ระบบจะสร้างสถาบันที่แยกตัวออกกัน และมีอิสรภาพจากกันและกันทางบุคคล รวมทั้งทางพื้นฐานของความชอบธรรม แต่ระหว่างกันและกันไขว่กันไปมาอย่างครอบคลุม ในทางด้านหนึ่ง แต่ละสถาบันของรัฐธรรมนูญมีกรอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบของตนเอง แต่ในอีกด้านหนึ่งกรอบในการปฏิบัติก็ต้องไขว่กันไปมาว่า อำนาจของแต่ละฝ่ายมีสิทธิที่เฉพาะสำหรับการเข้าไปแทรกแซงในกรอบการปฏิบัติงานของผู้มีอำนาจอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยวิธีนี้ระบบประกอบด้วย การควบคุมกันของสถาบันต่างๆ ที่ ควบคุมตรวจสอบกันเอง;

ระบบของการ “ตรวจสอบและถ่วงดุล” (“*checks and balances*”) ควรจะยับยั้งรัฐบาลที่เข้มแข็ง ที่สามารถเข้าไปแทรกแซงในระบบเศรษฐกิจและสังคม

ดังนั้น ระบบรัฐธรรมนูญอเมริกันจึงมีเป้าหมาย ในการแบ่งแยกอำนาจการบริหารอย่างครอบคลุมและการจำกัดอำนาจให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และด้วยวิธีการนี้ โดยเฉพาะการคุ้มครองเสรีภาพของปัจเจกอย่างมีประสิทธิภาพต่อการใช้อำนาจที่ไม่เป็นธรรมจากรัฐ ลักษณะดังต่อไปนี้อธิบายระบบรัฐธรรมนูญอเมริกา ในรายละเอียด:⁴⁴¹

⁴⁴⁰ อ้างแล้ว: 116-117

⁴⁴¹ อ้างแล้ว: 119

- อำนาจนิตินิติบัญญัติอยู่ที่สภา ที่มีอยู่สองสภา (วุฒิสภาและสภาผู้แทนฯ) ทำหน้าที่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมกัน ประธานาธิบดีจะต้องเห็นด้วยกับร่างกฎหมาย ก่อนที่กฎหมายจะมีผลบังคับใช้
- อำนาจการบริหารอยู่ที่ตัวประธานาธิบดี ที่ เป็นประมุขแห่งรัฐในขณะเดียวกันและเป็นหัวหน้ารัฐบาล แต่ทั้งนี้ ในกระบวนการตัดสินใจ ประธานาธิบดีจะต้องขึ้นอยู่กับคำแนะนำและความเห็นชอบจากวุฒิสภา
- อำนาจตุลาการที่สูงที่สุดคือศาลสูงสุด (Supreme Court) และศาลกลางต่างๆ ที่รับการจัดสรรจากวุฒิสภา Supreme Court สามารถที่จะชี้ขาดให้กฎหมายทุกมาตราขัดหรือแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญได้และด้วยวิธีนี้ จึงแทรกแซงลึกเข้าไปในการใช้อำนาจของสภานิติบัญญัติได้
- การแบ่งแยกอำนาจในแนวระนาบระหว่างอำนาจนิตินิติบัญญัติ, อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการถูกเสริมด้วยการแบ่งอำนาจในแนวดิ่งในรูปแบบของโครงสร้างการปกครองประเทศแบบสหพันธรัฐที่เข้มแข็งมาก
- รัฐธรรมนูญอเมริกันประกอบด้วยการให้หลักประกันของสิทธิพลเมืองทางเสรีนิยม แต่ไม่ใช่ทางด้านสังคม หรือ ทางเศรษฐกิจ การให้ความเคารพในสิทธิพลเมืองโดยผ่านการปฏิบัติการของรัฐอยู่ภายใต้การควบคุมทางศาล

ในระบบของสหรัฐอเมริกา วิธีการแข่งขันของพรรคการเมืองไม่มีหน้าที่ที่มีความหมายสำคัญ⁴⁴² พรรคการเมืองในสหรัฐอเมริกาเป็น ในการเปรียบเทียบกับพรรคการเมืองในระบบรัฐสภา แทบจะไม่ใช่สถาบันที่มีอิทธิพลในการควบคุมทางนโยบาย แต่เป็นเพียงองค์กรจัดตั้งเพื่อหาเสียงต่อสู้ในการเลือกตั้งส่วนใหญ่แล้วพรรคฯ มีการกำหนดนโยบายเพียงเล็กน้อย ไม่มีการนำเสนอแนะนโยบายของรัฐบาลที่ได้มีการเตรียมการในการเข้าสู่สนามการเลือกตั้ง และส่วนใหญ่แล้วปฏิบัติการในสภาไม่เป็นเอกภาพ คณะผู้บริหารไม่ได้มาจากคณะทำงานพรรคการเมืองในสภา

⁴⁴² อ้างแล้ว: 121

ในวุฒิสภาและในสมาชิกสภาผู้แทนฯ ความเป็นสมาชิกของพรรคฯ มีความหมายน้อยมากสำหรับการตัดสินใจในเรื่องนโยบาย; ยิ่งกว่านั้น การผูกพันด้วยผลประโยชน์ของสมาชิกสภาแต่ละคนกลับเป็นบทบาทที่ซ้ำซ้อน⁴⁴³

ทั้งนี้ ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ประเด็นของพรรคการเมืองในระบบการเมืองกลับมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น และทำให้เกิดการตกลึกของการเลือกข้างทางนโยบายที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน⁴⁴⁴ ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษ 1980 เป็นต้นมา พรรคการเมืองของอเมริกาเริ่มมีความแตกต่างกันทางด้านอุดมการณ์อย่างเห็นได้ชัด และกำหนดแนวทางการทำงานออกมาได้อย่างชัดเจนกว่า แนวโน้มของการเกิดขั้วทางด้านแนวคิดเกิดความรุนแรงมากขึ้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1990⁴⁴⁵ คงจะต้องเฝ้าดูต่อไปว่า แนวโน้มนี้จะคงดำเนินต่อไปหรือไม่

ปัญหาหลักอย่างหนึ่งของระบบการบริหารของรัฐบาลอเมริกาอยู่ที่การบูรณาการเข้าด้วยกันที่น้อยมากและความเสมอต้นเสมอปลายของการปฏิบัติการแตกต่างทางสถาบันอย่างมากของระบบและความสามารถในการที่จะบูรณาการเข้าด้วยกันที่ค่อนข้างต่ำของพรรคการเมืองส่งผลเอื้ออำนวยให้อิทธิพลที่สำคัญของผลประโยชน์ที่ไม่ปกติ โดยเหตุนี้ นโยบายจึงไม่ได้รับการจัดระเบียบและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา⁴⁴⁶

ประเทศอเมริกาเป็นตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับสำหรับประชาธิปไตยที่เป็นพหุนิยม ถึงแม้ว่าระบบการบริหารของรัฐบาลอย่างอเมริกาจะมีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพของการถ้อยที่ถ้อยอาศัยค่อนข้างมาก ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการจัดตั้งของผลประโยชน์ที่สูง ส่วนใหญ่แล้วมักจะประสบกับความล้มเหลว เมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ในวงกว้าง แต่ว่า ความสามารถในการจัดตั้งต่ำ จะเห็นได้ โดยเฉพาะในเรื่องของปัญหาที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องของการ

⁴⁴³ อ้างแล้ว: 121

⁴⁴⁴ Seelaib-Kaiser 2001: 282

⁴⁴⁵ อ้างแล้ว: 282

⁴⁴⁶ Lehner/Widmaier 2002: 124

บูรณาการชนกลุ่มน้อย หรือในความยากลำบากในการเอาชนะความยากจนด้วยนโยบายทางสังคม⁴⁴⁷

ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

ความเสมอภาคทางเพศในประเทศอเมริกาได้ถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายและถูกรับรองด้วยการชี้ขาดทางศาล ถึงแม้ว่าผู้หญิง ในอัตราเฉลี่ยแล้ว ยังมีรายได้ต่ำกว่าของผู้ชาย แต่ในเรื่องรายได้ของผู้สำเร็จในระดับอุดมศึกษาแล้ว ช่องว่างส่วนต่างของรายได้กลับลดลงเรื่อยๆ รายได้โดยเฉลี่ยแล้วของผู้หญิงที่มีอายุ 20 ปีคนหนึ่ง แทบจะไม่มีแตกต่างจากอัตราเฉลี่ยของรายได้ผู้ชายที่อยู่ในวัยเดียวกัน ผู้หญิงเข้าไปยึดอาชีพในขอบเขตทางการแพทย์, นักกฎหมายและสื่อมวลชนเป็นเวลานานมาแล้ว ที่ คณะนิติศาสตร์และคณะการสื่อสาร จำนวนนักศึกษาที่เป็นผู้หญิงมีจำนวนมากกว่านักศึกษาที่เป็นผู้ชาย เรียบร้อยแล้ว⁴⁴⁸

ในประเทศอเมริกาความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องของรายได้และสุขภาพมีค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่ถูกตรวจสอบอื่นๆ ในทางกลับกัน อัตราการว่างงานกลับอยู่ในระดับต่ำ (4.1% ในปีค.ศ. 1999)⁴⁴⁹

ถึงแม้ว่า รัฐธรรมนูญของอเมริกาจะให้หลักประกันแก่คนงาน สิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานและการต่อรองสภาพการจ้าง ขบวนการแรงงานเป็นไปอย่างค่อนข้างจะอ่อนแอ เพียงแค่ประมาณ 13% ของคนงานและต่ำกว่า 10% ของลูกจ้างในขอบเขตธุรกิจของเอกชนเป็นสมาชิกอยู่ในสหภาพแรงงาน ระดับการจัดตั้งที่ต่ำของลูกจ้างสามารถ ในด้านหนึ่ง ย้อนกลับไปดูที่องค์ประกอบทางวัฒนธรรม ในอีกด้านหนึ่ง สาเหตุจากการต่อต้านอย่างรุนแรงของนายจ้าง⁴⁵⁰

⁴⁴⁷ อ้างแล้ว: 149

⁴⁴⁸ Freedom House 2003

⁴⁴⁹ อ้างแล้ว

⁴⁵⁰ อ้างแล้ว

รัฐสวัสดิการ

กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยทางสังคม (*Social Security Act*) ของปี ค.ศ.1935 คือเอกสารพื้นฐานที่เป็นนโยบายสังคมของอเมริกา⁴⁵¹ เอกสารนี้จัดระบบความจำเป็นที่สำคัญของการให้ความคุ้มครองผู้สูงอายุ, ผู้เป็นหม้ายกับลูกที่ถูกทอดทิ้ง และผู้ทุพพลภาพของทุกมลรัฐให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ขอบเขตอื่นๆ ทางนโยบายสังคม ทั้งหมดขึ้นอยู่กับการกำหนดบนระดับของรัฐสมาชิก ทั้งนี้ ความแตกต่างคงอยู่อย่างเห็นได้ชัด หากคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องที่ได้รับการรับรอง, ลักษณะ, ขนาดและจำนวน⁴⁵² นโยบายสังคมของอเมริกาถูกย้าเตือนโดยผ่านการโต้แย้งอย่างต่อเนื่องระหว่างสหพันธรัฐกับรัฐที่เป็นสมาชิกเกี่ยวกับขอบข่ายอำนาจหน้าที่และงบประมาณของความช่วยเหลือทางสังคม

การจัดการทางสถาบันของการสร้างความอยู่ดีกินดีในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นหลักการที่ถูกส่งผ่านโดยการครอบงำของหลักการตลาด ในประเทศถูกครอบงำด้วยความคาดหวังที่ว่า มาตรการของรัฐก็ไม่อาจจะเข้าไปจำกัดประสิทธิภาพของพลังตลาดได้ ในลักษณะเดียวกันก็ขาดการกำหนดล่วงหน้าสำหรับสิทธิแรงงานจากรัฐด้วย สำหรับการให้ความคุ้มครองทางสังคมบทบาทของการมีส่วนร่วมในการสังคมสงเคราะห์จากสถานประกอบการเป็นบทบาทที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับกรณีของการตกงานก่อนเกษียณอายุยังขาดมาตรการที่มีประสิทธิภาพ ในประเทศอเมริกา ทุกคนต้องทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงชีพตนเอง การให้ความสนับสนุนจากสาธารณะ ในการให้การอนุบาลเด็กเล็กมีน้อยมาก การอนุบาลเด็กเล็กจะถูกมองว่าเป็นเรื่องของส่วนตัวเท่านั้น⁴⁵³

ในลำดับที่สองของการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างความอยู่ดีกินดีคือ สถาบันครอบครัว ความเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันของสถาบันครอบครัวเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

⁴⁵¹ Kaufmann 2003: 121

⁴⁵² อ้างแล้ว: 121

⁴⁵³ อ้างแล้ว: 122

⁴⁵⁴ อ้างแล้ว: 122

อย่างยิ่งยวดสำหรับการคุ้มครองทางสังคมที่เป็นส่วนบุคคล ส่วนใหญ่ของความยากจนในเมืองเกิดจากความไม่มั่นคงของความเชื่อมโยงของสถาบันครอบครัว

รัฐจะให้การดูแลด้านสวัสดิการสำหรับกรณีของทหารผ่านศึก, คนสูงอายุ และผู้ทุพพลภาพ สำหรับความคุ้มครองทางสังคมของกลุ่มบุคคลที่มีความจำเป็นอื่นๆ นอกจากนี้เป็นหน้าที่ของชุมชนของศาสนิกชนและองค์กรเพื่อสาธารณกุศลอื่นๆ⁴⁵⁴

ในประเทศอเมริกาจะยอมรับความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมมากกว่าในยุโรปมาก ซึ่งทำให้ความสัมพันธ์ที่สำคัญสำหรับระบบที่ต้องยึดแนวทางตลาด รายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันมีมากกว่าประเทศส่วนใหญ่ในยุโรป⁴⁵⁵

ลักษณะเฉพาะอื่นๆ ของระบบอเมริกัันสามารถอธิบายจากตัวอย่างของระบบประกันสุขภาพ:

การให้บริการด้านสุขภาพของอเมริกา – วัดจากการใช้จ่ายเพื่อการให้บริการด้านสาธารณสุขเปรียบเทียบกับรายได้ประชาชาติ – เป็นการให้บริการที่แพงที่สุดในโลก ที่ทั้งต่างประเทศอื่นอย่างมาก ปัญหาหลักที่ทำให้การบริการแพง อยู่ที่ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการรักษาและค่าประกันที่สูงมากๆ เพราะว่าการให้บริการด้านสุขภาพในประเทศอเมริกาทกอยู่ภายใต้หลักการพื้นฐานของการขึ้นอยู่กับการตั้งราคาการรักษาได้อย่างอิสระ จึงไม่มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการนำมาระงับไม่ให้ค่าใช้จ่ายสูงขึ้น⁴⁵⁶ มั่นขาดหน่วยงานของรัฐที่จะมาดูแล หรือ การคุ้มครองผู้บริโภคที่เพียงพอ การป้องกันทางสังคมในกรณีเจ็บป่วย ในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศพบว่าไม่เป็นที่พึงพอใจ⁴⁵⁷ ในด้านที่เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือตามคำเรียกร้องควบคุมโดย – ใกล้เคียงกับระบบการศึกษา – ภาคเอกชน การควบคุมในส่วนของคุณภาพจะเกิดขึ้นตามมุมมองของเศรษฐศาสตร์การตลาด ข้อเสียที่เกิดจากหลักคิดนี้ แสดงให้เห็นตัวอย่างเช่น ในส่วนการคาดหวังการมีชีวิตของผู้หญิงผิวดำ

⁴⁵⁵ Atkinson 1996

⁴⁵⁶ Kaufmann 2003: 112

⁴⁵⁷ อ้างแล้ว: 109

ที่มีน้อยกว่าประมาณหกปี เมื่อเปรียบเทียบกับผู้หญิงผิวขาว ในส่วนของผู้ชายความแตกต่างอยู่ที่แปดปีเลยทีเดียว⁴⁵⁸ พร้อมกับความเกี่ยวเนื่องไปที่การประกันการเจ็บป่วยไม่ได้กำหนดเป็นทางการไว้สำหรับคนในวัยทำงานในประเทศสหรัฐอเมริกา ส่งผลโดยเฉพาะทำให้เกิดสองสิ่งตามมา: หนึ่ง การคุ้มครองการประกันการเจ็บป่วยส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับสถานภาพของการทำงาน และส่วนใหญ่ของเงินกองทุนประกันจะรับผิดชอบโดยนายจ้าง ด้วยการนี้ ทำให้สิทธิในการบริโภคของผู้ประกันตนถูกจำกัดอย่างมาก สอง ส่วนใหญ่แล้วการคุ้มครองผู้ประกันตนจะสิ้นสุดลงพร้อมกับสถานภาพการถูกไล่ออก หรือ การลาออกจากงานของลูกจ้าง⁴⁵⁹ ประมาณ 15% ของประชาชนไม่มีหลักประกันการเจ็บป่วยใดๆ เลย⁴⁶⁰

ระบบการศึกษา

ผู้เขียนบางท่านมองว่าในนโยบายการศึกษาเป็นหัวใจของนโยบายสังคมอเมริกา⁴⁶¹ ทั้งนี้ เกือบจะไม่สามารถกล่าวได้เลยว่า นโยบายการศึกษาเป็นการรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยรัฐ แต่อย่างไรก็ดี ในการเปรียบเทียบกับยุโรป ในอเมริกามีโอกาสการศึกษาเพื่อให้ใกล้เคียงกัน ที่ยิ่งยไปกว่า⁴⁶² ที่เป็นเช่นนั้น เพราะขึ้นอยู่กับอุดมการณ์เสรีนิยมสุดโต่งและอุดมการณ์ที่ยึดหลักความเสมอภาคกันของประเทศนี้ อย่างสอดคล้องกับอุดมการณ์นี้ ระบบการศึกษาต้องเป็นนำไปสู่ความเสมอภาคและโอกาสในการเริ่มต้น การขยายตัวของระบบการศึกษาของอเมริกาได้มีส่วนทำให้ สังคมของคนอเมริกันได้รับการรองรับจากคนชั้นกลาง ที่แสดงให้เห็นความเป็นมาที่หลากหลายอย่างยิ่งของคนเหล่านี้

ในประเทศอเมริกาไม่มีการผูกขาดการศึกษาของรัฐแต่เพียงผู้เดียว เหมือนในเยอรมัน ระบบการศึกษาถูกตั้งขึ้นโดยศาสนจักรในเบื้องต้นและถูกต่อยอดโดยชุมชน ปราศจากการมีส่วนร่วมของสหพันธ์ได้มีการขยายมหาวิทยาลัยและ

⁴⁵⁸ Schneider 1994: 475

⁴⁵⁹ Kaufmann 203: 111

⁴⁶⁰ Schneider 1994: 473-477

⁴⁶¹ Heidenheimer 1981

⁴⁶² Kaufmann 2003: 107

โรงเรียนบนระดับมลรัฐต่างๆ และชุมชน การเข้ามามีส่วนของศาสนจักรและองค์กรภาคเอกชนอื่นๆ ในระบบการศึกษาจึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก

เพราะว่าระบบของการมีสิทธิในสหรัฐอเมริกาไม่ได้รับการควบคุมจากภาครัฐด้วย ให้ประกาศนียบัตรสำหรับใช้ในการสมัครเข้าทำงานมีบทบาทน้อยกว่าในยุโรปมาก ด้วยการนี้ ระบบการจ้างงานในประเทศอเมริกาจึงเสรีกว่าในยุโรปมาก รวมทั้งไม่มีระบบการศึกษาคู่ขนานเช่นเดียวกับในเยอรมัน ใครที่ต้องการเรียนรู้การทำงานในภาคปฏิบัติ จะถูกเสนอให้ไป “ทำการเรียนรู้จากการทำงาน” (*“training on the job”*)⁴⁶³

ในสหรัฐอเมริกา ชื่อเสียงของสถาบันการศึกษาแต่ละสถาบันมีบทบาทที่ทรงความหมายมากกว่าในยุโรป สำหรับความก้าวหน้าของตำแหน่งทางสังคมของแต่ละบุคคล นอกจากนั้น ในขอบเขตที่ไม่ใช่ของสาธารณะของระบบการศึกษาทั่วไป บ่อยครั้งจะต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายสำหรับโรงเรียนแพงมาก ถึงแม้ว่ามีการริเริ่มให้ความช่วยเหลือที่มีความหลากหลายของเอกชนและการให้ทุนการศึกษาด้วยวิธีการนี้ก็ยังคงเกิดปัญหาความยากลำบากทางการเงินในการเข้ารับการศึกษาสำหรับครอบครัวที่มีรายได้น้อย

รูปแบบทุนนิยม

สหรัฐอเมริกาเป็นตัวอย่างที่มีลักษณะเป็นตัวแทนสำหรับเศรษฐกิจเสรี การตลาดเสรีนิยม⁴⁶⁴ เศรษฐศาสตร์การตลาดเสรีนิยม มองในระบบเศรษฐกิจมหภาคสามารถเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับระบบเศรษฐกิจที่มีการจัดระเบียบ แต่เป็นการเข้าถึงประสิทธิภาพที่มีรูปแบบและวิธีการที่แตกต่างกัน ในระบบเศรษฐกิจการตลาดเสรีนิยม บริษัทต่างๆ ต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของตลาดเพื่อแก้ปัญหาการจัดระเบียบมากกว่ามาก ที่ในระบบเศรษฐกิจเสรีนิยมที่มี

⁴⁶³ อ้างแล้ว: 108

⁴⁶⁴ Hall/Soskice 2001: 19

การจัดระเบียบจะแก้ปัญหาโดยผ่าน ที่ไม่ได้มีการจัดระเบียบ “ด้วยวิธีการทางตลาด” และ/หรือ การทำงานร่วมกันและการมีปฏิสัมพันธ์ทางยุทธศาสตร์⁴⁶⁵

ในทุกขอบเขตของความพยายามของสถานประกอบการอเมริกันแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการแข่งขันของตลาดที่มีความแข็งแกร่งและได้รับความสนับสนุนทางสถาบันน้อยกว่า สำหรับรูปแบบที่ไม่ใช่ “วิธีการตลาด” ของการประสานงานทางสถานประกอบการ⁴⁶⁶

ระบบการเงิน:

ในประเทศสหรัฐอเมริกา การสนับสนุนทางการเงินของสถานประกอบการเกิดขึ้นผ่านระบบตลาดเงินเป็นหลัก แหล่งสนับสนุนด้านเงินทุนที่สำคัญที่สุดคือตลาดหลักทรัพย์ที่ใหญ่มากของอเมริกา ที่มีความโปร่งใสมากและประกอบด้วยกลุ่มตัวละครที่มีความหลากหลายอย่างมาก สถานประกอบการมีความเชื่อมโยงกันและกันเพียงเล็กน้อย ไม่มีผู้ประกอบการ, รวมทั้งไม่มีตัวแทนธนาคารไหนที่นั่งอยู่ในคณะผู้บริหารของอีกบริษัทหนึ่ง ผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นที่ต้องการได้เงินปันผลที่สูงที่สุดจะถูกกำหนดโดยยุทธศาสตร์การจัดการของแต่ละสถานประกอบการเป็นส่วนสำคัญ⁴⁶⁷ การเข้าสู่ตลาดเงินขึ้นอยู่กับคุณค่าของบริษัทในตลาดหุ้นอย่างมาก และขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงข้อมูลที่มีอยู่อย่างเสรีในเรื่องที่เกี่ยวกับผลกำไรจากข้อมูลการประกอบการโดยตรงและตีมูลค่าของตลาด สำหรับการรวบรวมกิจการของสถานประกอบการและการซื้อกิจการเพิ่มมีข้อจำกัดทางกฎหมายน้อย “การรวบรวมอย่างไม่เป็นมิตร” จะได้รับการยอมรับ

ความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรม:

ในการเปรียบเทียบกับเศรษฐศาสตร์การตลาดที่มีการจัดระเบียบแล้ว สภาพแรงงานและสมาคมนายจ้างในประเทศอเมริกาค่อนข้างจะอ่อนแอ การคุ้มครองการเลิกจ้างตามกฎหมายมีต่ำมาก ความสัมพันธ์ในการทำงานเป็นเรื่องความ

⁴⁶⁵ อ้างแล้ว: 27

⁴⁶⁶ อ้างแล้ว: 27

⁴⁶⁷ อ้างแล้ว: 27-29

สัมพันธ์การจ้างงานที่มีระยะสั้น การต่อรองค่าจ้างมีอยู่ในระดับของบริษัทเท่านั้น⁴⁶⁸ สำหรับบริษัทต่างๆ แล้วไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดไว้เป็นกฎหมาย ว่าต้องมีเครื่องมือในลักษณะของคณะกรรมการลูกจ้าง ตลาดแรงงาน โดยรวมแล้ว มีความยืดหยุ่นสูง

ผู้บริหารระดับสูงที่สุด บ่อยครั้งที่มีอำนาจในการควบคุมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการอย่างไม่จำกัด แรงงานสามารถ ตามแนวโน้มทางเศรษฐกิจติดประกาศรับสมัครคนงาน หรือเลิกจ้างได้อย่างกะทันหัน ด้วย ดังนั้นผู้ประกอบการสามารถมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อวิวัฒนาการของตลาดได้อย่างยืดหยุ่นมาก แรงกดดันเพื่อให้ตอบรับกับความเปลี่ยนแปลงของตลาดก็มีความรุนแรงลักษณะเดียวกันด้วย

จากสาเหตุของความยืดหยุ่นของตลาดแรงงาน ทำให้ไม่สามารถที่จะใช้แรงงานในการผลิตที่มีความซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพได้⁴⁶⁹ สำหรับประโยชน์ในการจ้างลูกจ้างไว้ทำงานในระยะยาว โมเดลการผลิตที่มีลักษณะเฉพาะของอเมริกา คือขบวนการผลิตที่ใช้บุคลากรที่มีคุณวุฒิต่ำและค่าจ้างที่ไม่สูงนัก

ระบบการศึกษาและการศึกษาต่อเนื่อง:

ในระบบการตลาดเสรีนิยม ระบบการศึกษาและการศึกษาต่อเนื่องต้องทำให้เกิดความสอดคล้องกับตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นสูง⁴⁷⁰ การอาชีวศึกษาและการฝึกงาน โดยปกติแล้วได้รับการเสนอจากสถาบันที่ให้การศึกษา โดยผ่านรูปแบบการศึกษาอย่างเป็นทางการ ที่จัดสอนในเรื่องความสามารถและฝีมือต่างๆ ไปมากกว่า เพราะว่า บริษัทไม่นิยมลงทุนในเรื่องการอาชีวศึกษาของคนงานที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการและการถ่ายโอนความรู้ในเรื่องความสามารถในการทำงานที่เป็นการเฉพาะ-ทางอุตสาหกรรม เพราะว่าสถานประกอบการไม่สามารถ

⁴⁶⁸ อ้างแล้ว: 29f

⁴⁶⁹ อ้างแล้ว

⁴⁷⁰ อ้างแล้ว: 30

เชื่อใจได้เลยว่า บริษัทอื่นไม่มาซื้อตัวคนงานที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีไป บริษัทเหล่านี้ก็จะได้ประโยชน์จากการลงทุนให้การศึกษา โดยที่ตัวเองไม่ต้องลงทุนด้านการอาชีวศึกษาเลย⁴⁷¹

จากทัศนคติของคนงาน ที่ต้องรับงานที่เป็นการจ้างงานระยะสั้น และต้องเคลื่อนตัวอยู่ในตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่น จึงไม่คุ้มค่าในการที่จะลงทุนในเรื่องความสามารถที่เป็นการเฉพาะทางอุตสาหกรรม เพราะว่าการเลื่อนตำแหน่งของการทำงานขึ้นอยู่กับความสามารถและความชำนาญในฝีมือการทำงาน ที่ทำงานในหน้าที่ที่หลากหลายมากกว่า⁴⁷² โครงการให้การอาชีวศึกษาและการฝึกฝีมือมากมาย รวมทั้งผู้ที่สำเร็จการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์ หรือ ด้านวิศวกรรมศาสตร์ ให้ความรู้ลึกซึ้งของตัวเองไว้ที่ความสามารถทั่วไป มากกว่าที่จะให้ความรู้ลึกซึ้งในเรื่องของความสามารถพิเศษ

ระดับของการศึกษาทั่วไปที่สูงขึ้นไปอีก แน่นอนว่า เป็นการลดค่าใช้จ่ายสำหรับการให้การฝึกอาชีพที่สูงขึ้นไปอีก ดังนั้น ถึงแม้ว่าบริษัทต่างๆ ในในประเทศอเมริกาจะลงทุนในเรื่องที่ผูกพันกับสถานประกอบการ แต่ทว่าก็ยังไม่เท่ากับขนาดการลงทุนของเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ สถานประกอบการเสนอการฝึกอาชีพในการหน้าที่ “ที่สามารถขายได้” ด้วยวิธีการนี้ ทำให้คนทำงานมีแรงปลุกเร้าในการที่จะเรียนรู้ ผลคือมีกลุ่มแรงงาน ที่ได้รับการเตรียมความพร้อมในเรื่องความสามารถทั่วไป กลุ่มแรงงานนี้มีความสามารถที่เหมาะสมสำหรับกรณีที่ต้องเพิ่มจำนวนคนทำงานในภาคส่วนของงานบริการ ที่จำเป็นต้องอาศัยความสามารถของคนงานที่ได้รับการฝึกฝนทุกๆ ไป แต่ทั้งนี้ คนงานประเภทนี้ไม่ได้ให้อะไรแก่บริษัทในเรื่องการเป็นลูกจ้างที่มีความสามารถพิเศษที่สูงส่ง หรือ เป็นลูกจ้างที่มีความรู้อะไรที่เป็นการพิเศษในเรื่องของบริษัท⁴⁷³

⁴⁷¹ อ้างแล้ว: 27

⁴⁷² อ้างแล้ว

⁴⁷³ อ้างแล้ว: 30

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการด้วยกัน:

ในระบบเศรษฐกิจการตลาดเสรีนิยม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการด้วยกันขึ้นอยู่กับหลักการบนความสัมพันธ์ทางตลาด ส่วนใหญ่และบนสัญญาที่เป็นรูปแบบที่สามารถฟ้องร้องกันได้⁴⁷⁴ ในประเทศอเมริกา ถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายควบคุมห้ามมิให้มีการผูกขาด หรือการครอบครองตลาดที่มีความสำคัญต่อคนส่วนใหญ่แต่เพียงผู้เดียว (*Kartell oder Monopol*) ที่นำไปสู่การตกลงเรื่องการกำหนดราคา บริษัทที่ต้องการเข้าไปทำพันธะสัญญาร่วมกับอีกบริษัท จะได้รับการสนับสนุนจากระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาค่อนข้างน้อย

การถ่ายโอนของความรู้ทางเทคนิค ประสบความสำเร็จในประเทศอเมริกาด้วยวิธีการที่นักวิทยาศาสตร์และนักวิศวกรจากบริษัทหนึ่งเปลี่ยนไปทำงานกับอีกบริษัทหนึ่ง (หรือ จากสถาบันการวิจัยหนึ่งไปสู่สถาบันภาคเอกชน)⁴⁷⁵ ตลาดแรงงานที่มีความยืดหยุ่นทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานลักษณะนี้ง่ายขึ้น บุคลากรที่ทำงานอยู่ในสถาบันการวิจัยต่างๆ ถ่ายโอนวิชาการด้านเทคนิค เพื่อสามารถบริหารจัดการการถ่ายโอนทางด้านเทคโนโลยีให้อยู่ในกรอบ ทำให้เศรษฐกิจการตลาดที่เป็นเสรีนิยม, เช่นประเทศอเมริกา, จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับการให้ลิขสิทธิ์ หรือการขายนวัตกรรมต่างๆ

สมาคมของสถาบันวิจัยต่างๆ และการทำงานร่วมกันระหว่างบริษัทมีบทบาท ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนความรู้ทางด้านเทคนิค ในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่เป็นเสรีนิยมน้อยกว่าในระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ ตั้งแต่มี “กฎหมายว่าด้วยความร่วมมือในการวิจัยแห่งชาติ” (*“National Cooperative Research Act”*) ขึ้นมาในปีค.ศ. 1984 บริษัทที่ทำงานวิจัยร่วมกับบริษัทอื่นอย่างแน่นแฟ้น มีโอกาสเสี่ยงที่จะถูกฟ้องร้องได้ บริษัทเหล่านี้ มีโอกาสถูกร้องเรียนว่า ละเมิดกฎหมายว่าด้วยการมิให้ทำการผูกขาด⁴⁷⁶

⁴⁷⁴ อ้างแล้ว: 30f

⁴⁷⁵ อ้างแล้ว: 31

⁴⁷⁶ อ้างแล้ว: 31

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคม

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้เกิดประเพณีที่เป็นวัฒนธรรมของการยอมรับในสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ที่จะพบได้ในประกาศความเป็นอิสระภาพและถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของอเมริกา ดังนั้น วัฒนธรรมของอเมริกาจะปรากฏในขนาดที่เป็นการเฉพาะ ความเป็นปัจเจกบุคคลและโดยผ่านพลังที่เพิ่มขึ้นของความ เป็นอธิปไตยและการแข่งขัน แก่งแย่งกัน⁴⁷⁷ ประกาศนียบัตรของวัฒนธรรมนี้คือ หลักการพื้นฐานของการพึ่งตนเอง, การสงเคราะห์ของเอกชนและความสำคัญของการยึดแนวทางในเรื่องของประสิทธิภาพในคอนเซ็ปท์ของความยุติธรรม ผู้คนในประเทศอเมริกามีความโน้มเอียงอย่างสูงไปที่ การเห็นว่าคุณค่าไม่เท่าเทียมกันทางสังคมอย่างรุนแรงเป็นเรื่องปรากฏการณ์ตามธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ ความคิดเห็นนี้ มาจากการเตรียมความพร้อมของคำสอนเกี่ยวกับการ กำหนดไว้ล่วงหน้าของลัทธิแคลวินิซึมและด้วยการเคลื่อนไหวของการทำให้เป็นโลกวิสัย จะพบเห็นได้ในลัทธิทางสังคมของดาร์วิน⁴⁷⁸ ดังนั้น ความสำเร็จของบุคคลเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นถึงความขยันขันแข็ง ในขณะเดียวกัน ความล้มเหลวก็เป็นเครื่องหมายของความขี้เกียจและความโง่ด้วย จากปรากฏการณ์เหล่านี้ก็พัฒนาไปสู่ความคิดเห็นค่อนข้างจะเป็นลบต่อการเข้าไปแทรกแซงทางนโยบายสังคม⁴⁷⁹ ในการเปรียบเทียบกับประเทศส่วนใหญ่ทางยุโรป ในประเทศอเมริกาส่วนที่เป็นส่วนสำคัญที่สุดของผลผลิตที่ทำให้เกิดการอยู่ดีกินดีเกิดจากการสร้างของสถาบันการกุศลที่ไม่แสวงผลกำไรและจากศาสนิกชน รวมทั้งรูปแบบของการสงเคราะห์ทางเอกชนก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ค่อนข้างแพร่หลาย

แต่ทั้งนี้ โลกของการรวมตัวกันเป็นสมาคมของชาวอเมริกันเกิดการเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง ที่ทำให้นักสังเกตรเช่น ท็อกเคอวิลล์ (Tocqueville) เกิดความชื่นชม ในช่วงสุดท้ายที่สามของศตวรรษที่ 20 สมาคมต่างๆ ที่รวมตัวกัน

⁴⁷⁷ Kaufmann 2003: 89

⁴⁷⁸ อ้างแล้ว: 90

⁴⁷⁹ อ้างแล้ว: 90

มากมายต้องต่อสู้กับการถดถอยของจำนวนสมาชิกและมีแต่สมาชิกที่สูงอายุ⁴⁸⁰ ใน ศูนย์กลางของสังคมและการเมืองอเมริกันไม่มีสมาคมใหญ่ๆ เช่น “*General Federation of Women’s Clubs*”, สมาคมช่างก่อสร้างเสรี (Freimaurer) หรือ สมาคมทหารผ่านศึก แต่ การนำอย่างเป็นอาชีพของกลุ่มผลประโยชน์เล็กๆ กลุ่ม เหล่านี้พยายามที่จะเข้ามามีอิทธิพลทางความคิดสาธารณะและการออกกฎหมาย ในความต้องการของแต่ละกลุ่ม โดยเริ่มตั้งแต่กลุ่มพิทักษ์สิ่งแวดล้อม, ข้ามไปสู่เรื่องการให้การเลี้ยงดูแก่เด็กที่อยู่ในสภาพที่ยากจน, การลดอิทธิพลของมหาเศรษฐีที่ บริจาคให้การเมือง ไปจนถึงการลดลงของสิทธิเรียกร้องในการยื่นมือไปขอรับ การจากสาธารณะ “กลุ่มเพื่อผลประโยชน์สาธารณะ” (“*Public Interest Group*”) ขยายตัวอย่างมาก โดยเฉพาะช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1970 และคลื่นการขยายตัวมี ลักษณะเฉพาะตัวเป็นเสรีนิยมอย่างแท้จริง⁴⁸¹

⁴⁸⁰ Putnam 2001: 638

⁴⁸¹ อ้างแล้ว: 638-641

7.8 การเปรียบเทียบโมเดลต่างๆ

A ระบบการเมืองการปกครอง

ตารางที่ 1: เปรียบเทียบระบบการเมืองการปกครอง

	รูปแบบการบริหารของ รัฐบาล	ระบบพรรคการเมือง	สิทธิเลือกตั้ง	หลักการแบ่ง อำนาจ
ประเทศเยอรมนี	เป็นการบริหารของรัฐบาลในระบบรัฐสภา	- การแข่งขันของพรรคการเมืองต่างๆ เป็นหน้าที่ที่รณรงค์รับระบบ - พรรคการเมือง: SPD, CDU, Bündnis 90/Die Grünen, PDS, FDP, CSU	- ใช้ระบบสัดส่วน โดยมีกำหนดคะแนนเสียงขั้นต่ำ (พรรคฯ จะต้องได้คะแนนเสียงอย่างน้อย 5% เพื่อสามารถมีที่นั่งในรัฐสภา)	- มีโครงสร้างเป็นรูปแบบสหพันธ์ (มลรัฐ/สหพันธรัฐ จะแบ่งอำนาจการในการบริหารประเทศ) (Bund และ Länder) - กฎหมายที่ผ่านสภาแล้วสามารถถูกตรวจสอบโดยศาลรัฐธรรมนูญได้
ประเทศอังกฤษ	เป็นการบริหารของรัฐบาลในระบบรัฐสภา	ในทางปฏิบัติเป็นระบบพรรคการเมืองสองพรรค พรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรค คือ: “Conservative Party” และ “Labour Party”	ได้คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งในเขตเลือกตั้งที่นั่งในเขตละหนึ่งที่นั่ง	อำนาจของรัฐบาลไม่ถูกจำกัดโดยทางสถาบัน แต่ถูกตรวจสอบและได้รับความเห็นชอบอย่างชอบธรรมโดยผ่านการแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองอย่างเป็นประชาธิปไตย

	รูปแบบการบริหารของ รัฐบาล	ระบบพรรค การเมือง	สิทธิเลือกตั้ง	หลักการแบ่ง อำนาจ
ประเทศ ญี่ปุ่น	เป็นการ บริหารของ รัฐบาลใน ระบบรัฐสภา	- การแตกแยกกัน ภายในพรรคเป็นมั่ง เป็น บทบาทหนึ่ง - ระบบพรรคการเมืองที่มีเสียงข้าง มากอย่างชัดเจน และความเข้มแข็ง จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1993 - โดยผ่านพรรคเสรี นิยมประชาธิปไตย ฝ่ายค้านแตกแยก กันอย่างรุนแรงและ ค่อนข้างอ่อนแอ	- จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1994 ได้คะแนนเสียง เกินกึ่งหนึ่ง ในเขต เลือกตั้งที่มีที่นั่ง เขตละหลายที่นั่ง ระบบการเลือกตั้ง ทำให้พรรคเล็กๆ สามารถมีที่นั่งในสภา ได้เช่นกัน - ปฏิรูประบบสิทธิการ เลือกตั้งในปี ค.ศ. 1994 มุ่งเน้นไปที่การ ส่งเสริมให้เกิดพรรคที่ เข้มแข็งของการ บูรณาการภายใน พรรคและก่อให้เกิด เสถียรภาพของระบบ การปกครอง; การปฏิรูปร่างรูปแบบ สำหรับสภาล่างให้ใช้ ระบบการเลือกตั้ง ผสมระหว่างการ เลือกตั้งแบบสัดส่วน และการเลือกตั้ง คะแนนเสียงข้างมาก; มุ่งเน้นไปที่จำกัดการ รวมศูนย์อำนาจ; มีการกำหนดคะแนน เสียงขั้นต่ำที่ 3%	- มีระบบสองสภา (= องค์ประกอบ ของการแบ่งแยก อำนาจ)- สภาล่าง ประกอบด้วย สมาชิก 511 นาย, สภาสูงมี 252 นาย - การแบ่งแยก อำนาจการบริหาร เกิดขึ้นโดย ใช้รอบการเลือก ตั้งที่ไม่ตรงกันทั้ง สองสภา

	รูปแบบการบริหารของ รัฐบาล	ระบบพรรค การเมือง	สิทธิเลือกตั้ง	หลักการแบ่ง อำนาจ
ประเทศ เนเธอร์แลนด์	ระบบรัฐสภา แบบมีสถาบัน กษัตริย์เป็น ประมุขแห่งรัฐ	- หลักการระบบพรรคการเมืองเป็นแบบเสาหลัก - มีการแยกตัวเองออกเป็นพรรคเสาหลักอยู่ห้าพรรคด้วยกัน (PvdA, KVP, CHU, ARP, VVD) - 1960: ระบบพรรคการเมืองตกอยู่ภายใต้แรงกดดัน/ถูกวิพากษ์อย่างหนัก - เกิดพรรคการเมืองขึ้นใหม่ (D'66) - พรรคการเมืองต้องจัดทำยุทธศาสตร์แนวคิดและนโยบายใหม่ - เส้นแบ่งของศาสนจักร (ภาพรวมที่สำคัญของการโตดเดี่ยวตัวเอง) ได้สูญเสียความหมายที่สำคัญไปแทบจะไม่ได้เงินสนับสนุนพรรคการเมืองจากรัฐ)	- ใช้ระบบเลือกตั้งสัดส่วนที่เข้มข้นมาก - ไม่มีการกำหนดคะแนนเสียงขั้นต่ำ - ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจะเลือกผู้สมัครตัวแทนพรรคที่อยู่ในบัญชีรายชื่อที่พรรคนำเสนอ - ทั้งประเทศถือเป็นเขตเลือกตั้งเดียว, แต่ในทางปกครองจะแบ่งแข่งการเลือกตั้งออกเป็น 19 เขตการเลือกตั้ง - ทุกๆ 12 ปีจะมีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่น	- มีระบบสองสภา (สภาที่หนึ่งมีสมาชิก 75 นาย, สภาที่สองมีสมาชิก 150 นาย)

	รูปแบบการบริหารของ รัฐบาล	ระบบพรรค การเมือง	สิทธิเลือกตั้ง	หลักการแบ่ง อำนาจ
ประเทศ สวีเดน	ระบบรัฐสภา แบบมีสถาบัน กษัตริย์เป็น ประมุขแห่งรัฐ	- มีความต่อเนื่องในระบบพรรคการเมืองสูงมาก (ตั้งแต่ปีค.ศ. 1921 – 1980) - เป็นระบบที่มีความเข้มแข็งมากที่สุดในระบบพรรคฯ ของโลกตะวันตก- มีพรรคการเมืองทั้งหมดห้าพรรคฯ ด้วยกัน - พรรค SAP เป็นพรรคที่ปกครองมาตลอด (พรรคสังคมนิยมแรงงานประชาธิปไตย)- ปีค.ศ. 1988 เกิดการเปลี่ยนแปลง: การรวมตัวกันเป็นบล็อกใหม่ขึ้นมา ระหว่างพรรคที่มีเป้าหมายการแก้ปัญหาเดียวกัน	- มีทั้งหมด 29 เขตเลือกตั้ง - ทุกเขตเลือกตั้งจะมีผู้แทนโดยเฉลี่ยประมาณสิบคน - มีที่นั่งในสภา (ไรท์ทำค) ทั้งหมด 349 ที่นั่ง, ในจำนวนนี้จะมีผู้แทนจากอำเภอทั้งหมด 310 ที่นั่ง และ 39 ที่นั่งเป็นที่นั่งชดเชย - รอบการเลือกตั้งเป็นทุกสี่ปี - ต้องผ่านเกณฑ์ตัดยอดอยู่ที่ 4% - ใช้ระบบ Saint Laugue ในการคำนวณจำนวนที่นั่งด้วย- มีการขอคำปรึกษาจากประชาชนด้วยวิธีการลงประชามติด้วย	- ปีค.ศ. 1970: เปลี่ยนจากระบบสองสภา มาเหลือสภาเดียว - ควบคุมรัฐบาลให้หลักการของความรับผิดชอบโดยคณะรัฐมนตรีต่อรัฐสภา - เมืองครที่บริหารเป็นอิสระอย่างมากที่ไม่ขึ้นต่อการเมือง

	รูปแบบการ บริหารของ รัฐบาล	ระบบพรรค การเมือง	สิทธิเลือกตั้ง	หลักการแบ่ง อำนาจ
ประเทศ สหรัฐ อเมริกา	เป็นการ บริหารของ รัฐบาลใน ระบบ ประธานาธิบดี	- การแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองไม่มีหน้าที่สำคัญมากนัก - พรรคการเมืองไม่เป็นสถาบันที่เป็นตัวรวบรวมผลประโยชน์ที่มีความหมายมากนักและไม่ได้เป็นตัวควบคุมนโยบาย - พรรคการเมืองมีการกำหนดนโยบายอย่างเป็นรูปธรรมน้อย - พรรคการเมืองในสภา ไม่มีความเป็นเอกภาพ	- ได้คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่ง ในเขตเลือกตั้ง	- ระบบการปกครองตามหลักคำสอนของการแบ่งแยกอำนาจของ Montesquieu และ John Locke: การแบ่งแยก การไขว่กันของอำนาจ คือหลักการพื้นฐานการปกครองรูปแบบนี้มีระบบการแบ่งแยกอำนาจการบริหารในแนวดิ่ง ในรูปแบบที่เป็นโครงสร้างของสหพันธรัฐ

ที่มา: Lehner, Franz/Widmaier, Ulrich (2002): การเปรียบเทียบหลักการบริหารระบบรัฐบาล จัดพิมพ์ครั้งที่ 4 ฉบับที่แก้ไขปรับปรุง Opladen: Leske + Budrich, Ismayr, Wolfgang (2003): ระบบพรรคการเมืองต่างๆ ในยุโรป ตะวันตก พิมพ์ครั้งที่ 3 Opladen: Leske + Budrich

B ระบบของสิทธิขั้นพื้นฐาน

ตารางที่ 2: ความเดือดร้อนของมนุษย์และความยากจนของรายได้

ประเทศ	ลำดับ (ดัชนีความ ยากจน จาก 17 ประเทศ ทั้งหมดที่ เลือกมา)	ค่าดัชนี ความ ยากจน (%)	โอกาส ความเป็น ได้ ตอนเกิด จะมีอายุ ไม่ถึง 60 ปี (% ของกลุ่ม คนที่มียุวัยที่ ใกล้เคียงกัน) 2000-05	สัดส่วนเป็น เปอร์เซ็นต์ของ ประชาชน (16-65 ปี) ที่ได้รับ ความทุกข์ทรมาน อยู่ภายใต้การ ปฏิบัติการที่ไม่รู้ หนังสือระดับการ ปฏิบัติการ*	คนที่ ตกงาน ถาวร (%) ของ ประชากร ที่อยู่ในวัย ทำงาน) 2001	เปอร์เซ็นต์ของ ประชาชน ที่มีชีวิตอยู่ได้ ระดับความ ยากจน (50% ของอัตราส่วน โดยเฉลี่ยของ รายได้) 1990-2000
D	ลำดับที่ 6	10.2	9.2	14.4	4.2	7.5
GB	ลำดับที่ 15	14.8	8.9	21.8	1.3	12.5
J	ลำดับที่ 10	11.1	7.5	..	1.4	11.8
NL	ลำดับที่ 4	8.4	8.7	10.5	1.6	8.1
S	ลำดับที่ 1	6.5	7.3	7.5	1.1	6.6
USA	ลำดับที่ 17	15.8	12.6	20.7	0.3	12.5

* การปฏิบัติการที่ไม่รู้หนังสือหมายถึงความถึงความยากลำบากในการที่จะทำความเข้าใจในบทความปกติทั่วไปที่อ่าน

แหล่งที่มา: http://www.undp.org/hdr2003/indicator/pdf/hdr03_table_4.pdf
[ดาวน์โหลดเมื่อ 22.07.2004]

ข้อสังเกต: ดัชนีความยากจน = ดัชนีที่วัด 4 ขอบเขตด้วยกัน: การมีอายุที่ยืนและมีสุขภาพแข็งแรง ความรู้/ระดับการศึกษา มีมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดีพอสมควรและการถูกกีดกันออกจากสังคม ภาษาอังกฤษของคำว่า ดัชนีความยากจน = human poverty index 2

ตารางที่ 3: ความคาดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่

ประเทศ	ความคาดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่
เยอรมนี	78
อังกฤษ	78
ญี่ปุ่น	81
เนเธอร์แลนด์	78
สวีเดน	80
อเมริกา	77

แหล่งที่มา: Freedom House 2003

C รัฐสวัสดิการ

ตารางที่ 4: ลักษณะเฉพาะของรัฐสวัสดิการที่ถูกนำมาวิจัย

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศ เยอรมนี	- รัฐสวัสดิการเยอรมันเป็นต้นแบบของรูปแบบระบบการประกันที่มีความเป็นอนุรักษนิยมและความเป็นสหการ (ตามโมเดลของ Esping-Anderson) - เป็นแบบเชิงรุก - บทบาทของ รัฐจะเข้าแทรกแซงในกรณีที่เป็น - การเชื่อมโยงกันอย่างรุนแรงของระบบการประกันกับการทำงาน - บทบาทที่เป็นศูนย์คือสถาบันครอบครัวซึ่งถือเป็นหลักการประกันและสถาบันการให้การสนับสนุน - ขึ้นอยู่กับสถานภาพการเชื่อมโยงของการประกัน (การให้ความช่วยเหลือขึ้นอยู่กับรายได้ในอดีต) - ข้าราชการมีสิทธิพิเศษมากกว่าคนทำงานทั่วไป สิทธิทางสังคมไม่ขึ้นอยู่กับสถานภาพของสัญชาติ แต่ขึ้นอยู่กับสภาพการจ้างงาน	- ค่าใช้จ่ายที่จ่ายให้แก่ผู้ประกันตนในกรณีที่ตกงาน, เจ็บป่วย, เกษียณ, การดูแล, การลาคลอด - มาจากการจ่ายเงินสมทบเข้าเงินกองทุนของนายจ้างกับลูกจ้าง - ในกรณีการจ่ายเงินบำนาญและการลาคลอด/การลาเพื่อเลี้ยงดูบุตร รัฐจะจ่ายเงินสนับสนุนหนึ่งจากเงินภาษี - การประกันอุบัติเหตุนายจ้างเป็นผู้รับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว - การประชาสงเคราะห์เป็นการจ่ายจากเงินภาษี	- ส่วนใหญ่แล้วเป็นการประกันตามมาตรฐานการดำรงชีวิต

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศ อังกฤษ	- ระบบเป็นการผสมผสานระหว่างรัฐสวัสดิการสังคมรูปแบบต่างๆ: มั่นเมืองค์ประกอบของรัฐสวัสดิการสังคมที่มีลักษณะอนุรักษ์รวมทั้งเมืองค์ประกอบของรูปแบบที่เป็นเสรีนิยมและของสังคมประชาธิปไตย - ตลาดและสถาบันครอบครัวเป็นตัวตอบสนองการทำหน้าที่ให้เกิดความอยู่ดีกินดีที่สำคัญ - เงินที่ได้รับการสนับสนุนจากกองทุน, การให้ความช่วยเหลือที่เป็นลักษณะเหมาะสมเป็นหลักประกันให้ได้รับการสงเคราะห์ทางสังคมขั้นต่ำ - นอกเหนือจากนี้ เป็นเรื่องช่วยเหลือแต่ละบุคคล - การถ่ายโอนความช่วยเหลือมีต่ำ- สัญลักษณ์คือ: ครอบคลุมทุกด้านเป็นโมเดลที่เรียกว่า Beveridge	- การประกันทั่วไปทางสังคม (ครอบคลุมความเสี่ยงเช่น การตกงาน, อุบัติเหตุ, การลาคลอด/การลาเลี้ยงดูบุตรและเกษียณอายุ) จะจ่ายโดยเงินกองทุนและเงินภาษี - การให้บริการด้านสาธารณสุขของประเทศและการให้หลักประกันทางสังคมขั้นต่ำจะรับผิดชอบจากเงินภาษี	- การประกันขั้นพื้นฐาน

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศญี่ปุ่น	- มีอัตราส่วนการสงเคราะห์ทางสังคมที่ต่ำ แต่การให้ความช่วยเหลือทางสังคมที่สูง- ประชาชนทุกคนมีสิทธิและหน้าที่ในการทำงาน (มาตรา 27 ของรัฐธรรมนูญ) - ในการเข้าไปมีส่วนในการจัดการผลิตความอยู่ดีกินดีในสังคมจะถูกครอบงำโดยสถาบันครอบครัวและภาครัฐ - การประกันการเจ็บป่วย: การประกันเป็นไปการคุ้มครองอย่างครอบคลุมของประชาชน - การให้สวัสดิการด้วยความสมัครใจจากนายจ้างภาคเอกชนและจากภาคสาธารณะมีความสำคัญมาก - ตลาดแรงงานและนโยบายการจ้างงานมุ่งเน้นไปที่การจ้างงานที่สูงด้วยวิธีการนี้ทำให้สามารถมีเงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการประกันสังคม	- เงินค่าใช้จ่ายสำหรับการประกันกองทุนบำนาญ, กรณีเจ็บป่วย, การดูแลคนป่วย และคนสูงอายุ และกรณีตกงานโดยผ่านการจ่ายเงินเข้ากองทุนของนายจ้างและลูกจ้าง - เงินที่จ่ายเข้ากองทุนน้อยกว่าในประเทศเยอรมัน - รัฐจะจ่ายเงินสนับสนุนบางส่วนเข้าไปในกองทุนประกันการว่างงาน - เงินประกันบำนาญของประชาชน (เป็นการประกันพื้นฐานสำหรับประชาชนทุกคน) เป็นเงินสนับสนุนจากภาษีบางส่วน - ระบบการประกันสุขภาพ 20 - 30% ของค่าใช้จ่ายในการรักษา ผู้ป่วยต้องเป็นคนรับผิดชอบเอง	- เป็นการประกันมาตรฐานการดำรงชีวิต

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศ เนเธอร์แลนด์	- ระบบเป็นการผสมผสานระหว่างรัฐสวัสดิการสังคมรูปแบบต่างๆ (ด้านหนึ่งเป็นโมเดลที่มีองค์ประกอบของ Beveridge ในอีกด้านหนึ่งมีองค์ประกอบของโมเดล Bismarck) - รูปแบบการผสมมีอยู่ทีเดียวในยุโรป - ด้านหนึ่งมีองค์ประกอบของการดูแลประชาชนโดยรัฐ, ส่วนในอีกด้านหนึ่งก็มีองค์ประกอบของระบบการประกันที่ยึดสถานภาพของการทำงานเป็นหลัก - ศาสนจักรและโบสถ์มีบทบาทที่สำคัญมากเป็นพิเศษต่อพัฒนาการของรัฐสวัสดิการสังคม - จนกระทั่งถึงปีช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1960: เสาหลัก	- การประกันสังคมทั่วไป (ครอบคลุมความเสี่ยง เช่น ชราภาพ, การตกงาน, ลาคลอด, ทุพพลภาพ ฯลฯ) จ่ายโดยเงินกองทุน - การประกันสังคมขั้นต่ำ (เป็นการประกันขั้นต่ำของการดำรงชีวิต) จ่ายโดยจากภาษีของรัฐ	- มีความแตกต่างกัน

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศ สวีเดน	- เป็นรัฐสวัสดิการสังคมระบอบสังคมประชาธิปไตย - ได้รับการยอมรับว่าเป็นต้นแบบของรัฐสวัสดิการสังคมสมัยใหม่ อยู่เป็นเวลานาน - ลักษณะพิเศษที่สำคัญ: มีความครอบคลุมทุกด้าน - ช่วยเหลือโดยไม่ต้องคำนึงถึงความจำเป็นที่ต้องพึ่งพา และการช่วยเหลือที่ผู้รับด้วยความอภัยศอดสู - การให้การดูแลพลเมืองประสิทธิภาพในการถ่ายโอนความช่วยเหลือมีค่อนข้างสูง	- การให้ความช่วยเหลือเคราะห์ทั่วๆ ไป (ครอบคลุมความเสี่ยง เช่น อุบัติเหตุ, ชราภาพ, ความเป็นผู้ปกครองและเจ็บป่วย) จะใช้เงินจากกองทุนที่จัดเก็บเฉพาะ (นายจ้าง) และเงินภาษี - การประกันการตกงาน ก็ใช้จ่ายจากเงินกองทุนลักษณะเดียวกัน - การประกันพื้นฐานขั้นต่ำจะใช้จากเงินภาษีเพียงอย่างเดียว	- เป็นการประกันมาตรฐานการดำรงชีวิต

ประเทศ	ลักษณะเฉพาะ	การจัดสรรงบประมาณ	เป้าหมาย
ประเทศ สหรัฐอเมริกา	- ประสิทธิภาพการถ่ายโอนต่ำ - มีทัศนคติไปทางลบต่อการเข้าแทรกแซงนโยบายทางสังคม - ในการเข้าไปมีส่วนในการผลิตการทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดีจะถูกกำหนดโดยหลัก - การขอตลาต, จากนั้นจึงจะเป็นหน้าที่ของครอบครัว - ทุกคนต้องทำงานหาเลี้ยงด้วยตัวเองเพียงอย่างเดียว - ความช่วยเหลือจากรัฐจะมุ่งเน้นไปที่คนทหารผ่านศึก, คนแก่และคนพิการ - สำหรับกลุ่มอื่นๆ แล้วเป็นเรื่องของศาสนจักรและองค์กรที่ไม่หวังผลกำไรอื่นๆ - โดยหลักการแล้ว จะไม่ให้การสงเคราะห์แก่คนตกงานที่อยู่คนเดียว - การยอมรับความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมมีมากกว่าทางยุโรป - การถ่ายโอนความช่วยเหลือไม่ได้รักษามาตรฐานการดำรงชีวิต- มีสหภาพแรงงานที่อ่อนแอ	- ระบบการประกันของรัฐในเรื่องการประกันสำหรับผู้สูงอายุ, ผู้เป็นหม้ายและลูกกำพร้าและผู้ทุพพลภาพ - จะเป็นการจ่ายจากกองทุนที่ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้างเป็นผู้จ่ายเข้าไป - การประกันการตกงานเป็นกองทุนที่เก็บเงินภาษีจากจำนวนเงินเดือนที่นายจ้างต้องจ่ายให้แก่รัฐที่ผูกติดกับเงื่อนไขสำหรับการประกันนี้โดยเฉพาะ - ระบบการประกันเดี่ยวอื่นๆ จากภาครัฐได้รับเงินจากสหพันธ์ฯ	- การประกันขั้นต่ำ

แหล่งที่มา: Esping, Anderson, Gæsta (1998): โลกสามโลกของรัฐสวัสดิการในระบบทุนนิยม สู่เศรษฐศาสตร์การเมืองของรัฐสวัสดิการ ใน Lessenich, Stephan/Ostner, Ilona (บรรณาธิการ): โลกที่เป็นรัฐสวัสดิการในระบบทุนนิยม รัฐสวัสดิการสังคมในทรรศนะมิติของการเปรียบเทียบ Frankfurt a. Main/New York: Campus, S 19-56

ตารางที่ 5: สัดส่วนการจัดเก็บภาษีและค่าใช้จ่ายทางสังคมในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศ, คิดเป็น % ของรายได้ประชาชาติ, 1980-2001

ประเทศ	1980		1990		2001	
	ภาษี	ค่าจัดเก็บเฉพาะทางสังคม	ภาษี	ค่าจัดเก็บเฉพาะทางสังคม	ภาษี	ค่าจัดเก็บเฉพาะทางสังคม
เยอรมนี	24.6	37.5	22.3	35.7	21.7	36.4
อังกฤษ	29.3	35.2	30.7	36.8	31.0	37.4
ญี่ปุ่น	17.8	25.1	21.4	30.1	-	-
เนเธอร์แลนด์	27.0	43.6	26.9	43.0	25.6	39.9
สวีเดน	33.8	47.5	39.0	53.6	37.3	53.2
สหรัฐอเมริกา	21.1	27.0	19.8	26.7	-	-

แหล่งที่มา: OECD- Revenue Statistics 1965-2001, Paris 2002 (ค้นพบใน Internet <http://www.sozialpolitik-aktuell.de/docs/2tab/Tabell13.pdf>)

ตารางที่ 6: ค่าใช้จ่ายสังคมของสาธารณะเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ (1980-1995)

ประเทศ	ค่าใช้จ่ายสังคมของสาธารณะเป็น % ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ		
	1980	1995	1998 ¹
เยอรมนี	23.7	28.0	27.29
อังกฤษ	18.3	22.5	24.70
ญี่ปุ่น	9.9	13.8	14.66
เนเธอร์แลนด์	28.5	27.8	23.90
สวีเดน	29.8	33.0	30.98
อเมริกา	13.4	15.8	14.59

¹ ตัวเลขมาจากเว็บไซต์ดังนี้:

http://oecd.org/statisticsdata/0,2643,en_2649_34635_1_119656_1_1_1,00.html

แหล่งที่มา: Scharpf, Fritz W./Schmidt, Vivien A. (2000): Welfare and Work in the Open Economy. Volume I and II. Oxford: University Press, p. 364

ตารางที่ 7: ค่าใช้จ่ายสังคมของสาธารณะเป็น % ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ (1998)

ประเทศ	รวม ทั้งสิ้น	บำนาญ	การ สงเคราะห์ ด้านการ บริการ จาก ครอบครัว	การ สงเคราะห์ ด้านการ ให้บริการ จากหน่วย ราชการ	ผู้ทุพพล ภาพ	ภาวะ การว่าง งาน	นโยบาย ตลาด แรงงาน เชิงรุก	การ สา ธารณ สุข
D	27.29	10.46	1.05	0.80	1.93	1.32	1.26	7.80
GB	24.70	9.77	2.64	0.49	1.73	0.32	0.31	5.62
J	14.66	5.67	0.32	0.26	0.21	0.50	0.25	5.65
NL	23.90	6.21	2.39	0.40	0.81	2.60	1.32	5.97
S	30.98	7.46	2.10	1.68	1.63	1.93	1.96	6.64
USA	14.59	5.07	0.86	0.29	0.22	0.25	0.18	5.86

แหล่งที่มา: OECD , Social expenditures database (SOCX)

ตารางที่ 8: ผู้รับเงินบำนาญและเงินบำนาญ

ประเทศ	สัดส่วนจำนวน ประชากร ¹	สัดส่วนค่าใช้จ่าย ²
เยอรมนี	17	13.1
อังกฤษ	16	11.8
ญี่ปุ่น ³	-	-
เนเธอร์แลนด์	14	12.9
สวีเดน	17	11.4
สหรัฐอเมริกา ³	-	-

¹ สัดส่วนประชากรที่มีอายุ 65 ปีของจำนวนประชากร

² สัดส่วนเงินที่ใช้จ่ายสำหรับบำนาญตามกำลังทางเศรษฐกิจ (ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ) เป็นเปอร์เซ็นต์

³ ไม่ได้แจ้งไว้ใน Eurostat-Statics สำหรับข้อมูลเหล่านี้

แหล่งที่มา: Eurostat, ข้อมูลเมื่อ 2001

ตารางที่ 9: อัตราส่วนการเกิด

ประเทศ	อัตราส่วนการเกิด	
	1980	2001
เยอรมนี	1.4	1,4
อังกฤษ	1,9	1,7
ญี่ปุ่น	1,8	1,4
เนเธอร์แลนด์	1,6	1,7
สวีเดน	1,7	1,6
สหรัฐอเมริกา	1,8	2,1

แหล่งที่มา: ธนาคารโลก (2003): ดัชนีชี้วัดการพัฒนาของโลก Washington: 100-102

ตารางที่ 10: ประสิทธิภาพการชดเชยกรณีลาคลอด

ประเทศ	ระยะเวลาที่ลาคลอด	การจ่ายเงินสงเคราะห์กรณีลาคลอด
เยอรมนี	14 สัปดาห์	100% ของรายได้
อังกฤษ	18 สัปดาห์	90% ของรายได้ในหกสัปดาห์แรก หลังจากนั้น เป็นแบบเหมาจ่าย (115 ยูโรต่อสัปดาห์)
ญี่ปุ่น	14 สัปดาห์	60% ของรายได้
เนเธอร์แลนด์	16 สัปดาห์	100% ของรายได้
สวีเดน	64 สัปดาห์	80% ของรายได้ในปีแรก หลังจากนั้น เป็นแบบเหมาจ่าย
สหรัฐอเมริกา	12 สัปดาห์	ไม่มีการจ่าย

แหล่งที่มา: http://europa.eu.int/comm/employment_social/missoc/index_de.html
[2.8.2004]

D ตลาดแรงงาน

ตารางที่ 11: อัตราส่วนของการตกงาน (สัดส่วนการตกงานที่แจ้งไว้ของจำนวนผู้ทำงานรับจ้างทั้งหมด)

ประเทศ	อัตราส่วนของการว่างงาน		
	รวมทั้งสิ้น	ผู้ชาย	ผู้หญิง
เยอรมนี	8.1	7.6	8.6
อังกฤษ	6.0	6.7	5.1
ญี่ปุ่น	4.8	5.0	4.5
เนเธอร์แลนด์	3.6	2.7	4.9
สวีเดน	7.1*	7.4*	6.7*
สหรัฐอเมริกา	4.1*	3.7*	4.6*

* ตัวเลขของปี ค.ศ. 1999

แหล่งที่มา: ILO (2002): Key Indicator of the Labour Market 2001-2002 Geneva: International Labour Office, pp. 262-283

ตารางที่ 12: อัตราส่วนของการจ้างงานในปี 2000 (employment-to-population ratio)

ประเทศ	อัตราส่วนของการตกงาน		
	รวมทั้งสิ้น	ผู้ชาย	ผู้หญิง
เยอรมนี	53.7	63.6	44.5
อังกฤษ	59.7	67.4	52.3
ญี่ปุ่น	59.5	72.7	47.1
เนเธอร์แลนด์	70.9*	80.3*	61.3*
สวีเดน	66.7	69.5	63.9
สหรัฐอเมริกา	62.7	70.0	56.0

* ตัวเลขของปี 1999

แหล่งที่มา: ILO (2002): Key Indicator of the Labour Market 2001-2002 Geneva: International Labour Office, pp. 55-67

ตารางที่ 13: อัตราส่วนการจัดตั้งในสหภาพแรงงาน

ประเทศ	อัตราส่วนการจัดตั้ง
เยอรมนี	28%
อังกฤษ	30%
ญี่ปุ่น	22%
เนเธอร์แลนด์	28%
สวีเดน	90%
สหรัฐอเมริกา	13%

¹แหล่งที่มา: http://www.gesis.org/Dauerbeobachtung/Sozialindikatoren/Daten/System_Sozialer_Indikatoren/keyindik/P009.pdf [26.7.2004]

²แหล่งที่มา: http://boeckler.de/cps/rde/xchg/SID-3D0AB75D-91C0F2DF/hbs.xsl/512_15731.html [26.04.2004]

แหล่งที่มา: Freedom House 2003

ตารางที่ 14: การเปลี่ยนแปลงในระดับของการจัดตั้งสหภาพแรงงานและในระบบของการต่อรองเงื่อนไขการทำงาน ในการดำเนินไปของกาลเวลา

ประเทศ	ระดับการจัดตั้งสหภาพแรงงาน			ระบบการต่อรองเงื่อนไขการทำงานว่าจ้างแรงงาน		
	1950-73	1974-84	1985-92	1950-73	1974-83	1985-92
เยอรมนี	38	40	37	2.0	2.0	2.0
อังกฤษ	45	51	41	1.7	2.1	1.0
ญี่ปุ่น	34	31	25	1.4	2.0	2.0
เนเธอร์แลนด์	40	36	28	3.7	3.4	2.1
สวีเดน	71	86	95	3.7	3.7	2.9
สหรัฐอเมริกา	29	23	15	1,3	1,0	1,0

ข้อสังเกต: 1 = การตกลงเรื่องค่าจ้างจากบนระดับของสถานประกอบการ; 2 = การตกลงเรื่องค่าจ้างจากบนระดับของอุตสาหกรรม; 3 = การตกลงค่าจ้างจากส่วนกลางโดยปราศจากการลงโทษ; 4 = การตกลงค่าจ้างจากส่วนกลางโดยมีการลงโทษ (ค่าที่แท้จริงเป็นค่าโดยเฉลี่ยของช่วงระยะเวลาหนึ่ง)

แหล่งที่มา: Hall/Soskice 2001: 59

ตารางที่ 15: ภาระค่าใช้จ่ายสำหรับผู้มีรายได้น้อย

ประเทศ	ภาระค่าใช้จ่าย
เยอรมนี	47.7
อังกฤษ	28.4
ญี่ปุ่น	19.4
เนเธอร์แลนด์	38.8
สวีเดน	49.2
สหรัฐอเมริกา	29.2

ข้อสังเกต: เงินนายจ้างและลูกจ้างที่ส่งไปในกองทุนประกันสังคม รวมทั้งการจ่ายเงินส่วนที่เป็นภาษีรายได้

แหล่งที่มา: Ferrera, Maurizio/Rhodes, Martin (2000): West European Politics. Recasting European Welfare State. Volume 23. เมษายน 2000, Number , p. 147

ตารางที่ 16: อัตราส่วนของคนตกงาน 1970 – 1998

ประเทศ	1970	1973	1976	1979	1981	1984	1987	1990	1993	1996	1998
เยอรมนี	0,6	1,0	3,9	3,2	4,5	7,9	7,6	6,2	8,8	10,3	11,2
อังกฤษ	2,4	2,1	4,8	4,5	9,1	11,4	10,2	5,9	10,3	8,0	6,5
ญี่ปุ่น	1,2	1,3	2,0	2,1	2,2	2,7	2,8	2,1	2,5	3,3	4,2
เนเธอร์แลนด์	0,9	2,2	4,1	3,6	5,8	10,6	8,0	6,0	6,5	6,6	4,1
สวีเดน	1,5	2,5	1,6	2,1	2,5	3,1	2,1	1,6	8,2	8,1	6,5
สหรัฐอเมริกา	5,0	4,9	7,7	5,8	7,6	7,5	6,2	5,6	6,9	5,4	4,6

แหล่งที่มา: Scharpf, Fritz W/Schmidt, Vivien A. (2000): Welfare and Work in Open Economy. Volume I and II Oxford: University Press, p. 341

ตารางที่ 17: อัตราส่วนของคนตกงานที่ทำให้เป็นมาตรฐาน มีนาคม ค.ศ. 2004

ประเทศ	2004
เยอรมนี	9.7
อังกฤษ	4.7
ญี่ปุ่น	4.7
เนเธอร์แลนด์	4.7
สวีเดน	6.4
สหรัฐอเมริกา	5.7

แหล่งที่มา: <http://www.oecd.org/dataoecd/41/13/18595359.pdf> [Download เมื่อวันที่ 1.8.2004]

ตารางที่ 18: แรงงานที่ทำงานไม่เต็มเวลาเป็นเปอร์เซ็นต์

ประเทศ	1975	1985	1995
เยอรมนี	7.3	7.9	10.2
อังกฤษ	-	14.0	16.6
ญี่ปุ่น	10.7	11.6	14.9
เนเธอร์แลนด์	8.2	11.5	20.8
สวีเดน	15.7	18.9	17.2
สหรัฐอเมริกา	10.3	11.7	13.5

ข้อสังเกต: สัดส่วนประชากรที่อยู่ในวัยทำงาน (15-64 ปี) ที่ทำงานไม่เต็มเวลา

แหล่งที่มา: Scharpf, Fritz W/Schmidt, Vivien A. (2000): Welfare and Work in Open Economy. Volume I and II Oxford: University Press, p. 351

E ระบบการศึกษา

ตารางที่ 19: ผลการวิจัยของ PISA

ประเทศ ¹	อ่าน	คณิตศาสตร์	วิทยาศาสตร์
เยอรมนี	ตำแหน่งที่ 22	ตำแหน่งที่ 20	ตำแหน่งที่ 19
อังกฤษ	ตำแหน่งที่ 7	ตำแหน่งที่ 8	ตำแหน่งที่ 4
ญี่ปุ่น	ตำแหน่งที่ 8	ตำแหน่งที่ 1	ตำแหน่งที่ 2
สวีเดน	ตำแหน่งที่ 9	ตำแหน่งที่ 15	ตำแหน่งที่ 10
สหรัฐอเมริกา	ตำแหน่งที่ 15	ตำแหน่งที่ 19	ตำแหน่งที่ 14
อัตราเฉลี่ยในกลุ่มประเทศ OECD	ตำแหน่งที่ 15	ตำแหน่งที่ 16	ตำแหน่งที่ 13
รวมทั้งหมด	31 ตำแหน่ง	31 ตำแหน่ง	31 ตำแหน่ง

¹ ประเทศเนเธอร์แลนด์ไม่ได้เข้าร่วมอยู่ในประเทศของงานวิจัย PISA

แหล่งที่มา: สมาคม PISA เยอรมัน (เป็นผู้พิมพ์เผยแพร่) (2003): PISA 2000. มุมมองที่ไม่เหมือนกันเข้าไปในมลรัฐต่างๆ ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี
Opladen: Leske + Budrich, หน้า 52

ตารางที่ 20: สัดส่วนการใช้จ่ายของรัฐ 1992-2000 สำหรับการศึกษา เป็น%

ประเทศ	สัดส่วนการใช้จ่ายของรัฐ สำหรับการศึกษา ปีค.ศ. 1992-2000
เยอรมนี	1
อังกฤษ	4
ญี่ปุ่น	6
เนเธอร์แลนด์	10
สวีเดน	7
สหรัฐอเมริกา	2

แหล่งที่มา: Baratta, Mario von (2002): Der Fischer Weltalmanach 2003. Frankfurt a. M.: Fischer Taschenbuch Verlag, S. 31-49

ตารางที่ 21: การจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับงานวิจัยและพัฒนาเป็น % ของผลิตภัณฑ์ในประเทศ

ประเทศ	การจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับ การวิจัยและพัฒนาเป็น % ของรายได้ประชาชาติ
เยอรมนี	2.51
อังกฤษ	1.89
ญี่ปุ่น	3.06
เนเธอร์แลนด์	1.89
สวีเดน	4.27
สหรัฐอเมริกา	2.74

แหล่งที่มา: globus Infografik GmbH, 59. Jg., Ic-9368, สิงหาคม 2004

ตารางที่ 22: การเชื่อมโยงกันของชาติกำเนิดทางสังคมและความสำเร็จของการศึกษา (ความแตกต่างระหว่างความสามารถในการอ่านระดับกลางของเด็กอายุ 15 ขวบที่มาจากครอบครัวจำนวนหนึ่งในสี่ของชนชั้นระดับสูงและจำนวนหนึ่งในสี่ของชนชั้นระดับล่างลงไปของโครงสร้างทางสังคม (สถานภาพทางสังคมที่สูงที่สุดของพ่อและแม่))

ประเทศ	ความสามารถในการอ่านของหนึ่งในสี่ของชนชั้นสูงของโครงสร้างทางสังคม ¹	ความสามารถในการอ่านของหนึ่งในสี่ของชนชั้นล่างของโครงสร้างทางสังคม	ความแตกต่างระหว่างความสามารถในการอ่านจำนวนหนึ่งในสี่ของของชนชั้นระดับล่างและชนชั้นระดับสูงที่ขึ้นไปของโครงสร้างทางสังคม
เยอรมนี	538	427	111
อังกฤษ	576	474	102
ญี่ปุ่น	543	507	27
เนเธอร์แลนด์	*	*	*
สวีเดน	556	484	72
สหรัฐอเมริกา	552	455	97

* ขอบข่ายที่ไม่มีข้อมูลสำหรับแสดงตัวเลขเหล่านี้

¹ ตัวเลขเป็นตัวชี้วัดความสามารถในการอ่าน: ตัวเลขยิ่งสูงยิ่งชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการอ่านที่ดีขึ้นมากเท่านั้น

แหล่งที่มา: สมาคม PISA เยอรมัน (เป็นผู้พิมพ์เผยแพร่) (2003): PISA 2000. มุมมองที่ไม่เหมือนกันเข้าไปใน มลรัฐต่างๆ ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี
Opladen: Leske + Budrich, หน้า 384

ข้อสังเกต: ถึงแม้ว่าจะมีปรากฏการณ์ของความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมในการเข้าไปสู่ความสามารถของการอ่านในทุกๆ ประเทศ แต่ทั้งนี้ มีขนาดที่แตกต่างกัน ชาติกำเนิดทางสังคมและความสำเร็จของการศึกษาในประเทศต่างๆ มีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันในขนาดที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้ (เปรียบเทียบกับช่องที่สี่ของตารางนี้): ประเทศเยอรมนีคะแนนอยู่ที่ 111 คะแนนแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่มากที่สุดในเรื่องความสามารถในการอ่านของเยาวชนจากชนชั้นที่สูงขึ้นไปและชนชั้นที่ต่ำกว่าลงไปทางสังคม ในประเทศสหรัฐอเมริกาเอง ที่มักจะถูกนำมาใช้เป็นตัวอย่างสำหรับเรื่องความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องโอกาสทางการศึกษาที่ใหญ่มาก ก็แสดงให้เห็นในเรื่องความแตกต่างถึงแม้ว่าจะสูงมากก็ตาม แต่มีลักษณะที่ต่ำกว่าของผลกระทบที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างของประสิทธิภาพทางสังคม (97) ในประเทศญี่ปุ่น คะแนนความแตกต่างต่ำสุดอยู่ที่ 27 ประเทศสวีเดนมีคะแนน 72 คะแนนมาเป็นอันดับที่สองที่ต่ำที่สุด ในเรื่องความสามารถทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ที่อยู่ในงานวิจัยของ PISA แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมที่มีสาเหตุที่คล้ายกันจากชนชาติของผู้ที่อยู่ในประเทศเหล่านี้

7.9 บทสรุป

สาระสำคัญของโมเดลประชาธิปไตยจากประเทศที่ถูกเลือกมา เป็นการนำเสนอบางส่วนของข้อมูลที่ได้จากเชิงประจักษ์ ที่คอนเซ็ปต์ของสังคมประชาธิปไตยนำมาเป็นพื้นฐานในการนำเสนอ การนำเสนอนี้ทำให้ความเชื่อมโยงที่เป็นสาระสำคัญในส่วนที่เป็นรายละเอียดเกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะใช้ได้กับตัวอย่างเช่น สำหรับในกรณีที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบสถาบันและระบบทางการเมือง รวมทั้งโอกาสของการออกแบบความสัมพันธ์ทางสังคม เช่น ตัวอย่างระบบการเมืองของสหรัฐอเมริกาที่จำกัดค่อนข้างจะครอบคลุมการใช้อำนาจทางการเมืองทำให้เป็นอุปสรรคอย่างมากสำหรับการที่จะออกแบบนโยบายทางเศรษฐกิจและทางสังคม ขณะที่ประชาธิปไตยทางรัฐสภาที่เป็นอยู่ เช่นของประเทศอังกฤษ , ประเทศเนเธอร์แลนด์ หรือ ในประเทศสวีเดน, ให้โอกาสในการเข้าไป

เปลี่ยนแปลงอย่างถึงแก่นในขอบเขตของเศรษฐกิจการเมืองและการออกแบบโครงสร้างทางสังคม โดยปราศจากตัวแสดงที่มีพลังที่ใช้สิทธิยับยั้ง

วัฒนธรรมทางการเมืองและภาคประชาสังคมเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขทางสังคมที่ทรงความหมายในเรื่อง เช่น ความสามารถในการนำไปใช้กับโอกาสในการจัดทำโครงสร้างทางการเมือง ความคิดที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมลักษณะของปัจเจก, ของผู้ที่มีความเชื่อในลัทธิเควินนิสต์ที่ว่า ความยากจนเป็นสิ่งที่เกิดจากการกระทำที่ผิดพลาดของตัวเองของประเทศอเมริกาทำให้เกิดสมมุติฐานที่ไม่ค่อยจะเป็นประโยชน์สำหรับนโยบายของระบอบสังคมประชาธิปไตย ในทางกลับกัน วัฒนธรรมทางการเมืองของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความเอื้ออาทรของสังคมสวีเดน และสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความผูกพันของปัจเจกบุคคลกับสิ่งที่เป็ผลประโยชน์สาธารณะกลับเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงเจตนารมณ์ที่แน่วแน่สำหรับการปกครองเช่นนี้

สังคมประชาธิปไตยและประชาธิปไตยเสรีนิยม, ได้ถูกนำเสนอไว้ในการวิเคราะห์ประเทศต่างๆ แล้วด้วยว่า ไม่ใช่คอนเซ็ปท์ที่มีภาวะสถิต ที่ให้ประเทศหนึ่งประเทศใดสามารถหรือต้องคงรูปแบบเช่นนี้ตลอดไป เป็นสัญลักษณ์ของรูปแบบที่อยู่ในอุดมคติมากกว่า ที่ทุกประเทศในขณะนี้ ไม่ว่าขนาดใหญ่ หรือ ขนาดที่เล็กกว่าสามารถนำไปปฏิบัติทางการเมืองให้เป็นรูปธรรมอย่างใกล้เคียงได้ ไม่ใช่เป็นเรื่องของวัฒนธรรมทางการเมืองเพียงอย่างเดียว ที่เป็นตัวสะท้อนในความสัมพันธ์สำหรับเป็นทางเลือกของประเทศหนึ่ง หรือ ของประเทศอื่นใดเท่านั้น บทบาทที่เป็นตัวชี้ขาด ส่วนใหญ่แล้วคือประสบการณ์จากวิกฤตการณ์ที่ฝังลึกอยู่ในสังคมและเศรษฐกิจ ที่เรียกร้องให้แสวงหาคำตอบใหม่ๆ ในการออกแบบคำถามพื้นฐานของเศรษฐกิจการเมือง อย่างเช่น การตกต่ำของเศรษฐกิจตกต่ำขนาดใหญ่ ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1930 ในประเทศสหรัฐอเมริกา นำไปสู่รูปแบบของประเทศที่เกือบจะใกล้เคียงกับกับระบบสังคมประชาธิปไตยในขอบข่ายของเศรษฐกิจมหภาค ทั้งนี้ สำหรับระยะเวลาหนึ่งที่กำหนดไว้เท่านั้น ตัวอย่างของประเทศสวีเดนแสดงให้เห็นว่า รูปแบบหนึ่งของการทำให้เป็นสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือทางสวัสดิการสังคมของรัฐ ที่ไม่เพียงแต่ครอบคลุมไปถึงบุคคลที่มีความจำเป็นต้องขอ

รับการสงเคราะห์ แต่รวมทั้งคนส่วนใหญ่ของชนชั้นกลางด้วย ในส่วนนี้สามารถนำไปสู่การพัฒนาและเสถียรภาพของวัฒนธรรมทางการเมือง ที่ให้การสนับสนุนอย่างถาวรต่อโครงการของสังคมประชาธิปไตย

ความชัดเจนในงานวิจัยของประเทศ จะเห็นได้จากความเชื่อมโยงที่แน่นแฟ้นระหว่างสถาบันต่างๆ ในกรอบการปฏิบัติการที่หลากหลายของเศรษฐศาสตร์การเมืองของสังคมประชาธิปไตย ประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดการก็ได้มีการพัฒนารูปแบบที่รองรับด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานของการได้รับการคุ้มครองทางสังคมโดยรัฐ ในขณะที่สหรัฐอเมริกาแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของประเทศ ที่เพียงสร้างรัฐสวัสดิการรูปแบบเพียงการบรรเทาปัญหาพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจเสรีนิยม ระหว่างองค์ประกอบทั้งสองส่วนของเศรษฐศาสตร์การเมืองมีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นและความสัมพันธ์คือเงื่อนไขในความสามารถของการปฏิบัติหน้าที่บางส่วนด้วย

สำหรับการทำความเข้าใจในคอนเซ็ปท์ของสังคมประชาธิปไตย สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือเรื่องความหลากหลายของรูปแบบที่มีความแตกต่างกัน สิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นสากลเป็นบรรทัดฐานพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตยที่ต้องการการดำเนินการของเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่ให้การรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานนี้สำหรับประชาชนทุกคน แต่ทั้งนี้สิทธินี้ก็ยังเปิดช่องอื่นๆ ไว้สำหรับทางเลือกของการสร้างรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เป็นไปตามเงื่อนไขทางสถาบัน, ทางประวัติศาสตร์, ทางเศรษฐศาสตร์และทางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศและรวมทั้งเป็นไปตามประสบการณ์ ที่เกิดจากการปฏิบัติเพื่อหาหนทางในการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรมที่มีอยู่แล้ว

ความชัดเจนเกิดขึ้นในการเปรียบเทียบประเทศต่างๆ บทบาทที่สำคัญคือระบบการศึกษาที่เป็นกุญแจสำหรับการกระจายโอกาสการดำรงชีวิตทางสังคมในทุกภาคส่วนของสังคม ตัวอย่างของประเทศสวีเดนแสดงให้เห็นอย่างน่าประทับใจว่า ระบบการศึกษาที่ส่งเสริมเด็กเล็กตั้งแต่อายุน้อยๆ แล้วค่อยๆ บูรณาการเข้าสู่ระบบการโรงเรียนที่สอนเต็มวันและแบ่งเด็กออกตามประสิทธิภาพของการเรียนใน

ช่วงหลังๆ เป็นระบบที่ให้หลักประกันที่ดีที่สุดสำหรับการให้การสนับสนุนความสามารถของเด็กที่เหมาะสมที่สุด และความเท่าเทียมกันของโอกาสทางสังคม

ตารางได้แสดงให้เห็นบทสรุปที่ใช้ในการเปรียบเทียบต่างๆ จำนวนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น การแสดงให้เห็นค่าต่างของการตกงานว่า ในระบบการตลาดที่เป็นเสรีนิยมของประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเปรียบเทียบแล้วจะเห็นว่าอัตราส่วนเฉลี่ยดี แต่ไม่ได้ดีกว่าระบบเศรษฐกิจการตลาดที่มีการจัดระเบียบ อย่างเช่นประเทศเนเธอร์แลนด์ที่ได้มีการปรับรูปแบบให้ทันสมัยขึ้น อย่างที่ได้คาดหวังไว้แล้วว่า ประชาธิปไตยที่เป็นเสรีนิยมสุดขีด เช่นในประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ พร้อมกับรัฐสวัสดิการรูปแบบการบรรเทาปัญหา นำไปสู่การขยายตัวของความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมอย่างกว้างขวาง ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างรุนแรงในขอบข่ายของการศึกษาที่มีประเทศสวีเดนเป็นผู้นำที่เด่นที่สุดในทุกๆ มิติ แต่ทั้งนี้รวมไปถึงประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีอัตราเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างดี ในขณะที่ระบบการศึกษาที่ค่อนข้างจำกัดอยู่ที่แบ่งเลือกเด็กตั้งแต่วัยต้นๆ และการสอนเพียงครึ่งวัน (*เรียนแค่ช่วงเช้า: ผู้แปล*) ของประเทศเยอรมนีนำไปสู่ผลเฉลี่ยที่อยู่ระดับล่างสุด

สิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการอธิบายคือโมเดลของประเทศญี่ปุ่น เพราะว่าผลลัพธ์ของตัวเลขแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งกับผลลัพธ์ที่ได้มาจากการวิจัยเชิงคุณภาพ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการคำนวณที่แตกต่างกันของการให้ความช่วยเหลือทางสังคม เช่น เกี่ยวกับจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่ต่ำสำหรับค่าใช้จ่ายทางสังคมที่เกิดขึ้น, โดยเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้นในขอบเขตของการตกงานว่าการใช้เงินจำนวนมหาศาลไปกับโครงการการจ้างงานในด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมการก่อสร้างที่ไม่ผ่าน งบประมาณรายจ่ายทางสังคม ซึ่งถึงแม้ว่า ในกรณีนี้เป็นเรื่อง โดยในหลักการแล้ว ที่เกี่ยวข้องกับโครงการรัฐสวัสดิการทางสังคมที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวาง แต่ที่จริงแล้ว ประเทศญี่ปุ่นได้ดำเนินการตามบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยเป็นอย่างดี โดยเฉพาะในขอบเขตของการให้หลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานทางสังคม บรรทัดฐานอื่นๆ เช่น การทำให้เกิดประชาธิปไตยขึ้นในสังคม ในทางกลับกันกลับน้อยกว่า

ประเทศญี่ปุ่นได้แสดงให้เห็นว่า คอนเซ็ปต์ของสังคมประชาธิปไตย ไม่ใช่ความคิดที่เกิดขึ้นเฉพาะในศูนย์กลางยุโรปเท่านั้น ที่สามารถจะอ้างสิทธิในการบังคับใช้สำหรับกลุ่มวัฒนธรรมทางยุโรปเท่านั้น แกนของคอนเซ็ปต์ของสังคมประชาธิปไตยไม่ได้ขึ้นอยู่กับประเพณีทางวัฒนธรรม-ศาสนาเป็นการเฉพาะ เพราะว่าในขั้นตอนสุดท้าย แล้วจะเป็นการพุ่งเป้าไปที่การทำให้สิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นสากลเกิดขึ้นเป็นจริง เพราะว่าคอนเซ็ปต์นี้ควรจะเป็นหลักประกันโอกาสการดำรงชีวิตที่เป็นธรรม ที่ จากนั้นก็จะเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลตามความเชื่อทางวัฒนธรรมหรือทางศาสนาที่สามารถจะนำไปสู่การทำให้เกิดเป็นจริงในชีวิตขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม

ตัวอย่างของประเทศสหรัฐอเมริกานำไปสู่ความชัดเจนว่า ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปเกิดขึ้นอย่างมากมายระหว่างสังคมประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นได้รับการพัฒนาไปมากหรือน้อยก็ตาม ก็จะมีพรมแดนทางสถาบันขวางกั้นอยู่ ในอีกด้านหนึ่ง ประชาธิปไตยก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะเฉพาะตัวด้วย ถึงแม้ว่า สหรัฐอเมริกาได้ทำให้โครงการคุ้มครองทางสังคมจำนวนหนึ่งให้เกิดเป็นจริงขึ้นมา แต่โครงการนี้ก็นำไปสู่การเกิดช่องว่างมากมายด้วยกันและพื้นฐานที่ไม่เพียงพอในเรื่องของสิทธิทางสังคมที่ครอบคลุม รวมทั้งการครอบงำของตลาดในขอบข่ายที่สำคัญที่สุดทางเศรษฐกิจนำไปสู่การนิยามลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะของประชาธิปไตยที่เป็นเสรีนิยมสุดขีด สำหรับอเมริกาเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว มันไม่ใช่เป็นการค้นพบที่สำคัญในเรื่องที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ของประชาธิปไตยนี้ แต่ในเบื้องต้นเป็นเรื่องการวินิจฉัยถึงสถานการณ์ที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพลังระหว่างตัวละครของประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดกับสังคมประชาธิปไตยในประเทศนี้

สิ่งที่การเปรียบเทียบ โดยเฉพาะการนำสู่สายตา คือการค้นพบว่า การก่อร่างอย่างเป็นรูปธรรมของหลักการพื้นฐานทางสังคมของประชาธิปไตยในกรอบนี้ ที่ตีกรอบในเรื่องของสิทธิขั้นพื้นฐานที่เป็นสากล เป็นเรื่องของจริยธรรมและประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมของสังคมหนึ่งๆ ที่เกิดจากปฏิบัติการการแก้ไขปัญหา

สิทธิเรียกร้องที่เป็นธรรมของสังคมประชาธิปไตยเป็นสากล ทั้งนี้ สิทธิฯ นี้ยังปล่อยให้
ให้มีช่องว่างอื่นๆ สำหรับทางเลือกที่จะก่อรูปขึ้นมา ที่มีความแตกต่างทั้งทาง
วัฒนธรรม, ทางภาคประชาสังคมและทางสังคม

8 การเมืองภาคปฏิบัติ

8.1 ตัวละครการเมืองของสังคมประชาธิปไตย

สำหรับกฎเกณฑ์ของตัวละครที่มีศักยภาพและความเป็นได้อย่างแท้จริงของสังคมประชาธิปไตยดูเหมือนกับว่ามีแนวทางเข้าไปอยู่ด้วยกันสามแนวทางด้วยกัน⁴⁸²

หนึ่งแนวทางคือการเข้าของการวิเคราะห์เชิงผลประโยชน์ ที่ไม่ว่าจะเป็นการถามหาถึงเรื่องของผลประโยชน์ทางการเมือง, ทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่เชื่อมโยงกับโครงการของสังคมประชาธิปไตย รวมทั้งการถามหาตัวละครที่พร้อมจะเข้ามาต่อสู้สำหรับกรณีนี้ด้วย

สองแนวทางการเข้าไปทางประวัติศาสตร์ที่ยืนยันตัวละครที่เข้าไปทำหน้าที่สำหรับโครงการจากประวัติศาสตร์จนถึงปัจจุบัน และ

สามแนวทางการเข้าถึงทางทฤษฎีสังคม ที่ยืนยันจากความหมายของสังคมประชาธิปไตยสำหรับการบูรณาการเข้าด้วยกันทั้งทางภาคประชาสังคมและการเมืองของตัวละคร ที่เข้าไปทำหน้าที่สำหรับโครงการโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยและความเป็นประชาชนในชาติ

ในมุมมองของการวิเคราะห์ทางผลประโยชน์ทำให้เกิด โดยเฉพาะตัวแทนผลประโยชน์ทางสหภาพแรงงานสำหรับคนงานและพนักงาน รวมทั้ง พรรคการเมืองต่างๆ ที่เข้าใจว่าจะเข้าไปทำหน้าที่เป็นเสมือนหนึ่งตัวแทนของผลประโยชน์เหล่านี้

แต่ มุมมองทางประวัติศาสตร์ก็แสดงให้เห็นว่า พรรคการเมืองคริสเตียนประชาธิปไตยและองค์กรภาคประชาสังคมส่วนใหญ่ ในหลายๆ ประเทศทางยุโรป ก็ได้ให้การสนับสนุนโครงการส่วนใหญ่ของสังคมประชาธิปไตย นอกจากนั้น ในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย ก็ยังมีพรรคการเมืองของเกษตรกรขนาดเล็ก และขนาด

⁴⁸² เปรียบเทียบ Blanke 1998

กลาง รวมทั้งชุมชนที่รวมตัวกันเป็นสมาคมต่างๆ ของเขาเหล่านั้น ที่ทำหน้าที่เป็น
 หนวยความที่ไว้วางใจได้ของรัฐสวัสดิการที่ครอบคลุมอย่างรอบด้าน

แนวทางการเข้าถึงทางทฤษฎีสังคมทำให้เกิดความชัดเจนว่า สมาชิกที่เป็น
 ชนชั้นกลาง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง หรือ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มประชาชนที่เข้าไป
 ร่วมขับเคลื่อนทางภาคประชาสังคม สามารถที่จะให้ความสนับสนุนโครงการของ
 สังคมประชาธิปไตยได้เช่นเดียวกัน ที่ถือเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนให้เกิดความ
 เป็นธรรมขึ้นในสังคมและถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับการบูรณาการทางการเมือง
 ของชาวชุมชน

ในการเปรียบเทียบของประเทศต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของ
 ตัวละครที่แตกต่างกันของสังคมประชาธิปไตย มันทำให้เกิดความชัดเจนขึ้นมากว่า
 ไม่เพียงแต่ในเรื่องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจศาสตร์สังคมเท่านั้น แต่ ยังเป็นผล
 ประโยชน์ทางการเมืองและทางศีลธรรม-วัฒนธรรมด้วย สามารถที่จะทำให้ตัวละคร
 ทางภาคประชาสังคมเกิดการตื่นตัวขึ้นมาต่อสู้เพื่อโครงการของสังคมประชาธิปไตย
 ในเวทีโลกตัวแสดงของสังคมประชาธิปไตยประกอบภาคประชาสังคมข้ามชาติ,
 ความร่วมมือกันทางการเมืองบริบทของระบบภูมิภาค เช่น สหภาพยุโรป ตลอดจน
 ประเทศในโลกที่สามทั้งหลาย

ดังนั้น ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นภาคประชาสังคมระดับชาติ, ในระดับ
 ภูมิภาคและในระดับสากลขึ้นอยู่กับการทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาของโครงการสังคม
 ประชาธิปไตยขึ้นอยู่กัพันธมิตรตัวแสดงอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
 สิ่งที่สำคัญสำหรับการนี้คือ การทำให้เกิดความชัดเจนว่า สังคมประชาธิปไตยไม่ใช่
 เป็นอุดมการณ์ที่มีลักษณะพิเศษ แต่เป็นโครงการทางการเมืองที่สามารถทำให้เกิด
 เป็นจริงขึ้นมาได้อย่างที่ละส่วนๆ และที่ละก้าวๆ แรงจูงใจที่หลากหลายจำนวนมาก
 และความสนใจสามารถนำไปสู่การทำความจริงให้ปรากฏได้

8.2 การจัดรูปแบบการนำมาประยุกต์ใช้

ระหว่างที่จะถึงเป้าหมายที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยย่อมมีความตึงเครียดเกิดขึ้น ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ เช่น สำหรับความสัมพันธ์ของความเสมอภาคกันของโอกาสในการดำรงชีวิตและพลวัตทางเศรษฐกิจ, เสรีภาพและความเสมอภาค, ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความเป็นประชากรรัฐชาติร่วมกัน, การทำให้เกิดประชาธิปไตยทางสังคมขึ้นมา และประสิทธิภาพกระบวนการผลิตทางเศรษฐกิจ, การคุ้มครองทางสังคมและความรับผิดชอบต่อตนเอง

จากเหตุผลดังกล่าวและเพราะว่า ระหว่างการบรรลุถึงเป้าหมายที่แท้จริงและการนำวิธีการต่างๆ มาใช้ในโครงการของสังคมประชาธิปไตยมีความจำเป็นที่จะต้องแยกแยะออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน จึงสามารถเข้าใจได้ว่าสังคมประชาธิปไตยเป็นเพียงการพิทักษ์หลักการที่เป็นพื้นฐานของการปฏิบัติเท่านั้น วิธีการของการทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาของเป้าหมายที่แท้จริงจะต้องถูกนำมาจัดลำดับความสำคัญภายใต้แสงแห่งประสบการณ์ใหม่ทุกครั้ง และแสวงหาทางเลือกเป็นไปได้ที่ดีกว่า วิธีการทุกประเภท ที่แสดงให้เห็นว่าเหมาะสมสำหรับการทำให้เป้าหมายที่แท้จริงสัมฤทธิ์ผลขึ้นมาได้ คือวิธีการที่ชอบธรรม การเปิดกว้าง ในกรณีนี้วิธีการไม่นำไปสู่ความสำเร็จ และมีความจำเป็นที่จะต้องแสวงหาเครื่องมือใหม่, ในกรณีที่วิธีการให้ความหวังว่าน่าจะประสบผลสัมฤทธิ์ได้ดีกว่าภายใต้เงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป เหล่านี้ จึงเป็นหลักการพื้นฐานในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติของโครงการของสังคมประชาธิปไตย

ตัวละครการเมืองจะปฏิบัติการภายใต้เงื่อนไขที่จำกัดจากโครงสร้างของระบบ, ตรรกะของระบบและสถานการณ์ของตัวละครตลอดเวลา หลักการที่ขนาดจำกัดของอำนาจการก่อรูปของการเมืองในเรื่องที่เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจสามารถที่จะนำมาใช้ได้อย่างเต็มที่ขึ้นไปอีก ถ้าแก่นของกฎเกณฑ์การทำหน้าที่ทางเศรษฐกิจได้รับการทำให้เกิดความเข้าใจถึงรายละเอียดอย่างดีแค่ไหนและได้รับการเคารพในทางปฏิบัติได้ดีมากขึ้น ถึงแม้ว่าระบบเศรษฐกิจ ทางนโยบายแล้ว

สามารถถูกสร้างรูปแบบในขนาดหนึ่งได้อยู่เสมอและหน้าที่ตรรกะทางเศรษฐกิจสามารถได้รับผลกระทบโดยผ่านการกำหนดกรอบและการเข้าแทรกแซงในระดับหนึ่งก็ตาม แต่ทว่าเส้นกั้นพรมแดนจะถูกกำหนดด้วยตัวมันเองจากระบบทางเศรษฐกิจบางส่วนในขนาดที่เป็นตัวชี้ขาด การก้าวข้ามเส้นแบ่งพรมแดนนี้ออกไปจะถูกแก้เผ็ดด้วยตัวของมันเอง อย่างไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้โดยผ่านความผิดพลาดในการทำหน้าที่และผลที่ตามมาจากการแทรกแซงที่ไม่ต้องการ

เป็นคำถามที่เปิดอยู่ว่า ระบบเศรษฐกิจเสรีของโลกเศรษฐกิจในกระแสโลกาภิวัตน์จะต้องพิสูจน์ตัวเองในขนาดไหนว่าเป็นระบบที่มีเงื่อนไขที่แข็ง ที่บนระบบฯ นี้จะต้องมีปฏิริยาตอบสนองในขอบเขตที่มากมายในการที่จะทำให้เป้าหมายของสังคมประชาธิปไตยเกิดเป็นจริงขึ้น ด้วยยุทธศาสตร์ของการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ที่ตัวของกรอบของเงื่อนไขนี้ยังไม่สามารถที่จะถูกนำมาเป็นข้อสงสัยได้ ยังคงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถคาดเดาได้ว่า เงื่อนไขทางเศรษฐกิจขนาดไหนทางการเมืองที่สามารถจะถูกสร้างรูปแบบขึ้นเองได้ นั่นก็คือ ถ้าบนระดับของความเข้าใจทางสังคมวิทยาของความเป็นไปได้ของโอกาสในการถ่ายโอนไปมาระหว่างประเทศเองสามารถทำให้เกิดความสอดคล้องอย่างครอบคลุมได้ และนอกเหนือจากนั้น จำนวนหนึ่งของตัวละครทางรัฐชาติ, ทางเศรษฐกิจและทางภาคประชาสังคมสามารถปฏิบัติให้เป็นไปในคอนเซ็ปท์ทางการเมืองเดียวกัน ให้เป็นเสมือนหนึ่งเรื่องของตัวเองได้ละก็ การทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาก็ยังเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับความสอดคล้องที่เชื่อใจ และคงอยู่เป็นระยะเวลาที่ยาวนานได้ของนักเล่นบทบาทเป็นผู้ใช้สิทธิวิไลทางโลกได้ トラบเท่าที่ ตัวอย่างเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นเสมือนหนึ่งตัวละครที่มีอำนาจมากที่สุดในการแสวงหาหลักการอย่างหนักแน่นไว้บนยุทธศาสตร์ของเสรีนิยมสุดขั้วในความสัมพันธ์สู่ตลาดที่เปิดและศักยภาพในการต่อรองทางการเมืองของความเป็นรัฐชาติ ทำรัฐบาลต่างๆ มีช่องทางการต่อรองค่อนข้างแคบ ถึงแม้ว่าจะนำเสนอการสร้างรูปแบบที่เป็นรูปธรรมแค่ไหนก็ตามสำหรับการเข้าไปฝังตัวทางเศรษฐกิจในกระแสโลกาภิวัตน์ ในกรณีนี้ตลาดที่เปิดเสรีทำหน้าที่เสมือนหนึ่ง “ความจริงของชีวิต” (“fact of life”) ถึงแม้ว่า

ตลาดจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ตาม

เพราะว่าผู้เสนอนโยบายของสังคมประชาธิปไตยไม่สามารถที่จะพึงพอใจอยู่เพียงแค่ว่าด้วยการรอคอยบนการทำให้เกิดความสอดคล้องของนักเล่นบทยับยั้งที่เชื่อถือได้ทางการเมืองในกระแสวิถีโลกาภิวัตน์เท่านั้น, ที่โดยหลักการแล้วไม่เป็นที่แน่ชัด, ถ้าในส่วนใหญ่ไม่ได้คงความเป็นไปไม่ได้อยู่ น่าจะเป็นทางออกที่รองลงมาที่ดีที่สุดในการที่จะนำมาใช้แก้ไขการตกอยู่ในสภาวะที่ไม่มีทางเลือกบนหนทางที่ต้องขับเคลื่อนด้วยยุทธศาสตร์รางคู่ ในขณะที่เขาเหล่านั้น ในด้านหนึ่งจะต้องมุ่งไปในทิศทางที่จะทำให้เกิดเงื่อนไขการก่อรูปทางเศรษฐกิจที่ถ่ายโอนไปมาระหว่างประเทศด้วยกำลังที่มีอยู่ของเขา ในกรณีนี้ที่ผู้เสนอฯ อยู่ในสถานการณ์ที่ขึ้นอยู่กับการที่จะต้องออกแบบยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม ในการทำปรับตัวและทำให้เกิดเป็นจริงขึ้น, ยุทธศาสตร์ฯ ที่อยู่ภายใต้สถานการณ์ที่เป็นอยู่ในเบื้องต้น ไม่ว่าจะ เป็นเวทีที่อยู่ในระดับประเทศ หรือ ในระดับภูมิภาค ตอบสนองสูงสุดของเป้าหมายที่ทำให้เกิดเป็นจริงทางการเมือง

แท้ที่จริงแล้วมีความเป็นไปได้ ภายใต้มุมมองเชิงประจักษ์ ว่าบนการมองยาวออกไปข้างหน้าเข้าไปที่มาตรฐานทางโลกาภิวัตน์จะสามารถทำให้นโยบายหนึ่งทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทางปฏิบัติได้ ที่สอดคล้องกับนโยบายของการฝังตัวทางสังคมของลัทธิทุนนิยมเข้าไปในสังคมประชาธิปไตยของยุโรป แต่ทั้งนี้ ไม่เพียงแต่การคงอยู่ของสถานภาพของกระแสวิถีโลกาภิวัตน์ที่เป็นลบ ทั้งความก้าวหน้าที่ยังเข้าใจได้ที่ถูกบังคับที่อยู่ในกระบวนการของกระแสวิถีโลกาภิวัตน์ที่เป็นบวกสามารถที่จะถูกนำเสนอว่าเป็นพลวัตอย่างอัตโนมัติ ที่เป็นพัฒนาการที่ไม่มีทางหวนกลับไปสู่สภาพเดิมได้ ริเกอร์และไลบฟรีด⁴⁸³ (Rieger และ Leibfried) ได้ทำให้เกิดความกระจ่างขึ้นมาว่า โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา ลัทธิก็ดกันเป็นเรื่องที่มีประสิทธิผลที่คงอยู่, ที่เป็นที่ยื่นชอบและมีผลในทางปฏิบัติสำหรับการที่ไม่มีการคุ้มครองรายได้อยู่ในนโยบายสังคม

⁴⁸³ Rieger/Leibfried 2001

ตัวชี้ขาดสำหรับคำถามของความเป็นไปได้ของการสร้างรูปแบบที่มีความรับผิดชอบของกระแสโลกาภิวัตน์เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับการเรียกร้องที่อธิบายได้ด้วยบรรทัดฐานของสังคมประชาธิปไตยคือ อะไรที่สามารถจะถูกควบคุมโดยผ่านผู้เสนออย่างมีนัยยะสำคัญของผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ทางสิ่งที่ได้กล่าวถึง หรือ แม้กระทั่ง การทำให้ย้อนกลับไปสู่ที่เดิมตัวอย่างเช่นว่า เงื่อนไขการกระทำสำหรับตัวละครทางการเมืองที่อยู่ในเวทีทางการเมืองที่ขยายตัวออกไป ที่ทำให้กลับไปสู่ที่เดิมอีกครั้ง ก่อนที่กระแสโลกาภิวัตน์จะเกิดผลขึ้นมา

สถานการณ์ที่ดีที่สุด (Best case scenarios)

ถึงแม้ว่าผลดีของโลกาภิวัตน์ลักษณะทางประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องของจำนวนที่กำหนดและดังนั้น ในทุกทฤษฎีที่ยึดแนวทางเชิงประจักษ์สามารถได้รับการปฏิบัติต่อสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงขนาดของจำนวนที่กำหนดเท่านั้น ทำให้สามารถที่จะนำเข้ามาคาดคะเนอยู่ในกรอบที่เป็น “สถานการณ์ที่ดีที่สุด” อย่างสมเหตุสมผล สถานการณ์นี้เกิดขึ้นจากการกำหนดโครงสร้างขึ้นมาของเจตจำนงค์ที่เป็นสากล ข้อเสนอที่เป็นที่รับรู้ทั้งหมดในเจตจำนงค์นี้ จะนำไปสู่การทำให้โครงสร้างของกฎเกณฑ์ทางเศรษฐศาสตร์สังคม และข้อดีของโลกาภิวัตน์ ในหลักการ ทำให้เป็นจริงได้ และสามารถพบเห็นได้สำหรับสิ่งนี้ จากการพึ่งพาซึ่งกันและกันของพันธมิตรตัวละคร ในการวิจัยถึงความเป็นไปได้และผลกระทบที่เกิดขึ้น สถานการณ์ดังต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น:

หนึ่ง, *กระแสเงินที่ไหลบ่า*: ความเป็นไปได้ที่น่าจะนึกถึงคือ น่าจะมีการจัดตั้งหน่วยงานควบคุมการเงินสากลที่ขึ้นอยู่กับองค์การสหประชาชาติ ขึ้นมาและ ในขณะเดียวกัน ก็จัดตั้งรูปแบบของการจัดเก็บภาษีเงินทุนที่ย้ายถ่ายโอนไปมาระยะสั้น, คล้ายคลึงกับ โมเดลของการจัดเก็บภาษี-โทบิน (“Tobin-Tax”) ด้วยวิธีการเช่นนี้มีความเป็นไปได้ที่สามารถที่จะจำกัดขอบเขตกระแสเงินที่ไหลเข้ามาเพื่อเก็งกำไรระยะสั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของขนาด รวมทั้งการมีชีวิตอยู่เพียงระยะสั้นของวงจรการเคลื่อนย้ายของทุนให้อยู่ในขนาดที่มีความสำคัญที่เดียว ทำให้หลักการที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญในตัวของมันเองคือ ทุนจำนวนมากมาย

มหาศาลที่อยู่ในลักษณะเป็นการเก็งกำไรที่ทุ่มลงไปในระบบเศรษฐกิจของชาติ และหลังจากนั้นก็เคลื่อนย้ายกลับออกไป ก็ยังไม่สามารถที่จะถูกขจัดออกไปจากโลกนี้ได้ถึงแม้ว่าจะมีสถาบันควบคุมทางสากลอยู่ก็ตาม ทั้งนี้ ก็ยังคงเหลือรูปแบบที่ดีที่สุดที่น่าจะเป็นไปได้ของการทำให้กระแสทิศทางโลกาภิวัตน์ให้เป็นบวกคือ เงื่อนไขการปฏิบัติที่ยังคงใช้ได้อยู่อย่างต่อเนื่องสำหรับตัวละครไม่ว่าจะเป็นในระดับชาติ หรือ ในระดับภูมิภาค ด้วย

สอง, *มาตรฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อม*: ผลการบังคับใช้อย่างกว้างขวาง ที่ถูกควบคุมตรวจสอบของมาตรฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น มาตรฐานของ ILO และการนำมาบังคับใช้อย่างไม่มีเงื่อนไขของสนธิสัญญา กระบวนการริโอ/เกียวโต (Rio/Kyoto Process) น่าจะทำให้โลกโดยรวมเกิดความปลอดภัยทั้งทางสังคมและสิ่งแวดล้อม มากยิ่งขึ้น ความยั่งยืนเป็นหลักประกันความได้เปรียบ และลดสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับของที่ตั้งของสถานประกอบการ รวมทั้งเงื่อนไขต่างๆ ของการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทั่วโลกในภาคที่เปิดออก แน่หนอนว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงถึงรากถึงโคน มาตรฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อม เป็นที่แน่นอนว่าในอนาคตอันใกล้นี้ยังไม่นำไปสู่สวัสดิการสังคมโลกที่เป็นเอกภาพที่เปรียบเทียบได้เช่นเดียวกับหลักประกันที่เป็นมาตรฐานและความช่วยเหลือทางสังคม ในทางกลับกัน ความแตกต่างของขนาดการให้ความสงเคราะห์จากรัฐที่ขยายตัวออกไป สำหรับประเทศที่ได้รับผลกระทบ เป็นเรื่องของความได้เปรียบของสถานประกอบการทางเศรษฐกิจ จะคงยังมีผลอยู่ ความได้เปรียบนี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการแข่งขันบนตลาดและ ในขณะเดียวกัน ก็ขึ้นอยู่กับโอกาสของการพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคม ด้วย มิติของความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้นจากการแข่งขันบนเวทีโลกนี้ เศรษฐกิจระดับชาติที่มีประสิทธิภาพการผลิตที่ดีกว่าแทบจะไม่สามารถถอนตัวออกจากเศรษฐกิจโลกที่มีการควบคุมอย่างเป็นธรรมได้ ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถถอนออกจากการเพิ่มความรุนแรงในการแข่งขันกันเองของเขาเหล่านั้น

สาม, *การแข่งขันในพื้นที่ที่มีสมรรถนะการผลิตสูง*: ความรุนแรงของการแข่งขันที่เพิ่มมากขึ้นในภาคการส่งออกของพื้นที่ที่ต้องการสมรรถนะการผลิตสินค้า

และการบริการที่สูงก็จะถูกผลักดันต่อเนื่องโดยผ่านกฎเกณฑ์การค้าที่เป็นธรรมชาติต่างๆ และการควบคุมที่มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นของผู้กำหนดแนวทางการจัดการบรรษัทข้ามชาติต่างๆ เพราะว่ามาตรการของวิธีการเหล่านี้ น่าจะ, โดยเฉพาะ, เป็นการเปิดตลาดใหม่อื่นๆ, ทำให้สะดวกต่อการเข้าถึงสำหรับข้อเสนอจากประเทศที่มีค่าการผลิตที่ใช้แรงงานราคาถูก และการควบคุมโดยเบ็ดเสร็จสามารถคาดหวังได้ดีกว่าในตลาดโลก

ความยั่งยืนของกระแสโลกาภิวัตน์

ถึงแม้ว่า จากทัศนคติของสังคมประชาธิปไตย นโยบายของความควบคุมตรวจสอบต่างๆ ทางสากลดังที่ได้กล่าวมา สามารถอ้างเหตุผลทางทฤษฎีได้ดี, ความปรารถนาที่จะเห็นนโยบายที่เป็นประชาธิปไตยในขนาดที่สูงส่ง และแสดงให้เห็นถึงหลักการพื้นฐานทางการเมืองที่สามารถทำให้เป็นจริงขึ้นมาได้ ด้วย แต่ก็ยังแสดงให้เห็นถึงหลักการพิจารณาของผลกระทบที่คาดหมายได้ค่อนข้างจะชัดเจนว่า คงจะยังปล่อยให้หลักการพิจารณาที่เป็นแกนองค์ประกอบของผลกระทบจำนวนหนึ่งจากตลาดเสรีในนโยบายเศรษฐกิจการเมืองของตัวละครทางการเมืองในระดับชาติและระดับภูมิภาคที่ครอบคลุมอย่างกว้างขวาง โดยปราศจากการลดต่ำลงอย่างต่อเนื่อง ผลที่เกิดขึ้นไม่ได้พุดสนับสนุนให้กับการนี้ว่า การเข้ามาฝังตัวใหม่ทางสากลของตลาดเสรีทำลายพื้นฐานแรงกดดันที่ต้องปรับตัวของกระแสโลกาภิวัตน์ และอาจสามารถที่จะนำเงื่อนไขการปฏิบัติให้เกิดขึ้นมาใหม่ในเวทีโลกที่เคยทำให้เกิดเป็นจริงขึ้นมาบนระดับรัฐชาติของภาคประชาสังคมในช่วงระยะทองของสังคมประชาธิปไตย

สำหรับนโยบายของสังคมประชาธิปไตยภายใต้เงื่อนไขตลาดเสรี ฉะนั้น จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไปมาในการให้เหตุผลประกอบที่ดีและยืนอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงของการสร้างรูปแบบและการปรับตัว ในพื้นที่ของเศรษฐกิจการเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโครงร่างและการทำให้เกิดเป็นจริงของการปฏิรูป ที่ปรับตัวให้เข้ากับเงื่อนไขที่แท้จริงของกระแสโลกาภิวัตน์ ที่จะมีความเป็นไปได้ตามการคาดการณ์ล่วงหน้าทางประสบการณ์ทั้งหลาย ในขณะที่

เดียวกันก็ต้องมุ่งเน้นไปที่การก่อรูปแบบขึ้นใหม่ของกรอบที่เป็นเงื่อนไขนั้นๆ ของตลาดในกระแสโลกาภิวัตน์ที่มองเห็นในระยะกลางแล้วน่าจะนำขึ้นมาปรับใช้ทางการเมืองได้ บนด้านหนึ่งของยุทธศาสตร์การปรับตัว ก็จะต้องคำนึงตั้งแต่ต้นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยผ่านกระแสโลกาภิวัตน์ ที่ยังไ้ก็คงมีผลไว้ ถ้าหากว่าการฝังตัวทางโลกาภิวัตน์เกิดความสำเร็จ ภายใต้สิทธิเรียกร้องอันชอบธรรมนี้มีการกล่าวถึงไว้ในบทความยุทธศาสตร์การปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง เศรษฐศาสตร์การเมืองที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้

8.3 ประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีด: ประชาธิปไตยที่มีความบกพร่อง

ระหว่างระบอบที่ขาดความเป็นประชาธิปไตยอย่างสิ้นเชิง, ระบบอำนาจนิยม และประชาธิปไตยนิรัฐที่มีความเสถียรภาพก็ยังมีรูปแบบชั่วคราวที่มีลักษณะที่แตกต่างกัน⁴⁸⁴ รูปแบบต่างๆ เหล่านี้ เกิดขึ้น ถ้าไม่เป็นเพราะหัวเลี้ยวหัวต่อไปสู่ระบอบประชาธิปไตย หรือ ไม่ก็จะเป็นรูปแบบที่กำลังจะล่มสลาย ระบอบประชาธิปไตยที่มีความบกพร่องเป็นรูปแบบที่มีลักษณะแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าจะเป็นระบอบที่ประกอบด้วยสิทธิการเลือกตั้งทั่วไปที่ถือเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญสำหรับระบอบประชาธิปไตยก็ตาม แต่ทว่า ในอีกมุมมองหนึ่ง บรรทัดฐานทางประชาธิปไตยไม่ได้รับการตอบสนอง หรือ ตอบสนองเพียงบางส่วนเท่านั้น ระบอบนี้เพียงแค่วัฒนธรรมของการทำให้เป็นประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์อยู่ภายในเท่านั้น ถ้าหากว่า ข้อบกพร่องของระบอบนี้เป็นเพียงแค่การแสดงออกของการเริ่มต้นของการพัฒนาไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบ ระบอบนี้สามารถนำไปสู่การล่มสลายของประชาธิปไตยที่มีอยู่ ถ้าหากว่า ระบอบเป็นผลที่เกิดจากการลดโครงสร้างทางประชาธิปไตยที่คงอยู่ลง เป็นประการแรก และระบอบสามารถ

⁴⁸⁴ Merkel 1999

ที่จะมีผลต่อการเปลี่ยนรูปแบบอย่างถาวรของระบบทางการเมืองที่มีประชาธิปไตย
เต็มรูปแบบให้เหลือนกลายเป็นประชาธิปไตยเพียงรูปแบบเท่านั้น

ในทางปฏิบัติของรัฐบาลทางการเมืองจากวิธีการจัดระบบของโวล์ฟกัง
เมอร์เคิล⁴⁸⁵ (Wolfgang Merkel) จะเกิดรูปแบบที่มีข้อบกพร่องอย่างรุนแรงในระบอบ
ประชาธิปไตย โดยเฉพาะในมิติดังต่อไปนี้:

ความบกพร่องของระบอบประชาธิปไตย

หนึ่ง จากวิธีการใช้อำนาจ: มีผลทางปฏิบัติ เมื่อ สำหรับกลุ่มบุคคลที่มี
ลักษณะเฉพาะจากประชาชนที่มีความยากลำบาก หรือ ไม่สามารถที่จะก้าว
ผ่านอุปสรรคสำหรับการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างเจตนารมณ์ทางการเมือง
และการยืนยันถึงการเข้าไปใช้สิทธิในการเลือกตั้ง

สอง จากการใช้สิทธิเรียกร้องในการปกครอง: มีผลทางปฏิบัติ เมื่อขอบ
เขตการใช้อำนาจผ่านการเมืองในทางนิติรัฐถูกละเมิด ตัวอย่างเช่น ในเรื่องสิทธิ
ขั้นพื้นฐานถูกตัดทอนลง หรือถูกจำกัด

สาม ผูกขาดการใช้อำนาจแต่เพียงผู้เดียว: มีผลทางปฏิบัติ เมื่อขอบเขต
บางขอบเขตของภาคสังคมของความชอบธรรมทางประชาธิปไตยและการใช้
อำนาจถูกยกเลิกไป ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ทหารของประเทศหนึ่งปฏิเสธการควบคุม
ตรวจสอบจากฝ่ายที่เป็นประชาธิปไตย

สี่ ในโครงสร้างการใช้อำนาจ: ในกรณีนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ผลประโยชน์
ที่มีลักษณะเฉพาะถูกกีดกันออกจากกระบวนการสร้างเจตนารมณ์ทางการเมือง

ห้า วิธีการใช้อำนาจ: ในกรณีนี้จะเกิดขึ้น เมื่อสิทธิของปัจเจกบุคคล หรือ
ของกลุ่มถูกจำกัดจากการใช้อำนาจทางการเมือง

ระบอบที่เป็นเพียงประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีด ในความหมายนี้ สามารถ
ถูกเข้าใจว่าเป็นประชาธิปไตยที่มีความบกพร่องได้ มีเหตุผลที่สำคัญที่ยืนยันถึง
สิ่งที่กล่าวมานี้ ในข้อบกพร่องจากสิทธิเรียกร้องในการปกครองปรากฏให้เห็นเมื่อ

⁴⁸⁵ Merkel 1999

เงื่อนไขการหารื้อของสาธารณะอย่างเป็นประชาธิปไตยในขอบเขตที่สำคัญมากถูกจำกัดโดยผ่านการทำให้การสื่อสารสาธารณะกลายเป็นธุรกิจการสื่อสารที่ขึ้นอยู่กับการทำกำไร การผูกขาดอำนาจการปกครองที่เป็นประชาธิปไตยจะถูกละเมิดเมื่อตัวละครทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่มีพลังสามารถเข้าไปกำหนดอย่างมีนัยยะสำคัญบนกระบวนการทางการเมือง ในขณะที่ ประชาชนหญิงและชายส่วนมากจำนวนหนึ่งถูกปฏิเสธการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองจากสาเหตุที่ขาดแคลนทรัพยากรทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ จากสาเหตุเดียวกัน ทำให้เกิดความบกพร่องขึ้นมาในโครงสร้างการปกครอง เมื่อโอกาสที่เท่าเทียมกันของผลประโยชน์ทางสังคมและทางเศรษฐกิจที่จะนำไปสู่การพัฒนาบนกระบวนการทางการเมืองยังคงได้รับการปฏิเสธ

จากการถูกปฏิเสธการให้หลักประกันของทรัพยากรทางสังคมและทางเศรษฐกิจสำหรับภาคส่วนประชาชนที่อ่อนแอทั้งทางสังคมและทางเศรษฐกิจ ระบบประชาธิปไตยที่เป็นเสรีนิยมสุดขีด จึงไม่เพียงแต่ละเมิดเงื่อนไขของความยุติธรรมทางสังคมเท่านั้น แต่ยังละเมิดหลักการที่เป็นบรรทัดฐานของประชาธิปไตยทางการเมืองโดยตรงอีกด้วย จากสาเหตุดังกล่าวด้วย สังคมประชาธิปไตยจึงเป็นผลสืบเนื่องที่จำเป็นอย่างแท้จริงจากสิทธิเรียกร้องอันชอบธรรมของระบบประชาธิปไตยเสรีนิยม ในการที่จะต้องเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนทุกคนให้เท่าเทียมกัน

9 แลไปข้างหน้า

ในโลกปัจจุบันที่ได้รับผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์มีโมเดลของระบอบประชาธิปไตยยืนเป็นคู่แข่งที่อยู่ตรงข้ามกัน อย่างเห็นได้ชัดสองระบอบด้วยกัน: โมเดลที่เป็นเสรีนิยมสุดขีด เช่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ที่ใช้ปฏิบัติอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา และโมเดลของสังคมนิยมประชาธิปไตย เช่น ที่ใช้ปฏิบัติกันโดยประมาณในประเทศส่วนใหญ่ของยุโรป ประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดขึ้นอยู่กับหลักการของสิทธิขั้นพื้นฐานทางพลเมืองและการเมืองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และมองว่าในตลาดที่ควบคุมตรวจสอบตนเอง, สิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลอย่างไม่มีการจำกัดและความสัมพันธ์ของสัญญาต่างๆ ที่เป็นอิสระคือรัฐธรรมนูญทางสังคมของเสรีภาพ สังคมประชาธิปไตยพยายามต่อสู้เพื่อทำให้เกิดเป็นจริงรวมทั้ง สิทธิขั้นพื้นฐานทั้งทางสังคม, ทางเศรษฐกิจและทางวัฒนธรรม ด้วย และจะเชื่อมโยงกับสิทธิต่างๆ เหล่านี้ทำให้เกิดความสำเร็จเป็นจริงขึ้นมา โดยผ่านเศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคม เข้ากับรัฐสวัสดิการที่ยึดอยู่บนหลักการของสิทธิขั้นพื้นฐาน

คอนเซ็ปต์ทั้งสองเชื่อมโยงกับการจัดรูปของแต่ละสังคมและการจัดระเบียบโลกที่เป็นองค์รวม ประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดตรงกับรูปแบบของการทำโลกทั้งโลกให้เป็นตลาดเดียวกัน, สังคมประชาธิปไตยมีความพยายามที่นอกเหนือจากนั้นขึ้นไปอีก เพื่อให้ได้มาถึงซึ่งโลกาภิวัตน์ทางการเมือง, เพื่อให้เป็นการให้หลักประกันความรับผิดชอบทางประชาธิปไตยในโลกที่ถูกผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์

กระแสโลกาภิวัตน์ไม่ได้ทำให้พื้นฐานของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยสูญเสียไป แต่โลกาภิวัตน์ได้ตั้งโจทย์แห่งการทำนายใหม่ๆ ขึ้นมาให้กับสังคมประชาธิปไตยและทำให้ระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตยมีความจำเป็นต้องมีย่างเร่งด่วนมากกว่าในอดีตที่ผ่านมา ความจริงสามเรื่องที่ได้รับทราบจากการวิจัยเชิงทางทฤษฎีเชิงประจักษ์สามารถนำมาเป็นบทบาทที่เป็นแนวทางสำหรับคอนเซ็ปต์อนาคตของระบอบสังคมนิยมประชาธิปไตย:

หนึ่ง: เศรษฐกิจการตลาดเพื่อสังคมประกอบด้วยรัฐสวัสดิการที่ยืนอยู่บนหลักสิทธิขั้นพื้นฐานสามารถยืนหยัดในการแข่งขันทางโลกาภิวัตน์อย่างน้อยที่สุดให้เทียบเท่ากับเศรษฐกิจการตลาดที่เป็นประชาธิปไตยเสรีนิยม กระแสโลกาภิวัตน์ไม่ได้บังคับเลยว่าจะต้องนำโมเดลของประชาธิปไตยเสรีนิยมสุดขีดมาใช้ในทุกประเทศ ที่ต้องการคงความสามารถในการแข่งขันไว้

สอง: การค่อยๆ ทำให้เกิดความเป็นจริงขึ้นมาของประชาธิปไตยภวโนในโลกและการสร้างรูปแบบทางการเมืองอย่างครอบคลุมไปทั่วทั้งโลกของความสัมพันธ์ที่ย้ายถ่ายโอนกันไปมาทางเศรษฐกิจและทางภาคสังคมไม่ใช่มีความจำเป็นเท่านั้น แต่ยังเป็นไปได้อีกด้วย

สาม: ถ้า ถึงแม้ว่า การทำให้เกิดเป็นจริงของโครงสร้างการตัดสินใจและความรับผิดชอบทางการเมืองที่เกิดขึ้นมาใหม่ในกรอบของโลกาภิวัตน์จะประสบความสำเร็จขึ้นมาได้ก็จริง แต่ประเทศต่างๆ ทั้งที่อยู่ทางเหนือ และทางใต้ก็จะต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดระเบียบการทำงานใหม่ของโลกและการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นอย่างครอบคลุม และ การทำให้เกิดสมมุติฐานทางรัฐสวัสดิการและทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมขึ้นมาภายใต้เงื่อนไขใหม่สำหรับการให้ความคุ้มครองของสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งหมด เป็นเรื่องภารกิจอนาคตหนึ่งที่ใหญ่ของระบอบสังคมประชาธิปไตย

สังคมประชาธิปไตยมุ่งเน้นไปบนเสรีภาพที่เท่าเทียมกันและบนการให้ความคุ้มครองสมมุติฐานทางสังคม, เศรษฐกิจและทางวัฒนธรรมของเขาเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นภารกิจระยะยาว ที่สามารถจะตอบสนองให้เป็นไปตามสภาพของทรัพยากรที่มีอยู่และสมมุติฐานของวิธีการที่แตกต่างกันและบนความแตกต่างของมาตรฐานที่คงอยู่ สิทธิทางสังคมตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ประชาชนทุกคนต้องรับผิดชอบต่อดูแลสำหรับการดำรงชีวิตของตนเอง เท่าที่เขาจะสามารถทำได้ และสามารถประมาณการบนการได้รับการช่วยเหลืออย่างแน่นอนขององค์กรภาคการเมืองที่กำลังที่มีอยู่ของตัวเองไม่เพียงพอ

ปราศจากพื้นฐานที่มั่นคงในหลักประกันสิทธิและการมีส่วนร่วมทางสังคมและปราศจากการรับผิดชอบของรัฐบาลในนโยบายภาคเศรษฐกิจและภาคสังคมที่ยืดแนวทางเพื่อรับใช้ประชาชนที่อยู่ในภาคสังคมนั้นๆ ประชาธิปไตยสำหรับประชาชนจำนวนมากแล้ว ก็คือความว่างเปล่าเฉพาะส่วนบนที่ยังไม่สมบูรณ์เท่านั้น ดังนั้น สังคมประชาธิปไตยจึงไม่เป็นเพียงสิ่งที่จำเป็น ในการทำให้การดำรงชีวิตของมนุษย์ดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้เป็นหลักประกันสิทธิขั้นพื้นฐานให้มีผลในทางปฏิบัติได้อย่างแท้จริง สังคมประชาธิปไตยยังเป็นสมมุติฐานว่า เป็นประชาธิปไตยที่สามารถรับมือกับภารกิจได้อย่างแท้จริงและด้วยวิธีการนี้เท่านั้น จึงจะสามารถรักษาประชาธิปไตยให้มั่นคงสถาพรตลอดไป

10 English Summary

The Future of Social Democracy

The present volume examines not only the *future of social democracy*, but its foundations and historical roots as well. The analytic portion focuses on four related questions: how does a modern democracy acquire legitimacy what is the role of social justice in it; what basic rights does it necessarily protect; and what significance does democracy have for the stability and efficacy of a given society?

All contemporary democracies of the Western, constitutional type are founded upon the basic liberal model, the pillars of which include: a state committed to the rule of law; equal and universally applicable civic rights; and political power that is constitutionally linked to popular sovereignty. Social democracy developed out of the critique of the contradictions inherent in liberalism. Hermann Heller, a prominent political scientist and constitutional law scholar during Germany's Weimar Republic, was the first to sketch the outlines of a comprehensive theory of social democracy. The deficiency that Heller detected in political liberalism is its refusal to confront empirical reality. Liberalism systematically evades the question of how or whether equal human and civic rights can be validated under the unequal empirical conditions that prevail in liberal societies. Hence, in his view liberalism cannot in practice fulfill the promise inherent in its theoretical commitments. To correct this deficiency Heller advocated structural reforms that would establish a social welfare state and economic democracy.

The civic, political, social, economic, and cultural basic rights set forth in the United Nations charters of 1966 and ratified by 148 countries from all cultural zones and stages of development, represent the normative basis of modern-day social democracy. In all cases where the basic rights of persons are jeopardized by risks for which political authorities should reasonably assume responsibility, the state has a *prima facie* duty to act. It must insure that the life chances of citizens subject to such risks are not inferior to those of citizens who have not been victimized by equivalent risks. Indeed, in the first instance the state has an obligation to prevent such risks from occurring at all. If it cannot do that, it must compensate "losers" for the consequences of the risks they have undergone. But all citizens are likewise obligated to make whatever contribution they can toward avoiding or compensating for such risks by their own efforts.

The state fulfills its obligations to act on several levels. It offers social protection against risks that violate its citizens' basic rights; guarantees them equal educational opportunities, not only for acquiring skills, but also for partaking in broader cultural life; and it safeguards their dignity in economic and social contexts. To accomplish those ends, it may need to regulate markets in a capitalist economy and guarantee a functioning public sphere, among other things.

Citizens too have certain obligations that complement their basic rights: not simply to accept the dignity of all human beings, but actively to assume responsibility for their own lives. Every citizen is obliged to request the aid of the community only to the extent that his or her own efforts to earn a living have not met with success. This is a precondition for the maintenance of the entire social security system.

For social democracy civil society plays a crucial role. Not only does it offer opportunities for citizens to advance their own interests and exert a democratizing influence on representative procedures; it also allows for the provision of supplementary social support. Furthermore, civil society promotes the political socialization of the citizenry, and assumes important society-wide steering functions.

Another fundamental element of social democracy is an open, discursive political public sphere. The latter insures that a shared understanding of social justice can emerge from practical discourses and be connected to projected political actions. This is one of the essential conditions for success in the process of political integration undertaken by social democracy. A functioning public sphere not only provides the individual with information and arguments; it furthermore enables citizens to reach agreement about the values that will shape their commonwealth for example in matters of educational, economic, and social policy.

In practice, the political economy of social democracies may accommodate a wide range of variations. The relationship between politics and the market is everywhere characterized by specific areas of tension: productivity and growth, flexibility and innovation are constantly pitted against the principles of social justice and social security. Hence, the fundamental goal of political economy in a social democracy is to harmonize the market's operation with the policy requirements generated by liberal, political, economic, and social basic rights. Of course, the functional capacity of the market should ideally be maintained in all of its productive aspects. Yet the goals of rising living standards and free consumer choice have to be balanced against those of full employment, ecological sustainability and long-term economic growth prospects. The coordinated market economy is therefore a more appropriate arrangement for social democracy than the liberal market system, since the latter often lacks the institutional means to balance productive against social aims.

For the political regulation of markets to succeed, a suitable legal framework must be created, and various micro- and macroeconomic strategies for managing supply and demand need to be instituted, in order to insure the primacy of the common good and basic rights over individual private interests. In principle the political community must be in a position to influence the market subsystem so as to minimize potential conflicts between the rationality of individual economic

decisions and goals that have been defined politically as in the interest of the entire society. Yet economic enterprises need to have sufficient latitude to continue and enhance the socially desirable entrepreneurial activities they engage in.

Social democracy is also characterized by a comprehensive social welfare state that insures protection of the basic rights alluded to earlier as well as maintaining a just distribution of life chances. It likewise contributes to economic efficacy and growth as well as to social cohesion and political stability. The social state acts as a kind of shock absorber, damping down the insecurities generated by market capitalism by underwriting state-sponsored security guarantees that are independent of the market. It provides a minimum income to individuals and families, while offering effective protection against sickness, poverty in old age and unemployment. Moreover, it provides a range of social services such as child supervision and care for the aged.

In the economically advanced democracies there are three types of social state: the *universalistic* social state on the Scandinavian pattern; the *conservative version* well represented in Continental Europe; and the *liberal* model characteristic of the Anglo-Saxon countries. These types of social state may be distinguished in part by ascertaining whether and to what degree they have institutionalized social civic rights. One condition for the achievement of social democracy is that there must be a constitutionally guaranteed civic right to social services. The liberal social state, in which there is only a form of poor relief without any legally binding claim on the part of recipients, would thus fail to meet the criterion for social democracy. The other two variants, by contrast, clearly have institutionalized social civic rights.

Social democracy requires a social market economy tied to social citizenship. Globalization thus poses new challenges for social democracy. Since the 1970's it has spawned unprecedented risks to social rights, while at the same time considerably reducing the opportunities for political actors to address the root causes of unwelcome economic and social developments. The sovereignty of the nation state is being dismantled along a range of dimensions in which it used to be able to act alone; yet transnational institutions capable of replacing the sovereign nation state's capacity for action have yet to be created. The age of globalized markets demands that democracy also be globalized. We must make sure that the procedures liberal democracies have adopted to make decisions and take action also begin to operate at the global level. Open markets must be imbedded socially, politically, and ecologically. Market globalization is not just a fact of life to which all social and political actors must accommodate themselves; it can be shaped and reshaped by deliberate political intervention. Global civic rights and global democratization are among the prerequisites for a positive future development.

Contemporary societies are becoming more and more multicultural. To offer fair terms of integration to all their members, societies must embrace a politics of recognition. Besides the preservation of cultural identity on the basis of equal civic rights, such politics should also encourage the equal participation of all in the social and economic resources of the society.

The present volume, "The Future of Social Democracy," also investigates the political practice of social democracy (or the approximations of it) in six countries (Germany, Great Britain, Japan, the Netherlands, Sweden, and the USA). The policies of each of these countries will be compared with respect to their success or failure in insuring their citizens against social risks and in the granting of equal social and political participation. It will turn out that a culturally universal model of democracy finds fullest expression in social democracy, since all five categories of basic rights are most effectively secured by it. Social democracy should therefore be considered a condition for the achievement of full participatory, stable democratization. By contrast, libertarian democracy, which is concerned exclusively with the assignment of civic and political rights while ignoring social and economic ones, deserves to be labeled a "defective" democracy. It can neither ensure the efficacy of basic rights in the real world, nor can it vouchsafe the equality and political autonomy of its citizens.

Social democracy, already largely a reality in a range of mostly European countries, is not only a model for the nation-state, but a project for progressive globalization as well. It guarantees the efficacy of democracy even under conditions of social and economic globalization.

11 Literatur

- Albert, Mathias/Linssen, Ruth/Hurrelmann, Klaus (2003): Jugend und Politik. Politisches Interesse und Engagement Jugendlicher im Lichte der 14. Shell Jugendstudie. In: Aus Politik und Zeitgeschichte. Beilage zur Wochenzeitung Das Parlament, B 15/2003: 3-5.
- Albert, Michel (1992): Kapitalismus gegen Kapitalismus. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Alemann, Ulrich von (1989): Organisierte Interessen in der Bundesrepublik 2. Auflage. Opiaden: Leske + Budrich.
- Alemann, Ulrich von (2000): Das Parteiensystem der Bundesrepublik Deutschland. Grundwissen Politik 26. Opiaden: Leske + Budrich.
- Alemann, Ulrich von (2003): Das Parteiensystem der Bundesrepublik Deutschland 3. überarbeitete Auflage. Opiaden: Leske + Budrich.
- Alston, Philip (1979): The United Nations' Specialized Agencies and Implementation of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights. In: Columbia journal of transnational law. 18, pp. 79-118.
- Anderson, Elizabeth (1990): The Ethnical Limitations of the Market In: Economics and Philosophy, No 6, pp. 179-205.
- Andeweg. Rudy B./Irwin, Galen A. (2002): Governance and Politics of the Netherlands. Houndmills: Palgrave Macmillan.
- Anheiner, Helmut K./Priller, Eckhard/Seibel, Wolfgang/Zimmer, Annette (1998): Der Dritte Sektor in Deutschland. Organisation zwischen Staat und Markt im gesellschaftlichen Wandel. 2. Auflage. Berlin: Edition Sigma.
- Anheiner. Helmut K./Priller, Eckhard/Zimmer, Annette (2000): Zur zivilgesellschaftlichen Dimension des Dritten Sektors. In: Klingemann, Hans-Dieter/Neidhardt Friedhelm (Hrsg.): Zur Zukunft der Demokratie: Herausforderungen im Zeitalter der Globalisierung. WZB-Jahrbuch 2000. Berlin: edition sigma, S. 71-98.
- Aspling, S. (1989): 100 år i Sverige. Vägen till folkhemmet. Stockholm: Tiden.
- Atkinson, Anthony B. (1996): Income Distribution in Europe and the United States. In: Oxford Review of Economic Policy. 12, pp. 15-28.
- Barber, Benjamin R. (1995): Jihad vs. McWorld. New York: Random House.
- Baratta, Mario von (2002): Der Fischer Weltalmanach 2003. Frankfurt a. M.: Fischer Taschenbuch Verlag, S. 31-49.
- Bathke,, Gustav-Wilhelm/Schreiber, Jochen/Sommer, Dieter (2000): Soziale Herkunft deutscher Studienanfänger - Entwicklungstrends der 90er Jahre. Kurzinformation Hochschulinformationssystem, A9/2000.

- Blanke, Bernhard (1998): Sozialdemokratische Reformpolitik im „aktivierenden Staat“. In: Buckmiller, Michael (Hrsg.): *Opposition als Triebkraft der Demokratie*, S. 492-509.
- Beck, Ulrich (1986): *Risikogesellschaft. Auf dem Weg in eine andere Moderne*. Frankfurt a. M.: edition suhrkamp.
- Beck, Ulrich (1997): *Kinder der Freiheit*. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Beck, Ulrich (1998): *Politik der Globalisierung*. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Beck, Ulrich (2002): *Macht und Gegenmacht im globalen Zeitalter. Neue weltpolitische Ökonomie*. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Benner, Mats/Vad. Torben B.P. (2000): Sweden and Denmark: Defending the Welfare State. In: Scharpf, Fritz/Schmidt, Vivien A. (Hrsg.): *Welfare and Work in the Open Economy*. Volume II, S. 399-466.
- Benz, Arthur/Scharpf, Fritz W./Zint, Reinhard (1992): *Horizontale Politikverflechtung. Zur Theorie von Verhandlungssystemen*. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Berger, Johannes (2001): Wirtschaftssystem. In: Schäfers, Bernhard/Zapf, Wolfgang (Hrsg.): *Handwörterbuch zur Gesellschaft Deutschlands*. Opiaden: Leske + Budrich, S. 738-750.
- Bernstein, Eduard (1910): *Die Arbeiterbewegung*. Frankfurt a. M.: Literarische Anstalt, Rütten & Loening.
- Beyme, Klaus von (1996): *Das politische System der Bundesrepublik Deutschland. Eine Einführung*. München/Zürich: Piper.
- Briggs, Asa (1961): The welfare state in historical perspective. In: *Archives Européennes de Sociologie* 2, Heft 2, S. 221-258.
- Brock, Adolf/Wulf, Franz (1982): Zum Urteil des Bundesverfassungsgerichts über das Mitbestimmungsgesetz von 1976. Eine Dokumentation. In: *diskurs. Bremer Beiträge zu Wissenschaft und Gesellschaft*. Thema: Mitbestimmung zwischen Arbeiter- und Kapitalinteressen. Beiträge zur Diskussion, Heft 5, S. 140-152.
- Buergenthal, Thomas (1997): The Normative and Institutional Evolution of International Human Rights. In: *Human Rights Quarterly*, vol. 19, pp. 703-723.
- Bundesministerium für Bildung und Forschung (2004): *Ganztagsschulen - Das Investitionsprogramm „Zukunft Bildung und Betreuung“*. Download unter: <http://www.bmbf.de/de/1125.php> [14.07.2004].
- Commission on Global Governance (1995): *Our Global Neighborhood*. Oxford University Press.

- Crouch, Colin (2001): Welfare State Regimes and Industrial Relations Systems. The Questionable Role of Path Dependency. In: Ebbenhau, Bernhard/Manow, Philip (edit.): Comparing Welfare Capitalism. Social Policy and Political Economy in Europe, Japan and the USA. London: Routledge, pp. 105-124.
- Czada, Roland/Lütz, Susanne/Mette, Stefan (2003): Regulative Politik. Zählungen von Markt und Technik. Opiaden: Leske + Budrich.
- Deutscher Bundestag (Hrsg.) (2002): Schlussbericht der Enquete-Kommission Globalisierung der Weltwirtschaft. Opiaden: Leske+ Budrich.
- Deutsches PISA-Konsortium (Hrsg.) (2001): PISA 2000. Basiskompetenzen von Schülerinnen und Schülern im internationalen Vergleich. Opiaden: Leske + Budrich.
- Deutsches PISA-Konsortium (Hrsg.) (2003): PISA 2000. Ein differenzierter Blick auf die Länder der Bundesrepublik Deutschland. Opiaden: Leske + Budrich.
- Dorner, Manfred (2000): Politische Kultur und Medienunterhaltung. Konstanz.
- Dworkin, Ronald (1981): What ist Equality? Part 2: Equality of Ressources. In: Philosophy & Public Affairs, No 10.
- Dworkin, Ronald (2000): Sovereign Virtue. The Theory and Practice of Equality. London: Harvard University Press.
- Egle, Christoph (2004): Vom „Modell Deutschland“ zum „kranken Mann“ - Bilanz und Perspektive der Sozialen Demokratie in der Bundesrepublik Deutschland. In: Meyer, Thomas: Theorie der sozialen Demokratie, Band II (im Erscheinen).
- Enquete-Kommission „Zukunft des bürgerschaftlichen Engagements“, Deutscher Bundestag (2002): Bericht Bürgerschaftliches Engagement: auf dem Weg in eine zukunftsfähige Bürgergesellschaft. Opiaden: Leske + Budrich.
- Esping-Andersen, Gøsta (1990): The Three Worlds of Welfare Capitalism. Cambridge: Polity.
- Esping-Andersen, Gøsta (1996): Welfare States in Transition. National Adaptations in Global Economies. London/Thousand Oaks/New Delhi: SAGE Publications.
- Esping-Andersen, Gøsta (1998): Die drei Welten des Wohlfahrtskapitalismus. Zur Politischen Ökonomie des Wohlfahrtsstaates. In: Lessenich, Stephan/Ostner, Ilona (Hrsg.): Welten des Wohlfahrtskapitalismus. Der Sozialstaat in vergleichender Perspektive. Frankfurt a. M./New York: Campus, S. 19-56.
- Esping-Andersen, Gøsta (1999): Social Foundations of Postindustrial Economies. Oxford: Oxford University Press.
- Esping-Andersen, Gøsta (2002a): Why We Need a New Welfare State. Oxford: Oxford University Press.

- Esping-Andersen, Gøsta (2002b): A Child-Centred Social Investment Strategy. In: (ders.): Why We Need a New Welfare State. Oxford: Oxford University Press, pp. 68-95.
- Evers, Adalbert/Rauch, Ulrich/Stitz, Uta (2002): Von öffentlichen Einrichtungen zu sozialen Unternehmen: hybride Organisationsformen im Bereich sozialer Dienstleistungen. Studie der Hans-Böckler-Stiftung, Modernisierung des öffentlichen Sektors, Sonderband 16. Berlin: Edition Sigma.
- Fabian Essays (1962) by Shaw, Georg Bernard/Webb, Sidney/Wallas, Graham/The Lord Olliver/u.a. London.
- Ferrera, Maurizio/Rhodes, Martin (2000): West European Politics. Special Issue on Recasting European Welfare States. Volume 23, April 2000, Number 2.
- Freedom House (2003):Country Ratings: Germany, Japan, Netherlands, Sweden, United Kingdom, United States of America. Download unter: <http://www.freedomhouse.org/research/freeworld/2003/countryratings/>[09.06.2004].
- Frenzel, Martin (2002): Neue Wege der Sozialdemokratie. Dänemark und Deutschland im Vergleich (1982-2002). Wiesbaden: Dt. Universitäts-Verlag.
- Friedrich, Horst/Wiedemeyer, Michael (1998): Arbeitslosigkeit - ein Dauerproblem. Dimensionen, Ursachen, Strategien. Opiaden: Leske + Budrich.
- Fulton, Lionel (2001): Britische Gewerkschaften und Arbeitsbeziehungen im Vereinten Königreich. Friedrich-Ebert-Stiftung. Working Paper 1/2001.
- Goodman, Roger/Peng, Ito (1996): The East Asian Welfare States: Peripatetic Learning, Adaptive Chance, and Nation-Building. In: Esping-Andersen, Gøsta (edit.): Welfare States in Transition. National Adaptations in Global Economies. London/Thousand Oaks/New Delhj: SAGE Publications.
- Gottlieb, Robert (1993): Forcing the spring. The Transformation of the American Environmental Movement. Washington: Island Press.
- Gray, John (1995): Liberalism. Second Edition. Buckingham: Open University Press.
- Greiffenhagen, Martin/Greiffenhagen, Sylvia (2002): Handwörterbuch zur politischen Kultur der Bundesrepublik Deutschland. 2. Auflage. Wiesbaden: West-deutscher Verlag.
- Gukenbiehl, Hermann L. (2001): Bildung und Bildungssystem. In: Schäfers, Bernhard/Zapf, Wolfgang (Hrsg.): Handwörterbuch zur Gesellschaft Deutschlands. Bundeszentrale für politische Bildung. Opiaden: Leske + Budrich, S. 89-102.
- Gurgesdies, Erik (2004): Entwicklung, Ausbau und Sicherung des schwedischen Wohlfahrtsstaats. In: Meyer, Thomas:Theorie der sozialen Demokratie,Band II (im Erscheinen).
- Habermas, Jürgen (1990): Strukturwandel der Öffentlichkeit. Untersuchung zu einer Kategorie der bürgerlichen Gesellschaft. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.

- Habermas, Jürgen (1992): Faktizität und Geltung. Beiträge zur Diskurstheorie des Rechts und des demokratischen Rechtsstaats. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Habermas, Jürgen (1996): Die Einbeziehung des Anderen. Studien zur politischen Theorie Frankfurt a. M.: Suhrkamp. Habermas, Jürgen/Luhmann, Niklas (1971): Theorie der Gesellschaft oder Sozialtechnologie Was leistet die Systemforschung? Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Hall Peter A./Soskice, David W. (2001): Varieties of Capitalism. The Institutional Foundations of Comparative Advantage. Oxford/New York: Oxford University
- Hawken Paul/Lovins, Amory/Lovins, L. Hunter (1999): Natural Capitalism. Creating the Next Industrial Revolution. Boston: Little Brown & Co.
- Hayek Friedrich August von (1977): Drei Vorlesungen über Demokratie Gerechtigkeit und Sozialismus. Tübingen: Mohr.
- Hayek, Friedrich August von (1981): Die Illusion der sozialen Gerechtigkeit Eine neue Darstellung der liberalen Prinzipien der Gerechtigkeit und der politischen Ökonomie. Landsberg am Lech: Verl. Moderne Industrie.
- Heidelmeyer, Wolfgang (1997): Die Menschenrechte; 4. Auflage Paderborn Verlag Ferdinand Schöningh.
- Heidenheimer, Arnold J. (1981): Education and Social Security entitlements in Europe and America. In: Flora, Peter/Heidenheimer, Arnold J (Eds)- The Development of Welfare States in Europe and America. New' Brunswick/London, pp. 269-304.
- Heimann, Eduard (1929): Soziale Theorie des Kapitalismus. Tübingen: Mohr.
- Heimann, Eduard (1963): Soziale Theorie der Wirtschaftssysteme. Tübingen: Mohr.
- Heitmeyer, Wilhelm (1997): Bundesrepublik Deutschland: Auf dem Weg von der Konsens- zur Konfliktgesellschaft. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Heitmeyer Wilhelm (2004a): Was treibt die Gesellschaft auseinander? Frankfurt a.M.: Edition Suhrkamp.
- Heitmeyer Wilhelm (2004b): Was halt die Gesellschaft zusammen? Frankfurt a.M.: Edition Suhrkamp.
- Held David (1995): Democracy and the Global Order. From the Modern State to Cosmopolitan Governance. Cambridge: Polity Press.
- Held, David (2000): A globalizing world? Culture, economics, politics. London: Routledge.
- Held, David/McGrew, Anthony (2000): The Global Transformations Reader. An Introduction to the Globalization Debate. Cambridge: Polity Press.

- Held, David/McGrew, Anthony/Goldblatt, David/Perraton, Jonathan (1999): *Global Transformations. Politics, Economics and Culture*. Cambridge: Polity Press.
- Heller, Hermann (1934): *Staatslehre*. Herausgegeben von Gerhart Niemeyer. Leiden: A. W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij N. V.
- Heller, Hermann (1971a): *Gesammelte Schriften. Erster Band (I): Orientierung und Entscheidung*. Leiden: A.W.Sijthoff.
- Heller, Hermann (1971b): *Gesammelte Schriften. Zweiter Band (II): Recht, Staat, Macht*. Leiden: A.W.Sijthoff.
- Hemerijck, Anton (2002): *The Self-Transformation of the European Social Model(s)*. In: Esping-Andersen, Gøsta (Hrsg.): *Why We Need a New Welfare State*. Oxford: University Press.
- Hemerijck, Anton/Unger, Brigitte/Visser, Jelle (2000): *How Small Countries Negotiate Change: Twenty-Five Years of Policy Adjustment in Austria, the Netherlands, and Belgium*. In: Scharpf, Fritz W./Schmidt, Vivien A. (Ed.): *Welfare and Work in the Open Economy. Volume II. Diverse Responses to Common Challenges*, pp. 175-263.
- Hinchman, Lew (2004a): *Die USA: Ein liberaler Wohlfahrtsstaat?* In: Meyer, Thomas: *Theorie der sozialen Demokratie, Band II* (im Erscheinen).
- Hinchman, Lew (2004b): *Nachhaltigkeit. Boden und Arbeit*. In: Meyer, Thomas: *Theorie der sozialen Demokratie, Band II* (im Erscheinen).
- Hinsch, Wilfried (2002): *Gerechtfertigte Ungleichheiten. Grundsätze sozialer Gerechtigkeit*. Berlin: de Gruyter.
- Hobhouse, Leonard Trelawny (1911): *Liberalism*. London: Williams an Norgate.
- Hoffe, Otfried (1999): *Demokratie im Zeitalter der Globalisierung*. München: Beck.
- Huntford, Roland (1971): *Wohlfahrtsdiktatur. Das schwedische Modell*. Frankfurt: Ullstein.
- InterAction Council (1997): *Allgemeine Erklärung der Menschenpflichten*. Download unter: <http://www.interactioncouncil.org> [06.06.2004].
- Jackson, Gregory (2001): *The Origins of Nonliberal Corporate Governance in Germany and Japan*. In: Streeck, Wolfgang/Yamamura, Kozo (Hrsg.): *The Origins of Nonliberal Capitalism. Germany and Japan in Comparison*. Ithaca-London: Cornell University Press, S. 121 - 170.
- Jänicke, Martin (1999): *Umweltpolitik*. Bonn: DietzVerlag.
- Jahn Detlef (2003): *Das politische System Schwedens*. In: Ismayr Wolfgang (Hrsg.): *Die politischen Systeme Westeuropas*. 3. Auflage. Opladen- Leske + Budnch, S. 93-130.

- Kamppeter, Werner (2003): Arbeitsmarkt und soziale Sicherungssysteme in Japan Eine (partielle) Bestandsaufnahme. Tokyo: Deutsche Botschaft.
- Kamppeter, Werner (2004): Soziale Demokratie in Japan. Vorbild für Deutschland? [unveröffentlichtes Manuskript].
- Kastendieck, Hans (1998): Arbeitsbeziehungen und gewerkschaftliche Interessenvertretung. In: ders./Rohe, Karl/Volle, Angelika (Hrsg.): Länderbericht Großbritannien. Geschichte. Politik. Wirtschaft. Gesellschaft. Bonn. S. 331 -357.
- Kaufmann, Franz-Xaver (2003): Varianten des Wohlfahrtsstaates Der deutsche Sozialstaat im internationalen Vergleich. Frankfurt a. M.: edition suhrkamp.
- Kaul, Inge/Conceicao, Pedro/le Goulven, Katell/Mendoza Ronald U (2003): Zusammenfassung. Die Bereitstellung globaler öffentlicher Güter Globalisierung gestalten. Veröffentlichung für UNDP. New York/Oxford: Oxford University Press.
- Kayser, Foike (2000): Internationale Regulierung von Sozialstandards. Diplomarbeit im Fach Politikwissenschaft an der Universität Leipzig.
- Kersting, Wolfgang (1993): Über Liberalismus, Kommunitarismus und Demokratie In: Göhler, G. (Hrsg.): Normative Demokratietheorie. Philosophische Begründungen der Demokratie heute. Baden-Baden: Nomos Verlag.
- Klein Ansgar (2001): Der Diskurs der Zivilgesellschaft. Politische Hintergründe und demokratietheoretische Folgerungen. Opiaden: Leske + Budrich.
- Kleinfeld, Ralf (2001): Niederlande. In: Reutter, Werner/Rutters Peter (Hrsg.): Verbände und Verbandssysteme in Westeuropa. Opiaden: Leske + Budrich, S. 287-312.
- Krell, Christian (2004): Lagger or Leader - Der britische Sozialstaat im Spiegel der sozialen Demokratie. In: Meyer, Thomas: Theorie der sozialen Demokratie Band II (im Erscheinen).
- Lassalle, Ferdinand (1864): Die Wissenschaft und die Arbeiter. Eine Verteidigungsrede vor dem Berliner Criminalgericht gegen die Anklage die besitzlosen Klassen zum HaB und zur Verachtung gegen die Besitzenden öffentlich gereizt zu haben. Berlin: Ihring.
- Lee, Eun-Jeung (2004): Soziale Demokratie in Japan. Elemente sozialer Demokratie im japanischen System. In: Meyer, Thomas: Theorie der sozialen Demokratie Band II (im Erscheinen).
- Lehner, Franz/Widmaier, Ulrich (2002): Vergleichende Regierungslehre. 4. überarbeitete Auflage. Opiaden: Leske + Budrich.
- Leibfried, Stephan (2001): Welfare State Futures. Cambridge: University Press.
- Lepszy, Norbert (2003): Das politische System der Niederlande. In: Ismayr, Wolfgang (Hrsg.): Die politischen Systeme Westeuropas. 3. Auflage. Opiaden: Leske + Budrich, S. 349-387.

- Lewis, Jane (1993): *Women and Social Policies in Europe. Work, Family and The State.* Cornwall: Hartnolls.
- Locke, John (1967): *Zwei Abhandlungen über die Regierung.* Hrsg. von Walter Euchner. Frankfurt a. M.: Europ. Verl.-Anst.
- Löwenthal, Richard (1978): *Jenseits des Kapitalismus. Ein Beitrag zur sozialistischen Neuorientierung.* 3. Auflage. Bonn:Dietz.
- Luhmann, Niklas (1993): *Das Recht der Gesellschaft.* Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Lund, Brian (2002): *Understanding State Welfare. Social Justice or Social Exclusion.* London.
- Marshall, Thomas H. (1992): *Bürgerrechte und soziale Klassen. Zur Soziologie des Wohlfahrtsstaates.* Serie: *Theorie und Gesellschaft*, Band 22. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Matzner, Egon (1982): *Der Wohlfahrtsstaat von morgen. Entwurf eines zeitgemäßen Musters staatlicher Interventionen.* Wien.
- Mayntz, Renate/Rosewitz, Bernd/Schimank, U./Stichweh, R. (1988): *Differenzierung und Verselbständigung. Zur Entwicklung gesellschaftlicher Teilsysteme.* Frankfurt a. M./New York: Campus Verlag.
- McGrew, Anthony (2000): *Democracy beyond Borders?* In: Held, David/McGrew, Anthony (edit.): *The Global Transformations Reader. An Introduction to the Globalization Debate.* Cambridge: Polity Press, pp. 405-419.
- Meidner, Rudolf (1980): *Our Concept of the Third Way. Some Remarks on the Socio-political Tenets of the Swedish Labour Movement.* In: *Economic and Industrial Democracy*, 1/3, pp. 343-369.
- Menningen, W. (1971): *Ungleichheit im Wohlfahrtsstaat. Der Alva-Myrdal-Report der schwedischen Sozialdemokraten.* Reinbek: Rowohlt.
- Merkel, Wolfgang (1999): *Defekte Demokratien.* In: Merkel, Wolfgang/Busch, Andreas (Hrsg.), *Demokratie in Ost und West.* Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Merkel, Wolfgang (2000): *Social Justice and Social Democracy at the Beginning of the 21st Century.* Herzliya.
- Merkel, Wolfgang/Egle, Christoph/Henkes, Christian/Ostheim, Tobias/Petring Alexander (2005): *Die Reformfähigkeit der Sozialdemokratie. Regierungspolitik in Westeuropa.* Wiesbaden: Verlag VS.
- Merkel, Wolfgang/Puhle, Hans-Jürgen/Croissant, Aurel/Eicher, Claudia/Thierry Peter (2003): *Defekte Demokratie. Band 1: Theorie.* Opiaden: Leske + Budrich.
- Merkel, Wolfgang/Krück, Mirko (2003): *Soziale Gerechtigkeit und Demokratie. Auf der Suche nach dem Zusammenhang.* Bonn:Friedrich-Ebert-Stiftung, Internationale Politik-Analyse.

- Meyer, Thomas (1977): Bernsteins konstruktiver Sozialismus. Eduard Bernsteins Beitrag zur Theorie des Sozialismus. Berlin/Bonn: Verlag J.H.W. Dietz Nachf. GmbH.
- Meyer, Thomas (1991): Demokratischer Sozialismus - Soziale Demokratie Eine Einführung. Bonn: Verlag J. H. W. Dietz Nachf..
- Meyer, Thomas (2001): Mediokratie. Die Kolonisierung der Politik durch die Medien. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Meyer, Thomas (2002a): Soziale Demokratie und Globalisierung. Eine europäische Perspektive. Bonn: Verlag J.H.W. Dietz Nachf. GmbH.
- Meyer, Thomas (2002b): Identitätspolitik. Vom Missbrauch kultureller Unterschiede. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Meyer, Thomas (2005a): Theorie der Sozialen Demokratie. Band I. Wiesbaden: Sozialwissenschaftlicher Verlag.
- Meyer, Thomas (2005b): Theorie der Sozialen Demokratie. Band II, Landervergleiche. Wiesbaden: Sozialwissenschaftlicher Verlag.
- Mill, John Stuart (1969): Über Freiheit. Frankfurt a. M.: Sauerländer.
- Mill, John Stuart (1971): Betrachtungen über die repräsentative Demokratie herausgegeben u. eingeleitet von K. L. Shell. Paderborn.
- Milner, Henry (1989): Sweden. Social democracy in practice. Oxford: Oxford University Press.
- Müller, Michael (1999): Der Ausstieg ist möglich: eine sichere Energieversorgung ohne Atomkraft. Bonn: Dietz.
- Müller, Michael (2002): Nachhaltigkeit. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Münch, Richard (1991): Dialektik der Kommunikationsgesellschaft. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Murphy, Liam/Nagel, Thomas (2002): The Myth of Ownership. Taxes and Justice. Oxford: University Press.
- Naringsdepartementet (2002): Benchmarking av näringspolitiken.
- Naphtali, Fritz (1966): Wirtschaftsdemokratie. Ihr Wesen, Weg und Ziel. Frankfurt: Europ. Verlagsanstalt.
- Neidhardt, Friedhelm (1994): Öffentlichkeit, öffentliche Meinung, soziale Bewegungen. In: Kölner Zeitschrift für Soziologie und Sozialpsychologie, Sonderheft 34, S. 7-41.
- Nida-Rümelin, Julian (1999): Demokratie als Kooperation. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- Nida-Rümelin, Julian (2002): Ethische Essays. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.

- Niesen Peter (2002): Die politische Theorie des Libertarianismus: Robert Nozick und Friedrich A. von Hayek. In: Brodocz, André/Schaaf Gary S. (Hrsg.): Politische Theorien der Gegenwart I. Opiaden: Leske + Budrich, S. 77-117.
- Now Klaus (1978): Strategien der Sozialisierung. Die Diskussion der Wirtschaftsreform in der Weimarer Republik. Frankfurt a. M./New York: Campus Verlag.
- Nozick, Robert (1974): Anarchy, State and Utopia. Oxford: University Press.
- O'Connor, James (1998): Natural Causes. Essays in Ecological Marxism. New York: Guilford Press.
- Offe, Claus/Kocka, Jürgen (Hrsg.) (2000): Geschichte und Zukunft der Arbeit. Frankfurt: Campus.
- Office for National Statistics (2003): Social Trends No. 33. London.
- Paine, Thomas (1973): Die Rechte des Menschen. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Paridon Kees van (2004): Wiederaufbau - Krise - Erholung. Die niederländische Wirtschaft seit 1945 In: Wielenga, Friso[^]aute, Ilona (Hrsg.): Länderbericht Niederlande. Geschichte - Wirtschaft - Gesellschaft. Bundeszentrale für politische Bildung. Band 399, S. 363-422.
- Pierson, Paul (2000): The Three Worlds of Welfare Capitalism Research. In: Comparative Political Studies, 33, pp. 791-821.
- Polanyi Karl (1977)- The great transformation. Politische und ökonomische Ursprünge von Gesellschaften und Wirtschaftssystemen. Wien: Europa Verlag.
- Powell, Martin/Hewitt, Martin (2002): Welfare State and Welfare Change. Buckingham: Open University Press.
- Priller, Eckhard (2001): Der dritte Sektor international. Mehr Markt - weniger Staat? Berlin: Edition Sigma.
- Putnam, Robert (2000): Bowling Alone. The Collapse and Revival of American Community. New York.
- Putnam, Robert (2001): Gesellschaft und Gemeinsinn. Sozialkapital im Internationalen Vergleich. Gutersloh: Verlag Bertelsmann Stiftung.
- Rawls, John (1972): Eine Theorie der Gerechtigkeit. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.
- Rawls, John (1993): Gerechtigkeit als Fairness: politisch nicht metaphysisch. In: Honneth, Axel (Hrsg.): Kommunitarismus. Eine Debatte über die moralischen Grundlagen moderner Gesellschaften. Frankfurt a. M./New York: Campus Verlag, S. 36-67.
- Rawls, John (1998): Politischer Liberalismus. Frankfurt a. M.: Suhrkamp Verlag.

- Reese-Schäfer, Walter (2000): Politische Theorie heute. München/Wien: Oldenbourg.
- Rein, Martin u.a. (1987): Stagnation and renewal in social policy: The rise and fall of policy regimes. New York: Armonk.
- Reszat, Beate (1998): Industrie- und Wirtschaftsstruktur: Charakteristika und Problemfelder. In: Pohl, Manfred/Mayer, Hans Jürgen (Hrsg.): Länderbericht Japan. Geographie. Geschichte. Politik. Wirtschaft. Gesellschaft. Kultur. Bundeszentrale für politische Bildung. Schriftenreihe Band 355, S. 278-285.
- Rhodes, Martin (2000): Restructuring the British Welfare State: Between Domestic Constraints and Global Imperatives. In: Scharpf, Fritz W./Schmidt, Vivien A. (Hrsg.) (2000a): Welfare and Work in the Open Economy. Volume II. Diverse Responses to Common Challenges. Oxford. S. 19 - 68.
- Rohatyn, Felix (1993): Introduction. In: Albert, Michel (edit.): Capitalism vs. Capitalism. How America's Obsession With Individual Achievement And Short-Term Profit Has Led It To The Brink Of Collapse. New York: Four Walls Eight Windows, p. XV-XIX.
- Rosenau, James/Czempie, Ernst Otto (1992): Governance Without Government. Order and Chance in World Politics. Cambridge.
- Rothstein, Bo (1996): The social democratic state. The Swedish model and the bureaucratic problem of social reforms. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press.
- Rothstein, Bo (1998): Just Institutions Matter. The Moral and Political Logic of the Universal Welfare State. Cambridge: University Press.
- Rothstein, Bo/Steinmo, Sven (2002): Restructuring the welfare state. Political institutions and policy change. New York: Palgrave Macmillan.
- Ruggie, John Gerard (1998): Constructing the world polity. Essays on international institutionalization. London: Routledge.
- Sachverständigenrat Bildung bei der Hans-Böckler-Stiftung (2002): Reformempfehlungen für das Bildungswesen. Weinheim/München: Juventa Verlag.
- Sachverständigenrat zur Begutachtung der gesamtwirtschaftlichen Entwicklung (2003): Jahresgutachten 2002/2003.
- Salamon, Lester M./Anheier, Helmut K. (1998): Der Dritte Sektor in internationaler Perspektive. In: Anheier, Helmut K./Priller, Eckhard/Seibel, Wolfgang/Zimmer, Annette (Hrsg.): Der Dritte Sektor in Deutschland. Organisation zwischen Staat und Markt im gesellschaftlichen Wandel. 2. Auflage. Berlin- Edition Sigma, S. 153-174.
- Samuelson, Paul A. (1954): The pure theory of public expenditure. In: Review of Economics and Statistics, No 36, pp. 387-389.

- Sartori, Giovanni (1997): *Demokratietheorie*. Darmstadt: Primus Verlag.
- Schäfers, Bernhard/Zapf, Wolfgang (2001): *Handwörterbuch zur Gesellschaft Deutschlands*. Bundeszentrale für politische Bildung. 2. Auflage. Opiaden: Leske + Budrich.
- Scharpf, Fritz W. (1972): *Demokratietheorie zwischen Utopie und Anpassung*. Konstanz: Univ.Verl..
- Scharpf, Fritz (1999): *Regieren in Europa. Effektiv und demokratisch?* Frankfurt a. M./New York: Campus.
- Scharpf, Fritz/Schmidt, Vivian A. (2000): *Welfare and Work in the Open Economy*. Volume I and II. Oxford: University Press.
- Schiller, Theo (1978); *Liberalismus in Europa*. Niedersächsische Landeszentrale für politische Bildung (Hrsg.). Hannover.
- Schimank, Uwe (1985): Der mangelnde Akteurbezug systemtheoretischer Erklärungen gesellschaftlicher Differenzierung - Ein Diskussionsvorschlag. In: *Zeitschrift für Soziologie* 14, Heft 6, S. 421-434.
- Schimank, Uwe (1988): Gesellschaftliche Teilsysteme als Akteurfiktion. In: *Kölner Zeitschrift für Soziologie und Sozialpsychologie* 40, Heft 3, S. 619-639.
- Schimank, Uwe (1992); Determinanten politischer Steuerung - akteurtheoretisch betrachtet. Ein Themenkatalog. In: Bußhoff, Heinrich (Hrsg.): *Politische Steuerung. Steuerbarkeit und Steuerungsfähigkeit*. Ein Beitrag zur Grundlagendiskussion. Baden-Baden, S. 165-191.
- Schimank, Uwe (1996): *Theorien gesellschaftlicher Differenzierung*. Opiaden.
- Schimank, Uwe (2000): *Handeln und Strukturen*. Einführung in die akteurtheoretische Soziologie. Weinheim/München: Juventa.
- Schleicher, Andreas (2003): *Bildung auf einen Blick 2003*. OECD briefing notes for Germany.
- Schluchter, Wolfgang (1968): *Entscheidung für den sozialen Rechtsstaat*. Hermann Heller und die staatsrechtliche Diskussion der Weimarer Republik Köln/Berlin: Kiepenheuer & Witsch.
- Schmid, Josef (1996): *Wohlfahrtsstaaten im Vergleich*. Soziale Sicherungssysteme in Europa: Organisation, Finanzierung, Leistungen und Probleme Opiaden: Leske + Budrich.
- Schmidt, Manfred G. (1998); *Sozialpolitik in Deutschland*. Historische Entwicklung und internationaler Vergleich. 2. Auflage. Opiaden: Leske + Budrich.
- Schmidt Manfred G. (2000): *Demokratietheorien*. Eine Einführung 3 Auflage Opiaden: Leske + Budrich.

- Schmidt, Vivian A. (2000a): Still Three Models of Capitalism? The Dynamics of Economic Adjustment in Britain, Germany and France. In: Czada Roland/Lütz, Susanne (Hrsg.): Die politische Konstitution von Märkten. Wiesbaden: Westdeutscher Verlag, S. 38-73.
- Schmidt, Vivian A. (2000b): Values and Discourses in the Politics of Adjustment In Scharpf, Fritz W./Schmidt, Vivian A.: Welfare and Work in the Open Economy. Volume I. From Vulnerability to Competitiveness. Oxford: University Press, pp. 229-309
- Schneider Markus (1994): Gesundheitssysteme im internationalen Vergleich Augsburg.
- Schuppert, Gunnar Folke/Neidhardt, Friedhelm (2002): Gemeinwohl - Auf der Suche nach Substanz. WZB Jahrbuch 2002. Berlin: Edition Sigma.
- Schwan, Gesine (1979): Demokratischer Sozialismus für Industriegesellschaften Köln: Europ. Verl.-Anst..
- Schwan, Gesine (1982): Sozialismus in der Demokratie? Theorie einer konsequent sozialdemokratischen Politik. Stuttgart/Berlin/Köln/Mainz: Kohlhammer.
- Schwan, Gesine (1988): Bedingungen und Probleme politischer Stabilität Baden-Baden: Nomos-Verl.-Ges.
- Schwan Gesine (1995): Wissenschaft und Politik in öffentlicher Verantwortung. Problemdiagnosen in einer Zeit des Umbruchs. Baden-Baden: Nomos-Verl.-Ges.
- Schwedisches Institut (1999): Tatsachen über Schweden. Die schwedischen Medien. Stockholm.
- Schwedisches Institut (2001): Tatsachen über Schweden. Gymnasialschule und Erwachsenenbildung. Stockholm.
- Schweizer, Urs (1999): Vertragstheorie. Tübingen: Mohr Siebeck.
- Seelaib-Kaiser, Martin (2001): Globalisierung und Sozialpolitik. Ein Vergleich der Diskurse und Wohlfahrtssysteme in Deutschland, Japan und den USA. Schriften des Zentrums für Sozialpolitik, 12. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Seifert, Karl-Heinz/Homig, Dieter (1995): Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland. Taschenkommentar. 5. Auflage. Baden-Baden: Nomos Verlagsgesellschaft.
- Seifert, Wolfgang (1998): Japanische Gewerkschaften heute: Existenzbedrohung durch Kooperation. In: Pohl, Manfred/Mayer, Hans Jürgen (Hrsg.): Länderbericht Japan. Geographic. Geschichte. Politik. Wirtschaft. Gesellschaft. Kultur. Bundeszentrale für politische Bildung, Schriftenreihe Band 355, S. 103-111.

- Seils, Eric (2004): Soziale Demokratie, Beschäftigung und Wohlfahrtsstaat in den Niederlanden. In: Meyer, Thomas: Theorie der sozialen Demokratie, Band II (im Erscheinen).
- Seiznick, Philip (1995): From Socialism to Communitarianism. In: Walzer, Michael (edit.). *Toward A Global Civil Society*. Oxford: Berghahn Books, pp. 127-132.
- Sen, Amartya Kumar (1993): Moral codes and economic success. London: Suntory-Toyota Intern. Centre for Econ. and Related Disciplines.
- Sen, Amartya Kumar (1999a): Global justice: Beyond international equity. In: Kauf, Inge (Hrsg.): *Global Public Goods. International Cooperation in the 21st century*. New York: Oxford University Press, S.116-125.
- Sen, Amartya Kumar (1999b): Human rights and economic achievements. In: Bauer, Joanne R. (Hrsg.): *The East Asian challenge for human rights*. Cambridge: Cambridge University Press, S.88-99.
- Shinkawa, Toshimitsu (1990): *Nihongata no fukushi seijikeizaigaku* (Politische Wohlfahrtsökonomie nach japanischer Art) Tokyo: Sanichi Shobo. (hier wurde verwendet: koreanische Übersetzung von Yun, Mun-Gu, Seoul: Hongikjae 2001).
- Smith, Adam (1974): *Der Wohlstand der Nationen: Eine Untersuchung seiner Natur und seiner Ursachen*. München: Beck.
- Stahnke, Holmer (1998): Japans Außenpolitik von 1854 bis 1945. In: Pohl, Manfred/Mayer, Hans Jürgen (Hrsg.): *Länderbericht Japan. Geographie. Geschichte. Politik. Wirtschaft. Gesellschaft. Kultur*. Bundeszentrale für politische Bildung. Schriftenreihe Band 355, S. 135-143.
- Stedward, Gail (2000): New Labour's Education policy. In: Coates, David/Lawier, Peter (Hrsg.): *New Labour in power*. Manchester/New York, S. 169-180.
- Streeck, Wolfgang (1994): *Staat und Verbände*. Opladen: Westdeutscher Verlag.
- Streeck, Wolfgang (1998): *Internationale Wirtschaft, nationale Demokratie. Herausforderungen für die Demokratietheorie*. Schrift des Max-Planck-Institut für Gesellschaftsforschung. Sonderband. Frankfurt a. M./New York- Campus Verlag.
- Swaan, Abram de (1993): *Der sorgende Staat: Wohlfahrt, Gesundheit und Bildung in Europa und den USA der Neuzeit*. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Thelen, Kathleen (2001): Varieties of Labour in Developed Democracies. In: Hall, Peter A./Soskice, David (Hrsg.): *Varieties of Capitalism. The Institutional Foundations of Comparative Advantage*. Oxford: S. 71 - 103.
- Thode, Eric (2002): Internationaler Reformmonitor - Was können wir von anderen lernen? In: *Aus Politik und Zeitgeschichte*, B 46-47/2002, S. 13-21.

- Timmermans, Arco (1991): Königreich der Niederlande. In: Steffani, Winfried (Hrsg.): Regierungsmehrheit und Opposition in den Staaten der EG. Opiaden: Leske + Budrich, S. 283-314.
- Tinbergen, Jan (1965): International Economic Integration. Second, Revised Edition. Amsterdam.
- Vereinte Nationen (1950): Draft International Covenant on Human Rights and Measures of Implementation. Resolution 421 (V) vom 04.12.1950.
- Vester, Michael/von Oertzen, Peter u. a. (1992): Neue soziale Milieus und pluralisierte Klassensellschaft. Hannover.
- Vester, Michael/von Oertzen, Peter u.a. (1993): Soziale Milieus im gesellschaftlichen Strukturwandel. Zwischen Integration und Ausgrenzung. Köln: Bund-Verlag.
- Visser, Jelle/Hemerijck, Anton (2000): Die pragmatische Anpassung des niederländischen Sozialstaates - ein Lehrstück? In: Leibfried, Stephan/ Wagschal, Uwe (Hrsg.): Der deutsche Sozialstaat. Bilanzen - Reformen - Perspektiven. Frankfurt a. M.: Campus Verlag, S. 452-473.
- Visser, Jelle/Hemerijck, Anton (1998): Ein holländisches Wunder? Reform des Sozialstaates und Beschäftigungswachstum in den Niederlanden. Frankfurt a.M./New York: Campus.
- Vitols, Sigurt (2001): Varieties of Corporate Governance: Comparing Germany and the UK. In: Hall, Peter A./Soskice, David (Hrsg.): Varieties of Capitalism. The Institutional Foundations of Comparative Advantage. Oxford: S.337 - 360.
- von Weizsäcker, Carl-Christian (2000): Logik der Globalisierung. Göttingen.
- von Weizsäcker, Ernst-Ulrich (1999): Das Jahrhundert der Umwelt: Vision: öko effizient leben und arbeiten. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- von Weizsäcker, Ernst-Ulrich (2001): Von Ökoemzienz zu nachhaltiger Entwicklung in Unternehmen. Wuppertal: Wuppertc'-Institut für Klima, Umwelt, Energie GmbH.
- Wängnerud, Lena (1994): Male and Female Party Images in Sweden. In: Scandinavian Political Studies 17, S. 143-170.
- Walzer, Michael (1992): Sphären der Gerechtigkeit. Ein Plädoyer für Pluralität und Gleichheit. Frankfurt a. M.: Campus Verlag.
- Walzer, Michael (1995): Toward A Global Civil Soc'ety. Oxford: Berghahn Books.
- Wattenberg, Martin P. (1990): The Decline of American Political Parties: 1952-1988. Cambridge: Harvard University Press. -

- WCED Report (World Commission on Environment and Development) (1987): Our Common Future, (auch „Brundtland-Report“ genannt) Oxford: Oxford University Press.
- Wellmer, Albrecht (1993): Bedingungen einer demokratischen Kultur. Zur Debatte zwischen Liberalen und Kommunitaristen. In: Brumlik, Micha/Brunckhorst, Hauke (Hrsg.): Gemeinschaft und Gerechtigkeit. Frankfurt a. M.
- Wood, Stewart (2001): Business, Government, and Patterns of Labour Market Policy in Britain and the Federal Republic of Germany. In: Hall, Peter A./ Soskice, David (Hrsg.): Varieties of Capitalism. the Institutional Foundations of Comparative Advantage. Oxford. S. 247 -274
- Woyke, Wichard (2000): Handwörterbuch internationale Politik. 8. Auflage. Opladen: Leske + Budrich.

คำขอบคุณ

สำหรับข้อวิจารณ์และข้อเสนอแนะต่อคอนเซ็ปต์ หรือ ส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือนี้ ขอได้รับความขอบคุณด้วยใจจากเรา: Prof, Dr. Dieter Birnbacher, Heinrich-Heine-Universität Düsseldorf; Dr. Michael Dauderstädt, Internationale Politikanalyse, FES, Bonn; Christoph Egle, Johann Wolfgang Goethe-Universität, Frankfurt am Main; Prof. Dr. Volker Gerhardt, Humboldt-Universität zu Berlin; Dr. Erik Gurgsdies, FES Landesbüro Mecklenburg-Vorpommern, Schwerin; Prof. Dr. Lew Hinchman, Clarkson University, New York; Dr. Werner Kampeter, Deutsche Botschaft Tokyo; Christian Krell, Berlin; PD Dr. Eun-Jeung Lee, Tokyo und Martin-Luther-Universität Halle-Wittenberg; Prof. Dr. Herfried Munkler, Humboldt-Universität zu Berlin; Dr. Alfred Pfaller, Internationale Politikanalyse, FES Bonn; Prof. Dr. David S. Randolph, College of Social Science and Philosophy, University of the Philippines, Manila; Prof. Dr. Gesine Schwan, Europa-Universität Viadrina, Frankfurt (Oder); Prof. Dr. Reimund Seidelmann, Justus-Liebig-Universität Gießen; Eric Sells, Universität zu Köln; Dr. Daniel Sparringa, FISIP Universitas Airlangga, Surabaya, Indonesien; Prof. Dr. Hiroki Sumizawa, Japan Women's University, Tokyo; Prof. Dr. Mario Telo, Université Libre, Brüssel; Norbert von Hofmann, FES, Singapur; Prof. Dr. Jiro Yamaguchi, School of Law, Hokkaido University Japan und Prof. Dr. Karl Georg Zinn, RWTH Aachen.

งานเขียนนี้ เป็นส่วนหนึ่งของผลงานการวิจัย ณ มหาวิทยาลัยดอร์ทมุนด์ โดยได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากสถาบันวิจัยแห่งเยอรมนี

สำหรับผู้เข้าร่วมงานสัมมนาของมูลนิธิฯ สามารถที่จะขอรับหนังสือได้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย